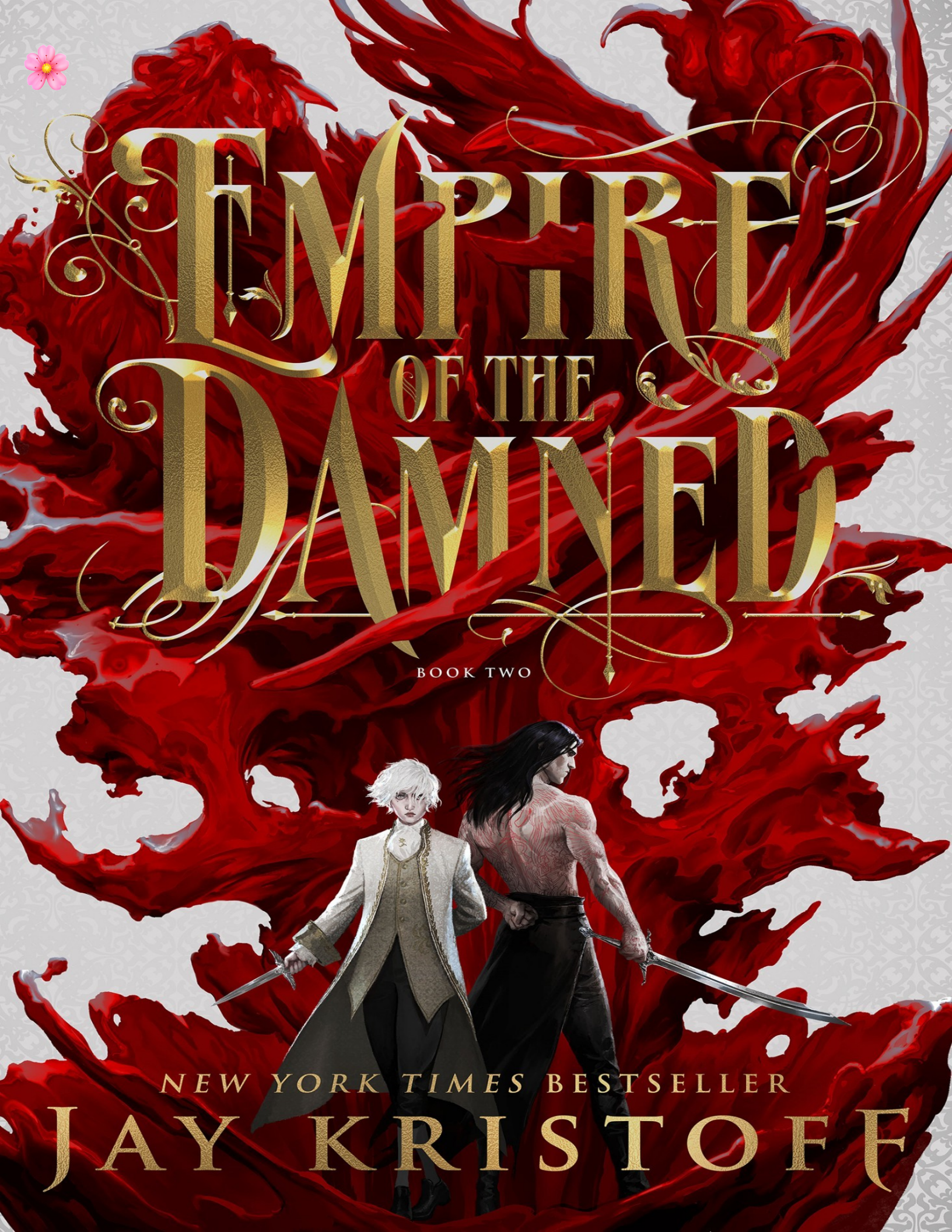
Empire of the Damned

BOOK TWO

NEW YORK TIMES BESTSELLER

JAY KRISTOFF

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
- Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
- Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
- Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye'de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: **Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.**

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

🌸🍭☀️🦄🎃🎀🦋✨🌈💎🍀🖤💗💜🦜💫⚜️🧜‍♀️

OF L

LANET

jAy rRiSTOFF

BON ORTHWICK

ST.MARTIN'SPRESSN
EWYORK

Okumaya Başla

İçinde

Yazar Hakkında

Telif Hakkı Sayfası

Bu
St. Martin's Publishing Group e-kitabını satın aldığınız için teşekkür ederiz.

Özel teklifler, bonus içerikler, yeni yayınlar
ve diğer harika kitaplar hakkında bilgi almak
için
haber bültenlerimize kaydolun.

Sign Up

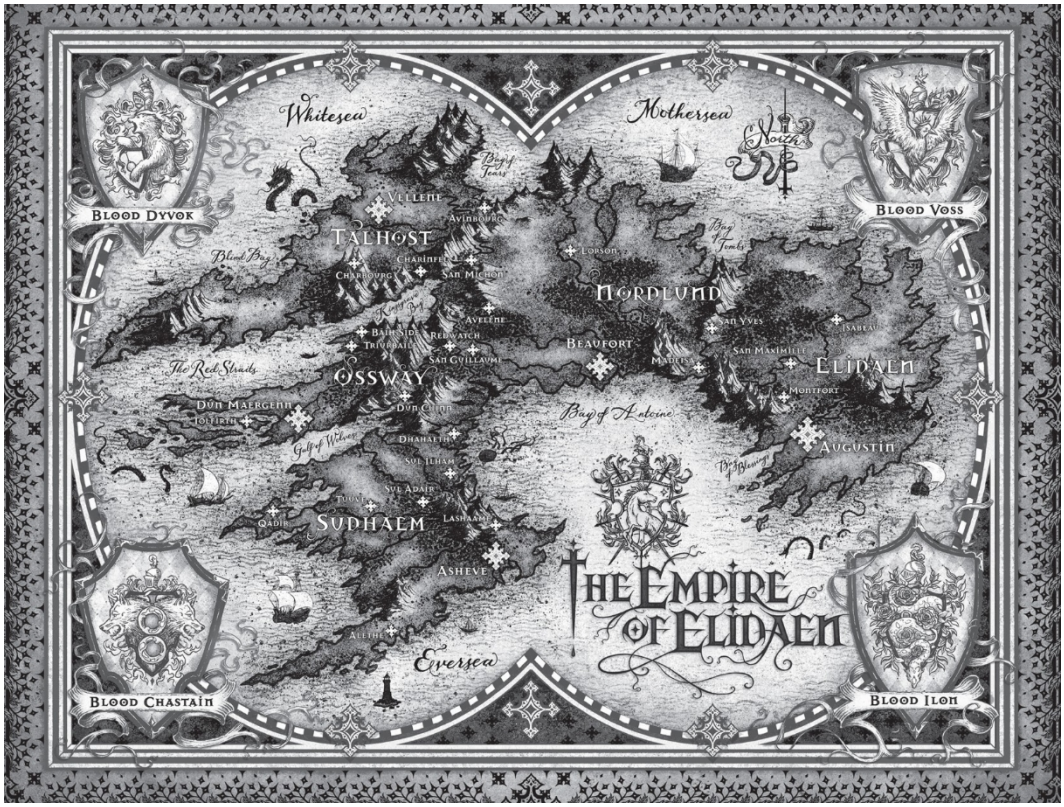
Veya
us.macmillan.com/newslettersignup
adresinden bizi ziyaret edin.

Yazarla ilgili e-posta güncellemelerini almak için buraya tıklayın.

Yazar ve yayıncı bu e-kitabı yalnızca kişisel kullanımınız için sunmaktadır. Bu e-kitabı hiçbir şekilde kamuya açık hale getiremezsiniz. **Telif hakkı ihlali yasaya aykırıdır. Okuduğunuz bu e-kitabın kopyasının yazarın telif hakkını ihlal ettiğini düşünüyorsanız, lütfen yayıncıya şu adresten bildirin: us.macmillanusa.com/piracy.**

Ama cesaretim kırılırdı.
Sonunda hak ettiğim cehennemi göreceğim.

—TOM SEARLE

Whitesea
Mothersea
Blood Dyvok
Blood Voss
Talhost
Nordlund
Ossway
Beaufort
Elidaen
Sudhaem
Augustin
Dún Maergenn
Asheve
Dhahaeth
Montfort
San Maximille
Bay of Antoine
The Red Straits
Gulf of Wilne
Eversea
Blood Chastain
Blood Ilon
The Empire of Elidaen

Clan Maergenn
Clan Dyvok
Auldtunn
Newtunn
Smithy
Stables
Dún Maergenn
The Anvil of the Wolf
Portunn
Sepulcher of the Mothermaid
Maergenn
Gulf of Wolves

DRAMATİK KİŞİLER

Sevgili okuyucu, son ziyaretimizden bu yana uzun kışlar geldi geçti ve yıllar pek de nazik geçmedi. Hafıza, değişken bir canavardır ve hayat, her ismi ve her olayı hatırlamak için çok doludur. Bu nedenle, tarihçiniz size buradaki karakterleri hatırlatmak ister:

Gabriel de León—Son Gümüş Aziz, Lorson'un Kara Aslanı ve bu tarihin sözde kahramanı. Günlerin ölümünün çöküşünden dokuz yıl önce, Elidaen İmparatorluğu'nun gökyüzünden güneşin silindiği bir dönemde doğan Gabriel'in çocukluğu kısa ve acımasız geçti. O bir soluk kanlı—ölümlü bir anne ve vampir bir babadan doğmuş, babasının gücünü ve susuzluğunu miras almış. Gabriel, on beş yaşında San Michon Gümüş Tarikatı'na katıldı ve bu kutsal kardeşliğin şampiyonu oldu, ancak daha sonra gözden düştü.

Aforoz edilmesinden on yıl sonra, sürekli artan kan arzusunu bastırmak için sanctus adlı uyuşturucuya bağımlı, yıkılmış bir adam haline geldi. Ancak intikam yolculuğunda, düşmüş kahramanımız hayatını sonsuza dek değiştirecek bir kızla tanıştı.

Dior Lachance—Bir fahişenin kızı olan Dior, on bir yaşında yetim kalınca, sokaklarda ve çöplüklerde sorun yaşamamak için erkek gibi giyinmeye başladı. Küçük hırsızlıklarla geçen hayatı, kanının her türlü yarayı iyileştirebildiğini ve her hastalığı tedavi edebildiğini keşfetmesiyle sona erdi. Büyücülükle suçlanan Dior, Kutsal Engizisyon tarafından ölüm cezasına çarptırıldı, ancak Gabriel'in arkadaşı ve Gümüş Tarikatı'nın bir üyesi olan Chloe Sauvage tarafından kurtarıldı.

İyi kalpli rahibe, Dior'un kanındaki gücün büyücülük değil, cennetten bir lütuf olduğunu açıkladı. Dior, Esan adında bir kadının torunudur; Tanrı'nın ölümlü oğlu, Kurtarıcı'nın kızıdır. Ve şimdi, dünyanın sonunu getirmek ve San Michon'un Kutsal Kase'si olarak kaderini yerine getirmek Dior'a düşmüştür.

Celene Castia — Gabriel'in kız kardeşi, köyleri Ölüler tarafından yok edildiğinde on beş yaşında öldürüldü. Gabriel, Celene'nin uzun zaman önce gömüldüğünü sanıyordu, ancak yıllar sonra vampir olarak geri döndü, kendine *Liathe adını* verdi ve Dior'u avlamaya başladı. Başlangıçta kardeşler birbirine düşman oldu, ancak Celene sonunda Gabriel'in hayatını kurtardı ve Dior'u ihanet ve ölümden kurtarmasına yardım etti.

Celene, yaşıtı diğer vampirlerden çok daha korkutucudur. Voss soyundan gelmesine rağmen, Gabriel'in babasının da ait olduğu gizemli Esani soyunun kan armağanlarına sahiptir. Yüzünü ve niyetini gizli tutar.

O ve kardeşi... pek iyi anlaşamıyorlar.

Astrid Rennier — Gümüş Tarikatı'nın bir üyesi ve Gabriel'in sevgilisi. Astrid, İmparator Alexandre III'ün gayri meşru kızıydı ve Alexandre'ın yeni karısı için varlığı rahatsızlık vermeye başlayınca bir manastıra gönderildi. Gabriel ile arkadaşlık kurdu ve bu arkadaşlık aşka dönüştü, ancak hamileliği ortaya çıkınca onunla birlikte aforoz edildi.

Astrid bir kız çocuğu doğurdu ve Gabriel ile evlendi. Çift, imparatorluğun en güney ucuna çekildi ve orada sakin ve mutlu bir aile hayatı sürdü.

Ancak mutluluk uzun sürmedi.

Patience de León — Gabriel ve Astrid'in kızı. Babası, doğduğunda parmaklarına gümüşten onun adını dövme yaptırdı — eski gümüş azize için gerçekten önemli olan şeyi hatırlatmak için. O, Gabriel'in gururu ve neşe kaynağı, hayatının en parlak ışığıydı.

O, annesiyle birlikte Ebedi Kral Fabién Voss'un elinde öldürüldü.

Utanma, nazik okuyucu. Ben de ağladım.

Ashdrinker — Gabriel'in büyülü kılıcı, kullanıcısının zihnine doğrudan seslenir. Ashdrinker kısa süreli lucid anlar yaşasa da, genellikle nerede ve hatta ne *zaman* olduğu konusunda kafası karışıktır — Forever King'in derisinde kırıldığından beri eskisi gibi değildir.

Gabriel'in ona nasıl sahip olduğu, imparatorluğun ozanları ve kahinleri arasında çok tartışılan bir konudur.

Aaron de Coste — San Michon'un eski gümüş azizi Aaron, bir baronesin oğlu ve Blood Ilon'un vampirlerinden biriydi: başkalarının duygularını manipüle edebilen bir kith. Gabriel'in çırağıydı ve ikili, sonunda gerçek dostluğa dönüşen nefret dolu bir rekabet içindeydi. Aşkı Baptiste Sa-Ismael'e olan sevgisi ortaya çıkınca Silver

Sipahisi'nden ayrıldı ve kardeşleri tarafından küfürle suçlandı.

Baptiste Sa-Ismael—Gümüş Tarikatı'nın eski kara parmağı ve Gabriel'in ilk kılıcı Lionclaw'ı yapan adam. İlişkileri ortaya çıktıktan sonra Baptiste, Aaron ile birlikte Tarikat'tan ayrıldı. İkili güneye yerleşerek Aveléne adlı şatoyu restore etti.

Yıllar sonra, o zamana kadar Dior Lachance'ı kanatları altına almış olan eski dostları onları ziyaret etti. Baptiste ve Aaron, Gabriel ve Dior'a sığınak sağladı ve genç Grail'i Danton Voss'un saldırılarından korumaya yardım etti.

Abbot Greyhand — Gabriel'in eski ustası, Blood Chastain'in oğlu: hayvanlarla konuşabilen ve onların şekline girebilen bir kith. Greyhand, genç Gabriel'e görev bilinci aşılamaya çalıştı ve ona kanındaki susuzluğa asla boyun eğmemesi konusunda uyardı.

Yıllar sonra, Gümüş Tarikatı'nın başrahibi olarak atandı ve Chloe Sauvage'ın Kutsal Kase'yi bulma arayışında önemli bir rol oynadı.

Chloe Sauvage — Ordo Argent'in kız kardeşi, Astrid ve Gabriel'in çocukluk arkadaşı. Chloe, Gabriel'in Fabién Voss'un Nordlund'a yaptığı istilayı engellemesine yardım etti; bu başarı sayesinde Gabriel, on altı yaşında İmparatoriçe tarafından şövalye ilan edildi.

Yıllar sonra Chloe, eski dostuyla bir kez daha karşılaştı ve onu Dior Lachance'ı savunmak için yardıma çağırdı. Chloe, Dior'u San Michon manastırına götürmeyi planlıyordu. Orada, kütüphanede keşfettiği eski bir ritüel sayesinde ölümün geri alınabilecekti. Ancak Gabriel, ritüelin Dior'un kurban edilmesini gerektirdiğini öğrenince öfkelendi ve masum kızı korumak için Greyhand, Chloe ve yarım düzine gümüş azizini öldürdü.

Saoirse á Dúnnsair — Kutsal Kase Şövalyeleri'nin bir üyesi — Chloe Sauvage tarafından Dior'u korumak için işe alınan kahramanlar. Saoirse, Ossian Highlands'ın bir savaşçısı, Kindness adlı büyülü bir baltanın sahibi ve dağ aslanı Phoebe'nin arkadaşıydı.

O ve Phoebe, San Guillaume'da Danton Voss tarafından savaşta öldürüldü.

Père Rafa — Kutsal Kase Şövalyeleri'nden bir başka üye, San Guillaume Kardeşliği'nin bilgini ve Chloe Sauvage'ın arkadaşı. Rafa, Chloe'ye Dior'u bulma yolculuğunda eşlik etti ve inanç meseleleri konusunda Gabriel ile sık sık çatıştı.

O da San Guillaume katliamında Danton tarafından öldürüldü.

Bellamy Bouchette — Opus Grande'nin bir kahin şarkıcısı ve Kutsal Kase Topluluğu'nun bir üyesi. Gabriel, Dior ve diğerleriyle birlikte Nordlund'un güneyindeki çorak arazilerde seyahat etti ve hikayelerini ve şarkılarını paylaşmaktan hiç çekinmedi.

Ve evet, Danton onu da öldürdü.

Forgemaster Argyle — Gümüş Düzen'in baş demircisi. Yaşlı kara parmaklı adam, Gabriel, Aaron ve Baptiste ile birlikte İkizler Savaşı'nda savaştı ve Ebedi Kral'ın istilası yenilgiye uğratıldı. Dior'u öldürme ritüeline katıldı, ancak Gabriel'in San Michon Katedrali'ne saldırısı sırasında kaçtı.

Talon — Gümüş Tarikatı'nın bir seraphı. Talon acımasız bir adamdı ve Gabriel'in en yakın sırdaşı değildi. *Sangirè*'ye, yani kırmızı kana susamışlığa yenik düştü. Bu kalıtsal bir rahatsızlıktır ve sonunda tüm soluk kanlıları kana susamış bir çılgınlığa sürükler. Gabriel ve Greyhand tarafından öldürüldü.

Fabién Voss — Sonsuz Kral, Kan Voss'un Priori ve belki de var olan en yaşlı kith. Fabién, günlerin ölümünden sonra çoğalan, akılsız bir vampir türü olan sefil varlıkları silah olarak kullanan ilk Priori'ydi ve onları Sonsuz Lejyon olarak bilinen bir orduya topladı. Gabriel'in çabalarıyla geciktirilmesine rağmen, Fabién sonunda Nordlund'u fethetti ve doğuya ilerleyerek Elidaeni kıtasının büyük bir bölümünü ele geçirdi.

Onun soyundan gelen yedi Ebedi Prens, istilasında önemli rol oynadı. Gabriel'in en küçük kızı Laure'yi öldürmesine çok kızdı ve yıllar sonra, gümüş aziz ve ailesinden kanlı bir intikam aldı.

Danton Voss — Vellene Canavarı, Fabién'in en küçük oğlu. Danton, babası tarafından Dior Lachance'ı yakalamak için gönderildi, ancak Sonsuz Kral'ın San Michon Kutsal Kasesini neden *canlı olarak* istediği hala bir sır olarak kalıyor. San Guillaume'da Kutsal Kase'nin çoğunu öldürdü ve Dior ile Gabriel'i Aveléne'ye kadar takip etti.

Dior tarafından, onun kutsal kanıyla kutsanmış büyülü kılıç Ashdrinker ile öldürüldü.

Laure Voss—Kırmızı Hayalet ve Fabién'in en küçük kızı. Laure, babasının istilasına hazırlanmak için Nordlund'u keşfe çıktı ve bu sırada Gabriel, Aaron ve Greyhand ile çatışmaya girdi. Greyhand'in kolunu kopardı, Aaron'un yüzünü ömür boyu sakat bıraktı ve Gabriel tarafından ateşe verildi. İntikam için Lorson'a gitti, Gabriel'in doğduğu kasabayı yerle bir etti ve içindeki herkesi, Gabriel'in küçük kız kardeşi Celene dahil, öldürdü.

İkizler Savaşı'nda Gabriel tarafından öldürüldü.

Valya d'Naél — Kutsal Engizisyon'un bir üyesi olan Valya, ikizi Talya ile birlikte imparatorluk çapında büyücülük suçundan Dior'u takip etti. İkili, Dior ve Gabriel'i Redwatch şehrinde yakaladı ve ikisini de acımasızca işkence etti. Dior kaçarak Valya'nın kız kardeşi Talya'yı öldürdü ve Gabe'i işkenceden kurtardı.

Isabella Augustin — Alexandre III'ün karısı ve tüm Elidaen İmparatoriçesi. Ordo Argent'in hamisiydi ve yüzyıllar süren çöküşün ardından tarikatı yeniden ihtişamına kavuşturdu. İkizler Savaşı'ndan sonra Gabriel'i şövalye ilan etti ve sonraki yıllarda sağ kolu olarak kullanarak onun şöhret ve zafere ulaşmasını sağladı.

Maximille de Augustin — Altı yüzyıldan fazla bir süre önce, beş savaşan ülkeyi büyük Elidaeni İmparatorluğu'nda birleştiren savaşçı bir kral. Maximille, hayali gerçekleşmeden öldürüldü, ancak hanedanlığı bugün hala imparatorluğu yönetmektedir. Tek İnanç Kilisesi, Maximille'i dünyadaki çabalarının karşılığı olarak Yedinci Kutsal Şehit ilan etti.

Michon — İlk Şehit, Kurtarıcı'nın müridi olan ve onun tekerlek üzerinde idam edilmesinden sonra kutsal savaşını sürdüren basit bir avcı. Çoğu kişinin bilmediği bir gerçek ise Michon'un Kurtarıcı'nın sevgilisi olduğu ve birlikte Esan adında bir kızı olduğu. Esan, Eski Talhost dilinde "*İnanç*" anlamına geliyor.

Esan — Michon ve Kurtarıcı'nın kızı. Dört yüzyıl önce, Esan'ın torunları Augustin hanedanına karşı isyan başlattı; bu isyan Aavsenct Heresy olarak biliniyor. İsyan, Tek İnanç'ın haçlıları tarafından bastırıldı ve çoğu katledildi.

Dior Lachance, bu soyun son varisidir.

Ve şimdi, dostlarım, başlıyoruz.

Kutsal kadehten kutsal ışık gelir;
Sadık el dünyayı düzeltir. Ve Yedi
Şehit'in gözü önünde,
Sadece insan bu sonsuz geceye son verecek.

—YAZAR BILINMIYOR

GÜNEŞ

I

ÖLÜ ÇOCUK gözlerini açtı.

Her şey sessiz ve hareketsizdi, o da öyle, ama en çok da o. Bir heykel gibiydi, tek hareketi göz bebeklerinin açılması ve kanı çekilmiş dudaklarının hafifçe ayrılmasıydı. Uyanırken nefesinin hızlanması yoktu, porselen teninin altında derin bir kalp atışı yoktu. Karanlıkta yatıyordu, melek gibi ve çıplak, zamanın yıprattığı kadife kanopiye bakarak onu neyin uyandırdığını merak ediyordu.

Henüz gece olmamıştı, elbette. Güneş henüz ufku öpüyordu, karanlık henüz dizlerinin üzerine çökmemişti. Onun büyük dört direkli yatağını paylaşan ölümlüler, cesetler kadar huzurluydu; sevgilisinin karnının üzerinde hafifçe hareket eden kolu ve göğsüne çarpan hizmetçinin düzgün nefesleri dışında hiç kıpırdamıyorlardı. Böylesine dolu bir yatakta açlık yoktu, böylesine olgun güzelliklerin arasında soğukluk yoktu. Öyleyse onu uykusundan uyandıran neydi?

Gün boyunca rüya görmemişti; Kan'ın mensupları asla rüya görmezdi. Yine de, uykunun ona rahatlık getirmediğini, zayıf gün ışığının dinlenme sağlamadığını fark etti ve ölümcül karanlığın içinden tamamen çıkarken, birdenbire her şeyi anladı.

Jean-François'yı uyandıran acıydı.

Şimdi hatırladı; görüntülerin kafasında ceset sinekleri gibi dans ederken eli boynuna doğru kaydı. Demir gibi sert parmaklar, boğazının küllerine batıyordu. Şarap lekeli dişler, hırlayarak ortaya çıkmıştı. Fırtına grisi gözler, Jean-François duvara çarpıldığında nefretle doluydu, derisinden kırmızı dumanlar yükseliyordu.

"Sana seni bağırarak öldüreceğimi söylemiştim, sülük."

Sonunun gelmesine sadece birkaç dakika kalmıştı, bunu biliyordu. Meline gümüş çelik hançeriyle müdahale etmeseydi...

Düşünsenize.

Gördüklerin ve yaptıkların.

O pis hücrede ölmeyi *hayal edin.*

Karanlıkta yatarken, Jean-François Gabriel de León'un onu incittiği yeri okşadı. Kırmızı dumanla örtülü o acımasız gri gözleri hayal eden ölü çocuk, çenesinin sıkıldığını hissetti. Ve bir an için, tek bir ölümcül nefesin süresi kadar, Marki, on yıllardır toza dönüştüğünü sandığı bir duygu yaşadı.

"Sonsuza kadar yaşayanlardan daha çok ölümden korkan yoktur."

Hareketleri yanındaki kızı rahatsız etti ve kız iç çekerek tekrar uykuya daldı. Sūdhaemi doğumlu, yumuşak koyu bukleleri ve koyu zeytin rengi teniyle güzel bir çiçek gibiydi. Biraz zayıftı, ama bu gecelerde herkes öyleydi, Jean-François'ya Hediye'yi aldığı zaman ondan birkaç yaş büyüktü. Ama teni sıcaktı ve dokunuşu çok ustacaydı. Ne zaman ona baksaydı, derin yeşil gözleri, masum görünüşüyle tezat oluşturan bir açlıkla dolardı.

Neredeyse dört aydır onun ahırında çalışıyordu. Ateşli ve istekliydi.
Bir an için Jean-François, onun adını hatırlayabilmeyi diledi.

Gözleri, çıplak vücudunun vaat ettiği güzelliği dolaştı; uyluk içinden geçen yemyeşil arter, bileklerinden yukarıya, keskin çenesine kadar uzanan damarların lezzetli desenleri. O, damarın altında nazikçe atan nabzını izledi, hipnotik, uykunun yumuşaklığıyla. İçinde susuzluk uyandı — nefret ettiği sevgilisi, sevgili düşmanı — ve Jean-François, Gabriel de León'u tekrar hayal etti, gümüş azizin yüzü onunkinden sadece birkaç santim uzakta.

Parmakları daha derine
batıyordu. Dudakları
öpebilecek kadar yakındı.
"Çığlık at benim için,
sülük."

Tarihçi dirseklerine dayanarak kendini kaldırdı, altın rengi bukleler yanaklarına dökülüyordu. Arkasındaki genç sevgilisi itiraz ederek iç geçirdi, eli soğuk çarşafların üzerinde dolaşıyordu. Jean-François'ya göre, bu genç adam yirmi yaşlarında, kuzeyli bir güzelliğe sahipti; saçları simsiyah, teni kremsi renkteydi. Viscontessa Nicolette onu birkaç hafta önce tanıştırmıştı. Bu, kan bağı olan yeğeninin imparatoriçeye iyi söz söylemesi karşılığında verdiği bir rüşvetti. Jean-François, Nicolette'den zehir gibi nefret etmesine rağmen bunu kabul etmişti.

Genç delikanlı safkan bir at kadar zayıftı, bilekleri, boğazı ve kasıklarında iğne gibi sivri dişlerin izleri hafifçe görünüyordu.

Adının kesinlikle D ile başladığı kesindi...

Jean-François, bahar esintisi kadar nazik parmak uçlarıyla hizmetçinin cildini okşadı. Çikolata rengi gözleri, cildinin tepkisiyle büyülenmişçesine kısıldı. Bir tırnağı boğazındaki ısırık izlerini okşarken, tüyleri diken diken oldu. Canavar eğildi, dilini hızlıca hareket ettirerek, sertleşen meme ucunun etrafını yaladı. Hizmetçinin nefesi hızlandı, titreyerek tamamen uyandı. Hepsi uykuya dalmadan önce içtiği kanın sıcaklığı kaybolmuştu; dudakları eriyen buz gibi soğuk olmalıydı. Yine de, daha derine emdiğinde, sertçe ama *yeterince* sert olmayan ısırıklarla inledi. Bacaklarını ayırarak, cesaretini toplayıp altın sarısı saçlarını okşadı.

"Efendim..." diye fısıldadı.

Uğurlu adam artık uyanmıştı; hizmetçinin inlemeleriyle uyanmıştı. Marki'nin çıplak omuzlarına öpücükler yağdırdı ve eriyen mum gibi yavaşça, eli soğuk kanlı adamın kalçalarına, solgun karın kaslarına, Jean-François'nın kasıklarına doğru indi. Vampir, Nordling'in kendisine dokunmasına, okşamasına izin verdi, kanının güneye doğru akmasını istedi ve elinde demir gibi sertleşip ağırlaşan sevgilisinin inlemelerini duydu.

"Efendim," diye iç geçirdi.

Hizmetçi, de León'un bıraktığı yaralara giderek yaklaşarak boğazına nazik öpücükler konduruyordu. Jean-François, hizmetçinin buklelerini avuçladı ve onu geri çekince hizmetçi nefesini tuttu. Nabzı artık savaş davulu gibiydi ve Jean-François onu sertçe öptü, dişlerinin dudaklarını kesmesine izin verdi ve dans eden dillerine birkaç damla yakut kırmızısı ateş damladı.

Susuzluk bir anda *yükseldi* ve bir an için onu dizginlemek için elinden gelen tek şey buydu. Ama Marki, öldürmek kadar avlanmaktan da zevk alan bir yaratıktı ve kanlı öpücüğü keserek hizmetçiyi arkasındaki kaya gibi sert erkeğe doğru yönlendirdi.

Hizmetçi hemen anladı ve Nordling diz çöküp ona yaklaşırken dudaklarını araladı. Jean-François onu ağzına aldığında inledi, nabzı pürüzsüz, sıcak derisinin altında daha hızlı atıyordu. Marki bir süre ikilinin sallanışını, bedenlerinde oynayan gölge ve ışığı izledi. Havadaki koku, Jean-François'ya hizmetçinin yaz yağmuru gibi ıslak ve sıcak olduğunu söyledi ve parmaklarının vajinasına en ufak bir dokunuşu bile onu kıvrılan ayak parmaklarına kadar titretti, eline karşı iterek, ihtiyaç duyarak, yalvararak.

"Henüz değil, aşkım," diye fısıldadı, protesto eden bir inilti kopardı. "Henüz değil."

Jean-François, nefes nefese kalan sevgilisinin arkasında, yatağın üzerine diz çökerek, uyuşmuş bir şekilde ayağa kalktı. Nordling'in boynundaki uzun siyah bukleleri okşayan Marki, ölümlünün titrediğini hissetti; sırtında bir avcı vardı, keskin pençeleri derisini sıyırıyordu. Marki'nin elleri, lezzetli kasların inişli çıkışlı hatlarını dolaştı ve sonunda o zonklayan penisin sıcaklığını kavradı. Avının kabarık karnının üzerinden hizmetçiye bakarak, alçak ve sert bir emir verdi.

"Öldür onu."

Hizmetçi inledi, gözleri onun gözlerine kilitlenmişti; bir rahibe, ibadete dalmış. Yakışıklı adam titriyordu, canavarın dişleri derisini sıyırırken hizmetçinin saçlarını tutuyordu. Jean-François hala gümüş azizin parmaklarını boğazında hissedebiliyordu.

"Benim için çığlık at," diye fısıldadı.

Beau tam da bunu yaptı, bir eli Marquis'in saçlarına dolanmıştı. Hizmetçi onu boğazına daldırdı, derin ve en derinlere, ve Jean-François bunu hissettiğinde - o nabız gibi atan, aceleyle akan sıcaklık, beau'nun altından ve bekleyen ağzına doğru yayılırken - o ısırdı, o kısa, sarhoş edici cilt direncini aşarak, içindeki mutlulukla dolu hayatın akışını serbest bıraktı.

O anda hiçbir şey yoktu. Kollarında titreyen bir beden yoktu. Duvarlarda yankılanan tutku dolu çığlıklar yoktu. Sadece, sevgilisinin tutkusunun her zerresiyle alev alev yanan kan vardı; hayat ve şehvetin iç içe geçtiği bir iksir, onu sınırsız göklere doğru yükseltip duruyordu.

Canlı.

Jean-François, hizmetçi kadar açgözlülükle içti, sadece daha fazlasını, sadece bunu, sadece *her şeyi* istiyordu. Güneş batmadan önceki gecelerde, sadece bunu alırdı. Ancak koyunlar artık çok nadirdi, hayatları çok değerliydi, bu yüzden keskin bir tırnağıyla başının parmağını kesti ve sevgilisinin dudaklarına bastırdı. Ölümlü adam nefes nefese, emmeye başladı, bir eli hala hizmetçinin buklelerine dolanmış, kalçalarını pompalarken derin derin içiyordu, mükemmel bir birleşme, tüketen ve tüketilen, etraflarındaki tüm dünya...

"Efendim?"

Çağrı yatak odasının kapısından geldi, ardından hızlı bir vuruş duyuldu. Jean-François, kanın cennet kokusunun altında parfüm kokusunu tanıdı.

"Meline," diye iç geçirdi, ağzı kanla damlıyordu. "Girin."

Onun yatak odasının kapısı açıldı ve çelik ve taşın yankıları, yukarıdaki salonlarda hizmetkarların hafif fısıltıları içeri sızdı. Şato uyanıyordu; majordomunun odaya girmesiyle birlikte, havada bir düzine

kan kokusu havada asılı dururken, majordomo odaya girdi.

Meline, balina kemiğinden yapılmış bir korse ve yaşından dolayı sadece biraz eskimiş, çarpıcı bir siyah kadife damask elbise giymişti. Boynuna dantelli bir gerdanlık takılmıştı, uzun kızıl saçları ince örgüler halinde bağlanmış, yarım düzine saç teli ince zincirler gibi gözlerinin üzerine ustaca dizilmişti. Otuzlu yaşlarında bir madam gibi görünüyordu, ama aslında elliye yakındı; her hafta onun damarlarından içtiği kan, zamanın acımasız akışını yavaşlatmıştı. Kapının eşiğinde durmuş, uzun ve heybetli bir şekilde, yarısı yenmiş ziyafete buz gibi bir bakış attı.

Sevgilisi sırt üstü yatıyordu, kanı çekilmiş, solgun ama hala çelik gibi sert. Meline'i görünce hizmetçinin keyfi kaçtı ve çıplak vücudunu çarşafla örttü, bakışlarını yere indirdi.

"Ne oldu, Meline?"

Majordomo reverans yaptı. "İmparatoriçe sizi görmek istiyor, efendim."

Tarihçi omuzlarına bir cüppe geçirdi. Kumaşı soluk ve ince idi, ancak kenarları yıpranmaya başlamıştı; hiçbir şeyin yetişmediği bu ülkede yeni ipek yoktu. Parmak uçlarıyla kimyasal bir küreyi okşayarak, etrafındaki saray odasına ışık getirdi. Duvarlar, onu büyüleyen tarih kitaplarıyla dolu meşe raflarla kaplıydı. Masası, kömür çubukları, hayvanlar, mimari ve çıplak bedenlerin ustaca çizilmiş eskizleriyle doluydu. Jean-François, öğütülmüş patates ekmeğini cam bir teraryuma serpti ve küçük tahta şatodan beş siyah fare çıkınca gülümsedi. Evcil hayvanları yemeğe saldırdı, Claudia her zamanki gibi Davide'ye saldırdı, Marcel ise barış için ciyakladı.

Majordomuna baktı.

"Prièdi'de bir toplantımız var, değil mi?"

"Özür dilerim, efendim. Ama Majesteleri sizi hemen çağırıyor."

Tarihçi gözlerini kırptı, dikkati keskinleşti. Meline hâlâ reverans yapıyordu; tamamen hareketsiz, mükemmel bir şekilde eğitilmişti. Ama sesindeki uyumsuzluğu, omuzlarındaki gerginliği fark etti. Yavaşça ona doğru ilerleyerek, ipek kumaşın hışırtısıyla yanağına dokundu.

"Konuş, güvercinim."

"Kestrel Hanım'dan bir haberci geldi, Efendim."

"... Demir Bakire, Majestelerinin davetini kabul etti," diye anladı Marki.

Meline başını salladı. "Lord Kariim de kabul etti, efendim. Elçi bu sabah geç saatlerde geldi ve Örümcek'in İmparatoriçe'nin toplantısına katılma niyetini iletti."

"Kan Voss *ve* Ilon'un Priori mi?" diye sordu şaşkınlıkla. "Buraya mı geliyorlar?"

Jean-François yatağa döndü, sesi demir gibi sert.

"Dışarı."

Hizmetçi korkuyla hızla doğruldu. Bir gecelik giyerek, sevgilisini ayağa kaldırdı ve kolunu omzuna doladı. Meline'nin soğuk bakışlarından kaçındı - her zaman akıllı bir kızdı bu - ve arkadaşını kapıya doğru götürdü. Ama geçerken, Nordling Jean-François'nın gözlerine baktı, bakışları hala Öpücüğün deliliğiyle yanıyordu.

"Seni *seviyorum*," diye fısıldadı.

Jean-François, sevgilisinin yapışkan dudaklarına bir pençesini bastırdı ve hizmetçiye keskin bir bakış attı. Başka bir uyarıya gerek yoktu ve ikili hızla kapıdan çıktı.

Meline, öfkeyle onların çıkışını izledi.

"Onları sevmiyorsun," diye mırıldandı Jean-François.

Kadın bakışlarını indirdi. "Affedin beni, efendim. Onlar... size layık değiller."

"Ah, sevgilim." Jean-François kölenin yanağını okşadı ve çenesini kaldırarak ona tekrar bakmasını sağladı. "Sevgili Meline, kıskançlık sana yakışmıyor. Onlar sadece ziyafetten önceki şaraplar. Tek güvendiğim kişinin sen olduğunu biliyorsun, değil mi? Tek sevdiğin kişinin sen olduğunu?"

Kadın cesaretini toplayarak elini yanağına götürdü ve parmak eklemlerini öpücüklerle kapladı.

"Evet," diye fısıldadı.

"Sen benim damarlarımdaki kanımsın, Meline. Ve tek bir korkum varsa, güvercinim, sevgilim, o da sonsuza kadar yanımda olmadığın bir hayat düşüncesidir. Bunu biliyorsun, değil mi?"

"Evet," diye fısıldadı, ağlamak üzere.

Jean-François gülümsedi ve parmağını kadının yanağına doğru kaydırdı. Elini kadının boğazındaki gerdanlığa ulaştığında, kadının nabzının hızlandığını, göğsünün inip kalktığını izledi. Sonra keskin pençesini kadının çenesinin altına taktı, neredeyse derisini parçalayacak kadar sertçe.

"Şimdi beni giydir," diye emretti.

Meline titreyerek fısıldadı.

"Nasıl istersen."

II

Bir zamanlar, kahin Dannael á Riagán şöyle demişti: Bir adam, güzelliğin zulümden doğabileceğinin kanıtını arıyorsa, Sul Adair'den başka bir yere bakmasına gerek yok.

Sūdhaem'in doğusundaki Muath Dağları'nın donmuş kalbinde inşa edilen şehir kalesi, ölümlü insanların hem yaratıcılığının hem de acımasızlığının bir kanıtıydı. Sūdhaem'in son Shan'ı Eskander IV'ün, bu kaleyi inşa etmek için on bin kölenin hayatını feda ettiği söylenirdi. Şatoya adını veren koyu demirtaşı, yerel dilde Kara Kule anlamına gelen, neredeyse bin mil uzaklıktaki bir ocaktan çıkarılmıştı ve taşındığı yol, sonsuza dek Ne'seit Dha Saath, yani İsimsiz Mezarlar Yolu olarak anılacaktı.

Sul Adair, Hawkspire Geçidi'nde yer alıyordu ve Asheve'nin büyük liman kenti Lashaame ve Raa'daki altın cam madenlerini koruyordu. Bu hazineler artık solmuştu, ama Sul Adair, kaderin eli ya da zamanın dişleri tarafından bozulmadan ayakta kalmıştı. İmparatoriçe Margot Chastain, tahtını bu donmuş zirvelerin üzerine kurmuştu.

Jean-François koridorlarda büyük adımlarla yürüdü, ayak sesleri yüksek tavanlarda yankılandı. Meline onu en güzel kıyafetleriyle giydirmişti: beyaz kadife frak, soluk şahin tüylerinden yapılmış bir pelerin. Göğsüne Blood Chastain'in ikiz ayları ve kurtları işlenmişti ve İmparatoriçe'nin çok sevdiği uzun saçları omuzlarından erimiş altın gibi akıyordu. Meline, bir köleye yakışır şekilde üç adım geride yürüyordu, koyu renkli damask elbisesinin etekleri hışırdıyordu.

Hizmetkarlar gölgeli salonlarda süzülür, onu görünce dizlerinin üzerine çöküyorlardı. Hayvan dostları — kediler, fareler ve kargalar — onun yaklaşmasını izliyor, yaklaştıkça gizlice uzaklaşıyorlardı. Diğer akrabalarını gördü; Margot'un Kan Mahkemesi'nin mediae ve fledglings'leri, yanlarından geçerken eğiliyor ya da reverans yapıyordu. Ancak Marki çoğuna neredeyse bakmadan geçip gitti, bakışları etrafındaki duvarlara, gökyüzünün dalları gibi yükselen çatıların tepeleri sabitlenmişti.

Şatonun iç mekanları, yaratılmış en nefes kesici fresklerle süslenmişti. Büyük usta Javion Sa-Judhail, bu freskleri yapmak için otuz yıl boyunca çalışmıştı. Büyük ustanın ilk oğlunun doğum haberini aldığında, işinden başını bile kaldırmadığı söylenirdi. Sūdhaemi savaş lordu Khusru the Fox, Augustin'in kontrolündeki şehri geri almak için talihsiz seferine başladığında, Javion, imparatorun orduları ve Shan adayı orduları surlarda çatışırken bile resim yapmaya devam etti.

. Sevgili eşi Dalia, onun ilgisizliğine protesto etmek için Sul Adair'in en yüksek kulesinden kendini attığında, büyük usta cenaze törenine bile katılmaya zaman ayırmadı.

Jean-François, bu ölümlünün tutkusuna hayranlık duyuyordu. Ama daha da çok, bu tutkuyla yarattığı şeye hayranlık duyuyordu.

Yaratıcısı çoktan toprağa karıştığında bile varlığını sürdürecek bir güzellik.

Şato beş muhteşem katlıydı ve Javion her katın duvarlarını cennete yükselişin basamakları olarak resmetmişti. İlk kat doğal aleme ve Tanrı'nın sevgili çocukları olan insanlığa adanmıştı. İkinci kat azizlerin hikayeleriyle süslenmişti, üçüncü kat ise Yedi Kutsal Şehit'e adanmıştı. Onların üzerinde cennetin melekleri uçuyordu

—Eloise, Mahné, Raphael, hatta sevgili yaşlı Gabriel—Sul Adair'in dördüncü katının yüksek duvarları boyunca güvercin beyazı kanatlarını açmışlardı.

Jean-François daha da yükseğe tırmandı, Meline arkasında yumuşak nefesler alırken, sonunda şatonun en üst katına çıktılar. Burada, kan kırmızısı halılarla kaplı karanlık taş döşeme zemin üzerinde geniş bir koridor uzanıyordu. Güzel avizeler, parlak altın camdan yapılmış büyük örümcek ağları gibi kirişleri süslüyordu ve üzerinde yarasaların gölgeleri yoğun bir şekilde duruyordu. Ve Javion Sa-Judhail'in, göklerin hükümdarı olan Yüce Tanrı'ya on yıllar boyunca adadığı eserini resmettiği duvarlarda, artık sadece şekilsiz siyah taşlar vardı.

Büyük ustanın hayatının eseri tamamen silinmiş ve yerine altın çerçeveli düzinelerce tablo asılmıştı. Aynı konuyu tekrar tekrar resmeden farklı portreler. Çelik zırhlı köle kılıçları arasından geçerek Jean-François, hanımının iç odasına açılan yüksek kapılara ulaştı. Ve orada durarak girişin üzerindeki portreyi inceledi.

Cenneti yok eden ve yeryüzündeki egemenliğini ele geçiren kadın.

"Girin," emri geldi.

Köleler kılıçları güçlü kapıları iterek açtı ve ardında büyük salonu ortaya çıkardı. Meline öne çıktı ve yüksek, net bir sesle konuştu.

"Kanlı Chastain'den Marki Jean-François, Majesteleri Margot Chastain'in tarihçisi, adının ilk ve sonuncusu, kurtların ve insanların ölümsüz imparatoriçesi."

Koyu kırmızı halıdan oluşan bir yol, ağaç boyunda sütunlarla çevrili olarak karanlığa doğru uzanıyordu. Marki, odada bir ürperti hissetti ve yatağındaki kanın sıcaklığıyla dolu tutkuları bir anda yok oldu. Yalnız başına içeri girerek halıyı takip etti, elleri bir penitent gibi, eşlik eden parlak şarkı bir yalnız castrato

gölgelerin içinde bir yerlerde. Her adımda, o soğukluk cildine daha da sert baskı yaparken, karanlık, imkansız bir gücün dalgalanması da hissediliyordu.

Önünde alçak, uyarıcı bir hırıltı duyuldu. Marki hemen durdu ve güzel altın bukleleri yere değecek kadar derin bir reverans yaptı.

"İmparatoriçe. Beni çağırdınız." "Evet," diye
cevap geldi, zengin ve derin bir sesle. "Sizin
sözünüz benim için kutsaldır, Majesteleri."

"O halde bana bak, Marki. Ve dua et."

Jean-François başını kaldırdı. Halı, muhteşem bir tahttan aşağı akan bir kan nehri gibiydi. Dört siyah ve vahşi kurt, tahtın etrafındaki bir platformda uzanıyordu. Bir tarafta, Chastain üniformalı bir uşak, avuçlarını yukarı doğru açarak diz çökmüş, neredeyse kendisi kadar büyük, deri ciltli bir kitap tutuyordu. Tahtın arkasında, yirmi fit yüksekliğinde, Kan Chastain'in Priori'sinin bir başka portresi yükseliyordu. O, Çoban soyunun en büyüğü, tüm akrabalarının korku salan hükümdarıydı.

İmparatoriçe Margot.

Bu, Jean-François'nın bu kalede çizdiği *en* iyi portre değildi, ama İmparatoriçe'nin en sevdiği *portreydi*. Margot, altın bir hilal üzerinde oturmuş, güzel bir oniks elbise giymiş olarak resmedilmişti. Ayaklarının yanında ikiz kurtlar, gökyüzünde ikiz aylar vardı. Görünüşü bir hizmetçi gibiydi, ama duruşu bir tanrıçaydı, düşmanlarının güneşte solmuş kemikleri kadar solgundu. Portre sayısız kez kopyalanmış, Sūdhaem'deki Kan Dükalıklarına gönderilmişti; onlara sonsuz sadakat yemini ettikleri kişiyi hatırlatmak için. İmparatoriçe, kötü şöhretli bir münzeviydi; bu, çoğu tebaasının tanıyacağı tek versiyonuydu.

Ve portresinin altında, İmparatoriçe'nin kendisi
oturuyordu. En azından, *Jean-François'nın* bildiği
versiyonda.

O, tuvaline çizdiği heybetli figür değildi. Gerçekte Margot, minyon bir kadındı, hatta kısa boylu, aptal birinin gözüne bile çarpacak kadar. Ne dolgun göğüslü bir genç kız, ne de mükemmel bir sarışın güzellikti. Margot, hükümdar olduğunda bir hizmetçi değildi, orta yaşlı bir kadındı. Ve şimdi, beyaz mermer ve siyah ihtişamla oyulmuş olmasına rağmen, zorlu bir hayatın izlerini, acımasız yılların izlerini, bedeninin sonsuz öyküsünde hala taşıyordu.

Ama bu, Marquis gibi bir sanatçı için işin güzelliğiydi. Ve Margot'nun gözüne girmesinin yolu da buydu. Çünkü orada ne ayna, ne cam, ne de vampirlerin yansımalarını geri yansıtacak ay ışığıyla aydınlanan bir su birikintisi vardı. Ve

İmparatoriçe, Jean-François'nın ona iltifat etmek için yaptığı portreler dışında kendi yüzünü görmeyeli yıllar geçmişti.

Margot o kadar yaşlıydı ki, kendi yüzünün neye benzediğini bile hatırlamıyordu.

Kurtların ve İnsanların İmparatoriçesi, Jean-François'ya gökyüzü kadar siyah gözleriyle baktı. Gölgesi önündeki onun gölgesini okşayarak uzanıyordu ve odada esen bir rüzgâr bile yoktu, ama Marki buklelerinin soğuk bir esintiyle hareket ettiğini hissetti. Pençeli eli en yakınındaki kurdu okşadı — Malice adında huysuz yaşlı bir dişi — ve İmparatoriçe, sanki etrafındaki havadan gelen bir sesle konuştu.

"İyi misin, Marki?"

"Mükemmel, Majesteleri.

Merci."

İmparatoriçe'nin dudakları hafifçe kıvrıldı. Başka bir kurt — Valor adında, pürüzsüz güzelliğinde bir dişi — İmparatoriçe tekrar konuşurken hırladı.

"Yaklaş, çocuğum."

Jean-François kürsüye çıktı ve İmparatoriçe'nin ayaklarına diz çöktü. Üstünde oturmasına rağmen Margot neredeyse ondan daha küçüktü, ama varlığı onu tamamen gölgede bırakıyordu. Gölgeler uzadı ve o elini o kadar hızlı kaldırdı ki, hareket etmemiş, dizinden yanağına *göz kırpmış gibi* göründü.

Margot, Jean-François'nın çenesini kaldırıp ona bakabilmesi için kaldırdığında, Jean-François'nın karnı heyecanla titredi. Elli yıl geçmişti, ama onu öldürdüğü geceki ölümcül tutkusunu hâlâ hatırlıyordu. Stüdyosunun kanlı zemininden kalkarken, onu öldürmek yerine hayal bile edemeyeceği bir hayat armağan ettiği *için* dehşet ve şaşkınlıkla dolu gözlerindeki karanlık sevinç.

"Hâlâ yaralısın."

Benim için çığlık at...

"Önemsiz bir şey, Majesteleri."

"Altı gece oldu ve bu önemsiz şey hala geçmedi mi?"

"Yavaş yavaş iyileşiyor. Sizi temin ederim, anne, dikkatinizi çekmeye değmez."

İmparatoriçe gülümsedi. "Ben kimim, oğlum?"

"Bu imparatorluğun hakiki hükümdarı," diye cevapladı, sesi gururla doluydu. "Fatih, bilge ve kahin. Kith'in Ancien'i ve Kan Chastain'in Priori."

"Öyleyse, benim dikkatimi hak eden ve hak etmeyen şeyleri yargılayamayacağımı mı düşünüyorsun?"

İmparatoriçe'nin sesi nazikti, parmak uçları yaralı boğazını okşadı. Vampirler kurbanlarından hangilerine Hediye'yi vereceklerini seçemezlerdi ve çoğu, dönüşmeden önce günlerce çürüyerek, *foulbloods* olarak bilinen iğrenç bir türe dönüşürdü. Jean-François, Margot'un yarattığı son yüksek kanlı vampirdi ve İmparatoriçe'nin sarayında birçok kişinin, İmparatoriçe'nin en küçüğüne şımardığını fısıldadığını biliyordu. Ancak Margot daha fazla bastırdıkça, içindeki korkunç gücün *bir* parçasını hissettiğinde, omurgasından bir ürperti geçti.

"Özür dilerim, Ekselansları. Sizi ilgilendirmeyen bir şeyi söylemek bana düşmez."

"Sen, bunun beni ilgilendirmesi *gerektiğini mi* söylüyorsun?" "Ben... hiçbir şey söylemiyorum, Majesteleri."

Mermeri ezebilecek kadar güçlü bir başparmak, gırtlağını nazikçe okşadı. Ürperti derinleşti, gölgeler eğildi, *çığlıklar duyuldu*.

"Konuşmayan bir tarihçi ne işe yarar?" "... Anne, ben..."

Odadaki sessizliği keskin dişlerin parıltısı ve yumuşak bir kıkırdama bozdu.

"Seninle eğleniyorum, aşkım." Margot, siyah gözleri parıldayarak yanağını avuçladı. "Çoğu zaman çok çocuksun. Çok *genç*. Bu zayıflığını saklamanı söylerdim, ama bu seni daha çok sevmeme neden oluyor. Seni tüm bir anne kalbiyle seviyorum, güzelliğim."

Gülümsemesi dudaklarından ölü yapraklar gibi düştü.

"Ama sen, çiftleştiğin koyunların kokusunu taşıyorsun, Jean-François. Geri dön."

Üçüncü kurt, Prudence adında yaşlı bir kadın, Marki'nin başını eğerek geri çekilmesini izledi. Jean-François, içindeki fırtınayı gizlemek için yüzünü maske gibi tuttu: tutku, utanç, korku, bağlılık. Annesi onu her zaman dengesinden çıkarır, her zaman ona böyle hissettirirdi...

İmparatoriçe yanındaki çocuğa baktı. Sayfa, tüm bu süre boyunca hareketsiz kalmıştı, avuçlarında pirinç süslemeli kalın kitap. Çocuk bir kölenin gücüne sahipti, ama kollarını tutmanın acısıyla yanıyor olmalıydı - Jean-François, bunun amaç olduğunu düşünüyordu. İmparatoriçe'nin gecelerini geçirme şeklini onaylamadığını biliyordu. Ona bu sıradan zulmü göstererek, onun ne olduğunu hatırlatıyordu. *Onların* ne olduğunu.

Kurt, solucanın derdine dert etmez.

"Kroniklerinizi inceledim," dedi.

"Majesteleri memnun oldu mu?"

"Sanatın her zamanki gibi muhteşem. Ancak hikayeyi biraz... eksik buldum."

"Bu devam eden bir çalışma, Majesteleri."

Jean-François soğuk bir esinti hissetti ve İmparatoriçe bir anda ortadan kayboldu. Bir an önce tahtında otururken, bir an sonra taht boş kalmıştı. Saçlarını yüzünden geriye atarak, İmparatoriçe'nin kuzeye bakan yüksek pencerelerden birinin önünde durduğunu gördü.

"Hızlı koşanlar kör koşarlar," diye mırıldandı Margot. "Sabırsızlık, Ebedi Kral'ın sonu oldu ve ben güzel Fabién'i cehenneme takip etmeye niyetim yok." Margot, simsiyah gözlerini çocuğuna çevirdi. "Ama işler... acil hale geliyor, aşkım."

"Demir Bakire'den bahsediyorsun. Ve Örümcek'ten."

Margot'un dudakları, aptalca bir gülümsemeye benzedi.

"Onlar gerçekten *buraya* geliyorlar," diye fısıldadı Jean-François, kadının yanına yaklaşarak.

"Evet. Rüzgârda, Draigann'ın okyanuslardan yaklaştığına dair haberler var, davetimizi dilenci elinde tutuyor. Damesday bayramından önce varacaklar."

"*Üç* soyun Priorem'leri. Voss. Ilon. Dyvok. Hepsi bu hafta içinde burada olacak." Jean-François hayretle dağlara baktı. Siyah çelikten küçük figürler aşağıdaki surlarda dolaşıyor, ateş çukurları, aşılmaz surların üzerinde yıldızlar gibi parlıyordu. "Ve onlara nezaket gösterecek misin?"

"Reddetmek nezaketsizlik olur. Bu toplantıyı öneren benim."

"Böyle bir toplantı yüzlerce yıldır hiç gerçekleşmedi. Kadim zamanlardan beri diğer Priorem'lerle gölge savaşı yürütüyoruz. Onlara nasıl güvenebiliriz?"

İmparatoriçe buna gerçekten güldü. "Güvenemeyiz, sevgili Marki. Ama kendi varlıklarını koruma arzusu? *Buna* güvenebiliriz. Bu savaşlar bu toprağı kuruttu, çocuğum. Ve yeni yetme kanlı lordlar tarafından bölünmüş her küçük feodal toprak, azgın melez kanlı sürüler tarafından kemirilen her lokma, hepimizi felakete bir adım daha yaklaştırıyor. Kestrel bunu biliyor. Kariim bunu biliyor. Draigann bile bunu biliyor."

Margot başını salladı, dudakları kıvrıldı.

"Ama buraya kendi istekleriyle gelmiş olsalar bile, asla diz çökmeyeceklerdir. Bu amaca ulaşmak için avantajlı olmalıyız. Ve şu anda, o avantaj, senin bıraktığın delikte çığlık atıyor."

Jean-François çenesini sıktı. "O tehlikeli, anne."

"Elbette tehlikeli. Yoksa bu kadar soğuk bir dünyada nasıl hayatta kalabilirdi?" Margot'nun parmakları, fularının altındaki yarayı fısıldar gibi nazikçe okşadı. "Ama anahtar onlar, oğlum. Bu bilmece, bu silah, bu Kutsal Kase

—sadece onlar onun kaderini elinde tutuyor."

"De León bizim gibilerden *nefret ediyor*, anne. Bize *hiçbir şey*

söylemedi..." "Sana bu görevi neden verdiğimi sanıyorsun?"

O, şaşkın bir ifadeyle kaşlarını çattı. "Ben senin tarihçinim. Senin soyunda

kimse yok ki..."

—

"Çünkü sen *gençsin,* Jean-François. Bir erkek olmanın ne demek olduğunu hatırlayacak kadar genç. Bunda bir güç var. Rahatlık ve dostluk, zeki bir kurt için avantaj olabilir." Margot, köle çocuğun elindeki tarihe işaret etti. "O sayfalarda, öfkesi ve kederle dolu bir adamın hikayesi yazıyor. Ama her şeyden önce *gururu*. Protesto edebilir, ama şüphen olmasın, Gabriel de León dünyaya hikayesini anlatmak *istiyor*. Kibri o kadar derin ki. Ve bu, onun sonunun anahtarı."

Margot'un siyah bakışları Jean-François'nın boğazına kaydı.

"Ve o sana yakınlık duyuyor, tatlı Marki. Ailesinin cinayeti. Dior Lachance ile olan bağı. Sence, itirafları bana bu kadar samimi olur muydu?"

"Samimi mi?" Jean-François'nın çenesi sıkıldı. "O *beni öldürmeye* çalıştı..."

"Sen eğlencenizi yaşadınız," diye tersledi kadın. "Şimdi zamanı geldi

ve acımasızlıktan sonra bilgelerin sunduğu nezaketi göstermenin zamanı geldi."

Marki titredi, kadının yanağını okşarken omurgasından bir ürperti geçti.

"Bu görevi sadece sana emanet edebilirim, Jean-François.

kardeşlerine, kuzenlerine ya da sarayımızdaki başka kimseye böyle bir güven duymuyorum. Yaptığım onca korkunç şeyden sonra, güvendiğim tek kişinin sen olduğunu görmüyor musun? *Seni* sevdiğimi?"

Margot başını eğdi, Jean-François'nın gözlerine baktı.

"Evet," diye fısıldadı.

Arkasında, imparatoriçenin dördüncü kurdu, Fealty adında iri yarı bir canavar, damlayan çenesini yalıyordu. Margot hiç kıpırdamadan hareket etti, bir an gözlerini kırpıp yanağına dokundu, bir sonraki an elini uzattı. Avucunun içinde kan kırmızısı tozla dolu bir cam şişe ve ağır bir demir anahtar vardı.

"Bana ihtiyacım olanı getir, çocuğum. Bana bir imparatorluk getir."

Jean-François eğilerek mırıldandı.

"Emredersiniz."

III

KATİL ince bir pencereden dışarıyı izliyor, hala sonun gelmesini bekliyordu.

Oda, onu cehenneme sürüklediklerinde bıraktığı gibi değildi. Taş döşeme neredeyse tamamen temizlenmişti, kan lekelerinin üzerine eski bir kuzu yünü halı serilmişti. Şöminede ateş yoktu, ama odada hala ısı vardı; birkaç saat önce ateşi yakmışlar, soğuğu kovmuşlardı. Odanın ortasında iki antika koltuk duruyordu, aralarında küçük yuvarlak bir masa vardı. Masada iki altın kadeh duruyordu; boş, ama umut dolu.

Her şey yeniden düzenlenmişti, sanki oyuncuların gelmesini bekleyen bir oyun tahtasındaki parçalar gibi. Ama bu sefer daha rahat hale getirmek için çaba sarf etmiş olsalar da, Son Gümüş Aziz bu odanın ne olduğunu çok iyi biliyordu.

Yine de, az önce terk ettiği hapishaneden iyiydi.

Altı geceyi, kulenin göbeğindeki boş bir kuyunun dibinde açlık çekerek geçirmişti. Dili çatlamış kil nehir yatağı gibiydi. Boğazı çöl düzlüğü gibiydi. Acı tek arkadaşıydı; acı, kanlı çığlıklar ve *onunla ilgili* dumanlı rüyalar.

Sonunda onu yukarı çıkardıklarında delirmişti, ciğerlerine o kadar tatlı bir kutsal su vermişlerdi ki tadı yüzüne vurdu ve ağlamaya başladı. Bir grup köle kılıçlı adam onu şatonun kalbindeki hamama götürdü, orada iki güzel ölümlü - yeşil gözlü bir Sūdhaemi hizmetçisi ve koyu saçlı bir Nordish yakışıklı - onu göğsüne kadar muhteşem sıcak suya batırdılar. Onu yavaşça yıkadılar, kirli saçlarını tararken kirpikleri yaralı yanaklarında titriyordu. İşleri bittiğinde Gabriel kendini neredeyse yarı insan gibi hissediyordu. Ve yakışıklı delikanlının omzuna yumuşak öpücükler kondurduğunu, hizmetçinin parmak uçlarıyla uyluk içini yavaşça okşadığını hissettiğinde, kılıç için can atmak yerine içinden bir iç çekiş geldi.

"Ne yapıyorsun?" diye bağırdı, boğazı çığlıktan hala kısılmıştı. "Efendimiz, sizin ihtiyaçlarınızı karşılamamızı emretti, Chevalier," diye cevapladı hizmetçi. "Hepsinin."

"

"Adlarınız ne?"

Kız şaşkınlıkla gözlerini kırptı. "Benim..."

"Adın ne, mademoiselle?" Gabriel ısrar etti. "...

Jasminne."

"Dario," diye mırıldandı yakışıklı genç, dişleri Gabriel'in kulağını gıdıklıyordu. Gabriel onu nazikçe itti, hem ellerini hem dudaklarını.

"Merci, mes chers. Ama ben o kadar aç değilim. O kadar da alçak değilim."

Onu eski deri giysileriyle giydirdiler, yıkamışlardı; botları parlatılmış, tuniği lekesizdi. Üç kase tavşan yahnisi ve Nordlund'da bir şato satın alabilecek kadar nadir bir şarabın yarım şişesini içtikten sonra Gabriel, muhafızlar eşliğinde kule merdivenlerinden yukarı çıkarıldı ve orada Marquis Jean-François Chastain'in bir kez daha lütfunu beklemek üzere bırakıldı.

Çok uzun beklemedi.

Gabriel pencereden dağlara bakarken, sanki bir el saçlarını ensesinden geriye doğru okşuyormuş gibi bir gıdıklanma hissetti. Dönüp baktığında, sandalyeler, masa ve boş kadehler arasında yirmi adım ötede duran soğukkanlı adamı gördü.

"Umarım dinlenebilmişsindir, Şövalye?" diye sordu Jean-François.

Marki soluk renkli, gösterişli giysiler giymişti, altın rengi bukleler mermer gibi yanaklarından dökülüyordu. Yakut rengi dudakları kıvrılmıştı, gözlerinin akı kısmında taze kan lekeleri vardı. Son altı gecedir tarihçiyi bir kez bile görmemiş olmasına rağmen, Gabriel bu canavarın işkence gördüğü her anın arkasında olduğunu biliyordu. Son konuşmalarında kendisine saldırdığı için cezalandırılıyordu.

"Boğazın nasıl?" diye sordu.

"Daha iyi."

"Bunu düzeltebilirim."

Soğukkanlı adamın gülümsemesi daha karanlık bir hal aldı; gerçek gülümsemeleri avlamak için var olan bir gülümseme. Bir an için hava, kalp kanı gibi yoğun ve karanlık oldu.

"Tekrar deneyebiliriz diye düşündüm, de León," dedi Jean-François. "Bir beyefendi gibi konuşabiliriz, aramızdaki kırmızı defter eşitlenir ve tüm acılarımız unutulur." Marki koltuğu işaret etti. "Oturur musun?"

"Otursam ne olur?"

"Kan dökülür, bahse girerim." Jean-François frak ceketinin içine uzanarak, parlak inci saplı küçük bir bıçak çıkardı. "Ve hoş bir kan dökülmez."

Gabriel bıçağa bir göz attı. "Biraz küçük değil mi?"

"Önemli olan bıçağın boyutu değil, Chevalier, onu kullanma becerisi."

"Tanıştığım her kısa boylu adamın söylediği şarkı."

Marki güldü ve parmaklarını şıklattı, hücre kapısı açıldı. Jean-François'nın sadık kölesi Meline diğer tarafta bekliyordu, siyah, beline kadar uzanan korsesi, ağır eteklerinden şelale gibi dökülüyordu. Odaya girerek masanın üzerine altın bir tepsi koydu.

Gabriel, muslin bir kumaşla örtülü, kimyasal bir küre ve buhar çıkan bir kase su gördü. Küçük bir at kılı fırçanın yanında, bir tabakta gerçek sabun parçası duruyordu.

Gözleri canavarın küçük bıçağına kaydı. "Şaka yapıyorsun."

"Bu beden, sakal bırakacak kadar yaşlanmadı, ama sakalın oldukça... rahatsız edici olabileceğini duydum." Jean-François yüzünü buruşturdu. "Ve dürüst olmak gerekirse, Chevalier, seninki sakaldan çok küfür gibi görünüyor."

"Bu konuda korumam gereken bir itibarım var."

"Hizmetimi özür olarak kabul edin. Rahatlık reddedildikten sonra rahatlık sunuldu.
Tabii ki... boğazına bıçak dayadığımda bana güvenmiyorsan başka."

Canavar gülümsedi, havada sadistçe bir eğlenceyle çatırtı duyuldu. Gabriel burada oynanan oyunu, bunun ardındaki acımasız amacı biliyordu. Altı gece boyunca acı çekmek, sonra bu şeyin ayaklarına sürüklenip hala onun gücü altında olduğunu kabul etmek. Boğazını bu sülük gibi yaratığa açıp, onu kesmemesi için dua etmek.

Teslim olmak.

Saçlarını omuzlarından atan Gabriel, o süslü deri koltuğa yavaşça oturdu. Canavar ona gülümsedi, onu boyun eğdirmenin tadını çıkarıyordu. Gabriel gözlerini kapatıp başını geriye eğdi. Akrep'in onu sokmayacağına güveniyordu.

Üç uzun nefeslik bir süre geçti, sonra yüzüne tatlı suyla ıslatılmış muslin örtü örtüldü. Gabriel buhar soluyordu, sol tarafında soğukkanlı canavarın ayak seslerini duyunca tüyleri diken diken oldu. Yıllarca süren katliam ve savaşlarda geliştirdiği içgüdülerle, kafasındaki savaş ya da kaçma dürtüleriyle mücadele ederek kalbinin güm güm atmasını durdurmaya çalıştı.

Sabır, içinden bir ses fısıldadı.

Sabır...

"İmparatoriçe hikayeni okudu, Chevalier." Canavarın sesi yumuşaktı, şimdi arkasında. "San Michon'daki çıraklığın. Dior Lachance ile yolculuğun ve Grail'in hayatı için Ordo Argent ile savaşın. Asırlara layık bir destan. Majesteleri çok memnun oldu."

"Eh, bu benim omuzlarımdan bir yük kalktı," diye mırıldandı Gabriel. "Ve benim de, emin ol."

"Anneni hayal kırıklığına uğratmaktan korkuyor musun, soğukkanlı?" "Aslında çok korkuyorum."

Muslin yüzünden çıkarıldı ve Gabriel, Jean-François'nın sabunu çenesinin üzerinde köpürttüğünü hissetti. Kokusu tamamen hoş değildi; aptal balı ve odun külü, çok hafif bir mavi kabuk kokusu.

"Ancak," diye düşündü Marki, "kitabın uzunluğu hakkında eleştiri yaptı."

Jean-François şimdi Gabriel'in sağındaydı, gümüş azizin çenesi, jiletinin tenine ilk dokunuşunu hissedince gerildi. Parmakları Gabriel'in çenesine hafifçe bastırdı, canavar bıçağı uzun, düzgün bir hareketle yanağından aşağı kaydırdı.

"Devam etme ihtimaline çok hevesliydi."

Jilet cam kadar keskindi, cildine tekrar dokunduğunda fısıltı gibi bir ses çıkardı. Marki'nin dokunuşu taş gibi sertti ama nazikti, beslenmekten dolayı sıcaktı. Gabriel kendini sabit tuttu, ama içindeki canavar bu kadar savunmasız kalmaktan dolayı gergindi — Marki, Gabriel'in üst dudağının köşesine bıçağını ustaca kıvırırken, görünmez tüyler omurgasından aşağıya doğru dalgalandı.

"Aramızda anlaşmazlıklar olsa da, de León, ben kindar biri değilim. Ama Majesteleri isteğini açıkça belirtti. Bu yüzden sana daha fazla işkence etmek istemem, ama ona karşı gelirsen bunu yapmak zorunda kalacağım. Ve ikimiz de bunu gerçekten istemiyoruz."

Gabriel, bıçağın tekrar boynuna doğru kıvrıldığını hissetti. Boğazında kanın sıcaklığı, canavarın kasıklarının eline hafifçe değmesi.

"Kadınlarla yatıyor musun, soğukkanlı? Yoksa erkeklerle mi?" Bıçak durakladı.

"Neden soruyorsun, Silversaint?" Omuz silme. "Beni tatmin et."

Gabriel, dudaklarında kaya gibi sert bir başparmak hissetti, sabun lekelerini nazikçe sildi. "Erkek, kadın... Bu tür şeyler ölümsüzler için önemsizdir. Sonsuzluk okyanusunda hızla batarlar. Güzellik her sınırın ötesinde bulunabilir."

"Peki, güzellerinle yatarken önce onları ısıtır mısın? Yoksa sadece eğip işini mi görürsün?"

Jilet yine durdu. "Sen..."

"Daha açık söylemek gerekirse." Gabriel sonunda gözlerini açtı ve Marki'ye baktı. "Beni becermek istiyorsan, vampir, en azından önce bir içki ısmarla."

Jean-François'nın çenesi sıkıldı, jilet Gabriel'in şah damgasına yaklaşmıştı. Gümüş aziz sadece gülümsedi.

Gabriel burada tehlikede *olduğunu* biliyordu. Ama işkence görmüş ve yorgun olmasına rağmen, sonunda hala aptal değildi. Gerçek şu ki, bu canavarlar onun ölmesini istiyorlarsa, o da öyle olacaktı ve onu akıl sağlığının sınırlarına kadar sürükleseler de, düşmesine izin vermemişlerdi. Ne istediklerini biliyordu. San Michon'un Kutsal Kase'sinin nasıl kırıldığı hikayesi. Onu hala kendi lehlerine çevirebilecek bir yol olup olmadığını öğrenmek için. Bu yüzden, bir akrep tarafından sokulmayacağına güvenmek aptalca bir bahis gibi görünse de, Gabriel o sandalyede otururken korkacak hiçbir şeyi olmadığını biliyordu.

Bu piçe boğazını açmak teslim olmak değildi. Bu bir *fethti*.

Ve gözlerini tekrar kapatarak, başını geriye doğru eğdi. "Monét, eğer sendeyse, chérie."

"... Hallet, Meline," diye emretti Jean-François.

Gabriel kapının gıcırdayarak kapandığını, anahtarın döndüğünü duydu — köle onu artık arkasında kilitlemek kadar tehlikeli bulmuştu. Ona içmesi için verdikleri kutsal içki bir parmak dolusu bile değildi, ama duyuları hâlâ keskin ve Marki jileti tekrar etine dayadığında Gabriel, Meline'nin kuleden aşağı indiği adımları saydı.

Artık aşağıdaki ağır demir kapının şatonun batı kanadına çıktığını biliyordu. Buraya geri dönerken, merdivenlerden yemek salonuna kadar attığı her adımı kafasında saymıştı. Her köle kılıcını işaretlemişti. Bir adamın atlayabileceği yüksek pencereler, bir adamın gizlice kaçabileceği hizmetçi kapıları, hepsi hafızasının demir kasasına saklanmıştı.

Marki sessizce tıraş etmeye devam etti, kendini beğenmiş zafer havası buharlaşmıştı. Jilet boğazını son bir kez sıyırdı, cinayet bir anlık bir hevesten ibaretti. Ama sonunda canavar bıçağını temizledi ve ceketinin içine geri koydu.

Bir an sonra, Jean-François ellerini Gabriel'in yüzüne bastırdı, eller soğuk ve ıslaktı. Gümüş aziz keskin bir alkol kokusu aldı ve altında, çok hafif bir koku...

Çiçekler.

Gabriel gözlerini tekrar açtı. Jean-François ona bakıyordu, altın rengi bukleleri, yanaklarına tıraş suyunu sürerken sallanıyordu.

"Özür dilerim, de León," diye mırıldandı canavar. "Korkarım gümüş çan çiçeği, bu gecelerde yapabildiğimiz tek hoş kokulardan biri. Bunun karının en sevdiği çiçek olduğunu biliyorum. Kızının da. Ve bu koku hoş olmayan anıları canlandırıyorsa, affetmeni rica ediyorum. Dediğim gibi, senin acı çekmeni istemiyorum."

Gabriel dikkatini kaybetti, uzak günlere daldı. Deniz kenarındaki o küçük deniz feneri. Patience'in gülümsemesinin ve Astrid'in kollarının sıcaklığı. Dalgaların, martıların ve uzak kıyının şarkısı ve kapıya çekiç gibi vuran üç vuruş.

"Girin," diye mırıldandı Jean-François.

Meline, içinde lezzetli bir kırmızı şarap bulunan yeşil cam bir şişeyle odaya geri girdi. Gabriel şarabın kokusunu içine çekti, Meline'in gerdanlığının altındaki damarın atışını izledi, öne eğilip kadehlerden birini doldururken gözleri süt beyazı göğüslerinin kıvrımlarına kaydı. Kanı daha hızlı akmaya başladı ve Meline ona kadehi uzattığında gözlerinden kaçındı.

"Başka bir şey ister misiniz, efendim?"

Gabriel canavarın hareket ettiğini bile görmemişti, ama Jean-François şimdi karşısındaki sandalyede oturuyordu. Soğukkanlı adamın kucağında deri ciltli bir kitap duruyordu.

"Şu anda yok, güvercinim. Bizi yalnız bırak."

"Emredersiniz." Kadın Gabriel'e bir bakış attı. "Uzaklaşmayacağım."

Gabriel göz kırptı ve kadehini kaldırdı, Meline odadan çıktı. Gümüş aziz başını geriye eğdi ve kadehi bir yudumda boşalttı. Deri giysileri gıcırdadı, bir tane daha doldurdu. Titreyen kadehi ağzına kadar doldurduktan sonra geriye yaslandı ve karşısındaki canavara gri gözlerini dikti.

"Sonsuz Kral'ın ailene yaptıkları..." Jean-François başını salladı, gözleri dar pencereye dikilmişti. "Bu hikaye beni derinden etkiledi, Gümüş Aziz."

“Senin kalbin yok, soğukkanlı. İkimiz de bunu biliyoruz.”

"Zulüm bana yabancı değil. Ama sadece gerçek canavarların cesaret edebileceği bir sınır *var*. Fabién Voss her açıdan öyle *biriydi*. Ama onu öldürerek bir felakete imza attın. Bu imparatorluk bıçak sırtında, de León. Kan Mahkemeleri birleşmezse, bu hikayenin tek bir sonu olabilir."

"Ve Grail'in sana yardım edeceğini mi sanıyorsun?" Gabriel alaycı bir şekilde sordu. "Sana daha önce de söyledim, soğukkanlı. Kadeh kırıldı. Grail *yok oldu*."

"Benim neye inandığım önemli değil, Gabriel. İkimiz de seni o çukura geri atılmanı istemiyoruz. Ama imparatoriçe, istediğini vermezsen seni *tam* da oraya atacak."

"… Peki ya verirsem?"

"Ölümsüzlük. Belki de hepimizin gerçekten bildiği tek ölümsüzlük."

Soğukkanlı, kurtlar ve aylarla oyulmuş tahta bir kutu çıkardı. Gabriel'in göğsündeki kalp kadar siyah uzun bir tüy kalem çıkardı ve kol dayanağına küçük bir şişe koydu. Tüy kalemi mürekkebe batırdı ve karanlık, bekleyen gözlerle yukarı baktı.

"Başla," dedi vampir. Son

Gümüş Aziz içini çekti. "Nasıl

istersen."

BİRİNCİ KİTAP

AZİZLER VE GÜNAHKARLAR

Bu asil kardeşlik üç yüzyıl boyunca varlığını sürdürmüştü. Doğumları nedeniyle lanetlenmiş ve Tanrı tarafından mahkum edilmiş olsalar da, lanetli doğalarının üstesinden gelerek, insanlık ile bizi avlayan korkunç yaratıklar arasında parlayan gümüş bir alev yaktılar. Umutsuzlar için bir umut. Gecenin içinde bir ışık.

Sonunda, onlara en ölümcül darbeyi karanlığın değil, kendi içlerinden birinin elinin vurduğunu bilmek ne acı bir kader.

—ALFONSE DE MONTFORT *GÜMÜŞ TARIKATININ KRONİK*

I

SADECE KARANLIK

"NEREDEN BAŞLAYALIM?" diye sordu Gabriel.

"Bıraktığın yer en akıllıca olur," diye cevapladı Jean-François.

"Eğer akıl arıyorsan, soğukkanlı, yanlış adama konuşuyorsun."

"Ne yazık ki, odadaki tek erkek sensin."

Gabriel alaycı bir şekilde güldü ve sandalyesine yaslandı. "Hayatımın hikayesi."

"Devam edelim o halde." Tarihçi, ceketinin kolundan hayali bir tüy parçası kopardı, dudaklarını büzdü. "Karın ve kızının öldürülmesinin ardından intikam almak için imparatorluğun yarısını dolaştın. Ebedi Kral Fabién Voss'u yok etmeye kararlıydın, ama bunun yerine kutsal Kurtarıcı soyunun son varisi olan Dior Lachance'ın koruyucusu oldun. Ordo Argent'teki kardeşlerin seni öldürmeye çalışmış ve eski arkadaşın Chloe Sauvage, günlerin sonunu getirmek için yapılan eski bir ritüelde M(lle)Lachance'ı kurban etmeye kalkışmıştı. Ancak, artık kith'lerden biri olduğu ortaya çıkan ve kendisine Liathe adını veren kız kardeşinin yardımıyla — burada vampirin dudakları küçümsemeyle kıvrıldı — San Michon'un tepesine çıktın, eski yoldaşlarını kutsal domuzlar gibi sırayla katlettin ve Kutsal Kase'yi kesin ölümden kurtardın. Herkes için mutlu son.

Jean-François kaşlarını kaldırarak kalemini salladı.

"Tabii sen Gümüş Tarikat'ın üyesi değilsen."

Son Gümüş Aziz hiçbir şey söylemedi, aralarındaki kimyasal küreye ve uzak yıllara bakarak. Kafatası renginde soluk bir güve, hücrenin bir köşesinden çıkmış, şimdi ışığın etrafında uçuyordu. Böceğin camı boşuna vurmasını izledi, sözde kardeşleri boğazını kestiğinde manastırın tepelerinden düşerken binlerce minik kanadın çırpınışını hatırladı. Dilin üzerinde eski kanın tadı, onu ölümün eşiğinden geri çekiyordu. Kızıl bir palto giymiş soluk bir figür, porselen maskesini çekerek altında yatan canavarın, dehşetin, kız kardeşinin yüzünü ortaya çıkardı.

"Neden bana söylemedin*, Celene?"*

"Çünkü çektiğim tüm acılar, tüm varlığım senin sayende."

Son Gümüş Aziz, şarabından bir yudum daha aldı.

"Çünkü senden nefret *ediyorum, kardeşim."*

"De León?"

"Bunun sonu nereye varacak hiç merak ettin mi, Chastain?" Gabriel sonunda sordu. "Son ölümlünün boğazı kesildiğinde mi? Son damramız da akıp gittiğinde mi? İmparatoriçenizin Kutsal Kase hakkındaki deliliği ortaya çıktığında ve türünüz son kemik için köpekler gibi birbirinizin üzerine düştüğünde mi? Savaşarak ölecek misin, sence? Yoksa dizlerinin üstünde mi öleceksin?"

"Dizlerinin üzerinde her türlü mutluluk bulunabilir." Tarihçi gülümsedi ve kalemini dudaklarına sürttü. "Ama seni temin ederim, ölmeye niyetim yok."

"O da ölmek istemiyordu, vampir."

Gümüş aziz içini çekti, bakışları hala ışıkta kaybolmuştu. "O da istemiyordu."

Gabriel de León sandalyesine yaslandı, fırtına grisi gözlerinde küre kısa bir parıltı belirdi. Hava soğuktu, sessizdi, nefesinin sıcak fısıltısı, nabzının yumuşak ilahisi ve dışarıdaki gece gökyüzünde yarasaların kanatlarının kadifemsi öpücüğü dışında.

Tarihçi, kalemini sayfanın üzerinde tuttu. Tüm dünya nefesini tutmuştu.

Ve sonunda, Son Gümüş Aziz konuşmaya başladı.

"Hala dün gibi hatırlıyorum, biliyor musun? O kadar net görüyorum ki, neredeyse korkutucu. İkimiz, o sunak önünde duruyorduk. Katedral boş ve sessizdi. Duman tavana yükseliyordu ve pencerelerden sefil ölüm şafağı sızıyordu. Kurtarıcı heykeli, benim yarattığım katliamı izliyordu. Ama en çok hatırladığım şey kan. Yerde soğuyan kan. Damarlarımdaki kan. Yanımdaki kızın yüzüne sıçrayan kan.

"Dior, onu öldürmek için giydirdikleri ritüel cüppesiyle hâlâ sarılmıştı. Dünyayı kurtarmak için ödemeye değer gördükleri bir bedel. Çınlayan sessizlikte duruyordu, mavi gözleri genişlemiş, morarmış ve bana sabitlenmişti. Onun günahkarı. Onun kurtarıcısı. Yüzünden kül beyazı saçlarını çekerek fısıldadı, 'Şimdi ne yapacağız?

"Sanırım kız kardeşimle tanışmalısın," diye iç geçirdim.

"Kız kardeşin mi?"

"Uzun hikaye."

“Dior, Chloe'nin cesedinin yanında diz çöktüğümde sessizce izledi. Eski dostumun fare kahverengisi bukleleri kanla ıslanmıştı, boş yeşil gözleri bu dünyayı karanlığa mahkum eden adama kör bir suçlamayla bakıyordu. Kanlı parmak uçlarımla göz kapaklarını kapattım, sonra koridorda ağır adımlarla ilerleyerek öldürdüğüm her gümüş aziz için aynı şeyi yaptım. Büyük de Séverin, küçük Fincher, yaşlı Abbot Greyhand. Arkadaşlar. Kardeşler. Bir akıl hocası. Kılıçlarını göğüslerine koydum, gözlerini sonsuza dek kapattım. Ama hiçbiri için dua etmedim. Greyhand'in kanlı paltosunu kenara çekince, içinde bir şey buldum...

"Ashdrinker!" diye bağırdı Dior.

Eskimiş kınından eski kırık kılıcımı çıkardım. Karanlık yıldız çeliği parıldıyordu, kavisli kılıcının üzerine oyulmuş semboller, Forever King'i öldürmeye çalışıp başarısız olduğumda ucundan altı inç kopmuştu. Ellerimdeki kana rağmen, kabzadaki güzel hanımefendi her zamanki gibi bana gülümsüyordu, kolları sanki beni kucaklamak istercesine çapraz çubuğun üzerinde açılmıştı. Çığlığı kafamda yankılandı, gümüş rengi ve neşeyle parıldıyordu.

"*Gabriel!*

"Seni gördüğüme sevindim, Ash," diye

fısıldadım. "*D-D-D-Dior, o-o-o-o-o-o-*

o-o-o-o-o-o-o-o-o-o-o-o-o-o-

"O burada," diye fısıldadım. "O iyi."

"*Onu bana ver, onu bana ver...*

"Kılıcı uzattım ve Dior gülümseyerek onu aldı. Ash'in Dior'un zihnine söylediği sözleri duyamadım, ama kızın cevabını duydum.

"Ben iyiyim, Ash," diye mırıldandı. "Affedecek bir şey yok."

“Dior başını eğdi ve solgun bir saç tutamını kulağının arkasına attı. Sonra uzun zamandır görmediği güneş gibi parlak bir gülümsemeyle, bir kız kardeşe yapacağı gibi, kırık kılıcı göğsüne sıkıca bastırdı.

"Teşekkürler, Ash."

“Dior kılıcı bana geri verdi ve ağırlığı kanlı elimde mükemmel bir rahatlık verdi. Deri kaplı kabzayı sıkıca sıktım, onu tekrar yanımda gördüğüm için kelimelerle ifade edemeyeceğim kadar minnettardım. Kaos ve çılgınlığa sürüklenen bir dünyada tek bir kesin şey vardı.

"*Burada kalamayız, Gabriel,"* diye fısıldadı. *"Öyle görünebilir, ama bu kutsal topraklar bizim için sığınak olamaz, bizim için.*

"Bana zaten bildiğim şeyleri söyleme alışkanlığını *çok* seviyorum,

Ash." "*Şanslısın. Çünkü her zamanki gibi, bana ihtiyacın var.*

"Kılıcı küçük bir gülümsemeyle kınadım, Dior'un elini tuttum ve birlikte, zorlu şafak vakti koridordan ilerledik. Dışarısı dondurucu soğuktu, kalın kar taneleri manastırın büyük sütunlarının arasında uçuşuyordu, görkemli gotik binalar sütunların üzerinde yükseliyordu. San Michon, krallığın çoğu karanlığa gömülürken bile ayakta kalan, ele geçirilemez bir kale gibiydi. Ama Ashdrinker, ıslak kediler kadar çılgın olsa da, doğruyu söylemişti
—burada bizim için bir sığınak yoktu. Dior'un kaderi Chloe'nin bıçağının ucunda değildi, ama kızın bir kaderi olduğuna emindim ve kan lekeleri arasında saklanamayacağımızı biliyordum. En azından diğer gümüş azizler avlarından dönüp, kutsal topraklarda başrahibinin benim elimden öldürüldüğünü göreceklerdi.

"Bu konuşma iyi gitmeyecek, bahse girerim.

"Ama kış Nordlund'a gelmişti, nehirler donmuştu; hala bizi avladığını bildiğim vampirler için hiçbir engel yoktu. Ebedi Kral en küçük oğlunu Dior'un peşine takmıştı ve Danton ölmüş olsa da, Voss tüm varlığını tek bir zar atışına riske atacak kadar aptal değildi. Kutsal topraklardan ayrılırken, kurtların ağzına giriyorduk.

"Gidersek lanetlenecektik. Kalırsak da lanetlenecektik.

"Bir vinç sesi duydum ve manastırın karşısına baktığımda, gökyüzündeki platformda bir düzine Gümüş Manastırı rahibesi gördüm. Onların yanında, iri yarı eski demirci ustası Argyle'ın önderliğinde üç Hearth Kardeşi duruyordu. Kürklerle sarılmış, aceleyle topladıkları eşyalarını taşıyorlardı ve hayatları için kaçan insanların yüzündeki korku ifadesini taşıyorlardı.

"*Benden* kaçıyorlar*,* anladım.

"Argyle bizi görünce gümüş çelik bir çekiç kaldırdı. Yaşlı kara parmaklı adam, ritüel için katedralde bulunmuştu; diğerleri gibi, dünyayı kurtarmak için masum birini mahvetmekten memnun. Ama ben Dior'u kurtarmaya koyulduğumda kaçmıştı. O yaşlı adamı daha mutlu günlerinde hatırladım, sevdiği demirhanede çalışarak, Av'da hayatımı defalarca kurtaran silahları yaparken. Ama şimdi benimle kutsal rahibeler arasına girerken taşlara tükürdü, solgun yüzündeki yanık izleri kan kırmızısı renkteydi.

"Yaklaşma," diye uyardı.

"Argyle..."

"*Geri çekil,* Gabriel de León! O kanlı ellerini çek, seni uyarıyorum!"

"Onları durdurabilirdim, sanırım. Eğer hayatta kalsalardı, burada olanları dinleyen herkese anlatırlardı. Ve benim yaptıklarımdan sonra birkaç cinayet daha ne fark ederdi ki? Ama ben sadece sessizce izledim.

Bu insanlar bana baktıklarında ne gördüklerini biliyordum. Masum bir çocuğu kurtaran bir kahraman değil, manastırlarını kirleten, arkadaşlarını öldüren, dünyalarını mahveden bir hain. Rahibelerden biri tekerlek işareti yaptı. Demirci ustası Argyle, gri sakalını kabartarak homurdandı.

"Bu kutsal şeye yaptığın için pişman olana kadar yaşa, alçak. Tanrı seni *lanetlesin*." Platform, ağlayan karların arasında aşağı indi. Gözlerimi yak rüzgâr gözlerimi yakıyordu, yanımdaki kız kanlı elimi sıkıyordu. "Sen kötü biri değilsin, Gabe."

"Ben de elini sıktım, ona yan gözle gülümsedim. "Gerekirse alçağın teki olurum."

"Kolumu ona doladım ve Priory'ye doğru yürüdük, omuzlarımız uluyan rüzgara karşı kamburlaşmıştı. Büyük eski bina artık boştu, merdivenleri çıkarken ayak seslerimiz soğuk taşlarda yankılanıyordu. Dior bana uyuduğu odayı gösterdi ve kapıyı tekmeleyerek açtık, giysileri düzgünce katlanmış olarak yatağının üzerinde duruyordu, botları da yanında duruyordu.

"Anne Denizkızı'na şükret. Bu *aptal* cüppede donuyorum." Uyarıcı bir şekilde parmağını kaldırdı. "Ve onları kaybetmek için ihtiyaç duyduğumla ilgili espriler yapma."

"Ellerimi teslim olarak kaldırdım. 'Tek kelime etmedim.' "'Öyle kal.'

"Tatlı Kurtarıcı, bir kadının göğüslerinin büyüklüğüyle ilgili tek bir şaka yapıyorsun ve hayatının geri kalanını bunun için özür dileyerek geçiriyorsun."

"Bence bu hepimiz için bir ders."

"Ben alay ettim ve o kanlı cüppesini yırtıp yere attığında, sırtımı dönüp koridoru gözetlemeye başladım. Dior hiç vakit kaybetmedi, ona verdiğim kalın pantolonları, gömleği ve yeleği, altın süslemeli, tilki kürkü astarlı, soluk renkli güzel frak ceketini giydi. Yanağındaki koyu renkli güzellik lekesinden saçlarını geriye taradı ve kollarını yanlara açarak küçük bir pirouette yaptı.

"Daha iyi mi?"

"Omzumu üzerinden bakıp yüzümü buruşturdum. "Fena değil."

"Alçak," diye alay etti. "Sen de pek güzel sayılmazsın, biliyorsun."

"Aslında ben öyleyim. Augustin'deki İmparatorluk Galerisi'nde benim güzel bir tablom var. Moulin çizdi." Çenemi kaşıyarak, "Yani, en azından eskiden oradaydı. Ben aforoz edilmeden önce. Muhtemelen şimdi tuvalete asmışlardır."

"Uygun."

“‘‘Siktir git.”

"Ne kadar *keskin* bir zeka, Chevalier."

“‘‘Zeka, zekasızlarda boşa gider, mademoiselle. Şimdi, gitmemiz gereken yerler var ve bunların hiçbiri burada değil. Öyleyse botlarını giy, yoksa benimkiler kıçını bulur.”

“O alaycı bir şekilde arkasını okşayarak, ‘Onu yakalaman lazım ki tekmeleyebilesin, ihtiyar,’ dedi.

“Dior Lachance, on bir yaşından beri sokaklarda hayatta kalmış bir kızdı ve o yıllar ona keskin bir gerçekçilik, müstehcen bir zeka ve tanıdığım çoğu savaşçıyı utandıracak bir cesaret kazandırmıştı. Bu yüzden, arkadaşı sandığı biri tarafından neredeyse öldürülmüş olmasına rağmen, aramızdaki kaba şakaların onu rahatlatacağını düşünmüştüm. Ve o da başlangıçta bu oyuna katıldı, aldığı kadarını verdi. Ama kravatını bağlamaya çalışırken parmaklarının titrediğini gördüm.

"Üşüdün," diye yalan söyledim ve ona yardım etmek için araya girdim. "Ben yapayım."

"Çenesini kaldırdı ve boğazındaki kumaşı toplamama izin verdi. Düğümü bağlarken, Dior'un gözlerimden kaçtığını fark ettim. 'Chloe abla eşyalarımı burada bırakmış, ne şans ama,' diye mırıldandı. 'Buraya geri dönmemi hiç istememişti ki.'

"Şans. Ya da şeytan kendi çocuklarını sever."

“‘Biri beni kolladığına sevindim. Tanrı tüm bunlardan sonra beni cezalandırmaz herhalde. “‘Tanrı mı?’ Alaycı bir şekilde, onun küllü saçlarını çekiştirdim. ‘Tanrı'ya ihtiyacın yok.
ben varım."

“Gözleri sonunda benimkilere karıştı, sesi bir
fısıltıydı. “‘… Ciddi misin?’

“Kızın bakışlarıyla karşılaşınca, acısını görebiliyordum, şimdi yüzeye çıkmak üzereydi. Dior Lachance çelik gibi sert ve keskindi, ama tüm bu görünüşünün ardında, hala sadece on altı yaşında olduğunu fark ettim. Hayal bile edemeyeceği bir dünyaya yüzüstü atılmıştı. Hayatında değer verdiği herkes ya onu terk etmişti ya da elinden alınmıştı. Güvenini kazanmak kolay değildi ve onu Chloe'ye verip karşılığında boğazına bir bıçakla karşılık almak... Bu ihanetin onu ilk düşündüğümden daha derinden yaraladığını görebiliyordum.

"Ciddiyim," dedim ona, gözlerinin içine bakarak. "Kanım üzerine yemin ederim. Bu yolun bizi nereye götüreceğini bilmiyorum, kızım. Ama seninle birlikte yürüyeceğim, bizi bekleyen kader ne olursa olsun. Ve eğer Tanrı'nın kendisi bizi ayırırsa, eğer tüm

Sonsuz Lejyon yoluma çıkarsa, cehennemin kıyılarından geri dönüp senin yanında savaşmak için bir yol bulurum. Seni terk etmeyeceğim, Dior."

Eğilip, cesaretimi toplayarak ellerini sıkıca sıktım. "Seni

asla terk etmeyeceğim."

“Bir an daha direndi, saçlarını gözlerinin üzerine çekerek, çocukken giymeyi öğrendiği cesaret zırhını giymeye çalıştı… Bir çocuk, Yedi Şehit, onu şimdi ne sanıyordum ben? Ama ne kadar direnirse de, zırhı kırıldı, yüzü buruşurken cildindeki kurumuş kan çatladı. Sonra gözyaşları akmaya başladı, başını eğip hırlayarak yanaklarından süzüldü.

“‘Lanet olası korkak…’

"Tatlı Anne Kız, kızım, sen korkak falan değilsin."

"Ona uzandım, beceriksizce, ve elim omzuna değdiğinde, yüksek sesle ağlayarak kollarına atıldı. Bir an hareketsiz kaldım, felç olmuş gibi. Ama sonunda onu kucakladım ve ağlarken ona sarıldım. Bütün vücudu hıçkırıklarla titriyordu ve ben de, sanki bir ömür önce yapmışım gibi, kendi kızıma yaptığım gibi onu ileri geri salladım. Anı, kırık bir bıçak gibi keskin ve ma famille düşüncesi boğazıma bir yumru oturdu.

"Sessiz ol," diye fısıldadım. "Her şey yoluna girecek, söz veriyorum."

"Sanki sorusunu bastırmak istercesine yüzünü göğsüme gömerek burnunu çekerek sordu. 'Biz... biz doğru şeyi mi yaptık, Gabe?

"Ne demek istiyorsun?"

"*Tören,*" diye tısladı. "Daysdeath. Her şeyi bitirebilirdik! Her şeyi!"

“Bu sözler göğsümü acıttı, o katedralde yaptığım kanlı işler ağır bir yük gibi çökmüştü. Dior'u kurtarmak için eski kardeşlerimi parçalara ayırmıştım ve bir çocuğu öldürmeye razı olan insanlara acıyamıyordum, ama yine de bozduğum ritüelin gerçekten *işe yarayabileceğinin* farkındaydım. O kararı verdiğim andan itibaren, tüm yetim çocuklar, öldürülen anneler, o ölüm gününün gökyüzü altında çekilen her acı... hepsi artık kısmen *benim* suçumdu.

"Ama onun suçu değil.

"Şimdi beni dinle." Onu geri çekip yüzüne baktım. "O saçmalık şişesinin kapağını kapat, anladın mı? Bu karar tamamen bana aitti ve bunun bir bedeli varsa, o bedeli ben ödeyeceğim." Kendimi hissettiğimden daha emin görünmeye çalışarak alaycı bir şekilde güldüm. "Bu manastırdaki yazılar çoğu domuz pisliği ve saçmalık zaten. Celene, tarikatın seni öldürmesine izin verirsem her şeyin mahvolacağını söyledi."

"Celene mi?"

"Kız kardeşim. Senin Liathe olarak tanıdığın."

“Dior'un gözyaşlarıyla dolu gözleri büyüdü. ‘Maskeli kan cadısı mı? Dhahaeth'ten ayrıldığımızdan beri bana musallat olmaya çalışıyor.’

“‘Danton ve onun soyuyla savaşmamıza da yardım etti. O, Ebedi Kral'ın dostu değil.’

“‘Yani düşmanımın düşmanı…’

“‘Genelde başka bir düşmandır.’ O anda pencereye baktım, dışarısı loş bir ışıkla aydınlanmıştı. ‘Ama o benim hayatımı kurtardı. Senin hayatını kurtarmama yardım etti. En azından ne söyleyecek dinlemeliyiz. Burada kalmamız güvenli değil, Dior. Bundan sonra ne yapacağımıza karar vermelisin.’

“O sözlerime şaşırarak gözlerini kırptı. ‘Ben mi? Neden ben?’

“‘Çünkü bu *senin* hayatın. *Senin* kaderin. Sen San Michon'un Kutsal Kase'sisin. Ben her zaman yanında olacağım. Ama yolun sana ait. Seçim *sana* kalmış.’

“O burnunu çekip zorlukla yutkundu. ‘Ya yanlış yolu seçersem?’ “‘O zaman birlikte kayboluruz.’

“Gözlerime baktı ve onun gözlerinde eski bir kıvılcım parladığını gördüm.

“‘Önümüzde yol karanlık,’ dedim ona. ‘Ve yürümek zor
ama bu cesaretin *ta kendisidir*. Karanlıkta yürümeye devam etme iradesi. Sonun milyonlarca kilometre uzakta değil, uzattığın elinin hemen ötesinde olduğuna inanmak. Bazıları sendeleyebilir, bazıları başarısız olabilir, bazıları o yalnız gecede yürümeye devam etmek yerine bebekler gibi kıvrılıp kalabilir, ama sen o kız değilsin."

Elini sıktım ve gözlerine baktım. "Sen o kız
değilsin."

“Güzel frak ceketiyle omuzlarını dikleştirdi, biraz daha dik durdu, solgun saçlarını yüzünden çekerek. Hala küçük, yorgun ve *çok* genç olmasına rağmen, o parlayan gözlerinde Dior Lachance'ın büyüdüğünde olacağı kadını gördüm.

“Ve bir an için, karanlık artık o kadar karanlık gelmedi. “‘Hadi o
zaman,’ dedi. ‘Ailemizi bekletmeyelim.’”

II

NASIL VE NEDEN

"Vadiye indiğimizde, kafamda tek bir düşünce vardı. Kız kardeşimin ölmediğini öğrenmenin rahatlığı ya da onun öldüğünü keşfetmenin dehşeti değildi. Gösterdiği garip yeteneklere duyduğum şüphe ya da son on yedi yılını nasıl geçirdiğine dair merak da değildi. Dior ve ben gökyüzündeki platformla yavaşça aşağı inerken, sorularım, meraklarım, hepsi tek bir korkuyla boğulmuş fısıltılara dönüşmüştü.

"Celene bana kanını içirdi."

Dior tırnaklarını çiğnemekten başını kaldırdı ve kenara bir parça tırnak attı. "Buna yeni başladım, ama vampirler genelde tersini yapmaz mı?"

"'Greyhand boğazımı kesti. Celene'nin kanı beni ölümden kurtardı.' "'O kadar da kötü değilmiş o zaman?'

"'Felakete giden yolun tam üçte biri.' "Kız boş boş bakarak başını salladı.

"Vampir kanında güç var, Dior. Güç. Ölümcül yaraları iyileştirir. Hatta yaşlanmayı bile yavaşlatır. Ama daha karanlık büyüler de var. Onların kanını içmek sana güç verir ve bu güç içtikçe daha da artar. Aynı vampirin kanını üç gece üst üste içersen, onun kölesi olursun. Onun iradesinin kölesi."

"Bu yüzden gümüş azizler kanı yutmak yerine içiyorlar," diye mırıldandı.

"Ben de başımı sallayarak aşağıdaki donmuş nehre baktım. "Greyhand bana bir hikaye anlatmıştı. Liame Voss adında bir vampir hakkında. O, belki elli yıl önce Madeisa'da doğmuş, acemi bir Demir Kalp'ti. İnsanlar kaybolmaya başlayınca, Marco adında bir gümüş aziz şehre gönderilmiş.

"Marco kurnaz bir avcıydı ve kurnaz bir avcının yapacağı şeyi yaptı. Liame'nin mezarını araştırdı, adamın ailesiyle ve nişanlısı Estelle adındaki güzel kızla konuştu. Marco avını neredeyse yakalıyordu, liman yakınlarında bir fahişeye saldıran vampiri yakaladı. Liame'nin kolunu kılıcıyla kopardı

ve gümüş bombayla neredeyse kör etti. Ama kan emici körfeze atladı ve Marco'nun takip edemeyeceği karanlık sulara daldı.

"Garip olan şey, Liame'nin neredeyse her gece yeni bir kurban aldığını iddia ediyordu. Ama Marco onu neredeyse öldürdükten sonra cinayetler birdenbire durdu. İyi dostumuz, Liame'nin tekrar saldıracağından emin olarak saklandı, ama o bir daha saldırmadı. Tek bir kurban bile almadı. Marco, vampirin daha güvenli avlanma alanlarına kaçtığını düşündü. Gerçeği ancak yıllar sonra öğrendi."

"Dior, sessizce konuştu. 'Ve o neydi?

"O zamanlar güneş hala gökyüzünde parlak bir şekilde parlıyordu. Liame, gündüzleri savunmasız olan Marco'yu korumak için nişanlısını köle yapmıştı. Estelle, Marco uyurken onu koruyordu. Liame'nin beslenebilmesi için kurbanları ona getiriyordu. Hatta bazen cesetleri de ortadan kaldırıyordu." Kafamı salladım, yüzüm asıktı. "Bir köle, efendisi için öldürür, Dior. Efendisi için ölür. Bağlı olduğu kişi için *her türlü* zulmü yapar. Ama Estelle, Liame'yi gerçekten seviyordu. Ölümlü hayatının tüm tutkusuna, Kan'ın köleliği de eklenmişti. Sevgili Liame, Frère Marco tarafından neredeyse öldürülünce, mademoiselle o kadar korkmuştu ki, onu sonsuza kadar korumak için bir yol buldu.

"Her şeyin ortaya çıkması dokuz yıl sürdü. Sonunda Estelle, kaçak bir arabanın altında kaldı. Atların nalları altında ezildi. Ölürken rahibine gerçeği anlattı; itiraf etmek için değil, onun kutsal işine devam etmesi için yalvardı.

"Rahip, milisleri Estelle'in evine götürdü ve mahzenin duvarını yıktı. Orada Liame'yi buldular. Açlıktan kemikleri çıkmış, hala komada olan Liame'yi güneşin altına çıkardılar. Estelle, nişanlısını uyurken gömmüş. Kimsenin ona zarar veremeyeceği bir yere tuğla ile örmüştü. Onu bir drenaj borusundan besliyor, kulaklarını balmumu ile tıkıyordu, böylece onu serbest bırakması için verdiği emirleri duymayacaktı. Dünyada tek istediği, sevgili efendisini güvende tutmaktı."

"Dior titredi ve tekerlek işareti yaptı. 'Sonsuza kadar.'"

Jean-François aniden alaycı bir şekilde güldü, tarihçi koltuğuna yaslandı.

"Ne saçmalık, de León."

Gabriel, şarabını yudumlarken Marki'ye baktı. "Sen bilirsin." "Bu uydurma hikaye zavallı kızı korkutmak için mi uyduruldu?"

"Hayat kurgudan daha gariptir, vampir. Ama bu hikaye Dior'a kan köleliğinin önemsiz bir mesele olmadığını öğretmek içindi. Bazı insanlarda ise

deliliğin sınırına varan bir bağlılık doğurur." Gabriel kapının altındaki gölgeye doğru başını salladı; Meline dışarıda gizleniyordu. "Buna dikkat etmelisin. *Efendim*."

Jean-François, yakut rengi dudaklarını büzerek gümüş azize sert bir bakış attı. "Ama deliliği önlesen bile," diye devam etti Gabriel, "üç damla üç gece boyunca üç damla kan içersen, yine de bir köleden başka bir şey olamazsın. Celene'nin kanını bir kez içmiştim ve onun kanının şimdi içimde etki göstererek kalbimi yumuşatacağını biliyordum. Onu son gördüğüm geceden bu yana ne hale gelmiş olursa olsun, küçük kız kardeşim ve ben küçükken çok yakındık. Damarlarımda akan kanı, o sevgiyi daha da derinleştirecekti. Ve gerçek şu ki, ona güvenemezdim. Boğazıma zorla içirdiği kanın menzilinden daha fazla güvenemezdim.

"İnişimize devam ettik, rüzgâr platformu sallarken zincirler gıcırdıyordu. Mère Vadisi kışlık giysilerini giymişti, donmuş nehir karanlık çelik gibi parlıyordu. Godsend'in zirveleri kuzeybatı ufkunda beliriyordu, güneybatıda ise fırtınalarla kaplı Nightstone Dağları görünüyordu. Topraklar kül grisi ve kalın bir kar tabakasıyla kaplıydı.

Dior, siyah tinder kağıdına traproot sigareleri sarmıştı. Manastırın ekmekhanesinde çalışan yaşlı kardeşlerden biri olan Benedict, umutsuz bir bağımlıydı ve kız onun zulasında sakladığı sigareleri çalmıştı. Çaldığı çakmaktaşıyla bir sigara yaktı ve mırıldanırken dudaklarından soluk dumanlar yükseldi. 'Peki ona ne oldu?'

"Celene mi?"

"Evet."

“Rüzgârda uçuşan saçlarımı geri çekip doğduğumuz topraklara baktım. ‘Aaron ve ben, inisiye olduğumuz zaman Fabién’in kızlarından biriyle kavga ettik. Adı Laure’ydi. Kızıl Hayalet. Savaş sırasında onu ateşe verdim, o da intikam için doğduğum köyü ateşe verdi. Herkesi öldürdü. Annemi. Üvey babamı. Küçük kız kardeşimi. Herkesi.’

“‘Büyük Kurtarıcı.’ Dior elimi sıktı. ‘Üzgünüm, Gabe.’

“‘Celene daha on beş yaşındaydı.’ Ben iç geçirdim. ‘Benim yüzümden öldü.’

“Platform ağır bir *gürültüyle* yere indi ve donmuş vadide etrafa baktım, kız kardeşimin izini göremedim. Ahırlara doğru ağır adımlarla ilerlerken, atların kaybolduğunu fark ettim, muhtemelen Argyle ve diğerleri almıştı. Celene onları durdurmayı uygun görmemişti, ama belki o...

“‘Tanrıya şükür.’

“Arkamdaki yumuşak hışırtıya doğru döndüm, elim Ashdrinker'ın kabzasına yapıştı. Kürkümün altında, unutmuş olduğum bir sıcaklık hissettim, şimdi yeniden alevlenmişti; inanç ateşi yeniden canlanmıştı, vücudumdaki gümüş dövmelerden geçerek, Ölülerin huzurunda yanan kalkanımdan geçerek. Arkamızda, uzun ve zarif, karların üzerinde kan lekesi gibi kırmızıya bürünmüş bir siluet duruyordu.

"Tıpkı hatırladığım gibiydi, ama onu görünce kalbim yine de hızlandı. Gece mavisi saçları beline kadar uzanıyordu, uzun kırmızı frak, ipek gömlek solgun göğsünden açılmıştı. Aynı maskeyi takıyordu; ağzının üzerinde kanlı bir el izi olan beyaz porselen, kırmızı kenarlı kirpikler. Göz bebekleri teni kadar solgundu ve gözlerinin akı olması gereken yerler siyahtı. Bakışları ölü birinin bakışları gibiydi, ışık ve yaşamdan tamamen yoksundu.

"Hayattasın," diye fısıldadı Celene.

Soğukta öylece durduk, aramızda o kadar çok ağırlık ve o kadar çok söz vardı ki, nefes almak zorlaşmıştı. Küçük kız kardeşimin öldürüldüğünü düşündüğümden bu yana hayatımın yarısı geçmişti, ama onca yıl sonra onu tekrar görmek, kalbimin göğsümden yeniden sökülüp alınmış gibi hissettirdi. Ve soracak binlerce sorum olmasına rağmen, söyleyecek tek bir kelime bile aklıma gelmiyordu.

"Dior Lachance," dedim, "bu Celene Castia'ydı."

Dior başını salladı, purosu etrafında mırıldanarak. "Liathe'yi tercih ettiğini sanıyordum?"

"Liathe bizim unvanımız. Adımız değil." Celene, kraliçenin huzuruna çıkan bir şövalye gibi dizlerinin üzerine çöktü. "Ama bize istediğin gibi hitap et, çocuğum. Güvende olduğuna çok sevindik."

“Dior, kararsız bir şekilde gözlerini kırptı. Celene'nin sesi yine o garip fısıltıydı, peltek ve ıslıklı—sanki bir bıçak ucu çatlamış buzun üzerinde sürükleniyormuş gibi.

“‘Onu kurtardın, kardeşim,’ dedi bana dönerek. ‘Şüphelerimiz vardı.’

“Ayağa kalktığında ona dikkatle baktım, dilimde hala bana içirdiği kanın tadı vardı. Saatler sonra bile, hiç tatmadığım bir güçle yanıyordu. On yedi yıldır mezarda yatan bir vampir adayı damarlarında akan eski bir vampirin kanı.

"Senin unvanın," dedim. "Ne anlama geliyor?"

"Liathe. Eski Talhostic dilinde *haçlı*. Ya da

şövalye." "Şövalye mi?" alaycı bir şekilde sordum.

"Neyin şövalyesi?"

"İnanç. *İnananlar*."

"Neden beni takip ettin?" diye sordu Dior. "Ne istiyorsun?"

"Bizimle gelmelisin, çocuk. Tehlikedesin. Ve seninle birlikte, bu diyarın tüm ruhları. Şu anda seni takip eden Ebedi Kral, ama diğer Priorem'lerin seni iradelerine boyun eğdirmeye çalışması an meselesi. Onların eline düşmemelisin."

"'Priorem de neymiş?' diye kızgın bir sesle sordu kız.

"En güçlü kith," diye cevapladım. "Dört büyük soyun başları."

"'Beş,' dedi Celene, bakışlarını bana çevirerek. *'Beş* soy var, Gabriel.'

"Kız kardeşime baktım, San Guillaume'daki çatışmamızı, Mère'de Danton'la yaptığımız savaşı hatırladım. Her ikisinde de bir iblis gibi savaşmıştı, bir acemi vampirden beklenmeyecek kadar güçlü ve hızlıydı. Ama dahası, kendi kanından yapılmış bir kılıç kullanmıştı. Tıpkı benim gibi, dokunduğu diğer kithlerin kanını kaynatmıştı. Beni dünyaya getiren vampiri neredeyse hiç tanımıyordum, ama tüm soluk kanlılar gibi, onun gücünün bir kısmını miras almıştım: hız, güç ve *sanguimancy* adında bir kan büyüsü yeteneği. Ve Celene de bir şekilde bu karanlık yeteneği paylaşıyor gibiydi.

"Kız kardeşim avucunun içine tırnağını batırdı ve koyu kırmızı kan fışkırdı. Kokusu yumruk gibi burnuma çarptı ve dövmelerimin derimde daha da sıcak yandığını hissettim. Dior'un gözleri büyüdü, Celene'nin elinden kan bir engerek gibi akmaya başladı ve onun iradesiyle tanıdık bir arma şekline dönüştü; yarım ömür önce sevgili Astrid'in kütüphanede ortaya çıkardığı arma.

"İkiz kafatasları, kuleli bir kalkan üzerinde birbirine

bakıyor. "'Esani,' diye fısıldadım.

"Bu da Eski Talhostic," dedi Dior. "*İmansız*. Ve benim atam, Kurtarıcı ve Michon'un kızı, adı Esan'dı. *İnanç*."

"Bütün bunlar ne anlama geliyor, Celene?" diye sordum. "Kırmızı Hayalet'in Lorson'u yakarak seni öldürdüğünü söylemiştin."

"Öyleydi. Sevgili annem Laure." Kız kardeşimin kanlı maskesinin arkasından uzun bir iç çekiş duyuldu. "Onu öldürdüğünde intikamımı benden çaldın, kardeşim."

"'Laure seni yarattıysa, sen Kan Voss'un soyundansın. Nasıl olur da sanguimancy yapabiliyorsun? Bu Esani'nin kan armağanıdır.'

"'O kadar çok şey bilmiyorsun ki. Yıllarını küçük kule içinde, faekinleri, soğukkanlıları ve duskdancersları öldürmeyi öğrenerek geçirdin. Ve kendin hakkında *hiçbir* şey bilmiyorsun.

"Öyleyse öğret bana," diye tükürdüm. "Bununla ilgili cadalozluk yapmak yerine."

“Başını eğdi, acı rüzgâr paltosunu duman gibi etrafında savurdu. “Esana sadece bir soy değildir, kardeşim. Biz bir *inançız*. Ben İnanç'ın en büyük yardımcılarından birinin yanında çalıştım. Adı Wulfric olan bir eski üye." Önündeki kırmızı akıntı titredi ve uzun, damlayan bir kılıç haline geldi. "Yeteneğimiz *ondan* geliyor."

"Öyleyse bu Wulfric neden seni peşimden gönderdi?" Dior dumanı üfledi, gözleri dalgalanan kılıca sabitlenmişti. "Ne istiyorsun?"

"Gabriel'in yanlış yönlendirilmiş kardeşlerinin istediği şeyin aynısını. Kurtarıcı'nın kanı günlerin sonunu getirecek, çocuk. Güneşi göklere geri getireceksin. Ve bu lanetli imparatorluğa son vereceksin."

“Havada beklenti dolu bir ağırlık vardı. Vahiyin vaadi. O katedralde işlediğim katliam *benim* seçimimdi ve Dior'un hayatını kurtarmak için hepsini tekrar yapardım. Ama dünyanın şimdi bunun bedelini ödemesi için yüzümü çevirmek korkaklık olurdu. Gümüş Tarikatı'nın günlerin sonunu ve bununla birlikte gelecek tüm acıları engellemiştim. Şimdi ise günlerin sonunu kendim getirmeliydim.

"Ve görünüşe göre kız kardeşim bunu nasıl yapacağını biliyordu.

"Dior'un sonraki sözlerinin ağırlığını hissedebiliyordum. Sanki tüm dünya durmuş, rüzgar bile onun korkulu fısıltısını duyabilmek için sesini kesmiş gibiydi.

"*Nasıl?*"

"Biz..." Celene başını eğdi. "Ben... henüz bilmiyorum."

Rüzgâr tekrar ulumaya başladı, dünya dönmeye başladı, sessizlik, inanamayan ve kalbi kırık kahkahamla paramparça oldu. *'Ne* dedin?'

Celene maskesinin arkasından yumuşak bir tıslama ile bana baktı.

"*Dalga mı geçiyorsun*?" diye bağırdım. "Bizi imparatorluğun öbür ucuna kadar takip ettin, Dior'u kaçırmak için beni *iki kez* öldürmeye çalıştın, ve sen bile bilmiyorsun..."

"*Henüz* bilmiyorum dedim!" Celene'nin kükremesi siyah taşlarda yankılandı. "Usta Wulfric bana öğretemeden *öldürüldü*! Ama *başka* Esana'lar *da* var, Gabriel! Bu imparatorluk henüz bir hayal bile değilken yeryüzünde yürüyen yaratıklar! Sadıkların en büyük savaşçısı buradan sadece birkaç haftalık yol mesafede! Jènoah Efendi'nin sığınağını bulacağız ve onun salonlarında Dior'un güneşi geri getirmek için yapması gereken her şeyi öğreneceğiz!"

"Birkaç hafta mı? Kışın ortasında mı? O yer neresi?"

“‘Nightstone Dağları'nda bir yerlerde. Cairnhaem adında bir kale.’

“‘… *Bir yerlerde mi?* Hiç gitmedin mi? Bu pisliği hiç gördün mü?’

“‘Önemli değil!’ diye bağırdı. ‘Senin nazik korumanda, Kutsal Kase neredeyse

hayatını kaybetmek üzereydi ve dünya kurtuluşunu! Burada neyin tehlikede olduğunu anlamıyorsun, Gabriel! Bu, çocuğun yürümesi gereken yol ve seninle birlikte yürümesi gerekmiyor!'

Celene botuyla yere sertçe vurdu ve bir an için kanlı bir canavar değil, yine kız kardeşim gibi göründü — bir çocuk, öfkeli, hem korktuğum hem de sevdiğim bir hırçın. Soluk gözleri kısıldı ve titrek bir elini Dior'a uzattı.

“‘Şimdi bizimle gel.’

“Yanımdaki kıza baktım, sonra da bir zamanlar akrabam olan bu şeye.

"Sen kafayı yedin," dedim, Ashdrinker'ı çekerek.

"*Ohhh,"* diye fısıldadı kılıcım. "*Dışarısı ve içi kırmızıya boyanmış güzel bir ceket, güzel bir fl..."*

"Bu oyun değil, kardeşim," diye tükürdü Celene. "Onu gelecek o şeyden koruyamazsın. Onun ihtiyaç duyduğu cevaplar hakkında en ufak *bir fikrin* yok. Çocuk geliyor..."

"*Çocuğun* kanlı bir adı var," diye bağırdı Dior. "Ve belki de hepimiz biraz nefes almalıyız. Yani, en azından nefes alanlarımız..."

"Seni uyarıyorum, Gabriel," diye tısladı Celene, aramızdaki hava karanlık bir akımla çatırdamaya başladı. "Bu hayat senin sayende benim. Benim her şeyim, yaptığım her şey *senin* sayende. Dior'u Usta Jènoah'a götürüyoruz. Yolumuza çıkma."

"Bu kız söz konusu olduğunda, ben *dünyanın* yoluna

çıkıyorum." Celene kanlı kılıcını kaldırdı.

“Sesi aramızdaki soğuğu kesip geçti. “‘O zaman

seni oradan uzaklaştırırız.’”

III

KÖTÜ KAN

“CELENE ÜZERE BANA UÇTU; gri karların üzerinde kırmızı bir bulanıklık. O bana vurmadan önce Dior'u kenara ittim, o kanlı kılıç boğazıma saplanıyordu. Kalkanım yanıyordu, ama onu açacak vaktim yoktu, Ash ile savuşturmak için zar zor vaktim vardı. Celene'nin darbesinin ardındaki korkunç gücü hissettim, o kendini fazla uzattığı için onu büküp omurgasına tekme attım. İvme onu arkamdaki granit sütuna fırlattı, taş parçalandı.

Dior, Celene dönüp kılıcıyla havada kırmızı bir şerit çizdiğinde "DUR!" diye bağırdı. Kılıçlar çarpıştığında, kalp kanı yıldız çeliğine bulaştı ve kardeşimle ben dans etmeye başladık.

Celene, dediğim gibi çocukken çok korkunçtu. Sevgili annemiz, kız kardeşimin hanımefendiye yakışmayan davranışları yüzünden saçlarını yolardı ve *beni* onu cesaretlendirdiğim için azarlardı. Yaramaz kız kardeşim her zaman evlenmek istemediğini söyler, bunun yerine macera dolu bir hayat hayal ettiğini söylerdi. Ev işlerimizi bitirdikten sonra üvey babamın demirhanesinde kılıç dövüşü oynardık. Ama garip gelebilir, Celene ve ben hiç kavga etmedik. Bunun yerine, sırt sırta durur, elimizde sopalarla, hayalimizdeki düşman ordularına karşı savaşırdık.

"Sayımız *her zaman azdı*, derdik. *Ama asla yenilmedik. Her zaman aslanlar.*

Ve orada, San Michon'un gölgesinde, ilk başta yeniden çocuk olduğumuzu hissettik; her an annem bize sopalarımızı bırakıp akşam yemeğine gelmemizi söyleyebilirdi. Ama onun bir sonraki saldırısını kılıçla savuştururken, Celene'nin oyun oynamadığını anladım; kalbimi ısıtan anılarımın, damarlarımda akan kanının yankıları olduğunu anladım.

"*Bu senin kız kardeşin değil, Gabriel*," diye fısıldadı Ash.

"Kılıçlarımız çarpıştığında kırmızı damlalar sıçradı.

Kılıcı yanağımı kestiğinde acı dolu bir tıslama

duyuldu. "GABE!" diye bağırdı Dior.

"*LANET OLSUN, SAVAŞ!*

Dior, Celene ve bana doğru karların üzerinden koşarak, "DURUN!" diye bağırdı. Ona geri çekilmesi için uyardım, ama o kız bazen lanet olası beyninden çok cesareti vardı, yemin ederim. Gözlerim kız kardeşimden ayrıldığında, Celene beni neredeyse kaburgalarımı kıracak bir tekmeyle vurdu ve beni top mermisi gibi geriye fırlattı. Tam Dior'un üzerine.

“Bir homurtuyla çarpıştık, alnım onun yüzüne çarptı. Dior'un nefesi, sigarasıyla birlikte dudaklarından patladı ve ikimiz karın üzerine yuvarlandık. Bıçağımı sıkıca tutarak çömelip, vurduğum kıza baktım; neyse ki sadece sersemlemiş ve nefes nefeseydi. Ama nabzım hızla atmaya başladı ve ağzım kurudu, çünkü burnundan parlak, canlı kırmızı bir kan akıyordu.

"*Kan.*"

Gabriel derin bir nefes aldı, başparmağıyla yanağındaki gözyaşı izlerini takip etti. "Şimdi. Bazıları benim soğukkanlı, yaşayan en büyük kılıç ustası olduğumu söyler.

. Benim hakkımda söylenen şarkılarda, geceyi ikiye bölebildiğim yazıyordu. Augustin ve Beaufort'un sarhoşların uğrak yerlerinde söylenen sözler bir erkeğin erkekliğini ölçmek için bir kriter olamaz, ama kılıç kullanmakta hiç de fena değildim. Çocukluğumdan beri ustaların yanında eğitim aldım. Nordish kanından doğdum; Aslanların kanından. Ve yanımda karda kanlar içinde yatan o kıza bakarken, içimdeki aslanın uyandığını hissettim.

"Onu incittin lan!" diye bağırdım.

Celene'ye atıldım, çığ gibi üstüne çöktüm, derimin altında kalkanım yanıyordu. Artık kız kardeşimin beni öldürmek istediği, Dior'u soğuk pençelerine almak istediği açıktı. Karın içinde yuvarlanan, kanayan burnunu yumruklarıyla ovuşturan o nefes nefese kızı görünce, ona verdiğim sözü, onu korumak için feda ettiğim şeyi hatırladım.

“Tüm dünyanın kaderi.

“SAVAŞ!

“Celene hamle yaptı, kılıcının ucu göğsüme doğru savruldu. Geriye atlayarak, botlarım karları çıtırdatarak, onu dengesinden çıkardım. Yakın mesafede dans eder gibi, bir darbe daha indirmesi için yalvardım ve o da kabul etti, sendeleyerek ve dengesini kaybederek, öfkeyle tıslayarak. Ama ben darbeyi aşağıya çevirdim ve kılıcının ucunu kara sapladım. Ve o pislik minstrellerin şarkılarında övdüğü tüm zarafetle onun arkasına kayarak, Ashdrinker'ı sırtına indirdim.

Celene'nin paltosu yırtıldı, Ash deri ve kemiği delip geçerken kan karın üzerine fışkırdı. Kız kardeşim uluyan rüzgarda titriyordu. Ve

tüm vücudu ayaklarımın dibinde bir kan gölüne dönüştü.

"Yumuşak bir ses duydum, arkamda karın çıtırtısı, kırmızı bir kılıç göğsümden fırlayarak beni döndürdü. Darbe kalbimi kıl payı ıskaladı, Ashdrinker elimden düşerken kan ağzıma köpürdü. Celene şimdi arkamda duruyordu, ölü gözleri kısılmış, vurduğum kişi buzun üzerinde bir su birikintisi haline gelmişti. Gözlerimin oyununa, kanın büyüsüne kapıldığımı anladım.

"S-siktir..."

"Dior çığlık attı, Celene *dönerek* bıçağını çekip kaburgalarımı kesti. Kan öksürerek yere düştüm, sırt üstü yuvarlandım, eskiden kız kardeşim olan şey kılıcını havaya kaldırdı. Ölümden bir nefes uzaktaydım, bunu biliyordum. Ama çaresizce, nefes nefese, derimin altında hala yanan ateşi hissediyordum. Sol eldivenimi çıkarıp elimi kaldırdım.

“Avuç içimdeki yedi yıldız parladı ve Celene bir elini gözlerine götürerek tısladı. Gençliğimin savaşlarında o mürekkep gümüş mavisi renkte parlayarak savaş alanını inancımın ateşiyle aydınlatmıştı. Ama şimdi cehennemin nefretle dolu kalbi gibi kırmızı renkte yanıyordu. O bana ve aileme yaptıklarından sonra kalbimde Yüce Tanrı'ya olan bağlılığım kalmamıştı. Ama eski dostum Aaron'un dediği gibi, neye inandığım önemli değildi, önemli olan bir şeye inanmamdı.

"Ve ben *Dior*'a inanıyordum.

Celene yarı kör bir halde geriye sendeledi. Nefes nefese, paltomu ve tunikamı yırtarak göğsümdeki yanan aslanı ortaya çıkardım. Dudaklarımdan pembe köpükler çıkarken, kan tükürerek Ashdrinker'ı kapıp buharlı kardan ayağa kalktım.

“‘Bugün olmaz, kardeşim.

“Ama Celene sadece elini kaldırdı.

“Onun dokunuşunu hissettim, sanki göğsüme bir yumruk vurmuş gibi, demir bantlar tüm vücudumu *sıkıyordu*. Nefes alamadım, hareket edemedim, *nefes* bile *alamadım*. Kız kardeşimin gözleri, karanlık sanatının kutsal olmayan bir gücüyle, damarlarımda akan kanı ele geçirdi.

"*Onun* kanı.

“Celene parmaklarını pençe gibi kıvırdı ve bana verdiği kan kaynamaya başlayınca acı içinde nefes nefese kaldım. Eli titredi ve derimden kırmızı buhar yükseldi, maskesi arkasından tıslayarak boğazımdan bir çığlık kopardı. ‘Bugün olmaz, kardeşim...’

"Soluk parmaklar saçlarını kıvırdı ve başını geriye çekti. Arkadan gümüş çelik bir hançer boğazına dayandı.

"*Asla,* vampir," diye tükürdü Dior.

“Kız kardeşim hareketsiz kaldı, beni aynı şekilde tutmaya *devam* etti. ‘Çocuk...’ “‘Bana öyle deme. Bırak onu.’

Celene bana baktı, parmakları hala damarlarımın içinde demir gibi sıkıydı. Bir an için neden bu kadar korktuğunu merak ettim, sonuçta o da eski bir Ironheart'ın kızıydı. Ama daha yakından baktığımda, Dior'un hançerinin sadece gümüş rengi değil, *kırmızı* da parladığını gördüm. Kanı artık sadece burnunda ve dudaklarında değil, bıçağının üzerinde de lekelenmişti. Celene ve ben, o kanın bir Ebedi Prensi küle çevirdiğini görmüştük. Ve hepimiz onun ona ne yapabileceğini de biliyorduk.

"Sana zarar vermeyeceğiz, chérie. Sen..." "Hiçbir şey yapmayacağım, *chérie*. Şimdi bırak onu."

Celene'nin ölü bakışları bana düştü, öfke korkuya dönüştü. '... O bizi öldürecek.'

"Belki. Ama sanmıyorum." Dior gözlerime baktı, hem bana hem de kız kardeşime konuşuyordu. "O bunun için çok akıllı. Eğer ben bunu sona erdirmenin anahtarıysam ve sen kilidin yerini biliyorsan, belki de hepimizin birbirine ihtiyacı vardır. Beni hiçbir yere *götüremezsin*. Ama..." Derin bir nefes aldı, burnunu çekti. "Biz de sizinle gelebiliriz. Bu Jènoah Efendisini birlikte arayacağız."

Kız karın üzerine kırmızı bir tükürük tükürdü, sorgulayıcı bir şekilde kaşlarını kaldırdı. "Daha iyi bir önerisi olan var mı?"

"Bakışları bana sabitlenmişti, soluk mavi gözleri soru dolu parıldıyordu. Onda güvensizlik görebiliyordum. Endişe. Celene'nin bana zarar vermesine duyduğu öfke. Ama yine de merak da vardı. Esani hakkında. Onun gerçeği hakkında. Bu korkunç, parçalanmış dünyayı nasıl düzeltebileceği hakkında. Kız kardeşime pek güvenmesem de, Celene, Dior'un tüm bunları sona erdirmek için ne yapması gerektiğini biliyor gibiydi. Bu, benim için söyleyebileceğimden daha fazlasıydı.

"Ve böylece, Celene'nin tutuşuna ve kendi sağduyuma karşı direnerek, hafifçe başımı salladım.

"Ama onu *hemen* bırakmazsan," dedi Dior, kız kardeşimin saçlarını daha sıkı tutarak, "kardeşin seni öldürmek zorunda kalmayacak, Celene, Tanrı'ya yemin ederim."

"Dediğim gibi, Dior Lashaame'nin çöplüklerinde büyümüştü. Onlardan kurtulmak için neler yaptığını sadece Yüce Tanrı bilebilirdi. Zor zamanlar ve sert taşlar sert insanları yetiştirir, en sertleri de çocuklardır. Bu kız engizisyoncuları öldürmüştü. Askerleri. Tatlı Ana Tanrıça, Vellene Canavarı'nın kendisini öldürmüştü. Tanrı'ya yemin ettiğinde ona inandım. Celene de inandı.

“Damarlarımdaki sıkı tutuş gevşedi ve karın üzerine yığıldım. Cildimden kırmızı buharlar sızıyordu ve delik deşik göğsüme bir elimi bastırdım. Her nefesimde yara şapır şupur sesler çıkarıyordu, dilimde tuz ve bakır tadı vardı.

"Gabe!"

Celene ipeksi eşarbını düzeltti, Dior yanıma kayarak karın üzerine düştü, gözleri parmaklarımın arasından fışkıran kana bakıyordu. Kız eldivenini çıkardı, hançeri yaralı avucuna kaldırdı, kesmeye hazırdı. Kurtarıcının kanı mucizeviydi, sıradan bir insanı mezara sokacak yaraları iyileştirdiğini görmüştüm. Ama ben sıradan bir insan değildim.

"Kendine zarar verme," diye fısıldadım, hala kız kardeşime öfkeyle bakarak. "Ama kanıyorsun!"

"Uzun sürmez. Soluk kanlılar kolay ölmez."

Aşağıya baktığımda, yaramın kapanmaya başladığını gördüm; Celene'nin bana verdiği kanın gücünün somut bir kanıtıydı. Ben birine dokunarak kanını kaynatabiliyorken, o bunu bir hareketle yapmıştı — sanki her damlası onun emrindeymiş gibi. Onun sanguimancy gösterisi hayranlık uyandırıcı ve korkutucuydu. Dior burada olmasaydı, kardeşim beni yenebilirdi ve başka neler yapabileceğini merak ettim. O sabah San Michon'un gölgesinde soğukta diz çökmüş, ölü kardeşim ve görünüşe göre hepimizin birlikte yürüyeceği kara yola bakarken, tek bir şeyden emindim.

"İyi misin?" diye sordu Dior. "Bana ihtiyacın yok..." "Kanını sakla, chérie," diye iç geçirdim.

Celene başını salladı ve fısıldadı.

"Gittiğimiz yerde, ona ihtiyacın olacak."

IV

BİRLİKTE KAYBOLDU

"Sıçan çalan... keçi emen... domuz sikici *orospu çocuğu*!" Dior'un haykırışı buzun üzerinde yankılandı, dişlerini sinirli bir hırıltıyla gösterdi.

"'Bana böyle dediğinde sadece annemi aşağılıyorsun, farkında mısın?' diye bağırdım. 'Bu aslında *bana* hiç hakaret değil, değil mi?'

"'Bok ye, pis ağızlı cüce.'

"'İşte, böyle, böyle,' diye gülümsedim. 'Şimdi al onu.'

"Dior karın üzerine tükürdü. 'Ben bu işte *iyi* değilim, Gabriel! "'Sen bok gibisin. Ama nasıl iyi *olunur* sanıyorsun?'

"Mère Nehri'nin donmuş yüzeyinde duruyorduk, sabah karanlığında sis yoğun bir şekilde asılı duruyordu. Dior tekrar küfrederken dudaklarından buzlu nefesler çıkıyordu, terli saçlarını gözlerinden çekerek. Ama sarhoş katırlarla dolu bir vagon kadar inatçıydı, içini çekerek buzun üzerine eğildi ve eğitim kılıcını aldı.

"'Sen de başladığında bu kadar kötü müydün?'

"'Önemli değil.' Bir yudum votka içtim, mataramı paltomun içine soktum. 'Kendini başkalarının nerede olduğuna göre değil, eskiden nerede olduğuna göre değerlendir.'

"Kılıcımı kaldırdım, gözlerimi ona diktim. "Bir kez daha, hissederek."

"Dokuz gündür nehir boyunca ilerliyorduk, San Michon arkamızda derinleşen karların içinde kaybolmuştu. Celene ile kavga ettiğimiz sabah, manastırın ahırlarından 'ödünç aldığımız' üç tundra midillisiyle yola çıkmıştık. Sosya olarak bilinen dayanıklı Talhost cinsi bu üçlü, ölülerden korkmamak üzere yetiştirilmişti. Garip yeni yol arkadaşlarımızı düşünürsek, bu iyi bir haberdi. Ama kız kardeşim keşfe çıkmıştı ve hayvanlar nehir kıyısındaki kıvrımlı ağaçların altında rahatça durmuş, Dior ve benim yine birbirimizin beynini patlatmaya çalışmamızı izliyorlardı.

"Silah deposundan çaldığımız tahta kılıçlar, bir miktar gümüş mermi, kimyasallar, kutsal su ve manastırın votkasından da bolca aldık. Dior'un Danton'un cesedinden aldığı kılıcı bulamamıştım, bu yüzden ona eski gümüş çelik hançerimi ve Argyle'ın silah deposundan aldığım yeni bir uzun kılıç verdim. Henüz hayatını kurtarmak için kılıç sallayamıyordu, ama Vellene Canavarı'nın onun kanına dokunur dokunmaz alevler içinde patladığını hatırlıyordum. Ve bu kızın, sülüklerin korkmasını öğreneceği bir silah olduğunu biliyordum.

"Kuzey Rüzgarı," diye emrettim.

Dior, eğitim kılıcını kaldırdı ve benim gösterdiğim saldırı pozisyonunu aldı. Nefesi hızlanmıştı, yanakları efordan kızarmıştı.

"Blood Voss," diye sordum. "Onlar ne?" "*Demir Kalpler*. Fabién'in soyu."

"Onların inancı nedir?" "*Herkes diz çökecek*."

"Gümüş mermi gibi hızlı bir şekilde bana saldırdı, ona gösterdiğim hareketi yapıyordu; karın, göğüs, boğaz, tekrar. Her darbeyi savuşturdum, kılıçlarımız dans ederken birbirine çarpıyordu.

"Çok iyi," dedim, buzun üzerinde geri çekilirken. "Yetenekleri nedir?"

"Diğer soğukkanlıları öldürecek yaraları umursamıyorlar. Gümüş. Ateş. Ve yaşlı olanlar insanların zihinlerini okuyabilir...

“Sakar bir hamleyi atlattım, o sendeleyerek yanımdan geçerken kaburgalarına dürttüm.

"Gözlerin seni ele veriyor. Vuracağın yere bakma. *Hisset*. Şimdi, yaşlı vampirler için doğru terim nedir?"

“Bana döndü, nefesi tıslayarak. ‘Ancien.’

"İyi. Güney rüzgarı duruşu." Dior benim emrimle savunmaya geçti ve yüzüne attığım darbeyi savuşturdu. "Sırada Kan Ilon var. Adın ve inancın."

"*Fısıltılar*," dedi Dior, geri çekilirken. "*Bıçaklardan daha keskin*."

"Onların yetenekleri mi?"

“Dior, saldırımı zar zor savuştururken yüzünü buruşturdu ve nefes nefese kaldı. ‘Duygularla oynuyorlar. Seni daha deliye çeviriyorlar ya da daha mutlu ediyorlar, tutkularını alt üst ediyorlar. Normalde yapmayacağın şeyleri yapmanı, söylememelisin şeyleri söylemeni, gerçek olmayan şeyleri hissetmeni sağlıyorlar.’

"*İtme*," diye başımı salladım. "Kılıcı derine saplamak ya da duvarları yumruklamak kadar gösterişli değil. Ama kendi kalbine güvenemediğinde,

hiçbir şeye güvenemezsin."

“Bir başka kavgaya tutuştuk, Dior benim sonraki birkaç darbesini savuşturarken nefes nefese kalmıştı. Saçları terden ıslaktı, nefesi sert ve soğuktu.

“‘Mükemmel,’ diye başımı salladım. ‘Şimdi, Blood Dyvok.

Onların inancını söyle.’ *“‘Sözler değil, eylemler*.’

"Onlar kim? Ne yapabilirler?"

"Vahşiler. Ancien'leri o kadar güçlü ki, yumruklarıyla çeliği ezip, çıplak elleriyle kale duvarlarını yıkabilirler. Genç olanlar bile..."

"Düşük bir hamle yaptım, sonra omzuna dokundum. 'Yeni doğan vampirleri ne diye çağırıyoruz?

"Yavrular," diye hırıltıyla cevap verdi.

“Göğsüne ve kafasına vurdum. ‘Ve eski Dyvok’un yetenekleri?’

“‘İnsanları kontrol ederler. Seslerinin gücüyle insanların iradesini bükebilirler.

"Ilon gibi mi?"

"Hayır." Başını salladı, göğsü artık bir körük gibi inip kalkıyordu. "Ilon'lar daha incelikli. Fısıldarlar ve insanlar onlara uyar. Dyvok'lar kükrer ve insanlar *itaat eder*."

"Buna *Kırbaç* diyorlar. Balyoz kadar ince. Ama aynı derecede etkili."

Saldırımı daha hızlı bir şekilde yeniledim; göğüs, karın, boğaz, karın. Dior her darbeyi savurdu ve o benim numaramı anladığında kendimi gülümserken yakaladım. Ama dans eder gibi uzaklaşırken, tehlikeli bir buz parçası üzerinde kaydı ve ben bileğini morartacak kadar sert vurdum. Kılıcını düşüren kız ikiye katlandı ve yerinde döndü.

“Lanet olsun!”

"Dövüşmek dans etmektir. Her zaman ayaklarına dikkat et,

Lachance." "Bu *çok* acıttı, Gabriel!"

“Bu bıçak çelik olsaydı, elin kalmazdı. Sence bu gıdıklanma mı olurdu?”

“‘Hareket etmeye

çalıştım!’ “‘Çalışmak

yapmak değildir.’

“‘Doğru, ama bu yüzden pislik gibi davranmana gerek yok!’

"Bunu sana öğretmemi isteyen sendin," diye homurdandım. "Bir bıçak ve yarım bilgi, bıçak ve bilgi yoktan iki kat daha tehlikelidir. Eğer bıçağı sallamakta ısrar ediyorsan, sana bunu doğru düzgün öğretmek için her türlü hakka sahipsin. Bu dünya, sırf sen istediğin için sana istediğini vermez

istediğin şeyi vermez, kızım. Ne saygı, ne sevgi, ne de huzur. Ne kadar çalışırsan o kadar alırsın. Ne kadar avlarsan o kadar yersin."

"Votkadan bir yudum daha aldım ve yere düşen kılıcını işaret ettim.

"Öyleyse öldür, lanet olası."

“O kaşlarını çattı. Küfretti. Annem hakkında birkaç renkli hakaret daha savurdu ve hepsini affetmiş olmam, bu kıza ne kadar bağlandığımı size gösterir. Çünkü tüm şikayetlerine rağmen, Dior asla pes etmedi. Birkaç morluk daha aldı, onu terden sırılsıklam olana kadar çalıştırdım. Ama ben yeter dedim kadar çalışmayı bırakmadı. Gözlerindeki çeliği görünce nedenini anladım.

"Kutsal Kase'nin tüm üyeleri bu kızı korumak için hayatlarını feda etti —yaşlı Père Rafa, Bellamy Bouchette, Saoirse á Dúnnsair ve onun aslanı Phoebe. Aaron de Coste ve Baptiste Sa-Ismael onu korumak için tüm Aveléne şehrini tehlikeye atmaya hazırdı. Onu savunurken San Michon Katedrali'ni kanla kaplamıştım.

“Kendini savunabilmek istiyor.

“Tamam,” diye homurdandım. “Kahvaltı hazır olacak.”

“Dior bıçağını indirerek hırıltıyla nefes aldı. Bana karşılık verecek kadar bile gücü kalmamıştı, nehir kıyısındaki ateşin yanına sendeleyerek yürüdü ve yüzüstü kürklerinin üzerine yığıldı. Ben de onu takip ederek bıçaklarımızı yedek midillimize, Nugget adını verdiğim gümüş rengi alacalı midilliye yerleştirdim. Kendi midillim, Bear adını verdiğim büyük kahverengi midilli, onun yanında durmuş yem torbasını kokluyordu.

"Ona ne isim vereceksin?" diye sordum, tencereyi karıştırarak.

Dior'un sesi kürklerinin arasında boğuk çıkıyordu. "Mnnff?"

"Mantarlarla kaplı bir meşe ağacının gölgesinde barınan tüylü kestane rengi bir kısrağı işaret ettim. 'Pony'den daha iyi bir isim bulmalıyız.

"Gabriel, son adını verdiğim at birkaç gün sonra kendini uçurumdan attı."

"Ve senin teorin, ona isim verdiğin için mi oldu?

"Sadece onun *içinde* uyudum diyorum," dedi kız, hala mide bulandırıcı bir ifadeyle. "Bu yüzden başka birine isim vermek için acele etmediğim için beni affet."

“Dior'un canavarına baktım, dudaklarımı sıkarak. 'Blanket nasıl?'

"Oh, Tanrım, *DUR*!" diye haykırdı, yüzünü gömerek ve topuklarını tekmeledi. "Kıkırdadım ve tavşan ve mantarlı çorbayı kase kase doldurdum. Aşçı ustası değildim, ama yemek sıcaktı, besleyiciydi ve bu yolda yediğimiz çoğu yemekten daha iyiydi. Donmuş bir karaağaç ağacının altına yerleşip, dumanı tüten kaseyi kucağıma alıp

yemeğimi yerken, San Michon kütüphanesinden 'ödünç aldığım' kitaplardan birini karıştırdım.

"Ne okuyorsun?"

“Işıklı sayfalardan başımı kaldırıp gözlerimi kırptım. Dior bacak bacak üstüne atmış, çorbasını höpürdeterek alevlerin ötesinden bana bakıyordu.

“Bu soruyu hiç duymadım galiba,” diye fark ettim. *“Ne* okuduğumu soran oldu, ama *neden okuduğumu soran* hiç olmadı. Kitapları sevmez misin?”

“Omuz silkti ve bir kaşık daha çorba içti. ‘Hiçbir zaman pek faydası olduğunu düşünmedim.

"Çok fazla değil..." diye kekeledim, imparatorluktaki tüm yazarlar, kütüphaneciler ve kitapçıların adına öfkelenerek. "*Binlerce* faydası var, kızım!"

"Bir tane söyle. Okumak dışında," diye ekledi, ben alaycı bir cevap vermek için ağzımı açarken.

"Tamam." Parmaklarımla saymaya başladım. "Onları yakabilirsin. İnsanlara fırlatabilirsin. Yakıp insanlara fırlatabilirsin, özellikle de kitap sevmeyen dişlek aptallara." Dior, kitabı yüzüme doğru kaldırdığımda gözlerini devirdi. "Harika bir kılık değiştirme aracı olabilirler." Kitabı kafamın üstünde dengeledim. "Şık bir başlık." Kitabı popomun altına sıkıştırdım. "Taşınabilir mobilya." Bir sayfanın köşesini yırttım ve ağzıma attım, yüksek sesle çiğnedim. "İyi bir lif kaynağı."

"Tamam, tamam," diye iç geçirdi. "Kullanım alanları var."

"Tabii ki var. Doğru kitap yüz bıçak değerindedir."

"Demek istediğim, kitaplar bir sonraki çantanı kesmez ya da bir sonraki akşam yemeğini çalmaz."

"Ama ikisini de daha iyi yapmanın yolunu öğretebilirler." Sesim ciddileşti, şakacılık tamamen kayboldu. "Kitapsız bir hayat, yaşanmamış bir hayattır, Dior. Kitaplarda başka hiçbir yerde bulunmayan bir sihir vardır. Bir kitabı açmak, başka bir yere, başka bir zamana, başka bir zihne açılmaktır. Ve genellikle, mademoiselle, bu zihin sizinkinden çok daha keskindir."

“Dior, bir lokmayı ağzına tıkıştırarak, kaşığıyla şakağına dokundu. ‘Üç kılıç kadar keskin, ben.’

"Tahta kılıçlar, belki."

“Buna alaycı bir şekilde güldü ve ben kitabımı okumaya devam ederken okuma kitabımı Hala gülümserken, biz bitirip kahvaltımızı

arkadaşça bir sessizlik içinde, Dior ekipmanları temizleyip eyer çantalarına koyarken ben atlarla ilgileniyordum.

"Hayalet nefesi al," diye hatırlattım ona. "Antrenmanda terlemişsindir."

"Gerekli mi? İğrenç bir şey."

"Cesetler de iğrenç. Eğer sürmezsen tam da öyle olacaksın." Dior inledi, ama benim hazırladığım kimyasal karışımı uzattı.

Üzerinde ağlayan bir ruh işareti olan küçük bir şişeydi ve içinde soluk bir sıvı vardı. Kesinlikle güzel bir kokusu yoktu, ama San Michon avcıları hayalet nefesi kullanarak ölülerin kokusunu maskeliyorlardı ve onunla seyahat ettiğim süre boyunca ölüler Dior'a balın sinekleri gibi çekiliyordu.

"'Bu işe yaramayacak,' diye bir fısıltı duyuldu.

Dior irkildi, ama ben kendimi sakin tutarak, alnımı kaldırıp arkamıza baktım. Kız kardeşim keşif görevinden dönmüş ve şimdi ölü ağaçların arasında bizi izliyordu. Uzun siyah saçları, ağzının üzerindeki kanlı el iziyle birlikte porselen maskesini çerçeveliyordu.

"Rüzgar doğru yönde eserse onu kilometrelerce öteden koklayabiliriz," dedi Celene. "Sen yüksek kanlısın," diye cevapladım. "Ve bir sanguimancer. Kim bilir

basit sefil yaratıklar da senin kadar iyi koklayabilir mi, kim bilir?

"Koklayacaklar. *Kokluyorlar*."

"Göreceğiz."

Celene başını salladı, Dior kar yağarken onu izliyordu. "... Ben ne kokuyorum?" diye sordu kız sonunda.

"Kız kardeşim Dior'a donuk bakışlarla baktı, aralarında soğuk rüzgar esiyordu.

"Cennet," diye cevapladı.

"Dior gözlerini indirdi ve bana gergin bir bakış attı. Bu yolu birlikte gitmek kızın fikriydi ve gizemli Usta Jènoah'ı aramaktan başka daha iyi bir seçeneğimiz olmadığını söyleyerek doğruyu söylemişti. Ama görünüşe göre hiçbirimiz bu düzenlemeden pek memnun değildik.

"Kız kardeşim dokuz gündür bizimle birlikte seyahat ediyordu, ama aslında bu sürenin yarısında bizimle birlikteydi; geri kalan zamanını, gelmekte olduğunu *iddia ettiği* isimsiz tehlikeyi araştırmakla geçirdi. Celene bıçak gibi hareket ediyordu, hızlı ve soğuk, birlikte yürürken bile mesafesini koruyordu. Atları ürkütmek istemediğini söylüyordu, ama açıkçası, benim yanımda benim onun yanında olduğu kadar rahatsız olduğunu düşünüyorum. Kız kardeşim bir vampirdi. Ben ise

hayatını vampirleri *öldürerek* geçirmiş bir adamdı. Ve hepimiz bu gerçeklerle hala başa çıkmaya çalışıyorduk.

"Ama onun varlığının tuhaflığı ve yaşına rağmen sahip olduğu açıklanamayan gücün ötesinde, günlerdir beni rahatsız eden başka bir şey daha vardı.

Onun beslendiğini hiç görmemiştim.

Yaşına bağlı olarak, bir vampir susuzluğu dayanılmaz hale gelmeden önce günlerce, hatta belki bir hafta bile kan içmeden yaşayabilir. Ama Celene'nin bir damla bile içtiğini görmemiştim — birlikte seyahat ettiğimiz süre boyunca bir kez bile. Küçük kız kardeşim uzun yolculuklarında avlanıyor olabileceğini düşünsem de, onun hakkında ne kadar az şey bildiğimin farkındaydım.

"Ne kadar kaldı?" diye sordu Dior.

Celene, Mère'nin kıvrımlarına baktı; gri buz, donmuş shadespine ve beggarbelly mantarlarıyla kaplı siyah ağaçlar. Güneybatıda, kasvetli ve donmuş Nightstone zirvelerinin gölgesi, ölü ağaçların üzerinde yükseliyordu.

"Hızlı gidersek belki iki hafta."

"Burada hava çok soğuyor," dedi Dior, ellerine üfleyerek. "Dağlarda daha da kötü olacak," diye uyardım. "Oradaki rüzgarlar damarlarınızdaki kanı dondurur. Bir süre sıcak bir yerde barınmayı düşünebiliriz. Aveléne buradan çok uzak değil."

"Hayır," diye tersledi kardeşim. "Aveléne bizi yolumuzdan alıkoyar. Güneş her gün doğmazsa, daha fazla hayat kaybedilir. Daha fazla ruh kaybolur. Biz Nightstone'a gidiyoruz."

“Kaşlarım çatıldı. ‘Aaron de Coste ve Baptiste Sa- Ismael’e borcumuz var, Celene. Onların yardımı olmasaydı, Dior şu anda Danton’un elinde olurdu.’

"Onların kapısını karartmamak için daha da fazla neden var," diye cevapladı Celene. "Vellene Canavarı öldü, ama Danton Fabién'in tek çocuğu değildi. Eğer Ebedi Kral Dior'un peşine daha fazla köpek salmadıysa, şimdi salacaktır. Onu kaderinden koruyamazsın Gabriel. Hazırlıklı olmalı. Karşılaşacağı şeyle yüzleşmeli..."

"Siz ikiniz, sanki ben burada değilmişim gibi benim hakkımda konuşmaktan *bıktım artık*," diye iç geçirdi Dior.

"Sen neysen onunla yüzleşmelisin," dedi Celene, hiç duraksamadan. "Günlerin ölümünü sona erdirmek için yapman gereken şeyi. O sırlar, bir nehir kenarındaki kulübede değil, Üstat Jènoah'ın sığınağında yatıyor. Kendine güven, chérie. Seçtiğin yola güven. Aveléne aptalca bir görev."

“Ben alay ettim. “Ve evine *sığınak* diyen birini ziyaret etmek, çok mantıklı bir hareket gibi geliyor.”

"*Bu* tehlikeli bir yol," dedi Celene, hala Dior'a bakarak. "Bunu inkar etmiyoruz. Ve arayabileceğimiz başka İnanç büyükleri *de var*. Ama onlar çok uzakta ya da düşmanlarımızın topraklarının derinliklerinde. Usta Jènoah'a yolculuğun tehlikesiz geçeceğini vaat edemeyiz, Dior. Ama sonunda sana gerçeği göstereceğini vaat edebiliriz."

“Dior aramızda bakındı, açıkça kararsızdı. Celene'ye güvenerek büyük bir risk alıyorduk ve Aveléne'de sıcak bir ocak ve sıcak bir yemek cazip bir ihtimaldi. Ama bu kız artık dünyanın kaderini omuzlarında taşıyordu ve benim güvencelerime rağmen, bir parçası hala San Michon'daki o kırmızı şafağın ağırlığını hissediyordu. Onu kurtarmakla doğru şeyi yapıp yapmadığımı sorguluyordu. O kadar çok insan karartılmış güneşin altında acı çekerken, onun hayatta kalmasından suçluluk duyuyordu.

"Celene haklı, Gabe," diye içini çekerek sonunda konuştu. "Bütün bunları nasıl bitireceğimi öğrenmeliyim."

"Dudaklarımı sıkıp yavaşça başımı salladım. "O zaman birlikte kaybolalım."

Garip üçlümüz yola çıktı, Dior ve ben at sırtında ağır ağır ilerlerken Celene uzakta gizleniyordu. Nehri terk edip, parlak mantar kümeleriyle kaplı uzun bir ölü ağaç gövdesi boyunca ilerledik. Tehlikenin içindeyken, Dior'u hazırlamak için elimden gelen her şeyi yapmaya karar verdim ve yol boyunca, karanlıkla savaşarak edindiğim bilgeliğimi paylaştım. Çoğunlukla soğukkanlılar hakkında konuştum, ancak monotonluğu kırmak için faekinler ve duskdancerslar hakkındaki bazı yanlış bilgileri de düzelttim. Omuzlarımız kamburlaşmış, rüzgâr ağaçların arasında uluyor, trikorn şapkalarımız yavaşça karla doluyordu. Dior, sanki bunun için para alıyormuş gibi sigarelles'lerini tüttürüyordu, ben ise sürekli içiyordum ve alnımda sürekli bir somurtkanlık vardı. Celene'nin haklı olduğunu biliyordum; korkularıma rağmen, bu kızı sonsuza kadar koruyamazdım. Ve günlerin ölümünü sona erdirecek bir yol olabileceğini düşünmek rahatlatıcıydı.

"Ama bunun için ne bedel ödemeye hazırdım?

Kız kardeşimi aradım ama yine karların arasında kaybolmuştu. Bir yudum daha içip, tüm bu yıllar boyunca nerede olduğunu düşündüm. Gittiğimiz bu Jènoah hakkında, Celene'nin öldükten sonra Faithless'a nasıl katıldığını merak ettim. Ve en sessiz anlarda, annemizi hamile bırakan ve ailemizi bu cehennem yoluna sokan vampir olan babam hakkında bir şey biliyor mu diye merak ettim.

"Gabe."

Dior'un sesi beni düşüncelerimden kopardı. Pony'nin sırtında dik oturmuş, dudaklarında sigara sallanırken güneyi işaret ediyordu.

"Gabe, bak!"

“Karışık ormanın içinden bakınca, uzakta bizim yönümüze doğru sendeleyerek gelen karanlık bir siluet gördüm. Uzun boylu, Ossianlı bir adamdı, teni hayalet gibi solgundu, kare çenesi kan ve sakal kirleriyle kaplıydı. Kum rengi sarı saçları kısa dikenler halinde fırçalanmış ve alt kısmı kazınmıştı. Üzerinde koyu renkli bir palto vardı, topallayarak ilerlerken palto etekleri arkasında dalgalanıyordu. Açıkça yaralıydı; sağ kolu sarkmış ve arkasında kar üzerinde kırmızı bir iz bırakıyordu. Göğsüne bağlanmış beş tekerlekli tabancadan birini çekmek için durdu ve sağlam eliyle arkasına ateş etti. Düşen karın arasından gözlerimi kısarak hedefini gördüm.

"Bir sürü, buzlu çalılıklarda dört ayak üzerinde koşuyor, ağaçların arasında hızla ilerliyordu.

"Ölü gözlü, yarı çürümüş, açlıktan kıvranıyorlardı. "'Vampirler,' diye fısıldadı Dior."

V

ESKİ ZAMAN

"ÖLDÜRÜLDÜKLERİ KIYAFETLERİ GİYİYORLARDI.

“Köylü önlükleri ve soylu ceketleri. Asker üniformaları ve kirli paçavralar. Hepsi pis, sefil bir çeteydi, ama en az iki düzineydiler; açık alanda bile zorlu bir rakipti, hatta...

"Bir gümüş aziz," diye fısıldadı Dior, sonunda göğsündeki yedi yıldızı fark etti.

"Kahretsin," diye fısıldadım. "Onu tanıyor musun?"

“Cevap vermedim, ormanda topallayarak yürüyen adamı izledim.

“‘Gabe, ona yardım etmeliyiz,’ dedi Dior, elini kılıcının kabzasına koyarak.

“Bu sözler beni çok etkiledi ve yanımdaki kıza baktım. Gümüş Tarikatı, iki hafta önce bu çocuğu öldürmeye çalışmıştı, ama o, kılıcını kullanmayı bile bilmeyen biriyle, tarikatın bir üyesini korumaya hazırdı. Hayatında aldığı tüm yaralara rağmen, yaralarının altında, Dior Lachance'ın altın bir ruhu vardı. Dünyanın acılarını gören gözleri ve onları düzeltmek isteyen bir kalbi vardı.

"Bana kendi kızımı o kadar çok hatırlattı ki, göğsüm sızladı. "Bir şey yapmanıza gerek yok," dedim. "Ben yardım ederim. *Siz* alkışlayın."

"Gabe..."

Bear'dan kayarak indim ve Celene'yi aradım, ama donmuş ağaçların arasında onu göremedim. Pipoma bir miktar sanctus döktüm, yapışkan tozu bastırdıktan sonra çakmaktaşıyla yaktım. Kaynayan kırmızı duman ciğerlerimi doldurdu, kan ilahisinin tanıdık mutluluğu parmak uçlarıma kadar yayıldı, diş etlerimdeki dişlerim kıpırdadı.

“Dior'a baktım. ‘Burada bekle.’

“‘Gabe, onlar sadece sefil yaratıklar.’

"Sadece falan yok," diye uyardım. "Onlar hala vampir ve seni kasap balosundaki kuzu gibi deşecekler. Henüz hazır değilsin, Dior. *Burada* bekle."

“Ben uzaklaşırken kız fısıldayarak mırıldandı, kaçan gümüş azizin dikkatini çekmek için bağırdı. Ölü ağaçların ve yağan karın arasından gözlerini kısarak baktı ve bir elini kaldırarak bağırarak cevap verdi. Bandolierimden cam bir şişeyi kaldırdım ve onun arkasındaki sefil kapıya fırlattım. Gümüş bomba patladı, sağır edici bir ateş ve gümüşün yakıcı kokusu kalabalığı dağıttı, birkaç alçak dalı ateşe verdi. Canavarların hiçbiri düşmedi, ama patlama aziz'e ihtiyacı olan nefes alma fırsatını verdi.

"Kırık kolundan kan damlayan, botlarına sıçrayan kanla bana doğru topallayarak yaklaşırken onu inceledim. Onu son gördüğümden bu yana değişmişti; artık yirmili yaşların sonlarındaydı, daha kaslıydı, ama her zamanki gibi hızlı hareket ediyordu. Aegis'ine de daha fazla dövme eklemişti; artık kafatasının yanlarında yanan gümüş güller, yanaklarından aşağıya doğru uzanan parlak dikenler ve çiçekler vardı. Yaralı eli eldivensizdi, parmak eklemlerinin altında gümüş rengi W *I L L* harfleri kazınmıştı. Zümrüt rengi gözlerinin kenarları sürmeyle çizilmişti, ama beyaz kısımlarında kırmızı iz yoktu; sanki damarlarında kutsal su olmadan açıkta yakalanmış gibi görünüyordu. Beline baktığımda kın ya da kılıç görmedim.

"Silahsız. Hem gerçek hem mecazi anlamda.

"Dikkatsiz iş, genç adam," diye fısıldadım. "Sana daha iyisi öğretilmişti."

"Sefil adamlar, ölümcül bir sessizlik ve ölümcül bir hızla peşime düştüler. Yaklaşırken, topallayan 'aziz' sonunda beni tanıdı ve karalı gözleri fal taşı gibi açıldı. Arkamda bir çığlık duyuldu ve omzuma bakınca Dior'un kemerinden uzun kılıcını çektiğini gördüm. Hızlı ve emin bir hareketle kılıcı başının üstünden savurdu, gümüş çelik karların üzerinde parıldayarak bir yay çizdi.

“‘Yakala, monsieur!’

"Aziz, kılıcı havadan iyi eliyle yakaladı ve düşmanlarımıza dönerek gösterişli bir hareketle topuklarını döndü. Sefil yaratıklar onun peşinden hızla ilerledi, pençeleri donmuş zemini oyuyordu. Gözlerinden kumlu saçlarını silkeledi, yeni yoldaşım tunikasını yırtarak göğsünde parlak gümüş renginde Dyvok'un kükreyen ayısını ortaya çıkardı. Sırt sırta, kılıçlarımızı kaldırmış, vampirler üzerimize akın ederken yerimizden kıpırdamadan durduk.

"On altı yaşımdan beri bu canavarları öldürüyorum. Bunun için doğdum ve yetiştirildim. Ve sefil yaratıklarla savaşmanın dehşeti zamanla azalsa da, bir parçam her zaman öldürdüğüm şeylerin ölmeden önce kim olduklarını merak ediyordu. Nasırlı elleriyle bana saldıran iri bir adam - belki bir duvarcı - tek bir keskin darbeyle kafası uçtu. Minstrel kıyafetleri giymiş çürümüş bir delikanlı, bacaklarını keserken içinden ses çıkacak kadar gücü kalmamıştı. Şişmiş parmağında nişan yüzüğü olan genç bir kadın; belki bir yerlerde onu yas tutacak bir kocası, onu özleyecek çocukları vardı, ama onu keserken dua edecek kimse yoktu, Ashdrinker tüm bu süre boyunca kafamın içinde şarkı söylüyordu.

"Eski bir kadın vardı, güzel bir han işletiyordu;
"Misafirlerini boğazlayıp derilerinden perdeler yapıyordu.
"Etlerini yüzüp sığır eti gibi yedi, "Mideleriyle çorba,
dişleriyle et suyu yaptı. "Kemiklerini öğütüp gözlerini turşu yaptı, "Geriye kalanları da turta yaptı.
"Eski bir kadın vardı, güzel bir han işletirdi; "Eğer seni içeri alırsa, şeytan gibi kaç."

"Yanımdaki aziz daha yavaş hareket ediyordu, yorgun ve kanlıydı, ama kolu kırık ve içinde kutsal bir şey olmasa da gücü eziciydi. Darbeleri kafaları boyunlardan, uzuvları gövdelerden ayırıyordu; soyunun tüm kutsal olmayan gücü ortaya çıkmıştı. Katliamın sonunda, kanla ıslanmış kar ve yanan cesetler arasında, yıllar önce yaptığımız gibi yan yana durduk, nefes nefese birbirimizin gözlerine baktık. Ashdrinker elimde dumanlar çıkıyordu, sesi kafamda parlak ve gümüş gibi yankılanıyordu.

"*Oh, g-g-güzelim! S-s-s-s-seni hatırlıyoruz ...*

"'Bonjour, Lachlan,' dedim, kırık kılıcımı aramızda kaldırarak.

"O, yumuşak Ossian aksanıyla, somurtarak, 'Uzun zaman oldu, Gabriel' dedi. "İyi görünüyorsun," dedim, onu başından kanlı botlarına kadar süzdüm. "Her şey
düşünülür.'

"Tabii ki iyi görünüyorum." Çenesini kaldırdı, çenesini sıktı. "Ben *benim*."

Gözleri parladı. Dudaklarım kıvrıldı. Lachlan ilk gülen oldu, ama ben de hemen arkasından güldüm ve ikimiz de kahkahalara boğulduk ve sıradan bir adamı öldürebilecek kadar şiddetli bir kucaklaşmaya başladık. Yaralı ve tek elli olmasına rağmen, beni tüyden yapılmışım gibi kaldırdı ve haykırışı ölü ağaçların arasında yankılandı.

“‘GABRIEL DE *LEÓN*!’

"Dikkat et, yavru, kaburgalarımı kıracaksın!" diye inledim.

"Siktir git kaburgaların! O kiraz dudaklarını buraya getir, seni güzel yaşlı *piç*!" "Ben otuz üç yaşındayım, seni küçük pislik!"

"Yanaklarıma yüksek sesle öptü, sonra bir öpücük daha ağzıma kondurdu. Gülerek onu ittim ve nefes kesici bir kucaklaşmanın ardından, beni isteksizce yere indirdi, omzumu kemiklerim gıcırdayana kadar sıktı.

“‘Yüce Tanrım, şükürler olsun. Seni bir daha göreceğimi hiç sanmıyordum, Efendim.

“‘Efendim,’ diye alay ettim. ‘Artık acemi değilsin, genç adam.

"Eski alışkanlıklar kolay kolay değişmez, galiba. Tıpkı eski kahramanlar gibi." Kanlı gülümsemesinin üzerinden dövmeli parmak eklemlerini sürükleyerek, parlayan gözlerle bana baktı. "Tanrı'nın gerçeği, seni öldü sandım, Gabe. *Ana Denizkızı* adına, burada ne işin var?"

"Gabe?" arkamdan yumuşak bir ses geldi.

“Dior şimdi arkamda duruyordu, soluk mavi gözleri etrafımızdaki kanlı manzaradan, Lachlan'ın korkunç pençesindeki kılıcına kaydı. Elimi paltomla silip, kızın elini hızlıca sıktım.

"Frère Lachlan á Craeg," dedim, "bu M. Dior Lachance."

Sul Adair'in siyah kulesinin tepesinde, Jean-François gürültüyle boğazını temizledi. Gabriel, kesintiye sinirlenerek şarap kadehinden başını kaldırdı. Tarihçi, sanatsal illüstrasyonlarından birini yapıyordu: gümüş aziz, kız kardeşi ve Kutsal Kase'yi birlikte tasvir eden güzel bir eser. Ama kaşları soru işareti şeklinde kalkmıştı.

"Ne var, vampir?" Gabriel içini çekti.

"Lachance'ın erkek çocuk gibi davranmaya devam etmenizin nedenini merak ediyorum."

Son Gümüş Aziz uzun bir süre baktı, sonra yavaşça omuz silkti. "Çünkü o istedi, sanırım. Erkek gibi giyinmek, Dior'u hayatının büyük bir bölümünde tehlikeden uzak tutan bir hileydi.

Dior'u hayatının büyük bir bölümünde tehlikeden uzak tutmuştu. Bana söylediği gibi, sokaklarda erkekler kızlara yaptıklarını erkeklere yapmazlar. Bunun sonsuza kadar işe yarayacak bir taktik olmadığını da biliyordum. Zayıf olmasına rağmen yaşlanıyordu ve gerçeği saklamasının giderek zorlaştığını görebiliyordum. Ama o bu oyunu oynamak istediği sürece, ben de ona uyacaktım. Gördükleri, yaşadıkları

yaşadığı her şeyden sonra, onun kendini... —Gabriel yine omuz silkti—... güvende hissetmesini istedim.

"Mmm," diye mırıldandı Jean-François, dudakları kıvrıldı. "Bu biraz..." "Hoşgörülü? Yumuşak? Anaç?"

"Dokunaklı," dedi Jean-François, uzun altın rengi buklelerini geriye atarak. "İstediğinde oldukça naziksin, de León. Beni şaşırtıyorsun, hepsi bu."

"*Siktir* git, vampir."

Tarihçi, gümüş aziz hikâyesine dönünce gülümsedi.

"Tanıştığımıza memnun oldum, Frère." Dior, Lachlan'a başını salladı, gözlerime bakarken sesi soğuk ve ölçülüydü. "Sözlerinizden anladığım kadarıyla siz ikiniz eski dostsunuz?"

"Öyle denebilir," diye cevapladım, Lachlan'ın saçlarını karıştırarak. "Bu genç köpek, Lorson'un Kara Aslanı'nın ilk ve tek çırağı olma şerefine nail oldu."

"Ve bu yaşlı köpek bana tüm numaralarını öğretti," dedi Lachlan gülerek, elimi iterek.

"'Hepsini değil, genç kan.' Uyarıcı bir şekilde parmağımı kaldırdım. 'Bir gün kendini beğenirsen diye birkaçını sakladım.'

"Lachlan, Dior'a bir rahibenin bekârlığını yeniden düşünmesine neden olabilecek bir gülümseme attı. 'Günaydın, Bay Lachance. Efendi Gabriel'in arkadaşı...' Dior'un ona attığı bıçağa baktı, elinde karanlık ve kanlıydı. 'Ama gümüş çeliği kullanmaya layık bir arkadaş mı? İmparatorlukta bu şerefe layık çok az kişi var, delikanlı.

"İsterseniz geri alabilirim," dedi Dior. "O kılıcı hak ettim." Kızın gözlerinde bir anlık endişe gördüm, Lachlan'ın gözlerinde ise soru işareti belirdi. Lachlan'ın gözlerinde. Aslında ikisini de suçlayamazdım. Sonuçta Gümüş Tarikatı Dior'u öldürmeye çalışmıştı ve Lachlan'ın açısından, yepyeni bir gümüş çelik kılıç taşıyan ve açıkça San Michon'dan alınmış giysiler giyen bir çocuk görmek çok garip olmalıydı.

"Manastırdan mı geldin?" Bana baktı, dudakları bükülmüştü. "Gabriel de León ile onu Ordo Argent'tan atan adam arasında kan dökülecceğine bahse girerdim. Ama görünüşüne bakılırsa, Abbot Greyhand seni hoş karşıladı mı?"

Bu beklenmedik karşılaşma beni çok sevindirdi, zihnim aniden anılarla doldu. Ama Lachlan'ın sorusu beni sert bir şekilde yere indirdi ve paltosundaki yedi yıldız bir bakışta yükselen kalbimi kederle doldurdu. O anda San Michon katedralini, o sessiz sunak önünde işlediğim kanlı katliamı gözümün önüne getirdim.

sessiz sunak önünde işlediğimi gördüm. Gözümün önüne, Greyhand'in boğazını sıkan parmaklarım, bu dünyada duyacağı son sözleri fısıldarken eski ustamın kanının kaynadığı görüntüsü geldi.

"*Kim sana benim kahraman olduğumu söyledi?*

"Cehenneme kadar yolun var," diye cevapladım. "Kırık bir kol, kılıcın yok, bir grup sefil herif de beceriksiz kıçını kemirirken sen burada ne işin var?"

"Kıçım harika. Kıskançlık sana yakışmıyor."

"Kılıcını bırakırken zekanı da yanına almayı unutmadın iyi ki."

Lachlan yüzünü buruşturarak kanlı karın üzerine çöktü ve kendini toplamaya çalıştı. Hayatında daha kötü dayaklar yemişti, bu kesin ve kesindi, ama yine de ağır bir darbe aldığını görebiliyordum. Düşünmeden pipomu ve kutsal su şişesini aldım.

"Greyhand'ın emriyle Ossway'deydim." Lachlan güneybatıya doğru baktı, yakışıklı yüzü sertleşti. "Sınırdan mültecileri geçirmeye yardım ediyordum."

"Bir gümüş aziz için garip bir iş."

"Kanlı bir iş kardeşim. Son birkaç ayda bütün ülke boka sardı. Eskiden olduğundan daha kötü." Yüzü buruştu, kanayan kolunu ovuştururken sesi karanlık bir ton aldı. "Kara Kalp, Dún Maergenn'i ele geçirdi."

“Yedi lanet şehit.” Dior'a şaşkınlıkla baktım. “Birkaç ay önce yolda bazı mültecilerle karşılaştık. Dyvok'un Dún Cuinn'i yerle bir ettiğini söylediler. Şimdi de başkenti ele mi geçirdiler?”

"Evet. Duyduğuma göre piçler orayı alt üst etmişler."

“Pipomu bolca doldurdum ve ona uzattım. Eski çırağım teşekkür ederek başını salladı, ben piponun ağzını kapatıp çakmaktaşını çaktığımda derin bir nefes aldı. “‘Peki, ama kılıcın olmadan burada ne işin var, Lachie."

“Genç aziz uzun bir süre nefesini tuttu. Kutsal su onun üzerine dökülüp içinden akarken, sonunda nefesini verince gözleri kıpkırmızı oldu. “‘Yaklaşık altı hafta önce başrahipten haber aldım,’ dedi bana. ‘Tüm gümüş azizlerin manastıra çağrıldığı. Görevleri ne olursa olsun tüm kardeşlerin aceleyle San Michon’a dönmeleri gerektiği. Dün dumanı gördüğümde dün dumanı gördüğümde kuzeydeki Mère'yi takip ediyordum. "Duman mı?

"Evet." Bir kez daha ciğerlerini doldurup kırmızı nefes aldı. "Aveléne'den."

Dior gerginleşti ve kalbim iki kez atlamış gibi hissederken bir adım öne çıktı. "Aveléne'den neden duman çıkıyordu?" diye sordu.

“Lachlan omuz silkti ve donmuş yere kan tükürdü. ‘Çünkü yanıyordu, delikanlı.

“‘Tatlı Ana Bakire,’ diye fısıldadım. ‘Ne oldu?’

"Yaklaşamadım, pek bir şey göremedim." Lachlan piposunu bitirdi, kutsal su yaralarına etki ederken titriyordu. "Karanlıktan iki soylu adam bana saldırdı. Sosya'mı ikiye böldüler. Kılıcımı ve eşyalarımın çoğunu kaybettim." Göğsündeki beş tekerlekli kilidi okşadı. "Onlara düşünmeleri için birkaç yeni delik açtım, ama benim atabileceğim kurşundan daha fazla alçak vardı. Onları düzgünce bitiremeden kaçmak zorunda kaldım. Ama gördüğüm kadarıyla Aveléne çok kötü durumdaydı. Tepedeki kale cam gibi parçalanmıştı."

“Dior gözlerime baktığında kanım dondu.

“Aaron,” diye fısıldadı. “Baptiste…”

“Midem yağlı buzlarla dolmuştu, nefesim çok soğuktu. Küçük bir tepeye tırmanarak, dürbünümü güneye doğru kaldırdım. Kar yoğun bir şekilde yağıyordu ve çürümüş ağaçların perdesinden Château Aveléne'nin izini göremiyordum. Ama Lachlan bahsettiği için, rüzgarda yüksek ve hafif bir koku aldım...

"Duman."

"Dior yanıma geldi ve rüzgârın savurduğu saçlarını yüzünden çekerek, bakışlarında söylenmemiş bir soru vardı. Ama ben ona doğrudan baktım ve başımı salladım.

"Yapamayız."

"Ama Aaron. Ve Baptiste..."

"Biliyorum."

"Bu sabah onları ziyaret etmeye hazırdın! Onlar olmasaydı ben *ölmüş* olurdum!"

“‘Biliyorum. Ama şimdi çok tehlikeli.’ Dişlerimi sıktım, kalbim acıyordu. Sonra söylediğim her kelime tonlarca ağırlığındaydı. ‘Aptal olmaktansa piç olmak daha iyidir.’

"Gabe, onları öylece bırakamayız..."

"Risk alamayız!" diye bağırdım, Lachlan duymaması için sesimi fısıltıya indirdim. "*Seni* riske atamayız. Bu kadar riske attıktan sonra olmaz. Bu bir savaş, Dior, Aaron ve Baptiste askerler. İnan bana, onlar anlar."

“Dudaklarını sıkıştırdı ve nehrin aşağısına baktı. ‘Ben asker değilim. Ve *olmayacağım.*"

“Botları donmuş zeminde çıtırdayarak, Dior Lachlan'a doğru fırladı ve kanlı kılıcını geri aldı. Sosyalara doğru yürüdü ve kendini Pony'nin eyere attı.

“Nereye gittiğini sanıyorsun?” diye iç geçirdim.

"Babanın evine," diye tükürdü. "Anneni o izlerken becermek için." "Annem öldü. Onu düzenli olarak beceren adam da öldü."

Karın üzerinde yürüyerek Pony'nin dizginlerini tuttum. "Ve sen hiçbir yere gitmiyorsun, Dior."

"Dudaklarını sıkıp öfkeyle parladı. 'Bu yolu seçmek bana kalmıştı demiştin.'

"O, kafanı kıçına sokmaya karar vermeden önceydi." "Oh, *çok* komik. Bana yardım etmek mi istiyorsun, yoksa alay etmek mi?"

"Aslında alay etmek istedim," diye tersledim. "Çünkü vampirler konusunda uzman değilim - oh, bekle, aslında *uzmanım* - ama sen, üzerine koştuğun bu lanet olası fırtınadan hiç haberin yok. Lachie'nin tarif ettiği güç mü? Bir atı ikiye bölmek için mi? Kaleleri tebeşir gibi ezmek için mi? Bu*, Dyvok'ların* gücü*,* Dior. Vahşiler. Hepsi şeytanlar kadar güçlü, Ossian seferlerinde yirmi yıl süren katliamlarla kanlanmışlar. Hala Aveléne'deyseler, kazanamayacağımız bir savaş olacak. Ve eğer çoktan ayrılmışlarsa, geride bıraktıklarını görmek istemezsin."

"Gabe doğru söylüyor, delikanlı," dedi Lachlan, kanla kaplı saçlarını geri çekerek. "İnan bana, Untamed'in acımasızlığını benden daha iyi bilen çok az kişi vardır."

“Konuşurken eski öğrencime baktım. Onu bulduğum günü hâlâ hatırlıyordum; daha çocuk sayılırdı, dişlerini göstererek hırlayarak Báih Sìde surlarında hayatı için savaşıyordu.

"Tanrım, başladığı yeri düşününce...

"Ne adam oldu...

“Dior yanımda konuştu, sesi yumuşak ama bıçak gibi keskindi.

"Bunun tehlikeli olduğunu biliyorum, Gabe. Bizi yolumuzdan alacağını da *biliyorum*. Ama en azından Aaron ve Baptiste'e ne olduğunu öğrenmeden öylece yolumuza devam edemeyiz. Onlar seni *seviyorlar*. Sen de *onları* seviyorsun. Arkadaşların senin için ölene kadar savunacağın tepe, unuttun mu?"

“Yüzüne baktım, derin nefes aldım.

“‘Ölmekten korkmuyorum, Dior.

“‘Biliyorum.’ Gözleri parlayarak gülümsedi ve elimi sıktı. ‘Ama sevdiklerimize sadık kalmalıyız. *Denemeliyiz*. Yoksa tüm bunlar ne için?’

“Güneye doğru bakarken, kemiklerime kadar parçalanmış hissettim. Dior'u zorla götürebilirdim, onu bir eyere bağlayıp sürükleyebilirdim. Ama o bana bunu asla affetmezdi. Şatoya tek başıma gidebilirdim, ama San Michon'da arkadaşlarım onu öldürmeye çalıştıktan sonra Dior'u Lachlan'la burada bırakmam imkansızdı.

“Kederle iç çekerek, eski çırağımla ayrı geçirdiğimiz yıllar şimdi sadece anlardı, yan yana savaştığımız yıllar ise dokunabileceğim kadar yakındı. Lachie ile her zaman aynı fikirde değildik, ama onu tekrar görmek... Onu ne kadar özlediğimi fark ettim. Donmuş zeminde çömelmiş, yanaklarından gümüş güller akıyordu, sert yeşil gözleri benimkilere kilitlenmişti. Ona bildiğim her şeyi öğretmiştim; öğrencim, dostum, kan bağıyla bağlı kardeşim... Ve eğer güneye gidiyorsak, onun kılıcına yanımda kesinlikle ihtiyacım olacaktı. Ama sonuçta o, onu yetiştirdiğim Ordo Argent'in sadık oğluydu. Ve bu da onu şimdi bir tehdit haline getiriyordu.

"Dior *ve* bana.

"Kuzeye dönmek için ata ihtiyacın var mı?" diye sordum.

"Devam etmek mi istiyorsun?" Lachlan bir kaşını kaldırdı. "Onlara yakın olduğunu biliyorum kardeşim, ama Gümüş Düzen Aaron de Coste ve Baptiste Sa-Ismael'i hain ilan etti."

"*Beni* de hain ilan ettiler, Lachie." "Belki. Ama

seni *tanıyorum*, Gabe."

"Gerçekten mi?

"*Kim sana benim kahraman olduğumu söyledi?*

“Kafamı salladım ve eski dostumu ayağa kaldırmaya yardım ettim. ‘Bu kadar yıl sonra yeniden bir araya gelip bu kadar çabuk ayrılmak acı bir kader gibi. Ama… korkarım bu bir veda.’

"Sen kafayı yedin." Lachlan omzunu silkti, acı içinde yüzünü buruşturdu. "Untamed'in Aveléne gibi bir kaleye saldırmasının tek bir nedeni var ve ikimiz de bunu biliyoruz. Ama Blackheart'ın soyuyla kavgaya kalkışacaksan, seni yalnız bırakmam."

“‘Başrahip seni San Michon'a geri çağırdı sanıyordum?

“Greyhand'e tüm saygımla. O huysuz ihtiyarı severim. Ama bir iki gün bekleyebilir.” Lachlan iyileşmiş elini sıktı, kolumu sevgiyle sıktı. “Seni on yıldır görmedim kardeşim. Bu, Lorson'un Kara Aslanı'nın

Lorson'un Kara Aslanı, Lachlan á Craeg'in kılıcına her zaman güvenebilir. Gerçi..." Dior'a bakarak ona şımarık bir gülümseme attı. "Bir tane ödünç almam gerekebilir."

Dior, genç azizeye belirsiz ve sessizce baktı. Manastırda olanlardan sonra, Gümüş Tarikat'ın bir üyesiyle birlikte olmak, tarif edilemez bir tehlike oluşturuyordu. Üstelik, Celene hala ortalarda yoktu, ama er ya da geç ortaya çıkacağı kesindi ve eski çırağımın *buna* nasıl tepki vereceğini ancak Tanrı bilebilirdi.

"Ama tehlikeye bu kadar kesin bir şekilde doğru yürürken Lachlan'ın yardımını reddetmek... "Neden bu kadar çok tabanca taşıyorsun?" diye sordu Dior, göğsündeki

göğsündeki çifte tekerlekli tabancaya bakarak sordu. "O kadar kötü mü ateş ediyorsun?"

Lachlan, onun tuzağına düşmeyerek güldü. "Eski ustamın dediği gibi. En iyi nişancı bile ara sıra kötü günler geçirir."

“Gülümsedim ve kıza başımı salladım. ‘Lachie güvenilir biridir, Dior.’

“Kız içini çekerek gümüş çakısını attı. ‘İşin bitince geri ver.’

“Lachlan kılıcı gösterişli bir hareketle yakaladı ve hayali bir şapkayı kaldırdı. ‘Tek parça halinde geri vereceğim, söz veriyorum. Tabii yolculuğun sonunda hepimiz tek parça halinde kalırsak.’

“Bear'ın sırtına tırmandım, midillimi güneye, Aveléne'ye doğru çevirdim. Eğer şüphelendiğim şey doğruysa, bu Celene'nin söz verdiği aptalca bir görevdi. Ama her zaman söylediğim gibi, Dior'un da bana hatırlattığı gibi, arkadaşlarım benim için her şeyden önemliydi. Ve bu bizi yolumuzdan saptırsa da, onlara bakmadan terk etmek...

“Göz ucuyla Dior'a baktım. Kız haklıydı. Ve kız yanılıyordu. Ve yapabileceğim tek şey, kalan tek inancım olan şeye güvenmekti.

"Yemin ederim, bazen sen tek başına kıçımın ağrıtmaya yetiyorsun," diye mırıldandım.

"Rüzgardan korunmak için üç köşeli şapkasını aşağı çekti ve sırıttı. 'Bu iyiydi.

"Seni tanıdığımdan beri üzerinde çalışıyorum."

"Erkekler yaşlandıkça beyinleri yavaşlar derler." "Bu konuda biraz daha cadaloz olmaya çalışabilir misin?"

"Evet." Omuz silkti. "Şu anda hiç çaba göstermiyorum. Bu sadece doğuştan yetenek."

“Başımı eğip, gülümsememi saklamak için sakallarımı ovuşturdum. Arkamızda, Lachlan Nugget'a tırmanmıştı, kohl ile çevrili gözleri önündeki ölü odunlara dikilmişti. Önümüzdeki yolun ne kadar kanlı olacağını sadece Tanrı bilebilirdi, ama gerçekte, yanımda arkadaşlarım olduğu için kalbim daha hafifti. Bir an için, sanki eski zamanlar gibi geldi.

“O gecelerin ne kadar karanlık olduğunu unutmuş ne aptalmışım.”

VI

YIKIM

"Gerçeği görmeden çok önce kokusunu aldım.

İlk işaretler hafifti, soğuk bir esintideki kar taneleri gibi. Odun külü ve kömür; kışın derin bir sabahında soğuk bir ocak. Ama Dior, Lachlan ve ben Mère'den aşağı inerken, rüzgarda başka kokular almaya başladım. Boğazımın arkasında kaşınan, yanmış metalin keskin kokusu. Yanmış saçlar, yanmış bok ve derinin ekşimiş kokusuyla karışmış. Ve hepsinin altında, sanki kaburgalarımın arasına bir bıçak saplanmış gibi, mide bulandırıcı bir koku geliyordu, kaynamış siyah ve hala soğuyan taşların üzerinde kabuk bağlamış. Tüm vücudum bu kokuyla *titriyordu*, içimdeki canavar hem itiliyor hem de alevleniyordu, dişlerim dilime karşı jilet gibi keskinleşmişti.

"Büyük Kurtarıcı…

"Astrid'i gömdüğüm gün ona bir daha asla başka birinden içmeyeceğime yemin etmiştim ve o En Kötü Gün'den bu yana bir yıldan fazla zaman geçmişti. Ama şimdi yeminim kız kardeşim tarafından bozulmuştu ve rüzgarda esen o korkunç koku susuzluğumu daha da artırırken, onu bastırmak için uzun bir yudum içki içmekten başka çarem yoktu, dişlerimi o kadar sıkmıştım ki gıcırdıyorlardı.

"Daha önce hiç böyle hissetmemiştim ...

"Bu koku da ne?" diye fısıldadı Dior.

"Kan," diye cevapladım, zorlukla

yutkunarak.

"Lachlan başını salladı ve bana baktı. 'Kan ve ateş.'

Susuzluğumu bir kenara itip, buraya gelirken karşılaştığımız tehlikeye odaklandım. Aveléne'yi vuran canavarlar çoktan gitmiş olabilirlerdi, belki de bir kalp atımı uzaklıktaydılar ve o kadar iyi savunulan bir kaleyi yıkmak için bir ölü ordusu gerekirdi. Her adımda korkum daha da artıyordu, kendim için değil, Aaron ve Baptiste'in, onların koruduğu insanların kaderi için, ama en çok da yanımdaki bu kız için. Dior Lachance birçok şeydi: yalancıların hanımı, hırsızların kraliçesi, imparatorluğun kurtarıcısı adayı. Ama onu göz ucuyla izlerken, parmağımla

parmaklarımın üzerine kazınmış kızımın adının üzerinde gezdirirken, bu kızın benim için ne kadar değerli olduğunu anlamaya başlıyordum.

"Bu imparatorluk için değil. *Benim* için.

"Celene *nerede*?" diye fısıldadım.

Lachlan'ı bulmadan önce kız kardeşimi görmemiştim. Saatlerce ortadan kaybolabilirdi, ama mutlaka geri dönerdi ve ben hala eski çırağımın anlayabileceği bir şekilde onun varlığını nasıl açıklayacağımı düşünüyordum. Lachie, soğukkanlıları çoğu kişiden daha fazla nefret etmek için nedenleri vardı, ama manastırda olanlardan sonra ona Kutsal Kase'den bahsetmeye cesaret edemedim. En azından Ashdrinker elimde rahatlatıcı bir ağırlık oluşturuyordu, kabzadaki güzel hanımefendi hep gülümsüyordu, sesi kafamda kekeliyen gümüş bir şarkı gibi yankılanıyordu.

"Hat-hat-hatırlayamıyorum, Gabriel ...

"Ne hatırlamalıyım?" diye mırıldandım, gözlerim karla kaplı ağaçların çizgisine takılmıştı.

"Güzel kızın seni Kasap'a götürdüğü gece. Kızıl Glade. Orada bir kadın vardı, bir kadın vardı, bir kadın vardı. Bir... kraliçe mi?

"Ossway'de kraliçe yok," diye cevapladım. "O bir düşesdi. Niamh Nineswords."

"*Ahhhh, Niiiineswords. G-g-altın saçlı, gök gürültüsü gibi sesli, ç-ç-çocukları çok olan anne?*

"O." Ben iç çekerek güneybatıya baktım. "Umarım o ve kızları Blackheart Dún Maergenn'i yok etmeden kaçabilmişlerdir."

"Ashdrinker hâlâ seninle konuşuyor, ha?"

"Lachlan'a baktım, o da elime bakarak sakalını kaşıyordu. "Bu geceler çok şarkı söylüyor. Ama evet."

"Hâlâ sana Güzel Olan diyor mu?"

“Alaycı bir şekilde güldüm. “Sana hiç Güzel Olan demedi ki.”

"Redhand elderson p-p-p-prettyone ...

“Seni tekrar görmek güzel, M^lle^Ash,” dedi Lachlan, olmayan üçgen şapkasını çıkararak.

"P-p-p-prettyone ...

"Tamam, yeter," diye homurdandım. "İşine bak, Ash." *Bir zamanlar Jobb adında bir çilingir vardı.*

“Şaşırtıcı bir yeteneği vardı...

“‘Ona ne oldu?’ Lachlan, Ash'in pürüzlü kenarını işaret etti. ‘Ucu kırılmış.’

Eski çırağımın gözlerine baktım. Aklımda deniz kenarındaki bir deniz fenerinin görüntüleri dolaşıyordu. Arkamızda karların üzerinde küçük ayak sesleri duyduğumu sandım, rüzgarda parlak kahkahalar yankılanıyordu. Belime sıcak kollar dolandı. Yanaklarıma yumuşak dudaklar bastırıldı.

“‘İşine bak, Lachie!” “‘Yedi Şehit...”

"Dior fısıldadı, daha dik oturup titrek bir elini kaldırdı. Güney yolculuğumuz boyunca Lachlan'ın varlığından dolayı mantıklı bir şekilde sessiz kalmıştı. Ama şimdi onun işaret ettiği yere baktım ve onun gördüğünü gördüm: önümüzde bir rüzgar esintisi karları ayırdı ve hedefimizi ortaya çıkardı, önümüzde bir gölge gibi yükseliyordu.

"Château Aveléne," diye mırıldandım.

“Uzakta olmasına rağmen, Mère'nin kasvetli kıyı şeridini domine ediyordu; Nordlund bazaltından yapılmış, gelinimin saçları kadar siyah, sağlam bir dağ. Tabanı kalın duvarlarla çevriliydi ve yamaçlarında yüzlerce küçük evin bulunduğu spiral bir yol uzanıyordu. Zirvede, aynı koyu renkli taştan yapılmış bir kale, aşağıdaki vadiyi stoik bir şekilde gözetliyordu. Karanlık denizin ortasında bir ışık, yeryüzünde herkesten daha çok sevdiğim adamlar tarafından korunuyordu.

“En azından birkaç hafta önce öyleydi.

“Ve şimdi …

"Her şey mahvoldu," diye fısıldadı Dior.

Duvarlardaki nöbet ateşleri sönmüş, siperler boşalmıştı. Evlerden duman yükseliyordu; kırık siyah parmaklar demir gökyüzüne doğru kıvrılıyordu. Karın arasından, Lachlan'ın dediği gibi tepenin üstündeki kale yıkılmıştı, duvarları parçalanmış, kuleleri ağaçlar gibi devrilmişti.

“Onların yıkıldığını duyan kimse hayatta kalmış mıydı

acaba? “Aaron…” diye fısıldadım.

“Ama bu resmi ne kadar incelersem, o kadar anlamsız geliyordu. Aaron ve Baptiste, San Michon'da çıraklık yapıyordu ve evleri Ölüler'e karşı dayanacak şekilde tasarlanmıştı. Ancak kale yıkılmış olmasına rağmen, tepenin etrafındaki siperler sağlam ve sağlamdı, sanki burada hiç kuşatma olmamış gibi.

Dior'u kurtarmak için yola çıktığım gün, surlarda toplanan kalabalığın sesini hâlâ duyabiliyordum, gözleri umutla parlıyordu: 'Aslan geliyor! KARA ASLAN GELİYOR!' Ama şimdi tek ses, ruhları üzen rüzgâr ve tok karınlı kargaların cıvıltılarıydı.

"Merhaba?" diye bağırdı Dior, eyeri üzerinde doğruldu. "Cehennem..."

"Çeneni kapatır mısın, Lachance," diye tısladım, kolunu tutarak.

"Eğer hayatta biri varsa..."

"Orada hayatta olan varsa, Lachie ve ben gidip bulacağız. Vellene'den Asheve'ye kadar tüm soğukkanlıları uyandırmadan, yoksa kafalarımız uçar."

"Ben de geliyorum," dedi Dior.

"Güvenli değil. Orada ne olduğunu bilmiyoruz."

"Burada tek başıma kıçımı rüzgara tutarak beklemek, tarihin en ünlü vampir avcısına yapışık bir sinek olmaktan daha güvenli mi diyorsun?"

“Genç ‘aziz’in dudakları alaycı bir gülümsemeyle kıvrılırken Lachlan’a baktım. ‘Görünüşe göre yeni çırağın da eskisi kadar zeki, kardeşim.

"Evet," diye kabul ettim. "İyi noktaya değindin." Dior üç köşeli şapkasını kaldırdı.

"Merci, messieurs."

“Kız siyah bir sigarayı ağzına götürdü ve yaktı. Eğilip sigarayı dudaklarından çektim, kıvılcımlar keskin rüzgara saçıldı.

"Hey! Bu neydi lan?" "Beni bokla karşılaştırdın, seni küçük bok." "... İyi noktaya değindin, iyi dedin."

“Lachlan, göğsündeki bandolierden beş tekerlekli kilitli tabancalardan birini çekti, keskin yeşil gözleriyle önündeki karları taradı. Aveléne'nin kalıntılarına doğru nehir aşağıya baktığımda, hangi yöne gideceğime karar veremedim. En azından rüzgâr arkamızdaydı, bu yüzden Ölüler kokumuzu alamazdı. Körü körüne buraya dalmak delilikti, ama geceye birkaç saat vardı ve eğer belaya bulaşacaksak, bunu gün ışığı varken yapmalıydık.

"Neden evleri yakıyorlar?" diye mırıldandı Dior. "Vampirler ateşten nefret eder sanıyordum."

"Nefret ederler," diye cevapladım pipomu doldururken.

"Soğukkanlılar davetsiz bir eve giremezler, delikanlı," dedi Lachlan ona. "Bu yüzden bir şehri ele geçirdiklerinde, kölelerine çatılara ateş yakmalarını emrederler. Böylece içeridekilere bir seçenek sunmuş olurlar, değil mi? Barınaklarını terk edip katledilme riskini göze almak ya da içeride kalıp yanmak.

“Dior gözlerini kırptı. ‘Köleler?’

"Onlara Tarikat'ta böyle derdik," diye cevapladım. "Kith'in ölümlü askerleri. Kulağa korkunç gelse de, Ölüler *için* savaşan bazı insanlar var

onlara karşı değil, onlar için savaşan insanlar var."

Dior dehşete kapıldı. "Tanrım, neden?"

"Bazıları kendi isteğiyle katılır. Güç hırsı ya da kalplerindeki karanlık yüzünden. Diğerleri ise ısırılırsa sonsuza kadar yaşayacaklarını sanan aptallardır. Ama çoğu basit esirlerdir, köle olmak ya da yemek olmak arasında seçim yapmaları istenir."

"Kafasını şaşkınlıkla salladı. 'Bu piçlere hizmet etmektense *ölürüm*.'

"'Çoğu kişi aynı şeyi söyler.' Diye iç geçirdim. 'Ama gerçek şu ki, kimse o seçeneği sunulana kadar neyden yapıldığını bilmez. Diz çök ve yut, ya da kafese gir ve diğerleriyle birlikte sikil. Biraz zaman aldı, ama soğukkanlılar işlerinde *çok* iyi oldular. Korku onların kılıcı. Umutsuzluk onların pelerini. Ve kurtların dişlerinden kurtulmak için onlara kendi dişlerinden kurtulmak için kurtlara yem edenler de eksik değil." Dior dişlerini sıkarak buz gibi bir ses çıkardı. "*Ölmeyi* tercih ederim."

"Ama mesele de bu, delikanlı." Lachlan, Dior'un gözlerine baktı, zümrüt yeşili gözleri karardı. "O piçler seni öldürmez. Seni *hayatta* tutarlar."

Dior tekerlek işareti yaptı, dudakları ince bir çizgiye bükülmüştü, Aveléne'nin harabelerine bakıyordu. Lachlan'ın bakışlarıyla karşılaşınca, kırmızı bir nefes verdim, yakamı yüzüme çekip ona birkaç yedek gümüş bomba attım.

"Tamam, birlikte aşağı inelim. Dior, gözümün önünden ayrılma ve söylediğimde kaçmaya hazır ol. Hareket eden bir şey görürsen bağır. Ya da çığlık at. Hangisi hoşuna giderse."

"Büyüklüğüne bağlı, sanırım."

Lachlan güldü ve o yanımda, Dior arkamızda, Aveléne her adımda daha da büyüyerek önümüzde belirirken yolumuza devam ettik. Sosya'larımızın nalları donmuş zeminde çıtır çıtır sesler çıkarıyordu, elim kılıcımın üzerinde, kalbim gırtlakta atıyordu. Arkadaşlarımın inşa ettiği kutsal alanın kalıntılarına yaklaşıyorduk. Kar gri bir örtü gibi her yeri kaplamıştı, yüzümüza sert bir rüzgar esiyordu. Önümdeki kar fırtınasının arasında bir hareket gördüğümde kanım dondu.

"Dur," diye fısıldadım, elimi kaldırarak.

"Anne ve lanet olası hizmetçi," diye soluk soluğa konuştu Lachlan. "Biliyordum." Dior başını salladı, gözlerini kısarak.

"O ne?"

"Dürbünümü kaldırdım, tüm korkularım gerçeğe dönüşürken midem düğümlendi. "Et arabası," diye iç geçirdim.

Şato iskelesinin yakınındaki buzun üzerinde duruyordu, dört ürkek at tarafından çekiliyordu. Ağır ahşap bir araba, tepsisinden yükselen demir parmaklıklar büyük, paslı bir kafes oluşturuyordu. İçinde çok sayıda insan sıkışmış durumdaydı ve

hepsinin kirli ve kanlı, kuru erzak gibi birbirine sıkışmış çocuklar olduğunu fark edince kalbim burkuldu. Uluyan rüzgârın altında, ağlama, küfür ve bağırarak verilen emirler duyuluyordu. Vagonun etrafında daha fazla insan çalışıyordu, küçükleri kılıçla zorla içeri sokuyorlardı — karanlık zırhlı, iri yarı haydutlardan oluşan bir düzine asker. Ama ötesinde, buzun üzerinde sürünerek ya da korkmuş esirlere aç gözlerle bakarak, en az iki düzine sefil, ölü gözlü ve ruhsuz insan vardı.

"Dior'a yavaşça geri çekilmesini söylemek için nefes aldım, ama her zamanki gibi, Yüce Tanrı bu fırsatı kaçırmadı ve aletini kulağıma soktu. O anda rüzgar yön değiştirdi, batıdan kuzeye, şimdi arkamızda uluyordu. Sefil adamlardan birinin gerildiğini gördüm — paçavralar içinde çürümüş yaşlı bir adam, başını hemen Dior'a çevirdi. Daha fazla Ölü bize döndü, dudakları sivri dişlerinden geri çekildi, düşük tiz sesler sıralarından yuvarlandı.

"Siktir," diye tısladı Lachlan.

Celene'nin dediği gibi, hayalet nefesi kızın kokusunu gizlemeye yetmemişti. Askerler arasında bir çığlık yükselirken, kafamda zarları attım. İstersek kaçabilirdik, atlarla buzun üzerinde geri dönüp, onların bizi yakalayamayacağı kadar hızlı bir şekilde. Ama Aveléne'ye bir ordu saldırdıysa, bu onun bıraktıkları gibi görünüyordu: birkaç köle kılıç ve zaten kaybedilmiş bir şehrin kalıntılarını temizlemek için geride bırakılmış sefil insanlar. Aaron ve Baptiste'e ne olduğunu bilmek istiyordum. Ama daha *da önemlisi,* o kafeste gördüğüm zavallı çocuklar öfkemin kaynağıydı. Karanlık günlerin karanlık anıları; kan ve şan, kutsal savaş ve acımasız zulüm, kızıl bir ormanlıkta yankılanan kederli flüt sesleri.

"Bir köle, yükseltilmiş bir borazandan uzun bir ses çıkardı, notalar donmuş havada asılı kalırken, yanımdaki Lachlan'a baktım.

"Dans ister misin, kardeşim?"

Eski çırağım gülümsedi, eli kılıcının kabzasına uzanmıştı. 'Geri döndün. Kılıcım.'

"Boynuzun yankısı nehir kıyılarında yankılanıyordu ve cevap olarak donmuş zeminde ayak sesleri duyuldu. Sis ve kar perdesinin arkasından baktığımda onları gördüm; üç soylu, şato kapısından yan yana çıkıyorlardı, bu manzara karşısında tüylerim diken diken oldu.

"Yedi lanet olası şehit..."

“İlki, öldürüldüğünde on yedi yaşlarında bir delikanlıydı. Ossway doğumluydu, teni mermer gibiydi, uzun pas rengi saçları düz, çakmaktaşı gözlerini çevreliyordu. İri ve vahşi biriydi, kürkler, yırtık pelerin, ağır botlar ve

Yüzünde kanlı bir el izi vardı ve taşıdığı kılıç benden daha büyüktü.

İkinci soğukkanlı adam, sakallı kas yığını bir dağ gibiydi, boyu bir buçuk metre, genişliği de neredeyse aynıydı. Soğuğa rağmen, üzerinde sadece bir etek ve ağır botlar vardı, yemek tabağı kadar büyük elleriyle bir kale duvarını yerle bir edebilecek bir savaş çekici tutuyordu. Kafası traşlıydı ve garip bir şekilde kulakları yoktu, kafatasının iki yanında sadece iki et parçası kalmıştı.

Zırhlarındaki taze deliklerden ve ona attıkları nefret dolu bakışlardan, bu ikisinin Lachlan'ın atını öldürenler olduğunu tahmin ettim. Ama ne kadar korkutucu olsalar da, ikisine de sadece bir bakış attım, gözlerim onların arasında yürüyen canavara takıldı.

"*Uzun* boyluydu. Geniş omuzluydu. Ossian savaşçılarının kızıydı. Cildi buz gibi solgundu, gözleri uzun zaman önce ölmüş çimenler kadar yeşildi. Uzun bakır kahverengi saçları katil örgülerine bağlanmıştı ve insan kemiklerinden yapılmış mücevherlerle süslenmiş deri ve kürk giysiler giyiyordu.

"Her iki elinde de devasa bir savaş baltası tutuyordu, sağlam demirden yapılmış, başı bir çocuk tabutunun büyüklüğünde, kükreyen bir ayı gibi işlenmişti. Kemerine yarım düzine demir kelepçe asılıydı, bize doğru yürürken tıkır tıkır sesler çıkarıyordu. Kilt'i bir zamanlar doğduğu klanın renkleriyle dokunmuş olabilirdi, ama şimdi siyahtı ve üzerine ayılar ve kırık kalkanlar işlenmişti: Kan Dyvok'un arması. Bruteboy ve kulaksız dağ adamının arasında, ağır adımlarla yıkık şatodan çıktı ve onu gördüğümde öfkem yerini soğuk ve kusursuz bir öfkeye bıraktı.

"Seni öldürdüğümüzü sanmıştım, kaltak," diye
fısıldadım. "Onları *tanıyor musun*?" diye sordu
Dior.

“‘O ikisini hiç görmedim.’ Yanındaki ikiliye başımı salladım. ‘Ama kadın Kiara Dyvok. Kurt Anne. Triúrbaile’deki çiftliklere hayvan hırsızlığı yapıyordu.’

“Dior, paltomun düğmelerini açarken merakla gözlerini kırptı. “‘Katliam çiftlikleri,’ diye açıkladı Lachlan, gömleğini çıkararak. ‘Untamed, on beş yıl önce Ossway’e ilk saldırılarını başlattıklarında onları inşa etti. Esirlerini orada tutuyorlardı. Erkekleri. Kadınları. Çocuk

Untamed, on beş yıl önce Ossway'e ilk işgalini başlattığında inşa etti. Esirlerini orada tutuyorlardı. Erkekleri. Kadınları. Çocukları.”

"Neden..."

"*Yiyecek* için*,* Dior." Anladığında gözleri fal taşı gibi açıldı. "Dyvok ordularının susuzluğunu gidermek için insanları sığır gibi besliyorlardı. Ben on dokuz yaşındayken Gümüş Tarikat Triúrbaile'yi kurtardı. Sülükler, esirleri hayatta tutmak için ölülerin cesetlerini yediriyorlardı.

Yüzlerce kafes. Binlerce insan. Gözlerimi kapattığımda hala o lanet kokuyu alabiliyorum."

“Kiara'ya nehirden aşağıya doğru öfkeyle baktım, diş etlerimden uzun dişler çıkmaya başladı.

"Ve o cehennem orospusu da onları doldurmaya yardım etti."

“Dior midesinden kusacak gibi görünüyordu, zorlukla yutkunuyordu. Yine Celene'yi aradım ama rüzgârla savrulan karda hiçbir iz göremedim. Bear'dan indim, teçhizatımı yerleştirdim, çıplak göğsüme bandolierimi sıkıca bağladım ve kıza baktım.

"Geri çekil. Nehrin üç dört yüz metre aşağısına. İşler kötüye giderse, koşmaya devam et."

"Gabe, sana ihtiyacım yok..."

“‘Kendini kanıtlamak istediğini *biliyorum*. Ama Kiara Dyvok, yüzyıllardır katliam yapan bir canavar. Senin kılıcın bile yok. Savaşlarını iyi seç, Dior.’

“Kızın itirazına aldırmadan Pony'yi döndürdüm ve sosya'nın kıçına bir şaplak attım. Pony kaçtı, Dior çığlık atarak canını kurtarmak için bana tutunurken Lachlan ve ben düşmana döndük. On iki köle kılıçlı, Kiara'nın yanında dizilmişti, ama Dior'u hissedince, o sefil yaratıklar nehrin yukarısından bize doğru hücum etmeye başladılar. Rüzgâr çıplak tenimi donduruyordu, ama Ölüler yaklaşırken kalkanım daha da parlak yanıyordu. Uzun zamandır unutmuş olduğum o sıcaklık şaşırtıcı bir rahatlık verdi, göğsümdeki aslanın içinden kan kırmızısı bir ışık parıldıyordu, ellerimde kızımın adı, Lachlan'ın cesur inancının gümüş alevleriyle karışıyordu.

"O parıltıyı gören Kiara elini kaldırdı ve hücum eden sefil yaratıklara durmaları için kükredi. Ancak canavarların sadece yarısı itaat etti, geri kalanı hızını kesmeden bize doğru koşmaya devam etti. Ashdrinker'ı sert bir selamla kaldırdım, Lachlan güvenilir çarklı tabancalarıyla ateş etmeye başladığında kalkanım kanlı bir sıcaklıkla yanıyordu. Ölüler, gözlerimizi kör eden parıltıya karşı gözlerini kısarak üzerimize saldırırken, kılıcım ve ben, şanlı günlerimizdeki gibi dans ettik. Çürümüş gövdelerden uzuvlar koparıldı, boyunlarından kan fışkıran kafalar yere düştü. Ash, kafamda eski bir şarkı mırıldanıyordu. Melodisi acı tatlıydı; Patience küçük bir kızken, karanlıkta korkuyla uyanınca ona söylediğim bir ninniydi.

"Uyu şimdi, benim güzelim, uyu şimdi, canım,
"Karanlık rüyalar şimdi kaybolacak, baban
yakında. "Canavarlardan korkma, geceden
korkma, "Baban şimdi burada ve her şey yoluna
girecek.
"Gözlerini kapat, canım, ve şunu bil ki bu doğru,
"Sabah gelecek ve baban seni seviyor.

Katliamın sonunda, cesetler ayaklarımızın altında buzun üzerine dağılmış, yanmış ve parçalanmıştı. Lachlan baştan ayağa kan içindeydi, Dior'un kılıcı elinde damlıyordu, etrafında kasap tezgahındaki etler gibi parçalanmış cesetler vardı. Ashdrinker elimde dumanlar çıkıyordu, kılıcı gri tozla kaplıydı, kırmızıya boyanmıştı. Demirci ocağının ateşi tenimde yanıyordu, kanlı gözlerim şimdi Kurt Anne'ye bakıyordu.

"*Onu tanıyoruz, onu tanıyoruz.*

"Öyle."

"*Ondan nefret ediyoruz,* nefret *ediyoruz.*

"Biz de öyle."

Kiara, şatonun gölgesinde nehrin elli metre aşağısında duruyordu, giydiği kemikler rüzgarda tıkır tıkır ses çıkarıyordu. Onun önünde bir düzine sefil adam, öldürme arzusu ile titreyerek duruyordu. Yanındaki iki soylu, göğsümde yanan aslanı öfkeyle süzüyordu. Bir köle kılıcı kafesin kapısını çarptığında, arabadaki bir çocuk bana doğru bağırdı. Atlar, etraflarındaki Ölülerden korkarak kişniyordu. Lachlan tabancalarını yeniden doldurdu. Ama ben sadece Kiara'ya bakıyordum, zihnim Triúrbaile'yi kurtardığımız günün görüntüleri ile doluydu.

"Ölü bedenler asılmış ve parçalanmıştı, şanslı olanların kalıntıları daha az şanslı olanları hayatta tutmak için kullanılıyordu. Paslı parmaklar bana doğru uzanıyordu. Kemiklerle dolu mezar çukurları.

"Kara Aslan," diye hırladı kadın. "Ve onun hain yavrusu."

"Kurt Anne'nin sesi, kalın bir batı Ossianca homurtusuydu, sefil bir tıslama ile cevap verdi. Yanındaki vahşi adam omzundan o korkunç kılıcı indirdi, kulaksız olan savaş çekicini kaldırdı, ama ben onlara pek aldırmadım, sadece Kiara'nın boğazındaki küçük altın şişeyi alıp uzun bir yudum almasını izledim.

“Üç köşeli şapkamı eğdim. ‘Kızıl Glade'den bu yana uzun zaman oldu. Nasılsın, Kiara?’

"Kırmızı dişlerini göstererek, mermer gibi yumruklarıyla çift elli
baltasını kaldırdı. "Öldüğünü duydum, de León."

"Cennet doluydu. Ve şeytan kapıyı açmaya korkmuştu." "O
zaman şeytan bir korkak."

"Konu açılmışken." Onu baştan aşağı süzdüm, gözlerimi kısarak. "Söylentilere göre Tolyev'in kafasını kestiğim gece öldürüldün. Görünüşe göre kendi canını kurtarmışsın."

“Lachlan, yanındaki canavarlara bakarken Kurt Anne öfkeyle baktı.

"Sizin adlarınız ne, soğukkanlılar?" diye bağırdı.

"'Kane Dyvok.' Genç vampir, Kiara'nın taktığına benzer altın bir şişeyi boynundan çıkarıp bir yudum aldı. 'Ama çoğu kişi bana Headsmun der.'

"Sen benim Cinder'ımı öldürdün, Headsmun. O atı çocukluğumdan beri vardı. Sanırım sana Cunt diyeceğim." Lachlan kılıcındaki koyu kanı silkeledi ve üçlünün en irisine baktı. "Ya sen, koca adam? Sana ne diyorlar?"

"Sakallı adam kendi şişesinden bir yudum aldı ve kan kırmızısı dişleriyle hırladı.

"Rykard Dyvok."

"Hayır, bu hiç olmaz..." Lachie düşünceli bir şekilde dudaklarını büzdü. "Kısaca Dick nasıl? Çocukça, biliyorum, ama sen de kel kafan ve kulaklarınla ona benziyorsun."

Lachlan vampirler arasında bakışlarını gezdirerek gülümsedi.

"Dick ve Cunt. Güzel bir simetri, değil mi?"

"Rykard ve Kane, Ashdrinker'ı kaldırdığımda bana öfkeyle baktılar, gözlerim hala Kiara'nın üzerindeydi.

"Seninle hesaplaşmamız gerek."

"Evet," diye cevapladı Kiara, balyozunu kaldırarak.

"Öyle." "*On bin* kişinin ölümünden sorumlusun, orospu."

"Senin ise sadece *bir tane,* piç kurusu. Ama ikinizin de borcunu şimdi ödeyeceğiz, yemin ederim."

Kiara, etrafındaki sefil ve köle kılıçlılara baktı, kalbindeki nefretle karşılarındaki güçleri tarttı. Güneş henüz doğmuştu ve tahmin ettiğim gibi, Aveléne'yi vuran güç her neyse, bu onun artıkları gibi görünüyordu. Ama yine de sayıca üstündü. Dişlerini gösteren Wolfmother, ağzında zehir varmış gibi tükürdü.

"*Öldür!*"

Sefil adamlar zincirlerinden kurtulmuş vahşi köpekler gibi harekete geçti, Kiara kuzenleri ve köle kılıçları yanında kalabalığın peşinden koştu. Lachlan, grubu dağıtmak için gümüş bombalarını fırlattı, ama patlamalar gürültüyle yankılanırken, et arabasına zincirlenmiş at arabaları ürküp tepindi. Toprak ve gökyüzünün canavarları Ölüleri, soğukkanlıları *nefret eder* ve hayvanlar çoktan korkmuştu. Lachie'nin bombaları patladığında, yankıları çınlarken, zavallı arabalar panik içinde ayağa kalktı ve koşmaya başladı, arkalarında çığlık atan çocukların bulunduğu arabayı buzun üzerine sürükledi.

"Kane bizi yan taraftan kuşatmak için sola dönmüştü ve onu üçlüden en küçüğü sanan Lachie ve ben, onu çabucak halletmek için ona doğru koştuk. Ama korkusuz ve ürkütücü vampir, o devasa iki elli kılıcı ıslık çalan bir yay çizerek savurdu, vücudu onunla birlikte ileriye doğru uçtu ve Dyvok Fırtınası'nın ilk birkaç dönen, gürleyen adımında doğrudan bize doğru geldi."

Jean-François sorgulayıcı bir şekilde kaşlarını kaldırdı. "Tempest, de León mu?"

Gümüş aziz başını salladı. "Untamed'lar, ölümlülerin taşıyabileceğinden çok daha büyük silahlar kullanırlar; hem korkutmak hem de etkili olmak için. Kane'in kılıcı en az üç yüz pound ağırlığındaydı. Kiara'nın topuzu ya da Rykard'ın savaş çekicinin ağırlığı ise Tanrı bilir. Mesele şu ki, kendi ağırlığın kadar ağır bir silahı sallayacak kadar güçlü olsan bile, onu salladığında *ağırlığı* seni de beraberinde sürükler. Kütle ve kuvvet böyle işler. Bu yüzden en iyi Dyvok savaşçıları, Anyja adlı eski bir soğukkanlı savaş stilini kullanır. Fırtına. Silahlarının ağırlığını kullanarak saldırırken kendilerini etrafa fırlatırlar. İvmeyle hareket eder, döner ve yön değiştirir, önlerine çıkan her şeyi kanlı parçalara ayırırlar. Bu, Dyvok'ları savaş alanında neredeyse durdurulamaz hale getirir. Ve kesinlikle çok korkutucu.

"Kane bize doğru kılıç salladı, botları buzda kayarken kılıcı havayı yırttı. Ama korkutucu olmasına rağmen, Lachlan ve ben Ossway'de onun soyundan gelenlerle uzun yıllar savaşmıştık ve Untamed'lar şeytanlar kadar güçlü olsalar da, Ironheart'larınkine kıyasla etleri tereyağı gibidir. Dizlerimizin üzerine çökerek, Kane'in darbesinden kaçmak için momentumun bizi buz üzerinde kaydırmasına izin verdik ve ikimiz de onun altından kalktık. Lachlan'ın kılıcı vampirin karnını ikiye ayırdı, kurumuş bağırsaklar havaya saçıldı ve kollarımdaki melekler karanlıkta ışık izleri bırakırken, Ash onun kolunu dirsekten yukarısından kesti.

"KANE!" Kiara bağırdı. "DİKKAT ET!"

"Bruteboy kükredi, kılıcıyla dengesini kaybetmişti ve ben onu öldürmek için döndüm. Ama o anda sefil yaratıklar kör ve çılgınca bize saldırdı, hepsi birbirine karışmış bir kalabalık halinde. Biri sırtıma çarptı, düşerken dişleri derimi parçaladı. Ben bağırdım, canavarın ağzına yumruk attım ve Lachlan başka bir ikiliyi dörde bölürken ayağa kalktım. Büyük Rykard şimdi bana doğru uçuyordu, Kiara onun yanında, o korkunç balyozunu tüy kadar hafifmiş gibi sallıyordu. Çelik silahı o kadar hızlı hareket ediyordu ki, arkasında hava gürültüyle *patlıyordu* ve ben çaresizce savuşturmak zorunda kaldım. Üzerine sallanan silah bir adamdan daha ağırsa, bu *hiç* iyi *bir* fikir değildir. Yan tarafa dönmüş olsam bile,

vuruşunun gücü beni nehirde süzülerek sırt üstü yere çarptı, gözlerimde siyah yıldızlar patladı. Birinin çığlık attığını, gürültülü ayak seslerini ve paniklemiş atların seslerini duydum, Ash kafamın içinde şarkı söylerken kan tükürdüm.

"*G-G-Gabriel, iyi misin?*

"O kaburgalara ihtiyacın yoktu..."

"Sefil bir yaratık üzerime çullandı, sessiz bir tıslama ile saldırdı. Yana yuvarlanmayı başardım ve Ashdrinker'ın kılıcıyla bacaklarını kestim. Ama Rykard, Kiara'nın yanında, gözleri nefretle parlayarak tekrar üzerime doğru gürleyerek geliyordu. Ve kar fırtınasının arasından Kurt Anne'yi geçerken, kalbimin göğsümde bir taş gibi düştüğünü hissettim."

"Tahmin edeyim," diye mırıldandı Jean-François. "Lachance geri dönmüştü, değil mi?"

"Tıpkı bir çizik vakası gibi," Gabriel başını salladı. "O vagonun içindeki küçük çocukları görünce, onun kanayan kalbi fışkırmaya başlamıştı ve şimdi onları buzun üzerine kovalıyordu, merhamet sağduyuyu geride bırakmıştı. At binmeyi de beceremiyordu, neredeyse eyerinden düşecekti, sürücü koltuğuna atlamak için çaresizce zıplarken çığlık atıyordu. Ama dizginleri kapmayı başardı ve paniklemiş hayvanları nehrin ortasında yavaşça ve kayarak durdurdu. Dior göz açıp kapayıncaya kadar koltuğundan atladı ve kafesin çatısından kapısına sürünerek gitti. Ama lanetler savurarak kapının kilitli olduğunu gördü, ağlayan esirler içeride mahsur kalmıştı.

Kane düşen büyük kılıcını kapmış, Lachlan'la birlikte acımasız ve muhteşem bir kavgada buzun üzerinde yolunu açıyordu. Eski çırağım Dyvok soyundan geliyordu ve çoğundan daha derin bir soya sahipti. Ama o hala sadece bir soluk kanlıydı ve Kane'in gücü korkutucuydu. Tek elle bile, Headsmun bir şekilde aldığı kadarını veriyordu. Kiara, benim kanımla ıslanmış baltasıyla bana doğru yaklaşıyordu, Rykard da onun yanındaydı. Ama kalbim sıkışarak, onun köle kılıçlarının şimdi Dior'a döndüğünü gördüm. İnatçı aptal kız, onlara dönerek solgun yumruğunda gümüş çelik hançerini çekti.

"Hayır, Dior, git!" diye bağırdım.

"Bana bir bakış attı, omzunun üzerinden kafeste çaresizce bekleyen çocuklara baktı. Güçsüz olmasına rağmen, onları korumaya kararlı olduğunu görebiliyordum. Köle kılıçları yaklaşıyordu, Kurt Anne ve Rykard benimle onu kurtarmak isteyenler arasında duruyordu.

"Lanet olsun, kızım, *koş*!"

“Kiara'nın baltası havayı yırtarken, başka bir sefil adamı daha yere serdim. Kalkanımdan dolayı yarı kör olan Kurt Anne'nin bir sonraki darbesi ıskaladı ve silahının ağırlığı onu yanımdan kaydırdı. Rykard devasa savaş çekicini savururken kükredi, ben darbenin yanından kayarken altımızdaki nehir çatırdadı. Gümüş topuklarımla piçin dizine tekme attım ve Kiara'nın sırtına vurdum. Kiara kükreyerek baltasını buzun üzerine düşürdü ve etinde duman çıkan bir yara açıldı. Ellerimi boyunlarına dolayabilseydim damarlarını kurutabilirdim, ama güneş gökyüzünde parlıyor olmasına rağmen ikisi de yılmadı ve yumruklarından gelecek tek bir sağlam darbe kemiklerimi cam gibi parçalayabilirdi.

"Düşmanlarımın arkasında, Dior bıçağını kaldırdı ve yırtık bir çığlıkla köle kılıçlara saldırdı. Darbesi bir mil uzağa isabet etti, ama askerler geri çekildi, daire çizerek ve tetikte beklediler. Kiara çıplak elle bana saldırdı, karnım yuvarlandı, saçımı avuçlayıp kökünden kopardı. Hırlayarak boğazına uzandım, ama boynundaki altın şişeyi yakaladım. Zincir koptu, Rykard'ın savaş çekicinin darbesiyle şişe uçtu, kaçan bir araba gibi bana çarptı. Kaburgalarımın parçalandığını hissettim, kan ve tükürük dudaklarımdan fışkırdı, ağırlıksız, hissiz, tüm dünya griye dönerken havada yuvarlandım. Nehre 15 metre kadar uzağa düşmüş olmalıyım, buzun üzerine çarptığımda şoktan çarpmanın etkisini bile hissetmedim.

"Karnımın üstüne yuvarlanarak, kanlı öksürdüm ve kalkmaya, *nefes almaya* çalıştım. Kulaklarımda çınlayan sesin arasında Dior'un bağırışlarını duyabiliyordum, buzun üzerinde kılıcımı arıyordum.

"Yüce Tanrı'nın benden *gerçekten* kızgın olabileceğinden şüphelenmeye başlıyorum..."

"*Daha iki hafta önce kutsal topraklarda toplu katliam yaptın.*

"Onlar piçlerdi, Ash." "*Sen de öyle, Gabriel.*"

"… Touché."

Kiara ve Rykard bana doğru hücum ediyordu, Lachlan hala Kane ile kavga ediyordu. Kalkmam, *hareket etmem* gerekiyordu. Gözlerim kan içindeydi, başım cenaze çanları gibi çalıyordu. Parmaklarım Ash'in kılıcının kabzasına kenetlendi. Kırmızı kan tükürerek ona yaslandım ve ayağa kalkmaya çalıştım, ama başaramadım. Bir dizimin üzerine çöktüm, çok acıyordu, kendi ayaklarımın üzerinde ölmeye bile gücüm yoktu.

“Ama sonra donmuş nehirde ayak sesleri duydum; yeni karın üzerinde yumuşak botlar. Kiara ve Rykard hücumlarını yavaşlattılar, botları buzda kayıyordu, gözleri

kağıt keser gibi kısılmıştı. Kanlar içinde, başımı kaldırdığımda yanımda duran ince bir siluet gördüm, baştan aşağı kırmızı giyinmişti. Cildimden yayılan ışık, maskesinin porselenine yansıyarak, bizimle Vahşiler arasındaki buza uzun bir gölge düşürdü. Celene, alçak ve nazik bir reverans yaparak tısladı.

"Selamlar, Dyvok."

"Ve bu sözlerle maskesini yana çekti.

"Daha önce görmüştüm, ama yine de karnım bulanmıştı, çünkü kız kardeşimin yüzündeki korkunç görüntü ortaya çıkmıştı. Elmacık kemiklerinden yukarısı, Celene güzel bir hizmetçiydi, ince kemikli ve güzel, annemize o kadar benziyordu ki, onu görmek kalbimi acıtıyordu. Ama yüzünün alt yarısındaki deri yırtılmıştı; kaslar ve solgun kemikler ortaya çıkmış, alt çenesinde dişler parlıyordu, bir zamanlar tapınak gibi olan yüzü artık parçalanmış, kırık bir harabeye dönmüştü.

Rykard, kar yağarken kız kardeşime bakakaldı, dişlerini göstererek. "Sen kimsin, kuzenim?"

"Senin kuzenin değilim," diye cevapladı.

“Kız kardeşim bir elini diğerinin üzerine koydu ve keskin tırnaklarını avuç içlerinde sürükledi. Kan, ikiz yılanlar gibi akıyordu; biri kavisli bir kılıç, diğeri kırbaç uzunluğunda bir çomak şekline büründü. Kokusu... Tanrım, ağrıyan karnıma bir mızrak gibi saplandı.

“Ben Celene Castia. Sadıkların Kılıcı. Korkunç Wulfric'in Liathe'si.” “Ölü gözleri parıldayan Celene, kılıcını Untamed'e doğru kaldırdı. “Ve ben kurtuluşum. Senin ve tüm lanetli türümüz için.”

VII

BU KANLA

"RUBY SPOOLS Dudaklarımdan sarkıyordu, kırık kaburgalarım derimin altında gıcırdıyordu. Celene, düşmanlarına bakarken brokarından bir kar tanesini silkelerek paltosunu gösterişli bir hareketle bir kenara attı. Kiara ve Rykard, kararsız bir şekilde sessizce birbirlerine baktılar; ikisi de Celene'nin nerede olduğunu bilmiyordu, sadece avcı ile av arasında olduğunu biliyorlardı.

"'Ona kan davam var, kuzen,' diye hırladı Kiara. 'Kenara çekil.' "Ama Celene başını salladı ve basitçe cevap verdi.

"Hayır."

"Kurt Anne gözlerini kısarak, yanındaki vampire tekrar baktı, et arabası hala buzun üzerinde duruyordu. Dior'un solgun ve yalnız durduğunu gördüm, elinde hançer vardı—Celene etrafındaki tüm Dyvok köle kılıçlarını öldürmüştü, buz kırmızıya boyanmıştı. Kiara'nın gözleri kız kardeşimin elindeki kanlı kılıca kaydı, dişlerini göstererek tükürdü.

"Öyleyse *öl*."

"Ve bir kükremeyle, o ve Rykard buzun üzerinden kendilerini fırlattılar.

"Küçük kız kardeşim kış rüzgarı gibi hareket ediyordu, acımasız ve soğuk, kemiklere kadar kesiyordu.

kemiklere kadar kesiyordu. Kiara'nın gürleyen saldırısından yana kaçtı, kırmızı bir bulanıklık, o balta nehrin donmuş kabuğuna çarptığında hepimizin altında daha büyük çatlaklar açıldı. Hızlı ve sessizce Celene kılıcıyla saldırdı, Rykard'ın çekicinin demir sapına vurarak onu ikiye böldü. Dengesi bozulan büyük soğukkanlı, sendeleyerek geçerken omurgasına kadar işleyen bir darbe aldı, mermer gibi eti duman gibi dağıldı. Gümüş kadar hızlı olan Celene, Kurt Anne'nin bileğini yakaladı. Ve tıpkı San Michon'un gölgesinde benimkisi gibi, Kiara'nın kanı kaynamaya başladı.

"Onun serbest kaldığını görünce cildim karıncalandı, rüzgarda kokusu yoğunlaşmıştı; aynı korkunç güç, kutsal olmayan babamın bana verdiği güçtü.

"Kan büyücülüğü.

"Kan önce Kiara'nın gözlerine doldu, beyazları kıpkırmızıya boyadı. Kurt Anne, mermer gibi cildi kararırken, kız kardeşimin elinden

kuru nehir yatağındaki çatlaklar gibi yayıldı. Ama Kiara kolayca yenilecek bir yavru değildi ve kanlı dişlerini sıkarak Celene'ye ters bir yumruk attı ve onu bir çuval saman gibi uçurdu.

"Kaosun içinde ayağa kalktım, elim kırık kaburgalarıma bastırılmıştı. Kafam hala çınlıyordu, Kurt Anne'ye saldırdım, Ashdrinker zihnimde gümüş gibi şarkı söylüyordu. Kiara döndü, nefretle tıslayarak, darbelerimden kaçtı; karnı, göğsü, boğazı. Artık ikimiz de yaralıydık, çaresizdik, Lachie hala Kane ile kavga ediyordu, Dior ben kükrerken hançeri kaldırmış olarak öne çıktı.

"Hayır, geri çekil!"

Kiara'nın baltası çenemin yanından ıslık çalarak geçtiğinde, ben de yana doğru döndüm. Tanrım, onun gücü kanlı bir dağı yerle bir etmeye yeterdi. Gece olsaydı, beni de yerle bir ederdi, eminim. Ama loş gün ışığı hala gökyüzünü kaplıyordu ve kalkanım parlak bir şekilde yanıyordu. Yaralı olmama rağmen, Aveléne'nin surları önünde o kızı korumak için savaşırken, efendimin bana kısa bir süre önce söylediği gerçek yine zihnimde yankılandı.

"*Neye inandığın önemli değil. Ama bir şeye inanmalısın*
bir *şe*ye

“Kiara'nın baltası kılıcımla çarpıştı, bu darbe beni buzun üzerinde kayarak geriye savurdu ve tekrar dizlerimin üzerine çöktüm. Nefes nefese ayağa kalktım, ama Kurt Anne kan kusarak saldırmaya hazırlanırken, hepimiz arkamızdan gelen korkunç bir çığlık ile titredik.

“Dönüp baktığımda Rykard'ı Celene'nin önünde diz çökmüş halde gördüm. Kız kardeşimin düşmanı kanlar içindeydi, bir kolu dirsekten dumanlar çıkan bir kütük haline gelmiş, diğer kolu ise bilekten kesilmişti. Gücü korkunçtu. Yeni yetme bir Voss'un, Dyvok'un deneyimli bir savaşçısına karşı bu kadar dik durması hiç mantıklı gelmiyordu. Ama Celene, Rykard'ın omuzlarını kavradı, ağzını genişçe açarken çenesi boyunca açıkta kalan kasları müstehcen bir şekilde gerildi. Ve kız kardeşimin düşmanının boğazına dişlerini geçirdiğini dehşetle izledim."

Gabriel başını salladı ve parmağını dudaklarında nazikçe gezdirdi.

"Buna Öpücük diyorlar. Vampirlerin kurbanlarının, dişlerin deriyi deldiği anda, kanın sıcak ve yoğun bir şekilde akarken hissettikleri coşku. Hiçbir uyuşturucu bunun yanına bile yaklaşamaz. Hiçbir bedensel günah bununla kıyaslanamaz. Bir kez tattıktan sonra, bazı insanlar bunu tekrar yaşamak için *her şeyi* yapar; özgürlüğünü, hayatını feda eder, sırf o kanlı mutluluğu bir kez daha yaşamak için. Rykard'ın da aynı şeyi yaşadığını gördüm; kirpikleri titriyordu, Celene daha derinden içerken dudaklarından titrek bir sevgilinin inlemesi sızıyordu. Ama sonra korku o cenneti parçaladı, büyük

Soğukkanlı adamın gözleri fal taşı gibi açıldı, benimkilerle buluştuğunda korkuyla doldu, ikimiz de korkunç gerçeği anladık.

"Celene durmuyordu.

"Rykard nefes nefese, çırpınıyordu, ama Celene aç bir kene gibi vampirin boğazına yapışmış, içiyor, *yutuyordu*. Büyük soğukkanlı, içinde kalan son nefesini verirken, zayıf bir şekilde bir kez sıçradı. Ve son bir kulakları sağır eden çığlıkla, vücudu baştan ayağa titredi ve kız kardeşimin soğuk kollarında toza dönüştü.

Celene ayağa kalktı, kanlı ağzını yumruklarıyla sildi. Ölen ışığın ya da çektiğim acının bir oyunu olabilir, ama *yemin ederim ki* yüzündeki yara biraz azalmıştı. Kemiklerin üzerindeki kaslar kalınlaşıyordu. Şeffaf deri, ölü ete yapışıyordu. Göz bebeklerinin rengi koyulaşmıştı; ölümün hayalet beyazı renginden, hayattayken olduğu kahverenginin en soluk tonuna dönüşmüştü. Gözleri geriye yuvarlandı, kirpikleri titreyerek, coşkuyla.

"Bu kanla," diye fısıldadı, "sonsuz yaşama kavuşacağız."

"Hayatımın yarısını vampir avlayarak geçirdim, Tarihçi, ama az önce gördüğüm şeyin ne olduğu hakkında en ufak bir fikrim yoktu. Daha da önemlisi, görünüşe göre Kurt Anne de bilmiyordu. Kiara, yüz yıldan fazla deneyime sahip bir vampir olan mediatıydı; yüzlerce yıllık bir ancien kadar kurnaz değildi, ama acemi de değildi. Akrabasının öldürülmesine ve bana karşı intikam duygusuna rağmen, Kurt Anne'nin şu anda ne yapacağını bilemediğini gördüm. Kane hala nehrin ortasında Lachlan'la kavga ediyordu, ona hiç yardımı dokunmazdı. Kiara, esirlere, Celene'ye bakarken gözlerinde öfke parlıyordu, bakışları bana dönünce öfke nefretin ötesine geçti. Ama aptal olarak sonsuza kadar yaşayamazsın ve kafasındaki hesap tutmadığında çenesinin sıkıldığını görebiliyordum.

"Bir gece daha, Aslan," diye tükürdü.

Kurt Anne, baltasını başının üzerine kaldırdı. Tüm dünya yavaş çekimde dönüyor gibiydi, kalbim o çekiç düştüğünde durdu.

"Dönüp Dior'a uyarıcı bir kükreme attım.

"Kiara baltasını buza indirdi. "Ve Mère'nin

yüzeyi patladı."

VIII

TALON VE DİŞ

"DONMUŞ NEHİR ikiye ayrıldı, bir metre kalınlığındaki buz cam gibi parçalandı. Pürüzlü çatlaklar yıldırım gibi bize doğru uzandı, toz halindeki kar uluyan havaya yükseldi. Ve sağır edici *bir gürültüyle,* Mère altımızda çöktü.

Celene'nin uyarı sesini duydum, ayağa kalkıp parçalanan buzun üzerinden atladım. Lachlan'a koşmasını, kız kardeşime de onu takip etmesini bağırdım, *TAKİP ET!* Koştum, yer çalkalanıp yuvarlanırken biz de koşuşturup tökezledik, çöküntü yayılırken tekrar atladık.

"*Koş tavşan koş-r-r-tavşan koş koş koş ...*

"Ses kulakları sağır ediyordu, imkansızdı. Atların çığlıklarını, gök gürültüsünün altında zayıf bir fısıltıyı duydum, tektonik kayma devam ederken daha fazla kar gökyüzüne fırladı. Ama kanın ilahisi kulaklarımda çınlıyordu ve ben sonuçta soluk kanlıydım; kıyıya doğru atlayan yanan bir gölge, aegis alevler içinde, sonunda donmuş kıyılara çakılıp dinlenmeye başladı.

"Kan tükürerek kendimi ayağa kaldırdım, nefes almaya çalışırken kırık kaburgalarım gıcırdıyordu.

"Dior..."

"Etrafa baktığımda, yıkımın korkunç olduğunu gördüm, Kurt Anne'nin gücü beklediğimden *çok daha* fazlaydı. Ne ondan, ne Headsmun'dan, ne de eski çırağımdan bir iz yoktu, ama Mère kanlı kıyıya çarpmış, uzunluğu boyunca bin fit uzunluğunda çatlaklar oluşmuştu. Hava kar ve dondurucu soğukla doluydu, işkence gören buzun çatlama sesleri yankılanıyordu. Midem bulanırken, kaosun içinde bir çığlık duydum.

"GAAAABE!"

"Uluyan karların arasından gözlerimi kısarak baktım ve kalbim parçalanarak Dior'un hala nehirde olduğunu gördüm. Buz kırılınca et arabası suya yarıya kadar batmıştı, panik içindeki arabacılar onu çekmeye çalışıyordu. İçindeki çocuklar çığlık atıyor, araba batmaya başlarken parmaklıkların arasından dışarı uzanıyorlardı. Onları ölüme terk etmeyi reddeden Dior, arabanın üstüne çömelmiş duruyordu.

"*GABRIEL!*"

“‘Siktir lan…’ “‘Onu kurtarmalısın.’

Celene'ye döndüm, ayak parmakları kırık buzun kenarında duruyordu, kanlı ellerle maskesini kanlı yüzüne geri takıyordu. Çöküşten kaçarken beni geçmişti, büyük, uzun adımlarla güvenli bir şekilde kıyıya ulaşmıştı. Hala neye tanık olduğumu bilmiyordum, ama hiçbir vampir akan suyun üzerinden geçemezdi ve oraya geri dönmek...

"Sen..."

“Ama ben çoktan gitmiştim, Ashdrinker'ı kınına sokup kan öksürerek, cam gibi kaygan ve botlarımın altında yuvarlanan kırık nehre geri koştum. Vagon iki buz parçası arasında sıkışmış, buz kütleleri parçalanırken giderek daha fazla yana yatıyordu. Atlar çoktan suya girmiş, çığlık atarak ağırlığıyla boğuşuyorlardı.

"Onlara doğru sendeleyerek ilerlerken, Dior'un ona verdiğim hançre kaldırdığını gördüm. Atları koşum takımlarından kurtarıyordu, böylece yüklerini felakete sürükleyemeyeceklerdi. Buzlar tekrar parçalanırken araba sallandı, içindeki çocuklar hala ağlıyordu ve ben bağırdım, 'ÇIK ORADAN KIZIM! Ama beni tamamen görmezden gelen Dior, bıçağını kınına soktu ve botundan güvenilir hırsız aletlerini çıkardı. Sarhoş bir Ossian gibi çılgına dönmüş bir halde kafesin üzerinden geri sürünerek kilidi tatlı sözlerle ikna etmeye başladı.

“Donmuş buz parçalarından birinden diğerine atladım, rüzgar uğulduyor, kar gözlerimi kör ediyordu, neredeyse yarım düzine kez buz gibi derinlere düşüyordum. Çaresizce Lachlan'ı aradım ama ondan hala hiçbir iz yoktu. Son bir sıçrayışla kafesin parmaklıklarına çarptım. Dior beni tutmak için elimi yakaladı, mavi gözleri parlak ve vahşiydi.

“‘Buradan defol git demiştim!

"*Şimdi* bana ders mi veriyorsun?" diye bağırdı. "Bu lanet şeyi almaya çalışıyorum..."

"Bir hırıltıyla kafesin kapısını yakaladım ve paslı menteşelerinden söküp arkamdaki nehre fırlattım. Dior şaşkınlıkla gözlerini kırptı.

"… Tamam, bu da olur."

“Vagon sarsıldı, iki fit aşağı düştü, ilk gördüğüm çocuğa uzanırken akıntı çalkalandı. ‘Koşun! Hepiniz *gidin*!’

Nefes nefese, kanlar içinde, çocukları ikişer üçer çekip buzun üzerine attım. Bazıları daha yürümeye bile başlamamış, çoğu ergenlik çağında, hepsi de dehşet içindeydi. Altımızdaki levha

altımızdan büküldü, çatladı, eğildi, donmuş su vagonun tekerleklerinin üzerine akarken vagon batmaya devam etti. İçeride kalan küçük çocuklar dehşet içinde ağlıyor, panik içinde birbirlerini tırmalayarak kurtulmaya çalışırken Dior kapıdan bağırıyordu.

"Gabe, sen..."

"Ben iyiyim, gidin, GİDİN!"

Kız atladı, küçük sarışın bir kızı yakaladı ve omzuna atarak "*Beni takip edin!*" diye bağırdı. Diğer çocuklar da itaat etti, büyükler kaçarken küçükleri yakaladı, çatlaklar genişleyip derinleşti. Dizlerime kadar gelen buz gibi su içinde, kafese girip geri kalanları dışarı çıkardım, parmaklarım ve dudaklarım çoktan morarmıştı. Son yakaladığım çocuk Ossianlı görünüyordu, kızıl kahverengi saçlı, son esir kurtarılana kadar inatla gitmeyi reddeden yaşlı bir kızdı.

"Git!" diye bağırdım ona.

"Sen..."

"GİT!" diye bağırdım ve onu kapıdan dışarı attım.

"Su belime kadar yükselirken, kırık kaburgalarım ciğerlerimi deliyordu. Soğukluk şok ediciydi, kemiklerime işliyordu ve bir an için nefes almak tek yapabildiğim şeydi. Parmaklıkları yakaladım ve kendimi dışarı attım, kırmızı salya dudaklarımdan fışkırırken parçalanan buza çarptım ve vagon arkamda derinliklere kayboldu.

Ayağa kalktım ve sendeleyerek, parçalanmış buz parçalarının üzerinden atladım. Her nefesim bir savaştı, nehrin yüzeyi gürleyen at sürüsü gibi köpürüyordu. Ağzımda kan vardı, tek bir hata yaparsam o dondurucu akıntıya düşeceğimi biliyordum, sendeleyerek ilerledim. Kıyı görünüyordu, yirmi ya da otuz metre kalmıştı, ama uzun atlayışlar ve sert inişler yaparken, şansımın sonunda tükendiğini hissettim, buz altımda çatladı.

"Lanet olsun, yine..."

"Cehennem gibi soğuk suya düştüm, tutunacak bir şey, *herhangi bir şey* ararken küfrederek. Su başımı kapattı, karanlık ve dondurucu, şokla ciğerlerim boşaldı. Ama hala çığlık atacak kadar nefes alabiliyordum, dişlerimin arasından kanlı kabarcıklar fışkırırken, keskin ve ezici bir şey bileğimi sıktı.

“Sudan çekilip çıkarılırken, dişler – evet, lanet olası dişler – etime daha da batarken acı içinde bağırıyordum. Bir şey beni *ağzına* almıştı, bir canavar, bir canavar, ön kolum çenesinde çıra gibi parçalanıyordu. Kar ve acı arasında şekli pas kırmızısı bir bulanıklık gibiydi, her yeri parıldayan

altın gözleri ve inci beyazı dişleri parıldıyordu. Ben de bağırarak, beni nehirden çıkarırken kafasına yumruğumu indirdim. Tekrar yumrukladım ve beni bıraktı, ama Dior artık yanımdaydı, adımı haykırıyordu. Lachlan onun yanındaydı, yüksek sesle küfrediyordu, deri giysileri buz gibi suyla sırılsıklamdı ve çıplak göğsü kanla kaplıydı, kızın beni nehrin kıyısına sürüklemesine yardım ediyordu, buz nehrin yatağına kadar uzanıyordu.

"Sonunda kurtulduk.

"Yedi kanlı şehit," diye soluk soluğa genç aziz, sırt üstü yere yığıldı.

"Gabe, iyi misin?" diye bağırdı Dior.

"Sırt üstü yuvarlandım, öksürerek, donarak, nefes nefese. 'L-lanet olası harika...'

"Kız omzumu sıktı ve şükran duası fısıldadı. Gözlerimi kırpıştırarak etrafa baktım ve nehir kıyısında korkmuş küçük çocukların Dior'a hayranlıkla, bana ise dehşetle baktığını gördüm. Dilimden kan tükürerek, nefes nefese kalan Lachlan'a baktım.

"Kiara?" diye boğuk bir sesle sordum. "Kane?"

"Aziz, başını sallayarak ve kırık nehre ve çalkantılı buz kütlelerine doğru omuz silkiyordu. Sağ kolum kemiğe kadar parçalanmış halde kendimi buzdan çekip, sol elimle Ashdrinker'ı çektim. Karın içinde gözlerimi kısarak, yanımda ayağa kalkan Lachlan'ı gördüm ve sonunda gizemli kurtarıcıma döndüm.

"Bir kedi.

"Dürüst olmak gerekirse, lanet olası bir *aslan*.

"Hayvan kıyıda çömelmiş, düz pembe diliyle burnundaki kanımı yalıyordu. Tüyleri kızıl kahverengiydi, gözleri altın rengi beneklerle doluydu. Sağ yanağında eski bir yara izi vardı, omzunda ve göğsünde ise daha yeni bir yara izi vardı. Çok büyüktü, av bulamadıkları için tüm yırtıcı hayvanlar yok olmadan önce Highlands'ı korkuta korkuta gezen büyük dağ kedilerinden biriydi. Çocuklar açıkça korkarak geri çekildiler, Ossian kızı en küçükleri arkasına alıp onları korumaya çalıştı. Ama Dior'un kurtardığı küçük sarışın kız, parmağıyla onu işaret ederek sevinçle bağırdı.

"Kitcaaaaaat!"

"Tanrım," diye fısıldadı Dior, ayağa kalkarak. "Gabriel..."

"Dişi aslan altın rengi gözleriyle bizi sabit bir şekilde izliyordu, kuyruğunu bir yandan diğer yana sallıyordu ve sonunda onu tanıdığımda nefesim kesildi. Tam olarak anlayamıyordum.

Gördüklerime inanamadım, delirdiğimi sandım. Ama o oradaydı, gerçek gibi ve iki kat daha kanlı.

"Bir hayalet.

"*İmkansız*.

Sonra bir fısıltı duydum; rüzgarda bir jilet sesi. Ölü ağaçların arasından bir siluet uçtu, arkasında uzun siyah saçları dalgalanıyor, kanlı kılıcı havada.

"Hayır, Celene, *yapma*!"

Kız kardeşim ses çıkarmadan karın üzerine düştü ve kılıcını dişi aslanın sırtına doğru savurdu. Ama canavar gümüş gibi hızlı, pas gibi kırmızı bir hareketle yana kaçtı ve öfkeli bir hırıltıyla darbeyi savuşturdu. Kulaklarını kafasına yapıştırmış, bıçak gibi uzun dişlerini gösteren dişi aslan, kız kardeşime *kükreyerek bir kükreme* attı. Lachlan birdenbire bulanık bir görüntüye dönüştü, *"Soğukkanlı!*" diye tıslayarak gümüş çeliğini çekti, gözleri Celene'ye kilitlenmişken ben nefes almaya çalıştım...

"*DURUN*!"

Dior'un bağıracağıyla nehir kıyısı bir anda sessizliğe büründü, dişi aslan, vampir ve gümüş aziz hepsi donakaldı. Kurtardığımız çocuklar sessizce korkuyla izliyordu, ben Lachlan'ın omzuna elimi koyup başımı uyarıcı bir şekilde sallarken Dior öne çıktı. Kız, Celene'ye sert bir bakış attı, yanımdaki genç aziz, canavarı sakinleştirmek için ellerini kaldırdı. Hiç bir daha duymayacağımı sandığım bir ismi söylerken sesi yumuşak ve hayret doluydu.

"*Phoebe mi?"*

"Oydı, nefes aldığım kadar eminim. Saoirse á Dúnnsair ve Kutsal Kase'nin Şövalyeleri ile birlikte seyahat eden dişi aslan. Phoebe, Winfael Savaşı'nda bizimle birlikte savaşmış, Acı Ormanı'ndan sağ salim geçmemizi sağlamış, karanlık gecelerde ve daha da karanlık yerlerde rehberimiz olmuştu. Ama Danton Voss, San Guillaume'da bu büyük kediyi ve sahibesini öldürmüştü. Phoebe'nin göğsünü Saoirse'nin kendi baltasıyla ikiye ayırmış, sonra aslanı manastırın taş döşemelerinde parçalara ayırmıştı.

"Kendi gözlerimle gördüm. "Sen *ölmüştün*."

Phoebe'nin kanlı çenelerini yalarken dişleri parladı. Celene'ye uyarıcı bir şekilde kükredi, ama kız kardeşim ilerlemedi, bıçağını hazır tutarak ve ölü gözlerini kısarak durdu. Lachlan yanımda kaslı ve yanmış mürekkep gibi bir heykel gibiydi, onu sabit tutmak için omzuna koyduğum nazik elimden başka bir şey yoktu.

"Alacakaranlık mezarlar kadar sessizdi, tehditkar bir atmosfer vardı.

“Phoebe batan güneşe baktı, parıldayan gözlerini kapattı. “Ve sonra…

hareket etmeye başladı.

"Gözetlemiyor, uzanmıyor, sinsice yaklaşmıyordu. Hayır. *Vücudu* hareket etmeye başladı. Dalgalanmaya. *Eğilmeye*. Başını eğdi, arkamdaki çocuklar nefeslerini tutarken, uzuvları uzadı, kalçaları genişledi, büküldü, *kaydı* ve uzun, alçak bir hırıltı tüm vücudundan yayıldı. Böyle bir şeyi hiç görmemiştim, ama San Michon'da geçirdiğim yıllardan, gördüğüm şeyin ne olduğunu çok iyi biliyordum. *Sonunda* Phoebe'nin gerçekte ne olduğunu anladım.

"Lachlan, dönüşüm devam ederken hayretle küfrederken, ben sadece şaşkın şaşkın ayakta durabiliyordum. Phoebe'nin kürkü geri çekildi ve altındaki soluk ve çilli cildinde, Saoirse'nin vücudunda olduğu gibi mürekkeple yapılmış dövmeler gördüm; Ossway Highlanders'ın savaşçı dövmeleri olan *Naéth*. Kan kırmızısı spiraller sağ kolundan, göğüslerinin altından, kalçalarının üzerinden ve sol bacağından ayak bileğine kadar uzanıyordu. Sırtını kavisleyerek, kedi gibi kükredi, alnını ve yanağını kesen yara izi dudaklarını çarpık bir hırlamaya çevirdi. Ve bir zamanlar bir dişi aslanın oturduğu yerde, şimdi nehir kıyısında, azizler gününde olduğu gibi çıplak, boğazındaki deri kolye hariç, şiddetli zümrüt gözlü güzel bir kadın çömelmişti.

"Ama hayır, ikinci bakışta... güzel bir kadın *değildi*. *Tam olarak* değil. Parmak uçları siyah, acımasız, pençe gibi kıvrılmıştı. Kulakları kedininkiler gibi sivriydi, kalın kızıl buklelerinden dışarı çıkıyordu. Ve en garibi, altındaki kara baktığımda, Phoebe'nin kalkanımın ışığında düşen gölgesinin hala bir dişi aslanın gölgesi olduğunu gördüm.

"Bana bakarak, kanlı burnunu yumruklarıyla ovuşturdu, kokusu başımdan ayak parmaklarıma ve vücudumun her yerine yayıldı.

"İyi kanca, Gümüş Çocuk."

"Gece bizi kurtarsın," diye tısladı Celene.

Phoebe omzunun üzerinden öfkeyle baktı. "O domuz bıçağını bir daha bana doğru sallarsan, seni kurtarmak için dualardan fazlası gerekir. Elini *boynundan* koparırım*,* sülük."

“‘Phoebe…?’

“Kadın, Dior'un fısıltısına dönerek dudaklarını ani, neşeli bir gülümsemeye kıvrıldı.

“‘Merhaba, Çiçek.’

“Kız tamamen şaşkın bir şekilde başını salladı. ‘Ama… sen *ölmüştün*.’

"Neredeyse." Phoebe omzundan uzun bir örgüyü attı, çenesini kaldırdı, dişlerini sıktı. "Ama benim gibiler için neredeyse sayılmaz. Derinden ve acı bir şekilde yaralandım. Kemiklerime kadar kesildim. Ama tekrar topallayabilecek kadar iyileştiğimden beri ikinizi de takip ediyordum, canım."

"Tatlı Denizkızı, Gabriel," diye fısıldadı Lachlan. "Bu şeyi *tanıyor* musun?"

“Sadece omuz silktim, sesim hayranlıkla yumuşadı.

“Bildiğimi sanıyordum.” “Nasıl… Dior başını salladı. “Sen nesin?”

Phoebe, kurtardığımız çocukların bulunduğu Aveléne'nin harabelerine baktı, zümrüt rengi gözleri kısıldı. Tahminime göre yirmili yaşların ortalarındaydı, uzun boylu, güzel, çıplak haliyle hiç utanmıyordu. Küçüklerin çoğu şaşkın ve dehşete kapılmış görünüyordu, ama kurtardığım Ossianlı kız, eteğinin arkasına birkaç çocuğu daha saklayarak yumuşak bir şekilde tıslıyordu.

“Duskdancer.”

“Dior'un kaşları saç çizgisine doğru kalktı.

"Ben bir wealdlingim, Çiçek." Phoebe başını salladı ve Ossway kızına baktı. "Lowlands halkı bir duskdancer'a bu ismi verebilir, evet. Ben Toprak Baba'nın gücü ve Ay Anne'nin lütfuyla kutsanmışım. Ve gündüz ile gece arasındaki kısa nefes aralığında, bu kadının görünüşü ile senin bildiğin şekli arasında dans edebilirim. Wealdskin. Canavar."

"Neden yapmadın..." Dior kısa bir süre çırpındı, sanki dünyası tamamen altüst olmuş gibi Phoebe'ye baktı. "*Aylarca* bizimle seyahat ettin. Ve bunca zaman..."

"Beni affet," dedi kadın, yeşil gözleri yumuşayarak. "Seni aldatmak istemedim, aşkım. Ama kuzenim Saoirse beni yeterince tanıyordu ve ikimiz adına konuşabilirdi. Yaptığım dansın bir bedeli var. Bu lanetli gecelerde her zamankinden daha ağır." Güneşin batışına, ölmekte olan günlerin ışığına başını salladı. "Bu yüzden artık sadece mecbur kaldığım kadar dans ediyorum."

“‘Danton'un seni *öldürdüğünü* sanmıştık.

"Beni sadece gümüş öldürebilir. Gümüş, büyü ve yaşlılığın soğuk dişleri. Vellene'nin piçi beni derinden yaraladı. Ama Ana Ayların ışığında, bir kölenin tüm yaraları zamanla iyileşir."

"O zaman..." Dior gözlerini kırptı, aniden neşelendi. "Saoirse..."

"Hayır." Phoebe somurtarak cevap verdi. "O, Ay Tahtı'nın bir savaşçısıydı, cesur ve adil. Auld-Sìth'in kızı, bir kahin ve rüya gezgini. Ama bir köle değildi." Kadın çenesini sıktı. "Kuzenim öldü."

“Sözler ağır bir şekilde havada asılı kaldı ve Dior perişan bir haldeydi. Birbirlerini sadece birkaç aydır tanıyor olsalar da, kız Saoirse'yi *çok* seviyordu — hatta, onları öpüşürken yakaladığım anı dikkate alırsak, sevmekten de öte bir şeydi… “‘Akrabana başsağlığı dilerim,’ diye mırıldandım. ‘Saoirse cesur biriydi

—

"Taziyelere ihtiyacım yok, Silversaint," diye tükürdü Phoebe. "Danton Voss ile beş *saniye* yalnız kalmam lazım. Fiáin adına yemin ederim, onun tanrısız kalbini yiyeceğim. *Kanlı küllerini* soluyacağım."

"Danton öldü." Yanımdaki kıza başımı salladım. "Dior onu öldürdü."

Çocuklar mırıldandılar, Dior'a bakarken gözlerinde daha da fazla hayranlık vardı. Lachlan benim sözlerime inanamayan bir ifadeyle baktı, ama Phoebe sadece çenesini kaldırdı ve dudaklarını kıvırdı. Dusckdancer kuzeni kadar geniş ve kaslı değildi. Saoirse ağır ve keskin bir balta gibiydi, ama Phoebe ise şık ve hızlı bir kılıçtı. Ayağa kalktığında gözlerinin arkasında tehlikeli bir gölge gördüm. O anda, kuzeni bir savaşçı olsa da Phoebe'nin bir *avcı* olduğunu anladım.

"Alacakaranlık dansçısı, siyah pençelerini kıvırarak Dior'a doğru ilerledi. Kız benim yanıma çekildi ve elim Ashdrinker'ın kabzasına gitti, Celene tehditkar bir şekilde tüylerini kabarttı, Lachlan kılıcını o kadar sıkı kavradı ki metal gıcırdadı. Ama Phoebe birkaç adım ötede durdu ve buzun üzerine bir dizini çöktü. Başını eğdiğinde, yara izli ve çilli yanaklarını alevli saçları örtmüştü.

"O zaman, soyumun kehanetiyle sana bağlı olmasaydım, yine de sana bağlı olurdum." Kadın şaşkın kıza gözlerini kaldırdı. "Dior Lachance, Fiáin'in kalbi ve babamın ve annelerimin huzurunda, kaderim seninle bağlıdır. Kanım, lütufum veya nefesim seni güvende tutacaksa, hepsini senin hizmetine adadığımı burada yemin ederim."

Phoebe pençelerini göğsünden aşağı indirdi, hayalet gibi soluk teninde kırmızı kurdeleler açıldı ve tanrım, o *koku* beni bir kılıç darbesi gibi vurdu, başımı döndürdü, vahşi bir kokuydu, beynimden ağrıyan alt taraflarıma kadar alevli bir iz bıraktı. Zorlukla yutkunarak, lanetleyerek, susuzluğumu kontrol altına aldım, Phoebe konuşurken çenemi sıkıca kapattım.

"Ölüler dirilecek ve yıldızlar düşecek;
"Weald çürüyecek ve her şey
mahvolacak. "Aslanlar kükreyecek ve
melekler ağlayacak; "Günahkarların
elleri sırlarımızı saklayacak.
"Tanrı'nın kalbi cennetin gözünü aydınlatana kadar,

"En kırmızı kandan en mavi gökyüzü doğacak."

"Elini uzatan Phoebe, kıpkırmızı damlaları karın üzerine düşürdü.

"Ben senin pençen ve dişinim, Çiçek. Kalbimin kanıyla yemin ederim."

Dior bana şaşkın bir şekilde baktı. Ben sadece başımı sallayabildim, tıpkı şaşkın. Küçükler hayretle bakarken, Celene kollarını kavuşturup somurtuyor, Lachlan ise yanımda tedirgin bir şekilde duruyordu. Hava ölüm, tehlike ve güvensizlik kokusuyla doluydu.

"Ve Nordlund'un donmuş genişliğinde, alacakaranlık yerini geceye bıraktı."

IX

BİR CANAVAR

"GÜNEŞ uykuya dalmıştı, gökyüzü omuzlarımdaki gölge kadar karanlıktı. Deri giysilerim sırılsıklamdı, ayaklarım donuyordu, kolumdaki parçalanmış ısırık yaralarından kan damlıyordu. Phoebe kurtardığımız çocuklarla uğraşıyordu, Celene gizlice dolaşıyordu, Lachlan Dyvok'ların karanlıkta geri dönüp bizi mahvetmemesi için nehrin aşağısını gözetliyordu. Dior ise benim yanımda yürüyordu, ellerimizde meşaleler, kalbimiz ağzımızda, kardeşlerimin inşa ettiği şehrin harabelerinde dolaşıyorduk.

"Kan kokusu o kadar yoğundu ki midem guruldadı.

Aveléne'nin surları içinde bizi korku ve keder dolu bir hikaye bekliyordu, ama çok geçmeden bir gizem de keşfettik. Kapı muhafızları kan donduran bir şiddetle öldürülmüştü; boyunları bükülmüş, yüzleri ezilmişti. Ama sur kapısı ve kapılar sağlamdı, sanki dünyayı içeri davet edercesine açıktı. Burada kuşatma olmamıştı, bu güçlü surlar kanlı bir savunmaya sahne olmamıştı. Harabelere bakarken, zihnim *nasıl* ve *neden* sorularıyla doluydu.

"Tanrım, çok *sus*amıştım...

"Zavallı ruhlar," diye fısıldayan yumuşak bir ses duyuldu. "Yüce Tanrım, onları kollarının arasına al."

"Kapı muhafızlarının enkazından başımı kaldırıp yanımdaki kıza baktım.

"Son zamanlarda istekleri kabul etmiyor galiba, hanımefendi."

"Kız cevap vermeden tekerleği işaret etti. Dior'dan biraz daha büyüktü, ince ve küçüktü; o batan et arabasından kurtardığım son tutsak. Nehir kıyısındaki felaket yatıştıktan sonra, yumuşak Ossian aksanıyla kendini Isla á Cuinn olarak tanıtmıştı. Aveléne'de yaşıyordu ve kurtardıklarımız arasında sadece en yaşlı olmasıyla dikkat çekiyordu. Soluk teni çilli, uzun kızıl saçları örgülü, yanağında ikiz güzellik lekeleri vardı. Birkaç hafta önce Aaron'un bizim için verdiği hoş geldin yemeğinde, Tanrı'ya şükran dualarının ardından içecekleri dağıtırken onu hayal meyal hatırlıyordum. Ama bunun dışında onu hiç tanımıyordum.

“Kaşlarını çatarak yıkımı inceledim. ‘Burada ne oldu?’ “‘Gece geldiler, Chevalier,’ Isla yumuşak bir sesle cevap verdi. ‘Acımasız ve hızlıydılar.

"Ama bu kapıları kırmamışlar. Duvarlardan mı geçtiler? Şehri ele geçirecek kadar güçlüydüler, ama surlarda tek bir kan lekesi bile yok?"

“‘Görmedim.’ Kız titreyerek, soğuktan kendini kollarıyla sardı. "Şatoda uyuyordum. Gök gürültüsüyle uyandım. Ve çığlıklar. Aşağıdaki sokaklardan kaleye büyük kayalar fırlatılıyordu, avluya dolu gibi yağıyordu." Isla hayretle başını salladı. "Ölülerdi, Chevalier. O kayaları onlar *fırlatıyordu*. Evlerin parçalarını çakıl taşı gibi fırlatıyorlardı."

"Yani saldırı başladığında dış surların içindeydiler mi?" Dişlerimi sıkıp gözlerimi kısarak sordum. "Bu hiç *mantıklı* değil."

"Kız sadece başını salladı, sessiz ve titreyerek. Yürümeye devam ettik, şişman kargalar geçtikçe alaycı sesler çıkardı, fareler gölgelerin arasında koşturuyordu. Tepedeki şatoya giden Arnavut kaldırımlı yolu tırmanırken, her yerde şiddetli bir savaşın izleri vardı. Baptiste'in surlara yerleştirdiği ateş makinaları kayalarda uzun yanık izleri bırakmıştı, taş döşemeler kömür ve külle kaplıydı. Yanmış odun alkolü ve kan kokusu ağrıyan karnımı deldi. Dış surların aksine, iç kapılar yok olmuştu; kırılmamışlardı, ama koparılıp tepenin aşağısına fırlatılmışlardı, çarptıkları evleri enkaza çevirecek kadar güçlü bir kuvvetle.

Ölü bir askerin yanına diz çöktüm, kafatası parçalanmış, beyni buzla kaplanmıştı. Donmuş parmaklarından deri bir matara çıkardım, kapağını açtım ve bir kez kokladım.

"Kutsal su mu?" diye sordu Dior yumuşak bir sesle. "Hayır," dedim başımı sallayarak. "Votka."

"Elinde içkiyle mi öldü?" "Ben de öyle ölmek isterdim."

Dior gözlerini devirdi, alaycı bir şekilde güldü. Ben de iç çekerek önümdeki cesedi inceledim. Zavallı adamın çenesinde neredeyse hiç sakal yoktu.

"Bir asker dua ederek teselli bulur, Dior. Ailesini, kardeşlerinin sevgisini, Tanrısının ışığını düşünerek. Ama çığlıklar başladığında seni ayakta tutacak cesaretin kaynağı bir yudum içkiden başka bir şey yoktur."

“Matara'dan uzun bir yudum aldıktan sonra onu bir kenara attım ve ayağa kalkarak katliamı incelemeye başladım. Şato duvarlarının içindeki yıkım korkunçtu. Kale yıkılmış, sağlam bazalt taşlar ucuz çömlekler gibi parçalanmıştı. Astrid'le evlendiğimiz şapel ateşle yakılmış, çatısı çökmüştü. Saldırı sırasında çanların çaldığını, çaresiz vatandaşların kalan tek sığınakları olan kutsal topraklara kaçtıklarını hayal edebiliyordum.

"Askerler bize oraya sığınmamızı söyledi," diye açıkladı Isla. "Kadınlar ve çocuklar. Ama duman sonunda hepimizi dışarı çıkardı. En gençler olarak son vagona bindirildik."

“'Kaç kişi daha?' diye sordu Dior yumuşak bir sesle.

“‘Bilmiyorum,’ Isla cam kadar kırılgan bir sesle mırıldandı.

‘Ama çoklar.’ “‘Gitmeliyiz, kardeşim.’

Ossianlı kız yumuşak bir tıslama sesine irkildi ve ben çenemi sıkarak yukarı baktım. Celene, kırık surların üzerinde bir karga gibi çömelmiş, uzun saçları ve paltosu sert rüzgarda dalgalanıyordu. Elleri artık zambak beyazıydı, ama gömleği kırmızıya boyanmıştı — nehirde tanık olduğum o kutsal olmayan ziyafetin izleri. Güney yönüne, Kiara ve kuzeninin kaçtığını düşündüğümüz yere doğru başını salladı.

"Karanlık çöktü. Dyvoklar güçlenerek geri dönerse, bizi yok ederler."

"Lachlan nöbet tutuyor," dedim ona. "Onları görürse şarkı söyler."

"Ah, ne akıllıca bir plan. Yarısımızı seve seve öldürecek adamı, hepimizin canını korumakla görevlendirmişsin." Kız kardeşim başını salladı, ölü gözleri kırık cam gibi parıldıyordu. "O neden burada, Gabriel? Onu buraya getirerek ne *düşünüyordun*?"

“‘“Celene, iki yıl boyunca cehennem gibi günler geçirdim, Lachlan á Craeg'in yanında savaştım. Şu anda *sana* güvendiğimden daha çok ona güveniyorum. Şimdi şu lanet pantolonunu çöz, burada ev yapmaya niyetim yok. Ama arkadaşlarımıza ne olduğunu anlamak için biraz zamanımız var.”

Celene onaylamadığını belli ederek tısladı ve Isla tekerleği işaret ederek, geniş gözlerle aramıza bakıp durdu. Kız kardeşim, Aveléne'nin çocuklarını onları esir alan Ölüler'den kurtarmaya yardım etmişti, bu açıktı. Ama daha da açık olan, onun da bir Ölü olduğu gerçeğiydi. Bu zavallı kız, ne tür bir belaya bulaştığını bilmiyordu, sadece bu beladan kurtulmak istiyordu.

"Baptiste'e ne oldu?" diye sordu Dior.

"Görmedim," diye cevapladı Isla, ellerini ovuşturarak. "Ama eminim Capitaine de Coste'nin yanında durmaya çalışmıştır. Onların aşkı gümüşten daha parlak

gümüşten daha parlak yanıyordu ve hiçbir kötülük onları ayıramazdı. Ama savaşta mı öldü, yoksa Ölüler tarafından mı kaçırıldı... Bilmiyorum."

"Peki Aaron?" diye mırıldandım.

"Kaptanı gördüm." Isla titreyerek işaret etti. "Orada, surların üstünde. Gecenin karanlığında gümüş alev gibi parlıyordu. Soylularından biriyle savaşıyordu. İkisi de şeytanlar gibi dövüşüyordu. Ama sonra... v-vuruldu. Bir *vagon* büyüklüğünde bir k-kaya."

"'Tanrım,' diye fısıldadı Dior.

"Dişlerimi sıktım, inanmak istemiyordum, kardeşimin savaştığı yüksek yürüyüş yolunu inceledim. Devasa bir çarpma sonucu parçalanmıştı; onlarca ton ağırlığında, korkunç bir manzaraydı. Avlunun ortasında devasa bir taş parçası duruyordu, ardında kaldırım taşlarını parçalayan kocaman bir oluk, kanla kaplıydı.

"Aaron'un görüntüsü zihnimde parıldarken, bir adamın darağacına yürür gibi yürüdüm. Gençliğimizi hatırladım; cehennem ateşinde şekillenen nefretimizin, her şeyden çok değer verdiğim bir dostluğa dönüştüğünü. Astrid ve benim burada evlendiğimiz gün, Baptiste'in kendi elleriyle yaptığı yüzükleri takarken onun yanımda durduğunu gördüm. Patience'ın doğduğu gün ikisinin de gözyaşlarımı paylaştığını hatırladım. Dior'un peşinden yola çıkarken beni kucakladıklarını, bir kez daha karanlığa doğru benimle birlikte at sürmeyecekleri için acı çektiklerini hatırladım.

"Korkunç bir leke, kanla kaplı bir botun tuğla altında ezilmiş halini görünce midem bulandı. Ve parçalanmış kayanın arasına sıkışmış...

"Gabe?" diye fısıldadı Dior.

"Nesneyi almak için diz çöktüm, ama sıkışmış olduğunu gördüm. Öfkemin yükseldiğini hissettim, onu çıkarmaya çalışırken dişlerim uzadı ve keskinleşti. Kaslarım gerildi, Dior omzuma dokundu, ama ben sadece küfrettim ve geriye yaslandım, sonunda onu çıkardığımda nefes nefese kaldım.

"Orada, gecenin kar yağışında durdum, göğsümde bir çığlık yükseliyordu. Elimdeki şey, bir ömür boyu sevilmemekten daha ağırdı. Çapraz çubuğu bükülmüştü, ama kuzgun kanatlarını, sırıtan kafatasını, uzun gümüş renkli cüppesini görebiliyordum.

"Mahné. Ölüm Meleği." Dior fısıldadı, "Bu...?" "Aaron'un kılıcı."

"Oh, Tanrım... Oh, Gabe..."

Başımı eğdim, parçalanmış kılıç kabzası elimden düştü, içimdeki çığlığı bastırmaya çalıştım. O manzarayı görmemek için gözlerimi kapattım, inanamıyordum,

inanamıyordum, kendime bunun o olamayacağını, başka bir adam olabileceğini, başka bir askerin bir şekilde Aaron'un sevgili kılıcını aldığını, bir şekilde...

"*Bir şekilde...*

"Gabriel."

“O nefret dolu fısıltıya, nefret dolu gözlere baktım.

"Buradan gitmeliyiz," diye tısladı Celene. "Cairnhaem bekliyor."

"Ama... çocuklar ne olacak?" diye sordu Dior.

"Buz gibi soğuk bir fısıltı. 'Onlar ne olacak?'

"Onları öylece *bırakacak* mıyız?"

"Evet." Celene, ince eliyle Aveléne'nin enkazını işaret etti. "Bu sadece bir *ön izleme,* Dior. Usta Jènoah'ı bulamazsak tüm dünya böyle olacak. Yoldan saparak geçirdiğin her an, zamanını boşa harcıyorsun, umudunu boşa harcıyorsun..."

"Nefesini boşa harcıyorsun," diye tersledim. "Zaten söylediğini tekrarlıyorsun." "Boşa harcayacak nefesimiz yok, kardeşim. Senin sayende."

Onun sözleri kalbimi parçaladı, ama karşılık vermeyi reddettim. Dior dudaklarını ısırarak, kardeşlerimin inşa ettiği sığınağa bakarken beni izledi. Harabelerin arasında iki kez doymuş kargaların yalnız seslerini dinledik. Başka bir rüyanın yıkılmasının yankıları.

"Ne yaparsak yapalım," diye iç geçirdim sonunda, "burada kalamayız."

“Tepeden aşağı, aşağıdaki çocukların yanına doğru ağır adımlarla yürüdük. Çoğu Dior'un yaşlarında, ama birkaçı daha küçük olan, toplamda kırk kadar çocuk vardı. Harabelerden bulabildikleri yiyecek ve giyecekleri toplamışlardı, yaşadıkları zorluklardan yorgun ve kalpleri kırılmıştı. Ama yaşlı olanlardan birkaçı Dior'u görünce dik durdu ve ona donuk bir minnettarlıkla ve sessiz bir hayranlıkla baktı. Phoebe yanmış evlerden giysiler bulmuştu: pantolonlar, kalın bir ceket, bir kışlık pelerin, hepsi isle lekeliydi. Ama bir çift bot bulamamıştı. Dior'a sıcak bir gülümseme, bana ise soğuk bir bakış attı. Ama Celene'ye adeta öfkeyle baktı.

"Bu sorun olacak..."

"Lafı açılmışken, arkamda çıtırdayan ayak sesleri duydum ve dönüp baktığımda Lachlan'ın kapılardan gizlice girerken omuzlarına yeni yağan karın dokunduğunu gördüm. Gözlerimiz buluştu ve öfkesini, güvensizliğini zar zor kontrol ettiğini görebiliyordum. Dişlerinin arkasında çalkalanan soruları dile getirmemek için yeterince disiplinliydi. Ama zor bir konuşmanın bizi beklediğini biliyordum.

"Kiara ve akrabalarından iz yok," dedi. "Ama karanlık çöküyor ve Ölüler hızlıdır. Onlar bize ulaşmadan gitmeliyiz. Soru nerede?"

"Yoldan ayrılmayacağız," dedi Celene. "Batıya, Nightstonesss'e doğru."

Phoebe korkmuş çocuklara el salladı. "*Onları* da mı götüreceğiz? Harika plan,
sülük.

"Kimse senin fikrini sormadı, kan emici."

"Kimse bana kardeşinin canını kurtarmamı istemedi. Ve bana..." "Yeter,"

diye bağırdım. "Önce önemli olan şey, buradan hemen gitmemiz
Buradan gitmemiz lazım. Untamed geri dönerse, kardinalin toplantısındaki piskoposlardan daha fena halimiz olur. Kuzey'e, onların izlerinden uzaklaşalım. Hepimiz," diye ekledim, kız kardeşime öfkeyle bakarak. "Birkaç kilometre yol alalım ve ceplerimizde uyuyalım." Ellerimi çırptım. "Haydi, askerler."

“Bağırmamla birlikte gençler sıraya girdi, çoğunun tek bildiği evi terk etmeye hazırlandı. Hava keder ve soğukla doluydu, Dior elimi sıktı, dudakları ince bir çizgiye büründü. Ben de onun elini sıktım, kendi kederimin pelerinini üzerinden attım, düşüncelerimi basitçe hayatta kalmaya yönelttim. Ve iç çekerek Phoebe'ye baktım, Bear'ın eyeri okşadım.

"Hanımlar önce."

“Kadın bir kaşını kaldırdı. ‘Şövalyeliğini kıçına sok, adam. “‘Şövalyeliğim uzun zaman önce kendi kılıcıyla öldü. Ama doğru
, en azından yarın akşama kadar bu halden kurtulamazsın. Yani, gece boyunca çıplak ayakla dondurucu karda yürümek için yanıp tutuşmuyorsan..."

Phoebe ellerini beline koyarak beni baştan aşağı süzdü. Ben gözlerimi devirdim. "Beni yalvartma, mademoiselle."

“Senin gibilerin yalvarması
hoşuma gidiyor.” “Benim
gibiler mi?”

"Saçlarını savuran Phoebe döndü ve genç bir kızı Pony'nin eyeri üzerine kaldırdı. İki yaşlı delikanlıyı kızın arkasına oturtarak, sosya'nın dizginlerini Dior'a verirken onun parmaklarını sıktı. Kız, duskdancer'ın tanıdık dokunuşuyla hafifçe kaskatı kesildi, ama Phoebe umursamadı ve Dior'un omzunun üzerinden bir bekçi gibi etrafı gözetlemeye başladı.

“Ben de sırık gibi bir delikanlıyı Bear'ın eyeriye bindirmeye yardım ettim, arkasına başka bir çocuğu kaldırdıktan sonra eğilip üçüncü çocuğu da kaldırdım. Dior'un nehirden taşıdığı sarışın kız olduğunu fark ettim, altı ya da yedi yaşlarında olmalıydı. Elbisesi kirli ve kan lekeli, el yapımı bir oyuncak bebek

kirli elinde sıkıca tutuyordu. Boynunda ise bir zamanlar bir Kurt Anne'nin boğazını süsleyen bir ödül gördüm.

“Kırık bir zincir üzerinde altın bir şişe.

"Adın ne, chérie?" diye sordum yumuşak bir sesle, onun önünde çömelerek.

"Korkmuş bir şekilde ayaklarına baktı ve minik bir sesle 'Mila, monsieur' diye cevap verdi.

"Bunu nereden buldun, M^lle^Mila?" diye sordum, şişeyi işaret ederek.

"Buldum." Cesaretini toplayıp bir bakış attı. "Kedi kadın seni ısırdıktan ve sen kötü bir kelime söyledikten sonra."

kötü bir kelime söylediğinde buldum.

"*Çok* kötü bir kelime dedim," diye başımı sallayarak ciddi bir şekilde cevap verdim.

"O da utangaç bir gülümsemeyle, moppet'i göğsüne sıkıca bastırdı.

'Söyledin!' "Bana bakabilir miyim?"

“Bana baktı; kan lekeli cildi, kirli sarı saçları ve bu dünyayı çok fazla görmüş büyük kahverengi gözleri. Her şeyini kaybetmiş olmasına rağmen, o küçük kız boynundaki zinciri çıkarıp açık avucuma koydu.

"Sakla."

"Gerçekten mi?"

“Mila başını salladı. ‘Kötü bir kelime söyledin. Ama sen iyi bir adamsın.’

“Şişeyi bandolierime koyup alnını öptüm ve onu diğerlerinin arkasına kaldırdım. Etrafa bakındığımda, Dior'un bana gülümsediğini gördüm, alaycı bir şekilde elini sallayarak onu uğurluyordu. Lachlan genç bir çocuğu omuzlarına kaldırdı, başka bir çocuk da onun sırtına bindi. Gözlerimi sert rüzgardan korumak için kısarak, yakamı yukarı çekip şapkamı aşağı indirdim ve küçük grubumuzu Aveléne'nin kapılarından dışarı, dondurucu soğuk gecenin içine doğru yönlendirdim.

Çocuklar çoğunlukla sessizce yürüyordu, bazıları fısıltıyla dua ediyor, diğerleri ise hafifçe ağlıyordu. Lachlan önde yürüyor, etrafımızdaki ağaçlara ve arkamızda bizi takip ediyor olabilecek Dyvok'lara dikkatli bakışlar atıyordu. Celene her zamanki gibi yanımızda uzaklarda yürüyor, ara sıra Phoebe'ye bakıyordu. Canavar olmasına rağmen, kız kardeşim bizimle başka bir canavarın birlikte yolculuk etmesinden açıkça rahatsızdı ve Tanrı şahidimdir ki, ben de onun endişelerini paylaşıyordum. San Michon'un kardeşleri, Lachie ve beni duskdancer'ların vahşeti hakkında hikayelerle büyütmüş, onların Tanrı tarafından lanetlendiğini ve sapkın büyülerle çarpıtıldığını öğretmişti. Hem savaşılması hem de korkulması gereken bir düşman.

Phoebe, Dior'un yanında ikinci bir gölge gibi yürüyordu. Çıplak ayakla, karda iz bırakmıyordu ve soğuktan hiç rahatsız görünmüyordu. Ama tuhaf olmasına rağmen, pençeleri kızın omzuna dolanmıştı,

koruyucu bir şekilde sarılmıştı. Ossway'deki yolculuğumuzda bize yardım etmişti, bugün buzun üzerinde kıçımı kurtarmıştı. Ve o, Ölüler'in dostu değildi.

"Keskin dili dışında, pek bir canavara *benzemiyordu*.

"Nehirde birkaç saat yol aldıktan sonra, Lachlan sığ bir vadide bir balıkçı kulübesinin kalıntılarını gördü. Duvarlar ve çatı gölge dikenleri ve küf örgüleriyle kaplıydı. Kısa bir aramadan sonra, hafifçe başını sallayarak çıktı ve ben de genç misafirlerimizi içeriye götürdüm.

"Küçükler yorgunluktan çökmüş, kulübenin zeminine yığılmışlardı. Çoğu şok halindeydi, ağlayacak halleri yoktu. Aaron ve Baptiste için kalbim kan ağlıyordu, ama bu grupta zaten yeterince sefalet vardı. Lachlan nöbet tutmak için dışarı çıkarken, Celene de Untamed'leri aramaya gitti. Ben de botlarımı ateşin yanına koyup, Aveléne'deki bir tavernadan bulduğum erzakla idare edecek bir akşam yemeği pişirdim. Ne yazık ki patates vardı, ama herkese yetecek kadardı. Tencereyi ocağa koydum, yiyecekleri doğradım, pipomdan bir nefes sanctus çektim, patateslerle birlikte çaldığım şişeden bir yudum aldım. Bütün bu sıkıntılara rağmen susuzluk bunlardan biri olmamalıydı, o kadar içki ve içtiğim kutsal içki varken. Ama yine de o lanet odada kokusunu alabiliyordum. Boğazımın arkasında tadını alabiliyordum.

"Kan.

Kan.

Isla köşede çökmüş, hayalet gibi gözlerinin altında ikiz güzellik lekeleri vardı. Dior şöminenin yanında oturuyordu, Phoebe onun yanına sessizce ve hızlıca yanaştı. Dusksdancer başını kızın omzuna koyunca kız yine gerildi, ama Phoebe sadece memnuniyetle iç çekti, hoş karşılandığından emin ve kişisel alanına hiç aldırış etmeyen, tanıdığım tüm kediler gibi. Dior kadının sırtını kaşırsa, kadının mırlamaya başlayacağından emindim.

"Akşam yemeğini servis ederken saldırı hakkında sorular sordum; kim ne gördü, ne zaman gördü. "Duman gibi geldiler, Chevalier," diye beni ikna etti yaşlı çocuklardan biri,
Çenesinin üzerindeki sakalları okşayarak. "Sis gibi kapılardan süzülerek."

"Saçmalık," diye alay etti başka bir delikanlı. "Şimdi senin uydurma hikayelerini anlatmanın sırası değil, Abril
Durán."

"Kapa çeneni, Sergio, ben gördüm! Duman vardı!"

"'Ben duman görmedim,' diye fısıldadı zayıf bir kız. 'Ama onları yöneten kişiyi gördüm. Siyah giysili bir şeytan. Kırmızıya bulanmış. Tanrım, bana *baktığında*…'

"Chinfuzz arkasına baktı. "Bunlar Dún Cuinn'i kaçıran şeytanlar mıydı, Isla?"

Isla alevlerden başını kaldırdı, bitkin ve halsizdi. "Bilmiyorum, Abril."

“Kızı yeniden baktım, aylar önce Dior'la yolda karşılaştığımız mültecileri hatırlayarak. ‘Dún Cuinn'in düşüşünde oradaydın, Mlle Isla?’ “Hizmetçinin yüzü solgun, başını salladı ve Ossian

"Evet. Altı ay oldu. O zaman da gece geldiler. Bul

"Evet. Altı ay oldu. O zaman da gece geldiler. Bulutsuz gök gürültüsü. Yağmur gibi yağan kayalar." Başını salladı ve tekerlek işareti yaptı. "Biliyorsunuz, Yüzbaşı Aaron bize, yağmur yağdıktan sonra güneşin değerini anlarsın derdi. Ama bazen sanki hayatım boyunca yağmur yağmış gibi geliyor."

"Kız yüzünü ellerinin arasına saklayarak gözyaşlarını tutmaya çalıştı. İstenmeyen bir seli önlemek için, tencereden bir kase su doldurup ona uzattım.

"Bir şeyler yemelisin, Mlle Isla."

“Zayıf ve titrek bir şekilde başını kaldırdı. ‘Ne anlamı var?’

"Patatesin ne faydası var?" Ben gülümsemeye çalıştım. "Ben de aynı şeyi merak ediyordum..."

“Yemekten!” diye bağırdı ve elimden kaseyi itti. “Her şey mahvoldu, görmüyor musun? Yarı pişmiş bir çorba her şeyi düzeltecek mi sanıyorsun?”

“Odadaki büyük çocuklar başlarını eğdiler, küçüklerden bazıları ağlamaya başladı. Ama Dior, hançerine yağ sürerken başını kaldırdı, soluk mavi gözleri parlıyordu.

"Dolu mideyle daha iyi savaşırsın, Isla. Cesaretini kaybetme." Dior etrafına bakındı, sesi yükseldi. "Cesaretinizi kaybetmeyin, hepiniz. Önümüzdeki yolun karanlık olduğunu biliyorum, ama..."

“Karanlık mı?” diye bağırdı Isla. “Karanlık ne kelime! Beni *seven* biri vardı! Bütün bu olanlara rağmen, sonsuz mutluluğumu bulmuştum ve şimdi...” Dior'a öfkeyle baktı, ayağa kalkarken gözyaşları akmaya başladı. *“Tanrım,* keşke o kafesi hiç açmasaydın. Neden beni rahat bırakmadın...”

"Yapma," diye uyardım, öfkem parladı. "Kalbin kırık olması bir şey, mademoiselle. Ama ölmeyi dilemek, o kaleyi savunurken *ölen* her erkek ve kadına hakarettir."

"Onlar cehenneme gitsin!" Bana öfkeyle baktı, yanaklarını elleriyle ovuşturdu. "*Hep*iniz cehenneme gitsin!"

“Kız kulübeden fırlayarak çıktı, ardında hüzünlü fısıltılar ve ağlayan çocuklar kaldı. Yere düşen kaseye, yere saçılmış yemeğe baktım.

"Patateslerden nefret ettiğ*imi* sanırdım..."

“‘Anne ve hizmetçi,’ dedi Dior alaycı bir şekilde, başını sallayarak bana baktı. ‘Bazen çok kalpsizsin, Gabriel de León.

"Kalbim taş gibi. Ne yazık ki." Ağlayan çocuğu kaldırmak için eğildim; kirli kızıl saçları ve kanlı elbisesi vardı. "Ama böyle bir zamanda kendimi acındırmak kimseye fayda etmez, Dior."

“Dior, Isla'nın arkasından bakarak hançerini bileğine geri soktu. ‘O sadece bir kız, Gabe.’

“Sadece çocuk olduğu için değil.”

“Dior ve ben, Phoebe konuşurken ona baktık. Dusks dansçısı, kirli yüzlü ve gözyaşları dolu gözlerle küçük Mila'yı kollarında besliyordu.

"Kabul etmek istemem ama gümüş aziz haklı, Flower."

"Tabii ki haklıyım," diye mırıldandım.

“‘“Kafana takma, dostum. Her köpeğin bir günüdür.” “‘“Son baktığımda köpekler kedileri yiyordu, mademoiselle.”

“‘Annenin ayları,’ diye alay etti. ‘Bana para versen bile beni yemene izin vermem.

“‘O zaman şanslısın ki ben teklif etmedim.

Phoebe kucağındaki küçük kızı yerinden oynatarak Dior'a zümrüt rengi bakışlarını dikti.

"Ağlamak için zaman ve yer vardır, Çiçek. Üzüntüde de teselli bulunur. Yokuş aşağı düşmek, yokuş yukarı tırmanmaktan daha kolaydır. Kırık ellerle yumruk atmak acı verir. Ama karanlık üzerimize çöktüğünde, içimizdeki ateşi buluruz. Ve ben bunu sende görüyorum, kesin ve gerçek. Phoebe, Dior'un gözlerine bakarak sert bir şekilde konuştu. "Sen bu karanlığı yakıp kül edecek ateşsin, Çiçek. Ve *sen bir* kızsın. O yüzden o boktan şeyi güneşin görmediği bir yere sok.

"Yukarı baktım. 'Artık güneş hiçbir yere parlamıyor, Kitcat. "'O zaman istediğin yere sok, ukala.

“Dışarısı mezar gibi sessiz,” diye bir fısıltı geldi ve Celene kapıdan içeri girdi. Kız kardeşim omuzlarından ve gece mavisi saçlarından karları silkelerken çocuklar hemen korkuyla donakaldılar. “Ve aynı derecede karanlık.”

“Sorun yok mu?” diye sordum yumuşak bir sesle. “Takip eden yok mu?”

“Rüzgar ve kar dışında hiçbir şey hareket etmiyor. Ama burada kalamayız.” “Dinlenmemiz lazım. Sen de dahil.”

“Neye ihtiyacımız olduğunu bilmiyorsun, kardeşim.”

"Soğukkanlıların da bizim gibi uykuya ihtiyacı olduğunu biliyorum. Bir iki saat dinlenin."

Celene, korku dolu yüzlerin arasında gözlerini kırptı. "*Burada* mı?"

"Başka nerede? Ben Lachlan'la birlikte beklerim." O odadan kaçmak için herhangi bir bahaneye minnettar olarak omuz silktim. "Zaten pipo içmişken nasıl uyuyabilirim ki?"

“Kız kardeşim kulübeye bakındı, tedirgin bakışlarla karşılaştı ve sonunda gözleri bana döndü. ‘Belki bir saat sonra.’

“Ben başımı salladım ve kucağımdaki çocuğu salladım. Celene, şömineden olabildiğince uzağa, köşeye çöktü. Ama yine de en yakın olanlar bile ondan uzaklaştı. O gün nehirde gördüklerime rağmen — Rykard'ın boğazına saplanmış dişlerinin hatırası — bu manzara hala içimde hüzün uyandırıyordu. Burada, sığınağımızda bile, kız kardeşim kendini uzak tutmak zorunda kalmıştı ve hava korkuyla doluydu. Onun korkusu. Çocuklarının korkusu.

"Şimdi nereye gideceğiz?" diye sordu biri

yumuşak bir sesle. "Beaufort'a mı?"

"Güney mi? Onlar oradan geldiler, Sami."

"Keder Ormanı'na yaklaşmayacağım," diye yemin etti Chinfuzz. "Elidaen'deki bütün gümüşe bile değişmem. Peri kraliçesi Ainerión uyandı, o ve çiçek şövalyeleri..."

“‘Ya diğerleri?’ diye sordu yaşlı bir kız, sesi titriyordu. ‘Aldıkları tüm insanlar? Arkadaşlarımız? Ailemiz?’

“Sonra sessizlik çöktü, sadece korku dolu hıçkırıklar duyuluyordu.

“‘Onları Redwatch'a götürebiliriz.’ Dior umutla bana baktı. ‘Orası çok uzak değil.’

"Geçen sefer orada yaptıklarından sonra mı?" diye alay ettim. "İkimizi de asarlar."

“Tanrım, bir engizisyoncuyu öldürüyorsun ve hayatının geri kalanını bunun için özür dileyerek geçiriyorsun.”

"Bence bu hepimiz için bir ders."

"Redwatch'a gitmiyoruz," diye Celene, kahkahalarımızı keserek tısladı. "Önemsiz şefkatlere vakit yok, Dior. Batıya devam etmeliyiz. Usta Jènoah'ı bulmalıyız."

"Bize ne *yapmamız gerektiğini* söylemesen iyi olur, sülük," diye homurdandı Phoebe, pençelerinde tuttuğu küçük kızı beslerken. "Son baktığımda, arkadaşımızdan bir yılanın sürünebileceği kadar uzaktaydın."

“‘Hiçbir şey bilmiyorsun,’ diye cevapladı kız kardeşim.

“San Guillaume'da savaştığımızda beni *ve* kardeşini öldürmeye çalıştığını biliyorum.” Phoebe bana baktı, gözleri parladı. “Bilmediğim şey, bunun için

seni bunun için mezara sokmadığını bilmiyorum." "Çünkü o aptal değil, et cadısı."

“‘“Bunu yapmanı sevdim. Söylemeye cesaretin yokken*, benim ces*aretim yokmuş gibi *ima ettin*.”

“Celene, duskdancer'ın boğazına kanlı bakışlar attı ve ben sorun çıkmadan araya girdim. ‘Başka bir önerin var mı, M^lle^Phoebe? Yoksa sırf ortalığı karıştırmak için mi konuşuyorsun? Nereye gitmeyi öneriyorsun?’

“Oraya gitmek umurumda bile değil.” Phoebe, Celene'ye sert bir bakış attı, sonra Dior'a döndü. “Ama Highlands'a gitmeliyiz, Flower.”

“Celene alaycı bir şekilde güldü. ‘Delilik.’

"Bu yolda karşılaştığımız her sülük Dior'u *yok etmeye* çalıştı. Delilik, şimdi hangi yolu seçeceğimiz konusunda bir sülüğün tavsiyesine uymaktır." Phoebe bana öfkeyle baktı. "Son duyduğumda, sizin gibiler ölüleri *avlıyordu*, onlara bebek gibi yapışıp kalmıyordu."

“‘Sen beni tanımıyorsun, mademoiselle.’

“Gümüş azizlerin nesillerdir gece yaratıklarını avladığını biliyorum. En büyük kraliçemiz sizin gibilerin elinde can verdi. Ama şimdi bir cesedi takip etmekten mutlu musun?”

“Hayatımda hiç bir duskdancer avlamadım. Seni tanıyana kadar bir tane bile *görmedim*. Ve Ordo Argent *benim* türüm değil.” Kadının bakışlarıyla karşılaştım. “Sen. Beni. Tanımıyorsun.”

“İkimiz de birbirimize bakakaldık, ne gözümüzü kırptık ne de geri çekildik. Odunlar ateşin içinde çıtırdadı ve Dior rahatsız edici sessizliği bozdu.

"Yaylalarda ne var?"

Phoebe, kızın gözlerine bakarak bakışma yarışımızı bozdu. "Sığınak. En azından bu Lanetli Kan Döneminde bulunabilecek kadar. Gelmen, soyumun tüm anneleri tarafından önceden haber verilmişti ve Moonsthrone halkı uzun zamandır senin doğumunu bekliyordu. Orada kardeşlik bulacaksın, Çiçek. Kutsallık. Eski ve gerçek büyüler."

"Dior."

“Kız, tıslayarak kız kardeşime baktı.

"Gerçeğin Jènoah'da," dedi Celene. "Göklerin altındaki her ruhun kaderi, senin Nightstones'a ulaşmana bağlı."

Dior parmaklarını saçlarında gezdirerek etrafındaki korkmuş yüzlere baktı. "Peki ya bu odadaki ruhlar ne olacak?"

"Şimdilik endişelenme," dedim ona. "Bu gece, yarına kadar bekleyebilecek bir telefon yok. Sabah olunca her şey daha net görünecek." Kollarımdaki küçük kız sonunda sakinleşti ve onu ateşin yanındaki battaniyeye yatırırken, ortak salona göz gezdirdim. Çocuklar solgun ve korkmuş, kanlı ve ağlıyorlardı, hissizleşmişlerdi. Bu hikayeyi daha önce görmüştüm; yüzlerce kasaba, binlerce hayat, hepsi soğukkanlı açlık tarafından yok edilmişti. Ama bu, çocukken öğrendiğim gibi, vampir: Tüm dünyan cehenneme dönüyorsa, bazen tek ihtiyacın olan şey, yolu bilen biri yolunu biliyor gibi konuşan biri.

"Şimdi hepiniz uyuyun," dedim onlara, elim kılıcımın üzerinde. "Hiçbir ölü rüyalarınızı rahatsız etmeyecek. Tüm şarkılar susun, küçükler. Tüm şehirler düşecek. Ama karanlık da sona erecek. Ve şafak sökene kadar hepinizin başında bekleyip sizi koruyacağım."

Çocuklar sessizleşti, son hıçkırıklar da kesildi. Şişemi alıp, Dior'un küçük gülümsemesine karşılık vererek, soğuk geceye tek başıma çıktım."

X

SANA NEFRET

“Kulübemizin üzerindeki tepeye tırmandım ve kutsal temiz havayı derin derin içime çektim. Her yer soğuk ve karanlıktı, gökyüzü sessiz bir boşluktu. Ama dünya ne kadar karanlık olursa olsun, içimde kutsal bir güç vardı ve gece kendisi canlıydı.

Kışın derin rüzgârının uluyan şarkısı. İnsanların dertlerini umursamadan işlerine koşuşturan gece yaratıkları. Huzurlu rüyaların vaadi. Çocukken, gece benim için korku dolu bir zamandı, canavarların yaşadığı bir yerdi. Ama tüm korkusu ve gizemine rağmen, gece bazen ışıltılı olabilir, vampir. Gece olabilir...”

"Güzel," diye mırıldandı Jean-François.

Son Gümüş Aziz, kimyasal küreden başını kaldırdı ve tarihçinin son çizimine baktı. Çizimde Gabriel karanlıkta nöbet tutuyordu. Vampir, boğulacak kadar derin çikolata kahverengi gözlerini kaldırdığında Gabriel yavaşça başını salladı.

"Bazen," diye onayladı. "Bazen güzel olabilir."

Jean-François'nın dudakları kıvrıldı, gümüş aziz bir yudum daha şarap içti.

“Ama o zamanlar tüm güzellik benim için kaybolmuştu. Nefes alabileceğim bir an yalnız kaldığımda, Baptiste'in son kucaklaşması, Aaron'un son vedasının anısı gözlerimi yakıyordu. Şişenin mantarını çektim, sadece uyuşmak istiyordum. Bir kayıp daha. *Alınan* bir şey daha.

"Ve karanlığa bakarken, onun da bana baktığını fark ettim.

“Ağaçların arasında duran hayalet gibi solgun bir figürün görüntüsü kalbimi burktu. Üzerinde rüzgardan başka bir şey yoktu, kanı çekmiş dudaklarının yanında bir güzellik lekesi vardı, gözleri rüya gibi derindi. Saçları gece kadar kadife ve siyahtı ve gölgesi ölüm duvarının ötesinden bana doğru uzanırken, bakışlarında bir arzu gördüm, havada gümüş çan ve kan kokusu vardı, tıpkı o gece kapımızı çaldığı gece gibi.

"*Aslanım,"* diye fısıldadı.

"Ne kadar istesem de, bunun gelinim olmadığını biliyordum, sadece susamış bir delinin rüyasıydı. Ama onun bir hayalet olduğunu bilmeme rağmen, Astrid'i görmek gözlerimi yaşlarla doldurdu ve kalbimi asla geri dönemeyeceğim bir yuvaya özlemle doldurdu.

Fabién Voss'un benden *aldığı* ev. *"Seni özledim..."*

"Şimdi arkamdaydı, karanlık bir melek gibi beni kollarına sarmıştı. Paylaştığımız tutkulu geceler zihnimde alev alev yanıyordu, kanının sıcaklığı boğazımı yakıyor, beni korkunç ve muhteşem bir arzu ile dolduruyordu. Eldivenlerimi çıkardım, diş etlerimdeki dişlerim hareketlenirken dudaklarımı bileğine bastırdım, acı soğuk rüzgarlar uzun siyah saçlarını etrafımızda savuruyordu.

"Seni özlüyoruz..."

"Ve karanlıkta onu gördüm, kalbim çöktü, gözyaşlarım akmaya başladı. Tanıdık bir siluet, incecik, çok genç, Tanrım, *çok* genç. Kuzgun tüyleri kadar siyah giysiler giymişti, teni ölüm kadar solgundu. Annesinin saçları ve babasının gözleri karanlıkta bana bakıyordu.

*"*Sabır," diye fısıldadım. *"Baba..."*

"Güzel bebeğim elini uzattı ve gölgenin içine gelmem için beni çağırdı. Onlara tekrar kavuşabileceğimi bildiğim için titriyordum; huzur sadece bir bıçak darbesi kadar uzaktaydı. Ama bitmemiş işlerim vardı. Henüz tadını almaya *başladığım* bir intikam. Ve şu anda bana neredeyse benim ona ihtiyacım kadar ihtiyacı olan başka bir kız.

"Biraz daha bekleyin, sevgililerim," diye yalvardım. "Gabriel?"

"Burnumu çekerek gözlerimi ovuşturdum. "'Burada, Lachlan.

"Karda gümüş topuklu botların sesini duydum, Lachlan á Craeg donmuş tepeyi tırmanarak bana doğru yaklaşırken, ailemle ilgili tüm hayallerim yok oldu. Selam vermek için hayali üç köşeli şapkasını eğen eski çırağım, eldiveni olmayan elini ısınmak için koltuk altına soktu ve buzlu bir nefes verdi. Dior'un kılıcı hâlâ belinde kınında duruyordu ve aramızdaki geçmişe rağmen, göğsündeki yedi yıldızda parıldayan kılıcın tehditkar görüntüsü beni ürpertti.

"Her şey yolunda mı?"

"Dyvok'tan iz yok," diye yanıtladı yumuşak bir sesle. "Eğer sorduğun buysa."

"Teşekkürler kardeşim," diye başımı salladım. "Gözün açık olsun." Lachlan omuz silkti. "Sen geri döndün. Kılıç benim."

"Biraz uyumalısın."

Sonra bana doğru yaklaştı, uzun süredir bastırdığı öfke keskin yeşil gözlerinde parıldıyordu. "Bence önce ikimiz konuşmalıyız. Azizler arasında, gibi."

"Ben artık Tarikat'ta değilim, Lachie."

"'Biliyorum. Seni attıklarında oradaydım, hatırlıyor musun?' Gözlerimin içine baktı, bakışları yakıcıydı. 'Aforoz edilmiş olsan da, sana hala saygı duyuyorum, Gabriel. Bunu biliyorsun. Ama birlikte geçirdiğimiz yıllarda aynı saygıyı hak ettiğimi düşünmek istiyorum. En azından gerçeği söyleyecek kadar.'

"'… Ne hakkındaki gerçek?'

"'Seninle birlikte bindiğin kız hakkında. Ve onun kim olduğu hakkında.' "'Öncelikle, o bir erkek.'

"Bana yalan söyleme, yalvarırım. Seni aptal, Gabe. Kız kanıyor." "Dyvok'la kavga ettikten sonra, tabii ki o…"

"'Hayır,' diye Lachlan sözünü kesti. 'O *kanıyor*.' "'… Kahretsin.'

"Alnımı ovuşturdum, yorgun bir nefes verdim. Neredeyse bir şişe votka içmiştim ve kokusundan kaçmak için kulübeyi terk etmiştim, ama yine de...

"'Fark etmezsin diye ummuştum.'

"Nasıl *fark etmem*?" diye sordu Lachlan. "Hiç böyle bir koku almamıştım. Bugün nehirde o duskdancer'a söylediklerin doğru mu? O cılız kız Vellene Canavarı'nı öldürdü mü?"

"Lachlan'ın kohl sürülmüş bakışlarından kaçınarak hiçbir şey söylemedim. Ama o ısrar etti.

"Son duyduğumda, metresinle birlikte Sūdhaem'de emekli olmuştun. Şimdi neden o kızla San Michon'a kadar geldin? Greyhand geldiğinde sana ne dedi?"

"Gerçeği söylemek istedim, yaptığım her şeyi itiraf etmek istedim, Tanrı yardımcım olsun, istedim. Lachlan silah arkadaşımdı. Arkadaşımdı. Ama *diğer* silah arkadaşlarımı, *diğer* arkadaşlarımı, yıllarca birlikte savaştığım ve kanını döktüğüm adamları hatırladım. Beni San Michon'da tekerleğe zincirleyenleri. Greyhand'in boğazımı kulaktan kulağa keserken tanık olanları.

"Başrahip önemli bir şey söylemedi," diye mırıldandım.

"Lachlan dudaklarını sıkıp kaşlarını çattı. 'Chloe Sauvage'ı hatırlıyor musun?

"Başım dönüyordu; içki ve kutsal ikram kol kola dans ediyordu. Ama hala elimdeki kılıcı hissediyordum, Chloe'nin göğsünü ikiye ayırırken. Eski dostumun yüzündeki inanamama ifadesini hala görebiliyordum, bıçağı kavrarken, dudaklarından kan akarken fısıldıyordu.

"'Elinin tüm işi planına uygundur…'

"'Planının canı cehenneme.

"'Hatırlıyorum,' dedim. 'Peki ya o?'

"'Kız manastırı yaklaşık iki yıl önce terk etti. Söylentilere göre Greyhand'ı, sonsuz geceye karşı kullanılacak bir hazineyi aramasına izin vermesi için ikna etmiş.

"Chloe o kütüphanede çok fazla zaman geçirdi, Lachie."

"Ben de öyle düşünmüştüm. Ama altı hafta önce, tüm azizlerin San Michon'a çağrıldığına dair bir mesaj aldım. Sonra seni olması gereken yerin bin mil kuzeyinde buldum. Kara Aslan. Gümüş Tarikat'ın yetiştirdiği *en* büyük kahraman, alacakaranlık dansçıları ve *soğukkanlılarla* işbirliği içinde *mi?* Kanatlarının altında erkek kıyafetleri giymiş bir kız ve botlarında Danton Voss'un kanlı külleriyle mi? Bu hiç mantıklı değil!"

"Mantıklı bir dünya istiyorsan, Lachie, kazmaya başla. Votkamdan bir yudum daha alıp şişeyi bitirdim. "İki fit genişliğinde ve altı fit derinliğinde yeter."

"'O kim?'

"Seni ilgilendirmez."

"Lachlan'ın elleri yumruk oldu. 'Ama aşağıdaki o lanet deri hırsızının işi o *değil mi*? O sikik *sülük*? Tatlı Meryem Ana, Gabe, aklını mı kaçırdın...'

"Fark etmediysen, o deri hırsızı bugün hayatımı kurtardı, Lachie. Ve o *lanet olası sülük* benim küçük kız kardeşim."

"O anda gözlerini kırptı, o korkunç gerçek derisinin altına işledi. 'Sen...'

"Kardeşim, evet. Bu arada, ailemin geri kalanını sorduğun için teşekkürler." Şişeyi bir kenara attım ve ona dönerek dik durdum. "Dior hakkında bir sürü sorun var, ama Astrid hakkında *tek* bir kelime bile etmedin? Onu neredeyse benim kadar uzun süredir tanıyordun."

"Lachlan çenesini sıktı ve derin nefes aldı. 'Senin metresin beni ilgilendirmez.

—

"'O benim *metresim* değildi*,* Lachie, o benim *karımdı*.'

"Başını salladı, aramızdaki eski yara yeniden açıldı. 'O senin *mahvettin,* Gabe. Bizi *terk etmenin* sebebi oydu. O zaman da söyledim, şimdi de söylüyorum;

O fahişe..."

“Yumruğum çenesine isabet etti, hızlı ve sert bir yumruk, dudaklarını dişlerine kadar yaraladı. O da düşünmeden bana karşılık verdi, Dyvok soyundan gelen korkunç gücüyle beni kan ve tükürük saçarak yakındaki bir meşe ağacına fırlattı. Ağaç gövdesine o kadar sert çarptım ki, tüm ağaç inledi, üzerime ıslak ve dondurucu bir kar örtüsü çöktü. Lachlan dehşete kapıldı, bir elini kaldırdı ve bana yardım etmek için öne adım attı.

“‘Yedi Şehit, kardeşim, ben...’

“Bir kükremeyle ona çarptım, yumruklarımı dişlerine vurdum. Karın üzerine yuvarlanırken başı boynuna doğru geriye doğru savruldu. Eski çırağım benden daha güçlüydü, ama ona tüm numaralarını ben öğretmiştim, ikimiz yumruk atıyor, tekmeliyor, savuruyorduk...

“‘Siz çocuklar daha nazik oynamalısınız.

“Sesle donakaldım, Lachlan'ın eli boğazımda, kanlı yumruğum onun yüzünün üzerinde. Omzuma bakınca, harap ağaçların arasında bir çift ölü göz gördüm.

"Biri ağlayacak," diye fısıldadı Celene.

“Lachlan beni itti, karanlık bir küfürle ayağa kalktı. Eli kılıcına gitti, parmak eklemlerinde parlak gümüş mürekkep yanıyordu, bakışları kız kardeşimin üzerindeydi.

"Seni cehenneme göndermeliyim, soğukkanlı.

"Orada bulundum, Sssilversaint." Başını eğdi, maskesinin üzerine uzun, mürekkep siyahı bir saç tutamı döküldü. "Tadının nasıl olduğunu bilmek ister misin?"

"Yeter, ikiniz de," dedim, ayağa kalkarak.

"Artık senden emir almıyorum, Gabriel," diye homurdandı Lachlan. "Ya bağırsaydı? Siz manastır çocukları *güçlü* bir erkeğin *bağırmasını* çok seviyorsunuz
bir adamın...

“‘“Kapa çeneni, Celene,” diye bağırdım.

“Lachlan bana sert ve soğuk bir bakışla baktı. Öfkesini, inanamamasını ona suçlayamazdım. Tuuve ve Qadir'deki savaşlarda benim yanımda olmuştu, kılıçlarımız onlarca, *yüzlerce* öldürülen vampirin külleriyle ıslanmıştı. Ve şimdi...

"Greyhand'e döndüğümüzde tüm bunları nasıl açıklayacaksın?" diye sordu.

"Başımı salladım. 'San Michon'a geri dönmüyoruz, Lachie.

"Manastır sadece on gün kuzeyde. Eteklerinin altında üç düzine yetim var, Gabe. Wintersdeep, sen daha iyi bir yer bulamadan hepsini mezara sokacak."

"Yazık, bu çok..." "Kapa *çeneni,* Celene," diye homurdandım.

“Lachie, yüzünde karanlık bir inanmazlık ifadesiyle ikimiz arasında bakışlarını gezdirdi. Sessizce izledim, ona gerçeği söyleyebilmeyi her şeyden çok istiyordum.

"*Kim sana benim kahraman olduğumu söyledi?*

"İkinizin fısıldaşacak çok şeyiniz var galiba," diye tükürdü sonunda. "Ben gitsem iyi olacak."

"Dinlen biraz, Lachie," diye uyardım. "Uyuyan duskdancers'ları rahatsız etme, tamam mı?"

“O zaman gözlerime baktı ve başını salladı. Celene'nin bakışlarına karşılık vererek, karın üzerine kan tükürdü. Ve tek kelime etmeden, Lachlan arkasını dönüp karanlığa doğru sert adımlarla uzaklaştı.

“Diz boyu botlar arkamda donmuş zeminde çıtırdadı, soğuk bir fısıltı ensemde hissedildi. Kız kardeşim, her zamanki gibi karanlığın içinden aniden ortaya çıkmak yerine, yaklaşmakta olduğunu belli ediyordu, ama yine de ona dönüp yüzüne baktığımda omurgamda bir ürperti hissettim.

"Ondan kurtulmalıyız, Gabriel."

"Sen *'biz'* derken*,* sen ve ben mi, yoksa sen ve sen mi demek istiyorsun?" "O, Gümüş Tarikatı'nın bir üyesi. Dior için bir tehlike."

Karanlıkta, esen rüzgâr ve yağan karın içinde Celene'yi inceledim. Hâlâ gençliğimde tanıdığım kızın görünüşündeydi; biz ayrı kaldığımız yıllarda ben yaşlanmıştım, ama o hiç değişmemişti. Yine de, onun tamamen başka bir şey olduğunu çok iyi biliyordum.

“Sülük.

“Soğukkanlı.

“Sonsuz Kral'ın torunu.

“‘Uyumalısın,’ dedim. ‘Sen dinlenebilesin diye ben burada donuyorum.

"Burada neden olduğun hepimiz biliyoruz. Damarlarında Voss'un kanı akıyor."

"Onun ne demek istediğini anlayınca gözlerimi kısarak 'Kafamın içinden çık, Celene' dedim.

“‘O zaman düşüncelerini daha iyi koru. İçindeki susuzluğu *hissedebiliyoruz*. Belki şimdi neden burada kalamayacağımızı anlıyorsundur. O lordların kıyafetleri, Dior'un dönüştüğü kadının gerçekliğini gizleyemez.’

"Biliyorum," diye iç geçirdim, o anı hatırlayınca karnım sıkıştı. "Lachlan onun kokusunu aldı.

Ben de kokladım."

Celene'nin bakışları bandolierimdeki pipoya kaydı, sonra tekrar kan kırmızısı gözlerime döndü. "Ama kutsal koku artık seni tatmin etmiyor, eskisi gibi."

“‘Bu seni ilgilendirmez.’

“Nefes aldı ve düşüncelerini zihnimde hissedebiliyordum, nazik parmak uçları gibi kafatasımın içine süzülüyordu, ta ki ben hırlayıp kapıyı çarpana kadar. ‘Sana söyledim, kafamın içinden çık.’

"Sen... *içtin*." Başını eğdi. "Dior'dan mı?" "*Ne?*" İğrenerek ve öfkeyle tükürdüm. "Hayır, tabii ki hayır!"

"O zaman kim? Ne kadar oldu?" Soğuk gözleri vücudumu taradı, sol elimdeki alyansın olduğu yere kadar. "Bir *karın* mı? Onun içkisini içecek kadar aptal olmadığını söyle bana."

“‘Çok ince bir buzun üzerinde yürüyorsun, Celene. Buz kırıldığında Tanrı yardımcın olsun.’ “Bir an daha baktı, aramızdaki uçurum mezar kadar geniş ve derindi.

mezar kadar geniş ve derindi. Ellerim yumruk haline gelmişti, Lachlan'ın kanı hala parmak eklemlerimde lekelenmişti ve korkunç, sonsuz bir an için, onu derimden yalamak için *karşı konulmaz* bir dürtü hissettim. Ama nabzım yavaşladı, isteğim azaldı ve sonunda Celene teslim olarak ellerini kaldırdı.

"Buraya kavga etmeye gelmedik, kardeşim."

"Derin bir nefes aldım, öfkem ve susuzluğumu botlarımın gümüş tabanlarına bastırdım.

"Evet," diye başımı salladım. "Konuşmalıyız. Abla."

"Bu gümüş azizden kurtulmalıyız," diye başladı Celene. "O lanetli çocuklar ve o *ssskinwitch* de. Dior senin tavsiyene kulak veriyor Gabriel, ve biz zamanımızı boşa harcadık..."

"Dur," diye bağırdım.

Celene gözlerini kırptı. Düşen karın içinde sanki taştan oyulmuş gibi duruyordu. Göğsünde kalp atışını duyamadığımı fark ettim. Damarlarında hiç sıcaklık hissetmedim.

“‘Biz,’ dedim, ikimiz arasında elimi sallayarak, *‘konuşmalıyız*.’

“O içini çekti. ‘Peki ne hakkında konuşacağız?’

"Oh, lanet olsun, bilmiyorum, San Maximille'de ayakla mastürbasyonun fiyatı mı? Ne sanıyorsun lan? Ne dersin, bugün nehirde gördüklerimle başlasana

Dyvok'u *kül* ettin! Ya da son on yedi yıldır nerede olduğunu açıklayabilir misin? Esani kim? Voss'un soyundan geliyorsan, onların kan armağanlarını nasıl kullanıyorsun? Belki de bu bokun *içine* nasıl bulaştığını açıklayabilirsin?"

"Ve yapmazsam?"

"O zaman San Guillaume'de beni *öldürmeye* çalıştığın zaman başladığın işi ben bitireyim mi?"

"'O kadar aptal olduğunu varsayalım. Jènoah'ı nasıl bulacaksın?'

"'Kim demiş bana bulmam gerektiğini? Highlanders da ölüm günlerinin efsanelerini anlatıyor ve Phoebe alabilir...'

"Et cadıları ve deri hırsızları," diye tükürdü Celene. "Dior, cennetin hükümdarının soyundan geliyor. Bu dünya, *onun* hizmetkarları sayesinde kurtuluşa erecek. Pislik içinde yuvarlanan ve Ana Ay'a uluyan, akraba evliliği yapan bir grup kafir değil. Gümüş Düzen'in hiçbir üyesi, aforoz edilmiş olsun ya da olmasın, Ay Tahtı Dağları'na ayak basıp hayatta kalamaz."

Celene başını salladı ve beni baştan aşağı süzdü.

"Highlands'a gidersen *öleceksin*."

"Söyledikleri doğruydu, bunu biliyordum. Ama daha da çok, vampirlerin lanetlilerin çocukları olduğunu herkesin bildiği halde kız kardeşimin cennet ve kurtuluştan bahsetmesi beni çok etkiledi. O anda bile, onun kutsal olmayan varlığı altında derimin altında koruyucu kalkanımın yandığını hissedebiliyordum. Ama Celene sanki...

"*Bir inanan gibi,* fark ettim.

"Dior seni dinliyor, Gabriel. Sen Yüce Olan'a sırtını dönmüş olsan da, O sana sırtını dönmedi. Usta Jènoah, Dior'a bu imparatorluğu ve içindeki tüm ruhları kurtarmak için ne yapması gerektiğini öğretecek. Benim ruhumu da dahil. *Eğer* umurunda ise."

"İç çekerek, bir elimi saçlarımın arasından geçirdim.

"Elbette önemsiyorum," dedim yumuşak bir sesle. "Sen benim küçük kız kardeşimdin, Celene. Bir gece, sana olanlar için affedilmeyi dilemek için cesaretimi toplayabilirim. Ama bana ne olduğunu ve neye dönüştüğünü söylemezsen... bugün gördüklerimden sonra... Tanrı aşkına sana nasıl güvenebilirim?"

"Sana bir açıklama borçlu değilim, kardeşim. Bizim sayımımıza göre, hayatını iki kez kurtardık. Ama hala sadakatimin kanıtını istiyorsan, şunu düşün."

"Celene öne çıktı ve o ölü gözlerde yanan öfkeyle elim içgüdüsel olarak Ashdrinker'ın kabzasına kaydı.

“‘Çektiğim tüm acılar, gördüğüm her şey *senin* yüzünden. Sana baktığımda, damarlarımda kanın nefretle *kaynadığını* hissediyorum. Ama sen Kutsal Kase'ye bağlısın, o da sana. Bu, gören herkesin malumu. Bu yüzden nefretimi yutuyorum. Adının zehrini içiyorum. Kurtarıcı'nın çarkta çektiği işkencelere katlandığı gibi, senin varlığına katlanıyorum. Çünkü göklerin altındaki her ruhun kaderi buna bağlı."

Celene maskesinden saçlarını tekrar düzeltti, sakinliği geri geldi.

"Eğer sözüme güvenmiyorsan, nefretime güven. Ve senin yanında *bir saniye* daha kalmamın ne kadar önemli olduğunu anla."

“Onun bu sözlerini duymak kalbimi kanlattı. Bunun doğru olduğunu biliyordum, adil olduğunu biliyordum. Ama o bir zamanlar benim küçük kız kardeşimdi. Celene bir an daha baktı, eskisinin sadece bir gölgesi kalmıştı. Sonra tek kelime etmeden arkasını dönüp gitti.

“Sen bir teyzeydin.”

“Donakaldı. O sözleri karanlıkta asılı bırakarak, tepkisini izledim. Celene hareketsiz kaldı, sadece paltosu ve saçları uluyan rüzgarda dalgalanıyordu. Ama omzunun üzerinden bakarken, solgun gözlerinin kavisinde küçük bir parıltı yakaladım.

"Eskiden," diye tekrarladı.

“Başımı salladım, parmağımla eklemlerime kazınmış ismi okudum. Etrafımızdaki karanlıkta yine o hayalet gibi soluk figürleri aradım, ama elbette orada değillerdi; *hiç* orada olmamışlardı. Kelimeler kırık kanatlar gibi omuzlarımda ağırlaşıyordu.

"Yeğenin bir yıl önce öldürüldü. Annesi de onunla birlikte. Ve ölümü kapımıza davet eden bendim. Eğer kalbinde bana karşı sadece nefret varsa, kardeşim, inan bana, seni anlıyorum. Senin öfken, benim kendime duyduğum nefretin yanında mum alevi gibi."

"Karda bir adım attım ve Celene konuşurken bana döndü. "Şimdi aşağıdaki kız benim dünyam. Gök kubbenin altındaki ruhlar umurumda bile değil.

. Ondan hiçbir şey istemiyorum, sadece beni aşağıya göndermeden önce yüzüne tükürme şansı. Kurtarıcına sıçıyorum, kardeşim. Tekerleğine. Onu oyan arabacıya, onu kesen oduncuya ve tohumunu eken orospu çocuğuna. Ve kendini daha iyi hissedeceksen benden nefret et. Dior bu yolda yürümek istediği sürece onu bu yolda tutacağım. Şimdi bu yolun nereye çıktığını kendim görmek istiyorum. Ama onu tehlikeye atarsan, sen ya da bu Jènoah onun tek bir saçına bile zarar verirsen

Kafana takma, son on yedi yılda çektiğin acılar hiçbir şey sayılmaz. *hiçbir* şey—sonrasında sana yaşatacağım cehenneme kıyasla. "Kar yağarken Celene'ye baktım.

"Kız kardeşim. Artık kız kardeşim değil.

"Birbirimizi anladığımıza sevindim. Kardeşim." "Ve topuklarını döndürerek karanlığa doğru yürüdü."

XI

KELEBEK KANATLARI KADAR HAFIF

"Oraya çıkarsam, suratımı yumruklayacak mısın?" diye bağırdı biri. "Surata bağlı," diye cevapladım, elimi kılıcıma götürerek. "Ve kim yüzüne vururlar?

"İmparatorluğun Kurtarıcısı," diye cevap geldi. "Sonsuz Prensi'nin katili. Bazıları ayrıca göz kamaştırıcı zeka ve güzelliğe sahip olduğunu söyler."

"Tanıdığım kimseye benzemiyor."

“Gece yarısı geçmişti ve saatim sessizdi. Soğuk bıçak gibi keskin ama votkam beni sıcak tutuyordu, yanaklarım kızarmış, ayaklarım ve dilim uyuşmuştu. Dior'un geldiğini duymuştum elbette; botları karla kaplı yamacı çıtırdatıyordu. Kokuyu da almıştım, ama neyse ki bitirdiğim şişe susuzluğumu büyük ölçüde gidermişti ve geri kalanı beni o kadar tiksindirmişti ki, onu geri ittim, zihnimdeki kapıyı çarptım, onu ve kendimi lanetledim.

Dior, ona hediye ettiğim paltoya sarılmış, yüzünü örten atkının üstünden parlayan gözleriyle karanlığın içinden ortaya çıktı.

"Yataktan kalkmış ne yapıyorsun?" diye homurdandım. "Dinlenmek istersin diye düşündüm."

"Öldüğünde uyu."

"O zaman sana eşlik etmek istedim. Huysuz herif." Siyah sigarelerinden birini yakarak, yanımdaki çürümüş küllüğe yaslandı. "Bir şey gördün mü?"

"İmparatorluğun kurtarıcısı. Ebedi Prensi'nin katili." Ona kaşlarımı çattım. "Bu sigaralar, göz kamaştırıcı güzelliğini mahvetmek için iyi bir yol, bu arada. Ve sözde zekan hakkında...

“Dior bana babalarının işareti yaptı. ‘Piç.’

"Bunu iltifat olarak algıladığımı biliyorsun, değil mi?"

“Kız zayıf bir kahkaha attı ve ben de ona zayıf bir gülümsemeyle karşılık verdim. Düşünceli bir sessizliğe büründük ve o, ciğerlerini soluk gri dumanla doldurup içini çekti. Kelimeleri arıyor olduğunu anlayabiliyordum; bu durumu düzeltecek, ünsüz ve

Bu durumu düzeltecek bir kombinasyon. Bulutsuz bir gökyüzünde yağmur arıyor olabilirdi.

"Üzgünüm, Gabe," diye içini çekti sonunda. "Aaron ve Baptiste için. Onları sevdiğini biliyorum. Her şeyi verirdin..."

Başını eğdi ve kardeşlerimin kaderini düşününce kalbim yine sıkıştı. Ama bu yükü omuzlarında taşımak ona düşmezdi. "Senin suçun değil, Dior."

"Tabii ki benim suçum. Lütfen aptal gibi davranma, Gabriel."

"Aptal gibi davranmıyorum. O günlerde ne dediğimi biliyormuş gibi mi konuşuyorum? *O* zaman aptal gibi davranıyorum."

“Kız gülümsemeyi reddetti, çenesini sıktı. ‘İmparatorluğun kurtarıcısı, hadi oradan...’

"Ah, imanı zayıf olan."

"Sen mi konuşuyorsun?"

“‘Touché. Ama seni tanıdığımdan beri tamamen umutsuz değilim.’

“Neden bilmiyorum.” Kız, çocuk masallarındaki ejderhalar gibi dumanlar üfleyerek somurtarak dedi. “Burayı kurtarmam gerektiğini söylüyorsun, ama burası hiç olmadığı kadar kötü. Ve her gece, daha da...”

"Onların sana bakışlarını fark ettin mi?" "Kim?"

"O kafesten kurtardığın küçükler." Aşağıdaki kulübeye başımı salladım. "O çocuklar her şeylerini kaybettiler, Dior. Ama seni, onları kurtarmak için her şeyi riske atan kişiyi gördüklerinde, gözlerinde bir ışıltı görüyorum. Çok küçük bir şey. Kelebek kanatları kadar kırılgan. Ama gelecek *her şeyin* temeli. Bu imparatorluğa geri vereceğin hediye."

"Ne hediye?"

“Omuz silktim. ‘Umut.’

“Bana uzun uzun ve sertçe baktı. ‘Ne kadar içtin?’ “‘Bir şişe,’ diye sırıttım. ‘Ama sana yalan söylemeye yetmez.’

“Kız, uluyan karanlığa dönerek sigarasını içmeye devam etti. Vücudundaki gerginliği, etrafındaki karanlığın ağırlığını, önündeki yolu, içindeki kanı görebiliyordum.

"Nereye gidiyoruz, Gabe? Bu çocukları öylece bırakamayız."

"Bana göre iki seçeneğimiz var."

"Dinliyorum, beni dinleyebilirsin."

“Derin bir nefes alıp, uluyan geceye baktım. Kuzeyde, Godsend'in gölgelerini hissettim, güneyde ise Ossway'in harap olmuş çorak arazileri. Doğuda, Nordlund'un acımasız tundraları bekliyordu. Ama kuzeybatıda, hissedebiliyordum. Bu karanlıkta küçük bir alev.

"İlk seçenek," diye iç geçirdim. "Hepimiz León Baronu'nun sığınağına sığınacağız." Dior kaşlarını kaldırdı ve dumanı ıslıkla üfledi. "Hâlâ inanamıyorum

büyükbabanın bir baron olduğuna hala inanamıyorum. Bazı insanlar doğuştan şans meleğinin dudakları penisinde doğar, değil mi?

"Ne zaman botlarını değiştirmek istersen, Lachance, söyle yeter." "Hala hayatta mı?"

"Bildiğim kadarıyla." Soğuktan omuzlarımı çekerek somurtarak cevap verdim. "O yaşlı pislikle hiç konuşmadım. Annem bana hamileyken onu evden kovdu. Ama gençler Lion Hanesi'nde güvende olacaklar. Orası sahildeki bir şehir kalesi. İyi kireçtaşı duvarları var. Bin kişilik garnizonu var. Ossian prensesinin iffet kemeri kadar içeri girmesi zor bir yer."

“‘Bir Ossian prensesiyle tanışmam lazım,’ dedi Dior sırıtarak. ‘Ben her zaman zorluklara varım.’

“Bu günlerde pek kalmadı galiba.” Kız başını salladı, gülümsemesi kayboldu. “Peki ikinci seçeneğimiz?”

“‘Lachlan çocukları alır, biz de Celene ile Nightstone'a devam ederiz.’

“‘Sana iyilik yapacak havada olduğunu mu sanıyorsun? O konuşmadan sonra mı? Dior'un bakışları ekşidi. ‘Az önce tekmelemeye çalıştığın çok yakışıklı bir yüz vardı, biliyorsun.

“Ben de kaşlarımı çatarak sakallarımdaki kanı sildim. “Daha kötüsünü de gördü.” “Bence onun duygularını incittin.”

“‘Lachlan’ın duyguları şu anda benim önceliklerim arasında değil, Dior. Senin boğazına dayadığı kılıcı var.’

“‘Bunu yapacağını sanmıyorum. Yani… öyle birine benzemiyor.’

“‘Peki Chloe yaptı mı?’

“Bunu duyunca yüzü düştü, nefesini tutarak ayaklarına baktı.

"İnsanların en iyi yanlarını görmek istediğini biliyorum," dedim nazikçe. "Ama günahkârların kurtuluşundan daha korkutucu bir şey yoktur. Lachlan á Craeg cehennemde büyümüş bir çocuktu, Dior. Onun hayatını kurtaran benim elimdi, ama o hayata *anlam* katan Gümüş Tarikatıydı. Onu kardeşim gibi seviyorum, ama San Michon'da yaptığımı öğrenirse..."

"*Benim* için yaptığın şeyi mi kastediyorsun?"

"Ve yine yapardım." Elini sıktım. "Bin kez bile yapardım." Dior sigarasını içti, yükselen soğukta gri dumanı üfledi. "Phoebe, Highlands'a gitmem için baskı yapıyor. Halkı
Wintermoot adlı büyük bir festival için yakında toplanacaklar. Liderler... Riggan bilmem kim? Yaşlı She mi? Dior başını salladı ve gri bir nefes verdi. "Her neyse, onlarla tanışmam gerektiğini söylüyor."

"'Rígan-Mor. Auld-Sìth. Savaş Çıkaran ve Barış Getiren. Her Highlands klanında bir çift vardır. Orada tüm güç paylaşılır, anlarsın.'

"Kral ya da imparatorları yok mu?"

"Bir zamanlar vardı." Omuz silktim. "Ailidh the Bold adında bir savaşçı sonuncusuydu. Ona Stormbringer derlerdi. Yaklaşık bir asır önce Highland'lıları birleştiren bir duskdancer'dı. Bir orduyu güney Ossway'e götürdü. Ülkenin neredeyse yarısını fethetti."

"'Neden sadece yarısı?'

"Sakalımı ovuşturarak yüzümü buruşturdum. 'Bir gümüş aziz imparatorun emriyle onu öldürdü. Kraliçelerin ve kralların sorunlarından biri de budur, Dior. En iyi zırh bile onu yerinde tutan toka kadar güçlüdür. O günden beri Highlanders birbirlerinin boğazına sarılmış durumda. Orada üç soy var. Düzinelerce klan. Phoebe'nin türü leófuil olarak bilinir. *Kedi benzeri.* Sonra velfuil var, kurt benzeri, ve úrfuil. *Ayı benzeri.* Ve hepsi de aç bir yırtıcı hayvan sürüsünün bekleneceği gibi geçiniyorlar."

"Soylar mı?" Dior bir kaşını kaldırdı. "Dansçılar hakkında duyduğum tüm hikayelerde, onlardan biri tarafından ısırılmak gerektiği yazıyordu."

"Saçmalık." Kolumu sıyırdım ve hala kanayan ısırık izlerini gösterdim. "Duskdancer'ların pençeleri ve dişleri bir vampiri gümüş kadar hızlı öldürebilir. Bu iz hayatımın sonuna kadar kalacak. Ama lanetleri ebeveynlerden çocuklara geçer."

"Phoebe buna *Lanetli Kan Dönemi* diyordu. Bunun anlamını biliyor musun?"

"Hiçbir fikrim yok. Ama lanet ve saçmalık bir yana, buradan Highlands'a kadar olan yol yedi kat vahşidir. Ve duskdancers gümüş azizlerden *nefret eder*. Seni sonuna kadar takip edeceğim, Dior. Bunu biliyorsun. Ama benim acımasızca öldürülmek istemiyorsan, belki de beni ölümüne nefret eden kan dökücü kafirlerle dolu dağlara gitmemeliyiz."

"En azından Phoebe'yi de yanımıza alıyoruz, değil mi?"

“Ses tonundaki değişikliği fark ederek bir kaşımı kaldırdım. “Etkili olmuş, değil mi?”

“Dior masum bir şekilde omuz silkti. ‘Onu yolumuza çıkmasından, yanımızda olması daha akıllıca.’

“‘Senin için çok yaşlı.’

“Kız kızardı, saçlarını gözlerinin üzerine attı. ‘Bakmanın zararı yok. Ne demek istedi ki? Dans ettiği için bedel ödeyeceğini söylediğinde?’

“‘Pençeleri. Kulakları. Gölgesi. Bir dansçı ne kadar çok canavarın şekline bürünürse, canavar da o kadar çok izini bırakır. Sonunda, kendilerini tamamen kaybederler. Hayvanların derisine sonsuza kadar hapsolurlar.’

“‘Dusk dansçıları o kadar nadir ki, hiç birine *rastlamadın*, bunları nasıl biliyorsun?’

“Okumayı denemeni söylediğimi hatırlıyor musun? Asker demirci dükkanında silahlanıyor, M^lle^Lachance. İmparatoriçe ise kütüphanede.”

“Dior gözlerini devirdi. ‘Doğru kitap yüz kılıç değerinde.’ “‘İyi dedin, genç çırağım.’

“Ona yan gözle baktım. İnatçı. Düşüncesiz. Kendisi için fazla yufka yürekli.

“Dinlemediğin tavsiyelerden bahsetmişken... Bugün sana yapma demiştim ama o buzun üzerinde dar kıçını tehlikeye attığını fark ettim.

“Sen, yaşına göre çok iyi gözlerin var.”

"Ciddiyim, Dior. Kendini kanıtlamak istediğini biliyorum, ama sen..."

"Gabe, bu piçlerden korkmuyorum." Bana dönüp bakarak, gözlerinde ateşle karşılık verdi. "Ve ben, parmağını ağzına sokup altını ıslatan, masum bir bebek değilim. On yedi yıl bu delikte geçirdim, kendime bakmayı öğrendim. kendimi korumayı öğrendim."

“‘… On altı yaşında olduğunu sanıyordum?’

“‘Beş hafta önce azizimin günüydü.’

“‘Neden bana söylemedin?’

“O sırada bir atın içindeydim.”

“‘Oh. Peki.’ Omuz silktim. ‘Azizler Günü kutlu olsun, Mlle Lachance.’

“Saçlarının arasından bana gülümseyerek alaycı bir şekilde, ‘Merci, Chevalier’ dedi. “Ceplerimi aradım ama hiçbir şey bulamadım. ‘Hediye yok.

Hükümdarın Kurtarıcısı'na ne hediye alırsın ki...

“Sesim yumuşadı, sonra tamamen kayboldu. Daha dik durarak, karanlığa baktım, tüm vücudum gerildi. Dior soru sormak için nefes aldı, ama ben elimi kaldırdım

ve akıllıca dilini tuttu. Hemen kendime geldim ve Ashdrinker'ı karanlığa çektim.

"Rüyamda... çiçekler görüyordum. Kırmızı güller ve gümüş çan çiçekleri. Menekşelere neden menekşe *dediklerini hatırlıyor musun*, *Gabriel? Onlar mavi değil miydi?*

"Uyan, Ash," diye fısıldadım. "Misafirimiz var." "...

Davetli mi?

"Diğer türden."

"*Ohhh, ne güzel.*

"Beni rahatsız edenin ne olduğunu bilmesine rağmen, Dior hala işine odaklanmıştı, sigarasını söndürüp gümüş çelik hançerini kolundan çıkardı. Ormana doğru başımı salladım, parmağımı dudaklarıma götürdüm ve çömelerek ikimiz karanlıkta sessizce ilerledik.

‘‘Dior boş bir tabut kadar sessizdi — Lashaame'de yankesiciyken öğrendiği bir beceri. Ben de gizlice hareket etmekte ustaydım ve tek bir şişe votka için tökezleyecek kadar acemi değildim. Ve böylece, karanlıkta dolaşan hayaletler gibi, duyduğum sese doğru ilerledik. Uluyan rüzgârın altında ses kısık çıkıyordu, ama yine de açıkça duyuluyordu.

‘‘Yavaş, sürünerek gelen ayak sesleri.

Ölü ve bükülmüş ağaçların arasından sıyrıldık, etrafımızda mantar çiçekleri buz heykelleri gibi parıldıyordu. Artık sesi net duyabiliyordum, Dior da duyuyordu, kızın bıçağını kavrayışında bir değişiklik oldu. Batıya doğru ilerleyerek çürümüş meşe, karaağaç ve dişbudak ağaçlarının arasından geçtik, daha parlak günlerde bu küçük ormanı yöneten kralların cesetlerinin yanından geçtik ve sonunda ayak seslerinin kaynağını bulduk.

"Sefil," diye fısıldadım.

"Bu sefer sadece bir tane. Küçük bir açıklıkta, yağan karla kaplı bir şekilde duruyordu. Dyvok saldırısından geri kalan bir asker miydi, yoksa ormanda tek başına dolaşan bir haydut mu, bilmiyordum. Ama her halükarda, başımıza almamız gerekmeyen bir belaydı.

Öldürüldüğünde gençti, yirmili yaşların ortalarında olabilir. Sıska saçları derisine yapışmış, koyu damarlarla kaplıydı. İlk aziz gününde olduğu gibi çıplaktı, sağ kolu dirsekten kesilmişti — muhtemelen hayattayken bir askerdi. Foulblood saflarında bunlardan yüzlercesi vardı; savaş alanında yaralanmış genç erkekler, savaştıkları Coldbloodlar tarafından kanları emilerek öldürülmüş ve şanssız olanlar, ölümden sonra cehenneme dönmüşlerdi.

"Rüzgârın üstünde, yan yana, kale gibi güvendeydik. Dior bana umut dolu bir bakış attı, kendini işaret ederek bıçaklama hareketi yaptı. Ama ben, sadece iki haftalık kılıç eğitimi almışken, San Michon'un Kutsal Kase'sini soğukkanlı biriyle

sadece iki haftalık kılıç eğitimi almışken, San Michon'un Kutsal Kasesini bir soğukkanlıyla karşı karşıya getirecektim. Kolsuz, dişsiz ve kıçına hedef çizilmiş demir direğe zincirlenmiş olsa bile umurumda değildi.

"Kafamı salladım. *Hayır.*

"Dior inanamayan bir ifadeyle tek parmağını kaldırdı. *Sadece bir tane var!*

"Daha sert bir şekilde kaşlarımı çattım, İmparator Alexandre III'ün lejyonlarının komutanı olarak geçirdiğim üç yılımı - on yıllık babalık deneyimimden bahsetmiyorum bile - kaşlarımı çatarak ortaya koydum.

"*Hayır, genç bayan.*

"Dior hemen ters bir bakış attı. *Sen benim babam değilsin, ihtiyar.*

"Gözlerinde, sokaklarda ve ara sokaklarda keskinleşmiş bir sertlik görebiliyordum. Bana söylediği şey doğruydu; ben ortaya çıkana kadar hayatının yarısını kendi başına geçirmişti. Ve merak ettim, eğer bunun için değilse, onu ne için eğitiyordum?

Derin bir nefes aldım, uzun uzun iç geçirdim. Sonunda Ashdrinker'ı havaya fırlattım. Dior, şiddetli bir gülümsemeyle kılıcı eline kapattı ve çapraz kılıcın üzerindeki figürü hayranlıkla seyretti. Ağırlığını kontrol ederken, göz kapakları titredi ve kafasının içindeki gümüşün şarkısını dinledi. Onun emin ellerde olduğunu biliyordum; Ash ve Dior, Danton Voss'u birlikte ortadan kaldırmışlardı ve artık aralarında okyanuslar kadar derin bir bağ vardı.

"Soğukkanlı yaratık hala havayı kokluyordu, sırtı bize dönük, kirli saçları rüzgarda savruluyordu. Açıklığın kenarından dolaşarak, tekerlekli tabancamı kontrol ettim, boynumu çektim. Genç çırağımın hazır olup olmadığını kontrol etmek için bir bakış attım ve düşmanının dikkatini dağıtmak için dışarı çıktım. Sonra olanlar belki üç dört saniye içinde gerçekleşti.

"Ama gerçekte, bu olay hayatımızın geri
kalanını değiştirecekti. "Hey, aptal goblin!"

"Ben bağırırken, sefil yaratık kışın soğuğu kadar hızlı bir şekilde döndü. Dior, Ashdrinker'ı havaya kaldırmış, soğukkanlı yaratığın yan tarafına doğru koşuyordu. Ama bir rüzgâr, canavarın çukur yanaklarından saçlarını geriye savurduğunda, karnım yağlı buzla kaplı bir düğüm gibi dondu.

"Yüzü uzun zaman önce ölmüş bir şeyin yüzü gibiydi. Solgun, çürümüş, bitkin. Ama alnında, çökmüş gözlerinin üzerinde, taze kanla bulaşmış bir parmak izi gördüm. Ve gece karanlığında ona doğru koşan Dior'a bakarken, dudakları pürüzlü bir gülümsemeyle kıvrıldı.

"İşte buradasın.

“Ashdrinker, Tanrı'nın eli gibi düştü. Sefil yaratık kendini savunmaya bile çalışmadı, kızın darbesi altında ölü eti su gibi ayrıldı — ona gösterdiğim cephanelikten çıkan hızlı bir kuzey rüzgarı darbesi. Dumanlar ve yanık kokusu içinde iki parçaya bölünerek yere yığılırken, Dior kanlı karda kayarak durdu ve elindeki kılıcı neredeyse inanamadan bakakaldı. Ve bana bakarak, zaferle sırıttı, cesaretini toplayarak yüksek sesle ciyakladı.

"Tatlı kanlı Denizkızı, *bunu gördün mü*?"

Kız yerinde dans ederek, elindeki Ash'i döndürürken eğilip parçalanmış cesede hakaretler yağdırdı. "Benim düzgün kıçımın her *santim*ini ye, seni çirkin pislik!"

"Yedi Şehit," diye tısladım.

“Dior zafer kutlamalarını durdurdu ve bana baktı. ‘Eh?’

“Kalbim botlarımın içine çöktü, bağırsaklarım boğazıma kadar çıktı. San Michon sınırlarını terk eder etmez kurtların inine adım atacağımızı biliyordum, ama aptalca bir yanım kurtların bizi o kadar çabuk takip edemeyeceğini umuyordu. Ama etrafımızdaki ölü ağaçlara, sonra da Dior'un merakla bakan gözlerine baktım, titreyerek nefes aldım ve tüm dünyanın kaderi titrek ellerinde olan bir adamın öfke ve korkusuyla konuştum.

"Siktir..."

Karanlığa öfkeyle baktım. "Benim..."

"Cesede baktım. "*Yüz!*"

XII

HİÇBİR ŞEY SONSUZA DEK SÜRMEMEKTEDİR

"Gitmeliyiz," diye bağırdım. "Git,
ne...

“Dior, onu katlettiği pis kanlı cesetten uzaklaştırmak için onu yokuş aşağı sürüklemeye başladığımda çığlık attı. *‘Hemen* gitmeliyiz.’

"Gabe, onu ben öldürdüm, neden bir koyun gibi meliyorsun?"

“Ama ona aldırış etmedim ve balıkçı kulübesinin kapısını tekmeleyerek açtım.

“‘Ware! Kalkın, hepiniz!

“Celene dikleşti, Lachlan ayağa fırladı, elini ödünç aldığı kılıca uzattı. Çocuklar karışık bir hal almıştı; bazıları korkuyla bağırıyor, diğerleri uykulu gözlerini ovuşturuyordu. Ama Isla'nın küçük patlamasından sonra geri döndüğünü gördüm ve Ossian kızı yüzüme bir bakış attı ve küçükleri ayağa kaldırmaya başladı. Kafası karışık ama görünüşe göre hala pragmatik olan Phoebe, kollarını eşyalarıyla doldurmaya başlamıştı.

"Gabe?" diye seslendi Lachlan. "İyi misin?"

"Hayır," diye bağırdım, ekipman ve sırt çantamı kaldırarak. "Kıçınızı kaldırın, askerler!"

"Gabe, neyin var senin?" Dior kapıdan sordu.

"Bizi gördüler. *Seni* gördüler." "Onlar
mı? *Onlar da* kim lan?"

"Ne haber Gabriel?" diye sordu Celene.

“Ama kız kardeşime aldırış etmedim, eşyalarımızı alıp gençleri çığlık çığlığa esen rüzgara doğru sürükledim. Sosyalarımız uyuyordu, Pony sırtına eyerini attığımda tiksintiyle homurdandı ve ben Dior'a dönüp elimi uzattım.

"Buraya gel. Hemen."

“Kız itaat etti, kısrağının sırtına tırmanırken öfkeyle *‘Bir* tanesiydi Gabriel! Ve onu öldürdüm! Akılsız,

'

"Akılsız *değil*," diye tükürdüm. "O kadar çürümüş bir ceset kendi başına düşünemez, *konuşmak* şöyle dursun. Kafasında başka bir şey vardı, Dior."

“O sözü duyunca durakladı, zorlukla yuttu. ‘Onun adına konuşuyor.’ “‘Vosssss,’ diye tısladı Celene, etrafımızdaki karanlığı tarayarak.

“Ben başımı salladım. “Demir Kalpler sefil varlıkların zihinlerini bükebilir. Savaş alanında bir düşünceyle onları yönlendirebilirler. Ama onların ancien'leri daha düşük seviyeli Ölüleri komuta etmekle sınırlı değildir. Onları *sürebilirler*, Dior. Zihin zihinde. O lanet kısrağı sürdüğün kadar basit.”

“Phoebe kaşlarını çattı. ‘Neden onlar...’

"Keşifçiler," diye cevapladım. "Voss, başkalarını gönderip tehlikeyi önceden tespit ettirebilecekken körü körüne tehlikeye atılmazlar. Sonsuza kadar yaşayanlardan daha çok ölümden korkan yoktur."

"Evet," diye mırıldandı Lachlan, gözleri Dior'a dikilmişti. *"Özellikle* de içimizden birinin botlarında Fabién'in yakışıklı oğlunun külleri varsa."

“Dior gözlerime baktı, korku sonunda öfkeyi yendi. *‘O* mu…?’

“‘Öğrenmek gibi bir niyetim yok. Ama gitmeliyiz. Yaklaştılar.’

“Phoebe kaşlarını çattı. ‘Yakın mı? Bu Voss'lar imparatorluğun dört bir yanına çürümüş hayvanlarla gezebiliyorsa

—

“‘İmparatorluk değil, fleshwitch,’ dedi Celene. ‘En güçlü Ironheart bile bir kuklayı en fazla kırk, belki elli mil sürebilir.

*"*Kırk mil," diye fısıldadı Isla, omzunun üzerinden bakarak. *"*Tanrım...*"*

“Lachlan yanıma geldi, kavgamızı unutmuş, çocukların duymaması için fısıldayarak konuştu. ‘Aveléne'ye geri dönebilir miyiz? Orada savunabilir miyiz? En azından surlar sağlam.’

"Dyvok'tan korkmamız gerek. Ve burada *biz* yokuz, Lachie."

“Eski çırağım gözlerime baktı, gözleri bıçak gibi kısıldı. ‘Sen bunu kastetmedin, değil mi?’

"Aynen öyle demek istiyorum. Bu çocukları San Michon'a götüreceksin."

“‘“Aklını kaçırdın, Gabe. Ben onları terk edemem...”

"Peşimizde olan her ne ise, çok sert saldıracaktır, kardeşim. Küçükler için yeterince atımız yok ve onlar tek başlarına bu yolculuğu yapamazlar. Bizi rahat bırak."

"Lanet olası bir ordu gelebilir, kim bilir. Benim yardımıma ihtiyacın olacak."

—

“Ölü ordular yaya gider, Lachie. Bizi yakalayan olursa, köle atlara binmiş soylu olur. Eski dostum için gülümsemeye çalıştım. Bu benim ilk büyük balom değil, kardeşim. Sana tüm adımları öğrettim. Güven bana, en kötü ne olabilir ki?”

“‘Seni tamamen görmezden gelip peşimizden gelirler mi?’

“‘… Tamam, ikinci en kötü ne olabilir?’

"Seni Firstmas domuzu gibi kesip yine de bizi yakalarlar mı?"

Çenemi kaşıyarak, "Bu muhtemelen ilkinden daha kötü." dedim.

"Bu kanlı *bir şaka* değil*,* Gabe!"

“Kolunu tutup, duyamayacakları bir yere götürdüm ve küçük grubumuzu işaret ettim. ‘Onlara bak, Lachie. Aç bir Ironheart sürüsüne karşı bir saniye bile dayanamazlar. Ben Dead’leri uzaklaştırırken sen güvenli bir yere kaçabilirsin. Voss’lar *peşimizde,* bir grup çocuk değil.”

"Evet?" Bakışları Dior'a kaydı, sonra tekrar bana döndü. "Peki neden öyle?"

"Siktir et *nedeni ne önemi var*! Önemli olan, seninle birlikte San Michon'a kaçma şanslarının daha yüksek olması. Tanrı şahidimdir, keşke öyle olmasaydı. Çok iyi biliyorsun ki, bu dünyada kavgada yanımda olmasını isteyeceğim tek kişi sensin." Burada Celene'ye, Phoebe'ye baktım ve sesimi daha da alçaltarak devam ettim.

"Ama bu çocukları güvenle oraya götürebilecek tek kişi sensin." Lachlan çenesini sıktı, nehir kıyısında duran

"Şimdi bana güven, Lachlan. O zaman yaptığın gibi."

"Şimdi bana güven, Lachlan. O zaman olduğu gibi."

Eski çırağım derin bir nefes aldı. Dior'a bir kez daha baktı, keskin yeşil gözleri soru, şüphe ve belirsizlikle yanıyordu. Ama isteksizce başını salladı.

"Tamam. Senin için, kardeşim."

“Ve ben rahat bir nefes alırken, sonunda elimi sıktı.”

“Bravo, Silversaint.”

Tarihçi konuşurken Gabriel başını kaldırdı ve kaşları çatıldı. Jean-François'nın kaleminin kağıdı tırmalama sesi bir an için kesildi ve vampir nazikçe alkışladı.

"Ne için tam olarak?"

Tarihçi, henüz yapılmamış bir hakaret için konuğu yatıştırmak istercesine ellerini kaldırdı.

"Anlayın, sizi kırmak istemem..."

"Oh, Allah korusun."

"... Ama siz bile, en ince kahramanlardan biri olmadığınızı kabul etmelisiniz, de León. Yine de ara sıra, Ilon'un bile kıskanacağı bir incelikle hareket ediyorsunuz."

"Ne diyorsun sen?"

Jean-François sesini alçaltarak Gabriel'in sesini taklit etti. "*Bu dünyada kavgada yanımda olmasını isteyeceğim tek kişi sensin. Ama bu çocukları güvenli bir yere götürebilecek tek kişi de sensin*." Vampir alaycı bir şekilde güldü, yakut rengi dudakları kıvrıldı. "Augustin'deki Théâtre D'Or'a layık bir performans. O çocukları tehlikeden korumak için eski çırağına güvenmedin. Sadece Dior'un yanında *ona* güvenmedin. Ve gümüş yavru ayının hevesli küçük pençelerini güzel saçlarından kurtarmak için, onun yüzüne yalan söyledin. *Kardeşin* dediğin adama. Her şeye rağmen seni hala kahraman olarak gören adama."

Son Gümüş Aziz bacaklarını çaprazladı, parmak uçlarıyla botuna vurmaya başladı. "Aptal olmaktansa piç olmak daha iyidir."

Jean-François gülümsedi. "Sen piç değilsin, de León. Sen bir *orospusun*."

"Eh, ne yersen osun, vampir."

"Çok hoş."

"Karım da öyle düşünüyordu."

Vampir güldü ve kalemini daldırarak yeni bir sayfaya geçti.

"Büyük çocuklar önderliğinde," diye devam etti Gabriel, "küçükler nehir yukarı doğru yürümeye başladılar—sessiz ve üzgün, ama gitmekten açıkça memnunlardı. Chinfuzz ayrılırken elimi sıktı, Isla bana başını salladı ve özür diledi, diğerleri Dior'a hüzünlü gülümsemeler ya da ciddi selamlar verdiler. Küçük Mila bacağıma sıkıca sarıldı ve bebeğinin elini kaldırarak Phoebe'ye el salladı.

"Hoşça kal, Kitcat."

"Au revoir, M^lle^Mila," dedim, alnına bir öpücük kondurarak. "Lachlan'a göz kulak ol, tamam mı?"

"Yukarıda bahsedilen kişi kızı Nugget'ın sırtına kaldırdı, başının üzerinde fırtına bulutları vardı. Onu göndermek akıllıca bir karar olduğunu biliyordum, ama yine de bu ayrılık bir yara gibiydi, San Michon'da onu bekleyenlerin bilinciyle daha da kötüleşiyordu.

"Au revoir, Lachie," dedim, ona sıkıca sarılarak. "Işıkta güvenle yürü."

"Sen de." Sırtımı okşadı, sarılmamızı bozarken boğazını temizledi. "Gabe, daha önce Astrid hakkında söylediklerim... O iyi bir kadın. Yanlıştı..."

"Önemli değil kardeşim. Senin gibi dostlar için bunlar geçmişte kaldı." Zayıf bir gülümsemeyle kuzeye baktı. "Greyhand veya diğerlerine
diğerlerine

“O anda midem düğümlendi, rüzgâr farklı bir soğuklukla esmeye başladı.

“‘Lachie, manastıra döndüğünde…’

“Sesim kesilince kaşlarını kaldırdı. ‘Evet?’

“Dior'a baktım. Kılıcıma baktım. Yine, yaptığım her şeyi itiraf etme, ellerimdeki kanın bir kısmını yıkama dürtüsü hissettim. Ama bunun sonucunun ne olacağını çok iyi biliyordum.

"Kardeşlerle benim için kadeh kaldır, olur mu?"

“Gülümsedi, omzuma sevgiyle vurdu. ‘Tabii. Olanlara rağmen, seni sevgiyle anan pek çok kişi var. Kara Aslan her zaman gümüş kan akıtacak.’

Dior'a dönerek, çırağım kemerinden uzun kılıcını çekti. "Sana tek parça halinde geri vereceğimi söylemiştim, kızım. Sakladığın için teşekkürler."

“Kız, parıldayan gümüş çeliğe, etrafımızdaki korkmuş çocuklara, sonra da gümüş azizin gözlerine baktı. ‘Sen sakla, Frère. Onları onunla koru.’

“Lachlan, genç kızı baştan aşağı süzerken bakışları bulanıklaşmıştı. Ama melekleri bile bayılttıracak bir gülümsemeyle sonunda kılıcını kınına soktu.

“‘Söz veriyorum.’

“Grup, nehrin yukarısına, karanlığın içine doğru yola çıktı. Suçluluk duygusuyla ağırlaşmış bir şekilde, veda etmek için elimi Lachlan'a uzattım. Donmuş yolda ne tür tehlikelerle karşılaşacaklarını bilmiyordum, ama dediğim gibi, o çocuklar bizimle değil, onunla daha iyi bir şansa sahipti. Zayıf şafak yaklaşıyordu ve onunla birlikte Dior'u takip eden canavarlar da. Sonsuzluk Prensleri mi, yoksa Sonsuzluk Kralı mı, bilmiyordum. Ama her halükarda onlara intikam borçluydum.

"Onları zihnimde görebiliyordum, korkunç babaları kapımızı çaldığı gece evimin önünde akbabalar gibi toplanmışlardı. Kestrel. Morgane. Alba. Aléne. Ettiene. Danton. Hepsi şeytanlar, tehdit ve kötülükle örtülmüş, en küçük kız kardeşleri Laure'nin cinayetinin intikamını almak için Ebedi Kral'ın intikamını izlemeye gelmişlerdi.

"O bunu yaparken onlar ayakta durup izlemişlerdi. Meleklerim ölürken *gülmüşlerdi*. Ve ben, bunun için hepsinin ölmesini yemin etmiştim. Ama parmaklarımdaki mürekkebe odaklandım, sevdiğim kadın tarafından onuruna yazılmıştı.

Yarattığımız güzellik. Ve onun adı, kafamdaki intikam çığlıklarını bastırmak için fısıldadığım duaydı.

"Sabır..."

"Bear'ın üzerine tırmandım, Phoebe Dior'un arkasında Pony'nin üzerine kaydı, Celene'nin gözleri bana sabitlenmişti. Yakanı yüzüme bağlayarak konuştum.

"Gidelim. Gün batımı azizleri beklemez ve ölüler hızlı koşar."

"Yönümüz ne?" dedi Phoebe.

Dior derin bir nefes aldı, bakışları Celene'den Phoebe'ye, oradan da bana kaydı. Önündeki seçenekleri, gidebileceği tüm yolları görebiliyordum. Güneyde, savaşın tahrip ettiği Ossway çorakları ve Phoebe'nin Highlands'ta vaat ettiği koruma. Kuzeybatıda, güvenlik sunan ama aradığı cevapların hiçbirini vermeyen León kalesi. Ya da batıda, Usta Jènoah ve kız kardeşime güvenmenin getireceği gerçekler ve tehlikeler.

Hayatını riske atmak. Ya da dünyayı riske atmak.

Dior Lachance gibi bir kız için böyle bir seçim, seçim bile değildi. Eşarbını yüzüne çekti, gözlerime baktı ve

"Batı."

Son Gümüş Aziz sessizleşti, dövmeli parmaklarıyla kadehe baktı. Parmak eklemlerinin altındaki mürekkebi inceledi, uzun zaman önce kaybettiği kızının adını. Jean-François kitabına eskiz yapıyordu, tutsağı düşüncelerini toplarken Gabriel'in portresini bitiriyordu. Ama sonunda vampir, yavaşça yayılan sessizlikte kaşlarını çattı.

"De León?"

"Bu çok zor bir şey," diye mırıldandı gümüş aziz. "Baba olmak. Çocuklarını dünyanın en kötü şeylerinden korumak istersin, ama bunun onları karşılaşacakları şeylere hazırlıksız bırakacağını bilirsin. Ama tüm bu korkunç şeyleri ne kadar erken görmelerine izin verirsen..."

"Evet?"

Gümüş aziz kadehinin dibine bakarak yumuşak bir sesle konuştu.

"Babanı hatırlıyor musun, soğukkanlı?"

"... Anlamadım?"

"Babanı. Sen annenin çantasından sihirle tam olarak oluşmuş olarak çıkmadın."

Jean-François başını kaldırdı, gözleri öfkeyle karardı. Öfke duyması, babasıyla ilgili *herhangi bir şey* hissetmesi, vampiri daha da kızdırıyordu.

vampiri daha da kızdırıyordu. Annesinin öğüdünü hatırlamadan önce, diline yarım düzine azarlama sözcükleri gelmişti.

O sana akrabalık hissediyor, tatlı Marki.

Zeki bir kurt bunu kendi lehine kullanabilir...

"Onu hatırlıyorum," diye cevapladı tarihçi. "Ama pek sevgiyle değil."

"Bana biraz ana kuzusu gibi geliyorsun, vampir."

"Eğer karanlık annemle tanışma şansın olursa, de León, bunun nedenini çok iyi anlarsın."

Gabriel gülümsedi ve uzun bacaklarını üst üste attı. "Peki baban kimdi? Şişko bir baron mu, yoksa sarhoş bir lord mu? Zengin bir aileden gelmiş gibi görünüyorsun."

"Daha yakından bak," diye cevapladı Jean-François, kalemini bir kenara bırakarak. "Babam San Maximille'in sefil kenar mahallelerinden bir çiftçiydi. Adında tek bir kuruş bile yoktu."

"Saçmalık. Hayatında bir gün bile dürüstçe çalışmadın."

"Küçük yaşta taşra hayatının rustik cazibesine pek kapılmadığımı itiraf ediyorum." Marki gülümsedi. "Baban... azarlamalarında çok hevesliydi."

"Seni dövdü mü?"

"Bazıları *dayak* der. Bazıları *işkence*. Karmaşık bir konu, değil mi? Babalar ve oğullar arasındaki mücadele?"

"Babalar ve kızları arasında" diye alay etti Gabriel.

"Bana anlattığın hayatına bakılırse, de León, bunu tercih etmem." Gümüş azizin gözlerindeki gülümseme hızla söndü, dudaklarından daha yavaş kayboldu.

Daha dik oturarak şarabının son yudumunu içti, sanki tadı acıymış gibi suratını buruşturdu. Oda birden soğudu, hayalet gibi beyaz güve yine kimyasal küre etrafında uçmaya başladı ve Gabriel karanlıkta bıçak gibi hızlı bir hareketle onu yakaladı.

Marki kendine lanet etti. Burada daha yumuşak davranması gerektiğini biliyordu. "Özür dilerim, Gabriel. Kötü bir şakaydı."

Gümüş aziz parmaklarını açtı ve kelebek tekrar özgürce uçtu.

"Gerçek en keskin bıçaktır," diye cevapladı.

Güve, küredeki sahte yıldız ışığına boşuna kanat çırparak, anlamsız uçuşuna geri döndü. Jean-François hücre kapısına baktı. "Meline?"

Kilit gıcırdadı, kapı yana açıldı ve majordomo her zamanki gibi görevine sadık bir şekilde duruyordu. Uzun siyah elbisesi içinde, soluk omuzlarına dökülen kırmızı bukleleriyle Meline derin bir reverans yaptı, zümrüt gözleri aşağıya doğru bakıyordu.

"Emriniz nedir, efendim?"

"Misafirimiz için daha fazla şarap, güvercinim."

"Emredersiniz." Yukarıya doğru bir bakış attı, yakut dudakları aralandı. "Peki size?"

Vampirin ağzı karanlık bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Sonra görüşürüz, sevgilim."

Meline tekrar reverans yaptı ve odadan çıktı. Vampir ve tutsağı bir kez daha yalnız kaldılar, hava soğuktu, boş deniz fenerinin gölgesi ve hala hatırlanan hayaletlerin mırıldanmalarıyla kararmıştı.

"Kaçtım."

Son Gümüş Aziz kadehinden başını kaldırdı. "Ne?"

"Babamdan. Kaçtım." Jean-François uzun tırnaklarını inceledi, hayali bir lekeyi kaşıyarak. "Gençtim. Aptaldım. Ünlü bir sanatçının çırağı olabileceğimi düşündüm. Ve böylece, şansımı denemek için efsanevi Augustin sokaklarına doğru yola çıktım."

"Bulabildin mi?"

"O beni buldu, Gabriel."

Hücre kapısı çalındı. "Girin, canım,"

diye seslendi Jean-François.

Uşağı yeni bir şişeyle odaya girdi. Jean-François, Gabriel'in Meline'i izlemesini izledi. Meline, kadehini doldurmak için öne eğilmişti. Gümüş azizin fırtına grisi gözleri, korsesinin üzerinde şişkinleşen hazineleri, köprücük kemiğinin kıvrımlarını ve boğazında atan damarı dolaştı. Jean-François, tutsağının bu manzaradan etkilendiğini anlayabilirdi; sandalyesinde kıpırdanıyor, nabzı giderek hızlanıyordu. Vampir, gümüş azizin kasıklarındaki gergin düğmelerden, boynunu saran o güçlü, nasırlı ellere kaydı ve o ellerin boynunu sıktığı anı istemeden zihnine geldi.

"Benim için çığlık at."

"Başka bir şey var mı, efendim?" diye sordu majordomo.

"Henüz yok, aşkım," diye gülümsedi. "Henüz yok."

Meline reverans yapıp sessizce ayrıldı. Gabriel kadehini boşalttı, kadehin kenarından markizin gözlerine baktı, kalp atışları havada

"Neden kaçtın?"

Vampir gözlerini kırptı. "Anlamadım?"

"Neden babanızdan kaçtın, Chastain?"

"Sanmıyorum, de León," Jean-François gülümsedi ve kucağındaki kitabı okşadı. "Sonuçta İmparatoriçe benim hikayemi zaten biliyor. Buna Yüce Tanrı'nın iradesi ya da acımasız kaderin kaprisleri deyin; bu imparatorluğun ölümsüz kaderi, mütevazı bir çiftçinin oğlunun omuzlarında değil, San Michon'un kulelerinde yaşayan bir baronesin gayri meşru çocuğu ve Lashaame'nin lağımlarında yaşayan bir fahişenin kızının omuzlarında yatıyordu."

"Ve Highland'ın karlı dağlarından gelen bir hayalperest." Gabriel parmaklarını deri eldivenlerine vurarak sandalyesine yaslandı. "Taht için yaratılmamış bir prenses. Kutsal aptalların komplosu. Ve sonsuza dek süren bir imparatorluk isteyen bir kral."

Gabriel gülümsedi.

"Ama *hiçbir şey* sonsuza kadar sürmez."

"Yırtık pırtık şirketin Nightstone'a güvenli bir şekilde ulaştı mı? Duskdancer ve vampir, düşmüş şövalye ve Kutsal Kase?"

"Oh, varış noktasına ulaştık. Ama güvende mi? Voss'un peşimizde olmasa bile, artık Esani dünyasına girmiştik, vampir. Her şeyin merkezinde yatan yalanlar. Aavsenct Heresy. Kızıl Haçlı Seferleri. Kan Savaşları."

Son Gümüş Aziz başını salladı.

"Hiçbirimiz bir daha asla güvende olmayacağız."

İKİNCİ KİTAP

OĞLUNUN GÖLGESİ

Kırık bir büyücü ve yamyam ordusu, lanetliler arasında bile lanetli olanlar. Onların adını domuz kanı gibi tükür ve kendi kanını damarlarından akıtmamaları için koru: Esani. İmansızlar.

—LÛZIL DİLİ OLMAYAN *ELIDAEN'DE AKŞAM KARANLIĞI*,
BESTİYARI

I

CAIRNHAEM

"OH, BAK!" diye bağırdım. "Bir başka geçilmez uçurum, ne güzel!"

“Donmuş bir tepenin zirvesinde durmuş, aşağıdaki mürekkep karanlığındaki uçuruma bakıyorduk. Soğuk rüzgâr tenimizi ısırıyor, arkamızdaki tehlikeli dağ geçidinde uluyordu. Arkamdaki eyerinde oturan Celene, uluyan rüzgâra karşı hırladı.

"Sefil sızlanmayı kes, kardeşim!"

“‘Sızlanmıyorum, şikayet ediyorum, ikisi farklı!’ Ceketimi daha sıkı çekip somurtarak dedim. ‘Sızlanmamı duymak istiyorsan, votkam bitene kadar bekle!’

"O günü sabırsızlıkla bekliyoruz!"

"Voss şimdiye kadar peşimize yapışmış olmalı. Burası neresi *lan*?"

“‘Yüzyıllık bir yaratık arıyoruz! Gölgeleri evi olarak gören bir grubun *fısıltılarıyla* anılan bir varlık! Ve sen onu bulmanın zor olduğundan mı şikayet ediyorsun?’

“Tabii ki şikayet ediyorum, donuyorum!”

“Keşke dilin de onların akıbetini paylaşsaydı!”

“D ior, başını kör edici karlara eğerek haykırdı. ‘Ayaklarımı hissetmiyorum!’

“Başımı salladım, dişlerim takır takır titriyordu. ‘Hiçbir şey hissetmiyorum! *hiçbir şeyimi hissetmiyorum*!'

“İki haftadır durumumuz böyleydi. Lachlan'dan ayrıldıktan sonra, arkamızdaki Demir Kalpliler'den uzaklaşmak için batıya doğru dörtnala yola çıkmıştık. Soğuk dondurucu idi, ama hayvanlarımız Talhosti cinsi idi ve Celene üç gece boyunca hem onlara hem de kendine kanını vermişti. Hayvanlarımızı kız kardeşime bağımlı hale getirmekten çekiniyordum, ama Tanrı şahidimdir ki, bu hıza ihtiyacımız vardı ve onun gücüyle desteklenen Bear ve Pony, bizi Nordlund'un soğuk tundralarından, donmuş Scarmoors'tan geçerek Nightstone Dağları'na taşıdı.

"O kasvetli zirvelere çıkan yol başından beri zorluydu: kilometrelerce karla kaplı molozlar ve sivri, ölümcül soğuk. Günlerin ölümüyle birlikte, Elidaen'in karları artık beyaz değil, gri renkte yağıyordu. Öğle vakti gökyüzü alacakaranlık gibiydi ve tüm dağ silsilesi, kükürt kokan dondurucu küllerle kaplı gibiydi.

“Havayı hafif tutmaya çalıştım, Dior ile şakalaşarak gittikçe yükselirken, atlar omuzlarına kadar donmuş gri karların içinde ilerliyordu. Ama bizi nelerin beklediğini bilmemenin verdiği korku, arkamızdaki yüksek kanlıların tehdidi ile birleşince, beni *gerginleştirmişti*. Şimdiye kadar Voss'lardan kaçmayı başarmıştık, ama çok geçmeden bizi yakalayacaklarını biliyordum. Sert rüzgârlar ve derin karların arasında kaçarken, erzaklarımız ve moralimiz azalıyordu. Zamanımız azalıyordu."

"Peki içki?" Jean-François gülümsedi.

"Evet." Gabriel içki kadehini doldururken içini çekti. "Lanet olası bir kabus. "Bu piç kurusu neden bu kadar yukarıda saklanıyor?" diye bağırdı Dior.

“Celene arkamdan cevap verdi, uzun siyah saçları yüzüme çarpıyordu. ‘Sadıklar her zaman gölgelerin yaratıkları olmuştur, chérie. Ama korkma. Efendimiz Wulfric, Efendi Jènoah'ı bulabileceğimiz işaretleri bize söyledi.’

"Ben onun lanet bir vampir olduğunu sanıyordum?"

"Üstat Wulfric'in anlattığına göre, Jènoah vampirdi. Esana savaşçıları arasında sadece Ana Maryn'den sonra ikinci sıradaydı." Celene başını salladı ve kırık siyah yamaçlara baktı. "Gençliğinde kanla kaplı bir korku olduğu söylenir. Eşsiz bir kılıç ustası ve gecelerin dehşeti, binlerce savaşta yenilmezdi. Adı düşmanları tarafından korkuyla, inananlar tarafından hayranlıkla fısıldanırdı."

"Peki, o zaman hayatta kalmak için kana ihtiyacı yok mu?" diye sordu Dior. "Günlerdir canlı bir şey görmedik! Buralarda ne yiyor bu adam?"

"Gerçekten de ne yiyor?" diye homurdandım.

“Celene, omzumun üzerinden bakarken gözlerimle buluştu. Mère'de Rykard'ı toza çevirirkenki halini hâlâ hatırlıyordum. Laure'nin ona bıraktığı korkunç yara azaldıkça yüzündeki coşku. Gözlerindeki şehvet kaybolurken söylediği sözler.

“Bu kan sayesinde sonsuz yaşama kavuşacağız.”

“Bu, Ağıtlar Kitabı'ndan bir satırdı. Kurtarıcı'nın takipçileriyle yaptığı antlaşma—onun fedakarlığı sayesinde, ruhları

kurtulmuştum. O gün tam olarak neye tanık olduğumu hala bilmiyordum, ama San Michon'daki gençliğimi hatırladım; Astrid ve Chloe ile kütüphanede geçirdiğim çalınmış anları. Sevgilim, uzun zamandır unutulmuş bir canavarlar kitabının sayfalarında gizlenmiş Esani soyunun adını ilk keşfeden kişi olmuştu. Ama o kitap, atalarımı çok daha korkunç başka bir kelimeyle tanımlıyordu.

"*Yamyamlar.*

"Her şey açıklığa kavuşacak, chérie," diye söz verdi Celene. "Soruların olduğunu biliyoruz. Ama Usta Jènoah'ın salonlarında sığınacak bir yerimiz olacak ve sen de aradığın cevapları alacaksın."

"Dior titreyerek etrafına bakındı. 'Umarım kapıyı çaldığımızda çok kızmaz. Misafirleri kabul etmemek için çok uğraşmış gibi görünüyor.

“Kız kardeşimin gözleri parladı. ‘Ziyaretiniz cennetten gelen bir melek gibi olacak. Keşke gelmenizin gerçek anlamını anlasaydınız.’

“Ben başımı salladım, Ash'in kılıcının kabzasına vurarak. ‘Sadece birbirimizi anladığımız sürece, kardeşim.’

"Mükemmel," diye cevapladı. "Kardeşim."

“Aramızdaki hava gerginlik, güvensizlik ve karanlık bir önseziyle doldu. Bu yolculuk aptalca bir bahis çıkarsa, yakında aptal mezarını doldurmuş olacaktım. Ama Dior gözlerini kırptı, dik oturdu, başındaki bulutları bir gülümsemeyle dağıttı ve sevinçle bağırdı.

"Phoebe geri döndü!"

“Kör edici karların arasından gözlerimi kısarak baktım ve evet, işte duskdancer, keşif görevinden bir kez daha dönüyordu. Phoebe, bir haftadır olduğu gibi canavarın şekline bürünmüştü, pas kırmızısı ve griyi kılıç gibi kesiyordu. Karanlık büyülerinin etkisiyle, dişi aslan hava koşullarından pek etkilenmemiş gibiydi; ağırlığına rağmen karların içine batmak yerine üstünde zıplayarak ilerliyordu ve arkasında iz bırakmıyordu. Dior onu görünce bağırarak el salladı ve gülümsedi.

"İkili, yolculuğumuzun ilk bölümünde birlikte binmişti, ama korkarım bu, Dior'un karşılıksız aşkını hafifletmeye pek yaramamıştı. Ancak duskdancer daha hızlıydı, keald şekliyle daha keskin görüyordu. Ve bundan hiç memnun görünmese de, Nightstone'a vardığımızda Phoebe ateşin yanında çıplak kaldı ve "Seni gördüğümde görüşürüz" diyerek çıplak bir şekilde karanlığa doğru koştu. Uzaklaşan ayak sesleri duydum, tempoda bir değişiklik, sanki bir zamanlar iki ayak basan yere şimdi dört ayak basıyormuş gibi. Ondan sonra sadece dişi aslanı gördük; kül grisi karların üzerinde kan kırmızısı bir gölge.

"Doğrusu bunu tuhaf buldum, çünkü yolculuğumuzun geri kalanında Phoebe bir kez bile geri dönüp bir kelime bile etmedi, insan gibi davranmadı. Davranışları, dişi aslanın şekline büründüğündeki büyük bir kedininkine benziyordu; bir an sıcak ve oynak, bir an sonra tamamen soğuk ve her gece ateşin etrafında onun altın gözlerine baktığımda, içinde bir kadın olduğuna inanmak zordu. Güneş doğduktan sonra saatlerce, bazen bir gün boyunca ortadan kaybolurdu, ama her zaman alacakaranlıkta geri döner, ölene kadar korumaya yemin ettiği kızın yanında uyurdu.

"Phoebe bize doğru sıçrayarak yaklaşırken Dior Pony'nin sırtından atladı, kız alacakaranlık dansçısı üzerine atlayıp onu karın üzerine düşürdüğünde gülüyordu.

"Ne haber, et cadısı?" diye sordu Celene.

Phoebe, Dior'la oynarken başını kaldırdı ve burnundaki buzu üfledi. Gözleri kısıldı, kuyruğu bir yandan diğer yana sallanırken, kız kardeşime özellikle sinir bozucu bir fare gibi bakıyordu. Ama sonunda, burnundan kuyruğuna kadar kendini silkeledi ve güneye doğru baktı.

"Bir şey buldu," diye fark ettim.

"Alacakaranlık dansçısı homurdandı ve gözlerime baktı. Yanaklarındaki buzu yaladıktan sonra, tüy kadar hafif bir şekilde tekrar karların üzerinde sıçradı, dönüp bizi takip etmemizi bekledi.

“Biz de onu takip ettik, kör edici grinin içinde. Rüzgarlar bizi geri itiyordu, sanki gökyüzü bile buraya gelmemizi istemiyordu ve bininci kez kendime aptal olup olmadığımı sordum. Bir parçam Celene'nin Dior'a vaat ettiği cevapları da istiyordu; ne de olsa babam Esani soyundan geliyordu. Ama kafamda hep çocukken öğrendiğim bir atasözü yankılanıyordu, savaş, kan ve ateşle dolu gecelerde beni doğru yoldan ayırmayan sözler.

"*Ölü dillere kulak verenler, ölü dilleri tadarlar.*

Phoebe'den sonra, sabah güneşi yaklaşan fırtınanın duvarının arkasında kaybolurken mücadeleye devam ettik. Voss'lar şüphesiz şimdi peşimizdeydi ve hala Dyvok'lar da endişe kaynağıydı. Ama biz burada, sanki...

"Orada!" diye bağırdı Celene. "Bak!"

“Rüzgârın pençelerinden gözlerimi korumak için bir elimi gözlerimin üzerine koyarak karanlığa gözlerimi kısarak baktım.

"Yedi Şehit," diye fısıldadı Dior. "Onlar... devler mi?"

"Evet," diye hayretle fısıldadım. "Ama kemiklerini ekmek olarak öğütecek türden değiller."

"Biz eyerlerimizden inerken, gürleyen gökyüzünün silüetinde, önümüzde kardan yükseliyorlardı. Uyluklarına kadar karda gömülüydüler, ama yine de başlarımızın çok üzerinde yükseliyorlardı. Tanrı bilir, ne kadar zaman önce, imkansız eller tarafından Nightstone'un kemiklerinden oyulmuşlardı. Yaşlanmamış ve güzel, buzla kaplı, soğuk, koyu granitten heykeller.

“İlki yaşlı bir adamdı, sakalı uzun ve saçları dalgalıydı. Öyle ustaca oyulmuş bir cüppe giymişti ki, çığlık atan rüzgarda dalgalanıyor gibi görünüyordu. Sağ elini kalbine bastırmış, sol elini ise avucunu yukarıya doğru uzatmıştı.

"Baba," diye fısıldadı Celene, başını saygıyla eğerek.

İkincisi, yaşlı adama benzeyen genç bir adamdı, ama ifadesi daha acımasızdı. Sakalı düzgün kesilmişti, gözleri sert ve korkusuzdu. Eski bir zırh giymişti, elinde bir kılıç ve miğfer vardı, başının etrafında bir taç vardı. Onu böyle görmek garipti, çoğu zaman ölüm anında çarkın üzerinde tasvir edilirdi. Ama bu heykel onu öldüğü haliyle değil, *yaşadığı* haliyle gösteriyordu. Bir savaşçı. Bir lider. Bir fatih adayı.

"Oğul," diye fısıldadı Dior, dudaklarında buz gibi bir soğuklukla.

"Yüce ve Kurtarıcı. Baba ve çocuk. Bu dünyayı yaratan Tanrı ve üzerine kilisesini kuran kurtarıcı. Heykeller güzel ve korkunçtu ve onları kimin oyduğunu merak ettim. Dior, gözlerinde sorularla genç heykele bakıyordu. Sonuçta o da onun soyundan geliyordu. Onun kutsal kanını taşıyordu. Ama aynı zamanda bir lağım faresi, hırsız ve düzenbazdı, bir savaşçı kraldan olabildiğince uzak, hala nefes alabilen biriydi.

"Ve yine de...

Phoebe'nin hırıltısı dikkatimi çekti ve gözlerimi oradan ayırdı. Dişi aslan şimdi arkamızdaki bir sırtta durmuş, arkamızdaki donmuş geçidi izliyordu, tüyleri diken diken olmuştu. Paltomun içinden dürbünü çıkardım.
Ve orada, gri ufukta...

"Eh, eh," diye nefes aldım. "Tanrı sonunda yulaf lapamıza

işedi." "Gabe?" diye seslendi Dior. "Ne oldu?"

“Vellene Canavarı'nı kendi elleriyle öldüren, atalarının gölgesinde duran o çocuğa döndüm. Dürbünümü fırlattım, o da havadan yakaladı ve gözüne götürdü. Fabién'in küçük oğlunun peşinden gönderdiği şeyi görünce dudaklarından soğuk bir lanet döküldü.

“‘Yedi kanlı şehit…’

“Onlar, aşağıda uzanan sırtta, koyu renkli atların üzerinde oturan iki hizmetçiydi. Söğüt ağacı kadar uzun, keskin çeneli ve daha da keskin yanakları vardı. Saçları kılıç gibi uzun ve düzdü, kirpiklerinin üzerinde sert bir şekilde kesilmişti ve etraflarında fırtına rüzgârları uluyor olmasına rağmen, yükselen fırtınada tek bir saç teli bile kıpırdamıyordu. Jodhpurs pantolonlar ve diz boyu çizme giymişlerdi ve ikisi de elinde kırbaç taşıyordu. Zarif paltoları kadınsı bir tarzda kesilmişti ve her ikisinin de dudaklarında kırmızı boya izleri vardı; o güzel ve korkunç yüzlerinde bıçak yaraları gibi.

"Ellerini bize doğru aynı anda kaldırdılar, ancak biri sağ eliyle işaret ederken diğeri sol eliyle işaret ediyordu. Sanki her biri diğerinin yansıması gibiydi, sadece hareketlerinde değil, görünüşlerinde de. İlki siyah saçlı, abanoz tenliydi, Sūdhaemi ovalarının bir kızıydı. İkincisinin saçları kül sarısı, teni mermer gibiydi; Elidaeni dağlarının çocuğu. Giysileri kontrast oluşturuyordu, açık renk üzerine koyu, koyu üzerine açık. Ama ikisinin de gözleri dipsiz havuzlar gibiydi, bu dünyada ölümsüz ayaklarıyla yürüdükleri sayısız yüzyıllar boyunca tamamen kararmışlardı.

"Tanrı yardım etsin," diye fısıldadı Celene arkamda.

"Beyaz sıcak bir öfke damarlarımdan akarken başımı salladım. 'O dinlemiyor, kardeşim.

Alba ve Aléne Voss. Dehşet. Ebedi Kral'ın en büyük çocukları. O kadar eski yaratıklardı ki, gerçek yaşlarını kimse bilmiyordu. Bazı söylentilere göre, Voss'un ilk kurbanlarıydılar; Fabién'in kendisi Became olduktan sadece birkaç gece sonra kaçırılmış bakire rahibeler. Diğerleri ise onların karanlığın avcıları olduğunu fısıldıyordu; onu öldürmek için gönderilmiş büyücüler, ama onun kanıyla yenilip yozlaşmışlardı. Dünün gerçeği ne olursa olsun, bugün imkansız bir güce sahip yaratıklardı, onları Dior'un peşine salan korkunç babalarına neredeyse eşitlerdi. Ve şimdi...

"Beni buldular," diye fısıldadı.

"Korkunçlar atlarını mahmuzladılar, paltoları arkalarında dalgalanırken karların üzerinde ok gibi bize doğru hızla ilerlediler. Lanetler savurarak Dior'un Pony'nin sırtına atladığını izledim, kalbim savaş davulu gibi çarpıyordu.

"Yaklaştık!" diye bağırdı Celene. "Cairnhaem'e ulaştığımızda güvende olacağız! Voss'un hiçbir çocuğu Esana'nın kutsal toprağına ayak basmaya cesaret edemez!"

"Atla!" diye bağırdım.

"Ve öyle yaptık. Sanki cehennem peşimizdeydi, fırtına bulutları gökyüzünde çalkalanırken gök gürültüsü duyuluyordu. Soğuktan solgun gözlerim yaşararak hızla sürdüm, Dior ve Pony yanımda dörtnükaçtı. Phoebe önümüze atıldı, pürüzsüz ve

kan kırmızısıydı, Celene sırtıma yapışmış, nefesini alıp verirken sonunda bir dua olduğunu anladığım bir ritimle fısıldıyordu; Greyhand'in bana San Michon'da öğrettiği eski Savaş Duası.

"Rab benim kalkanımdır, kırılmaz."

"Acı ve kasvetli gün boyunca.

"O, tüm karanlığı yakan ateştir."

"Derinleşen karların içinden geç.

"O beni cennete yükseltecek fırtınadır."

“Rüzgâr, soğuk ve korku içinde yol aldık. Hayvanlarımız dehşete kapılmıştı ve ben de bunu hissedebiliyordum — havada bir ağırlık vardı. Sanki yukarıdaki fırtına canlıymış gibi görünüyordu, ama kalbimi bir sessizlik sarmıştı, bir *terslik* vardı, biz ileriye, *ileriye doğru* koşarken, gök gürültüsü çatırdadı ve kara rüzgâr, lanetlilerin sesleri gibi önümüzde çığlık attı.

“Geri dönün, diye bağırıyordu. *Geri dönün, hala vaktiniz var. “Yaşayanlar burada hoş karşılanmaz.* “Gabe?” diye seslendi Dior.

"Ben de hissediyorum," dedim ona.

"Ona doğru uzandım, parmak uçlarını okşadım. "Sana tutunacağım," diye söz verdim.

“Dior ince ve zayıf bir gülümsemeyle, *‘Seni* yakaladım’ dedi.

“Yıldırım gökyüzünü aydınlattı, kör edici beyaz bir bıçak karanlığı şeritler halinde kesti. Ve o kısa parıltıda, kız kardeşim kanı akmamış elini kaldırdı ve seslendi.

"Orada!"

“Nefes nefese, kemiklerimizi sızlatan atlarımızı durdurduk. Önümüzde bir uçurum kenarı uzanıyordu, uluyan karanlığa atılmak için yalvarıyor gibiydi. O uçurumun ortasından bir kule yükseliyordu; dik bir granit sivri uçlu kule, ince bir taş köprüyle uçurumun kenarına bağlanmıştı. Köprünün kemerinin altında, uzun zincirlerle aşağıdaki çığlık atan uçuruma asılı demir darağacılar sallanıyordu. Korkuluklarda heykeller diziliydi; azizler ve melekler o kadar gerçekçiydi ki, oyulmuş değil, lanetlenmiş, bir perinin büyüsüyle sıcak etten soğuk taşa dönüştürülmüş gibiydiler. Ve o köprünün karşısında...

"Cairnhaem!" diye bağırdı Celene, karların üzerine atlayarak.

"Aslında, orası bir sığınaktan çok bir katedral gibi görünüyordu. Gotik kuleler gökyüzüne dikilmiş, vitray pencereler o kadar güzeldi ki, bakmak insanın kalbini acıtıyordu. Cairnhaem'in tasarımı beni derinden etkiledi. Soğukkanlılar cehennemin bağrından çıkmış canavarlar iken, burası kutsal bir yer gibi görünüyordu. Büyüklüğü hayranlık uyandırıcıydı; insanlar için değil, tanrılar için inşa edilmiş bir kiliseye benziyordu ve tüm bunları sıfırdan oyarak yapmak için gereken deha, irade ve *zamanı* düşününce hayretler içinde kaldım...

"Buraya nasıl geldi?" diye fısıldadı Dior. "Bu nasıl *olabilir*?"

"Büyük şeyler başarılabilir, chérie," diye cevapladı Celene. "İnanç varsa."

"Büyük şeyler," diye mırıldandım. "Ya da korkunç şeyler."

“Omzuma dikkatlice baktım ve Terörlerin izini göremedim, ama onları *hissedebiliyordum*, hırlayan karların arasından yaklaşıyorlardı. Yine de Celene'nin söz verdiği güvenliğe doğru köprüden geçerken, hoş karşılanmadığım hissi, o korku ağırlığı daha da yoğunlaştı. Elim sürekli Ashdrinker'ın kabzasına yapışmıştı, taş azizlerin canlanıp bizi parçalara ayırıp köprüden aşağıdaki uçuruma atmasını bekliyordum.

“Nefes nefese, donmuş halde köprünün sonuna ulaştık. Geniş merdivenler, sayısız yılların aşındırmasıyla yeşile dönmüş, bronzdan yapılmış devasa bir çift kapıya çıkıyordu. Kapının üstünde, buzla kaplı, süslü ve *güzel* iki büyük disk taşa yerleştirilmişti. *Saatler* olduğunu anladım. Ancak Bear'dan inerken, bunların saatleri veya dakikaları değil, ayların ve yıldızların hareketini ve *yüzyılların* yavaş geçişini gösterdiğini fark ettim.

Kapılar hafif aralıktı. Sanki bizi bekliyorlardı. Üzerlerindeki buzun arasından bir yazıt görünüyordu; Yeminler Kitabı'ndan bir ayet.

"*Girin ve hoş geldiniz, Rab'bin ışığında af dileyenler*.

Dior, soğuktan ve korkudan titreyerek attan indi. "Ç-çalmalı mıyız, yoksa...?" "Takip et," diye emretti Celene. "Hiçbir şey söyleme, biz söylemeden *hiçbir şey* yapma.

Sadece Tanrı bilir, bu evin sahibi ne zamandır misafir ağırlamadı. Celene bana öfkeyle baktı, gözleri parlıyordu. 'Ve bu salonlarda kılıcını çekenin Tanrı yardımcısı olsun.

"Beni buna zorlayanlara Tanrı yardım etsin," dedim, kolumu Dior'un omzuna atarak.

"Ciddiyim kardeşim. Şu anda bıçak sırtında dans ediyoruz. Bu kapının ardındaki yaratık imparatorlukların yükselişini ve çöküşünü gördü. Kızıl Haçlı Seferi'nde cenneti tattı ve Kan Savaşları'nda külleri içti. Ancien. Esana. Korkunç Maryn'in yardımcısı." Ölü gözler Dior'a çevrildi, coşkuyla parlıyordu. "Ama o sana gerçeği öğretecek, chérie. Ve bu dünya sonsuz geceden kurtuluşa kavuşacak. Bunu *biliyoruz*."

Phoebe, altın rengi gözlerini arkamıza dikip homurdandı.

"Ben de aynı fikirdeyim," dedim, köprüye bakarak. "Haydi bitir şunu, Celene."

“Son bir kez yakıcı bir bakış attıktan sonra kız kardeşim dönüp kapıdan sıkışarak geçti. Phoebe onu takip etti, omuzları gergin, avını takip eden bir hayvan gibi. Dior'un elini tutarak, kalbim çarparken ve ağzım kururken, eşiği geçip Jènoah'ın kilisesine girdim.

Kapıların arasındaki boşlukta kar yüksekte yığılmış, soğuk taş zemine yayılmıştı. Geniş, dairesel ve dondurucu bir giriş salonu bizi bekliyordu ve fenerimin zayıf ışığı karanlığa sadece birkaç metre kadar uzanıyordu. İçine bir araba sığacak kadar büyük, kan kırmızısı perdelerle çevrili büyük bir kara taş şömine gördük. İkiz merdivenler, açık kollar gibi şöminenin etrafında kavis çizerek üst kata çıkıyordu. Yüzlerce şamdan, ağaç kadar kalın sütunlar ve en tuhafı, her duvarda... sayfalar gördük.

"Yedi Şehit," diye fısıldadım, fenerimi yüksekte tutarak.

"Testamentlerden yırtılmış, aydınlatılmış sayfalar... Binlerce, on binlerce sayfa. Farklı diller, farklı yazılar, farklı parşömenler, ama özünde hepsi aynıydı. Tüm oda, taşların her *santimetrekaresi* Tanrı'nın kutsal sözleriyle kaplıydı.

"Usta Jènoah!" Celene dizlerinin üzerine çökmüş, başını eğmiş bir şekilde seslendi. "Ben Celene, Wulfric'in Liathe'si! Karanlık haberler ve sevinçli müjdelerle geldik!"

“Kız kardeşimin sesi soğuk taşlarda yankılanarak, başımızın üstündeki gizli yerlere ulaştı.

"Usta Wulfric son dinlenme yerine gitti! Ama o öldüğünden beri boş durmadık!" Kız kardeşim karanlığa daha yüksek sesle seslendi. "*Onu bulduk,* Usta! Yıldızlarda vaat edilen kişiyi! Cennetin Varisi! Onu size getirdik, kendi hakkındaki gerçeği öğrenebilsin diye! Perdeyi aralayabilsin diye! Bu karanlığı sona erdirebilsin ve lanetli ruhlarımızı kurtarabilsin diye!"

“Rüzgârlar ve boş gök gürültüsü dışında hiçbir cevap

yoktu. Celene başını kaldırdı. ‘Efendim?’

Dior elimi sıktı ve Celene'nin yapmamam konusunda uyarısına rağmen, kendimi Ashdrinker'ı kınından çekmiş buldum. Yıldırım gökyüzünü yırttı; kısa bir ışık, vitray pencerelerden içeri sızdı. Işık sönerken, umut da söndü.

"Oh, Tanrım..." Dior fısıldadı.

"*Ölüm burada dans etti...*

“Ashdrinker'ı daha sıkı kavradım ve bir adım öne çıkarak çakmaktaşıyla yakındaki şamdanı yaktım. Işık büyüdü, fenerlerimizin ışığına eklendi ve nerede durduğumuz netleşince karnım taş döşemeye doğru çöktü.

"Burası bir sığınak değil.

"Bir *mezarlık*.

"Yakarık izleri zemini ve duvarları kaplamış, İncil sayfalarını kömürleştirerek altındaki çıplak taşa dönüştürmüştü. Duvarlarda eski kan lekeleri vardı. On yılların tozu her şeyi kaplamıştı, ama daha da kötüsü, şimdi akşam elbiseleri, fraklar, hatta eski bir zırh bile giriş salonuna dağılmıştı; hepsi boş, sadece bir avuç soğuk, gri toz kalmıştı.

Celene ellerini kaldırdı ve avuçlarından tozu silkeledi.

"Toz değil.

"Kül."

"Burada ne oldu?" diye sordu Dior.

Kız kardeşim başını eğdi. Parmakları kıvrıldı, tüm vücudu titriyordu. Yumruğunu yere vurdu, mermer döşemeyi yüzlerce parçaya ayırdı ve başarısızlığımızın derinliğini gerçekten anladığımda kalbim dondu. Dior, morali bozuk bir şekilde etrafına baktı ve onun gözlerine baktığımda, gerçeğin şimdi ortaya çıktığını gördüm. Bu kadar risk aldıktan, bu kadar söz verdikten sonra...

"O öldü, değil mi?"

II

ATEŞ YANIYOR

"ALYA?

"*Alo? Alo?*"

Dior ellerini ağzına götürerek tekrar seslendi.

"Hey!" "*Hey! Hey!*" diye bir cevap geldi karanlıktan.

“Cairnhaem'in sessizliğinde durduk, o korkunç sessizliği bozan tek şey dışarıdaki gök gürültüsü ve içimizdeki yankılarımızdı. Celene, arkadaşlık istemediği belli bir şekilde tek başına uzaklaşmıştı. Phoebe ve ben, bizi takip eden Demir Kalpliler'in farkındaydık ve bana başını sallayan aslan kız, duman gibi sessizce fırtınanın içine kayboldu. Böylece Dior ve ben, o sessiz karanlıkta cevaplar aramak için şatoda dolaşmaya başladık.

“Ashdrinker, Dior'un şamdanının ışığında parıldıyordu biz o geniş salonları ararken, ama benim korumamda hiç ışık yanmıyordu. Bir silah deposu bulduk — eski zırhlar ve raflar üzerinde dizilmiş güzel silahlar, hepsi pasla kaplıydı. Oyulmuş bir kapı, damalı zemini ve büyük satranç taşlarına benzeyen heykellerin bulunduğu devasa bir odayı ortaya çıkardı. Her yüzey toz ve külle kaplıydı. Her duvar Tanrı'nın sözleriyle kaplıydı.

"Ancak buraya gelerek aradığımız gerçekler hakkında hiçbir ipucu bulamadık. "Şimdi büyük bir kütüphanenin asma katında durmuş, sayısız yıldır dokunulmamış

sayısız yıldır dokunulmamış güzel raflar ve kitaplara bakıyorduk. "Merhaba?" Dior tekrar seslendi.

"*Merhaba?*" diye yankılandı karanlıkta. "*Merhaba?*"

"Kız parmak uçlarına yükseldi, tekrar bağırmak için nefes aldı. 'Kimse var mı...' "Sesi alçalt, lanet olsun," diye bağırdım, kolunu tutarak. "Dior gözlerini kırptı. 'Sesi alçaltırsam beni nasıl duyacaklar?

"Tatlı deniz kızı, kızım, etrafına bak." Tozlu kitapları, boş salonları işaret ettim. "Buraya yıllardır kimse girmedi."

"Peki, beni duyacak kimse yoksa neden sesimi alçaltayım?" "Seni duyacak kimse yoksa neden bağırıyorsun?"

“Omuz silkti. ‘… Çünkü eğlenceli mi?’

"Eğlenceli mi?" diye somurtarak sordum.

"O sırıttı ve tekrar bağırdı. 'ECHO! "*ECHO!*

ECHO!

"Yedi Şehit." Burnumu sıkıştırıp iç geçirdim. "Bu yerin efendisi seni *korumalıydı*, Dior. Sana tüm bunların anlamını öğretmeliydi, ama bahçe yolunu temizlemekten başka bir işe yaramıyor. Teröristler muhtemelen gece olmasını bekliyorlar. Sana neyin geldiğini biliyor musun? Ne kadar derin, omurgayı kıran bir şekilde *SİKİLD*İĞİMİZİ anlıyor musun?

"*BOKTAN DURUMDA MI? BOKTAN DURUMDA MI?*"

"Kız bağırmamla irkildi, dudaklarındaki gülümseme kayboldu. Taşın üzerine çömelip saçlarını gözlerinin üzerine çekerek, gözlerindeki ışıltının biraz daha söndüğünü gördüm.

"*Bırak da eğlensin, Gabriel,*" diye bir ses geldi içimden.

"Elimde, fener ışığında parıldayan gümüş kadına baktım. *"İçindeki kanamayı gizlemek için gülümsüyor. Bu onun gücü.*

Onun bulduğu neşeyi elinden alma, onun onu bulduğu için sevin. O seni çok seviyor. Onu daha parlak yakacak olan sen mi olacaksın, yoksa onun ateşine gölge düşürecek olan sen mi?

"Bunu duyunca utançtan başımı eğdim. Sinirliydim, susuzluktan acı çekiyordum ve Dior'u buraya getirdiğim için yaptığım hataya hayret ediyordum. Ama her zamanki gibi, kılıcım doğruyu söylüyordu. Bu kız beni çok seviyor olabilir, ama ben de onu çok seviyordum.

"Özür dilerim!" "*Özür*

dilerim! Özür dilerim!"

"Dior, parmak uçlarına basıp tekrar bağırdığımda, kaşlarını çatarak başını kaldırdı. "'Bazen tam bir pislik oluyorum!

"*Orospu! Orospu!*"

"Kız gözlerini kısarak, dudaklarını biraz bükerek bağırdı. 'Sikik! "*Sikik!*

Sikik!

"Gülümsedim. 'Sikik trüf

mantarı!' *"'Trüf mantarı!*

Trüf mantarı!'

"Dior sırıttı, ayağa kalkarak bağırdı, 'Sikici!' *"'Sikici! Sikici!*'

"Siktiğimin sıçan!" diye karşılık

verdim. "*Sıçan! Sıçan!*"

"Twatgoblin!"

“‘Goblin! Goblin!’

"Oi," diye bağırdım, göğsünü dürterek. "O benim."

"Biliyorum." Dişlerini göstererek sırıttı, gözlerinde yeniden ateş parladı. "En iyisinden öğrendim."

"Hadi," diye gülerek başımı salladım. "Bu lanet evin sahibi ölmüş olsa bile, burada Esani ile ilgili *bir* ipucu olmalı. Nightstones'a kadar boşuna gitmiş olursam yazık olur."

“Dior ışığını tekrar kaldırdı ve Jènoah'ın sığınağından çıkarak bir ipucu, bir kırıntı, bir parça bilgelik aramaya başladık. Hizmetkarların odalarını bulduk. Bir müzik odası. Tozla kaplı soğuk odalar ve dolaplar. Cairnhaem'in duvarları gök gürültüsüyle sarsıldı, yaklaşan fırtına günleri ve ölümü simgeleyen gökyüzünü kapladı. Ama o eski kalede güneşi gökyüzüne geri getirmek için bir cevap varsa, çok iyi saklanmıştı.

"Neden onlara Terörler diyorlar?"

Dior konuşurken ona baktım, yüzü dans eden mum ışığıyla aydınlanmıştı. Sesi sabitti, gözleri ileriye bakıyordu, olması gerektiği kadar korkmuş değildi.

"Bilmek istediğinden emin misin?" diye sordum.

"O sadece bir kez başını salladı. Belimdeki içki şişesini çıkardım ve yanan bir yudum içtim.

"Ebedi Kral, Gözyaşı Körfezi'ni geçtikten sonra fethettiği ilk şehrin adı Lucía'ydı. Fabién'in lejyonu kapıları aştığında, her zamanki gibi çocuklarını eğlenmeleri için serbest bıraktı. Askerler katledildi, Baron öldürüldü, kaçacak yer yoktu. Böylece halk, Lucía'nın büyük katedraline sığındı. Muhteşem bir yerdi. Usta Albrecht tarafından tasarlanmıştı. Altı yüzyıldır şehrin kalbinde duruyordu ve Lucía'nın üç bin vatandaşı kutsal salonlarına sıkışmıştı. Çaresiz. Ağlıyorlardı. Dua ediyorlardı. Alba ve Aléne onları orada buldu.

"Şehirde katliam devam ederken, Terrors katedraldeki halka bir teklifte bulundu. İkizler, çatıyı ateşe verip içerideki herkesi yakabileceklerini söylediler. Ama böylesine güzel bir yapıyı yok etmek istemiyorlardı. Bu yüzden, içerideki insanların yarısının bağışlanacağını söylediler. Diğer yarısı ise katledilecekti."

Dior yürümeyi bıraktı ve gözlerime baktı. "Ne oldu?"

“Omuz silktim. ‘Halk birbirine saldırdı, elbette. Batan gemideki fareler gibi. Ölümden, o dişlerden korkarak, fakirler zenginlere, güçlüler zayıflara, normal olanlar garip olanlara saldırdı. Katedralin kalbinde cinayet ve kargaşa patlak verdi, masum kanlar Tanrı'nın evinin zeminini yıkadı. Onu kirletti. Kutsallığını bozdu. Artık kutsal bir yer değildi.

“‘Ve artık onları durduracak hiçbir şey kalmadığından, Alba ve Aléne Voss katedralin kapılarını tekmeledi ve içerideki herkesi öldürdü. Erkek, kadın, çocuk.

“Başımı salladım ve iç geçirdim.

"Onlar terör, Dior. *Yaptıkları* şey terör."

“O yavaşça başını salladı ve gözlerinde hala ateş yanmasına rağmen, bu hikayenin ona yaklaşan karanlığın farkına varmasını sağladığını umdum. Uzun zamandır terk edilmiş galerilerden geçtik, mobilyalar ve duvar halıları zamanla solmuştu. Bir yemek odasında tozlu bir ziyafet hazırlanmıştı, etrafında düzinelerce hizmetçinin kurumuş cesetleri oturuyordu, hepsi zehirlenmiş gibi görünüyordu. Daha yükseğe çıktığımızda, saray gibi bir yatak odası bulduk, dışarıdaki soğuk tepelerden rüzgar uluyordu. Dior arkamızdaki büyük çift kapıyı iterek içeri girerken, ben büyük dört direkli yatağa bakarak tek bir gece bile olsa rahat bir uyku çekmeyi hayal ettim.

"Aman *Tanrım*!" diye bağırdı. "Ne? Ne oldu?"

"Onu omuzlarımla itip geçtim, kan dökülmeye hazırdım. Arkada figürler bekliyordu; karanlıkta düzinelerce siluet. Dişlerimi göstererek Ashdrinker'ı kaldırdım, ama düşmanlarım hareketsiz kaldı. Gözlerimi daha da kısarak baktığımda, onların etten değil, tahtadan ve demirden yapıldığını gördüm.

"Daha fazla heykel," diye fark ettim, kalbim hala güm güm atıyordu.

"Heykel değil," diye düzeltti Dior, yanıma yaklaşarak. "*Giysili adamlar*." "Az kalsın kalbim duruyordu, kızım."

Dior, etrafımıza bakarken gözleri fal taşı gibi açılmış, anlamsız bir cevap mırıldandı. Şimdi, geniş ve krallara layık bir gardıropta, kadife ve saten sıraların arasında durduğumuzu gördüm; en ince kesim ve en kaliteli kumaştan yapılmış gömlekler, ceketler, elbiseler ve paltolar.

"*Lanet olası* Kurtarıcı," diye fısıldadı. "Bana rüya gördüğümü söyle."

“Kafamı salladım ve koridora doğru işaret ettim. ‘Hadi. Gidelim.’

‘‘Kız şaşkın bir ifadeyle bana baktı. ‘Şaka yapıyorsun, Chevalier.

“Şaka mı yapıyorum gibi mi görünüyorum? Gün batımına sadece birkaç saat kaldı, bulmamız gereken bir şey var...”

"Gabriel de León." Dior kollarını kavuşturdu, bana baktı. "Şu anda benden daha yaşlı bir palto giyiyorsun, üstüne de ölü bir köpeğin kalıntıları gibi görünen bir şey sarılmış."

"Bu bir kurt postu. Ne giydiğimin kimin umurunda?"

“Ben. Umurumda. Baronun torunu olarak doğmuş olabilirsin, ama bunu hayatı boyunca paçavralar giyip lağımlarda uyuyan birinden dinle. Dior, şamdanı fethedilmiş bir kıyıya dikilen bayrak gibi yere koydu. “Moda için *her zaman* umursanacak şeyler vardır.”

“Ve dönerek, neşeyle rafların arasına daldı.

“Dior kısa sürede kollarında kumaşlarla ortaya çıktı, onları bana fırlatıp tekrar rafların arasına daldı. Ben de iç çekerek, *çok* daha iyi günler görmüş deri giysileri çıkardım. Mum ışığı, siyah kadife bir gömlek ve gece siyahı süslemeli kan kırmızısı kadifeden yapılmış güzel bir palto giyerken, cildimdeki gümüş mürekkepleri parlatıyordu. Yakışıklı bir kesimdi, ayak bileklerine kadar uzanıyordu ve kaliteli kürk astarlıydı. Modaya uygun olsun ya da olmasın, eski kıyafetlerimden çok daha sıcak tutacaktı. Soğukkanlıların şatosunda elbette sonucu kontrol edecek ayna yoktu, ama Dior kısa süre sonra rafların arasından çıktı, ellerini beline koydu ve gururla "Harika görünüyorsun" dedi.

"Kapa çeneni."

"Sen sus."

"Touché."

Kız, ona verdiğim giysileri terk etmişti — uzun kilometreler ve kanlı aylar sonra yırtık pırtık ve seyahat yorgunuydular. Şimdi, işlemeli altın yelek, ceket ve yemyeşil, mavi-gri damask kumaştan üç köşeli şapka ile göz kamaştırıcıydı. Bir pirouette yapıp reverans yaptı ve bana bakarak fikrimi sordu.

"Fena değil," diye kabul ettim. "Yelek biraz gösterişli."

"Bu hayatımda giydiğim en güzel yelek." "Bu senin

hayatın hakkında mı, yoksa yelek hakkında mı?"

“‘Sessiz ol!’ Elini kaldırarak emredici bir tavırla. ‘Bunu mahvetme, sakın.’

“‘Bahse var mısın?’

“Gülümsedim, o da güldü ve aramızdaki sıcaklık, Cairnhaem'in soğuğunu, dünyadaki hiçbir paltoya benzemeyen bir şekilde yok etti. Yüzlerce mil uzakta, uzun zaman önce ölmüş bir canavarın kalesindeydik.

Aradığımız cevaplar bize verilmedi ve Terörler sadece bir gün batımı uzaklıktaydı. Susuzluğum artıyordu, sadece sürekli kutsal su ve likörle bastırıyordum ve ikisinin de stoğu azalıyordu. Umut, çocukluğumdan beri gökyüzünü kaplayan karanlıkta kaybolmuş uzak bir yıldız gibi görünüyordu. Ama Dior'un gülümseyen gözlerine bakınca, güneşin ne kadar sıcak olduğunu hatırlamak o kadar da zor değildi.

Eski paltosunun astarından, ona verdiğim kan şişesini çıkardım. Yıllar boyunca ustalaştığım küçük sanguimancy hileleriyle, o kanı hâlâ *hissedebiliyordum* ve geçmişte Dior'u bulmak için kullanmıştım. Kız iç geçirdi, ama yeni etek ucunun dikişini kesip kanı içine koyduğumda itiraz etmedi.

"Ne olur ne olmaz," dedim ona.

“Dior gözlerini devirdi, uzun bir iç çekişle ‘Evet, baba’ dedi.

"O kelimeyi söylerken ikimiz de durduk. Birbirimizin gözlerine baktık. O kelimenin ağırlığı kurşun gibiydi, taşınamayacak kadar ağırdı ve ben onu bir kenara itip, koridora doğru sertçe başımı salladım.

"Hadi. Cevaplar kendiliğinden gelmez."

Kız başını salladı, omuzlarını dikleştirdi ve bana içi ağzına kadar dolu bir eyer çantası attı. İçine baktığımda zümrüt yeşili ipek ve soluk tilki kürkü gördüm ve merakla kaşlarımı kaldırdım.

“‘Phoebe için,’ diye açıkladı Dior.

"M^lle^á Dúnnsair bana öyle bir tipte gelmiyor, Dior."

"Çünkü senin *vizyonun* yok, Chevalier," dedi kız gülümseyerek.

“Gülümsemesi düşünceli bir somurtmaya dönüştü, gözleri etrafımızdaki kumaşlara kaydı.

"Celene için de bir şey almalıyız, sanırım." Başımızın üstündeki tavana baktım, somurtarak. "Celene'in canı cehenneme."

Sessiz mezarın karanlık ve soğuk koridorlarında yürümeye devam ettik, hiçbirinde büyük bir keşif ya da eski bir bilgelik yoktu. Ama sonunda, Cairnhaem'in en üst katına çıktık ve en azından bir parça umut bulduk.

“Önümüzde, kuleli bir kalkan üzerinde ikiz kafatasları kabartmalı, bir dizi güçlü bronz kapı belirdi. Bu amblemin altında, Eski Elidaeni dilinde iki kelime, süslü bir yazı ile bir parşömene oyulmuştu. Artık ölü olan bu dili hatırlayabildiğim kadarıyla, bu kelimeleri bir şekilde zaten *bildiğimi*, bir parçamın her zaman bildiğini fark ettim.

Kafamın içindeki bir ses, uzun yıllar önce geçmiş, çoktan ölmüş yaratıklar ve uzun zamandır unutulmuş bir miras hakkında fısıldıyordu.

"Kan Voss'un inancını hatırlıyor musun?"

Dior tuhaf soruma şaşkınlıkla baktı ve ezbere cevap verdi. "*Herkes diz çökecek*."

"Yumuşak bir gülümsemeyle, 'Peki ya Dyvok, genç çırağım?'

"Eylemler, sözler değil." Kapıdaki deseni inceledi, mavi gözleri büyüdü. "*Bu* o mu? Kan Esani'nin arması mı?"

“Başımı salladım, parmaklarım oyulmuş kafataslarının şekillerini izledi. ‘Bunu yıllar önce Astrid'in San Michon'da bulduğu bir kitabın sayfalarında görmüştüm. Ama daha önce hiç fark etmemiştim.

“‘… Neyi fark etmedin?’

"Yakından bak. Ne görüyorsun?"

“Dior yaklaşarak kaşlarını çattı. Ama gözleri keskin, zihni daha da keskin ve sonunda benim gördüğüm şeyi o da gördü. Kristal su gibi berrak, bir kez görüldükten sonra asla gözden kaçmayacak bir şekil, kafatasları arasındaki boşlukta ortaya çıkmıştı.

“‘Bir kupa,’ diye fısıldadı. ‘Bir kadeh.’

“‘Kadeh değil,’ dedim, gözlerine bakarak. ‘Kutsal Kase.’

“‘Yedi Şehit.’ Derin bir nefes aldı, dudakları hayretle aralandı. ‘Yazılı olan kelimeler ne?’

"Parmaklarım harflerin üzerinde gezindi, ağırlıkları damarlarımın içinde titriyordu.

"*Yargı geliyor*."

“Kapıdan geçtik, ölü kafatasları geçtikçe bize bakıyor gibiydi, aralarında Kutsal Kase'nin görüntüsü parlıyordu. Eşiği geçince, o sessiz mezarda şimdiye kadar keşfettiğimiz en garip oda bizi bekliyordu. Kocaman bir odaydı. Buz gibi soğuktu. Aklı başında bir insanın lanetlilerin sığınağında bulmayı bekleyeceği son şeydi.

"Bir şapel..." diye fısıldadım.

Ama daha önce gördüğüm hiçbir şapele benzemiyordu. Büyük, dairesel bir odaydı ve yükselen fırtınanın sesi yankılanıyordu. Ortasında, taş sıralarla çevrili yuvarlak bir granit sunak duruyordu. Sunak üzerinde, çarkına bağlanmış Kurtarıcı'nın heykeli asılıydı ve önünde, tövbe eden biri gibi, kız kardeşim diz çökmüş, elleri soğuk taşın üzerine açılmıştı.

Cairnhaem'in geri kalanından farklı olarak, şapelin duvarları kutsal yazıtlarla değil, tüm odayı çevreleyen büyük bir kabartma ile süslenmişti. Etrafıma bakındığımda

, arkaik zırhlar giymiş ve Tek İnanç'ın sancağını taşıyan yüzlerce figür gördüm. Büyük bir savaşın içindeydiler, savaşıyor, öldürüyor ve ölüyorlardı.

"Gabriel," diye fısıldadı Dior. "Dişleri..."

Daha yakından baktığımda, içimi bir ürperti kapladı. Bir bakışta erkek ve kadın gibi görünseler de, şimdi o savaşçıların köpek dişlerinin bıçak kadar uzun ve keskin olduğunu gördüm.

"Dişler değil, fark ettim. *Dişler.*

"Altarın önünde, zeminde siyah bir leke gördüm. Bir yanık izi olduğunu fark ettim. Bir insanın şekline benzeyen bir yanık izi. İki kol ve iki bacak açılmış, yukarıdaki Kurtarıcı'nın pozunu yansıtıyordu, geriye sadece küller kalmıştı. Kız kardeşim o kalıntıların önünde diz çökmüş, başını dua eder gibi eğmiş, gece mavisi saçları yüzünü gizlemek için öne dökülmüştü.

"Altarın üzerinde açık bir kitap duruyordu; ya da en azından aynı koyu taştan yapılmış bir kitap heykeli. Yanımdaki Dior ile birlikte yaklaşınca, sol sayfada tanıdık bir ayet kazınmış olduğunu gördüm; tüm bunlar başladığında Chloe'nin bana öğrettiği kehanetin bir parçasıydı.

"Kutsal kadehten kutsal ışık gelir;
"Sadık el dünyayı düzeltir. "Ve Yedi
Şehitlerin gözünde,
"Sıradan insanlar bu sonsuz geceyi sona erdirecek.

Sağ sayfa sol sayfaya benziyordu; taşa oyulmuş başka bir dörtlük vardı. Korkunç bir darbeyle parçalanmış, parçaları uzun zaman önce toza karışmıştı. Yine de... kırık sayfanın en kenarında, çatlakların arasında harfler hâlâ belli belirsiz okunabiliyordu.

*"*Bu *siyah..."* Gözlerimi kısarak kelimeleri anlamaya çalıştım. "Bu
'

"*Peçe*," diye fısıldadı Dior.

"Parmağıyla harflerin üzerinde gezdirerek titreyerek konuştu.

"Bu kararmış peçe açılacaktır."

"Kız gözlerime baktı, gözleri parlamış ve büyümüştü. "'Doğru kitap yüz kılıç değerinde.'

"İşte buradaydı. Buraya gelip aradığımız ipucu. Kehanetin bir başka yarısı daha vardı, belki de Dior'un yapması gerekenlerin gizeminin cevabı. Ama her şeyi bilen kişi yerlerde küller içinde yatıyordu ve dize parçalanmıştı; cevaplar ulaşamayacağımız bir yerdeydi. Dior

dizlerinin üzerine çökerek, tüm bunları anlamlandırmak için küçük parçaları birleştirmeye çalıştı. Kabartma heykelin etrafına baktım, savaşan akrabalar, birbirlerini öldüren vampir orduları. San Michon'dakine çok benzeyen Kurtarıcı heykeline baktım; yaptığım her şey, buraya gelmek için riske attığım her şey kafamda yankılanıyordu.

"Bu ne *lan*, Celene?" diye bağırdım.

Kız kardeşim hala küllerin önünde diz çökmüş, nefret dolu bir sesle fısıldıyordu. "Affedilemeyecek kadar büyük bir günah."

Dior, kırık sayfa parçalarından başını kaldırdı, çenesi sıkıydı. "Bak, senin ne yaptığını biliyorum. Ama bu gizemli ölü kız saçmalığı artık çok inandırıcı değil, Celene."

“Kız kardeşim, Yüce Oğul'un heykelinin önünde başını daha da eğerek, tekerlek işareti yaptı. Ayağa kalkıp bize döndüğünde, şaşkınlıkla onun ağladığını gördüm. Kanlı gözyaşları porselen maskesinden akarak solgun yanaklarını cinayet gibi kırmızıya boyadı.

"Onları o öldürdü, Dior."

“Celene'nin fısıltısı imkansız bir öfkeyle titriyordu ve yere doğru işaret etti. Ve orada, diz çöktüğü yerin yanındaki küllerin üzerinde, eski, siyah kanla yazılmış kelimeler gördüm.

"*Bu bekleyiş çok uzun*
sürdü. "*Bu yük çok ağır.*
"*Baba, beni affet.*

"Usta Jènoah," diye tısladı Celene. "Hizmetkarlarının ve liathe'nin canını aldı, sonra da kendi canını aldı. En büyük günahı işledi, kendini cehennem ateşine ve binlerce günahkâr ruhu da onunla birlikte cehenneme mahkum etti."

"Dior başını salladı. 'Anlamıyorum...'

"'Dayanamadı. Yıllar. Yük.'

“Celene çenesini kaldırdı, kararlıydı. Sonra volta atmaya başladı, ellerini ovuşturarak, kafasından geçen düşünceleri yüksek sesle dile getirirken sesi titriyordu.

“‘Ama korkma, chérie. Dediğim gibi, Jènoah kalan tek Esana değildi. Maryn Ana'nın kendisi Dún Maergenn'in altında, buradan bir aylık yürüyüş mesafesinde yaşıyor. Yolculuk şüphesiz tehlikeli olacak, ama biz...’

"Hiçbir şey anlamıyorum!" Dior ayağa kalkarak etrafımızdaki oymaları işaret ederek bağırdı. "Bunlar da ne böyle? Ne *anlama geliyorlar*?"

Celene volta atmayı bırakıp gözlerini Dior'a çevirdi.

“‘Tüm cevapları bilmiyoruz, chérie.’ “‘Bu noktada, bir tanesi bile yeter!’

"Ben sadece liathe'yim. Kaderinin yolunu göstermediler bana, ben..." "*Yeter artık*!" diye bağırdı kız, sonunda öfkesi patladı. "Bizi bu ıssız yere sürükledin ve elimizde sadece toz ve kül var! Güneş batar batmaz Vosslar cesetlerin üzerindeki kurtçuklar gibi üzerimize çullanacak! Kaderim canı cehenneme, bu benim *hayatım!* Gabe'in hayatı! Phoebe'nin hayatı!' Dior öne çıktı, soluk mavi gözleri öfkeden yanıyordu. 'Eksik parçalar umurumda değil, sende olan parçaları istiyorum! Hemen şimdi! Yoksa işimiz bitti, Celene, duydun mu? "Ben mi?"

“Kız kardeşim buna sert bir bakış attı, solgun gözleri taş gibi sertleşmişti. Dior, o ölü bakışla karşılaştı, çenesi sıkı, sert ve sokaklarda yetişmiş birinin bakışıydı. Onun patlamasına, hayal kırıklığına ve öfkesine şaşırdım. Bu kız sadece on yedi yaşındaydı, birkaç aylık savaş tecrübesi vardı, birkaç yüz mil yol katetmişti ve yüzyılların gücüne sahip bir canavarla karşı karşıyaydı.

“Ama sonunda, tüm o güce rağmen, bakışlarını indiren Celene oldu. “Kız kardeşim boş ellerine baktı.

"Başını eğdi ve iç geçirdi.

"Bildiğimizi size söyleyeceğiz."

III

SADIK

SON GÜMÜŞ AZİZ sandalyesine yaslandı, uzun bacaklarını üst üste attı ve gözlerinden siyah saçlarını çekerek gözlerini kapattı. Jean-François, boş sayfaya düzgün çizgiler çizerken adamın kendisini izlediğini hissedebiliyordu; kar ve gizemle örtülü, güçlü kuleleriyle kasvetli Cairnhaem'in portresi.

"Buna hazır mısın, vampir?"

"Neye hazır, de León?" Marki başını kaldırmadan sordu. "Acı gerçeklere."

Vampir alaycı bir şekilde güldü. "Başka türlüsü olduğunu bilmiyordum?"

"Bir zamanlar bir adam tanıyordum. Père Douglas á Maergenn." Son Gümüş Aziz, Monét şişesini kaldırdı ve konuşurken kadehini doldurdu. "O, Mucizeler Meryem Ana Tarikatı'nın bir üyesiydi. Ossian seferlerinde Dokuz Kılıçlılar ordusuna eşlik etmişti. Genç bir adamdı, benim yaşlarımda —ben o zamanlar daha çocuk sayılırdım. Kendimi gerçek bir inanan sanırken, Père Douglas benim bağlılığımı utandırdı. O deli herif kılıçla bile savaşmazdı; Ölüler ve onların uşaklarıyla savaşa giderken yanında tek taşıdığı şey boynundaki gümüş çarktı ve sana söyleyeyim, o şey tanıdığım çoğu gümüş azizin kalkanından daha parlak parlıyordu. O bir fener gibiydi. Bir inanç *ateşi*. Bir keresinde ona bunu nasıl başardığını sordum. Nasıl çıplak elle, korkusuzca köle kılıçlarından oluşan bir duvara koşabildiğini.

"Neden ölümden korkuyorsun?" dedi bana. "Öbür tarafta Tanrı'nın krallığı varken?" Douglas bir yıl boyunca bizimle birlikte savaştı. Bir kez bile silah eline almadı. Báih Sìde'deki deniz duvarına saldırdı, Saethtunn'da savunma hattını kırmaya yardım etti, Dún Craeg'deki saldırıdan tek bir çizik bile almadan kurtuldu. Triúrbaile'ye giden yol Triúrbaile'ye kadar.

Sonra o katliam çiftliklerini gördü. O kafesleri. Dyvok'un esirlerine yaptıklarını. Tanrı'nın onlara yapmalarına *izin verdiklerini*. Onu öğütmehanelerin birinin arkasında buldum — soğukkanlıların ölülerin bedenlerini alıp yaşayanlar için yiyecek haline getirdikleri mezbahalar."

Gabriel kadehini bir yudumda boşalttı, yüzünü buruşturarak yuttu. "Bir çukur vardı. Yüz metre kare büyüklüğünde, derinliği ne kadar bilmiyorum. Kemiklerle *doluydu*. Erkekler. Kadınlar. Çocuklar. Binlerce. *On* binlerce. Üzerlerindeki her parça et kazınmış, sonra da çorba yapmak için kaynatılmışlardı. Sadece... lanet olası..."

Son Gümüş Aziz başını eğdi.

Uzun bir sessizlikten sonra tekrar konuşacak sesi bulabildi.

"Père Douglas ortasında diz çökmüştü. Beyaz denizin üzerinde siyah cüppeler. Gümüş alev gibi parlayan tekerleğe uzandığını ve onu boynundan kopardığını gördüm. Kemiklerin üzerine attı. O uzaklaşırken adını seslendim. Gözlerime baktı ve bakışları... Tatlı Mothermaid, asla unutmayacağım. Öfke değildi. Keder değildi. *Kalp kırıklığıydı*.

"Onu ertesi gün bulduk. Ölü ağaçların arasında. Bir askerin kılıcını almıştı. Hayatında eline aldığı tek silah. Kendi gözlerini oydu ve sonra kılıcın üzerine düştü."

"Bu acıklı hikayenin bir anlamı var mı?" diye sordu Jean-François. "Untamed'lerin vahşiliğini göstermek dışında mı? Kith'ler hep aynı değildir, de León. Biz..."

"Mesele şu," diye Gabriel sözünü kesti, "inancının yıkılması zor bir şeydir."

"Ve sen benimkini parçalayacağını mı sanıyorsun?" Marki, kanı donmuş ve soğuk bir şekilde güldü. "Genç M^lle^Lachance'ın onunla ilgili sözlerini alıntılamak gerekirse..." — Jean-François göğsünü işaret etti — "...kadınsı aksesuarlar, bir şeyi kaybetmek için o şeyin olması gerekir, Gabriel."

Son Gümüş Aziz, titremeyen ellerle kendine bir bardak daha doldurdu.

Sanki dalış öncesindeymişçesine derin bir nefes aldı.

"Sen bil, soğukkanlı.

"Öyleyse. Dior ve ben Jènoah'ın şapelinde duruyorduk, dışarıda fırtına esiyordu, Terörlerin gölgesi gittikçe uzuyordu. Yıldırımlar vitrayların üzerinde kıvrılıyor, her şeyi kan kırmızısı ve uzun zamandır kaybolmuş mavi tonlarına boyuyordu. Kız kardeşimin gözlerinde tereddüt görebiliyordum. Korku. Ama Dior, şapel sıralarında oturmuş, kollarını kavuşturmuş, bekleyiş içinde, o soğuk bakışlara kendi bakışlarıyla karşılık verdi.

"Bütün bunları bana ustam Wulfric anlattı," diye başladı Celene. "On yıllık hizmetin ardından kazandığım bilgiler, o hayatta olsaydı edinebileceğim bilgilerin sadece bir parçası. Bu gerçekleri paylaşarak, bir antlaşmayı bozuyorum. Ustanın öğrencisine verdiği kutsal bir güven..."

"Devam et, Celene," diye bağırdı Dior.

“Kız kardeşim derin bir nefes aldı. Gök gürültüsü duyuldu.

"Bu dünyaya ayak basan ilk kith dört değil, beşti." Celene açık avuçlarına bakarak kadife gibi yumuşak bir sesle konuştu. "İlki, Elidaen'in kuzeyindeki zirvelerde yaşadı ve Vosssss adında karanlık bir hanedan kurdu. Biri vahşi doğayı yuva olarak seçti, yeryüzünün ve gökyüzünün hayvanlarıyla iletişim kurdu ve Chastain soyunu kurdu. Bir diğeri Talhost'un donmuş çöllerini ele geçirdi ve dehşete kapılmış halkın arasına kanla yazılmış Dyvok adını kazıdı. Dördüncüsü Sūdhaem'in liman kentlerinde yaşadı ve orada Blood Ilon'un sonsuz ağlarını ördü. Ancak Priorem'in sonuncusu hiçbir egemenlik talep etmedi, dünyayı dolaştı ve ilk çocuğu ve hayatının aşkı ile birlikte karanlığa düştü.

"Onun adı Illia'ydı. Ve onun adı Tanith."

Celene pençelerini derisine geçirdi ve kan akmaya başladı, baş döndürücü, yoğun, ters çevrilmiş avuçlarından bir çift figüre doğru akıyordu; bir erkek ve bir kadın.

"Illia, hayattayken çok kötü bir kadındı. Hatta bazı söylentilere göre, Düşmüşlerin müridi olduğu, gecelerini kanlı günahlara ve daha da kanlı putperestliğe adadığı söyleniyordu. Onlar Olduktan sonra, Tanith ile nişanlı olarak yaşadılar, krallığı dolaşarak yaşayanların kanıyla beslendiler. Birbirlerine olan bağlılıkları, giderek derinleşen vahşet ve çöküşün hakim olduğu bir hayatta insanlığın tek kıvılcımıydı."

Celene'nin elindeki figürler birbirine dolanarak sevgililerin kucaklaşmasıyla birleşti.

"Ancak yüzyıllar süren karanlığın ardından Illia, ölümsüzlüğü bir iğrençlik, kendini ise sonsuz bir arafta hapsolmuş bir tutsak olarak görmeye başladı. Ahlaksızlık yerine, sonsuzlukta *bir anlam* aradı." Altarın üzerindeki, tekerleğin üzerinde duran Tanrı'nın oğlunun heykeline başını salladı. "Ve onu, Kurtarıcı'nın şehitliğinin ardından krallığın dört bir yanına yayılan Tek İnanç'ın öğretilerinde buldu. Illia, sonsuz yaşamın bir lanet değil, lanetli ruhunun kurtuluşunu aramak için harcanacak bir *armağan* olabileceğini düşündü."

Kadın figürü sevgilisinin kollarından kayarak Celene'nin avucunun üzerine diz çöktü ve dua etmeye başladı.

“O, peygamberlere, rahiplere, İncil'in sayfalarını danıştı, kalbindeki boşluğu dolduracak bir çare arıyordu. Sonunda, susuzluğunun Tanrı'nın bir sınavı olduğuna karar vererek, artık masumların kanıyla susuzluğunu gidermeyeceğini ilan etti. Çocukları ona yemek yemesi için yalvardı; sevgili Tanith bile ona gelerek aklını başına alması için yalvardı. Ve sayısız geçmiş suçlarının anıları tarafından rahatsız edilen

ve sayısız geçmiş suçlarının anıları tarafından işkence gören Illia, artan susuzluğunun kör çılgınlığına kapılarak sevgilisini öldürdü ve onu küle çevirdi.

"Figür ayağa kalktı ve sevgilisine bir engerek gibi saldırdı, boğazına yapıştı. Dior ve ben izlerken, erkek figürü kadın figürünün içine çekildi, ta ki hiçbir şey kalmayana kadar.

“Celene soğuk ve cansız gözleriyle benim gözlerime baktı.

"Priori kederle doldu. Ama cinayetten kısa bir süre sonra Illia, dinlerse Tanith'in sesini kafasında duyabileceğini fark etti. Kith'ler rüya görmezler, ama sevgilisi Illia'yı uykusunda ziyaret ediyor ve onu yok etmediğini, *kurtardığını* fısıldıyordu.

"Illia, Tanith'in ruhunu artık kendi vücudunda taşıdığına ve onu tüketerek, tüm kith'lerin ölümden sonra bekleyen lanet ateşinden kurtardığına inanıyordu. Yaptığına *"komünyon" adını* veren Illia*,* Tanrı'nın ona dua ettiği gibi varoluşunun amacını gösterdiğine inanmış ve vampir lanetine kapılmış diğer zavallı ruhları kurtarmanın tüm soyunun görevi olduğunu ilan etmişti. Onların bedenlerini tüketip, ruhlarını Vahiy Kitabı'nda vaat edilen Kıyamet Günü'ne kadar güvenle içinde taşıyacaktı.

"Onun soyundan bazıları Illia gibi düşünmeye başladı ve ebedi ruhlarının kurtuluşuna adadılar. Reddedenler mi? Illia onları öldürüp yedi. "Sonraki iki yüzyıl boyunca, beş krallıkta savaşlar sürerken ve yedi şehit, Tek İnanç'ı ölümlülerin dünyasının dört bir yanına yaymak için canlarını verirken, Illiae diğer soyların sayısız vampirini avlayıp öldürdü. 'Kızıl Haçlı Seferi' olarak bilinen olayda avladılar ve öldürdüler."

Celene etrafımızı işaret ederken kan avuçlarına geri aktı. Gözlerim kabartma resimlere kaydı; vampirler savaşıyor, öldürüyor ve ölüyordu. Artık savaştaki figürleri görebiliyordum, sülükler gibi birbirlerinin boğazlarına yapışmışlardı ve Celene'nin Mère'de Rykard'ın boynuna yapıştığını hatırladım. Onu toza dönüştürürken gözlerindeki coşku.

“Delilik.

“Delilik ve kanlı ahlaksızlık.

Dior, kutusundan bir sigara çıkardı ve yaktı. Derin nefes alıp gri dumanı üflerken, mavi elmas gibi gözleriyle kız kardeşime baktı.

"Peki benim bununla ne ilgim var?" "*Her şey*,"

diye cevapladı Celene.

“Yine o oyma figürleri, savaşan soğukkanlı yaratıkları, dişleri ve külleri işaret etti.

“Illia'nın haçlı seferi korkutucu bir başarıyla sonuçlandı. Bir vampirin kalp kanı, başka bir vampirin kanını içtikçe yoğunlaşır ve diğer akrabalarının ruhlarını içenler, kurbanlarının kanının armağanıyla kutsanır. Diğer soyların vampirleri Priori'nin öğretilerine çekildi ve Illia onları liathe'si ilan etti. Onun şövalyeleri. Onun *haçlıları.* Illiae, bir kan bağı olmaktan çıkıp daha çok bir... din haline geldi."

"Bir tarikat," diye mırıldandım. "Bir *delilik*." "Sen nasıl istersen," diye cevapladı Celene.

"Gabe, bunların hepsi doğru mu?" diye fısıldadı Dior.

“Etrafımızdaki duvarlara bakarak iç geçirdim. ‘O imparatorluk öncesinden bahsediyor. Kurtarıcı'nın ölümünden sonraki yüzyıllar, sekiz yüz yıl önce. San Michon'daki kütüphanede bunlardan hiç bahsedilmiyordu, ama Esani'den de çok az bahsediliyordu.

“‘Bu gerçek, chérie,’ diye söz verdi Celene. ‘Bana ölümlü insanlar tarafından çizilmiş tozlu bir kitabın sayfalarından değil, bunu *yaşamış* olanlar tarafından söylendi.’

"*Hayatta* kaldın demek istiyorsun," diye homurdandım. "Bir şey oldu. Bu Illia'ya *ve* onun piç kültüne. Yoksa şimdiye kadar bir şey duymuş olurdum." "Atam," dedi Dior, kapıdaki armanın üzerine bakarak. "Esan."

Celene başını salladı. "Bilge birisin, chérie." "Anlat bana," diye ısrar etti Dior. "Gerisini de anlat." Kız kardeşim başını eğerek içini çekti.

"İnanç Savaşları kazanıldı. Savaş lordu Maximille de Augustin, beş düşman krallığı tek bir imparatorluk altında birleştirmiş ve tek bir dinle birleştirmişti. Onun torunları, Beşli Taht'ın tepesinden demir yumruklarla hüküm sürüyorlardı. Ama Talhost'un derinliklerinde, Augustin hanedanına karşı bir isyan hazırlanıyordu."

“Winfael'de Père Rafa'nın derslerini hatırlayarak kaşlarımı çattım. 'Aavsenct Heresy.'

Celene başını salladı. "Kurtarıcı'nın kızı Esan'ın ölümlü torunları, yüzyıllar boyunca saklanmış ve artık kendilerine ait bir hanedanlık kurmuşlardı. Ataları cennetin prensi idi ve yeryüzündeki krallıkları yönetmenin kendi *hakları* olduğuna inanıyorlardı. Bu tehditle karşı karşıya kalan ölümlü kilise ve Augustinler, Esan'ın torunlarını kafir ilan etti. Krallığın dört bir yanında, onların yok edilmesi için sadık askerlerden oluşan ordular kuruldu. Illia, sonunda kurtuluşunun *burada* olduğunu anladı.

"Çocuklarına Esana, yani Sadıklar adını veren Illia ve liathe, Kurtarıcı'nın soyuna destek vererek onları korumaya ve sonunda *kendilerini* kurtarmaya çalıştılar.

"Ancak gölgelerin içinde, Illia'nın soyuna karşı yüzyıllardır bir muhalefet oluşuyordu. Kan Hanedanları arasında hiçbir sevgi yoktu, ancak Kızıl Haçlı Seferleri'nin ardından, en paranoyak yaşlılar bile Sadıklar'ı bir tehdit olarak görmeye başladı. Bir ittifak kuruldu: diğer dört soyun arasından seçilen eski ve orta kademe üyelerden oluşan bir grup. Kendilerine Kan Şövalyeleri adını veren bu grup, Illia'nın soyunu yeryüzünden silmek için Talhost'a indi. Onları, o zamanlar bile kabilesi arasında efsanevi bir korku salan, soğukkanlı ve kalpsiz bir kaptan yönetiyordu.

Celene yine kabartmalara işaret etti ve savaşan figürlerin arasında, bir elinde kılıç, diğerinde bir kuzgun taşıyan, güzel ve korkunç bir genç gördüm. Gözleri vahşi, dişleri sivriydi. Sadece bir sanatçının eseriydi, ama onu tanıyacak kadar yetenekliydi.

"Fabién..." diye fısıldadım.

"Sonsuz Kral," diye başını salladı Celene. "Esana'nın büyüyen gücünden korkuyordu. Tanrı'nın sevgisinden ve ışığından nefret ediyordu. Kör ve kıskanç *aptallardan* oluşan bir çeteyi tüm türümüzün yıkımına sürükledi. Ve bu çatışma, ölümlülerle ölümlüler, vampirlerle vampirler arasında, kith tarihinin sayfalarında Kan Savaşları olarak anılacaktı."

"Illia'nın kaybetmiş olması gereken savaşlar," dedim. "Çünkü aynı tarihler onun soyunu *Esani olarak* adlandırıyor*, Esana* değil. *Sadık* değil*, sadakatsiz*."

"Voss bu yüzden mi beni istiyor?" Dior şaşkınlıkla etrafına baktı. "*Yüzyıllar* önce sona ermiş bir sapkınlığın kalıntıları mı?"

"Sonsuz Kral'ın seni neden avladığını bilmiyoruz. Ve Üstat Jènoah bu konudaki tüm bilgisini mezara götürdü." Celene, yere dağılmış o dizelerin parçalarına baktı ve içini çekti. "Burada günlerin sonuna, ölüme bir cevap yok. Bu salonlarda gerçeklikten hiçbir şey kalmadı."

“Dior'un önünde diz çökerek Celene, onun elini sıktı.

"Ama inan, chérie. Bu sınavlar Tanrı tarafından bizi sınamak için gönderildi ve biz onu hayal kırıklığına uğratmayacağız. Ulaşabileceğimiz bir Esana daha var. Aramızdaki en yaşlısı. Sadıkların Priori. Canavarların Annesi ve Illia'nın kendi kızı. Bu dünyada güneşi geri getirmek için ne yapman gerektiğini bilen biri varsa, o da odur. Onu bulmalıyız, Dior. Artık başka seçeneğimiz yok. Dún Maergenn'de Mistress Maryn'i aramalıyız."

Celene'nin elinin Dior'un elinde olduğunu görünce kaşlarımı çattım. "Dún Maergenn düştü, Celene. Kara Kalp ve onun soyu aylar önce ele geçirdi. Ve neden biz..."

“Kız kardeşim gerildi, tam da benim kulaklarım dikilirken ayağa fırladı. Ben de duydum; pençeli ve yastıklı ayakların zeminde hızlıca vurduğu sesi. Dönüp baktığımda Phoebe'nin tam hızla şapel kapısından içeri girdiğini gördüm, pençeleri kaygan taşları çizerek Dior'un ayaklarının önünde durdu. Dişi aslan karla ıslanmıştı, yanları, kim bilir kaç kilometre koştuğundan dolayı buhar çıkıyordu.

"Dior sigarasını söndürdü, duskdancer'ın yanına diz çöktü. 'Phoebe?' "Gün batımına hâlâ birkaç saat vardı; duskdancer kapana kısılmıştı.

O ana kadar konuşamayan dişi aslan, pençelerini çıkardı ve taş zemine iki uzun çizgi çizdi; iki çizgi bir noktada birleşiyordu. *V* harfi.

"Voss," diye fısıldadı Dior, bana bakarak. "Bizi buldular."

"Sadece zaman meselesi." Derin bir nefes alıp, daha dik durarak onun moralini yükseltmeye çalıştım. "Ama korkma. Burada iyi bir savunma pozisyonundayız. Eski kılıçlar, soğukkanlı büyücüler ve 'dansçı pençeleri'. Alba ve Aléne yaşlı olsalar da, en azından sadece ikisi var."

Phoebe o anda gözlerime baktı, altın rengi gözleri parıldıyordu. Ve dişi aslanın derin ve düşük sesli kükremesi karnımda hissedilirken, kalbim de onunla birlikte çöktü.

"… Kaç tane?" diye iç geçirdim.

“Cevap olarak Phoebe pençeleriyle bir kez daha zemini parçaladı, eski taşta dizlerine kadar uzanan düzinelerce çizik oluştu. Tekrar tekrar ve tekrar.

“Gök gürültüsü duvarları salladı. “Dior gözlerime baktı.

"*Çok* fazla."

IV

EN ÖNEMLİ ŞEY

"Bunu nasıl yapıyorsun?" diye sordu vampir.

Son Gümüş Aziz, kimyasal küreye bakıyordu, soluk kelebek camı durmadan vuruyordu. Susuzluk sürekli bir varlıktı, omuzlarında siyah kanatlar açarak boğazından, göğsünden, karnından aşağıya doğru yanan ellerini gezdiriyordu. Rüzgâr, dışarıdaki kalenin etrafında uluyordu ve Gabriel, Cairnhaem'in terk edilmiş odalarında, kalbinin boş salonlarında yankılanan gerçek ve hatırladığı soğuğu hissedebiliyordu. Ama vampir konuşurken rahatsız bir şekilde başını kaldırdı.

"Neyi nasıl yapayım?"

Jean-François kalemini salladı. "Kaşlarınla yaptığın şey." "Neden bahsediyorsun lan?"

"Yine yapıyorsun," dedi tarihçi. "Tam olarak kaşlarını çatmak değil... daha çok kaşlarını çatmakla, somurtmak ve dudak bükmek arasında bir şey. Çok iyi, aynada uzun süre çalışmış olmalısın."

"Yansımaya sahip olmanın faydaları, ruhsuz pislik."

Tarihçi, gümüş aziz onun gözlerine bakınca kıkırdadı.

"Hepsi bu mu?" diye sordu Gabriel. "Sana türünün gizli tarihini anlatıyorum, sen ise kaşlar hakkında saçma sapan şeyler mi söylüyorsun? Seni ilgilendirmiyor mu..."

"Çok şey varsayıyorsun, Silversaint." Jean-François çizim yapmaya geri dönmüş, yakut rengi dudaklarını büzmüştü. "Sanırım seni suçlayamam. Sonuçta, bir grup cahil melez tarafından yetiştirildin. Aptallık ekmeğin, aldatmak şarabın. Ama Kan Savaşları'nda savaşan tek kabile Esani değildi. Ölümlüler, İnançsızlar'dan antik kayıtlardan tüm izleri silmiş olabilirler, ama Kan Şövalyeleri hatırlıyor."

Gabriel'in gözleri kısıldı, dudaklarında yavaşça bir gülümseme yayıldı.

"Margot sana anlattı. İlginç."

"Özellikle değil." Marki esnedi. "Sonuçta ben onun en *sevdiğiydim*."

"Duyduğuma göre, onun zamanında başka favorileri de varmış. Kurtlar ve İnsanların İmparatoriçesi. Söylentiler doğruysa, Kan Şövalyeleri savaş alanından daha fazlasını paylaşmışlar." Gabriel öne eğildi, Jean-François'nın gözlerini yakalamaya çalıştı. "Fabién öldüğünde yas tuttu mu acaba? Sonunda birbirlerinden nefret ettiklerini duydum, ama ilk gerçek aşkı asla unutulmaz."

"Lütfen," diye iç geçirdi Marki. "Kendini utandırıyorsun, de León. Buraya hanımımın gençlik maceralarını ya da hayatta bıraktığı sevgililerini tartışmaya gelmedik. Senin ölümlü zihnin, onun okyanusu oluşturan en küçük damlasını bile kavrayamaz." Tüy kalemin altın ucu mürekkep hokkasına daldı ve Jean-François, gümüş azizin gözlerine baktı. "Demek Voss'un köpekleri sizi köşeye sıkıştırdı. Dördünüz bir kaleyi bir orduya karşı savundunuz. Hayatta kaldınız, bu çok açık." Çikolata rengi gözler Gabriel'i baştan aşağı süzdü. "Asıl soru nasıl?"

"Hayır." Son Gümüş Aziz, dövmeli parmaklarını çenesine dayadı ve düşüncelerini her şeyin dağılmaya başladığı geceye geri götürdü. "Asıl soru, bunun bedelini ne ödediğim."

Gabriel başını salladı ve derin bir nefes aldı.

"Cairnhaem'in en iyi savunma noktası köprüsüydü; Terörlerin sayıca üstünlüğünün bir anlam ifade etmeyeceği dar bir geçit. Jènoah o uçurumun üzerine bir *asma köprü* inşa etseydi, evi zaptedilemez olabilirdi. Ama sanırım o kadar uzak bir yerde yaşayan ve o kadar güçlü bir ancien, istenmeyen misafirlerden pek korkmazdı."

"Yaş, kibir doğurur," diye mırıldandı Jean-François.

Gabriel etraflarındaki kaleye bir göz attı. "*Bu* bana kimi hatırlatıyor acaba?"

"Ah, alaycılık. Yavru köpeklerin zeka yerine kullandığı bahane."

Son Gümüş Aziz, kadehinin sapıyla oynayarak ince bir gülümsemeyle, “Yine de, asma köprü olmasa bile, Celene, Phoebe ve ben

O dar yerden geçmek imkansızdı. Güneş ufka doğru batarken ve Dior çok ihtiyaç duyduğu uykuya dalmışken, kardeşim ve ben köprüyü çevreleyen heykelleri yıkıp, şatodaki mobilyaları etraflarına yığarak beş geçit noktası oluşturduk. Barikatları salonlardaki halılarla, yatak odalarındaki çarşaflarla ve - Dior'un görmemesine sevindim - Jènoah'ın gardırobundaki tüm giysilerle kapladım. Köprünün altında sallanan darağacları paslanmıştı ve kullanılamaz durumdaydı, ama zırh odasındaki tüm mızrak ve kılıçları mobilya ve heykellerin arasına sıkıştırarak, düşmanlarımıza doğrultulmuş dikenli bir bıçak ormanı oluşturduk. Alba ve Aléne onları cam gibi

cam gibi kıracaktı, ama köle kılıçlarını veya sefil yaratıkları yavaşlatabilirdi. Son dokunuş olarak, şatonun mahzeninde bulduğumuz içkileri her yere döktük.

"Çoğu Talhosti votkasıydı. O şey, çok uzun süre bekletilirse döşeme tahtalarının verniğini bile çıkarır, bu yüzden çok sıcak yanacağını biliyordum ve vampirlerin korktuğu tek şey ateştir. Şişeler maviydi, camında bir parça kobalt vardı sanırım, ama dördüncü barikatı ıslatmayı bitirdiğimde, Celene'nin tozlu yeşil bir şişeyi son savunma hattımıza diktiğini gördüm.

"Ne yapıyorsun *lan*?" diye

bağırdım. "Hazırlık yapıyoruz..."

"*Delirdin mi*?" Şişeyi elinden kaptım ve etiketindeki kuzu ve kurt resmine baktım. "Bu Château Montfort! Bu günlerde bir şişesi imparatorun fidyesine bedel!"

"Esir imparator tanıyor muyuz? Bu içki Gabriel. Ne önemi var?

—

"Bu içki değil, *altın*." Şişeyi inceledim, çoğunlukla dolu olduğunu görünce rahatladım. "Kırmızı şarapta yakacak kadar alkol yok ki. Boşa harcıyorsun."

"Ve domuz gibi yalayıp yutmak tamamen kabul edilebilir bir kullanım mı?"

"Şu düşünceye bak." Şişeyi kaldırıp uzun bir yudum aldım.

yudum aldım. "Şerefe, kardeşim. Kanın içilmeye değer."

“Bitirdiğimizde merdivenlerin tepesinde durduk, arkamızda büyük bronz kapılar yükseliyordu. Celene, geri kalanını barikatlara göndermeden önce Jènoah'ın gardırobunu yağmalamıştı ve yeni paltosu kalp kanı renginde koyu kırmızıydı, kadife brokar ayaklarımızın altında kaldırım taşlarına sürtünüyordu. Montfort'tan yavaşça içerek, *yıllardır* içtiğim ilk şarabın zengin, cennet gibi tadını çıkararak, geçici savunma hatlarımızı inceledim. Cairnhaem'e giden köprü önümüzde uzanıyordu; dar bir geçit, içki kokuyor ve mızraklarla parlıyordu. Düşmanlarımızı her santimetre için kanlarına mal edecektik. Ama bize karşı gelen gücün ne kadar büyük olduğunu sadece Tanrı biliyordu, aralarında iki Ebedi Prens olması dışında.

"Çok fazla değil," diye iç geçirdi Celene. "Ama Fortuna izin verirse, yeterli olacaktır."

"Bu fırtınadan kurtulmak için bir meleğin kutsamasından fazlasına ihtiyacımız var, kardeşim."

Celene saçlarını maskesinden çekerek, işlemeli kolunu bileğinden geriye kaydırdı. "Başka ne güç isteyebilirsin ki kardeşim?"

Aramızdaki hava duruldu, gözlerim kısıldı. Mermer gibi cildinin altında ince mavi damarlar görebiliyordum, San Michon'da beni içmeye zorladığında dilime çarpan kanının tadını hatırlıyordum. O kan bana hiç bilmediğim bir güç vermişti ve Dior'un bunu atlatması için güce *ihtiyacım olacağını* Tanrı biliyordu. Ama iki gece daha iki damla daha, Celene'nin kölesi olacaktım ve kız kardeşimle aramızdaki bağı derinleştirmek, kendi boğazımı kesmek kadar arzuluyordum.

"Ama içimde daha derin bir korku fısıldıyordu, artık hiç susmamıştı. Göğsümde yanan küçük bir köz, son birkaç aydır yavaşça şiddetli bir alev haline dönüşüyordu. Bunu kimseye söylememiştim, ama Lachlan'ın kanını, Dior'un kanını, Phoebe'nin kanını kokladığımda... İçimdeki susuzluğun giderek arttığını itiraf etmek zorundaydım. Ne kadar sigara içersem ya da ne kadar içersem içeyim, onu bastırmak gittikçe zorlaşıyordu. Hafızamda bir kelime yankılanıyordu; San Michon'daki her rahibe öğretilen bir korku. Sonunda tüm soluk kanlıları yok eden deliliğin adı.

"Sangirè," diye fısıldadı Celene. "Kırmızı susuzluk."

"Kafamdan çıkmanı söylemiştim," diye homurdandım.

"Bizim için daha güzel bir şey olamaz," dedi Celene, manşetini bileğinden aşağı çekti. "Ama düşüncelerin kanıyor, Gabriel. Sevgili Astrid'in her gece aptal diline kanadığı gibi. Bunun bedelini şimdi ödediğini *hissedebiliyoruz*."

“Gelininin adının anılmasıyla öfke alevlendi, acı ve kırık şişe kadar keskin.

“Vaaz verme, Celene. Kendi işine bak.”

“Bu bizim işimiz. Kutsal Kase bizim tek kurtuluş umudumuz. Onu korumak için elimizden gelen her şeyi yapmalıyız. Dışarıdaki düşmanlarından. *Ve* içerideki düşmanlarından.”

“Gözlerim kısıldı. *‘İçimizden* derken neyi kastediyorsun?’

“‘Tanrım,’ diye içini çekerek bana döndü. ‘Anlamıyor musun? Sen Dior için *bir tehlikes*in, Gabriel. Hepimiz bunu biliyoruz. Sarhoşluğunu bir kenara bırakırsak, içinde filizlenen kanlı çılgınlığın ortaya çıkması an meselesi. Kızı sevdiğini biliyoruz. Nedenini de biliyoruz. Ama bu gecenin katliamı bittiğinde, onu terk etsen iyi olur. Onu gerçekten koruyabilecek tek kişiye."

“Sonra Celene'ye döndüm. Dişlerimi sıkarak tısladım.

"Dinle beni. Eğer cennetin orduları benimle o kızın arasına girerse, ona kavuşmak için ordudaki tüm melekleri öldürürüm. O ve ben

cehennemi birlikte geçtik. Onu *asla* terk etmeyeceğim, duydun mu? Ve ona *asla* zarar vermeyeceğim."

"Bu gece değil. Belki yarın da değil. Ama her gün susuzluğunun arttığını görüyoruz. Seni tamamen tüketmesi ne kadar sürer? Ve senin sevdiğini iddia ettiğin kişiler? Celene başını eğdi, nefret dolu maskesinin arkasından tıslayarak. "Seni uyarmadılar mı? Senin değerli Gümüş Düzenin? Her gece arzularına kapılırsan ne olacağını? Yoksa bedensel şehvetle o kadar sarhoş oldun ki, ölümsüz ruhunu umursamıyor musun?"

"Sen *bana* ruhlar hakkında ders mi veriyorsun? Seni tüketen bir tarikata mensupken
ruhları *yiyen* bir tarikata mensupsun?

"'Bizim neyin parçası olduğumuzu *bilmiyorsun*. Komünyon kutsal bir görevdir, verilmiş bir...'

"'*Kutsal mı?*' diye bağırdım, inanamadan. 'Rykard Dyvok'u küle çevirirken gözlerindeki bakışı gördüm ve bunda *kutsal* olan hiçbir şey yoktu! Bu açlık meselesi, Celene. Ve *güç*. Ve Fabién Voss gibi bir canavarın, nefret dolu bir sürü sülükleri bir araya getirip onu yeryüzünden silmek için ikna edecek kadar karanlık eylemler!

"Sen *hiçbir şey* bilmiyorsun*!* Gördüklerimden hiçbir şey bilmiyorsun! *Hiçbir şey*..."

"Bu geceden sonra, sen ve ben bittik! Masallarına lanet olsun, efendilerine *lanet olsun*! Cevaplar verecektin ama kül verdin, sana iki kez aptal olmayacağım! Bu gece bizi bekleyen cehennemi yenip yarın Dior'u Highlands'a götüreceğim!"

"'Highlands'ta sana *cevap* yok! Sadece *ölüm* var! Dior, Dún Maergenn'e gitmeli! Anne Maryn onu orada akşamüstü bekliyor ve biz...'

"Akşamüstü de neymiş?" O cevap vermeye başlamadan elimi kaldırdım. "Bir daha düşündüm de, boş ver. Umurumda olmayan şeylerin gürültüsünden seni duyamayacağım."

"'Bunu yapamazsın kardeşim.'

"'Beni durduramazsın, kardeşim. Dior *benim* sözümü dinler, seninkini değil, unuttun mu?'

"Celene'nin gözleri, vatanımızın rüzgârları aramızdaki uçurumu derinleştirirken kısıldı. Ben bir baş daha uzundum ve ona tepeden bakarak, onun kadar inatçıydım. O anda ikimiz de annemizin çocuklarıydık, inatçı, gururlu, damarlarımızda aslan kanı akıyordu. Celene'yi eskiden olduğu gibi hatırladım: benim yaramaz kız kardeşim. Ama artık kendisinin sadece bir gölgesiydi. Bunun bir kısmı benim hatamdı, ama ona güvenmekle aptallık ettiğimi biliyordum.

güvenmekle aptalca davrandığımı biliyordum. Belki de beni Cairnhaem'in kulelerine sürükleyen suçluluk duygusuydu. Belki de damarlarında akan kanı ya da San Michon'daki eylemlerimin dünyayı mahvetmediğine dair umutsuz umudümdü. Ama şimdi tüm bunların aptallık olduğunu anlıyordum.

"Haklısın, Celene. Ne gördüğünü, ne yaptığını bilmiyorum. Ama tüm hayatımı canavarları avlayarak geçirdim ve bir canavarı gördüğümde tanırım. Ve *sende* bir canavar görüyorum."

"Gümüş topuklarımla dönerek kaleye doğru yürüdüm.

"Arkamdaki devasa kapıları çarparak küfrettim. Kız kardeşimi zorlamanın aptalca olduğunu çok iyi biliyordum, bu gece herhangi birimiz hayatta kalmak istiyorsak onun gücüne ihtiyacım olacaktı. Ama içimdeki susuzluk kabarıyordu, bileğindeki soluk mavi yazıyı hayal ederken kafamın içinde lanet bir çekiç gibi *vuruyordu*. O korku büyüyordu, o *kelime* kafamda yankılanıyordu, onu bastırmak için bir yudum daha şarap içtim. Çocukken San Michon'da gördüğüm Kızıl Ayinleri hatırladım. Kanımızdaki deliliğe yenik düşmeden hayatlarını feda eden gümüş azizler. "*Canavarca yaşamaktansa erkek olarak ölmek daha iyidir*" derlerdi bize. Ve Celene'ye bu suçlamayı yöneltmiş olsam da, şimdi içimde aynı canavarı hissedebiliyordum.

"Neden yaptın?" diye sordu Jean-François.

"... Neyi?" diye cevapladı Gabriel.

"Tarikat tarafından uyarıldın. Tüm solgun kanlıların kapıldığı deliliği *biliyordun* ve susuzluğuna boyun eğmenin onu daha da hızlandıracağını biliyordun." Tarihçinin karanlık gözleri, gümüş azizin şarap lekeli dudaklarına sabitlendi. "Öyleyse neden her gece karından içiyorsun, de León? Ailenin kanı sıcak, evet. Ama sen tutkuya bu kadar köle misin?"

Gabriel kadehindeki son yudumu içti ve karşısındaki canavara bakakaldı. Odadaki tüm ışık, onun karanlık gözlerinde birleşerek yıldızlar gibi parlıyordu. Kan, ateş ve günahla dolu o uzun, yavaş geceleri hatırlayınca tüyleri diken diken oldu. Elinin altında yumuşak kıvrımlar. Titreyen dilinin altında atan nabız.

Dizlerine dirseklerini dayayarak öne doğru eğildi. Jean-François'yı bir parmağıyla çağırdı. Vampir uzun ve nefes nefese bir an baktı, havada yoğun bir sessizlik vardı, sonunda yaklaşarak eğildi. Gabriel, canavarın kulağındaki altın rengi bukleyi geri çekerek fısıldadı.

"Çünkü o her zaman *lütfen* derdi."

Vampir başını çevirip gümüş azizin gözlerine baktı. "Bunu unutmayacağım."

"Öyleyse," diye devam etti Gabriel, geriye yaslanarak. "Alacakaranlığa kadar belki dört saatimiz vardı. Dinlenmem gerektiğini biliyordum, ama Jènoah'ın antresinde dururken kafamın içinde bir fırtına kopuyordu. Dior, devasa şöminenin solmuş perdelerini çekmiş, geniş oyuğuna küçük bir ateş yakmıştı. Bear ve Pony, merdivenlerin yanında, hava şartlarından korunacak şekilde bağlanmış ve uyuyorlardı. Dior, alevlerin yanındaki bir şezlongda yatıyordu, Phoebe onun yanında kıvrılmış, ikisi de uyuyordu. Duskdancer'ın kızı güvende tutacağından emin olarak, elimde şarabımla doğu merdivenlerinin kavisini tırmanarak, bir tür kurtuluş aradım.

"Fırtına öncesi sessizlik garip bir şey. Yüzlerce savaşın arifesinde durdum, soğukkanlı. Bir insanın bu korkuyla başa çıkma yöntemlerini gördüm. Bazıları içip alem yapar, ölümle dans etmeden önce hayattan son damlasını çıkarmak için çaresizce çabalar. Bazıları başka birinin kollarında teselli arar, başka hiçbir şeyin önemi olmadığı o sıcak, yumuşak yerlerde bir anlık yaşamak ister. Neredeyse herkes dua eder. İnsanlar bir erkeğin cesaretinin savaş alanında ortaya çıktığını söyler, ama bu doğru değildir. Bir erkeği tanımak istiyorsan, *önceki* gece gözlerine bak. Bağırışlar ve çığlıklar kafasındaki sesi bastırmadan önce. Kendini cesur sanacak kadar sarhoş olmadan önce. Sadece o ve yaptığı şeyler ve asla yapamayacağı şeyler varken.

“O zaman bizi gerçekte olduğumuz gibi göreceksin.

“Ayaklarımın beni götürdüğü yere gittim ve kendimi şapele değil, Jènoah’ın satranç odasında buldum. Oda, loş gün batımı ışığıyla aydınlatılmış geniş bir alandı. Vitray pencereler. Damalı zemin. Cairnhaem’deki diğer tüm heykeller gibi, satranç taşları da usta bir eller tarafından oyulmuştu; parlak olanlar opalit, koyu olanlar ise siyah opaldendi ve en uzunları benim boyum kadar vardı. Jènoah intihar etmeye karar verdiğinde bir oyun oynanıyordu; artık asla bitmeyecek bir oyun. Figürlerin arasında dolaşırken, gelecek savaşı düşünürken, açık tarafın Rousseau gambitini oynadığını fark edince dudaklarım kıvrıldı."

"Rousseau mu?" diye sordu Jean-François.

Gabriel gözlerini kırptı. "Satranç bilmiyor musun?"

"Henüz değil." Vampir gülümsedi. "Bir yüzyıl kadar içinde ustalaşmayı planlıyordum."

"Ünlü bir teknik. Zayıflık numarası yapıp rakibini aceleyle pozisyonundan çıkarmak. Sonra saldırmak. Riskli. Kazancı yüksek. Etrafa bakındığımda, parlak oyuncunun bu taktiği kullanarak kaybettiği oyunu geri almaya çalıştığını gördüm.

Karanlık imparatorun etrafında dolaşarak taşlarında parıldayan gökkuşağı damarlarını izledim. Dışarıdaki fırtına, memleketimdeki sahillerde eskiden yaşadığımız fırtınaları hatırlattı bana, duman ve şarapla bulanık zihnimde bir deniz feneri yanıyordu. Parmak eklemlerimi gözlerime bastırarak, arkamda küçük ayak sesleri, koşan ayak sesleri ve kahkahalar duyduğumu sandım, dönüp bir çocuk gördüm, küçük bir kız, uzun siyah saçları ve kanı çekmiş teni, taşların arasında uçarcasına dolaşıyordu. Beni çağırdığını duydum — *Baba! Baba!* — mutfaktan gelen karımın şarkısı rüzgârın uğultusunun üstüne yükseldi ve her şeyi sona erdiren o üç korkunç vuruş duyuldu.

"*Güm, güm, güm.*

"İşte buradasın," dedi bir ses.

"Başımı kaldırdığımda Dior'un girişte durduğunu gördüm ve onu görünce kalbim yeniden ısındı, arkamdaki hayaletler şükürler olsun ki sessizliğe büründü. Ama daha yakından bakınca, gözlerimi kırpıştırarak, gülümsemem fırtınadaki sesleri gibi kayboldu.

Hâlâ Jènoah'ın çaldığı frak ceketini giyiyordu, ama altına uzun bir zincir zırh giymişti. Ayrılırken gümüş çelik uzun kılıcını Lachlan'a vermişti, ama yerine zırhlı odadan bir kılıç almıştı. Kılıç ona çok büyüktü, kemerinde süslü bir kın içinde asılı duruyordu ve odaya girerken yere sürtünüyordu. Bir kolunun altında bir miğfer taşıyordu, elleri zırh eldivenlerle kaplıydı, bacaklarında ağır grevler vardı. Biraz uyku ona çok iyi gelmişti, ama hala solgun görünüyordu. Solgun, korkmuş ve çok, çok genç.

"Neden bu kadar süslenmişsin?"

"Ne sanıyorsun?" dedi, önümde durarak gürültüyle.

"Bence diğer yeleğin sana daha çok yakışıyordu. Modaya olan ilgine ne oldu?"

“Moda bekleyebilir, Gabriel. Terörler geliyor.”

"Evet," diye başımı salladım. "Ama zincir zırh, zırhlı zırhları delebilen canavarlara karşı pek işe yaramaz. Zırh ağırdır. Gürültülüdür. Yavaştır. Sana göre yapılmış olsa bile. Ve o zırhlar sana, bir rahibenin eteği bana olur gibi yakışır."

“‘O zaman ne giyip savaşacağım?’ “‘Kim demiş savaşacaksın?’

“‘Ben. *Ben* söylüyorum.’

“Kemiklerim yorgun, bitkin bir şekilde iç geçirdim.

“Dior, o kılıcı sallamak bir yana, tutamıyorsun bile. Artık köpek yavrularıyla oynamıyorsun, kurtlarla koşuyorsun. Yalnız bir zavallıyı öldürmek bir şey, ama ancien ile göğüs göğüse savaşmak bambaşka bir şey. Bu gece cehennem o köprüye yağmaya başladığında, sen orada olmayacaksın. Ve cehennem kapıdan içeri girerse, yerinde durma. *Koş.* Anlaştık mı?"

"Derin bir nefes aldı, kaşlarını çatarak. 'Bunu yapmandan nefret ediyorum. "Ne yapmam?

"Ne yapıyorum?"

“‘Belki de gelecekte soru işaretini koymamalıyım, bakalım o zaman sana söyleneni yapıp yapmayacaksın.

“‘Hiç şansın yok.’ “‘Hiç sanmıyorum.’

“Kız zırhlı yumruklarını sıktı ve etrafımızdaki taş parçalarına baktı.

“‘Celene, sizin tartıştığınızı anlattı.’

“Omurgamdan tüylerim diken diken oldu, köprüde kız kardeşimin sözleri havada asılı kalmıştı. Sırtımda o yılanın tıslamasını neredeyse duyabiliyordum.

“Sen Dior için tehlikesin…

“Onunla yalnız konuşman akıllıca değil, Dior. Celene fanatik bir kadın. Deli bir kadın.”

“Bahsettiği bu Maryn, Illia'nın kendi kızıymış. Dünyada hayatta kalan en yaşlı Esani. Aradığımız cevaplar Dún Maergenn'de olmalı, ama Celene seni beni Highlands'a götürmek istediğini söyledi?”

“Şarabımdan uzun bir yudum aldım. ‘Doğru.’

“Dior somurtarak baktı. *‘Benim* ne istediğimi sormayı düşündün mü hiç?’

“Dior, şu anda önemli olan senin ne *istediğin* değil. Neye *ihtiyacın olduğu* önemli. Kimse senin ruhunu sorgulamıyor, ama boynuna bir *santim* uzaklıkta nefes alan korkunç kötülüğün farkında değilsin. Ve bu gece savaşta boynunu *tehlikeye atmak* istemesi bunu kanıtlıyor.”

“İç çekerek başımı salladım ve yukarıdaki vitray pencereye baktım.

"Sen nereden bilebilirsin ki? Sen onu hiç görmedin. Sen daha çocuksun, lanet olsun."

“‘Oh, merci,’ diye tükürdü. ‘Baba.’

“Sessizce durduk, somurtarak ve inatla, ve tüm bunların benim için ne kadar uygunsuz olduğu aklıma geldi. Patience benden alındığında sadece on bir yaşındaydı. Dior, kızımın yaşından beri onu büyütmüştü ve ona neler yaptığını ve ona neler yaptığını sadece Tanrı bilebilirdi. Ne yapması gerektiğini söylemekten nefret ediyordu, ama buna çaresizce ihtiyacı vardı. Ama ben kimdim ki ona bir şey söyleyebilirdim? O haklıydı, ben onun babası değildim. Bazen onun arkadaşı olmayı bile zorlukla başarabiliyordum.

"Dior benden uzaklaşmış, somurtarak satranç taşlarının arasında dolaşarak sakinleşmeye çalışıyordu. Bir yudum şarap içtim ve şişeyle tahtaya doğru el salladım.

"Oynamak ister misin?"

“Omzunun üzerinden bakarak, buz mavisi gözleri öfkeyle karardı. ‘Nasıl yapacağımı bilmiyorum.

"Para için oynamak mı istiyorsun?"

“Kendine rağmen gülümsedi, başını eğerek saçlarının arasında gülümsemesini sakladı. O gülümsemeyi görünce yüksek sesle güldüm ve bu sese Dior da güldü, gözleri parıldıyordu. Aramızdaki gerginlik, bahar sabahındaki çiy gibi biraz eridi.

"Sarhoşsun," dedi, yarı azarlayarak.

“‘Neşeliyim.’ Tahtanın diğer tarafını işaret ettim. ‘Orada. Sana ders vereceğim.’

"Doğrusu, bana yine kuzey rüzgarı duruşunu öğretmeni tercih ederim."

"Bu oyun imparatorluktan daha eskidir. Öğrenmeye değer dersler var içinde."

Dior şüpheyle dudaklarını büzdü, ama yine de pes etti ve parlak ordunun arkasına geçerek gürültüyle yürüdü. Ben onun yeni takımına el sallarken, o kutusundan siyah bir sigara çıkardı.

“‘O kadar metalin içinde dolaşarak kendini yoracaksın.’

“Beni görmezden gelerek somurtarak sigarasını yaktı. Kafamı sallayarak Montfort'umdan son yudumu aldım ve önümdeki karanlık parçayı omzuna hafifçe vurdum. O da benim gibi dik duruyordu, zırh giymiş, elinde uzun kılıç ve başında taçlı miğfer vardı.

"Bu imparator," dedim. "Tahtadaki en önemli parça. İstediği yöne saldırabilir, ama uzağa gidemez. Bu yüzden genellikle sıranın arkasında durur ve diğer parçalara emir verir."

"Lashaame'den tanıdığım bir çocuğa benziyor," dedi kız, somurtarak dumanı havaya üfledi. "Narrowman'ın adamlarından biriydi. Ona *Blister* derdik."

"'Blister mi?' Bir kaşımı kaldırdım. 'Neden?'

"'Zor işler bittikten sonra ortaya çıkardı.' "'Taç takmanın ayrıcalıkları *vardır*.'

"Dior alaycı bir şekilde güldü. 'Ben bilemem.'

"Belki bu küçük piçler, senin renkli çocukluğuna daha tanıdık gelir." Botumla daha küçük bir parçayı ittim; bel hizasında, eski zırhlı piyadeler gibi dizilmiş bir sıra. "Peonlar. Ordunun ön cephesi. Ucuzlar. Harcanabilirler. Diğer parçaların gerçekten oynayabilmesi için sahneyi açarlar. Bu Château. Bu Chevalier. Ve bu Pontifex. Kilise ve devlet. Farklı şekillerde hareket ederler, ama görevleri aynıdır; savaş alanına çıkıp imparatorlarının adına katliam yaparlar. Onlar senin uzman parçaların. Mümkünse onları korursun. Ama sonunda hepsini kaybedip yine de oyunu kazanabilirsin."

"Her parçayı hareket ettirme yöntemini gösterdim, damarlarımda akan karanlık güçle onları kolayca kaldırdım. Bu oyunun sadece soğukkanlıların oynaması gereken bir oyun olduğunu düşündüm; Dior'un bunları tek başına hareket ettirmekte zorlanacağını düşündüm. Ama yine de, mavi gözleri parlayarak sigarasını içip izliyordu, doğal merakı ortaya çıkıyordu.

"'Peki ya bu?' diye sordu, gri dumanlar çıkararak.

"'Bu İmparatoriçe.' Başını salladığı parçayı okşadım. 'Tahtının arkasındaki güç. İstediği yere, istediği yönde hareket eder. Senin celladın. Kırmızı sağ kolun. Hızlı. Çok yönlü. Ölümcül.'

"Dior gülümsedi. 'Onu *sevdim*.'

"Ona fazla bağlanma. Sonunda o da diğerleri gibi harcanabilir." Kız kaşlarını çattı. "Neden? Tahtadaki en güçlü parça gibi görünüyor." "Değil." Karanlık İmparator'un omzuna tekrar vurdum. "O en güçlü.

oyunun amacı rakibinin İmparatorunu ele geçirmektir. Sonunda başka hiçbir şeyin önemi kalmaz.'

"Bu aptalca. O, diğer parçaların yaptıklarının yarısını bile yapamaz." "O, hiçbirinin yapamadığını yapıyor. O, oyunu kazanmanı sağlıyor." "Bu adil değil."

"Adalet ölüler ve kaybedenler içindir, Dior."

“‘Ama bu mantıklı değil.’ Kız, burun deliklerinden gri nefesler vererek somurtarak dedi. ‘Savaşmayan bir korkak nasıl kazanmakla kaybetmek arasındaki fark olabilir?’

“İmparator savaşır. Zorunlu kalırsa. Ve savaştığında, her iyi lider gibi, savaşın gidişatını değiştirebilir. Ama en değerli taşını cepheye atmazsın. Diğer tüm taşlar onun için savaşmaya hazırken olmaz. *Onu* kaybetmek *oyunu* kaybetmek anlamına gelirken olmaz. Bu aptalca değil. Bu intihar.”

“Dior kollarını kavuşturdu ve tahtaya baktı. ‘Bana bu oyunu öğretmek istemenin nedenini anlamaya başlıyorum.’

"Evet?"

"Metaforun ortaya çıkıyor, Chevalier de León." "Neden,

İmparator Lachance, ne demek istiyorsun?" "Ben tahta

üzerindeki bir piyon değilim. Ve hayatım bir oyun değil."

“‘Haklısın. Değil. Ama yine de öyleymiş gibi davranmaya devam

ediyorsun.’

“Sigara içerek ateş püskürdü. “Yine ders veriyorsun. Tam da ihtiyacım olan şey.”

“‘İhtiyarın var,’ diye somurtarak cevap verdim. ‘Sen on yedi yaşında bir kızsın.’

“‘On yedi yaşında olmam mı yoksa kız olmam mı senin içindeki cadalozu ortaya çıkarıyor?’

“Bana bu saçmalıkları söyleme, aramızdaki şey yüzünden sana hiç kötü davranmadım...”

"Benim için savaşmana gerek yok!" diye bağırdı. "İkizler Savaşı'nı kazandığında benden daha gençtin! Laure Voss'u öldürdüğünde! Ve sen unuttuysan, *ben* de bir Ebedi Prens'i öldürdüm! Ve bu sırada senin zavallı kıçını da kurtardım!"

"Dior, beni dinle! Sen bu imparatorluğun en önemli kişisisin! San Michon'un varisi, günlerin sonu, krallığın umudu! Sen olmadan *her şey* biter!" Sesimi alçaltarak, ince bir buzun üzerine bastığımı biliyordum. "Chloe'nin ritüeli hakkında hala suçluluk duyduğunu biliyorum. *Bir* parçan, belki de o *seni* öldürseydi tüm bunlar sona ererdi diye düşünüyor. Bu yüzden kendini tekrar tekrar tehlikeye atıyorsun. Mère'de beni görmezden geldin. Aveléne'de beni görmezden geldin. Şimdi de beni görmezden geliyorsun."

"Benim yüzümden yeterince insan öldü!" diye bağırdı. "Aaron! Baptiste! Rafa! Saoirse! Bel! Sen de benim için hayatını feda ederken ben öylece oturup izlemeyeceğim, Gabriel!"

"Bunu yapmayacağını biliyorum, ben de onu söylüyorum! O! Önemli! Değil!" Kutsal olmayan bir güçle, Chevalier'i odanın öbür ucuna fırlattım, Dior duvara çarparak parçalanırken irkildi. "Bunlar? *Önemli* değil*!*" Birer birer, karanlık ve parlak, Peon, Château ve İmparatoriçe gibi güzel parçaları kaldırdım, parçaladım ve bir kenara fırlattım. "Hiçbiri, *hiçbiri, HİÇBİR*İ!" Sonunda sadece iki parça kaldı. Göğsüm inip kalkarken, karanlık İmparator'u başımın üzerine kaldırdım ve bir kükremeyle tüm gücümle parlak İmparator'un ayaklarının önüne indirdim.

"Kaldırım taşları cam gibi parçalandı, boş bir *BOOM* sesi çatıların arasında yankılandı. Koyu renkli İmparator düzinelerce parçaya ayrıldı, toz ve parçalar kırık fayansların üzerine döküldü. Dior'a döndüğümde, göğsüm inip kalkarken, dişlerimi göstererek, oda ölümcül bir sessizliğe büründü.

"Ve o sessizlikte, yine küçük ayak sesleri ve kahkahalar duydum.

"Okyanus rüzgârlarında karımın yalnız şarkısı.

"Zafer," diye tısladım. "Karanlığa karşı. *Ona* karşı. Önemli olan bu, Dior."

"O bir an bakışlarımı karşıladı, sonra yere baktı. Bir zamanlar güzel olan parçalar dağınık, yanlara düşmüş, parçalanmış ve kırılmıştı. Kız başını salladı, soluk mavi bakışları, yıkık ve kırık alanda tek başına duran parlak İmparator'un üzerinde dolaştı.

"Gabriel, eğer bu zafer ise... yenilgi neye benziyor?" "Lanet olsun sana, kızım..."

“Sigara izmaritini son bir nefes çekip fayansın üzerine attı ve botuyla ezdi. ‘Çok içiyorsun. Senin için gerçekten endişeleniyorum.

“Ve topuklarını dönerek, kapıdan çıkarken gürültüyle kapıyı kapattı.”

V

PİÇ VE APTAL

“Güneş dağların ardında uykuya dalmıştı. Jènoah kilisesi fırtınanın sessiz gözünde kalmıştı. Ve bir fırtınanın diğerinin ardından gelen kısa ve yıldızsız sükunet anında, Ölüler Cairnhaem'e gelmişti.

"O hoş ifaden," diye mırıldandı Celene. "Hatırlatır mısın?"

“Elimi saçlarımın arasından geçirdim ve iç geçirdim. ‘Siktir et yüzümü.

“Şato köprüsünün karşısındaki beş barikatın ilkinin arkasında duruyorduk. Paltomu ve gömleğimi eyer çantama koymuştum, eski kurt derisi pelerinim üzerime sarılmıştı, Ashdrinker elimde parıldıyordu. Uzaklarda şimşekler çakıyor, yukarıdaki donmuş yamaçları aydınlatıyordu. Bizi izleyen şeyler. Terrorlar bizi Aveléne'ye kadar takip ettikten sonra neden bu kadar geç kalmışlardı diye merak etmiştim. Ama Jènoah'ın mezarını aramakla boşa geçirdiğimiz haftalarda, Alba ve Aléne tüm cehennemi yanlarına toplamış gibi görünüyordu.

"Ne görüyorsun?" diye sordum.

"Yanımda, Dior dürbünümden bakıyordu, derin soğukta nefesi buharlaşıyordu. Aramızda bir gölge asılı kalmıştı; öfke ve endişe, kin ve korku. Buna rağmen, kız hala kendisine neyin geldiğini görmek için ilerlemeye devam ediyordu; çaldığı zırhı giymiş, saçlarını örten yastıklı zırh ve demir miğferle. O lanet metallerin ağırlığı, onun ağırlığının çoğunu oluşturuyor olmalıydı, ama yine de giymeye devam ediyordu, yatma vakti gelmiş bir çocuk gibi inatçı.

"Bir sürü köle kılıçlı," diye cevapladı. "Ve bir *sürü* sefil."

"Doğruyu söylüyordu. Voss kuvvetlerinin öncüleri, belki yüz kadar, hepsi de pis kanlılardı. Aramızdaki donmuş boşluğu seyrediyorlardı — dilenciler ve lordlar, askerler ve köylüler, ebeveynler ve çocuklar. Beyinleri çürümüş, bedenleri onları sürükleyen susuzluğun kabukları haline gelmişti, ama her biri hala bir düzine ölümlü kadar güçlü ve hızlıydı.

"Arkalarında savaşa hazır en az yüz kişilik bir asker grubu duruyordu. Görünüşlerine bakılırsa hepsi tecrübeli savaşçılardı, kalkanlarında ve cüppelerinde Voss'un beyaz kuzgunu vardı. Miğferleri kafatası şeklinde, omuzlukları iskelet elleri şeklindeydi. Kılıçlı askerler önde, tüfekli askerler arkada duruyordu, omuzlarında tekerlekli tüfekler, gözlerinde ölüm vardı.

"'Ve ne görmüyorsun?' diye sordum.

Dior dürbünden karları silip tekrar karanlığa gözlerini kısarak baktı. "Korkular."

"Şimdi anladın mı?" Dişisi erkek karışımı ölüleri işaret ettim. "Köle. Ucuz ve harcanabilir. Bizi sınamak için ilk olarak onlar gönderilir." Kölelere başımı salladım. "Sonra uzmanlar gelir. Bizi yıpratırlar. Gücümüzü tüketirler. Ama sahada imparatorları görmüyorsun, değil mi? Seçenekleri varken, *ölümsüzler* bile kendilerini tehlikeye atmazlar. O yüzden hemen arkamıza geçmelisin. Çünkü burada boktan bir bataklığın içindesin kızım ve senin bu iş için uygun botların yok."

"Beni *canlı* istiyorlar*,* Gabriel," diye ısrar etti Dior. "O tüfekçiler ben burada senin yanında dururken ateş etmeye cesaret edemezler. Ve o sefil yaratıklar, her ihtimale karşı akılsızca saldırmazlar..."

"Ne olursa diye?" diye sordum.

"Omuzlarını dikleştirip meydan okurcasına baktı. 'Bana zarar verirlerse.'

"'Doğru!' diye bağırdım, tüm korkularım açıkça ortaya çıkmıştı. 'Sana *zarar verirlerse* diye mi?'

seni incitmesinler diye!'

"Şimdi yine duyabiliyordum, uluyan rüzgârın ve kalbimin gümbürtüsünün üstüne çıkarak. Arkamdaki barikatların arasında koşuşturan küçük ayak sesleri ve kahkahalar. Gelinimin sesinin yankısı, Ashdrinker'ın kesik kesik şarkısıyla birlikte gözlerimin ardındaki karanlıkta yankılanıyordu.

"Uyu şimdi, sevgilim, uyu şimdi, canım,
"Karanlık rüyalar şimdi kaybolacak, baban yakında...

"İçeri gir, Dior."

"'Belki biraz nefes almalısın, kardeşim?' Celene fısıldadı. *'Kızgınsın*.'

"Sırtımdaki kanlı gölgeye hırıldadım. 'Onu böyle tehlikeye atmanın akıllıca olduğunu mu düşünüyorsun?'

"Celene, uluyan rüzgarda dik duruyordu, koyu saçları korkunç maskesinin etrafında uçuşuyordu. Cansız bakışları bana, sonra Dior'a kaydı, tilki kurnazlığıyla parıldıyordu.

"Grail'e katılıyoruz. Artık gölgelerde saklanamaz." "Sonunda!" diye bağırdı Dior. "*Merci,* mademoiselle!"

"Seni hain domuz! Kız kardeşim, ona öfkeyle bakarken ölümcül solgun gözlerini kısarak, "Sırf benden bir puan almak için Dior'un hayatını tehlikeye mi atıyorsun?" dedi.

"Kendini övüyorsun," diye iç geçirdi Celene. "Dior'un olduğu gibi kabul etmesi gerektiğini hep söyledik. Doğduğu gibi. Bu düşmana karşı cesaretini gösteriyor ve bunun için övülmeli. Tüm kibrin ve öfkenle, bu seninle ilgili değil." Kafasını salladı, korkunç maskesinin ardında gözleri yanıyordu. "Ama bunlar her zaman Kara Aslan'ın en sevdiği günahlar değildi mi? Sen gururunla lanetlendin, Gabriel. *Öfkenin esirisin*."

Öfke kalbimi daha da kararttı, dişlerimi gıcırdattım. Hayal kırıklığım, öfkem, korkum, kafamdaki lanetli şarkının yankıları artıyordu.

"Canavarlardan korkma, geceden korkma,
"Baban burada ve her şey yoluna girecek.

"Ashdrinker'ı kınına geri soktum ve Dior'a dönerek kükredim. "Tamam, yeter bu saçmalık. İçeri gir. Hemen."

“Gabriel, ben bir savaşçıyım,” diye ısrar etti. “Danton'u öldürdüm. Savaşabilirim!” “Tek bir şanslı vuruşla savaşa hazır olduğunu mu sanıyorsun? Sana verdiğim ilk derste ne öğrendin?” Onu kemerinden yakaladım, kılıcı kınından çıkarırken metal sesi çınladı. Dişlerimi göstererek, Dior'un kılıcını korkuluk

sana ilk dersinde ne öğrettim?' Onu kemerinden yakaladım, kılıcı kınından çıkarırken metal ses çıkardı. Dişlerimi göstererek Dior'un kılıcını korkuluktan aşağıya, uçuruma fırlattım. 'Bir kılıç ve yarım ipucu, kılıç ve ipucu olmamaktan iki kat daha tehlikelidir!'

"Sakin ol kardeşim," diye fısıldadı Celene. *"Öfken artıyor..."*

"Tabii ki derinleşiyor! Ve bu lanet olası canavarların neler yapabileceğini bilseydin, bir *çocuğu onlara* karşı savaştırmazdın..."

"Ben *çocuk* değilim!"

“Dior'un çığlığı sözümü kesti, ama beni yerinde tutan yüzündeki ifadeydi. O kadar çok acıma. O kadar çok keder. Bakışlarında o kadar çok sevgi vardı ki, öfkeli kalbimi paramparça etti.

"Ama mesele bu, değil mi?" dedi. "Sonra sesi düştü. Sadece bir fısıltı.

"Tanrım, *her zaman* mesele buydu..."

“Dior'un gözleri yaşlarla doldu ve elimi tutup sıkıca sıktı.

"Sen sadece benim için korkuyorsun, biliyorum," dedi. "Başka birini *kaybetme* düşüncesine dayanamıyorsun. Patience'ı düşündüğünü biliyorum ve...

Ast—’

“Sonra ona tokat attım. Hızlıca. Tam yüzüne. Başı yana doğru savruldu ve ağzı açık kaldı, gök gürültüsü kızımın adını yankıladı. Dior'un çıkardığı ses boğuktu, nefes nefese kalmakla hıçkırmak arasında bir şeydi. Elini yanağına koyarak geriye sendelerken, bana yaptığım şeye inanamıyormuş gibi baktı.

“Kimse onu suçlayamazdı.”

Gabriel başını salladı.

“Ben de kendime inanamadım.”

Son Gümüş Aziz, karanlık hücrede parıldayan gardiyanının gözlerine baktı. Aralarında, Cairnhaem köprüsünün altındaki uçurum gibi esneyen ağır bir sessizlik hakimdi, ta ki...

"İyi oynadın," dedi Jean-François omuz silkerken, kitabına geri döndü. "Lachance aptallık etti. Eğer Forever King'in eline düşseydi ne olacağını sadece Tanrı bilir. Sen ustaydın, o ise öğrencin. Ona yerini hatırlatmakla iyi ettin."

"Hayır," diye cevapladı Gabriel, açık avucuna bakarak. "Çocuğuna elini kaldıran ve buna sevgi diyen adam en aşağılık adamdır."

"O senin çocuğun değildi."

"Aile her zaman kan bağıyla oluşmaz."

"Ve aşk her zaman basit değildir. Ama sen onu sevmiştin. Bunun bedelini biliyordun. Yine de kızın kalbinin parçalanmasını görmektense, incitmeyi göze aldın. Sen kötü bir adam değilsin, Gabriel de León. Bazen sadece kötü şeyler yaparsın."

Son Gümüş Aziz kadehinden derin bir yudum aldı, gözlerini sildi. "Bu sözler senden mi çıkıyor, vampir? Bu hiçbir anlam ifade etmiyor."

Tarihçi, Gabriel karanlığa geri kayarken dudaklarını sıktı. "O tokatın yankısı, tekerlekli tüfek atışı gibiydi. Dior ağzının köşesini yaladı ve kalbim çöktü, karnım kanını görünce *burkuldu*. Arkamda Ölüler'in hareketlendiğini hissettim; o kırmızı koku havayı öptüğünde sefil insanlar arasında bir dalgalanma oldu. Ve içimde nefret, karanlık ve öfkeyle susuzluk yükselirken, Tanrı yardımcım olsun, elimi bir kez daha kaldırdım.

"İçeri gir."

"Seni *pislik,*" diye tısladı Dior. "Seni lanet olası *piç*."

"Aptal olmaktansa piç olmak daha iyidir," diye homurdandım. "Çünkü Yüce Tanrı, ikimiz için de yeterince aptal olduğunu biliyor, Lachance. İçeri gir. *Hemen*."

“Alt dudağı titriyordu. Gözleri yaşlarla doldu. Gözlerinde o *kadar büyük* bir acı gördüm ki, kalbim öfkeyle dolup taşmasaydı, kalbim parçalanabilirdi. Ama o gözyaşlarını dökmedi. Bunun yerine, benim öfkeme denk bir öfkeyle hırladı. Celene'ye son bir kez ateşli bir bakış attıktan sonra, dönüp koştu, mızrakların arasından geçerek köprüden geri döndü ve Cairnhaem'in devasa kapılarının aralığından sıkışarak içeri girdi.

"Kalbim deli gibi atıyordu, zihnim fırtınalıydı, yaptığım şeye yarı inanamıyordum. Titreyen ellerimle pipomu aradım, gözlerim yaşlardan bulanmıştı. Günlük dozumu doldurup hızlıca yaktım ve bir nefesle pipoyu boşalttım. Celene beni yan gözle izliyordu, solgun gözleri fırtınanın gözü kapanırken parlıyordu, rüzgar aramızda uluyordu.

"Ağlıyorsun," diye fısıldadı. "*DE*

LEÓN!" diye bir çığlık duyuldu.

"Burnumu sertçe çektim, yanımdaki kenara tükürdüm, gözlerimi düşmana çevirdim. Yukarıdaki yamaçlarda siyah harflerle kazınmış iki siluet gördüm; ikisi de bir zamanlar güzel ve zarif olan hizmetçi kızlardı, zamanın korkunç elleri tarafından korkunç bir hale getirilmişlerdi. İkiz sesleri rüzgarda olduğu kadar zihnimde de yankılanıyordu, kanlı yüzyılların ve kasvetli ihtişamın düeti.

"*İyi akşamlar, Aslan! Son gördüğümüzden daha iyi görünüyorsun! Korkunç babamız sana selamlarını gönderdi, doğuda hala seni beklediğini ve kızınla gelininin ziyafetine katıldığı için üzüntüsünü iletti*!"

Celene bana baktı, gözlerinde acı bir anlayış vardı. Dişlerimi sıkarken ağzım ağrıdı, elim Ashdrinker'ın kabzasına kapandı, *sıkarken* deri gıcırdadı.

"*Pazarlık yapalım mı?*" diye bağırdı Terörler. "*Barış teklif edelim mi? Yoksa zavallı kardeşim Danton'un bu şarkıyı sağır ve aptal kulaklara çoktan çaldığını mı varsayalım? Eğer yalvarırsan sana güvenli geçiş izni vereceğiz, de León! Kızı bize ver, biz de sana hayatını verelim!*"

O anda düşüncelerime bir çekiç darbesi indi; pençeli parmaklar gözlerimden geçip ötesindeki sırlara ulaşmaya çalışıyordu. Ama artık aegis derimde yanıyordu ve o eski zihinlerin gücü ne kadar büyük olursa olsun, onları zorla dışarı, *uzaklara attım*. Çakmaktaşı kutumu önümüzdeki barikatın üzerine dokunduğumda, duvar halıları açgözlü alevlere boğulurken Celene'nin irkildiğini gördüm. Ashdrinker'ı sıkı bir yumrukla kavrayarak, yükselen rüzgârın üstüne bağırdım.

"Devam edin, lanet olası kurtçuklar! Bir aslanı öldürmek için kaç köpek gerekir, göreceğiz!"

"Neredeyiz, Gabriel?" Ash şaşkın bir şekilde fısıldadı.

"Sefil yaratıkların hareket etmeye başladığını gördüm, karanlık dalgalar halinde tepeden aşağı koşarak, sessiz, nefessiz ve çok aç bir şekilde.

"Başımız belada, Ash."

"Oh tanrım, oh tanrım, oh tanrım. Astrid ve P-P-Patience nerede?

“Tepedeki ikizlere baktım, babalarının kapıyı çaldığı gece olduğu gibi karanlıkta silüetleri beliriyordu. Duman soluyor, nefret kusuyorlardı.

"Evdeler, Ash." "*Oh, iyi, i-i-iyi.*

“Celene kollarını kaldırdı, tırnaklarını derisine sürükledi. Pençeleri porselen beyazı keserek parmak uçlarını parlak kırmızıya boyadı. Kokusu ciğerlerimi deldi, bana bakarken taş döşemelere damladı.

"İyi şanslar, kardeşim."

"Cehenneme git, kız kardeşim."

“Orada bulundum Gabriel. Onlar da benim arkadaşlarımı senin kadar hoşnutsuz buldular.”

“Kanı dalgalandı, karanlık bir güç ve daha da karanlık bir iradeyle uzun kılıcı ve kırbaç uzunluğundaki sopasına dönüştü. Battaniyemi omuzlarımdan attım, Celene, arkasında durduğumuz barikatlardan daha parlak bir şekilde ortaya çıkan kalkanım görünce tısladı. Serbest elimde bir meşale tutarak, onu alevlere dokundurdum ve kenevir kumaşın yanmaya başladığını izledim. Yükselen alevlerin arasından, onlarca, onlarca, mezar kadar sessiz ve kurtlar kadar aç, sefil yaratıkların geldiğini gördüm.

"*Bak, siyah dişler parlıyor, sniksnaksnikSNAK!*

"O sürü yaklaşırken gözlerimi kapattım, başımı eğdiğimde saçlarım yanaklarıma döküldü. Üç nefes aldım, koşan ayak seslerini dinledim ve her nefeste dua etme isteğine direnmek zorunda kaldım. Artık Dior ile Ebedi Kral arasında duran tek şey bizdik. Onun gecesindeki tek ışık. Ama Yüce Tanrı onu buraya, tüm o lanet olası insanlar arasından beni yanına koymuştu. Umarım ne yaptığını biliyordur...

"Gençken hatırlıyor musun?" diye mırıldandım. "Demirci dükkanında oynardık."

Celene başını salladı. "Hiç sayıca üstün olmadık. Hiç yenilmedik. Her zaman aslanlar gibiydik."

"Eski günler gibi, değil mi?" Ve sonra bize saldırdılar.

“Karanlıktan şekiller belirdi, oyuk gözler ve siyah dişli sırıtışlar, yanan barikatların etrafında yılan hızıyla dolaşıp dar geçidimize daldılar. Kız kardeşim yanımda, bıçaklarımız ölülerin etlerini şeritler halinde keserken tıslayarak bekliyorduk. Ashdrinker yine şarkı söylüyordu; artık çocuk şarkısı değil, kafamın içinde gümüş parlaklığında yükselen bir arya. Ve ben onun şarkısına dans ettim, damarlarım kanla doldu, havada cildimdeki alevlerin ışığıyla yanıyordu. Sefil yaratıklar bize saldırırken sendeliyor, nefretle dolu, kör, tökezliyorlardı. Onları kestik, ayaklarımızın altında gri kar kırmızıya boyandı, sayılarının ağırlığı altında yavaşça geri çekildik. Kavrayan bir canavarın ellerini çektim, meşalemi başka birinin karışık saçlarına sapladım. Celene'nin kanlı kılıcı öldürdüğünde bir fısıltı gibiydi; yaz gününde tereyağına batırılmış bir bıçak, kaldırım taşları köpüren kanla sıçradı.

"Ama Dior'a uyardığım gibi, bu sadece bizi sınamak için bir denemeydi. Ve hızlanan kalbimle, Terörlerin ilk hamlesinin *gerçekte* nereden geleceğini anladım.

"Daha da sefil yaratıklar karanlıktan akın etti, lanetli güçlerini kullanarak barikatlarımızdan tamamen kaçtılar. Şimdi geliyorlardı, köprünün kenarlarında örümcekler gibi sürünerek ya da paslı darağacından darağacına atlayarak, arkamızdaki korkulukların üzerinde kaynıyorlardı.

"Bizi kuşatıyorlar!" diye bağırdım. "Geri çekilin!"

Gülümseyen bir çocuğun kafasını omuzlarından ayırdım, alaycı bir canavarın yüzüne meşalemi sapladım. İkinci barikata doğru koşarken pençeler sırtımı parçaladı; kırık heykeller ve mobilyalar, paslı mızraklarla dolu bir çalı çırpı gibi dağınıktı. Bir dizi keskin, metalik çatırtılar duydum ve barikatın üzerinden atlarken etrafımdaki hava ıslık çaldı. İlk tekerlekli tüfek ateşi elimdeki tahtaya isabet etti, bir başka atış omzumdan, bir diğeri kalçamdan geçti ve kılıcımı zar zor tutabildim. Kanlar içinde, nefes nefese kaldırım taşlarına düştüğümde, yeniden doldurmak için bağırışlar duydum, karların üzerinde botların çıkardığı sesler kılıçlı adamların köprüye doğru ilerlediğini gösteriyordu.

"Korkunçlar oyuna bir sonraki hamlelerini yapıyordu.

Celene yanımdaki barikatı atladı ve ben de meşalemle barikatı ateşe verdim, tam da ilk sefil adam onun peşinden düşerken. Yaşlı, zayıf ve gri bir adamdı, göğsüne ve karnına saplanan iki mızrakla yaralanmıştı. Barikat ve derisi alev alırken, şaşkın bir acı içinde çığlık atacak kadar gücü vardı. Üzerine daha fazla şekil çakıldı, pençeleyen,

ateşli bir yığın halinde düşüyordu. Celene, önündeki ve yanındaki düşmanlardan korkarak geri çekildi. Ve yine, yan yana, kardeşim ve ben dans ettik."

Son Gümüş Aziz öne eğildi, parmaklarını çenesine dayadı. Tarihçi hızlıca yazıyordu, sanki o da savaşın içindeymişçesine. Ama sessizlik uzayıp gitti, kesik boğaz ve büzülmüş dudaklar arasında yapışkan bir kırmızı iplik gibi.

"… De León?"

"Bazıları savaşın cehennem olduğunu söyler, soğukkanlı," dedi Gabriel. "Bazıları ise cennete benzetir. Savaşın özünü yakalamaya çalışan binlerce şarkı ve destan vardır. O kaos. O çılgın, kana susamış... *harman makinesi*. Ozanlar kahramanlık ve korkaklığı söyler. Tarihçiler stratejinin kıvrımlarını, teknolojinin nimetlerini, kaderin dokunuşunu yazar. Acımasız kader, saf irade ve aptalca şans. Hepsi oyunda rol oynuyor. Ama hepsini alt eden kartın ne olduğunu bilmek ister misin, vampir? Çoğu savaşın kaderini belirleyen basit, yadsınamaz dayanak noktası?"

"Söyle bana, Silversaint." Gabriel iç geçirdi.

"*Matematik*. Bunun için şarkılar söylenmez. Adına tapınaklar inşa edilmez. Ama krallar tahtlarını bu şekilde ele geçirir, gaspçılar imparatorluklarını bu şekilde kurar." Gümüş aziz omuz silkti. "Basit matematik. Bir adam yorulana kadar kılıcı ancak belirli sayıda sallayabilir. Bir tüfekçi, cephanesi bitene kadar ancak belirli sayıda ateş edebilir. Ve iki kişi, kim olurlarsa olsunlar, gece yarısı çanları çalmaya başlayana kadar, yüz fit uzunluğunda ve yirmi fit genişliğinde bir taş parçasını ancak belirli bir süre tutabilirler. Eşsiz kılıç ustası. Ölümsüz kan büyücüsü. Arnavut kaldırımlarını istediğin kadar kırmızıya boya, taşları kül ve kemiklerle doldur, şarkı gibi hareket et, şehit gibi kan akıt ve kış rüzgarları gibi öldür. Öldürdüğün her düşman sana on altı inç toprak mal olursa, düşmanların kaçacak yer kalmayana kadar sadece yetmiş beş ceset göndermeleri yeter. Ve Terörler *yüzlerce ceset* getirdi."

Gabriel, yaralı yüzünü eliyle ovuşturdu ve içini çekti.

"Matematik alçak bir şey.

"Celene ve ben onları paramparça ettik. Kollarım kurşun gibi ağırlaşmış, nefesim ateş gibi yanıyordu, pençeler tarafından parçalanmış, bıçaklar tarafından kesilmiş, yumruklar tarafından bölünmüş, kurşunlar tarafından parçalanmış bedenim... Yine de savaşmaya devam ettim, yüzüm kanla kaplı, uzun siyah saçlarım kanlı bir perde gibi yüzümü örtüyordu. Celene, benim yanımda, kalkanımın kızıl ışığının kenarında duruyordu, porselen gibi teni parçalanmış, paltosu yırtık pırtık, benim kadar bitkin. Ve tüm gücümüzü tükettiğimizde, ayakta kalmak için tek gücümüz kaldığında

ayakta kalmak için, arkamızda Cairnhaem'in bronz kapıları belirirken son barikatımıza sıkışmışken, sonunda o karanlık imparatorlar sahneye çıktı.

"Alba ve Aléne, siyah ve beyaz, el ele tutuşmuş, ölmekte olan alevlerin arasında süzülüyorlardı. Etrafları, Voss üniformaları giymiş, eğri dişlerine kadar silahlanmış köle canavarlardan oluşan yeni bir kılıçlı asker grubu ile çevriliydi. Fırtına uluyor, Terörlerin uzun paltolarını yükselen dumanın içinde savuruyordu, ama saçları hiç kıpırdamıyordu — sanki etleri ve kalpleri gibi demirden yapılmış gibi, biz onların adamlarını ve canavarlarını katlettiğimiz yerin üzerinde çamurlu botlarıyla yürürken, hiçbirine bakmadan.

"Köleleştirilmiş et ve kılıçlardan oluşan duvarlarının arkasında, yirmi fit uzaklıkta durdular. Hiçbiri henüz bir çizik bile almamıştı, ama kaslarım yanıyordu, nefesim kesik kesikti, titrek ellerimde Ash'in sapı kanla kaygandı.

"Burada boku yedik, Hellion..."

Alba ve Aléne'nin gözleri kapının üzerindeki saatlere kaydı — yıldızların hareketi ve yüzyılların izleri. İkisi de aynı anda gözlerini kırptı ve her ikisinin de göz kapaklarına kanlı gözler çizildiğini gördüm, sanki gözleri kapalı olsa bile hala görebiliyorlarmış gibi garip bir izlenim verdi. Onların alevlerden geri çekilmesini umarak uzandım ve son barikatımızı ateşe verdim. Ama Terörler kıpırdamadı. Sülük eti çıra gibi yanar ve eski soğukkanlılar bile ateşten korkar. Ama Alba ve Aléne, küçümseyici bir tavırla, birer birer binici eldivenlerini çıkardılar ve sanki *ellerini ısıtmak* istercesine, aramızdaki alevlerin içine ellerini uzattılar.

"Bunu yaparken bana baktılar, gözleri siyah ve kırılmadan, tamamen korkusuz. Bir an sonra geri çekildiler ve parmaklarını bir kez daha minyonlarının arasına dolayarak durdular ve diğer sülüklerin eti küle dönmüş olacağı halde, Alba'nın mermer gibi cildinin sadece yanmış olduğunu gördüm; kemik beyazından soluk griye dönmüştü.

“Başımı salladım, zorlukla
yutkundum. “‘Evet. Boku
yedik.’ *“‘Diz çök,’* dediler.

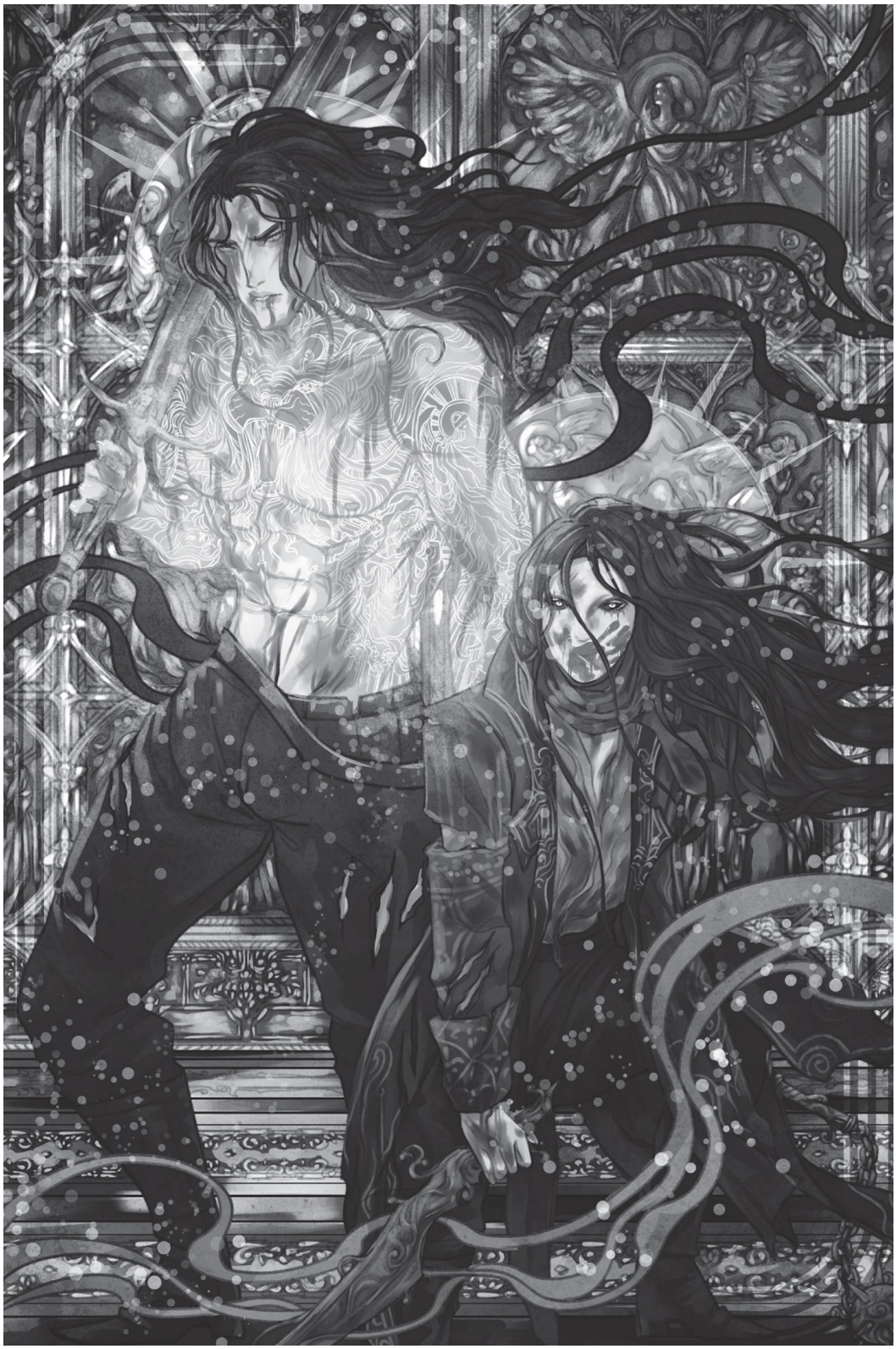
"Emir kafamda, kalbimde yankılandı ve kanlar içinde, nefes nefese, bitkin düşmüş haldeyken neredeyse pes ediyordum. Zihinlerinin benimkine çar*ptığını*, duvarlarımı yıkmaya çalıştığını hissedebiliyordum. Ama karımı ve kızımı gözümün önüne getirdim, düşüncelerimi onların sevgisinin sıcaklığıyla, kalbimi ise kaderlerinin öfkesiyle doldurdum.

"Kadınlar önce." Nefes nefese, para kesemi okşayarak söyledim. "Bunu size ödüklere değer hale getireceğim."

"Ne çocukça bir şarkı, de León." Başlarını aynı anda salladılar. "*Bir çocuğun korkusunu maskeleyen bir çocuğun iması. Başka şarkı bilmiyor musun?*"

"Neden Kutsal Kase'yi arıyorsunuz?"

‘‘Terörler gözlerini kırptı, bakışları benden Celene'ye kaydı. Kız kardeşim yanımda gizleniyordu, ateşi maskesi altından parlıyordu, uzun, kanlı kılıcı elindeydi. Onun karanlık büyüsünü gören Terörler, nefretle dolu seslerle tısladılar.

“Esani…”

“Fabién, Dior'dan ne istiyor?” diye sordu Celene.

“Alba ve Aléne, öfkeyle parıldayan simsiyah gözlerini kısarak baktılar. Aşağılanma. Ve evet, belki de biraz korku. *‘Sen kim oluyorsun da bize soru soruyorsun, hırsız velet? Biz Kan Demir’in kızlarıyız. Kraliyet Kanı. Biz senin büyüklerin ve üstünlerin*.’

"Ben *yavru* değilim," diye tükürdü Celene. "Ben, kız kardeşin Laure'nin, Kırmızı Hayalet'in son çocuğu. Damarlarında Sonsuz Kral'ın kanı akıyor."

“Terrorlar bunun üzerine durakladılar ve kısa ve kara bir bakış değiştirdiler.

“‘Öyleyse kızı bize getir, küçük yeğen. Yanındaki gümüş köpeği kır, Kutsal Kase'yi ayaklarımızın dibine koy, Ebedi Kral sana hayal bile edemeyeceğin bir ödül verecektir.’

"Ama o zaten verdi, mes chères tantes." Alba

ve Aléne başlarını eğdiler. "*Gerçekten mi?*"

“‘Oh, evet.’ Celene başını salladı, elleri yüzüne doğru yükseldi. ‘Seni buraya, bana getirdi.’

“Kız kardeşim maskesini çekip yüzündeki korkunç yıkımı ortaya çıkardığında gök gürledi. Derisi yüzülmüş çenesi ve dudaksız dişleri, eşarbının altında ise boğazının derisi, onu öldürdüğü gün Laure Voss tarafından yırtılmış bir eldiven gibi parçalanmıştı.

"Bu gece, kalp kanınızı içeceğiz, hanımlar," diye yemin etti Celene. "Bu gece, size ait olan *her* şeyi alacağım ve bana ait olanın biraz daha fazlasını geri alacağım."

"Köle kılıçlar cevap olarak çeliklerini çekti, ateş ışığı iskelet miğferlerinde parladı. Köprünün karşısında, tüfekçiler tekerlekli tüfeklerini kaldırarak kanlı göğüslerimize nişan aldı.

“Ama Terörler hala taş gibi hareketsizdi.

"*Korkunç babamız hala doğuda seni bekliyor, Aslan,*" dediler bana. "*Sevgili karını ve bebeğini aramak için son bir şans veriyoruz, intikamını alabilirsin*."

“Kanlar içinde, nefes nefese, titrek ellerimle Ashdrinker'ı kaldırarak

tısladım. “‘Babama yakında görüşeceğimizi söyle.

"Ve onların omuzlarının üzerinden bakarak, gök gürültüsüne karşı

bağırdım. "*Şimdi,* Phoebe!"

“Gölgelerin arasından köprünün karşısına bulanık bir şekil belirdi ve tekerlekli tüfeklerin arkasına saldırdı. Dişi aslan, tüfekçiler arasında yalan kadar hızlı hareket ederek karınlarını ve boğazlarını parçaladı. O kadar hızlı saldırdı ki, dört kişi

çığlıklar başlamadan önce öldü. Geri kalanlar toparlanmaya çalıştı, ama yakın mesafeden uzun namlulu silahı doğrultmak zor, altın gözler sana dikildiğinde ve kükremesi kemiklerini sarsarken, kanla ıslanmış karların üzerinde, onu ıskaladığın kurşun kadar hızlı bir şekilde saldırırken silahı yeniden doldurmak daha da zor.

"Ama *o* ıskalamadı.

Phoebe asla ıskalamazdı.

Silahlar susunca, Celene ve ben merdivenlerden yukarı çekildik, aralarımızdaki devasa kapıları açtık ve içeri kaçtık. Öfkeli Terörler, kölelerini peşimizden gönderdi, Cairnhaem'in geniş giriş salonuna akın ettiler. Kalkanım karanlıkta yanıyordu, devasa sütunların ayaklarından uzun gölgeler uzanıyor, büyük şöminenin üzerine düşüyor, kan kırmızısı perdeler rüzgarda dalgalanıyordu. Celene ve ben birer merdiven aldık, ben doğuya, o batıya doğru geri çekildik, ikimiz de arkamızdan gelen köleleri öfkeyle, korkusuzca kesip biçtik, duvarlardaki Vasiyetnamelerin sayfalarını kırmızıya boyadık. Terörler, yavaş ve acımasızca, ayakçılarının peşinden sürüklendi, her birini öldürmekten memnun, biz düşene kadar bize saldırmaya devam etti.

“Düşmüşler gibi savaştık, Celene'nin kanlı kılıcı ve çekiçleri havayı keserken fısıldıyordu, Ashdrinker'ın aryası kafamda gümüş parlaklığında bir kreşendoya ulaşıyordu. Ama matematik dediğim gibi alçakgönüllüdür, soğukkanlı. Ve sonunda hepimiz biliyorduk ki, ikimiz de sendeleyecektik.

Celene ve ben artık sırt sırta, asma katın üstündeydi, köleler hala üzerimize baskı yapıyordu, Terörler hala geliyordu, ölüm sadece birkaç nefes uzaktaydı. Ve sonunda, o eski ayakları balkona değdiğinde, o kırmızı dudaklar zafer dolu gülümsemelerle kıvrıldığında, ciğerlerimden tüm gücümle bağırdım.

"GİT, DIOR!"

"O hücum ederken gökyüzünü şimşekler yırttı, perdeler onun şöminenin devasa boşluğundan fırlayarak dışarı çıkarken dağıldı, Pony'nin dizginleri elinde beyazlamıştı. Kendimi balkonun korkuluğunun üzerinden atarken bir kılıç omuzlarımı kesti, fuaye zeminine çarptım ve Bear'ın sırtına atladım. Celene daha çevikti, doğrudan arkamdaki eyere indi, kolları belime dolandı. Dior önde, kardeşim ve ben arkada, üçümüz açık kapıdan dışarı fırladık, boş köprüye ve artık temizlenmiş yamaçlara doğru koştuk.”

"Zayıflık numarası yap," diye fısıldadı Jean-François. "Düşmanlarını seni öldürmek için aceleyle pozisyonlarından çek. Sonra saldır."

Gabriel gülümsedi. "Rousseau."

Vampir takdirle başını salladı. "Belki de satranç öğrenmeliyim."

“Merdivenlerden aşağı koştuk, Terörler arkamızda gürültüyle koşarken gökyüzünde gök gürültüsü duyuluyordu. İlk barikatı atladığımızda Dior gözüme çarptı, yanağındaki morluk ve dudağındaki yarayı görünce midem bulandı ve Tanrım, o manzarayı görünce kalbim neredeyse kırıldı. Ona vurduğuma inanamıyordum, bu ben değildim, bu... *ben* değildim. Ama buradan uzaklaşıp güvende olduğumuzda af dilemek için yeterince zaman olacaktı.

"O kız için her zaman en iyisini istedim.

"Onu güvende tutmak istedim.

"Cesetler, duman ve kül yağmuru arasında, gümüş gibi hızlı atlarla ilerledik. Dior önde, altın süslemeli pelerini arkasında dalgalanarak ilerledi. Ben onun arkasında, Celene belimi tutarak, barikatların etrafından ve yükselen dumanın içinden geçerek ilerledim.

"Darbeyi vurana kadar görmedim.

“Yıldırım gibi geldi, o kadar hızlıydı ki arkasında hava *gürledi*. Boyum kadar uzun, başı çocuk tabutu büyüklüğünde ve kükreyen bir ayı gibi dövülmüş bir savaş baltasıydı. Dior'un atına top mermisi gibi çarptı, Pony'nin kafasını omuzlarından koparmaktan çok, onu ince, kırmızı bir sis bulutuna dönüştürdü.

"Dior, eyere fırlatılırken çığlık attı. "Ona doğru

uzandım ve adını haykırdım.

“Ve Kurt Anne Kiara, bir darbe daha indirmek için çekicini kaldırdı.”

VI

YANAN KÖPRÜLER

“Çaresizce dizginleri çektim. Dior havada uçarken çığlık attı. Ve Kiara'nın darbesi Tanrı'nın lanet olası gök gürültüsü gibi indi.

“Bear ne olduğunu anlamadan öldü, darbe bir deprem gibiydi. Kiara'nın gücü korkunçtu, çekicini cesur sosya'mın geriye kalanlarını taşa o kadar sert vurdu ki parçalandı. Havada uçtum, kollarım çark gibi dönerek hala yanan barikata çarptım, kaburgalarımın kırıldığını, yüzümün parçalandığını hissettim. Pony ölürken Dior eyerinden fırlamış, taşa çarpmış ve şimdi kanla ıslanmış kaldırım taşlarının üzerinde uzanıyordu. Kiara'nın baltası Bear'ı ezip parçalarken, çarpmanın etkisi tüm köprüyü salladı, zincirlerinden sallanan darağacları aşağıda paslı rüzgâr çanları gibi çınladı.

Celene arkamdaki eyere atladı, kanlı kılıcı parıldıyordu, gözleri kısılmış, karanlığı bıçak gibi kesiyordu. Ama Kiara, o gün Aveléne'de kız kardeşimin gelişine şaşırmış olsa da, bu gece hazırdı, Celene'nin darbesinin yayından yana çekildi ve kendi gürültülü darbesini indirdi.

“Çekicinin Celene'nin göğsüne tam isabet etti ve kız kardeşimin vücudu parçalanıp gökyüzüne kırmızı bir sprey gibi saçıldığında kalbim durdu. Ama o anda Kurt Anne'nin *arkasında* kırmızı bir ışık gördüm ve Celene'nin San Michon'da bana yaptığı aynı numarayı kullandığını anladım — o göz oyunu, o kan büyüsü. İkizi buharlaşırken, Celene arkadan saldırdı ve Kiara'nın sırtını bir, iki kez kesti, ölü eti ve kemiği parçaladı. Kurt Anne sendeledi ama ayakta kaldı ve kanlı bir kükremeyle döndü.

“Celene, gördüğüm en iyi kılıç ustalarından biriydi. Kiara ise bir kule, bir fırtına gibiydi. Eşit şartlarda karşı karşıya gelmiş olsalardı kimin galip geleceğini bilemem. Ama kız kardeşim Voss'larla yaptığımız savaşta kanlar içinde kalmıştı, Kiara ise dinç, çevik ve ölümcül derecede güçlüydü. Kanlı kılıçlar, savaş baltaları, çekiçler ve yumruklar birbirlerine saplandı. Ama sonunda

oynadıkları zarlar hileliydi. Celene, Kiara'nın bileğini çatal sopasıyla sardı, onu silahsızlandırıp kavgayı bitirmek istedi. Ama Kurt Anne daha güçlüydü, kız kardeşimin dengesini bozdu, çift elli bir darbeyle sopasını savururken, katil örgüleri arkasında yılanlar gibi havada savruldu. Darbe Celene'nin omurgasının ortasına isabet etti ve göğsündeki her kaburgasının kırıldığını duydum. Kız kardeşim uçtu, başı geriye doğru savruldu — karanlıkta lanet bir futbol topu gibi *uçtu*, arkamızdaki karla kaplı yamaçların üzerinden ve üstünden, kılıcı ve sopası arkasında kırmızı bir sprey gibi dağıldı.

Kiara bana döndü, sırıtışında at kanı damlıyordu.

"Merhaba yine, Aslan."

Düşerken Ashdrinker'ı kaybetmiştim, çıplak elle ve nefes nefese kanlı taştan kendimi sürüklerken. Bir çığlık atarak Kiara'nın saldırısından kaçtım, demir ayı başlı orak omurgamın hemen yanından geçtiğini hissettim. Darbe o kadar sert vurdu ki, kaldırım taşları çatladı, köprünün yüzeyinde demirleme taşlarına doğru çatlaklar oluştu.

Köprünün uçurumla birleştiği yerde daha fazla siluet gördüm. Kane —Aveléne'de Lachie ile kavga eden, siyah bir tundra midillisine binmiş o vahşi adam. Yanında iki kar köpeği ve daha önce hiç görmediğim başka bir figür vardı; yakışıklı ve bıçak gibi keskin bir ölümlü delikanlı. Headsmun'un kolu hâlâ kısmen eksikti — Ashdrinker'ın ona bıraktığı kütükten ham kemik ve taze etten oluşan bir uzuv. Ama hâlâ o devasa kılıcı taşıyordu, sadece Blood Dyvok'un ustaca kullanabileceği türden bir silah. Phoebe'nin nerede olduğunu bilmiyordum; bu durumda ona ihtiyacım olduğunu Tanrı biliyordu. Ama Kane en azından bana doğru bir hareket yapmadı.

"Görünüşe göre Kurt Anne beni kendine ait ilan etmişti.

"Yorgun, kanlı ve silahsızdım. Beni kurtaran tek şey, yemin ederim, kalkanımın ışığıydı. Kurt Anne'nin gözlerine parlak bir ışık tutarak, ona korkunç darbeler indirdim. Her darbe köprünün kemiklerini sarsan, gök gürültüsü gibi bir ses çıkardı.

"Dyvok'un kanını borçlusun,

Aslan." "*WHOOOSH.*

"Şimdi de kanını istiyorum."

BOOOOM.

Eğer ona ulaşabilseydim, babamın bana verdiği yetenekle damarlarını kurutabilirdim. Ama kan kaybediyordum, kırılmıştım, nefes nefeseydim. Üstten gelen bir darbeyi yuvarlanarak kaçındım, ayağa kalktım ve boğazına uzandım, ama Kiara beni ters vuruşla yakaladı; dokunuşu bile kolumdaki her kemiği parçalayacak kadar sertti

kollarımdaki tüm kemikleri parçalayacak, beni bir oyuncak gibi korkuluğa fırlatacak, ciğerlerimden nefesim patlayacak kadar sert bir vuruştu. Siyah ve kör edici yıldızlar gördüm, ayaklarımın üzerine kalkmaya çalışıyordum ama nafile. Burası benim sonumun yeri değildi, bunu biliyordum. Sonsuz Kral ile bir işim vardı, Untamed'in *bir uşaklarına* yenilemezdim. Ama Kurt Anne üzerimde dikilmiş, sopasını havaya kaldırmıştı ve yukarı baktığımda, Ölüm Meleği Mahné'nin elini uzattığını gördüm.

"Cehennemde büyük Tolyev'le karşılaştığında," diye tısladı Kiara, "onu benim gönderdiğimi söyle."

"Botların sürtünme sesi.

"Zincir zırhın fısıltısı.

"Yıldız çeliğinde taze kanın parıltısı.

Dior, Ashdrinker'ı elinde, kızın kanıyla lekelenmiş halde Wolfmother'ın arkasında yükseldi. Öfkeyle dişlerini sıktı ve bıçağı Kiara'nın sırtına sapladı. Ve bir an için, aptal kalbim, Mère'de Danton'u öldürdüğü gibi her şeyin sona ereceğini düşündü.

“Ama şimdi, o zamanın aksine, metal zırh giyiyordu — ağır, gürültülü, yavaş. “Şimdi, o zamanın aksine, Kane, Dior saldırırken uyarıda bulundu.

"Ve şimdi, o zamankinden farklı olarak, Dior suçüstü yakalandı.

Kiara döndü, baltasını kaldırdı ve kızın darbesini sapıyla karşıladı. Ashdrinker demiri ısırdı, kabzayı kazıyarak aşağı doğru ilerlerken kıvılcımlar saçıldı. Ama tüm öfkesi ve cesaretine rağmen, Dior sadece dört haftalık bir eğitimi vardı. Düşmanı bir tanrıçanın gücüne ve kanla ıslanmış on yılların deneyimine sahipti.

*"*Oh, lan*et olsun..." diye* fısıldadı kız.

“Kiara, Ashdrinker'ı bir kenara fırlattı, kılıç, dövüldüğü yıldız gibi parıldayarak, korkulukların üzerinden aşağıdaki boşluğa uçtu. Kurt Anne, Dior'un boğazını kavrayıp demiri toza çevirebilecek bir güçle havaya kaldırırken, ben uyarıcı bir ses çıkardım. Kızın gözleri büyüdü, ayakları tekmeliyor, parmakları pençeliyordu. O korkunç *kırılma sesini* beklerken kalbim dehşetle dondu...

"*DUR!*"

"Kiara gözlerini kırptı, Cairnhaem'e döndü. Kulaklarım çınlıyor, göğsüm kabarıyordu, arkamızda iki figürün köz yağmuru içinde süzüldüğünü gördüm. Kanlı köle kılıçları, dumanla kaplı enkaz ve ölü atların arasından geçerek onların arkasında yürüyordu.

"Dur?" Kiara öfkeyle baktı. "*Bana* emir verme hakkın ne? Mère'nin batısı ve Ūmdir'in kuzeyi, Kan Dyvok'un eyaletidir. Karanlık Laerd'imin egemenlik alanına izinsiz girmiş bulunuyorsunuz." Kurt Anne, tüm heybetiyle ayağa kalktı.

etkileyici boyuna kadar dikildi. "İsimlerinizi öğreneceğim, kuzenlerim. Ve talebi istekle karıştırmayın."

“Soğuk rüzgâr köprüyü vurdu, duman dağıldı ve Terörler tüm solgun ihtişamlarıyla ortaya çıktı. Brokarlarının beyaz ve siyahı artık kırmızıya bulanmıştı. Karanlık gözleri ateşle yanıyordu ve evet, belki de o korkunç pençede tutulan kızı görünce biraz da korku vardı. Kiara'ya uzun bir süre baktılar, başları tam olarak aynı açıyla eğikti.

"*Biz bu ebedi krallığın kralının kızlarıyız. Kalbi demirden ve kanı asil. Damarlarında tek bir damla bile erdem varsa, isimlerimizi bilirsin*."

Kiara, tanıma ile birlikte biraz küçülmüş gibi göründü. "Leydi Alba. Leydi Aléne."

"Terrorlar başlarını eğdiler.

"Ben..."

"*Kiara Dyvok*." Mürekkep siyahı gözleri arkadaşlarını taradı, kemerinden sarkan demir kelepçelerde takıldı. "*Seni tanıyoruz, Kurt Anne*."

“‘O halde benim, tüm Ossway'in korkulan ve yenilmez hükümdarı olan soyumun Priori'sinin kızı olduğumu biliyorsunuz.’ Kiara, kanlı baltasıyla bana doğru işaret etti, Dior hala onun elinde debeleniyordu. ‘Bu ikisi arasındaki borç...’

“‘Senin borçların bizi ilgilendirmez. Kız sadece bizimdir.’ “‘Kız mı? Ben...’

"*Bizim,*" diye tekrarladı Terrors. *"Voss'a egemenlikten bahsetme, velet. Senin fakir soyun bu kelimenin anlamını bile bilmez, onu korumayı bırak*."

“‘… Yavru?’ Kiara tükürdü. ‘Ben Kara Kalpli Nikita'nın üçüncü çocuğu! Kasap Tolyev'in torunuyum! Bu dünyada yüz yıl yaşadım ve...’

"*Kalp atışları. Göz kırpmaları. Onu ver. Sonra sen ve senin ayaktakımı defolun*."

“Kurt Anne sessiz kaldı, öfkeyle bakıyordu. Böyle konuşulmasına gururu el vermiyordu, ama ben yine de itaat edeceğini düşünüyordum. Arkasında duran Headsmun ve köpek çocuğuna bakarak Dior'u yere attı, kız taş döşemeye *çarparak* çığlık attı. Kiara parmaklarını şıklattı ve bir elini uzattı. Headsmun somurtarak boğazına uzandı ve orada altın bir şişe gördüm, Aveléne'de Kiara'nın boğazından aldığım şişenin aynısı. Headsmun, somurtarak şişeyi Kurt Anne'ye fırlattı, o da onu havada ağır pençesiyle yakaladı. B i r yudum aldı ve

derin bir yudum aldı ve ayak parmaklarına kadar titredi. Ve sonra konuşmaya başladığında... doğrusu, çenem neredeyse yere düşecekti.

"Bu topraklar Kan Dyvok'un egemenlik alanıdır. İçindeki tüm avlar *bizimdir*." Terörler birbirlerine inanamadan baktılar. Ama o anda...

"*Ahem.*"

Gabriel, Jean-François dramatik bir şekilde boğazını temizleyince duraksadı.

"Gerçekten mi?" diye somurtarak sordu. "Şimdi mi bölüyorsun?"

"Kiara'nın isyanı seni neden şaşırttı, de León?" diye sordu tarihçi. *"Şimdi mi?* Zaten bildiğin şeyi söylemek için mi? Bu, klasik yarışmalardan biri! Demir Kalp şarap versus Untamed? Bu şarap veya sarışın ile esmer gibi, öylece karşılaştırmak mümkün değil..."

Tarihçi, kaşlarını kaldırarak sayfaya kalemini vurmaya başladı.

Tık tık tık tık tık tık.

Gabriel başını eğdi, bir elini yüzüne indirip alnını çenesine dayadı. "Bak," diye iç geçirdi. "Soğukkanlılar birbirlerinden zehir gibi nefret ederler. İki aslanı bir kafese at, biri diğerinin kemiklerini sıçarak dışarı çıkar. Sözde toplumunuzu bir arada tutan sadece üç zincir var ve en az ikisi olmasa, bu boktan durum yüzyıllar önce alevler içinde kalırdı."

Gabriel elini kaldırdı ve parmaklarıyla saymaya başladı. "Kölelik. Aile. Boyun eğme."

"Açıkla," diye talepte bulundu Jean-François.

Gabriel gözlerini devirdi. *"Servage* kan köleliğidir. Sülükler diğer sülükleri bileklerinden kan içmeye zorlarlar. Bir kez. İki kez. Hatta üç kez. *Famille* ise kendini açıklıyor: birbirlerinin yemeğine bulaşmadıkları sürece, aynı yavrulardan gelen sülükler birbirlerinin varlığını tolere ederler. Son ve en önemlisi ise *soumission.* Bir vampir ne kadar uzun yaşarsa, o kadar güçlü olur. Yani, bir gecede aslan olmak isteyen taze bir yavruysan, etrafındaki aslanlara saygı göstermen en iyisi. Ya da benim dediğim gibi. Bok ve kemik."

Son Gümüş Aziz şarabını yudumlarken başını salladı.

"Kiara'nın Terrors tarafından kovulması hiç de şaşırtıcı değildi. Yüz yıllık tecrübesi olsa bile, Alba ve Aléne gibi kadim yaratıkların yanında bir bebek gibi görünürdü. Ama bir mediatın imparatorluktan bile daha eski iki canavara laf atması... Şöyle söyleyeyim, benim bu güzel Monét'yi reddetmem daha olası."

Gabriel, masadaki neredeyse boş şarap kadehine anlamlı bir bakış attı. "Bu bir ipucuydu, Chastain."

"Ve her zamanki gibi çok ince bir ima," diye mırıldandı tarihçi, hala kitabına yazmaya devam ederken. "Ama lütfen devam et."

Gabriel kadehini çevirip bir yudum aldı. "Öyleyse. *Tüm* sağduyuya rağmen, Kiara dimdik ayakta duruyordu. Dior ayaklarının dibinde taşların üzerinde çökmüş haldeydi. Ben kendi kanımın içinde yatıyordum, sol kolum parçalanmış, yüzüm kırılmış, delinmiş ciğerlerimle nefes almaya çalışıyordum. Kane Dyvok ve o köpek çocuğu köprünün kenarında pusuda bekliyorlardı, köpekleri kan kırmızısı gözlerle bizi izliyordu. Voss köleleri silahlarını kaldırmış, çenelerini sıkmış duruyorlardı. Ve Ebedi Kral'ın en büyük kızları, Sırtında Kurt olan Kadın'a sanki onu ilk kez fark etmiş gibi bakıyorlardı.

"*Aklını mı kaçırdın?*" diye sordular. *"Senin sefil ataların çamurda dilenirken biz kraliçeleriz. Senin ataların annelerinin bacaklarının arasından sürünürken biz çoktan yaşlanmıştık. Senin büyüklerin olmasak bile yine de senden* üstün *olurduk. Biz Demir Kalp'iz. Senin soyun ay ışığından korkarak mezarlarında saklanırken, bizim soyumuz karanlığı yönetiyordu, Dyvok. Ve korkunç babamız bu imparatorluğun beşinci tahtına oturduğunda, sen yine korkarak saklanacaksın*."

Kiara kaşlarını çattı. "Herkes diz çökecek mi?" Terrors gülümsedi.

"*Herkes. Diz çökecek.*"

"Dyvok'un buna ne diyeceğini biliyor musunuz?"

“Kurt Anne savaş çekicini başının üzerine kaldırdı. İçtiği kanla kızıl renge bürünen gözleri, cinayet işleme arzusuyla yanarken kendini havaya fırlattı; Dyvok Fırtınası'nın öfkesine attığı ilk ölümcül adımdı bu.

"SÖZLER DEĞİL, EYLEMLER!"

"Mesele şu ki, Terörler kenara çekilmeye bile tenezzül etmediler. Untamed'lerin gücü korkutucu, ama Voss'lar boşuna *Ironhearts* olarak anılmıyorlar. Wolfmother havada süzülürken, öfkeyle kükreyerek damarlarında dolaşan tüm kutsal olmayan gücüyle balyozunu indirdiğinde, Terörler onun darbesini savuşturmak için ellerini uzattılar.

"Ellerleriyle değil, dikkat edin.

"En küçük *parmaklarıyla*.

"Doğrusu, ben şaşırmadım. Ashdrinker, Fabién'in derisinde kırılmıştı ve o, büyülü yıldız çeliğinden yapılmıştı. Sıradan bir silah, eski bir Voss'un derisinde cam gibi parçalanırdı. Bu yüzden, Kiara'nın darbesi

Kiara'nın darbesi hedefi vurduğunda *herkes* için bir şok oldu—Ironhearts'lara değil, onun gerçek hedefine:

"Ayaklarının altındaki taş döşeme.

"O balta, Cairnhaem köprüsüne Tanrı'nın eli gibi çarptı. Darbenin etkisini *kemiklerimde* hissettim. Ve imkansız gibi görünse de, o kuleler arasındaki uçurumu kim bilir kaç bin yıldır birleştiren kaya... şey... lanet olasıca *parçalandı*.

"Etkisi dışa doğru yayıldı, taş tozu gözleri kör etti, granit parçalara ayrıldı. Terörler, düşmeden önce gözlerini kırpmaya bile zaman bulamadılar, molozlar, at cesetleri ve çığlık atan kölelerle birlikte aşağıya düştüler, saçlarının tek bir teli bile yerinden oynamadı. Çatlaklar yayıldı ve kayalar gürledi, tüm yapı fırtınalı bir okyanus gibi yuvarlandı. Dior'un yaslandığı korkulukların parçalandığını görünce midem korkunç bir şekilde ters döndü ve yaralı kız kanlı bir sesle geriye doğru uçarak uçuruma düştü.

"'HAYIR!'

"Bir kükremeyle, çok geç olduğunu bilerek kendimi boşluğa attım. Ama kanlı kayaların üzerinde karnımın üstünde kayarken, Dior'un aşağıdaki paslı darağacından sarkarken gördüğümde, metal parmaklarında metal parçaları dökülürken, rahatlamaktan neredeyse ağlayacaktım.

"'GAAABE!'

"Dayan, geliyorum! Ben..."

"Kiara beni güverteden koparırken, boynum bir mengene gibi sıkıştı, kemiklerim gıcırdadı. Sırıtışı yapışkan ve keskin, gözleri intikamla parlıyordu, omurgamın kırılması an *meselesi*ydi...

"Karanlıktan bir gölge, şimşek hızıyla uçtu. Kane'in uyarıcı kükremesini duydum, Phoebe saldırırken paslı kırmızı bir şey gördüm, pençeleri Kurt Anne'nin omuzlarına saplanmıştı. Dişi aslan parçalanmıştı, kanlar içindeydi. Sanırım Untamed onu sıradan bir canavarla karıştırmış, onu tekmelemiş ve ölüme terk etmişti. Ama bir duskdancer'ı sadece gümüş öldürebilir, soğukkanlı. Gümüş ya da büyü ya da zamanın acımasız dişleri. Yaralarına rağmen Phoebe, Dior'a verdiği kan yemini sadık kalarak savaşmaya devam etti.

"Kanımla, lütfumla ya da nefesimle seni güvende tutabilirim...

Kiara kükredi ve beni bıraktı, ben de bir çığlık atarak korkuluğa çarptım ve uçuruma yuvarlandım. Çaresizce çıkıntıya tutunurken, çarpmanın etkisiyle Dior'un darağacını yerinde tutan paslı braket kırıldı. Metal kırılırken kızın çığlığını duydum ve bir nefes alıp küfrederek, sağ elimle düşen zinciri yakaladım

, parçalanmış sol elimle köprüye tutundum. Acı içinde çığlık attım, çaresizdim, Dior kafesten sarkıyordu, ben zinciri tutuyordum, onu aşağıdaki uçurumdan ayıran sadece birkaç paslı demir halkaydı.

"Dior!"

"Gaaaaabe!"

"T-tırman!"

"D-yapamıyorum...!"

"D-tutamıyorum, lanet olası. Tırman!"

“Kırık ve kanlı, dişleri kırmızıya boyanmış kız kendini yukarı çekti. Kafes zincirden koparak uzaklaştı ve kız lanetler savurarak buz gibi zincirleri yakaladı. Çarpmanın etkisiyle kırık koluma beyaz bir ateş dalgası yayıldı. Gözlerimi kapattım, kız daha da yükseğe tırmanırken vücudumu acı sardı. Phoebe hala Kiara ile yukarıda dans ediyordu, ama Kane'in parçalanmış koluna rağmen kavgaya katıldığını duyabiliyordum. Dusksdansçı artık ikiye karşı bir savaşıyordu ve Phoebe'nin düşmesine sadece birkaç saniye kaldığını biliyordum.

"*Tırman!*"

"Köprü

sallanıyor.

"Çatlaklar yayılıyor.

"Parmaklarım kayıyor.

"Dior... Tanrı aşkına, *TIRMAN*!"

"Kanlı parmaklarımı tutarken tutuşumun zayıfladığını hissettim. Kalbim göğsümde batıyor gibi hissettim. Zincir aşağıya düşerken gözlerine baktım; kısa bir saniye, aramızdaki acıya rağmen göğsümü umutsuz bir aşk doldurdu ve karımın, o gece kapımızı çaldığında kızıma fısıldadığı yalanı fısıldadım.

“‘Her şey yoluna girecek, aşkım…’

“Köprüdeki tutunmam gevşedi. Düşüşümüz başladı. Karanlığa doğru. Uykuya doğru. Ama yukarıdaki karanlıktan bir siluet uzandı ve kırık elimi tuttuğunda acı içinde bağırdım. Birden durduk, yukarı baktım ve kız kardeşimin baş aşağı sarkmış, bacakları korkuluğa dolanmış, gözleri benim parlak ışığıma karşı kısılmış, cildi benim gümüş rengi cildime değince duman çıkaran ve tüküren halini gördüm.

“‘TIRMAN, CHÉRIE!’

“Dior, kanayan, nefes nefese bir örümcek gibi vücudumun üzerine atladı. Kanlı yanağıma bir öpücük kondurduktan sonra, Celene'nin serbest elini yakaladı. Kız kardeşim, düşmemesi için kızı yukarı çekmeye çalıştı. Ama yukarıdaki ölümden kurtulamadı.

Phoebe, rüzgar kadar hızlı olan Untamed ile hala savaşıyordu. Headsmun, onun öfkesinin en kötüsünü üzerine çekmişti, tek sağlam eliyle dizlerinin üzerine çökmüş, kanlı yüzünü tutuyordu. Ama sonunda, Angel Fortuna her zamanki gibi bize sırtını döndü. Duskdancer düşmüş soğukkanlıya atılırken, Kiara kanlı yumruğuyla kızıl kahverengi bir avuç dolusu saç yakaladı. Ve şimdiye kadar gördüğüm hiçbir medyumun sahip olmadığı bir güçle, duskdancer'ı kendi kuyruğundan tutup, kaldırım taşlarını parçalayacak kadar güçlü bir şekilde ileri geri savurdu.

"Pislik!"

"CRUNCH.

"Lanet olsun!"

"CRUNCH.

"*Fahişe!*"

Son bir kükremeyle Kiara, Phoebe'yi parçalanmış köprüden aşağı fırlattı. Aslanın vücudu, siyah boşluğa doğru çaresizce dönerek düştü. Dior, Phoebe'nin adını haykırdı, gök gürültüsü gökyüzünü sarsarak yankılandı. Nefesim yanarken, kolum ağrıyorken, Celene'nin gözlerine baktım. Kız kardeşim baş aşağı sarkıyordu, bir eliyle benim parçalanmış bedenimi tutuyordu, parmaklarından kanım sızıyordu. Artık geriye sadece biz kalmıştık; tahtadaki son iki piyon, yukarıdaki İmparatorumuzun etrafını saran düşmanlar. Tıpkı çocukken, babamızın demirhanesinde sırt sırta savaştığımız zamanlar gibi. Her zaman sayıca azdık. Ama asla yenilmedik.

"Kanlı dişlerimle sırıttım. 'Tıpkı eski zamanlar gibi...'

"Hayır."

Celene, nefretle parlayan gözleriyle bana baktı.

'Eski zamanlar gibi *değil*.'

"Ve beni bıraktı.

"Onun kolunu yukarı doğru kaldırdığını gördüm, kanlı kılıcını tekrar çağırırken kolunu uzattı. Kiara'nın sırtına doğru uçarken gökyüzünü yaran bir gök gürültüsü duydum. Dior'un ciğerlerinin tüm gücüyle bağırdığını duydum. Ve sonra, geriye sadece düşüş kaldı.

“Kulaklarımda rüzgarın sesi.

“Göğsümde kırılan kalbim.

"Ve aşağı, karanlığa doğru düştüm."

VII

CANAVARIN KARNI

SON GÜMÜŞ AZİZ başını geriye eğdi ve derin bir yudum aldı. Tarihçi, karşısındaki koltuktan, sarışın kaşını kaldırarak onu izledi. Gabriel şarabını bitirdi, iç çekerek Monét'yi uzattı ve tüm umutlarına rağmen, şişenin boş olduğunu gördü.

"Boş bir şişe kadar hüzünlü bir şarkı yoktur," diye mırıldandı. "O seni düşürdü," diye düşündü Jean-François. "Kız kardeşin."

"Tarihsel doğruluk adına, beni düşürdüğünü söylemek daha doğru olur."

"Bu oldukça acımasızcaydı."

Gabriel üzgün bir şekilde başını salladı. "Celene *devasa* bir kaltaktı."

Jean-François güldü. "Yine de. Savaş kazanılmadan seni bir kenara atmak aptalca bir hamle. Korkunç bir kan büyücüsü olabilir, ama yaralıydı. Bitmişti. Senin Hellion'un, iki yüksek kanlı Dyvok'a karşı tek başına pek şansı yoktu."

"Phoebe onları çoktan paramparça etmişti. Yaralı ve silahsızken, savaşta pek bir faydam olmazdı zaten. Celene, o köprüden sağ çıkarsam sözümü tutup Kutsal Kase'yi Highlands'a götüreceğimi biliyordu. Eğer yüz yüze beni öldürseydi, Dior ona bir daha asla güvenmezdi. Ama savaşın ortasında onun elinden kayıp düşersem..." Gabriel omuz silkti. "Kız kardeşim eline verilen kartları oynadı."

"Peki Kurt Anne buna karşılık hangi kartları oynadı?"

"İşte sorun da bu, soğukkanlı." Gümüş aziz pürüzsüz çenesini okşadı. "Hiçbir fikrim yok. Yerçekimi yüzünden kafam çok meşguldü."

"Düşüşten sağ kurtuldun, bu çok açık."

Gabriel başını salladı. "Solukkanlılar kolay ölmez. Ama sonra bulduğum yollar beni hayal bile edemeyeceğim yerlere götürdü. Dior'dan tekrar haber almam aylar sürdü."

"Demek öyle." Tarihçi ince pencereye bakarak iç geçirdi. "Sonunda bu noktaya geldik."

"… Neye geldik, Chastain?"

"Güvercinim?" Marki seslendi.

Hücre kapısı menteşeleri gıcırdayarak hızla açıldı. Meline diğer tarafta başı eğik, görevine sadık, gözlerinde hayranlık ile bekliyordu. "Efendim?"

"Sevgilim, şövalyeye bir şişe daha getir. Biz yokken misafirimizi eğlendirmeliyiz." Jean-François gümüş azize baktı. "Daha güçlü bir şeyle seni baştan çıkaramaz mıyım? İstersen Meline seni eğlendirebilir."

Gabriel kadına baktı ve Jean-François bir an için onun bakışlarını karşıladığını gördü. Marki, majordomunun gümüş azizi nefret ettiğini biliyordu. Sonuçta, sevgili efendisine saldırmasını asla affetmezdi. Ama vampir, arzu dolu bakışları da tanıyordu ve Meline'in bakışları gümüş azizin dudaklarına, dudaklarının kıvrımlarına kayarken cildinin diken diken olduğunu gördü. Sonunda, hiçbir uyuşturucu Öpücüğün yerini tutamazdı. Hiçbir ölümlü günah onunla kıyaslanamazdı. Ve onu ne kadar hor görse de, Gabriel ona *bunu* verebilirdi. Pençeleyerek, küfrederek, çıplak ve yalvararak, ısırarak, çenesinde yankılanan vaat, hızlanan nefesiyle yükselerek...

Gabriel, Meline'nin boğazından gözlerini ayırınca Jean-François gülümsedi. "Şarap olur."

"Eğer farklı bir tat isterseniz, uşağım size içecek bir şeyler getirebilir." Marki şaşkın bir şekilde kaşlarını çattı. "Adı neydi, güvercinim?"

"Dario, efendim," diye cevapladı Meline.

"Ah, evet. *Dario*." Vampir bu ismi iç çekerek söyledi, gülümsemesi jilet gibiydi. "Bana uzun süredir hizmet etmiyor, ama *çok yetenekli,* de León. Kolayca bir örnek ayarlayabilirim. Ya da isterseniz, o ve Meline birlikte..."

"Şarap," diye homurdandı Gabriel, "*yeterli*."

Jean-François güldü. "Hallet, aşkım."

Gümüş azize son bir bakış atan Meline, reverans yapıp odadan çıktı ve kapıyı arkasında kilitledi. Jean-François frakından bir mendil çıkardı, Gabriel ise vampirin altın kaleminin ucunu temizlemesini izlerken kaşlarını çattı. Kalemi tahta bir kutuya koyan tarihçi, kucağındaki deri ciltli kroniği kapattı ve bir kez daha uzun bir iç çekerek koltuğundan kalktı, ince eliyle ceketinin kırışıklıklarını düzeltti.

"Nereye gidiyorsunuz?" diye sordu gümüş aziz. "Gece daha yeni başlıyor." "Gece bitmeden döneceğim, mon ami," diye gülümsedi vampir.

"İmparatoriçe tüm hikayemi duymak istemiyor muydu?"

Jean-François, yaralı boğazının etrafındaki kravatını düzeltti. "Sanırım artık rol yapmayı bırakabiliriz, Gabriel. İmparatoriçe, Kutsal Kase'nin hikâyesini istiyor. Ve aslında, Dior Lachance'ın hikâyesi büyük ölçüde senin hikâyenin. Ama en azından şimdilik, onun dokusunun iplikleri senin zeki parmaklarından kaymış gibi görünüyor ve bir süreliğine dokumayı başkasına bırakmak gerekiyor."

"Sen neyden bahsediyorsun?" Gabriel kaşlarını çattı. "*Başka* kim?" "Bu şatoda tek tutsak sen değilsin, Silversaint."

"Bundan şüphem yok. Ama kadeh kırıldı, Chastain. Kutsal Kase *gitti*. Ve onun hikâyesini benden daha iyi bilen kimse hayatta değil."

"Hayır," vampir de aynı fikirdeydi. "Hayatta kimse yok."

Son Silversaint'in gözleri kısıldı. Sıkıca tuttuğu koltuğun kolçakları tehlikeli bir şekilde gıcırdadı. "Yoksa..."

"Olmaz mı?"

"Hayır," diye hırladı Gabriel, inanamadan. "Margot o kadar aptal değil."

Jean-François, gümüş aziz sandalyesinden kalkarken elini kaldırdı. "Öfke patlamalarına karşı tavsiyem var, Gabriel. Eminim ki benimle cehenneme geri dönmektense, burada iyi şarap ve istekli bedenlerin eşliğinde beklemeyi tercih edersin. Çünkü cehennem *tam* da benim gideceğim yer." Vampir, gümüş azizin gözlerine baktı, aralarındaki hava çatırdadı. "En azından bundan soğuk bir teselli bulabilirsin."

"Onun söylediği tek kelimeye bile inanma," diye tükürdü Gabriel. "O kaltak yalanlardan ibaret."

"Oysa ben, şimdiye kadar bana söylediğin her kelimenin Tanrı'nın gerçeği olduğuna eminim." Jean-François neredeyse sevgiyle gülümsedi. "Her madalyonun iki yüzü vardır, mon ami. Her hikayenin iki versiyonu. Yakında seninkine döneceğiz, korkma. Ama o zamana kadar..."

Kapı sessizce açıldı ve Meline odaya geri girdi. Elinde taze bir şişe Monét ve uluyan kurtlarla süslenmiş altın bir çan vardı. İkisini masanın üzerine koyarken cildi diken diken oldu ve uzun, isli kirpiklerinin arasından Gabriel'e baktı.

"Kalmamı ister misiniz, efendim?"

Jean-François, Gabriel'e doğru tembel bir kaş kaldırdı. Gümüş aziz sessizce öfkeleniyordu, elleri beyaz parmaklarıyla yumruk yapmıştı. Ve tanıştıklarından beri ilk kez, vampir o fırtına grisi gözlerde gerçek bir korku parıltısı yakaladığını sandı.

"Sanırım misafirimiz şimdilik yalnız kalmak istiyor, aşkım." Tarihçi tepsideki zili gördü. "Kaşınırsan çal, de León. Birisi gelip kaşır."

"Sen, dans ettiğin şeytanın kim olduğunu bilmiyorsun, Chastain."

"Belki de." Vampir başını eğdi. "Ama dans etmeyi çok *severim*."

Tarihçi odadan çıktı, kadife frak ceketinin etekleri topuklarında hışırdadı. Meline kapıyı kapatıp sıkıca kilitlediğinde, gümüş azizin bakışlarının ensesinde delici bir acı hissetti. Hücre dışındaki altı köle kılıç, Marquis cebine uzanıp avucunun içine küçük siyah bir fareyi kaldırırken, gözleri aşağı bakarak derin bir reverans yaptı. Yaratığın karanlık gözlerine bakarak mırıldandı.

"Misafirimize göz kulak ol, Armand."

Vampir, tanıdık yaratığı taş döşemeye koydu ve şato merdivenlerinden aşağı indi, Meline hızla arkasından takip etti. Her adımda, gümüş aziz için takındığı gülümseme kayboldu, de León'un korkusuna duyduğu acımasız eğlence uzaklaştı. Geçtiği uyanık familiarlar ve ölümsüz saray mensupları sadece gölgelerdi, zihninde giderek büyüyen daha karanlık bir gölge. Gerçek bir tehlike altında olmadığını, annesinin en sevdiği çocuğuna zarar vermeyeceğini biliyordu. Ama bu *iğrenç yaratık,* işlediği suçlar, bir şekilde onun güvenini kazanması gerektiği düşüncesi...

Demirden kapılar emriyle açıldı ve o, tüm ışığın ve umudun sınırını geçerek şatonun derinliklerine indi. Sul Adair'in üst katları cennete ve dünyaya bir ilahi ise, altındaki zindanlar cehenneme bir övgüdür; sessiz, karanlık ve tamamen unutulmuş. Thrallswords onun yanında yürüyordu, Meline her zamanki gibi sadık yardımcısı, botları siyah taşlarda tiz sesler çıkararak gizli yollarda ilerliyor, ışıktan uzaklaşıyorlardı. Sonunda, Sul Adair'in en derin, en karanlık çukurunda, Marki Chastain ve arkadaşları bir çift ağır taş kapının önünde durdular.

Kapılar gümüşten yapılmış, aynı malzemeden yapılmış bir kilit ve zincirle mühürlenmişti. Jean-François, hanımının kendisine emanet ettiği anahtarı çıkardı ve majordomuna uzattı. Meline rahatsızlık içinde yüzünü buruşturarak gümüş asma kilidi açtı, Jean-François geri çekilirken köleler zincirleri çözdü. Bir işaretle, erkekler zorlanarak ağır kapıları ardına kadar açtılar.

İçeride, zifiri karanlık ve hafif kan ve kömür kokan bir hücre bekliyordu. Duvarları ham kayadan oyulmuş, kaba ve aceleyle yapılmış,

su sesleriyle yankılanıyordu. On beş metre genişliğinde, on beş metre derinliğinde olan hücre, yukarıda dünyayı saran sonsuz kışa rağmen hala akan karanlık bir suya doğru keskin bir uçurumla son buluyordu.

Bir yeraltı nehri.

Üç köle kılıçlı adam hücreye dikkatlice girdi ve su kenarına süslü bir deri koltuk, yanına da maun bir masa koydu. Üzerine kimyasal bir küre, iki kristal kadeh ve yeşil camdan bir şişe yerleştirildi. İşlerini bitiren adamlar, nehre ve ötesindeki karanlık kıyıya bir kez bile sırtlarını dönmeden, meşaleleri yüksekte tutarak geri çekildiler.

Meline ellerini ovuşturarak yalvardı. "Efendim, ben..."

Jean-François parmak uçlarını öptü ve kadının dudaklarına bastırdı.

"De León'a bak. İhtiyacım olursa çağırırım."

Korkuyla parlayan gözlerle başını eğdi. Jean-François, yanında duran adama baktı. 1,95 metre boyunda, kaslı, elinde yanan bir meşale tutan bir adamdı. Koyu renkli saçları, alnında bir tepe oluşturarak geriye taranmıştı, sakalı o kadar keskin kesilmişti ki dudakları kesebilirdi.

"Eğer bağırmam gerekirse, Kaptan Delphine, hemen gelin."

Kaptan, sağ elini göğsündeki Chastain arması üzerine koydu. "Marki."

Jean-François, deri ciltli tarih kitabını avuçlarının arasında sıkıştırarak hücreye girdi. Kapılar arkasından gürültüyle kapandı, nehrin şırıltısı altında taş duvarlar tüm dünyayı sessizliğe boğdu. Zincirlerin yerine sabitlendiğini, asma kilidin kapandığını, zayıf nefes seslerini, çıtırdayan meşaleleri ve Meline'nin korku dolu kalp atışlarını dinledi. Hücreye bakındı; özellikleri olmayan, soğuk ve nehir kenarındaki kimyasal küre dışında tamamen karanlıktı. İmparatoriçesinin yaratabileceği en derin ve karanlık hapishaneydi.

Ve sonra, o hapishaneye evim diyen şeye baktı.

Uzun boylu, ince, buz gibi solgun bir kadındı. Nehrin karşı kıyısındaki ışığın kenarında gizleniyordu. Karşıya geçemeyecek kadar güçsüzdü. Başı eğikti, uzun gece mavisi saçları porselen yanaklarını örtüyordu. Deri ve yırtık ipekler giymişti ve imparatorun kendisine yakışacak kadar güzel, süslü bir palto giymişti. Kumaş kırmızıydı, altın filigranlarla süslenmişti, eski kan ve yeni küllerle ve nefret dolu hırsın kalıntılarıyla lekelenmişti. Yüzünün alt kısmı, çenesi, korkunç, ölümcül *dişleri*, gümüşten yapılmış bir ağızlık ile kapatılmıştı.

gümüş çubuklarla sabitlenmişti. Ve onu sessizce izliyordu, meleklerin kılıcı gibi yanan öfkeyle, şeytanın ruhu kadar kara bir bakışla.

"Ben, Kanlı Chastain'in Markisi Jean-François, Margot Chastain'in Tarihçisi, Adının İlk ve Sonuncusu, Kurtların ve İnsanların Ölümsüz İmparatoriçesi."

Canavar hiçbir şey söylemedi.

"Sen Celene Castia, Liathe'nin sonuncususun."

Yine de Celene adındaki canavar ses çıkarmadı. Gözleri karanlıkta mum ışığı gibi parlıyordu; hava yapışkan, siyah ve nemliydi. Bir an için Marki nehrin kenarında değil, uçurumun kenarında duruyor gibi göründü ve onu sadece boğazına bastırılan soğuk *dişleri* kurtarabilirdi. Ama Marki yana döndü, geçmişini masanın üzerine koydu ve kravatının altındaki yarayı kaşıdı. Ceketini düzelten Jean-François, deri koltuğa oturdu ve suya doğru baktı.

"Hiçbir şey söylemeyecek misiniz, mademoiselle?"

Liathe sessiz kaldı, yeni doğmuş bir tay gibi titreyerek, gözlerini onun boğazına dikmişti.

"Bütün gece bekleyebilirim," dedi tarihçi. "Ve gerektiği kadar daha fazla gece. Burada kaç gündür acı çekiyorsun? Yedi? Sekiz? Acı tarif edilemez olmalı. Ama bana konuşursan, mademoiselle, her şey sona erebilir."

Canavar sessiz kaldı. Yıkılmış ve titriyordu.

"Ne yazık." Marki içini çekti. "Biraz oturup kitap okuyabilir miyim? Kardeşin oldukça açık sözlüydü ve gözden geçirmem gereken çok şey var."

Jean-François bacaklarını çaprazladı ve kucağındaki kitabı açtı. Alt dudağını hafifçe emerek, gözlerini sayfalarda gezdirdi. Kalın, koyu harfler aralarında akan sular gibi akıyordu ve onu Cairnhaem'deki savaşa, o...

"Gabriel."

Jean-François karnında hafif bir heyecan hissetti. Sabit bir eliyle bir sayfa daha çevirdi.

"Hmm?" diye mırıldandı, başını kaldırarak. "Affedersiniz, M^lle^Castia?"

Işığın kenarında duran şey, taş gibi sert ve kara bakışlarla ona dik dik bakıyordu. Jean-François, ağzını kapatan gümüş kafesten, bir an için dişlerinin parladığını gördü.

"Kardeşim... sizinle mi *konuşuyor*?"

Tarihçi kucağındaki kitabı okşadı. "Uzun uzadıya."

Canavar o anda tısladı, tek bir kelimeyle, ayaklarının dibindeki taşa delik açacak kadar zehirli bir sesle.

"*Korkak.*"

Marki, yanağından kıvrılan sarı saçlarını düzeltti. "Bazıları buna bilgelik der, kırılmaktansa eğilmek. Çünkü hepimiz kırılmak zorundayız, kuzenim, sen ve ben bunu herkesten iyi biliriz. Susuzluk *her zaman* galip gelir. Ama solgun İmparatoriçem senin hikayeni dinlemek istiyor, mademoiselle. Seni burada karanlıkta çürümeye bırakmak yerine, sonsuz cömertliğiyle Margot sana konuşma fırsatı sundu. Geçmişinden bahset. Kahramanlıklarından.

"Kutsal Kase'yi."

"Evet." Tarihçi gülümsedi, çikolata rengi gözleri parladı. "Ve Kutsal Kase'yi." Canavar başını eğdi, sesi kadife gibi yumuşaktı.

"… Gabriel sana ne anlattı?"

"Şimdilik bildiği kadarını. Onun anlatmadıklarını senin tamamlayacağını umuyorum. En son Cairnhaem'deki savaştan bahsetmiştik, o ve ben. Terörler. Kurt Anne." Vampir parmak uçlarıyla sayfayı tıklattı. "Senin ihanetin."

"*Benim* ihanetim mi?" "O öyle adlandırdı."

"Ve ona inanıyor musun?" Canavar başını salladı, sesi soğuk öfkeyle titriyordu. "Kardeşim bir ayyaş. Bir palavracı. Ama her şeyden önce bir *yalancı*."

"Eh," Jean-François ince bir gülümsemeyle, "Bütün erkeklerin zaafları vardır. Ama onun hakkındaki gerçeği ortaya çıkaracağına eminim."

"Hayır, günahkar," diye tısladı, alçak ve tehlikeli bir sesle. "Ben korkunç Wulfric'in müridiyim. Esana'nın liathe'si, bu imparatorluk henüz beşikte ağlayan bir bebekken yapılan eski bir antlaşmaya bağlıyım. Yüz günahkâr ruhun ve *bin* çalınmış yılın taşıyıcısıyım. Ebedi Kral'ın torunuyum. Ve Cennet Kralı'nın hizmetkarı."

Canavar başını salladı.

"Ben korkak değilim. Hain de değilim."

"Yazık." Marki keskin pençesini dudağına sürtüp, isteksizce başını salladı. "Yine de, çektiğin acıları düşünürsek, reddetme cesaretini inkar edemem. Dürüstlüğünü takdir ediyorum, M(lle) Castia. Hatta..." Tarihçi masaya dönüp, üzerindeki şişeyi kaldırdı. "Buna içelim."

Ve gülümseyerek, uzun tırnağıyla siyah mum mührü kırdı.

Parfümün kokusu onu sardı; baş döndürücü, yoğun, demir gibi parlak. Jean-François, bir kadehi doldururken, sonra diğerini doldururken, suyun ötesindeki canavarın dişlerini gıcırdatarak tısladığını duydu. Kan, onu taşıyan kölenin vücut ısısıyla hâlâ sıcaktı ve kristal kadehe akıyordu; o kadar pürüzsüz bir menisküs oluşturmuştu ki, Marquis'in bir yansıması olsaydı, onu yansıtabilirdi. Ve o parlak kokuyu derin derin içine çekerek, tarihçi kadehini nehrin karşısındaki şeye kaldırdı.

Jean-François onu ne görmüş ne de hareket ettiğini duymuştu, ama iğrenç yaratık artık çok daha yakındaydı. Ayakları suyun kenarında duruyordu. Gözleri kana kilitlenmişti, pençeleri avuç içlerini kemiklerine kadar ısırıyordu. Yine de derisinin altındaki damarları o kadar kurumuştu, açlığı o kadar derindi ki, yaralarından tek bir damla bile kan akmıyordu.

"Santé," diye gülümsedi tarihçi.

Jean-François kanı yudumladı, o sıvı ateş dilini öptüğünde titredi, altın cam kadar zengin, okyanuslar kadar derindi. Gözlerini kapattı, kanın boğazından aşağı akmasına izin verdi, karnından her parmak ucuna kadar yayıldı. Gözlerini tekrar açtığında, canavar hâlâ *titreyerek,* o akıntının kenarında durmuş, sefil ruhunun her zerresiyle kendini suya atıp geçmeye çalışmamak için mücadele ediyordu.

İçmek için.

Tanrım, *boğulmak...*

İkinci kadehi kaldırdı, ağzına kadar doldurdu. Yavaşça ayağa kalktı ve kadehi nehrin karşısındaki şeye uzattı.

"Hâlâ konuşmayacak mısınız, mademoiselle?"

Son Liathe, boğazında nefret, sefalet ve açlık kaynarken tısladı. Jean-François uzattığı bardağı kaldırdı ve kırmızı renkteki ışığın oyununu inceledi.

"Nasıl istersen."

Ve bir iç çekerek, kadehi suya attı.

Cam, düşerken kenara çarptı, parçalandı ve kan damlaları taşın üzerinde koyu kırmızı yakutlar gibi parladı. Canavar dizlerinin üzerine çöktü, çığlık atarak suya doğru atıldı, elini uzattı, kıvrandı, pençeledi. Ama nehir bir alev duvarı gibiydi ve kadeh selin içinde kaybolurken, Liathe başını eğdi, dişlerinin arasından titrek, kalbi parçalanmış bir inilti sızdı.

*"*Oh, Tan*rım..."*

"Hanımımın zamanı var, mademoiselle," tarihçi yalan söyledi. "Bolca zamanı var. Yarın, belki de ondan sonraki gece geri döneceğim, bu arada siz de acınızı ve onurunuzu tartabilirsiniz. İlki gerektirdiği ve ikincisi izin verdiği kadar yüksek sesle çığlık atın. Sizi, Yüce Tanrınızın bile duyamayacağı kadar derine gömdük."

Tarihçi kitabını aldı. Açık şişeyi karanlıkta kokusunu yaymaya bırakarak kapıya doğru büyük adımlarla yürüdü.

"Bekle..."

Durdu. Kızıl dudakları kıvrıldı.

"Büyük Kurtarıcı, bekleyin..."

Jean-François döndü. Canavar hala su kenarında dizlerinin üstünde, başı eğik, tırnakları taşı tırmalıyordu. Damarlarında dolaşan çalıntı güç ve yarattığı tüm dehşete rağmen, Celene Castia bir an için sadece *eskiden olduğu* kişi gibi göründü. Nordlund eyaletlerinden bir hizmetçi. Bir kız kardeş. Bir kız evlat.

Bir kız.

"Şişeyi verin," diye yalvardı. "Siz de istediğinizi vereceğiz."

Jean-François çenesini kaldırdı, öfkeyle bakarak. "Bu bir hile değilse..."

"Hile falan yok. Tanrı yardımcımız olsun." Boğazında hırıltı ile hıçkırık arasında bir ses çıktı ve tarihçi, içinde gözyaşı akıtacak kadar kan kalmadığını fark etti. "Şişeyi ver bize, günahkar. Konuşuruz."

Jean-François yavaşça masaya doğru yürüdü, topuk-parmak, topuk-parmak, ve su kenarına ulaştığında Celene o kadar titriyordu ki, her an parçalanacak gibi görünüyordu. Tarihçi bir keresinde dört gece susuz kalmıştı ve kadının şu anda çektiği acıyı ancak hayal edebiliyordu. Ama yine de, bu korkunç, efsanevi kadını bu kadar aşağılanmış görmek, onu neredeyse hor görmeye itti.

Korkmuş olduğum şey bu *muydu?*

Şişeyi suya doğru fırlattı, elli fit uzağa, cam ışıkta parıldıyordu. Onu kapmak için acele ederken, neredeyse düşürüyordu, açık ağzından kan fışkırarak ellerine sıçradı. Çaresizce, canavar şişenin ağzını gümüş burnuna bastırdı ve ters çevirerek içindeki sıvıyı bekleyen ağzına döktü. Açlıktan ölmek üzereyken, durmadan içti, tamamen sefil bir halde, şişenin dibine ulaştığında, diline damlayan son damlalarla inleyerek içti. Ağzı saf gümüşten yapılmış parmaklıklarla kapatılmış olmasına rağmen, yine de

, ellerinden, dilinden ve metalin üzerinde cızırdayan parmaklarından kanı yaladı, havaya siyah dumanlar yükseldi.

Jean-François yerine oturdu ve yanındaki masadaki kendi kadehine baktı.

Tarihçi, ceketinden iki kurt ve iki ayın oyulduğu tahta bir kutu çıkardı. İçinden, onu izleyen şeyin bakışları kadar siyah uzun bir tüy kalem çıkardı ve sandalyesinin koluna küçük bir şişe koydu. Tüy kalemi mürekkebe batırdıktan sonra, Jean-François karanlık ve bekleyen gözlerle başını kaldırdı.

Celene derin bir nefes aldı, kan ve gümüş kokusunu içine çekti.

"Başla," dedi vampir.

ÜÇÜNCÜ KİTAP

EVCİLLEŞMEMİŞ

Crimson Glade. Ah, sadece adını söylemek bile yaşlı kalbimin içinde bir ateş yakıyor. Gümüşten azizler ve ölümsüz iblisler, kutsanmış savaşçılar ve akılsız cesetler, o kadar çok kan dökülmüş ki, on üç yıl sonra bile kar hala kırmızıya boyanmış. Ve tüm bunların arasında, cennetin tüm ateşleri onun derisinde parıldıyor gibi, mürekkep o kadar parlak yanıyordu ki, o zaferle ayakta duruyordu, barrowking'in kılıcı çıplak ve kanla kaplıydı.

Ben de oradaydım dostum. Ve bugüne kadar, o günü rüyamda görüyorum. O yerlerde dans ettim, Baanr Aóbd'un faemaidlerinin bacaklarının arasından nektar içtim, Her Şeyin Sonu'ndaki sonsuz yolda yürüdüm ve sana şunu söyleyeyim, Gabriel de León'un Ossway'de savaşı kazandığı gün kadar derin bir korku ya da hayranlık hiç yaşamadım.

Korkunç Tolyev'in öldüğü gün.

—DANNAEL Á RIAGÁN, SOOTHSINGER *THE LAST SONG*, A MEMOIR, 674 AE

I

KÜÇÜK DAĞ

"NEREDEN BAŞLAYALIM?" diye sordu Celene, keskin tırnağını taşın üzerinde sürükleyerek. "Lorson'daki çocukluğumdan mı bahsedelim? Günlerin ölümü bizi bulmadan önceki güneşli yıllardan ve kardeşimle birbirimizden nefret etmeyi öğrendiğimizden mi? Bunların hiçbirinin önemi yokmuş gibi davranalım mı?"

"İpliklerin desenini anlamak için, tüm halıyı incelemek gerekir." Jean-François en çekici gülümsemesini gösterdi. "Ve kardeşine de söylediğim gibi, benim azımsanmayacak deneyimlerime göre, tarih en başından başlamak en iyisidir."

"Senin ve onun gibi yaratıklar için. Ama seninle benim aramda bir okyanus var, günahkar."

"Bu kelimeyi sanki hakaret etmek için kullanıyorsun," diye düşündü tarihçi. "Oysa, senin kısa ömründe, tanıdığım çoğu eski insanlardan daha fazla zulüm yaptın. Camdan evlere taş atma konusunda bir söz vardır."

"Tanrı'nın ateşiyle dolu bir kalpte günah için yer yoktur."

Jean-François, bilmediği alıntıya kaşlarını çattı. "... Yeminler Kitabı mı?"

"Hayır."

Tarihçi kalemini dudağına dokundurdu. "Hâlâ, İnançsızların davasının haklı olduğuna inanıyorsun, öyle mi? Başarısızlığının büyüklüğü göz önüne alındığında, bunu nasıl mantıklı hale getirebilirsin? Eğer Priori'nin deli saçması iddiaları doğruysa, sen Tanrı tarafından seçilmişsen, Illia ve tüm takipçileri neden hak ettikleri cehennemde çürüyorlar?"

"Herkes değil," diye cevapladı Celene.

"Doğru. *Sen* ise İmparatoriçemin mahzeninde

çürüyor." "Ben Tanrı'nın istediği yerdeyim."

Marki güldü. "Ben hepimizin orada olduğumuzu sanıyordum, mademoiselle."

"Kendinizi *tarihçi* olarak tanıtıyorsunuz. Ama bize *inançsız* diyorsunuz. Bu isim bir yalan. Eğer iddia ettiğiniz unvana layık olsaydınız, bunu bilirdiniz.

bunu bilirdin."

"Tarihin galip gelenler tarafından yazıldığını biliyorum. Ve Esani'ler bundan *çok*

bunun çok uzağındaydı."

"Bu savaş henüz bitmedi."

“Beni affet.” Jean-François gülümsedi ve etraflarındaki çıplak kayaya işaret etti. “Dizlerinin üstünde dünya çok farklı görünüyor olmalı.”

"Öyle. Bu yüzden orada dua ediyoruz, küçük kız."

Jean-François'nın öfkesi kabardı. "Küçük? Sen benden daha gençsin, kız."

"Kız mı?"

Tutsak başını eğdi. "*Buraya gel*

de bize öyle de."

Tarihçi, suyun karşısındaki vampire bakakaldı. Kadın, sanki ona olabildiğince yakın olmak istercesine, hala kıyının en ucunda duruyordu. Bakışları onun gözlerine kilitlenmişti, gece mavisi saçları çenesinin gümüş rengi kafesini çerçeveliyordu, gözleri kadınınki kadar karanlıktı, kenarlarına kadar dolmuş, siyah ve dipsizdi. Eğer çok uzun süre bakarsa, o gözlerde boğulacakmış gibi hissediyordu, tıpkı annesinin onu öldürdüğü gece olduğu gibi, dizlerinin önünde, yakut rengi dudakları cildini okşarken ve dişleri derinine batarken, acı ve korkunç bir zevk birbirine karışırken, vücudundan sıcaklık çekilirken...

Hayı

r.

Dur.

"Dur," diye tısladı.

Jean-François gözlerini kırptı. Bir zamanlar oturduğu yerde durduğunu fark etti. Botları nehrin kenarında duruyordu, karanlık akıntı ayak parmaklarının hemen ötesinde dalgalanıyordu. Hiçbir kith köprüden geçmedikçe veya yüksekten uçmadıkça akan suyu geçemezdi, ama bir adım daha atsaydı, içine düşebilirdi; o selde sürüklenip kemikleri etlerinden ayrılabilirdi.

Ve en korkunç olanı, bunu *istemesi* idi. Çünkü o, bunu *istemişti*.

Tarihçi, o dipsiz gözlere tekrar baktı ve omurgasından aşağıya doğru mükemmel bir korku dalgası yayıldı. Dişleri diş etlerinde uzadı ve keskinleşti.

"Etkileyici," diye fısıldadı Celene.

"Bir daha bunu yapma," diye bağırdı. "Yoksa, Gece'ye yemin ederim ki, çığlıkların Augustin'e kadar duyulana kadar seni burada bırakacağım."

Celene yalvarırcasına avuçlarını yukarı çevirdi, gözleri siyah inciler gibi sertleşmişti. "*Bizi affet*."

Tarihçi sandalyesine geri döndü, kitabını açtı ve üç nefes alıp vererek sakinleşmeye çalıştı. Birkaç dakika önce hissettiği küçümseme, şimdi öfke ve dehşetle yerini almıştı. Uzak kıyıda gizlenen bu şey hakkında birazcık da olsa bir fikir edinmişti. İmparatoriçesinin bu sorgulamayı kendisi yapmak istememesinin bir nedeni vardı. Celene Castia'nın, hanımının bulabildiği en karanlık çukura gömülmesinin bir nedeni vardı. Nordlund'un ücra bir köşesinden gelmiş bir hizmetçi gibi görünebilirdi. Yaşı birkaç yıl bile olmayabilirdi. Ve o siyah sulara düşseydi, o karanlık kıyıda çaresizce hapsedilmiş olarak kalacaktı; ama bu, cesedine pek de teselli olmazdı. Jean-François, o simsiyah gözlere tekrar baktığında sonunda anladı. Kapana kısılmış ve köşeye sıkışmış olsa da...

Bu şey tehlikeli.

"Kardeşim sana çocukluğumuzdan ne anlattı?" diye sordu kadın.

Tarihçi kuru dudaklarını yaladı ve yanındaki kan dolu kadehten bir yudum aldı.

"Sen Nordish eyaletlerinde büyüdün," diye cevapladı. "Raphael Castia ve Auriél de León'un en küçük kızı. O, bir demirci, bir alçak, fahişelerine ve içkiye düşkün, çocuklarını döven bir adam. O ise, bir baronun asil kızı, bir dişi aslan, çocuklarını Tek İnanç'ın ışığında yetiştirmek için elinden geleni yapan bir kadın."

Gümüş namlunun arkasından bir kıkırdama duyuldu. "Gabriel sana böyle mi söyledi?"

Jean-François gözlerini kırptı. "Sen farklı bir şey mi söylüyorsun?"

"Annem aslan değildi, günahkar. Auriél de León gururlu, şımarık *bir veletti*. Babam, canavarın çocuğunu taşıyan bir kadınla evlenerek çok az erkeğin yapacağı bir şey yaptı. O ise ona sadece küçümsemeyle karşılık verdi. Annem tüm inancını, zamanını, sevgisini Gabriel'e adadı. Geri kalanımıza ise kırıntılar bıraktı ve buna ziyafet dedi."

Canavar başını salladı ve tırnaklarını taşa sürttü.

“Babam da kötü bir adam değildi,” dedi. “Raphael Castia iyi bir kalbi vardı. Çocukken bile, ona ne yaptığını görebiliyordum; kendi elleriyle yaptığı yatakta istenmemek

kendi elleriyle kurduğu yatağa kabul edilmiyordu. İri yarı, öküz gibi güçlü bir adamdı, ama sırtında ağır bir yük taşıyormuş gibi yürürdü. Çok içki içerdi. Çok fazla uzaklara giderdi. Babam aziz değildi, ama yine de çabaladı. Anneme, kız kardeşime ya da bana asla elini sürmedi."

"Ama Gabriel'i dövüyordu..."

"İtaatsiz bir üvey evlat gibi mi?" Celene başını salladı, gözleri karanlıkta parıldıyordu. "Çünkü öyleydi, Chastain. Annem kardeşimin kafasını o kadar çürümüş fikirlerle doldurdu ki, kendini tutamadı. Gururunun ateşini körlemesine besledi, ta ki onu kör edecek kadar parlayana kadar."

Tarihçi dudaklarını sıktı. "Kardeşin bambaşka bir hikaye anlatmıştı."

"Elbette anlattı. Onlardan ne kadar sık bahsederse bahsetsin,
Gabriel'in en büyük aşkı asla içki ya da ahlaksızlık olmamıştır. *Yalan söylemektir*." Jean-François kaşlarını çatarak yüksekteki kuleye doğru baktı.

"Açık konuşalım, küçük Marki," dedi Celene, parmaklarını kucağında birbirine dolayarak. "İmparatoriçe cesaret ederse bizi öldürür. Nereden geldiğim umurunda değil, ne olduğumuz da. Margot Chastain, Celene Castia'nın hikâyesini sadece *başka birinin* hikâyesi olduğu için istiyor. La demoiselle du Graal. Tanrı'nın Kızıl Eli. *San Dior* adının göklere ilk kez söylendiği gün oradaydık ve göklerin cevabını duyduk. Tarih en iyi başlangıcından başlar ve sevgili kardeşim kendinden bahsetmekten başka bir şey yapmazken, senin buraya egomu okşamak için gelmediğini varsayalım ve efendinin gerçekten duymak istediği hikayeyi anlatmamıza izin ver."

Celene geriye yaslandı, bacaklarını önüne uzattı, avuçlarını taşa dayadı. "Sizi temin ederiz, bu hikayeyi dinleyerek *hakkımızda* bilmeniz gereken her şeyi öğreneceksiniz.
."

Tarihçi başını eğdi, kalemini kaldırdı. "Nasıl
isterseniz, M^lle^Castia."

"Öyleyse." Canavar çenesini indirdi ve kirpiklerinin karanlık sisinden tarihçiyi izledi. "Sevgili Gabriel seni nerede bıraktı?"

"Cairnhaem'deki köprüde," diye cevapladı Jean-François. "Nightstone'un zirvelerinde bir Esani ancieni arıyordunuz, ama onu kendi eliyle öldürülmüş halde buldunuz ve ardından iki farklı Kan Mahkemesi'nin peşindekiler tarafından yakalandınız. Yaşına göre bir vampir için şaşırtıcı bir güç gösterisiyle, Kurt Anne Terörleri ortadan kaldırdı, ama Dyvok'a karşı Dior'u savunmak için sadece siz ve Gabriel kaldınız. Ve siz onu ihanet ettiniz."

"İhanet ettin." Canavar içini çekti. "Sevgili kardeşim.

Sevgili yalancı." "Onu düşürmediğini mi inkar ediyorsun?"

“Biz sadece bir hainin kendi sırtında bıçağı hissettiğinde sızlanmaya hakkı olmadığını söylüyoruz. Ve kardeşim, biz ona iyiliğini geri ödemeyi lütfetmeden *çok* önce beni düşürmüştü.”

"Tek başına savaşmanın akıllıca olduğunu mu düşündün?"

"Hayatımın çoğunu yalnız geçirdim, günahkar. O gece neden farklı olsun ki? Gördüğüm cehennem, gittiğim yerler... Celene Castia'nın nasıl biri olduğunu biliyordum."

"Peki neyden?"

Canavar, akan suları izledi, siyah gözleri aniden uzaklara daldı.

"Annemle bir keresinde kavga etmiştik. Güneş battıktan yıllar sonraydı. O zamanlar sert ve kavgacı bir kızdım. Dizlerim ve parmak eklemlerim yaralıydı. Dişlerine değer vermeyen bir aptal, bana erkek fatma derdi.

On birinci azizler günüm yaklaşıyordu ve babamın ve Lorson'daki diğer erkeklerin taşıdığı gibi bir kemer bıçağı istemiştim. Annem bana yeni bir elbise alacağını söyledi. Haftalarca kavga ettik, ama o hiç taviz vermedi, çocukça hayallerimi bir kenara bırakıp kadın olmanın ne demek olduğunu öğrenmem gerektiğini söyledi. *'Büyü artık,*' derdi. *'Tanrı aşkına, Celene, büyü* artık.'"

Canavar, çocukluğunun sınırında sonsuza kadar donmuş bedenine baktı.

“Gözyaşları içinde babamı aradım. Onu her zamanki gibi demirhanesinde, örsünün başında eğilmiş buldum ve ona nasıl dayanabildiğini sordum. Böyle yaşamayı. *Onunla* yaşamayı. Alnındaki teri parmağıyla sildi ve gülümsedi. ‘Ailemizin adı ne, kızım?’

"Castia," diye cevapladım.

“‘Eski Nordish dilinde bu, kale anlamına gelir. Kaleler çelikten mi yapılır?’ “‘Hayır, baba.’

"O zaman buzdan mı yapılır?"

"Kaleler taştan yapılır, baba."

"Güzel. Peki kaleler ne için yapılır?"

"Prensesler yaşar." Somurtarak cevap verdim. "Aptal balolara giderler, aptal prenslerle yemek yerler ve *aptal* elbiseler giyerler."

“O güldü, çekicini yere bıraktı ve beni kocaman kollarıyla kaldırdı. Babam bir devdi. Bir kaya. Toprağın kökleri kadar güçlüydü.

“‘Kaleler *kalıcıdır,* canım. Fırtınalara, yangınlara ve sellere karşı dayanıklıdırlar. Çelik paslanır. Buz erir. Ama taş ayakta kalır. *Biz de* öyle yaparız. Başkalarının yükünü taşımak için biz yükü taşırız. Dayanılmazı dayanırız.’ Yüzümdeki saçları geriye doğru düzeltti, gözlerinde İskandinav ateşi yanıyordu. ‘Kaleler taştan yapılmıştır, Küçük Dağ. Sen de öyle.’”

Celene, tamamen hareketsiz bir şekilde suya bakakaldı.

"Ve sonunda," diye içini çekti. "Cairnhaem'de aptal kardeşimizden kurtulup bunu savaşın gidişatına bağlayabileceğimiz bir fırsat çıkınca, şansımızı denedik. Kolu parçalandı. Kılıcı kayboldu. Derisindeki lanetli ışık, düşmanlarımız kadar bizim de onu görmemizi zorlaştırıyordu ve hayatta kalsa bile Gabriel'in içindeki susuzluk her geçen gün artıyordu. Onun yenik düşmesi an meselesiydi. Her şeyi göz önünde bulundurduğumuzda, onsuz daha iyi olacaktık."

Jean-François kaşlarını çatarak kalemini kaldırdı. "Affedersiniz, M^lle^Castia, ama biraz kafam karıştı. Siz derken, siz ve Dior'u mu kastediyorsunuz, yoksa..."

"*Bizi* kastediyorum, günahkar."

Son Liathe, ince elini sallayarak tüm vücudunu işaret etti.

"Hepimiz."

Tarihçi, cehennem kadar karanlık ve derin bakışlarıyla onun gözlerine baktı. Gabriel'in Aveléne'deki savaşı ve Rykard Dyvok'un sarhoş olup küle dönmesini anlattığı hikayeyi hatırladı. Kızıl Haçlı Seferi sırasında Esani'ye atfedilen zulümleri hatırladı. Ve bu canavarın siyah gözlerine bakarken, ona bakan kaç tane canavar olduğunu merak etti.

"Köprü ikiye bölündü," diye devam etti Celene. "Kalan kısmı arkamızdaki uçuruma zar zor tutunuyordu. Dior yanan barikatın güvenliğine doğru koştu, Gabriel aşağıdaki uçuruma atılırken biz de kendimizi parmaklıktan geriye fırlatıp savaşın ortasına attık. Hayvan kanıyla kaplı Kurt Anne ve Headsmun'u gördüğümüzde, bileklerimizi çevirip kanlı kılıçlarımızı yeniden ortaya çıkardık."

"Sanguimancy," diye mırıldandı tarihçi.

Canavar bunu duyunca başını kaldırdı, gözlerinde kurnaz bir ışıltı vardı.

"Sadıkların armağanı. Kanın kendisinin ustası. Nasıl çalıştığını merak ediyor musun, günahkar?" Yanındaki şişeye başını salladı. "Bize bir içki daha getirirsen, nasıl çalıştığını göstereriz."

*Mark*i, boynuna sabitlenmiş o karanlık gözleri görmezden geldi. "O kılıç senin kanından yapılmış demek. O kadar yorgun olmana rağmen, içinde

"Hayır," diye cevapladı canavar. "Ama Kurt Anne'nin gücü korkunç

"Hayır," diye cevapladı canavar. "Ama Kurt Anne'nin gücü korkunçtu, ama et cadısı onu çoktan derinden yaralamıştı ve biz de yaralıydık, ama Tanrı'nın ateşi hala kalbimizde yanıyordu. Bu yüzden susuzluğumuzu hemen gidermek istedik."

"Sen ve kardeşin arasında bir akrabalık var demek," diye düşündü tarihçi.

"Ne demek istiyorsun?"

"Ailenizde kibir var gibi görünüyor."

"İşe yaramalıydı," diye bağırdı Celene, aceleci bir sesle, karanlığı kesen bir sesle. "Kiara'nın kanı bizimkinden daha zayıftı. Ancien'in gücü bu damarlarda akıyor. Usta Wulfric'le çalıştığım sırada onun gibi düzinelerce kith doğurmuştum, ve o zamandan beri Kan'da daha derinlere inenler *de oldu*." Celene başını salladı, sessizce öfkelenerek. "O ölmeliydi.

"Ama ne kadar derin dursak duralım, Kiara bir şekilde daha güçlüydü — olması gerekenden çok, *çok* daha güçlüydü. İlk darbemiz karnını göğsüne kadar açtı, ama onun karşılığı bizi köprüden neredeyse uçuruyordu. Hız avantajı bizdeydi, ama Tanrım, onun gücü *şeytaniydi*. İlk darbeyi savuştururken kolumuz kırıldı, bu yüzden savuşturmak yerine kaçmak zorunda kaldık, Kiara kendini Tempest'in gürleyen, geniş yaylarına atarken biz de yana kayarak kaçtık. Her darbesinden kıl payı kurtulduğumuzda, havayı o kadar hızlı kesiyordu ki, ardından gök gürültüsü geliyordu. Yoldaşı Kane de ayağa kalkmıştı, kaçmamız gereken bir kılıç daha vardı ve Kurt Anne, etine sapladığımız darbelerin acısını hissetmiyor gibiydi.

"Böyle devam edemezdik.

Sonra, gözümüzün ucuyla bir hareket gördük; Dior ayağa kalkıyordu. Kız nefes nefeseydi, taş tozu, kan ve külle kaplıydı. Ama cesareti hiç kırılmamıştı, kolundan gümüş çelik hançeri çekip savaşa girmeye hazırlandı. Aptallığını lanetlerken bile cesaretine hayran kalmak zorunda kaldım. Sonuçta ikisi arasında ince bir çizgi vardı ve bu çocuğun farkı öğrenecek kadar uzun yaşayıp yaşamayacağını merak ettik.

"Hayır!" diye bağırdık, ellerimizi kaldırarak. "Geri çekil, chérie, *geri çekil*!"

"Tarihin akışını değiştirmek için bir göz açıp kapama yeterlidir. Bir anlık dikkatsizlik, yaşam ve ölüm arasındaki farkı belirleyebilir. Bizler, yağmurun altında yürüyen, saniyeler arasındaki sonsuzlukta uyanık olan yaratıklarız. Kiara'nın uzattığımız kolumuzu sımsıkı kavradığını hissettiğimizde, o anda ne kadar korkunç bir hata yaptığımızı anladık."

Celene Castia başını salladı, sesi yumuşak ve uzaklaştı.

“Ossway'de cùildamh adında bir köpek türü vardır. Bir tür geyik köpeği. Bu günlerde nadir görülürler. Öncelikle bakımı pahalıdır ve sonuçta avlanacak geyik kalmamıştır. Ama en değerli olanları parmakları olmayan dişilerdi. Nedenini biliyor musun, Tarihçi?”

Jean-François başını salladı. "Cùildamh, vahşiyetleriyle ünlüydü. Yetiştiriciler, genç dişilere geyik leşini ısırtır, sonra onları havaya kaldırır ve ayak parmaklarını kesmeye başlarlardı. Dişi, avını bırakmadan önce ne kadar çok ayak parmağını kaybederse, yavruları o kadar vahşi olur ve o kadar değerli bir üreme hayvanı olarak kabul edilirdi."

Celene başını salladı. "İyi bir Ossian av köpeği avını bırakmadan ölür. Kiara Dyvok'u botları olmadan hiç görmedik, ama botlarını çıkarsanız ayak parmaklarının olmadığını görseniz şaşırmazdık. Bizi bir çuval taş gibi savurup, çatlayan taş döşemelere vurup durdu, bir an bile korkunç pençelerini bırakmadı. Kollarımız yarım düzine yerinden kırıldı, kılıcımız göğsünü, boğazını deldi, ama yine de bizi bırakmadı. Bizi sol kolumuzdan tutuyordu ve elimizden gelen tüm gücümüzle savaştık, ama sersemlemiş, kafatasımız çatlamış ve acı içinde, parmakları sonunda kılıç tutan elimizi de kavradığında nefes nefese kaldık. Bizi kayaya vururken maskemiz parçalanmıştı, ama ne kadar mücadele etsek, küfür etsek de, gücü korkunçtu. *İmkansızdı.* Kiara gözlerimize baktı, dişlerinden kan sızarken kükredi.

"Bu kuzenin Rykard için, güzelim."

"Ve bir yılan gibi geriye doğru eğilerek, alnını yüzümüze çarptı. "Darbe o kadar şiddetliydi ki, kollarımızı yerinden kopardı, kafatasımızı parçaladı, bizi top mermisi gibi havaya uçurdu. Sert ve keskin bir şeye çarptık, yanık kokusu aldık, birinin çığlık attığını duyduk, o kadar sersemlemiştik ki kendi adımızı bile zorlukla tanıyabildik. Ve o zaman çarptığımız sert ve keskin şeyin, yanan barikatlarımızın sonuncusu olduğunu, duyduğumuz sesin Çığlık Dior'a aitti ve yanan kokusu da bizdik. "*Bizdik.*"

Celene kusursuz ve solgun eline baktı.

"Hiç ateşe verildin mi, Tarihçi?" diye sordu yumuşak bir sesle.

Jean-François, elindeki kitaptan başını kaldırmadı, kalemi sayfada akıcı bir şekilde ilerliyordu. "Boudoir'da mumlarla birkaç talihsiz olay dışında, hayır."

"Bu... *korkunç,*" diye cevapladı canavar, sesi birden küçülüp zayıfladı. "Sanki Yüce Tanrı'nın kendisi cennetten aşağı uzanıp bize... bizim türümüzün aslında ne kadar *küçük* olduğunu göstermek için... *Sana verdiğim her şey,* diyor sanki, *seni yarattığım her şey - yüz adam kadar güçlü, bin mızrak kadar hızlı, ölümsüz ve korkusuz - en basit armağanımla yok edilebilir. İlk armağanımı* gerçek *çocuklarıma verdim. Onları zamanın başlangıcında karanlıkta sıcak tutan ve* senin *gibi kötülüklerden koruyan armağanı*.

"*Asla unutma,*" diyor ateş. "*En çok kimi sevdiğini asla unutma.*

"Neredeyse hiç aklımız ve gücümüz kalmamıştı, ama o korkunç alevler paltolarımızı, saçlarımızı, etlerimizi yalarken, son gücümüzü topladık. Vücudumuzun titrediğini, parçalarımızın dağıldığını hissettik; binlerce minik damlacık uçuşa geçti, binlerce minik kanat fırtınalı gökyüzüne doğru yükseldi. Ateş, bizi yok etmek için bir iradeyle peşimizden koştu, bir kelebekten diğerine atladı, daha fazlasını yuttu, küller kar gibi yere düştü. Ama birkaç küçük parçamız kaçmayı başardı, geceye doğru kıvrılarak, yanan köprünün üzerinde bulanık bir bilinç, zafer kazanan Kurt Anne, Cairnhaem mezarlığı.

"Dior'u, Sadıkların eski bilgeliğini, Jènoah'ın korumasını bulması umuduyla o yere getirmiştik. Ama onun bulduğu tek şey ölümdü. Umutları yıkılmış, koruyucuları tek tek ortadan kaldırılmış, neredeyse tamamen yalnız kalmıştı."

Son Liathe, kadife bir divanda oturan bir kraliçe gibi soğuk taşa yaslandı. Ellerini başının altına koydu, bir dizini bükerek, başının üzerindeki karanlık kayaya baktı. Jean-François, onun sadece bir hizmetçi olduğu düşüncesi yine aklına geldi; çiçeklerle dolu bir tarlada uzanmış, çocukça arkadaşlarıyla çocukça şeyler konuşan masum bir hizmetçi. Ama artık gerçeğe daha yakın bir şeyi anlıyordu.

"Affedin beni, M^lle^Castia," dedi. "Ama Cairnhaem'de Grail'den ayrıldıysanız, onun hikayesine ne gibi bir ışık tutabilirsiniz, anlamıyorum. Belki de Kara Aslan'ın yanına dönsem daha iyi olur."

"Bundan kesinlikle *nefret* edeceksin, günahkar."

Tarihçi iç geçirdi. "Görünüşe göre sen ve kardeşin alaycılık ve kibir konusunda aynı özellikleri paylaşıyorsunuz. Ama İmparatoriçe, senin aslında ne kadar işe yaramaz olduğunu öğrendiğinde, o keskin dilini daha iyi bir amaç için kullanmış olmayı dileyeceksin."

"Ve bizi kesip durmazsan, küçük Marki, tam da bunu yapacağız."

"Nasıl? Kiara Dyvok seni kanlı bir şekilde dövdü, kollarını kopardı ve sonra ateşe verdi. Hayatını zor kurtardın. İşitme ve ikinci elden gelen laflara ihtiyacım yok ve aldığın dayaktan sonra, sonra ne olduğunu bilmen imkansız."

"Yapmayalım mı?"

"Dior'un yalnız olduğunu söyledin."

"*Neredeyse* yalnızdı dedik. Dior Lachance birçok şeydi. Çoğu zaman cesur bir kızdı. Bazen inatçı ve çok aptal bir kızdı. Kaynakları bol, kurnaz ve acımasız bir kız olabilirdi. Nefret dolu bir kız. İntikamcı bir kız. Ama her şeyden önce, günahkar Dior Lachance her zaman *şanslı* bir kızdı. Ve bu onun en karanlık anı gibi görünse de, tamamen terk edilmiş gibi görünse de, Yüce Tanrı onu terk etmemişti."

Jean-François onunla tanıştığından beri ilk kez, Son Liathe güldü; boş, soğuk ve son derece tedirgin edici bir gülümseme.

“O anda farkında olmasa da, o kızın son bir numarası vardı.”

II

AYIN DIŞI

“Kırık bir köprüde YALNIZ bir figür duruyordu. Kalbi ve elleri boştu.

"Dumanla kaplıydı. Kurumuş kanla lekelenmiş ve küle bulanmıştı. Vahşi közler, yukarıdaki şimşeklerin ritmine doğru spiral şeklinde yükseliyordu. Şövalyeleri etrafında düşmüş, kanlar içinde ve parçalanmış haldeydiler, ama Kiara ve Kane Dyvok hala ayaktaydı. Dior geriye doğru çekildi, yanan barikata yaklaştı, mavi gözleri fal taşı gibi açılmış, küllü saçları kan ve isle kaplıydı. Önündeki vampirleri, onu bekleyen kaderi ve sonra yanındaki korkuluğa baktı. O karanlık damla, fısıldıyordu.

"*Kaç.*

"*Uyu.*

"*Huzur.*

"Ben o kız değilim," diye iç geçirdi.

Kane Dyvok ölmeden önce acımasız ve vahşi görünümlü bir genç adamdı ve ölüm onun sertliğini yumuşatmamıştı. Zaten keskin ve haydutvari olan yüzü, savaş sırasında Phoebe á Dúnnsair'in pençelerinin öpücüğüyle kemiklerine kadar parçalanmıştı. Şimdi öfkeli, kanlı bir şekilde bükülmüştü ve Headsmun, yetişkin bir boğanın omurgasını ikiye bölecek kadar büyük kılıcını kaldırdı. Kılıcı başının üzerine kaldırarak, Dior'a da aynı muameleyi yapmaya hazırlandı.

"Dur, kuzen," dedi Kurt Anne. Kane tereddüt

etti ve omzunun üzerinden arkasına baktı.

"Dur mu?" diye homurdandı, Ossway lehçesiyle kalın ve karanlık bir sesle. "Onun boğazını yarayıp ellerimdeki kanını yalayacağım. Bu gecenin aptallığıyla kendime bir ziyafet kazandım, Tanrı şahidim olsun."

"Evet," diye cevapladı Kiara, Dior'a kurt gibi bakarak. "Ama bu ziyafet olmaz."

"Bu fare kim bizim için?" diye sordu Kane. "Biz intikam için geldik.
Aslan için geldik.

“‘Evet. Ama Voss *onu* almaya geldi.’ Kiara, Dior’un gözlerine sert bir bakış attı. ‘Neden?’

“Kız sessiz kaldı, uyumsuz zırhının içinde yumruklarını sıktı.

“‘CEVAP VER,’ diye bağırdı Kurt Anne.

“Dyvok'un çocuklarına Whip diyorlar. Damarlarında akan güç, sözlerinde kendini gösteriyor. Ilon'un kullandığı İtme gibi ince bir sanat değildi. Şiirsel ya da çekici bir yanı yoktu. İrade kapılarına vuran bir çekiç darbesi, çoğu insanı dizlerinin üzerine çöktüren bir koçbaşıydı. Kane henüz bir yavruyken, onu kullanmaktan acizken, Kiara medias'tı, sesi bir asırlık güçle yankılanıyor, Dior'un ayaklarının dibindeki taşlarda yankılanıyordu.

"Voss'un beni neden istediğini bilmiyorum," diye tükürdü Grail.

Kiara, sonsuzluk prenslerinin düştüğü uçuruma bakmak için parmaklıktan eğildi. Kurt Anne yaşlı değildi, ama aptal da değildi. Nikita'nın üçüncü çocuğu, Crimson Glade'deki katliamdan sonra Priori'nin gözüne girip iktidara yükselecek kadar kurnaz ve o günden beri iktidarını koruyacak kadar acımasızdı.

“Boyuna rağmen kış rüzgarı kadar hızlı bir adım attı. Dior gümüş çeliğini cildine kaldırdı, ama bıçağı kutsamadan önce Kurt Anne onu yakaladı, bir eldivenli eli bileğini, diğeri boğazını kavradı. Dior tısladı, Kiara onu yerden kolayca kaldırdı ve uçurumun üzerinde sallandırdı. Dior dişlerinin arasında küfürler boğulurken mücadele etti, ama gücü dağ yamacına karşı bir çocuğun yumruğu gibiydi.

"Şimdi uyu, küçük Fare," dedi Kiara.

Vampir, kemiği kesmeden kan akışını durduracak kadar *sıktı*. Dior'un yüzü morardı, bilinci kayboldu. Öfkesi ağzına tükürük dolduracak kadar büyüktü, ama tükürmek için nefes alamıyordu, direnişi sadece Kurt Anne'nin kol zırhına sıçrayarak kalıyordu. Ama son bir öfke patlamasıyla mücadele ederken, o kanlı tükürük titreyerek, Kiara'nın ön kolundaki deriyi birkaç santim daha yukarıya doğru kıvrıldıktan sonra sonunda dondu. Ve kemikleri çıkarılmış bir balık gibi gevşek bir şekilde, San Michon'un Kutsal Kase'si karanlığa gömüldü.

"Kiara, kemerindeki demir kelepçelere uzanmış, bir çiftini Dior'un bileklerine, diğerini ayak bileklerine takıyordu. 'Demir Kalpler onu istiyorsa,' diye açıkladı, 'Kont da onu isteyecektir. Basit bir katliam, onun saygısını kazanmanın tek yolu değildir, kuzenim. Bunu bilseydin, belki de onun gözünde daha yüksek bir yere sahip olurdun.'

"Onun lehine dur," diye alaycı bir şekilde Headsmun fısıldadı. "Yani onun yatak odasında diz çök demek istiyorsun."

Kızını omuzlarına atan Kiara, Kane'in ödünç verdiği altın şişeyi geri fırlatarak genç Dyvok'un sert bakışlarıyla karşılaştı.

“Rüzgârın sesinden seni iyi duyamadım kuzen. Bu, benim yaratıcımı, kendi kanından olan amcanı ve soyunun Priori'sini aşağılamak gibi *geldi*. Ama elbette öyle değildir. Tekrar eder misin?”

Kane cevap vermedi, şişeyi somurtkan bir ifadeyle boynuna taktı ve Kurt Anne köprüdeki iskelede bekleyen ölümlü çocuğa döndü. Çocuk yakışıklıydı, İskandinav kökenli, bıçak gibi keskin elmacık kemikleri ve mürekkep gibi kalın, siyah saçları vardı. İki büyük kar köpeğinin arasında duran Kiara'ya açıkça hayranlıkla bakıyordu.

"Fırtına şiddetleniyor," diye bağırdı kadın. "Bu havada bizi diğerlerine geri götürebilir misin?"

"Eğer isterseniz," diye cevapladı adam, "Sizi cehennem ateşinden geçip geri götürürüm."

"Bu gece şiir yok, delikanlı. Yapmak ister misin diye sormadım, *yapabilir misin* diye sordum." Delikanlı, köpeklerinin yanında karın üzerine diz çöktü. İkisi de çok güzeldi;

tüylü koyu gri erkek ve daha açık renkli dişi, ikisi de lancers olarak bilinen hızlı İskandinav cinsi köpeklerdi.

“‘Matteo ve Elaina bizi buraya getirdi, hanım. Bizi geri götürebilirler.’

“‘Öyleyse işine bak, Şair. Ve çabuk ol. Zaman, zamansızlar için bile beklemez.’

“Çocuk başını salladı ve köpeklerini tepeye geri götürdü. Headsmun, gitmek için sabırsızlanarak köle sosya'sına bindi. Ama Kurt Anne, Cairnhaem'e doğru dönerek, kılıç gibi sivri kulelerini daralmış gözlerle inceledi. Güçlü savaş çekicini taştan kaldırdı, parmak uçlarını kükreyen ayının kafasına sürerek, kardeşimin düştüğü uçuruma baktı. Gözleri içtiği kandan hâlâ kıpkırmızıydı, dudakları sırıtarak geri çekilmiş, uçuruma tükürdü.

"Cehennemde iyi uykular, Aslan."

"Ve cennetteki her ruhun kaderi bilmeden omzuna yüklenmiş halde, Kiara Dyvok dönüp korkmuş atına doğru ağır adımlarla yürüdü."

"Bunu nereden biliyorsun?"

Son Liathe, bakışlarını kaba yontulmuş tavandan nehrin karşısındaki tarihçiye çevirdi. Jean-François deri koltuğunda oturuyordu, hala

loş kimyasal ışığın altında kitabına yazıyordu. Ama sorusu, akan siyah suyun yankıları ile havada asılı kalmıştı.

"Neyi bilmek, günahkar?"

"Lachance'ın ne yaptığını," dedi Marki. "Ne düşündüğünü." "Kutsal Kase'nin zihni, Ölüler için her zaman kilitli bir kapıydı," diye cevapladı Celene. "Onun düşüncelerini bilmiyorduk. Bilmediğimizi de iddia etmedik. Sadece gözlemlediklerimizi anlattık."

"Ama nasıl? Bu çile sırasında orada değildin, Mlle Castia. Yine de bunu görmüş, duymuş, yaşamış biri gibi anlatıyorsun."

Kimyasal küredeki ışık, simsiyah gözlerde parıldadı. Dudakları gümüş ağızlığıyla merhametle gizlenmiş olsa da, Jean-François Celene'nin gülümsediğinden emindi.

“Sabırlı ol, soğukkanlı.”

Son Liathe bakışlarını tekrar tavana çevirdi ve devam etti.

"Untamed'ın hedefine ulaşması üç gece sürerdi, ama Dior ilk gecenin şafağında uyandı. Karanlıkta başını kaldırdığında, kendini bağlı, ağzı tıkalı ve gözleri bağlı halde, etrafında sessiz bir fırtına koparken, sıcak ve tüylü bir şeye kıvrılmış buldu. Konuşmaya çalıştı, kısa bir süre debelendi, sonra bir çift el onu sabit tuttu. Nazik bir ses ona, 'Sakin olun, hanımefendi. Köpeklere zarar vereceksiniz' dedi.

Gözleri açıldı ve küçük bir avcı kulübesinde olduğunu fark etti; fırtınadan korunmak için birkaç şerit yağlı branda dışında bir şey yoktu. O tek başına olsa bile yer dar gelirdi, ama bıçak gibi keskin bir çocuk ve iki köpeği de yanına sıkışmıştı. Rahatsız edici olsa da, en azından yer sıcaktı.

"Susadınız mı?" diye sordu. "Hanımım, isterseniz içebilirsiniz dedi."

Dior hala boğuk konuşuyordu ve kelepçeli olduğu için başını sallamaktan başka bir şey yapamıyordu. Çocuk ağzındaki deri tıkaçları çözdü ve su tulumunu dudaklarına götürdü. Dior doya doya içtikten sonra nefesini toplayıp saçlarını gözlerinden attı. Sesi yumuşak ve temkinliydi, tamamen korkmuş değildi. "Teşekkür ederim, bayım."

“Çocuk başını salladı ve keskin, kokulu bir içki gibi kokan bir matara içti.

“‘Neredeyim?’ diye sordu Dior.

"Sıcak." Çocuk etraflarındaki barınağı işaret etti. "Güvende."

"Nerede vampirler?" diye alaycı ve sert bir şekilde sordu.

“Çocuk fırtınaya doğru başını salladı. ‘Uyuyorlar.’

Dior barınağın etrafına tekrar bakındı, çevresini daha dikkatli inceledi. Uyumsuz zırhı çıkarılmıştı, şimdi altın rengi yelek ve ağır bir palto giymişti, koyu gri damask kumaş kan ve külle lekelenmişti. En azından botlarını çıkarmamışlardı ve kilit açma aletleri hala botlarının içindeydi, ama elleri arkada kelepçelenmişti. Kelepçelere karşı direndi ve köpeklerden biri büyük pembe diliyle yüzünü yaladı. Dior, köpeğin nefesindeki kan kokusuna burun kıvırdı.

"Elaina seni seviyor," dedi çocuk gülümseyerek.

Yapışkan yanağını yakasına silerek Dior, çocuğu daha dikkatli inceledi. "Seni *tanıyorum*," diye mırıldandı. "Yani... Seni daha önce görmüştüm."

“Çocuğun gülümsemesi karanlık bir çekiciliğe sahipti ve bunun farkındaydı. ‘Birlikte dans ettik. Sen, Capitaine Baptiste ile vals yaptıktan sonra. Çok kötü dans ediyorsun.’

“Cildi tüyleri diken diken oldu. ‘Sen Aveléne'densin...’

"Evet." Çocuk, matarasından tekrar bir yudum alırken yüzünü buruşturdu. "Orada köpek bakıcısıydım. Adım Joaquin. Joaquin Marenn."

“‘Senin halkından bazılarını kurtardık!’ Dior nefes nefese, daha dik oturmaya çalıştı. ‘Nehirdeki bir vagondan bir grup çocuk! Mila adında bir kız ve Isla adında bir kız ve...’

"Isla á Cuinn'i gördün mü?" Çocuğun gözleri büyüdü ve yanağını işaret etti. "Burada iki ben ve..."

“‘Evet!’ diye bağırdı Dior. ‘Sadece iki hafta önce!’

“Daha yakından bakınca, Dior çocuğun bel çantasının üzerinde *J&I* harflerinin kazınmış olduğunu gördü.

“Sen Isla'nın bahsettiği sevgili kızsın!” diye fısıldadı. *“Sen* onun sonsuza dek mutlu olacağı *kızsın*!”

“Çocuk gülümsedi, koyu renk gözleri parladı. ‘O… o bana öyle mi dedi?’

“‘Evet! Nereye gittiğini biliyorum, seni ona götürebilirim!’ Dior dönmeye çalıştı, bağlı bileklerini uzattı. "Çıkar beni bu lanet şeylerden, ben..."

"Hayır," diye cevapladı çocuk basitçe. "Hayır mı?"

“Gülümsemesi kayboldu, yüzü soğudu. ‘Hanımım yasakladı. *“‘Hanımın mı?’* Dior gözlerini kırptı. ‘O tanrısız sülük mü?’

“O anda bir değişiklik oldu, fırtına gibi hızlı, gözlerinde kırmızı ve ani bir öfke belirdi.

"Ondan böyle konuşma," diye bağırdı, uyarı olarak parmağını kaldırarak. "O seni korumamı emretti ve ben de öyle yapacağım, ama onun hakkında tek bir kötü söz bile duymak istemiyorum, yemin ederim."

“Dior'un gözleri kısıldı, çenesi sıkıldı, çünkü Joaquin parmağını kaldırdığında sol elinin üstünde garip bir yara izi ortaya çıkmıştı. Yara izi taze, derisine yapışmış koyu renkli bir kabukla kaplıydı. Garip, geometrik bir iz, derisine kazınmış ve desenin bozulmaması için külle ovulmuştu. Gabriel'in sesi sanki havada yankılanıyordu; Aveléne'de söylediği sözler.

"*Bazıları kendi isteğiyle katılır. Güç arzusu ya da kalplerindeki karanlık yüzünden. Diğerleri ise ısırılırsa sonsuza kadar yaşayacaklarını sanan aptallardır. Ama çoğu basit tutsaklardır, köle ya da yemek olmak arasında seçim yapmaları istenir.*

"Bu yara izi değil," diye fısıldadı kız, eline bakarak. "Bu bir
damga." "Sen bir kölesin."

"Bize 'yanıklar' diyorlar." Dişlerini gıcırdatarak, izi başparmağıyla okşadı. "Hizmet etmek için seçilmiş olanlar. Bir hediye, anlarsın ya. Bize olan sevgilerini göstermek için."

"Bu sevgi değil, Joaquin," diye tısladı Dior. "Senin evini yıktılar, arkadaşlarını öldürdüler, Aaron'u öldürdüler! O lanet olası kaltak..."

Kız daha fazla konuşamadı, Joaquin yüzünü yere bastırdı. Nazik tavırları kayboldu ve Dior protesto ederek bağırırken, Joaquin korkunç bir güçle deri kayışı ağzına geri soktu. Dior sırtından inerken nefes nefeseydi.

“Yuvarlanarak ona öfkeyle baktı, dişlerini sıkarak. Ama Joaquin'in gözleri barınağın kapısına takılmıştı, dalgın dalgın erkek köpeğin çenesini kaşımaya uzanıyordu.

"Göreceksin," dedi. "Yakında uyanacak. Ne kadar *harika*
olduğunu göreceksin.

Dior hareketsiz ve sessizce yatıyordu, kalbi hızlı atıyordu. Joaquin başka bir şey söylemedi ve sonraki birkaç saat boyunca, Dior rüyasında inleyerek uykusuz bir uykuya daldı. Sonunda, çocuk barınaktan sıyrılırken uyandı ve dirseklerine dayanarak onu izlemek için başını kaldırdı. Dışarıda gece yeni çökmüştü ve kışın şiddetli rüzgârlarının uğultusu altında, taze karın üzerinde kürek sesine benzer bir gıcırtı duyuluyordu.

"Köle, efendilerini yataklarından çıkarıyordu.

Dior kısa süre sonra iki el tarafından barınaktan dışarı sürüklendi. Bir el solgun ve sağlamdı, diğeri ise yeni büyümüş et parçalarıyla sarılmış iskelet gibiydi. Yakasından çekilerek ayağa kaldırılan Dior, Kane adındaki adamla karşı karşıya geldi. Adamın bakışları, uyuduğu toprak kadar sert ve soğuktu. Yüzü hala Phoebe'nin pençelerinin izleriyle doluydu; alnından kanlı çenesine kadar dört yırtık vardı. Onu baştan aşağı süzdü, acımasız, çakmaktaşı gözlerinin arkasında açlık dolaşıyordu. Dior titreyerek uzaklaşmaya çalıştı ama Kane onu kendine çekti, soğuk dudakları boynuna değdi.

"'Kokun o kadar güzel ki yiyebilirim…'

"Ağzı tıkanmış olduğu için hiçbir şey söyleyemedi, ama gözleri hala ona yalvarıyordu. *"Cesaretin var mı?*

"Yeter," diye bir homurtu duyuldu. "Bırak onu."

Kane, Kiara'ya döndü ve sevgi dolu Joaquin'le birlikte atları eyerledi. "Kokusu sanki..."

"Ben de senin kadar iyi kokuyorum. Ama Voss onu bir ganimet olarak görüyor ve önümüzde uzun bir yol var. Susadıysan, yolun sonunda o aptal Shae'nin üzerinde susuzluğunu giderebilirsin."

"Shae iyidir," diye mırıldandı Kane.

"O domuz bokları kadar aptal," diye alay etti Kiara. "O aptalı köle yapmakla iyi kanını boşa harcadın."

"Onu kılıcından dolayı yakaladım, zekasından değil. Aveléne'de bir düzine adam öldürdü."

"Ve birkaç kadın da," diye Wolfmother somurtarak ekledi. "O köpeğe tasma taksan iyi olur kuzen. Ossway'den yüzlerce mil uzakta tecavüz ve katliam yapmak için gelmedik. Nordlund'a *yemek* için geldik ve cesetler sadece solucanları besler. O piçi, mahvettiği hayvanların yerine vagonlara atmak istiyorum."

"Dior hâlâ Kane'in elinde asılı duruyordu, kolu demir çubuk gibi hareketsizdi.

"Bu gecikme yüzünden daha da fazlası mahvolacak. Nightstone bizi yolumuzdan *haftalarca* alıkoydu. Sığırları bir an önce eve götürmezsek, donarak ölecekler."

Kiara alaycı bir gülümsemeyle, "Az önce Lorson'un Kara Aslanı'nı öldürdüm kuzen. Kızıl Glade'in komutanı. Büyük Tolyev'in katili, benim elimle öldürüldü. Bu birkaç ölü ineğin değerinden çok daha fazla, ve bu bir hata değil."

"Onu düştüğünü gördük," diye işaret etti Headsmun. "Öldüğünü *değil*. Kontes, varışımızın *belki de* geciktiğini öğrenirse hiç hoşuna gitmeyecektir, kuzen. Ya da Mère'de Aslan'la kavga ederken şişeni kaybettiğini ve yerine benimkini istemek zorunda kaldığını da.

“Kurt Anne çalışmayı bıraktı ve genç vampire döndü. Karın içinde botları gıcırdayarak Headsmun'a doğru yürüdü ve onunla göz göze gelene kadar boyunu uzattı.

“‘Bu çok yazık olur,’ diye başını salladı, ‘biri ona bunu söylerse.’ “İkili birbirlerine bakakaldı, Grail aralarında iki hırlayan ayı arasında sallanan bir iki kükreyen ayı arasındaki bir et parçası gibi sallanıyordu. Vampirler heykel gibi hareketsiz duruyor, gözleri birbirine kilitlenmiş, korkunç bir tehditle doluydular. Ama nefes kesen bir süre geçtikten sonra, genç vampir bakışlarını kaçırdı.

"Evet," diye mırıldandı. "Yazık."

“Kurt Anne bıçak gibi dişlerini göstererek gülümsedi, Headsmun ise yüzünü çevirdi. Dior hiçbir şey söyleyemedi, dişlerini sıkarak, ellerini yumruk yapmıştı. Kiara'nın midillisine atıldı, vampirler uluyan geceye doğru ilerlerken sefil ve kramp içindeydi. Hava kanını dondurmaya yetecek kadar soğuktu, Gabriel'in düştüğü yerden uzaklaşırken dağdan aşağı inerken gözlerini sıkıca kapatmıştı.

“Ama Dior, kardeşimin yasını sessizce tuttu.

Gabriel'in Cairnhaem'deki köprüden atlayışından üç gece sonra, şafak sökmek üzereyken, odun kokusu havayı sardı. Erkek mızraklı savaşçı Matteo havladı ve karanlıkta bir bağırış yankılandı. Dior başını kaldırdı, donmuş saçlarının arasından karanlıkta beliren silüetleri gözetledi; zırhlı, belinde uzun kılıçlar taşıyan, sakallı ve iri yarı adamlar. Arkalarında, gölgeli dikenlerle kaplı bir avcı kulübesinin silueti görünüyordu. Adamlar, Kurt Anne ve Headsmun'u gördüklerinde dizlerinin üzerine çöktüler. Headsmun, uzun boylu, mavi gözlü bir şeytan gibiydi. Kızıl saçları ve kalın sakalı vardı, tırnaklarının altında kurumuş kan vardı ve savaşta lekelenmiş cüppesinin üzerine Blood Dyvok'un kükreyen ayısı işlenmişti.

"Efendi Kane," dedi başını eğerek. "Leydi Kiara." "Shae,"

diye cevapladı Headsmun. "Haberler ne?"

"Efendim, emriniz üzerine o çocukları bulduk." Adam gözlerini indirmiş halde, Dior'a buz mavisi bir bakış attı. "Batı yolunda yakaladık. Lars ve Quinn onları Leydi Soraya'ya götürmek için güneye götürdüler."

"Harika." Kane cevap veremeden Kiara cevap verdi ve eyere tırmandı. "Talley, atlara bak. Jean, bu çocuğu ve bunu besle." Eyere asılı olan küreği alıp kızıl saçlı adamın yanındaki kara attı. "Yataklarımızı kazma şerefi sana düştü, Shae. Hava karardığında yola çıkacağız. Ama Lord Kane önce güzellik uykusunu almalı."

"Evet, Leydim," diye cevapladı kızıl saçlı adam, başını kaldırmaya cesaret edemeden.

"Headsmun, Kiara kulübeye doğru ağır adımlarla ilerlerken yüzündeki yara izlerini ovuşturdu. Kiara düşünceli bir şekilde durduğunda botları yere sürtündü. 'Ah, Shae?

"M'lady?"

"Lord Kane ve ben uyurken bu kıza hiçbir kötülük yapılmayacak. Ona dokunmayacaksın, onunla konuşmayacaksın, ona bakmayacaksın bile, anladın mı?"

"Anlaşıldı, hanımefendi."

"Harika. Çabuk kazın. Headsmun eskisi kadar yakışıklı değil." Üç adam şakaya güldü, ama kızıl saçlı adam sadece kaşlarını çattı.

Genç Joaquin, Dior'u bir kaz tüyü yastık kaldırır gibi kolaylıkla eyerden indirdi ve onu kulübeye sürükledi. Kulübe, duvarları çamurla sıvanmış, mantarlarla kaplı bir sazdan yapılmıştı. İçerisi ter, çürük ve ayak kokusuyla doluydu. Ama en azından sıcaktı, küçük bir ocakta ateş yanıyordu. Dior bir köşeye yaslanmış, hala bağlı ve ağzı tıkalı, titrek elleri beyaz parmaklarıyla yumruk yapmıştı. Kaçıranlar nereye gittiklerini veya yolun sonunda onu neyin beklediğini söylememişlerdi. Ama kesinlikle karanlık bir şey olacağı kesindi.

Joaquin ateşin yanında duruyordu, köpekleri alevlerin yanında uzanmıştı. Diğer adamlar görevlerini bitirince içeri girdiler, toplamda beş kişiydiler. Isınmak için eldivenlerini çıkarırken, Dior sol ellerinin üstünde bıçakla ve külle oyulmuş izlere bakakaldı. Aralarında iki farklı sembol vardı: biri Joaquin ve aşçı Jean ile açıklanamayan bir şekilde Dogshank olarak adlandırılan yaşlı bir adamda, diğeri ise atlara bakan şaşı Talley'de. Dior içeri girip yağlı kızıl saçlarından karları silkelerken, Shae adındaki adamın da ikinci sembolü taşıdığını gördü.

"İki farklı iz. İki farklı efendi.

"Kim bu yeni gelen, Freshmeat?" Talley, Dior'a bakarak sordu.

"Nightstone'da bulduğumuz bir kız." Joaquin, gözlerini yere indirerek yumuşak bir sesle konuştu. O daha gençti ve bu dağınık grubun en yenisi olduğu belliydi

—hiyerarşinin en altındaydı. "Hanımımızın avladığı adamla birlikteydi. Kara Aslan. Bir ay kadar önce Aveléne'ye birlikte geldiler. Sanırım Yüzbaşı Aaron onları tanıyordu."

Talley burnunu çekti. "Neden erkek gibi giyinmiş?"

"Onu soyabiliriz." Shae kirli dişleriyle sırıttı. "Öğrenelim mi?" "Hanım ona dokunulmayacağını söyledi," diye homurdandı Jean, ateşten gözlerini kaldırarak.

ateşten kaldırarak.

"Evet, pantolonunun içinde tut, Shae," diye tükürdü Dogshank. "Yoksa hanım onu yırtıp atar."

Kızıl saçlı adam acımasızca güldü ve Talley ile karanlık bir bakışlaştı. Ama başka bir şey söylemedi. Sonunda Joaquin bir kase ince çorba getirdi ve Dior'un ağzındaki tıkacı yemek yiyebilmesi için çıkardı. Matarasından kokuşmuş içkiden bir yudum ikram etti ama Dior yüzünü buruşturup reddetti. Joaquin ona nazikçe yemek yedirirken dikkatli de davrandı, tıkacını sıkıca bağladı ve kelepçelerini kontrol ettikten sonra kirli arkadaşlarının yanına döndü.

"Dışarıda şiddetli fırtına esiyor, donmuş toprağın derinliklerinde Kiara ve Kane Dyvok gün boyu uyuyorlardı. Bacaklarını kıvırmış, Dior uyuyormuş gibi gözlerini kapatmış, mavi dudakları hızla hareket ederken parmaklarını botundaki maymuncuklara doğru yavaşça ilerletmeye başladı.

“O kadar korkmuştu ki, artık dua etmeye başlamıştı.

Beş köle temkinliydi; biri her zaman nöbet tutuyor, birkaç saat sonra bir arkadaşını uyandırıp ateşin başında nöbeti devralıyordu. Ama bu sırada Grail işini yapıyordu; çizmesinden deri cüzdanı çıkarıp kazma ve çekiciyle çalışmaya başladı. Hayatında binlerce kilidi açmış olmalıydı, ama hiçbiri hayatının bu kadar önemli olduğu bir kilit olmamıştı. Alnında ter damlaları vardı, parmakları titriyordu, ama akşam karanlığı çökmek üzereyken kelepçeler açıldı ve elleri serbest kaldı.

Dior gözlerini araladı. Dogshank adındaki adam nöbet tutuyordu, ama sönmek üzere olan ateşin başında uyukluyordu. Kulübenin dışında fırtına uğulduyor, içeride horlama sesleri duyuluyordu, başka hiçbir ses yoktu. Ellerini arkadan çıkardı ve ayak kelepçelerini açmaya başladı. Yirmi dakika süren işkence sonunda bacakları da serbest kaldı.

“Esneyip yüzünü buruşturarak, o sefil tıkaç ağzından çıkardı. Çizmelerini çıkararak, gölgeler gibi sessizce ayağa kalktı ve çoraplı ayaklarıyla sürünerek ilerledi. Sırt çantasını ve su tulumunu kaldırırken, yer döşemesi gıcırdadı ve taş gibi donakaldı. Ama kıpırdayan tek kişi Elaina'ydı, kar köpeği gözlerini açtı ve umutla kuyruğunu salladı. Dior parmağını dudaklarına bastırdı ve mızraklı asker bir kulağını dikti. Ve kış rüzgarı kadar hızlı, San Michon'un Kutsal Kase'si kapıdan dışarı süzüldü.

"Çizmelerini sürükleyerek, Kurt Anne'nin sosya'sına tırmandı. Midilli uykusundan irkildi, rahatsızlık içinde kişnedi, ama kız elleriyle kısrağın yelesini sıkıca kavrayarak hızlı bir tekme attı ve midilli koşmaya başladı, toynakları taze karın üzerinde gürültüyle yankılandı.

"Bir alarm çığlığı duyuldu, ama kız çoktan gitmişti, alaranan alacakaranlıkta dörtnala koşuyordu. Tabii ki nereye gittiğini bilmiyordu; sadece *uzaklaşması* gerektiğini, Untamed'in kokusunu alamayacağı rüzgârın estiği yöne doğru koşması ve bir azize gibi dua etmesi gerektiğini biliyordu.

"Bu kız şehirde doğup büyümüştü, gerçek bir binici değildi, tırnakları, dişleri ve kanlı iradesiyle sosya'nın sırtına yapışmıştı. Ama aynı zamanda çok zeki biriydi; kırık kilitler, çalınmış cüzdanlar ve sayılamayacak kadar çok yalanın çocuğu. Cesetlerle dolu bir alana doğru dörtnükaç koşarken, atını daha sert, *daha sert* tekmeledi. Ve kendini cesaretlendirerek, kısır atın sırtından atladı ve yaşlı, eğri bir meşe ağacının kollarına atladı. Ağaçla çarpıştığında ciğerlerindeki nefes boşaldı, tükürük, buz ve kan damlacıkları etrafa saçıldı. Ama yaşlı meşe onu yakaladı ve o, çalınan sosya'sı ağaçların arasında ilerlerken, arkasında net izler bırakarak, ölümcül bir şekilde ona sarıldı.

Dişlerini sıkarak, yakındaki başka bir ağacın bükülmüş tepesine atladı. Sonra tekrar atladı, tekrar, kısır atın izlerinden oldukça uzaklaşana kadar ormanda koşarak ilerledi. Karın üzerine kayarak, Grail koşmaya başladı, tökezleyerek, hırıltıyla nefes alıp, sadece nefesini düzenlemek ve peşindekileri dinlemek için durdu.

"Yaklaşan nalların sesleri çok geçmeden duyuldu. Tanrı'ya, Mothermaid'e ve yedi şehitlere dua ederek, kısrağın yolundan ayrıldı ve ölü ağaçların arasında dolanmaya başladı. Gözleri fal taşı gibi açılmıştı, kalbi güm güm atıyordu, koşarken su tulumu yanına çarpıyordu. Ama arkasında atın nalları yaklaşıp uzaklaşırken, onu değil, atı takip ettiğini duyunca gülümsedi. Hırsız gibi sırıtarak, sisin ve kıvrımların arasında koşarken, yumuşak bir sesle fısıldadı.

"Bonsoir, maggots."

"Özgürdü."

III

KÖPEKLER VE TASMALAR

"BAŞARDI On bir mil koştu, sonra yakalandılar. Kesinlikle övgüye değer bir çabaydı. O sırada bitkin düşmüştü, dikenler tarafından çizilmiş ve nefessiz kalmıştı. Onu ilk bulan Elaina'ydı; kar köpeği gece boyunca havlıyordu, ama Matteo onu takip etti ve bir ok gibi ağaçların arasından fırladı. Dior, büyük mızraklı adam ona çarptığında çığlık attı ve onu donmuş toprağa düşürdü. Küfürler savurarak, zavallı adamın burnuna yumruğunu indirdiğinde yüzünü buruşturdu. Elaina hemen üzerine atladı ve ayağa kalkmaya çalışan kızı geri çekerek yere yatırdı. Köpek, kızın ceketini yırttı ama derisine zarar vermedi — Aveléne'nin köpek bakıcısı tarafından iyi eğitilmişti, emin ve sadıktı. Ama kızın kardeşi o kadar nazik değildi, kızın bağırışları arasında botunu ısırdı.

"Hayır, Matteo!" diye uzaklardan bir ses geldi. "Yavaş!"

“Dior kendini kurtarmaya çalıştı, yuvarlandı ve tekmeledi. Ardından, bir insanın koşabileceğinden daha hızlı adımlar duyuldu ve korkunç, güçlü eller aniden onu yakasından kaldırdı. Shae denen kişi onu ağlayan bir söğüt ağacının gövdesine sertçe çarptığında, yağlı kızıl saçları ve buz mavisi gözleri göründü.

“‘Akıllı küçük...’

“Dizleri onun kasıklarına çarptığında, Shae acı içinde ikiye katlanarak küfürler savurdu. O eğilirken dizini kafasına vurdu, daha fazla el onu yakalarken koşmaya başladı, köpekler havlıyordu, Joaquin yalvarıyordu, ‘Tutun, tutun, incitmek istemiyorum...’

“Dirsekleri çenesine çarptı, dudakları dişlerine çarptı... Kardeşimin ona öğrettiği zarif dans değil, Lashaame'nin sokaklarında yapılan sokak kavgasıydı. Yumruklar ve tekmeler, tükürükler ve ısırıklar, parmak eklemlerinde ve ağzında kan vardı. Ama onun kanı değildi.

"*Onun değildi.*

"Bir şey ona sertçe, ağırca vurdu; kafasının arkasına bir bot topuğu. Joaquin'in üstünden yuvarlanırken inledi, köpekler havlıyordu, göğsüne ağır bir yük baskı yapıyordu.

"Siktiğimin *domuzu,"* diye tısladı Shae, küfürleri kanla ıslak ve kalındı. Yüzüne yumruk attı, kasvetli gece kör edici bir güne dönüştü, nabzında gök gürültüsü, gözlerinde güneşler vardı.

"Joaquin'in bulanık silueti Shae'nin arkasında belirdi. 'Hanım, ona dokunmamanızı söyledi...'

"Zarar vermemem mi?" diye bağırdı iri adam. "O benim burnumu kırdı, bu *domuzcuk*
bu domuz yavrusunu deşerim.

"Köle kılıcı, uzun, acımasız bir bıçağı Dior'un çenesinin altına dayadı. 'Duydun mu, seni küçük sıçan? Sana yeni bir delik açacağım, sonra hangisini sikmek istediğimi düşüneceğim.

"Kanlı bir tükürük yüzüne çarptı, Dior kırmızı dişlerinin arasından tısladı.

"Bok ye, seni yumuşak sikli *korkak*."

"Shae öfkeyle dudaklarından tükürüğü sildi. 'Şimdi, *iş* bitti…'

"Bıçağı kaldırdı, Dior kendini kurtarmak için kıvranıyordu, yenilmişti ama son ana kadar direniyordu. Ama onu kurtaran köpek kulübesi çocuğu Joaquin oldu. Shae'nin omuzlarının arasına bir tekme attı ve onu buzun üzerine düşürdü, kükrerken dudaklarına tükürdü.

"*Hanımım ona zarar verilmemesini söyledi!*"

"*Senin* metresin, benim değil," diye tısladı adam, ayağa kalkarken. "Lord Kane hanımımın emirlerine uyar, sen de öyle yap!"

"Sen kim olduğunu sanıyorsun?" diye bağırdı Shae, kırık burnunu ovuşturarak. "İki haftadır buradasın, *bana* ders mi veriyorsun? Kiara, lanet avı için köpeklerine ihtiyaç duymasaydı, sana bir damla bile su dökmezdi. O aptal kaltak her nefesinde efendimi aşağılıyor ve utandırıyor, ama senden de aynı muameleyi görürsem *lanet olsun*!"

Shae saldırdı, Joaquin bıçağı tutan kolunu yakalamaya çalıştı, Matteo adamın bacaklarına çarptı. Dior karda geri sürünerek, yanık ve köpekler yere düşerken dudaklarından kan akıyordu. Geceye bir çığlık yankılandı ve Matteo uçarak donmuş zemine düştü. Metalin ete saplanmasının ıslak sesi havayı yırttı, bir inilti, bir hıçkırık duyuldu. Shae, yüzündeki kanlı saçları savurarak buharlı kardan ayağa kalktı.

Joaquin sırt üstü yatıyordu, dudaklarından kırmızı nefesler çıkıyordu. Dior Shae'den uzaklaşmaya çalıştı, parmaklarıyla karın içinde bir dal, bir taş, *herhangi bir şey* arıyordu.

Shae bıçağını kaldırdı, mavi gözleri soğuk ve acımasızdı. 'Şimdi şu yeni deliğe gelelim...'

"Alacakaranlıkta korkunç bir ses duyuldu; bir düzine yeşil çubuk kırılma sesi ve patlayan ciğerlerin ıslak *patlama* sesi. Shae, göğsünden fırlayan, kırmızıya bulanmış ve bir avuç buharlı et parçası tutan yumruğa aptalca baktı. Adam, yumruk kapanıp organı ezip püre haline getirmeden önce, hala seğiren kendi kalbini tanıyacak kadar zamanı vardı. Sonra el, göğüs kafesindeki açık delikten geri çekildi ve Shae parçalara ayrıldı.

"Parçaları bayram günü havai fişek gibi uçtu, arkalarında ışık ve alev değil, kan izleri bırakarak. Dior, üzerine sıçrayan büyük kırmızı kanla irkildi. Saldırganın durduğu yerde şimdi Kiara Dyvok duruyordu, baştan ayağa onun en iyi parçalarıyla ıslanmış, botları en kötü parçalarıyla kaplıydı.

“Gözlerinden kırmızı çamuru silerek, Priori Dyvok'un sağ eli nefes nefese kalan kızın önünde diz çöktü, sesi çakıl gibi yumuşaktı. ‘Küçük bir fare için oldukça hızlı koşuyorsun.

"Büyük Tolyev'in adına...

"Kurt Anne, öfkeli Headsmun'un açıklığa ulaşıp katliamı incelerken omzunun üzerinden baktı. Joaquin sırt üstü yatıyordu, göğsüne üç kez bıçaklanmıştı, kar kırmızıya boyanmıştı. Elaina köpek kulübesinin yanında, efendisinin parmaklarındaki kanı yalayıp sızlanıyordu. Matteo karnı üstü yatıyordu, köpeğin boynundaki yaradan kan akıyordu.

"Burada ne oldu?" diye bağırdı Kane. "Adamımı öldürdünüz mü?" "O

köpeğe tasma takmanı söylemiştim kuzen."

"O benim malımdı!" Kane dik bir şekilde ayağa kalkarak tükürdü. "Kendi elimle yaktım! Yirmi yıl boyunca bana iyi hizmet etti ve şimdi *ne için* öldü? İkimizin de yiyemeyeceğin bir şeftaliyi çürüttü diye mi? Aklını kaçırdın Kiara."

“Dilini tut, kuzen.” Kurt Anne yavaşça ayağa kalktı ve Headsmun'a döndü. “Yoksa çok daha fazlasını kaybedersin.”

“Genç vampir hırladı, ama azarlamasını dişlerinin arasına sakladı. Dior'a uyarıcı bir bakış atan Kiara, Joaquin'in yanına yürüdü ve kanayan çocuğun üzerine eğildi. Konuşamayan çocuk, kanlı elini uzattı ve gözleriyle yalvardı. Göğsü kan gölüne dönmüştü, buzlar kırmızıya boyanmıştı. Kiara, çocuğa bileğini uzatıp kanıyla yarasını iyileştirebilirdi, ama Kurt Anne ona yardım etmek için kıpırdamadı bile.

"Av bitti, Şair," diye mırıldandı Kiara. "Artık bir av köpeği olarak işin kalmadı."

Joaquin, gözleri parlak ve geniş bir şekilde inledi. Ölüm Meleği tırpanlarını kaldırdı ve çocuk korkudan idrarını tutamadı. Sevgili hanımına baktı, belki son bir kez rahatlamak için, ölmeden önce ona *dokunmak* için parmakları titreyerek uzandı. Ama Kiara Dyvok, Joaquin elini uzattığında hiç kıpırdamadı.

"Ve böylece, Dior Lachance onu aldı."

Jean-François'nın kalemi kağıdı kazımayı bıraktı, sarı kaşlarından biri kalktı. Son Liathe, uzattığı parmaklarını inceleyerek içini çekti.

"Neden yaptığını merak edeceksiniz elbette. Neden tunikasını yırttı, kanayan burnundaki kanı avucuna silip Joaquin'in göğsüne bastırdı? Neden hayatını kurtarmayı seçti, oysa ona hiçbir borcu yoktu ve bu canavarlara gücünü göstererek kendini daha büyük tehlikeye attı? Bazıları onu aptal olarak nitelendirecektir, şüphesiz. Bazıları ona asil der. Bazıları ona genç ya da yufka yürekli, inatçı ya da düşüncesiz der. Ama herkesin bir fikri olur. Bu gecelerde işler böyle yürür, değil mi? Hiçbir şey bilmeyenler bile *bir şeyler* söylemek için ısrar ederler."

"Peki ya sen, M^lle^Castia?" diye sordu Jean-François. "Ona ne diyorsun?" "Her zaman dediğim gibi, küçük Marki."

Canavarın gözleri karanlıkta parladı. "San Michon'un Kutsal Kase'si.

Kiara ve Kane Dyvok, Joaquin'in yaralarının dikilmesini sessizce hayretle izlediler. Kutsal Kase'nin kutsal kanı, onu ölümün eşiğinden geri çekiyordu. Çocuğun nefesi kesildi, gözlerindeki acı yerini şaşkın bir hayrete bıraktı. Dior onu inceledi, oturmasına yardım etti, kanlı eli hala göğsüne bastırılmıştı.

"İyi misin?" diye fısıldadı.

"Ben..." Çocuğun ağzı kırık bir kapı gibi açık kalmıştı, yüzü ölümcül bir solgunlukta. "Ben

—

"Bunu nasıl yaptın?"

Kane konuşurken Dior başını kaldırdı, Headsmun'un acımasız gözleri fal taşı gibi açılmıştı. "*Cevap ver!*" diye bağırdı vampir, Dior'un yakasını yakaladı.

“Dior geri çekildi, kırmızı, yapışkan eli Headsmun'un bileğini yakaladı. Ve kanı onun ölü etine değdiğinde, beyaz bir ateş çiçek açtı ve Kane'in yeni büyüyen elini alevlere boğdu. Headsmun acı içinde kükredi, geriye devrildi, çırpındı, tekmeledi ve sonunda yanan yumruğunu kara batırarak derisindeki kutsal ateşi uzun, keskin bir

hisssss. Kane, şimdi kararmış pençesini buharlı çamurdan kaldırdı, gözleri nefret ve korkuyla kaynıyordu ve Dior'a bakıyordu.

"Hâlâ bu şeftaliyi ezmeye değer mi, kuzen?" diye mırıldandı Kurt Anne.

Kiara, Dior'u ensesinden yakaladı ve çığlık atan kızı havaya kaldırdı. Dior, Kiara'nın elinden kurtulmaya çalıştı, ancak kuzeninin aksine Kiara, ağır avcı eldivenleri giyiyordu ve Grail'in kanlı eli, sertleşmiş deriyi lekelemekten başka bir işe yaramadı. Kurt Anne, Dior'a baktı. Kız, kurtulmak için çabalarken kardeşimden öğrendiği tüm renkli küfürleri boğuk bir sesle haykırıyordu. Ama Kiara, omurgasını çatırdatacak kadar sertçe sıktığında küfürleri acı dolu bir iniltiye dönüştü.

"Şimdi kıpırdama, küçük
fare." "B-bırak beni..."

Kiara tekrar *sıktı*, gücü taşı toza çevirecek kadar güçlüydü. Dior acıdan inledi, kendini hareketsiz kalmaya zorladı, kasılmış çenesindeki kasları gerildi.

"Nasıl olduğu umurumda değil," diye mırıldandı vampir. "Neden olduğu da. Ama bir daha kaçmaya kalkarsan, adamlarıma gözlerini oydurturum. Ayak parmaklarını yakarım. Sen çığlık atarken isimlerini sana kazırım. Oh, seni öldürmeyeceğim, korkma. Düşmanlarımız seni istiyor, dolayısıyla biz de istiyoruz. Ama seninle işim bittiğinde, zavallı Shae'yi kıskanacaksın.

Kız, devasa pençelerin arasında inleyerek, yüzü kızarmış, dişlerini
sıkarak, "En azından... beni nereye götürdüğünü söyle..." dedi.

"Kurt Anne, cevap çok açıkmış gibi gözlerini kırptı. "Seni Kara Kalpli Nikita'nın sarayına götürüyoruz. Benim korku kaynağım ve Kan Priori Dyvok'a."

“Dior'un gözleri bu sözlerle büyüdü, tüyleri diken diken oldu. Korkunç bir durumun içindeydi; çaresiz, küçük ve açıkça dehşete kapılmıştı. Ancak bu tesadüf ya da kapris değildi, Yüce Tanrı'nın kendi takdiriyle, imparatorluğun içinde en çok olması gereken yere gidiyor *gibi* görünüyordu. Akşamüstü, yapması gereken her şeyin gerçeğinin onu beklediği şehir. Maryn Ana'nın mezarının bulunduğu yer.

"Dún Maergenn," diye fısıldadı.

Sul Adair'in altındaki gölgelerde, tarihçi kalemini daldırdı ve kendi kendine kutsal yazıları mırıldandı. "*Yeryüzündeki her şey ve gökyüzündeki her şey benim eserimdir*."

Ve kara nehrin ötesinde, bir canavar kafesinin arkasında dişlerinin arkasından gülümsüyordu.

"*Ve benim eserimin tamamı benim planıma uygundur*."

Jean-François, Celene'nin gözlerine baktı ve cildinde ani bir ürperti hissetti.

"Bu seni korkutuyor mu, günahkar?" diye sordu. "Onun iradesinin dünyada işlediğini görmek? Onun ilahi planının *tam* da istediği gibi gerçekleştiğini görmek? Çünkü ben senin yerinde olsaydım - kalpsiz, inançsız, amaçsız - bu beni *dehşete düşürürdü*."

Tarihçi bir kaşını kaldırdı, bekleyiş içinde.

"Beni sıkmak üzeresin, M^lle^Castia. Devam et."

Celene başını eğdi, siyah gözlerinde eğlence parıldıyordu. "Dior hala Kurt Anne'nin pençesindeydi. Ama Kiara'nın itirafından sonra
mücadelesi sona erdi. Tatmin olan vampir, tutuşunu bıraktı ve zavallı kızın karın üzerine düşmesine izin verdi.

"Hadi gidelim," diye homurdandı Kurt Anne. "Zamansızlar için zaman beklemez."

Kurt Anne, kırmızı açıklığın üzerinden ağır adımlarla geri yürüdü, dalgın dalgın dudaklarından Shae'nin kanını yaladı. Ağaçların kenarında durdu, Dior'a bakıp, sanki bir köpeği çağırır gibi uyluğuna vurdu. Kaçma isteği tamamen yok olmuş, yaralı ve hırpalanmış kız, kanlı yüzünü karla sildi ve kendini ayağa kaldırdı.

"Joaquin?" diye seslendi Kurt Anne. "Ayağa kalk, Şair."

Dior yanındaki çocuğa baktı. Joaquin hala donmuş kırmızı zeminde oturuyordu, göğsü ve elleri kanla kaplıydı. Elaina burnunu çocuğun yüzüne sürtüp kuyruğunu salladı. Zavallı Matteo, Shae'nin bıçağıyla boğazından bıçaklanarak ölmüştü ve çocuğun gözleri köpeğin gözlerine sabitlenmiş, gözyaşlarıyla dolmuştu. Ama Joaquin üzüntüden çok şaşkın görünüyordu.

"O sadece bir köpek, evlat," diye seslendi Kiara tekrar.

"Gel. Hemen." "Joaquin?" diye sordu Dior yumuşak bir
sesle.

"Köpek kulübesindeki çocuk, şöminenin gürültüsüyle uyanmış, kendini soğuk gecenin karanlığında bulmuş bir çocuk gibi ona baktı. Ama Kane sabırsızca havlayınca, çocuk kendine geldi ve Headsmun'a korku dolu bir bakış attı.

"Geliyorum, hanımım," diye mırıldandı.

Joaquin dudaklarını Matteo'nun alnına bastırdı ve ayağa kalkarak Kurt Anne'nin peşinden koştu. Elaina Matteo'nun cesedinin etrafında kokladı, ama Joaquin'in çağrısı üzerine, köpek onun peşinden karların üzerinde koşarak uzaklaştı. Dior, artık sadece Headsmun'un kaldığını fark etti. Headsmun, karanlık, aç gözlerle ona bakıyordu, eli onun kanıyla siyah bir pençeye dönüşmüştü. Kiara'nın

Shae'nin yağlı lekeleri üzerinde havada asılı kalan tehdidiyle, Dior onun peşinden koştu, Kane de yumuşak bir küfürle onu takip etti.

"Kızıl kan, arkasındaki karları kırmızıya boyadı; Shae'nin kanı, Joaquin'in ve Kutsal Kase'nin kanıyla karışmıştı. Soğuk rüzgar, ölü ağaçların arasından esmeye başlayınca, ağaçlar titremeye başladı.

"Hareket etmek için.

"Onun kutsal kanının damlaları, sanki yer sarsılıyormuş gibi titreyerek, sanki efendilerinin damarlarına dönmek istercesine ince akıntılar halinde donmuş zeminde akıyordu. Ama rüzgâr daha şiddetli esmeye başladı, kırmızı kan soğudu ve o yalnız damlalar buz haline geldi.

"Ve her şey bir kez daha sessizleşti."

IV

CEHENNEM ÇEMBERİ

“İKİ HAFTA GEÇTİ, donmuş ve kasvetli, güneye doğru, hep güneye doğru yürüyerek. Karanlık topluluk kuzey ormanlarının kenarından dolaşarak donmuş Ròdaerr Nehri'ni geçti ve Redwatch'ın kasvetli şehir kalesinin etrafından dolaştı. Dior, Gabriel'i düşündüyse - bu donmuş çorak arazilerde birlikte yaptıkları yolculuğu, her adımda birbirlerine olan sevgilerinin arttığını - bunu esir alanlarına hiç belli etmedi. Elinin yüzünde bıraktığı morluk artık solmuştu.

"Onun kalbindeki yara izine kim söz edebilir?

Dyvoklar yanmış bedenlerinden besleniyorlardı, her gece onları zayıflatmamak için sadece bir yudum alıyorlardı, ama iki vampir de açıkça açtı ve adamları da açıkça yorgundu. Dior'un kilit açma aletlerini yeniden yakalandıktan sonra bulmuşlardı ve onu bir daha asla korumasız bırakmadılar, ama Grail'in varış yerini öğrendikten sonra kaçmaya çalışmadı. Bunun yerine, Wolfmother'ın arkasında Firstmas domuzu gibi bağlanmış halde yatarak, Dún Maergenn'e doğru güneye doğru ilerlerken, o donmuş cehennemin her kilometresi boyunca dua etti.

"Sonunda Volta nehrinin kıyısında rahat bir nefes aldı. San Guillaume'un kalıntıları altında koşarken, Dior'un gözleri, sadece birkaç ay ve yüzlerce ömür önce Grail Şövalyeleri'nin Vellene Canavarı tarafından katledildiği manastıra bakarken parlıyordu. Ancak o yalnız kayalıkların altından geçerken hızları yavaşladı ve sayısız kilometre ve kış gecelerinden sonra, yükselen güneşin soğuk ışığında, kız tüm bu zaman boyunca peşinde oldukları şeyi dehşetle gördü.

"Bir konvoy. Gürültülü bir şenlik ateşinin etrafında toplanmış, elli köle kılıç ve iki katı kadar pis kanlı, çürümüş bir kalabalık tarafından korunan üç düzine vagon. Vagonlar Aveléne'de gördüklerimizle aynıydı: tahta tepsilerden yükselen paslı demir kafesler. Ve tıpkı Aveléne'de olduğu gibi, her kafes patlamak üzereydi.

“Erkekler. Kadınlar. Çocuklar. Aaron de Coste ve Baptiste Sa-Ismael'in hayallerinin yırtık pırtık kalıntıları, artık sığırdan farksız hale gelmişti.

“Binlerce insan.

Kiara midillisini sürerek, Dior'un başı hayvanın yan tarafına acımasızca çarparak, içteki araba halkasına kadar ilerlediler. "Hanım geldi! Hanım Kiara geri döndü!' çığlıkları, harap ağaçların arasında yankılandı. Dyvok üniformalı askerler alevlerin etrafında diz çöktü. Dior titredi, etrafındaki korkunç manzaraya bakarak nefesi kesildi. Donmuş parmaklar paslı parmaklıklara sarılmış, umutsuz gözler parmaklıkların arasından dışarı bakıyordu. "Ah, sevgili Kurt Anne," dedi alçak, tatlı bir ses. "Seni kaybettiğimizi sanmıştım düşmüştük."

Dior, etrafındaki zavallı ruhlardan gözlerini ayırıp konuşanı aradı. Konuşan, ince koyu renk deri giysiler giymiş, geyik rengi bir frak ve üç köşeli şapka takmış, sırtında güçlü bir kılıç taşıyan kısa boylu bir kadındı. Siyah saçları örgüler halinde bağlanmıştı ve o kadar uzundu ki ayaklarının etrafındaki dona değecek gibiydi. Otuz yaşlarında görünüyordu, keskin, koyu renkli gözleri ve tehlikeli bir zarafeti vardı, yanaklarında kanla çizilmiş iki daire vardı. Sūdhaemi doğumlu olan kadının cildi, tüm akrabaları gibi koyu renkteydi, ancak ölümün kasvetli solgunluğu ile grileşmişti.

"Başka bir vampir.

"Eminim, tatlı Soraya," dedi Kiara, "benim düşüşümü düşünerek kalbin *kanadı*."

"Küçük vampirin dudakları gülüşsüz bir gülümsemeyle kıvrıldı. Kurt Anne, ağır zincirlerle sarılmış, arabalardan birinin üstündeki demir kutuyu işaret etti.

"Çocuk nasıl?"

Soraya omuzlarından örgülerini geri atarak omuz silkti. "Hâlâ isteyerek içmiyor. Ama eninde sonunda içer."

“Kiara zehir gibi karanlık bir kahkaha attı. ‘Hepimiz öyle değil miyiz?’

Soraya üçgen şapkasını geriye doğru eğdi ve iri kadına baktı. "Keyfin yerinde gibi görünüyorsun. Gecikmemiz yüzünden kan kusacağını sanırdım. Av iyi geçti mi?"

“Öyle oldu, küçük kardeşim. Öyle oldu.”

“Küçük vampir, küçültücü sözlere sinirlenerek, yeni gelen Kane ile hızlıca göz göze geldi. “Yüzüne olanlara değecek kadar iyi miydi, kuzen? Rykard'ın senden de bir parça almasına neden olan kan cadısı mı?”

“Headsmun attan inerken kaşlarını çattı, yüzündeki pençe izleri daha da derinleşti. Ama Kiara, eyerine bağlanmış Dior'u okşadı ve üçüncü vampir, kızı ilk kez fark edince bakışları keskinleşti.

. Derin bir nefes alan Soraya, parlak kırmızı dilinin ucunu keskinleşen köpek dişine bastırdı ve Dior'u olgun bir meyve gibi süzdü.

"Şimdi *ne olacak?*" diye fısıldadı, "Büyük Tolyev'in adına, *bu da* ne?"

"Bir *ödül,* küçük kardeşim," diye sırıttı Kiara. "Kara Kalp'in sahiplerine şükredeceği bir ödül. Ellerimizde Aslan'ın kanıyla, tatlı Soraya. Ve kesemizde kuzgun altınlarıyla dönüyoruz."

Soraya kaşlarını çatarak, açıkça şaşkın bir ifadeyle baktı. Kiara ise daha da geniş bir gülümsemeyle karşılık verdi.

"Fareyi sakla, Şair." Kurt Anne, diğer yanıklarla birlikte gelen köpek kulübesi görevlisine baktı. "Onu diğer değerli eşyaların yanına at, güvende ve sıcak olsun. Leydi Soraya ve benim konuşacak *çok* şeyimiz var."

Joaquin eğildi ve Dior'u zahmetsizce kaldırarak kollarında tutarken, ateşe en yakın sağlam vagonlardan birine doğru ağır adımlarla yürüdü. Başka bir köle kılıcı ağır kapıyı açtı ve içerideki insanlar korku ve dehşetle geri çekildi. Joaquin, alevlerin etrafını saran diğer vagonlara bakarak kaşlarını çattı.

"Hepsi dolu mu?"

"'Buraya gelirken birkaç mülteci daha aldık,' dedi adam, kaba sakalını kaşıyarak. 'Lars ve Quinn de altı gece önce bir grup daha getirdi. Aslan'ın serbest bıraktığı Aveléne'li veletler. León'a kaçmaya çalışıyorlardı.'

Dior bu sözler üzerine soldu; adamın Gabriel'in eski çırağının bakımına bırakılan küçük Mila ve diğer çocuklardan bahsettiği açıktı. Kafeslerin etrafına baktı, sonra onu tutan çocuğa, kederli ve acı dolu bir bakış attı. Joaquin Marenn, Aveléne'yi evi olarak görmüştü; Kiara'nın Gabriel'i Nightstone aracılığıyla daha iyi takip edebilmesi için basit bir çıkar uğruna yakıp yıkılmış ve işine yaradıktan sonra ölüme terk edilmişti. Ama birlikte büyüdüğü insanlara karşı içinde hala bir sevgi kalmışsa, arabaya başını sallarken gözlerinde bundan eser yoktu.

"Yer yok," dedi. "İzin verin," diye

bir homurtu duyuldu.

Kane öne çıktı, kafese uzanıp gördüğü ilk ölümlüyü yakaladı; Dior'dan çok da büyük olmayan genç bir adamdı. Vampir elini bileğine kapattığında genç adam çığlık attı, kapıdan dışarı sürüklenirken diğerleri de bağırmaya başladı. Tüm gücüyle mücadele ederek ağladı ama onu yakalayan adam demir gibi sıkı tutuyordu. Dior gözleri fal taşı gibi açılmış izlerken, Kane uzun, parlak dişlerini ortaya çıkardı ve zavallı gencin boğazına sapladı.

"Daha önce bir vampirin bir ölümlüden *beslendiğini* hiç görmemişti. Buraya gelirken yolda gördüğü birkaç yudum, tüm bu dehşetin yanında hiçbir şeydi. Çünkü genç adamın gözlerinde, dişler boynunu deldiğinde korku değil, *mutluluk* vardı. Kane daha derinden içerken, genç adam inledi, gözleri geriye devrildi, dudakları coşkulu bir gülümsemeye kıvrıldı. Eğer kolları yanlarına sabitlenmemiş olsaydı, onu öldüren şeye kesinlikle sarılırdı.

"Çünkü Kane onu öldürüyordu... "Dur,"

dedi Grail.

"Joaquin'in acımasız tutuşunda, dehşet ve öfkeyle mücadele etti. "Onu

yap... Hayır, dur! *DUR!*"

"Headsmun ona aldırış etmedi. Kollarındaki genç kaskatı kesildi, nefesi hırıltılıydı, gülümsemesi soldu. Ama vampir hala içmeye devam etti, inleyerek, hırıltıyla. Son bir nefesle, kurbanı titredi, son anlarını yaşayan bir sevgili gibi, tüm kasları gerildi. Sonra Kane ölümcül tutuşunu bıraktı ve cesedi karın üzerine düşerek cansız bir şekilde yere *yığıldı*.

"Headsmun alaycı bir şekilde sırıttı, dudaklarının arasında çalınmış hayatların kırmızı iplikleri uzanıyordu.

"'Şimdi sana yer var, kızım.

"Ve topuklarını döndürerek, Soraya ve Kurt Anne'nin peşinden yürüdü.

"Dior, kusmamak için çabalarken, ölü gencin üzerine baktı. Joaquin

diğer köle ile bakıştılar, ama derin bir nefes alarak Dior'u kaldırdı ve onu kafesteki diğer 'değerli eşyaların' kokusu ve eziciliğinin içine itti, kapıyı arkadan kilitledi. Arkadaşı taze cesedi saman gibi kaldırdı ve arkasına bakmadan ikisi ateşin yanına doğru yürüdü, Elaina kuyruğunu sallayarak efendisinin peşinden gitti.

"Joaquin?" diye bir ses duyuldu.

"Çoban çocuk durdu, Dior'un arabasına dönerek, parmaklıkların arasından uzanan figüre gözlerini kırpıştırdı. Tabii ki Isla'ydı; patatesler yüzünden Gabriel'e hırlayan, Dior'a onu Dyvok'a bırakması gerektiğini söyleyen Ossianlı kız.

"Isla?" diye fısıldadı.

"Evet, benim!" Kız yüzünü parmaklıklara dayadı, yanaklarında gözyaşlarıyla ıslanan ikiz güzellik izleri vardı. "Tanrım, Joaquin, öldüğünü sandım! Seni *yakaladıklarını* sandım!"

"Av köpeği, yanındaki köle kılıcına, etrafındaki Ölüler'e, aralarında kar taneleri savuran soğuk şafak rüzgarına baktı. Isla, Ever After'dan bahsetmişti, bu ikisi Aveléne'nin düşüşünden önce birbirlerini gerçekten sevmişlerdi. Ama şimdi, yeniden

Isla'nın sonsuza dek sürecek aşkından bahsettiği gibi, bu ikisi Aveléne'nin düşüşünden önce birbirlerini gerçekten sevmişlerdi. Ama şimdi, yeniden bir araya geldiklerinde, Joaquin sevgilisine sanki bir yabancıymış gibi bakıyordu. Soğuk. Sert. Gözleri taş gibiydi.

"Beni yakaladılar," diye cevapladı.

“Ve başka bir kelime söylemeden, arkadaşlarının yanına doğru ağır adımlarla yürüdü.

Dior, Isla sevgilisinin adını çağırırken dudağını ısırdı. Başka bir yanık ses sessizlik için bağırdı ve copunu kızın eline vurdu, kız elini parmakların arasından çekerek ağladı. Soğuk demir Dior'un yanağına bastırdı, kalbi korkunç bir ritimle atıyordu; sonunda gerçekte bulunduğu yerin dehşeti ortaya çıkmıştı. Kasvetli vahşi doğanın içinde, hiç görmediği bir ülkeye doğru, hayal bile edemeyeceği canavarların esaretinde.

"Isla'nın gözlerine baktı, kız onu tanıdı ve yaralı elini tutarken dudaklarını sıkıca kapattı. Dior'un sesi karanlıkta yumuşaktı.

"Seni nerede yakaladılar?"

"Aveléne'nin birkaç gün kuzeyinde," diye cevapladı kız. "Sen olmasaydın çok uzağa gidemezdik."

“Dior içini çekti. ‘Frère Lachlan'a ne oldu? Düştü mü?’ “Isla başını salladı. ‘Bizi *terk etti*.’

“‘Sizi terk mi etti? Size göz kulak olması gerekirdi, neden böyle bir şey yaptı?’

“‘Nehirde başka gümüş azizlerle karşılaştık,’ diye mırıldandı Isla. ‘Güneye gidiyorlardı. Frère Lachlan, eli demirden bir adamla konuştu. Ne dediklerini duymadım, ama frère çok sinirlendi. Hatta öfkelendi. Neredeyse tek kelime etmeden bizi San Michon'a gönderdi ve kardeşleriyle birlikte güneye doğru yola çıktı.’

"Kahretsin." Dior başını eğdi ve derin nefes aldı. "Üzgünüm, Isla." "Suç sizde değil, M^lle^Lachance. Bu, Tanrı'nın isteği..."

"M^lle^Lachance?"

“Dior'un soluk mavi gözleri büyüdü ve o sese doğru döndü, nefesini tuttu. Ve onu gördü, mahkumların arasında sıkışmış, ama onların üzerinde yükselebilecek kadar uzun boylu, bir zamanlar güneş gibi parlak olan inanılmaz gülümsemesi ile.

"*Baptiste?*"

Büyük Sūdhaemi ona doğru ilerlemeye başlayınca, sıkışık kalabalığın arasından zorlukla geçerek onun adını fısıldadı. Dior, ondan daha küçük bedeniyle kalabalığın içine daldı, dirsekler ve kaburgalar arasından geçerek ilerledi ve kalabalığın ortasında

kalabalığın ortasında birbirlerine ulaştılar, kara parmaklı adam büyük kollarını ona dolamaya çalışıyordu.

"Büyük Kurtarıcı, Dior, sensin!"

"'Baptiste!' diye hıçkırarak ağladı, boğulan bir kızın dalgaların sürüklediği odun parçasına sarılır gibi ona sarıldı. 'Oh, şehitlere ve Ana Bakire'ye şükürler olsun! Seni öldü sandık!'

"'Ben iyiyim, tatlı çocuk,' diye fısıldadı, karanlık gözleri yaşlarla parlıyordu. 'Tanrı şahidimdir, seni bir daha göreceğimi hiç düşünmemiştim! Gönderdiğimiz keşifçiler geri dönmedi, sonra da Dyvok…'

"Kara parmaklı adam başını salladı ve onu kendine çekerek gözlerine baktı. Aveléne'nin demircisi olan adam yakışıklı biriydi; güçlü çenesi ve koyu teni, kısa kesilmiş saçları, şakaklarında ve çenesindeki sakallarında tuz ve karabiber rengi saçlar vardı. Soluk kürkle süslenmiş ve kanla lekelenmiş koyu renkli deri giysiler giymişti, demirci işinden nasırlı büyük elleriyle kadının elini nazikçe sıktı.

"Nasıl oldu da buraya geldin? Tanrı aşkına, Gabriel nerede?"

"O anda, sonunda kardeşimin adını duyunca her şey anlaşılmış olmalı. Haftalardır Dior, düşmanlarla çevrili bir dünyada yaşıyordu, zayıflık göstermeye, kanının ne kadar aktığını belli etmeye cesaret edemiyordu. Ama siyah parmaklı adamın kollarında, içinde bir şey kırılmış gibiydi; acı ve kederden oluşan bir baraj, onun kollarında parçalanıp toza dönüşüyordu.

"'D-düştü,' diye fısıldadı, gözyaşları yanaklarından süzülüyordu. 'B-bilmiyorum…'

"Baptiste'in yüzü kederle kaplandı; bir kayıp daha eklenince acısı ve umutsuzluğu daha da arttı. Kara parmaklı adam kızı kucaklayıp sardı ve kız tüm vücudu acıyla titreyerek ağlarken onu sardı. Kanlı, kül rengi saçlarını nazikçe okşayarak, kendi gözleri de kederle parlayarak onu teselli etti.

"Sessiz ol şimdi, chérie," dedi, çenesini sıkarak. "Sadık düşenler için gözyaşı dökme. Onlar cennetin krallığında, Kutsal Baba'nın sağında yaşıyorlar."

"Beni affet. Senin de kendi acın var, biliyorum." Dior, kendini sakinleştirmek istercesine alnını göğsüne dayadı ve derin bir nefes alarak gözlerine baktı. "Aaron'ı biliyorum, Baptiste. Çok üzgünüm."

"O anda siyah parmağın üzerine bir gölge düştü, omuzları çöktü, Isla ve o korkunç kafese sıkışmış diğerlerinin içinden soğuk bir dehşet mırıltısı yayıldı. Baptiste'in sesi kalın ve boğuktu, Dior'un yüzünü ararken kaşlarını çattı.

"Aaron'ı nasıl bilebilirsin, chérie?"

"Gabe, Aveléne'de kılıcını buldu. İkiye bölünmüştü. Tanrım, *çok* üzgünüm, mon ami. Onu gerçekten sevdiğini biliyorum. Eğer...

"Chérie..."

Baptiste artık titriyordu, gözlerinde acı yanıyordu. Ağzına kadar zincirlerle sarılmış, vagonun üstündeki demir sandığa baktı, gözyaşları yanaklarından süzülüyordu. Konuşmaya çalıştı ama sanki kelimelerin şeklini unutmuş gibiydi. Isla onun yerine konuştu; kızın yüzü solgun ve asıktı, ağzı kederle bükülmüştü.

“Aveléne'de konuşurken yanılmışım, M^lle^Lachance. Yüzbaşı Aaron ölmedi.”

“Dior'un yüzü, kız başını sallayınca düştü.

“‘O öldü.’”

V

DÚN MAERGENN

“DIOR’UN GÖZLERİ çığlıklarla dolu bir şarkıyla açıldı.

“Son üç haftadır her gece böyle geçmişti. Diğer esirlerle birlikte Ossian çöllerinde, yıkık dünlar, tahrip edilmiş tarlalar ve şişman kargaların eski ziyafet alanlarının yanından geçerek, sonsuz, donmuş kilometrelerce yol kat ederek güneye ve batıya doğru kırbaçlanarak götürülmüştü. Yolculuğu, sonunda onu bekleyen cevaplara rağmen işkence gibiydi. Dior'un arabasındaki "değerli eşyalar" diğer tutsaklardan daha iyi besleniyordu, ancak yine de o kadar sıkışık duruyorlardı ki, uyumak için kıvrılacak yer yoktu ve arabanın zemini o kadar kirliydi ki, ancak deli bir kadın üzerine uzanabilirdi. Dior, Baptiste ve genç Isla á Cuinn'in yanında sıkışmış halde, her gün mola verildiğinde biraz dinlenebilmek için ayakta uyukluyordu.

"Ve her akşamüstü, çığlıklar onu uyandırıyordu.

"Sanki güneşin batışını müjdeleyen korkunç bir horozun ötüşü gibiydi. Yanmış insanlar bu sese uyanır, kürek ve kazmalarla işlerine koyulur, soğuk yataklarından efendilerini çıkarmaya çalışırlardı. Ölüler ayağa kalkar, soğuk ellerinden siyah toprağı silkeler ve vampirler çığlıkları keserdi.

"Ah, benim zavallı, tatlı Aaron..." Baptiste fısıldadı.

Dior, kara parmağın elini tutarak, yakında her şeyin biteceğini fısıldadı. Başlangıçta durum daha da korkunçtu. Aaron, Grail'in hapsedildiği ilk birkaç gece boyunca *saatlerce* çığlık atmış, onu kilitledikleri kutuyu o kadar sert vurmuştu ki, demir duvarları parşömen gibi bükülmüştü. Çözümü bulan Kane'di — acımasız, soğuk Kane, az önce yarattığı cesetten başını kaldırıp, çenesinden kan damlarken sordu: 'Neden onu kesip almıyoruz?

"Ve Kurt Anne, Soraya ile paylaştığı nefes nefese kalan kadından dişlerini çekerek, yapışkan dudakları acı bir gülümsemeyle kıvrılmıştı.

"En kötü fikrin değil, kuzen."

Dior'un gözleri, Aaron'u o kutudan çıkarırken gözyaşlarıyla dolmuştu. Aveléne'nin cesur kaptanı, onu son gördüğünde, güçlü şatosunun surlarında duran bir dev gibi görünüyordu. Rüzgarda dalgalanan güzel sarı saçları, yaralı yüzü, Vellene Canavarı'na meydan okurken bükülmüştü ve daha yeni tanıştığı bir kız için tüm şehrini tehlikeye atmıştı.

"*Benim adım Aaron de Coste,*" diye bağırmıştı Danton'a, *Coste Hanesi ve Kan Ilon'un oğlu. "Çocukluğumdan beri sizin gibileri öldürüyorum ve artık çocuk değilim.*

Dyvok'un tabuttan çıkardığı dev değildi. Aaron de Coste artık acınacak bir haldeydi, asil kıyafetleri kirlenmişti, uzun sarı saçları ve sakalı kurumuş kanla yapışmıştı. Gözleri kırmızı ve vahşiydi, sesi acıdan çatlıyordu ve Dior, çığlık atan ağzına bakıp uzun ve keskin köpek dişlerini görünce hıçkırarak ağladı.

"Ah, merhametli Tanrım," diye fısıldadı.

Kane ve Soraya onu tutarken, sırtındaki tunikayı yırtıp acısının kaynağını ortaya çıkardılar: San Michon rahibeleri, Aaron'un çocukken vücuduna kazımışlardı. Bir zamanlar, bu kalkan, gecenin dehşetinden onu korumuştu, ama şimdi sadece gümüşten ibaretti; lanetli, zehirli bir lanet, ölü derisinin altında yanıyordu. Kurt Anne, botundan kısa, keskin bir bıçak çıkardı, Aaron'un kıvranan vücudunun üzerine diz çöktü ve onu kurtarmaya başladı.

"Naél, Mutluluk Meleği, sol kolunu; Sarai, Veba Meleği, pazısını; tüm sırtını kaplayan Kurtarıcı'nın güzel bir portresi... Kurt Anne hepsini bıçağıyla sıyırdı. Taze geyik eti kesen bir kasap kadar becerikliydi, Aaron'un solgun eti kırmızıya boyanırken o da bağırıp çırpınıyordu. Baptiste, kafesin parmaklıklarını o kadar sıkı kavramıştı ki demir derisine batmıştı, izlerken yüzü acı ve öfkeyle çarpılmıştı.

"Bakma," demişti Dior. "Onların seni de işkence etmesine izin verme." Adamın gözleri sevgilisine sabitlenmiş, acıdan parıldıyordu.

"'Baptiste, dinleme,' diye yalvardı Dior. 'Konuş benimle. Bana güzel bir şey söyle.'

"Adam başını salladı ve fısıldadı, 'Bu dünyada artık iyi bir şey kalmadı, chérie.

"'Nasıl tanıştığınızı anlat.' Kadın, adamın büyük, nasırlı elini öptü. Elinde birdenbire çok küçük ve zayıf kalmıştı. 'Nasıl aşık olduğunuzu anlat.'

Baptiste, yanındaki kıza bir bakış attı ve üzerine düşen gölgenin arasından bir ışık parladı. Kuru dudakları, neredeyse gülümsemeye benzer bir şekilde kıvrıldı.

neredeyse bir gülümsemeyle kıvrıldı.

"Aaron ve ben aşık olmadık, tatlı çocuk. Biz *düşüşe geçtik*."

“Çığlıklar etraflarında sönmüş gibiydi, Baptiste'in gözleri parıldayarak o dondurucu kafesten çıktı ve yaz sıcağı gibi sıcak anıların koridorlarında dolaşmaya başladı.

"San Michon'un Gauntlet'inde tanıştık," diye iç geçirdi. "Gözlerimi kapattığımda o sabahı hala görebiliyorum. Ben Forgemaster Argyle'ın yeni çırağıydım, o da Frère Greyhand'ın çırağıydı. Kılıç kullanmayı çalışıyordu ve göğsünde soyunun arması taze mürekkeple yazılmıştı, bu yüzden gömleksiz dövüşüyordu. Ve onu gördüğümde...' Baptiste hayranlıkla içten bir gülümsemeyle devam etti. 'Sanki bir efsaneden çıkmış bir heykel gibiydi. Cesur Thaddeus ya da güçlü Ramases, ustaların elleriyle mermere oyulmuş, sonra Tanrı'nın kendi dudaklarından hayat verilmiş.

"Gözlerimiz daire içinde buluştu. Resmi ve soğuk bir şekilde tanıştık. Ama el sıkıştığımızda, dokunuşu bir nefes kadar uzun sürdü ve o nefesin içinde, hayatım boyunca aradığım şeyi bulduğumu anladım. Ait olabileceğim bir yer. *Ait olabileceğim* biri. Tehlikesi ne olursa olsun, bedeli ne olursa olsun. O benim olacaktı ve ben de onun. Sonsuza kadar."

“İri adam başını eğdi ve bir kez daha Kiara'ya baktı.

“O zamanlar, *sonsuza kadar* kelimesinin ne kadar korkunç bir kelime olduğunu bilmiyordum.”

Dior, siyah parmağını kollarının arasına alıp sıktı. Gözlerinde yaşlar parıldarken, kendini o soğuk kafeste bulmuştu. Katliam sona yaklaşmıştı; Kiara korkunç işini neredeyse bitirmişti. Son kısmından özel bir zevk alıyor gibiydi — Aaron'un göğsüne kazınmış Ilon soyunun karmaşık arması. Acele etmeden, derin ve sert keserek, sonunda o güzel yılanları ve gülleri ateşe attı.

"Artık Nae Whisper yok," diye gülümsedi. "Sen tamamen vahşisin."

"Lanet olsun sana," Aaron zorlukla tükürdü. "Lanet olsun sana ve tüm lanet olası türlerine."

"Benim soyumdan değilsin, benim güzel oğlum." Yaklaşarak, yaralı yanağına soğuk bir öpücük kondurdu. "Sen bizim soyumuzdansın. Büyük Tolyev'in soyuna, bu topraklarda kral ve fatih olan Kara Kalpli Nikita'nın torununa yeniden doğdun. Artık tüm imparatorluk karanlık babamın adını duyunca titriyor, evlat. Tüm Ossway onun ayaklarına diz çöküyor. Yakında sen de öyle olacaksın."

Baptiste'in yanaklarından gözyaşları süzüldü. Sevgilisi, Kane'in ziyafetinden arta kalanlarla birlikte tabutunun içine atılmıştı.

Aaron'un akrabalarının onun için hazırladığı bir işkenceydi, susuzluk içinde ve korumaya yemin ettiği kişinin soğuyan cesediyle birlikte bir kutuya kilitlenmek. Ama en azından Aaron'un derisinden gümüşler sökülmüştü ve her ne kadar korkunç olsa da, Dior, kaptanın artık sonsuza dek bu acıyı çekmekten kurtulacağını düşünmüştü."

Jean-François güldü, tarihçi kan dolu kadehinden bir yudum almak için durakladı.

"Bizler her akşamüstü öldüğümüz haliyle uyanıyoruz. Sadece ateş, gümüş ya da en karanlık büyüler bize gün batımından daha uzun süren bir acı verebilir. Hiçbir çelik, de Coste'nin işkencelerinden kurtulmasına yetmez."

"Hayır," diye mırıldandı Son Liathe. "Ve onu esir alanlar bunu çok iyi biliyorlardı. Böylece her gün dövmeli vücudu iyileşiyordu. Her gece Dior'un gözleri, kendi çığlıklarının korkunç şarkısıyla açılıyordu. Kiara ise karanlık oğlunu kutusundan çıkararak derisini tekrar yüzüyordu."

"Ne vahşilik." Marki iç geçirdi. "Nikita'nın soyu kaderini hak etti."

"Öfke numarası yapma, Chastain," diye cevapladı Celene. "Daha iyi terzileriniz olabilir, ama sen ve soyun aynı hamurdan yapılmışsınız."

"Bizi yanlış değerlendiriyorsunuz, M^lle^Castia," diye cevapladı Jean-François. "Kanlı Chastain'lerin gereksiz zulme eğilimi yoktur, İmparatoriçemiz de çorak bir toprağı yönetmek istemez."

"Ama Margot hala *hüküm sürmek* istiyor. Soyun Untamed gibi açıkça vahşeti sergilemiyor olabilir, ama hala kendinize *Çobanlar,* Tanrı'nın gerçek çocukları *koyunlar* diyorsunuz." Liathe başını salladı. "Sen onun gözünde bir iğrençliksin, günahkar. Tövbe etmeyen, utanmayan, korkusuz, seni bekleyen cehenneme rağmen. Ve hükümdarı senin çürümüş ruhunu ziyafet haline getirecek."

Tarihçi gülümsedi, başparmağını yaladı ve yeni bir sayfa çevirdi. "Daha korkunç birinden canavar olarak adlandırılmak garip bir şey."

Celene Castia omuz silkti ve tavana bakarak, “Ben

her zaman annemin kızıydım.

Ve böylece, Gabriel'in düşüşünden bir ay sonra, Dior kendini efsanevi Niamh Nineswords'un düklüğünde, Ossway'in soğuk ve çorak çöllerinde buldu. Uzak kuzeyde, Mìchaich na Baloch'un karanlık sırtı, eski Ossian folklorunun ikiz tanrıçalarının her şafak vakti başlarını yasladıkları Moonsthrone Dağları uzanıyordu. Batıda, Elea Brinn'in sivri kıyıları

Elea Brinn'in kıyıları uzanıyordu. Efsaneler Çağı'nda Daegann Ironhand'in yeryüzüne fırlatıldığı Yarma Adalar. Ve Òrd Nehri'nin donmuş genişliği boyunca, Wolftooth Kıyısı'nın büyük bir burnunda yükselen, bir zamanlar Niamh'ın krallığının güçlü başkenti ve Mother Maryn'in son dinlenme yeri olan Maergenn'in büyük şehir kalesi duruyordu.

"Burası eskiden Niamh'ın tacındaki mücevherdi," dedi yumuşak bir ses. Dior yanındaki Isla'ya baktı ve kızın yeşil gözlerindeki uzak bakışları gördü.

gözleri. Joaquin'in sevgilisi tuhaf bir kadındı. Aveléne'de kurtarıldıktan sonra travma geçirmiş gibi görünüyordu, ama esaret altında geçirdiği son haftalarda kaya gibi sağlam olduğunu kanıtlamıştı. Sonuçta Dún Cuinn'in düşüşünü görmüş, çoğu kişiden daha fazla travma yaşamış ve şokun etkisi geçince içindeki güç ortaya çıkmıştı. Isla, diğer "değerli" kişilerin moralini yüksek tutmaya yardımcı oldu, hatta kilitli kaldıkları çocukların biraz daha fazla yemek yiyebilmesi için kendi payından bile vazgeçti. Joaquin onu hiç umursamasa da, Isla'nın gözlerinde Joaquin yaklaştığında bir ateş parıldıyordu.

"Daha önce buraya geldin mi, Isla?" diye sordu Dior.

Kız başını salladı. "Annem beni küçükken buraya getirmişti. Ana Denizkızı'nın mezarını görmek için hacca gelmiştik. Öyle bir şey görmemiştim."

"Bu şehir eskiden imparatorluğun en güçlü kalelerinden biriydi," diye mırıldandı Baptiste. "Anaen dú Malaedh, adını öyle koymuşlar. Kurt'un Örtüsü. Dört klanın orduları birleşip bu surları yıkmış. Tanrı'nın bile bu surları aşamayacağı söylenirdi."

“Kara parmak tekerlek işareti yaptı ve içini çekti. “‘Tatlı

Ana, şimdi şuna bak…’

“Dior, parmaklıkların arasından büyük şehir kalesine bakarken gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Ossian'ın başkenti muazzamdı; bir şehrin içine başka bir şehir inşa edilmiş, etrafı yarım düzine surla çevriliydi. En içteki şehir, Auldtunn olarak biliniyordu ve ince işlenmiş taştan yapılmış görkemli binalar, yüksek gotik kuleler ve muhteşem mimariyle doluydu. Güney tarafında Portunn adında güzel bir eski liman vardı. Dış şehir Newtunn, ilk şehrin üzerinde mantar gibi büyümüş bir kentsel yayılımdı. Hem Auldtunn hem de Newtunn, güçlü surlarla çevriliydi ve burunun en ucunda, karanlık taştan yapılmış büyük bir kale yükseliyordu. Bu kale, şehrin adını ve onu inşa eden klanın adını taşıyordu.

"Dún Maergenn.

"Tanrım, burada ne oldu?" diye fısıldadı Dior.

"Aveléne'de olanların aynısı, chérie," diye mırıldandı Baptiste onun yanında. "Bir savaş. Görünüşe göre korkunç bir savaş. Şehrin dış surları moloz yığınına dönmüştü, birçok bina yıkılmış, yanmış ya da havaya uçmuştu — sanki Maergenn'in taşları, kin dolu devlerin elleriyle parçalanmış gibiydi.

"Bulanık güneş batıyordu, Dior surların üzerindeki zırhlı figürlere bakıyordu. Newtunn kapıları kırk fit yüksekliğinde, ağır, demirle kaplı keresteden yapılmıştı. Bir zamanlar ahşap üzerine dokuz kılıca karşı hücum eden büyük bir kurt resmedilmişti. Ancak canavar kanla boyanmış, Maergenn Klanı'nın arması kükreyen bir ayı ve kırık bir kalkanla tahrip edilmiş, altına ağır, kırmızı ellerle bir slogan yazılmıştı.

"*Eylemler, sözler değil...*" diye fısıldadı.

Yukarıdan bir bağırış duyuldu ve kapılar ardına kadar açıldı. Ötesindeki büyük demir parmaklıklar yağlı demirin sesiyle yükseldi ve Kiara'nın emriyle konvoy içeri girdi; önce arabalar ve yüksek soylular, sonra köle kılıçları, en son da her zamanki gibi pis kanlılar.

Newtunn harabeye dönmüştü; yıkılmış evler ve devrilmiş kuleler. Kar, kırık saçaklara yapışmış, içi boşalmış evlerin üzerine yığılmıştı. Konvoy, parçalanmış caddeden ilerlerken vagonların tekerlekleri güm güm sesler çıkarıyordu. Tutuklular, yıkıma dehşetle bakıyorlardı. Soylular gergin bir şekilde, etraflarındaki binaları kısık gözlerle izliyorlardı. Karanlık derinleşirken kargalar şarkı söylüyordu.

Baptiste işaret ederek fısıldadı, 'Tatlı Ana, bak...'

Dior, Newtunn'un yıkıntılarından çıkan, batan güneşin gölgelerinde sürünerek ilerleyen figürleri görünce parmaklıklara daha sıkı tutundu. Kötü kanlılar. *Binlerce* kişi. Kurt ve kılıç işlemeli kirli üniformalı askerler. Gözleri çökmüş kadınlar, harap çocukları hayaletler gibi enkazların arasında dolaşıyordu. Dior, keskin dişleri ve ruhsuz gülümsemeleriyle ona bakan bakışları hissedince geri çekildi. Onlarca kişi, zayıf ve açlıktan bitkin bir halde ileri atıldı, ama Kurt Anne dişlerini gösterdi ve Foulbloodlar korkarak geri çekildi, kırbaçlanmış köpekler gibi.

Kiara, Headsmun'a baktı. "Kane, köpekleri gönderir misin?" Genç vampir somurtarak itaat etti ve en arkadaki arabayı açtı. Kane uzanıp içinden rastgele bir ceset çıkardığında insanlar feryat etti; ceset, Dior'un Aveléne nehrinde kurtardığı çocuklardan biriydi, çenesi yumuşak sakallarla kaplıydı, yüzü çığlık atıp çırpınırken bükülmüştü.

Başkan, çocuğu Aveléne'den onları takip eden pis kanlılara uzattı, sanki aç köpek yavrularına bir ödül gibi.

"Dior," diye mırıldandı Baptiste. "Bakma, chérie."

"Ama Grail, siyah parmağını görmezden geldi, çenesini sıktı, gözlerinde yaşlar parıldarken Headsmun çocuğu saman çuvalı gibi döndürdü ve sonra onu kalabalığın içine fırlattı.

“Kötü kanlılar, kırmızı suya atılmış köpekbalıkları gibi zavallı çocuğun üzerine çullandı. Rüzgâr uluyordu, ama çocuğun çığlıklarını bastıracak kadar güçlü değildi. Kane, vagondan başka birini daha sürükledi; yaşlı bir kadın, mahkumların tüm çaresiz gücüyle mücadele ediyordu. Ama Headsmun sadece güldü ve zavallı kadını bir bez bebek gibi pençeler ve dişlerle dolu okyanusa fırlattı.

Dior'un elleri kanlı yumruklar haline gelmişti. Dudakları hareket ediyordu, ama sözleri duyulmuyordu. Yanında, Baptiste gözlerini gökyüzüne kaldırdı ve tekerlek işareti yaptı.

"Teşekkürler, Yüce Baba," diye fısıldadı. "Teşekkürler."

"Dior inanamayan bir şekilde tısladı. 'Ona ne için teşekkür ediyorsun?'

"Baptiste, gözyaşlarıyla ıslanmış gözleriyle ona baktı.

"Beni onlar gibi yapmadığın için, chérie."

"Kız dişlerini sıktı. Kötü kanlılar ziyafetlerini sürdürdüler. Kiara, arkasına bakmadan konvoyuna ilerlemesi emrini verdi.

“Alacakaranlıkta bir korna çaldı ve ikinci bir kapı açıldı, şehrin iç halkasına açılan kapı; yüksek apartmanlar, iyi döşenmiş evler, Arnavut kaldırımlı sokaklar. Auldtunn'daki binalar çoğunlukla sağlamdı ve ana caddeden ilerlerken Dior, artık soğukkanlılar değil, *insanlar olan* figürleri görünce hayretle fısıldadı. Dyvok üniformalı askerler bir kasap arabasının üzerinde durmuş, dağınık ve bağırışan kalabalığa çiğ et parçaları dağıtıyordu.

"Portunn ve Kurtlar Körfezi'ne bakan, üçüncü bir surla çevrili, güçlü bir kale, karanlığın derinleştiği geceye doğru yükseliyordu. Konvoy geniş avlusuna girerken, bir boru sesi gökyüzünü yırttı ve büyük karga sürüler kanat çırparak karların üzerine uçtu.

Kale devasa bir yapıydı; Aveléne bile yanında çamurdan bir kulübe gibi görünüyordu. Ama arabaları durduğunda, Dior'un gözleri kırık siperlere, yıkılmış kulelere, parçalanmış duvarlara takıldı. Duvar ustaları el arabaları ve harçlarla çalışıyordu, ama saldırının izleri hâlâ derinlerdeydi. Havada taze ölüm kokusu yoğun bir şekilde hissediliyordu. Yağlı sineklerin ilahisi.

Dior'un baktığı her yerde Dyvok'un sancağı dalgalanıyordu — kırık kalkanıyla zafer kazanan kükreyen ayı, koyu mavi üzerine beyaz. Avlunun kuzey tarafında, dumanlı bir demirhanenin yanında büyük barakalar, açık tuvalet gibi kokan bir içki fabrikası, içinde neredeyse hiç hayvan kalmamış, bir orduyu barındırabilecek büyüklükte bir ahır görünüyordu. Avlunun güney tarafında, fırtınanın yıkadığı gökyüzüne uzanan büyük bir katedral duruyordu. Kuleleri uzun ve zarifti; koyu taştan yapılmış gotik bir harikaydı. Ama şimdi yarısı yıkılmıştı, çatısı çökmüş, güçlü duvarları alevler tarafından yakılmıştı.

"Amath du Miagh'dair," diye mırıldandı Isla. "Anne Denizkızı'nın Mezarı. Vasiyetnamelerde onun cennete gönderildiği yere inşa edilmiş." Kız başını eğerek tekerleğe işaret etti. "Bizi bu vahşi doğadan kurtardığınız için teşekkür ederiz, kutsal hanımefendi."

"Avlu şimdi kargaşa içindeydi, arabaların kilitleri açılıyor ve esirler görevlerini yerine getiren yanıklar tarafından dışarı sürükleniyordu. Dior botları kaldırım taşlarına çarparak tökezledi, Baptiste tarafından kurtarıldı. Ona teşekkür edecek zamanı olmadı; sırtına bir cop indi ve şaşkın ve gevezelik eden esirlerin arasına itildi. Sersemlemiş bir halde etrafına bakındı. Dyvok renklerine bürünmüş erkekler ve kadınlar surlardan izliyor, esirleri itip kakıyor, gruplara ayırıyorlardı.

"Ne yapıyorsun, çocuk?" diye sert bir ses sordu.

Dior gözlerini kırpıştırdı ve konuşan adama döndü. Adam çirkin biriydi, cüppesinde kan vardı ve gözleri domuz demiri gibi parlıyordu. Dior, sol elinde koyu renkli bir taş tablet gördü, üzerinde karmaşık bir köle damgası vardı: dikenlerle çevrili siyah bir kalp.

"Ne yapıyorsun?" diye tekrar sordu. "Ne yapıyorum?" diye sordu kız.

"Onu kulakları çınlayacak kadar sert bir şekilde tokatladı. Baptiste, küçük adama öfkeyle bakarak, yumruklarını güçsüz bir öfkeyle sıkarak onu düşmekten kurtardı.

"Değerli eşyaların yanındasın, bir mesleğin olmalı," dedi küçük adam. "Ne yapıyorsun? Nalbant mı? Çiftçi mi? Okçu mu? Ne?"

Dior başını salladı. "Ben hiçbir şey yapmıyorum."

"Tamam." Adam defterine bir işaret koydu, yanındaki hayduta baktı. "Yemek."

"Durun," dedi Baptiste, dik durarak. "Ben demirciyim, bu çocuk da..."

Baptiste'in bacaklarına bir cop indi ve Baptiste dizleri taşlara çarptı, dizleri kanadı.

taşları kanla boyadı. Dior çığlık attı, sert eller onu ensesinden yakaladı ve korkunç bir şekilde sıktı.

"Kara parmak, ha?" Küçük adam başını salladı. "Harika. Bizimkilerden biri kaçmaya çalışırken o köpekler tarafından parçalandı. Başka birini çağırdık." Tabletine bir şey yazdı, yanındaki iri yarı bir adama başıyla işaret etti. "Bu yakışıklıyı demirciye götür, Knacker onu terbiye etsin. Bu küçük domuzcuk da prangaya vur. Bu gece daha fazlasına ihtiyaçları olacağını sanmıyorum, ama olursa..."

"Bırakın beni!" diye bağırdı Dior. "Çekin ellerinizi..."

"Kolu arkasına bükülmüştü ve nefes nefese kalmıştı, kemikleri kırılmak üzereydi. Mücadele ederken acımasızca küfretti, ama keskin bir ses ortalığı keskin bir sesle doldurdu.

"Dur, Petrik. Bu fare benim."

"Yanık adam taş gibi dondu, küçük muhasebeci arkasına dönerek Wolfmother'u gördü, kadının cildi titreyen meşale ışığında mermer gibi solgundu. Soğuk rüzgar kalın örgülerini dağıttı ve kadın muhasebeciye botlarını kirletmek istemeyeceği bir şey gibi baktı, ama yine de hızla adım attı.

"Korkunç Leydi Kiara," dedi adam, eğilerek. "Elbette."

"Gel, Mouse," dedi Kurt Anne. "Efendin seni bekliyor." Etrafındaki kontrollü kaosa bir göz attı. "İşin bitince hesap defterini bana getir, Petrik. Kan Lordları yarın paylarını isteyecekler, ama ben payımı şafaktan önce alacağım."

"… Emredersiniz, leydim."

Kiara elini uzattı. Dior Baptiste'e baktı, ama dizlerinin üzerinde duran adam sadece başını sallayarak itaat edeceğini onayladı. Isla bir dua fısıldadı, Dior'un elini sıkarak ona korkmamasını söyledi. Etrafında, gördüğü tüm savaşlar kadar acımasız ve zalim bir yaşam mücadelesi vardı, ama bu mücadelede kılıçlar ve çelikler değil, tebeşir çubukları ve taş tabletler kullanılıyordu. Korku içindeki insanlar korkunç bir terazide tartılıyordu. Değerleri, yaptıklarıyla, sözleriyle ya da insanlık duygusu gibi basit şeylere göre değil, onları esir alan canavarlara ne kadar yararlı olduklarına göre ölçülüyordu. Çocuklar annelerinin kollarından koparılıyor, eşler kocalarının kollarından sökülüyordu. Bu manzara izlemeye dayanamayacak kadar korkunç, inanamayacak kadar mide bulandırıcıydı.

"Küçük Fare," diye homurdandı Kiara. "Gel. Hemen."

Dior başını eğdi. Gabriel'in sözleri havada yankılanıyor gibiydi.

"*Bu çok küçük bir şey. Kelebek kanatları kadar narin. Ama bu, gelecek olan her şeyin temeli.*

gelecek her şeyin *temeli. Bu imparatorluğa geri vereceğin hediye.*

"Ama umut artık çok uzak görünüyordu.

“Ve başka seçeneği kalmayan kız, vampirin elini tuttu.”

VI

KARA KALPLİLERİN ZİYAFETİ

"Eski bir deyiş vardır: *Taştan kan çıkmaz*. Ama Dior, Kurt Anne'yi uzun, soğuk bir koridorda takip ederken, ayaklarının altındaki kayada hiç leke yoktu. Eski ama keskin, havada asılı duruyordu — bu şehir fethedildiğinde yaşanmış korkunç katliamın hafif izleri. Kuleler yıkılmıştı. Surlar yerle bir olmuştu. Ama en azından yerlerde leke yoktu.

“Gerçek şu ki, hizmetkarlar yeterince sert fırçalarsa taştan her şeyi elde edebilirsin.”

Jean-François kaşlarını çatarak nehrin karşısındaki gölgeye baktı.

"Sanırım bu sözün anlamını tam olarak kavrayamadınız, M^lle^Castia."

"O halde şanslısınız," diye cevapladı gölge, "çünkü sizin ne düşündüğünüz umurumuzda değil."

Celene sırt üstü yatmış, gözleri tavana sabitlenmiş, zamanın sisleri içinde kaybolmuştu. Tarihçi alaycı bir şekilde güldü ve Celene devam ederken kalemini mürekkebe batırdı.

"Kane ve Soraya, Aaron de Coste'nin demir tabutunu aralarında taşıyarak Dior'un arkasında takip ediyorlardı. O kadar acele ediyorlardı ki, bu gece yavru kuşun derisini yüzmeye zaman bulamamışlardı ve içinden, onu terk eden Tanrı'ya dua eden fısıltıları duyuluyordu. Ama Kurt Anne'nin gözleri önündeydi, Dior'a hitap ederken sesi düşük bir hırıltıydı.

"Konuşulmadan konuşma, diline değer veriyorsan. Dizlerinin üstüne çıkma, bacaklarını istiyorsan. Babam, kanından gelen lordlarının önünde küçük düşmeyi kabul etmez ve aptalları sadece misafirlerine yem olarak kullanır. Burada saygısızlık etmek ölüm demektir. Duydun mu, Fare?"

"Dior, çenesini sıkarak yumuşak bir sesle cevap verdi. 'Anlıyorum.'

"Hayır." Kiara aniden durdu. "Bu imkansız. Laerd Nikita, ilk Augustin nefes almadan önce bu dünyada yaşamıştı. Ashen Engizisyonu'ndan, Altmış Yıl Vebası'ndan, Wyrm Savaşları'ndan sağ kurtulmuştu. Sevgili Gabriel, Crimson Glade'de büyük Tolyev'i yok ettiğinde, bu soy

neredeyse *parçalara* ayrıldı. Ve Kara Kalp, onu kendi kanlı elleriyle bir araya getirdi ve üzerinde durduğun krallığı kurdu. Hiç bu kadar ölüme yaklaşmamıştın, küçük Fare. Anlıyormuş gibi yapma. Kurt Anne, Dior'un üzerinde yükseldi, gözlerinde on yılların cinayetleri vardı. "Sadece *itaat et*."

"Karanlık çelik ve Untamed renklerinde giyinmiş adamların iki yanında duran uzun çift kapıya doğru yürüdüler. Kasvetli ortama rağmen, içeriden şenlik sesleri geliyordu; yüksek sesli konuşmalar, gürültülü kahkahalar ve metalin metale çarpmasıyla oluşan gong sesi. Kiara omuzlarını silkti, elini kaldırıp kapıyı çalmak için uzattı, ama parmaklarını indirmedi.

"Gergin görünüyorsun," diye mırıldandı Dior.

“Kiara kaşlarını çattı, ama Grail doğruyu söylüyordu; zaferle dolu eve dönüşünün eşiğinde, Kurt Anne tamamen tedirgin görünüyordu.

"Zaferle döndün, kardeşim," dedi Soraya. "Dişlerinde aslan kanı var. Babamız sana gülümseyecektir. De León'un düşüşü karşısında *o* bile neşeli olmalı."

“Kurt Anne başını salladı ve mırıldandı, ‘O *asla* neşeli olmaz.

Kiara üç kez yumruğunu vurdu, parmak eklemleri demir ağaca derin izler bıraktı. Kapıları iterek açan Kurt Anne, Dior'u bir korku karnavalına götürdü. Kimyasal küreler ve titrek mum ışıklarıyla aydınlatılmış, karanlık taştan yapılmış geniş bir oda. Minstrel şarkıları Grail'i dalgalar halinde sardı ve o, dilinde bakır parlaklığında ve demir ağırlığında kokan kokudan öğürdü.

“O kadar çok kan vardı ki.

“Buraya Bolluk Salonu deniyordu; Aveléne'nin ziyafet salonundan çok daha büyük bir odaydı. Duvarlardan birine, Elidaen İmparatorluğu'nu batıdaki Parçalanmış Adalar'dan doğudaki Mızrak Kıyısı'na kadar tüm ayrıntılarıyla gösteren devasa bir harita çizilmişti. Üç büyük ocakta ateş yanmıyordu, ama odadaki kalabalık ve yeni cinayetlerin kokusu havayı ısıtıyordu. Dior başını kaldırıp kirişlere asılı *insanları* görünce yüzü kanı çekildi; onlarca kişi baş aşağı zincirlenmiş, elleri bağlı, ağızları tıkanmış, bebekler gibi çıplaktı. Altlarında zengin giysiler içinde ölümlü hizmetçi kızlar duruyordu; güzel elbiseler, gösterişli saçlar ve pudralı tenler. Her hizmetçi elinde keskin bir bıçak ve bir tepsi kadeh tutuyordu ve ayakkabıları kırmızıya bulanmıştı.

"Salonu çevreleyen büyük masalar, başsız bir kare şeklinde düzenlenmişti; her bir kenarında otuz kişi oturabilecek kadar uzun ve genişti. Ve o koltuklar vampirlerle *doluydu*.

"Onlar asil kıyafetler ya da katil kıyafetleri, deri ve çelik ya da ipek ve danteller giymişlerdi. Biri kutsal bir rahibenin cüppesini giymiş, boynuna kırık bir tekerlek asmıştı. Bir diğeri soytarı kıyafeti giymişti, ancak renkleri tamamen solmuş griydi. Askerler, soylular, deri ve kürk giymiş vahşiler... Krallığın dört bir yanından, her kesimden insan vardı. Ama hepsi hayatlarından kopmuş, kötü niyetli, soğuk ve solgun yüzlüydü; hepsi soyluydu. Dior Lachance bu korkunç manzara karşısında donakaldı.

"Kan Mahkemesi.

"Bolluk Salonu'nun kalbinde bir yarışma vardı; ölümlü bir kralın huzurunda yapılan şövalye turnuvasının acımasız bir parodisi. İlk dövüşçü uzun boylu, zayıf bir soyluydu, saçları uzun ve kar beyazıydı, sakalı karnına kadar uzanıyordu. Donuk pantolonuna kadar soyunmuştu ve zayıf kolları ve sırtında güzel dövmeler vardı - balık kuyruklu hizmetçi kızlar, derin denizlerin korkunç canavarları...

—ve gülümsediğinde, üst çenesindeki iki diş altın rengi parladı. Düşmanı, siyah deri giysili, düzgün kesimli bir kadındı. Koyu renk saçları, engizisyon mahkemesinin ateşine atılacak bir kafir gibi, düzensiz bir şekilde kesilmişti. Rakibinden daha kısaydı, ama kılıçları Dior'un boyu kadar uzundu ve her iki elinde birer tane tutuyordu. Kılıçları, havada dönen ve biçen bir dans gibi çınlayarak uçuyordu. Masaların etrafındaki soylu kanlılar, rakibini kanına buladığında alaycı bir şekilde bağırdı. Rakibinin kolunu neredeyse koparan bir darbe, onu taş döşeme üzerinde geriye doğru savurdu. Rakibi, hırlayarak ve küfrederek yere düştü.

"Büyük soylu adam toparlandı ve kadının bir kılıcını, salonun etrafındaki bazı pencereleri çatlatacak kadar şiddetli bir darbeyle elinden aldı. Kadın diğer kılıcını indirdi ve düşmanının omzunu göğüs kafesine kadar kesti. Ancak kanlı bir eliyle adam kadını yakaladı ve taşı parçalayacak kadar güçlü bir şekilde yere çarptı. Kadın karşılık verdi ve sakallı çenesini parçaladı, kan fışkırdı. Ancak dövmeli canavar onu bırakmadı ve kadının kafasını parçalanmış zemine tekrar *tekrar* vurdu, ta ki kadın elini taşa üç kez vurana kadar.

"Teslim ol!" diye inledi kadın. "Teslim oluyorum!"

"İnce bir kükreme yükseldi, birkaç soylu kadehlerini kaldırdı, diğerleri gözlerini devirdi ve sadece kaşlarını kaldırdı. Dövmeli dev ayağa kalktı, ağzından kırmızı salya akarken, yenilen düşmanına elini uzattı. Kanayan dudakları vahşi bir gülümsemeyle açıldı ve elini tuttu.

"Neredeyse."

"Lanet çenemi kırdın, Alix," diye geveledi adam, sırılsıklam sakalını ovuşturarak.

“Kadın parmak uçlarına yükseldi, adamın dudaklarındaki kanı yaladı. ‘Sonra öpüp iyileştiririm.’

Adam, düzgün vücutlu kadın poposuna tokat atınca kıkırdadı ve ikisi yakındaki bir masaya sendeleyerek yürüdü. Kadın, korkunç şamdanlardan birinin yanında duran bir hizmetçinin dikkatini çekti ve iki parmağını havaya kaldırdı. Dior, hizmetçinin reverans yapıp bıçağını kaldırarak genç bir adamın boğazını keserken dehşetle donakaldı. Hizmetçi, sanki masa süsü için çiçek topluyormuş gibi rahat bir tavırla hareket etti. Kesik yerden buharlaşan kan fışkırdı, adam çenesinden yere akan kanla boğulurken bile hiç direnmedi. Yanında duran insanlar, hizmetçi titrek ellerle iki kadehi ağzına kadar doldururken hiç ses çıkarmadılar.

"Lanet olası tatlı hizmetçi," diye fısıldadı Dior, öne adım atarak.

"Soğuk bir el kolunu sıktı, kemiklerini çatırdatacak kadar sert.

"Saygısızlık ölüm demektir," diye mırıldandı Kiara.

Titreyerek, taze terle parıldayan Dior, hizmetçinin tepsideki diğer kadehleri doldurmasını izledi. Adamın son damlalarını taşların üzerine damlatmasına izin veren kadın, kadehleri yaralı savaşçılara götürdü, her birine bir yudum verdi, sonra diğer konuklara içecekleri dağıtmaya devam etti. Dior, tüm bu dehşet karşısında gözlerini kapattı, ellerini yüzüne kaldırdı ve ateşli bir dua fısıldadı.

"Gel," diye homurdandı Kurt Anne.

“Demir gibi sıkı tutuş bir kez daha kolunu kavradı ve Kutsal Kase şeytanların toplandığı yere sürüklendi, Kane ve Soraya da onun peşinden gitti. Ozanlar çalmaya devam etti — etrafındaki korkunç manzarayla hiç uyuşmayan neşeli bir melodi, deliliğin eşiğinde titriyordu. Ancak dörtlü yanlarından geçerken konuşmalar kesildi, Dior kanlı taşların üzerinde neredeyse kayıyordu. Artık hissedilebiliyordu. Havayı kalınlaştırıyordu. Canavarların dikkatleri, etraflarındaki sıradan zulümden, aralarındaki solgun, korkmuş kimsesiz çocuğa kaydı.

"Bolluk Salonu'nun sonunda, meydanın etrafındaki masalar kadar uzun bir platform vardı. Arkasında, tüm duvarı kaplayan devasa bir üçlü pencere vardı. Ortada, kutsal ve sakin bir ifadeyle duran Ana Denizkızı, iki yanında ise Yüce Baba ve çarkta çileden kanlar içindeki oğulları Kurtarıcı vardı.

“Atalarının gözlerine bakan Dior, dişlerinin titremesini engellemek için çenesini sıktı.

"O pencerenin altında, süslü siyah demir ağacından yapılmış iki taht bekliyordu, biri diğerinin hemen altında. Hizmetkarlar gölgelerde toplanmış, iki figür tahtlara yaslanmış, mermer heykeller gibi hareketsiz duruyordu. Artık tüm konuşmalar kesilmişti, minstrellerin şarkıları bile susmuştu, odadaki tüm vampirlerin gözleri, Kurt Anne'nin dörtlüsünün o oyulmuş tahtlara yaklaşmasını izliyordu.

"Diz çök," diye fısıldadı Kurt Anne. "Hemen."

Soluk ve sersemlemiş Dior itaat etti ve dizlerinin üzerine çöktü. Kane ve Soraya, Aaron'un demir kutusunu yapışkan taşın üzerine koyarken, Kiara uzun zaman önce ölmüş kalbine bir elini koyarak eğildi.

"Laerd'im ve Kont Nikita," dedi, yüksek sandalyeye hitap ederek. "Kasap Tolyev'in ilk oğlu, Ossway'in fatihi ve Kan Dyvok'un Priori." Kurt Anne ikinci sandalyeye döndü. "Kontes Lilidh, laerd'imin sevgili kız kardeşi, Tolyev'in en büyük çocuğu ve Kış'ın Karısı. Sizlere alçakgönüllü selamlarımı sunuyorum, yaşlılar, ve umarım Gece sizi iyi bulur.

Kane ve Soraya tek dizlerinin üzerine çöktü, başlarını eğdi ve yumruklarını kalplerinin üzerine koydu. İlk tahtta oturan kişi konuştu, sesi kış gökyüzü kadar derin ve soğuktu.

"Hoş geldiniz, kanımdan olanlar."

Dior, konuşana baktı, dudakları hayranlıkla aralandı. Nikita Dyvok, görünüşü gençti, kaçırıldığında yirmili yaşların başlarındaydı, ancak bir şahin yerçekimine karşı koyduğu gibi, 'zaman' gibi bir kavramı da hiçe sayıyordu. O, oniks ve inciden yapılmış bir idol, ateşin gölgesinden ve kalbi kırık hizmetçi kızların hayallerinden oyulmuş bir kabus gibiydi. Uzun saçları yüzünün bir tarafına siyah bir dalga gibi dökülüyordu ve dikenli bir çelenk gibi şekillendirilmiş demir bir taç, prens gibi alnını öpüyordu. Koyu renkli ipekler ve okyanus mavisi süslü bir palto giymişti ve boğazında, Kiara ve akrabalarının da taktığı altın şişelerden birinin yanında, vampir dişlerinden yapılmış bir kolye vardı. Bir adamdan daha uzun ve geniş çıplak bir kılıç, tahtının arkasına yaslanmıştı. Kabzası kükreyen ayılar gibi işlenmişti ve kenarları binlerce savaşta kesilmişti.

"Dior Lachance'ın ilk öpücüğü bir kızla olmuştu. Kız, erkeklere hiç ilgi duymadığını kardeşime söylemişti. Nikita'ya bakınca, vücudu ateşle yanıyordu, nabzı hızla atıyordu. Ama Blackheart denen adam ne kadar çarpıcı olsa da, Dyvok'un Birinci Laerd'ine sadece bir bakış attı, bakışları onun solundaki figüre kaydı.

“O, Lilidh Dyvok, bir bakireydi. Siyah süslemeli mavi renkli muhteşem bir elbise, kum saati şeklindeki vücudunu sarıyor, kadife dalgalar halinde ayaklarına kadar uzanıyordu. Uzun kan kırmızısı saçları yere kadar uzanıyordu, kulakları ve parmakları altınla süslenmişti ve alnını spiral şeklinde koç boynuzlarından oluşan bir taç çevreliyordu. Bir elini büyük bir kurtun başına koymuş, tahtının yanında uzanmış oturuyordu. Hayvanın tüyleri beyaz, geniş ve pürüzsüzdü, ancak yüzünün sol tarafında derin bir yara izi vardı ve bir gözü yoktu. Diğer gözü, soluk mavi ve kırmızıya çalmış, Dior'a sabitlenmişti.

Lilidh'in gözleri kalın bir sürmeyle çevriliydi, dudakları taze kanla kaplıydı. Bazıları ona Kalpsiz diyordu. Kış Karısı. Saraydaki cesur bir soylu kadın gibi giyinmişti, ama uzun zamandır unutulmuş bir tapınaktaki isimsiz bir tanrıça gibi görünüyordu; onu tapan insanlar çoktan mezara girmiş olmasına rağmen, uzun yıllar ayakta kalmış mermerden oyulmuş bir heykel gibi. Ta ki heykel hareket edip, kanla kaplı salonun her yerine yankılanan tüyler ürpertici bir sesle Kiara'ya konuşana kadar.

"Tatlı yeğenim. Seni tekrar görmek kalbimizi sevindirdi. Son kez güzelliğine baktığımızdan bu yana bu dünyada bir çağ gelip geçmiş gibi. Heykel, alabaster elini kurtun kafasından kaldırdı. "Gel, seni öpeyim ve dönüşüne içten sevincimizi paylaşalım."

"Leydim. Beni onurlandırdınız."

“Kiara daha da eğildi, ama karanlık babasına hızlıca bir bakış attı. Dior, odada bir akım geçiyormuş gibi gerildi; sanki yüz kurtun tüyleri diken diken olmuştu. Nikita sessiz kaldı, Lilidh boyalı parmaklarıyla işaret etmesine rağmen kıpırdamadı.

"Lütfen, yeğenim. Yaklaş."

“Kiara itaat etti ve salondaki tüm şeytanların bakışları altında kürsüye çıktı. Büyük soluk kurt, Kiara yaklaşırken kükredi, ama Lilidh bir mırıltıyla canavarı susturdu. Kurt Anne yaklaşınca, Kalpsiz onu ensesinden yakaladı. Dior, kıkırdakların çatırdamasını, kemiklerin gıcırdamasını duyunca yüzünü buruşturdu. Lilidh *sıkıca tutarken* Kiara dizlerinin üzerine çöktü. Kurt Anne gibi güçlü bir katilin, bu kadar narin ve güzel birine yenilmesi imkansız görünüyordu. Ama Lilidh Dyvok sıradan bir bakire değildi; bu tahtta oturan bir heykel değil, onu kendine ait ilan edecek kadar eski ve güçlü bir canavardı.

"Gelme vaktin geç oldu, yeğenim Kiara," dedi. "Biz ölümsüzüz, ama şehirdeki sığırlar bu nimetten mahrum. Ve çocuklar *sürekli* açlık çekiyor."

Kiara, boğazı nefes alamayacak kadar ezilmiş olduğundan, sadece boğuk bir sesle cevap verebildi.

“‘Sen, kilerimizi doldurmak için gönderildiğinden beri iki ay geçti.’ Lilidh, karanlık gözlerini topluluğun üzerinde gezdirerek döndü. ‘Kan efendilerimiz susuzluktan ölmek üzere. Draigann, biz bu gösteriye bıkmadan önce ancak bu kadar sevgilisini kan içinde bırakabilir.’

“Salonda yumuşak kahkahalar yankılandı. Dövmeli adam kadehini kaldırdı ve sırıttı, kanla ıslanmış sakalından altın dişleri parladı. Canavarca bakışlı kız da aynı şekilde güldü.

"Kardeşim," dedi Nikita.

“Kahkahalar kesildi; bir bebek beşiğinde boğulmuştu. Lilidh'in gözleri topluluktan ayrıldı ve kardeşine, kontun sonbahar esintisi kadar soğuk sesine kaydı.

"Barış."

"Lilidh'in dudakları saf bir gülümsemeyle kıvrıldı, ama gözlerinde hiç sıcaklık yoktu. Kiara'nın yanağına bir öpücük kondurdu ve elini bıraktı. Kurt Anne geriye sendeledi, Lilidh'in dudaklarının kırmızı izi cildinde kalmıştı. Soluk kurt çenesini yaladı, gözleri hâlâ Dior'a dikilmişti.

"Gelmen çok gecikti, kızım." Nikita kaşlarını çattı, solgun parmaklarını birleştirdi. "Auldtunn ağıllarındaki hayvanlar azalıyor. Neden bu kadar geciktin?"

"Laerd ve Baba, affedin beni," diye boğuk bir sesle konuştu Kiara. "Ama kışın soğuğu ve kötü kanlıların açlığı, topraklarınızda kalan az sayıdaki sığırları da tüketti. Sizin de uyardığınız gibi, sınırlarınızın ötesine geçip, kâselerinizi dolduracak artıklardan fazlasını bulmak için dolaşmak zorunda kaldık."

“‘Ama doldurdun, değil mi?’

“‘Doldurduk, hatta fazlasını.’ Kurt Anne çenesini kaldırdı, gözleri parlayarak efendisine baktı. ‘Aveléne'den geldim, tozu topuklarımda, ganimetler kollarımda ve ellerimde Gabriel de León'un kanı var.’

“Kardeşimin adı geçince, odadaki hava bir anda soğudu. Draigann adındaki dövmeli adam ayağa kalktı, öfkeyle bakıyordu. ‘Kara Aslan…’

"Báih Sìde'nin kurtarıcısı," Lilidh gülümsedi, ama gülümsemesi içten değildi. "Triúrbaile'nin özgürleştiricisi."

"Ve asil babamızın *katili*," diye homurdandı Nikita.

"Öldüğünü ve iyi gömüldüğünü sandığımız bir düşman." Draigann kadehini duvara fırlattı, kan taşlara sıçradı. "Şimdi o üç kez lanetli orospu çocuğu yaşıyor mu diyorsun?"

"*Yaşıyordu,*" diye düzeltti Kiara, odanın içinde vahşi bir gülümsemeyle etrafına bakarak. "Ama artık yaşamıyor. Onun sonunu getiren eller *benim* ellerim, kuzenim."

“Salon artık kargaşa içindeydi ve Dior ortasında diz çökmüş, başını eğmişti. O, kardeşime, onu asla terk etmeyeceğine dair yeminine hep inanmıştı. Ama *o* bile, onun o donmuş uçuruma düşüp hayatta kalabileceğinden şüphe ediyordu. Etrafında kaos hüküm sürüyordu, vampirler ayağa kalkmış, sorular soruyor, kadehlerini kaldırıyor, Gabriel'in adını sanki dillerinde kutsal su varmışçasına tükürüyorlardı.

"SESSIZLIK!

Emir top patlaması gibi yankılandı, yankısı taşlara çarptı. Lilidh akrabalarına baktı, bakışları itaatsizliğe izin vermiyordu.

"Oğlum." Burada, siyah gözleri parıldayarak Headsmun'a baktı. "Kurt Anne doğru mu söyledi? Büyük Tolyev'i öldüren gümüş renkli köpek, şimdi de öldürüldü mü?"

Kane, sessiz bir tehditle diken diken olan yaşlı vampir Kiara'ya baktı.

"Bedeli ağır oldu, Kontes," diye mırıldandı Kane. "Kuzen Rykard Mère nehrinin kıyısında öldürüldü. Ama Kara Aslan düştü. Sevgili kuzenimin kendi elleriyle."

“Salonda büyük bir kükreme yükseldi ve Kurt Anne dik durdu, çenesini havaya kaldırdı. Duvarlar kanlı övgülerle yankılanırken, Kiara Nikita'ya baktı.

"Sana getirdiğim tek müjde bu değil, büyük baba," diye gülümsedi. "Bu zaferi daha da tatlandırmak için bir hediye daha getirdim." Kiara, arkasında duran taştaki demir kutuyu işaret ederek, gösterişli bir hareketle kenara çekildi. "Senin soyundan gelen yakışıklı bir torun."

"Bu sözler üzerine odada bir mırıldanma yayıldı, Nikita tahtında öne doğru eğildi.

"Senin eserinden mi? Soylu mu?"

"Aveléne'nin laerd'i." Kiara, etrafındaki canavarlara bakarak gözleri karanlık bir gururla parladı. "Aaron de Coste. Bir kaptan, baba, asil bir savaşçı ve San Michon'un oğlu. Onun duvarlarında kıyasıya savaştık, ne merhamet istedik ne de merhamet gösterdik. Kılıcını parçaladım, ama hançerini sana hediye ediyorum, onun emanetleriyle birlikte. Onu senin kanına layık bulursun umarım." Kiara'nın gözleri bir kez daha karanlık yaratıcısına düştü, sesi kalınlaştı. "Ve onu yaratan, senin büyük düşmanını öldüren, senin kutsamanı hak eden kadına da."

Kiara pelerininden kısa bir kılıç çıkardı. Kabzasında bir melek parlıyordu — Gabriel'in Aveléne'de bulduğu kırık gümüş çelik

bıçakla a y n ı ydı. Onu gören Nikita'nın dudakları küçük, mükemmel bir gülümsemeyle kıvrıldı.

"Aferin, aşkım." Yaşlı adam başını eğdi. "Seninle gurur duyuyorum."
."

Nikita'nın dipsiz gözlerine bakarak, Kurt Anne omuzlarından örgülerini omuzlarından çekerek, dişleri parıldadı. Damarlarında kan akıyor olsaydı, bahar gelmiş bir kız gibi kızarırdı. Aynı anda Kane ve Soraya ağır zincirleri açtılar, demir kutudan çıkardılar ve kapağı açtılar.

"Ve nefret dolu bir kükremeyle, Aaron de Coste Kurt Anne'nin boğazına atıldı."

VII

KIZIL BAĞLILIK

"BU aptalca bir hamleydi. De Coste açlıktan ölüyordu, sayıca ve güç olarak canavarın karnında ezilmiş durumdaydı. Ama Ossway'de dedikleri gibi, günahkar, kavgada önemli olan köpeğin büyüklüğü değil, köpeğin içindeki kavganın büyüklüğüdür. Ve de Coste'da bu bolca vardı.

"Kirli ve dağınıktı, sakalı kanla kaplıydı, ama yine de *muhteşemdi*. Alabaster kasları ve altın saçları, çıplak göğsünde gümüş mürekkep parıldıyordu. Kurt Annenin çenesine vurdu, dişlerini kırdı ve dudaklarını yaraladı. Kiara sendelediğinde, Aaron onun elindeki gümüş çelik hançeri yakaladı ve öyle bir kuvvetle çevirdi ki, bileği buz gibi parçalandı. Elini onun eline koyan de Coste, bıçağını göğsüne sapladı.

"Cehennemde yan, sülük," diye tısladı.

Kiara'nın sağlam eli Aaron'un boğazını sıktı. "*O* benim oğlum."

"Kurt Anne, yavruyu ayaklarından kaldırdı ve onu taş döşemeye çarptı. Canavarlar mahkemesi onaylayarak kükrerken bir *gürültü* duyuldu. Dior ayağa kalkmak üzereyken, omzunda bir el hissetti, bir düzine adam kadar güçlüydü.

"Aptalca davranma, kızım," diye uyardı Kane.

Kiara, Aaron'u bir yığın tüy gibi kaldırdı ve bir tuğla arabası gibi yere çarptı. Kafatası parçalandı, burnundan ve kulaklarından kan fışkırdı. Aaron, Kiara onu tekrar tekrar yere çarptığında bıçağı göğsünde çevirdi, duvarlar sanki deprem olmuş gibi titredi. Zaten zayıf ve aç olan Aaron, artık herhangi bir insanı öldürecek kadar yaralanmıştı ve elinde tuttuğu eski kılıcın kabzası kaydı. Kiara korkunç tutuşunu bıraktı, kızıl gülümsemesi etrafında örgüler savrulurken yumruğunu sıkıp Aaron'un yüzünü ezmek için kaldırdı.

"Kızım."

"Kurt Anne donakaldı ve Nikita'ya baktı. Ama eski savaşçının gözleri Aaron'a sabitlenmişti ve hayranlıkla parlıyordu.

"Elini çek," diye mırıldandı. "Bize getirdiğin bu şarap çok değerli, dökme."

Nikita ayağa kalkıp ceketini düzelttikten sonra kürsüden indiğinde kargaşa sona erdi. Dior tamamen çaresiz, sefil ve öfkeli görünüyordu. Omzundaki korkunç tutuş daha da sıkılaştı; ne kadar istese de ayağa kalkamıyordu. Ama Aaron onu görmeseydi, yine de denemiş olabileceğini düşünüyoruz. Acemi, onu orada görünce şaşkınlıkla gözlerini kırptı, ama başını sallayarak ona tutunmasını rica etti.

"Nikita şimdi Aaron'un üzerinde duruyordu, karanlık bakışları gümüş mürekkep ve kaslı vücudu üzerinde dolaşıyordu.

"Kalbinle savaşıyorsun, Altın Olan. Ama artık gümüş aziz değilsin." Ancien, Aaron'un vücudundaki dövmelere işaret etti, inanç ışığından, Tanrı'nın sevgisinden yoksun. "Yüce Tanrın sana sırtını döndü. Kötü kullanıldın ve şimdi cennetin toy kralı tarafından terk edildin. Gel, ölümlü gururunu bir kenara bırak ve kılıcını ona layık bir hükümdara adan. Sen *yeniden yaratıldın,* evlat. Dyvok'un kanıyla, tüm Ossway'i ayakları altında ezen güçlü Nikita'nın kanıyla yeniden dövüldün. Büyük Tolyev bile böyle bir başarıya ulaşamadı. Ancak iki kısa yıl içinde Kara Kalp bu ulusu diz çöktürdü ve şimdi Dokuz Kılıç'ın tahtında kral ve fatih olarak oturuyor."

Nikita, arkasındaki demir ağacından yapılmış sandalyeyi işaret etti. Mermer gibi parlak bir parmağında, soyunun armasıyla süslenmiş demir bir yüzük parlıyordu.

"Önümüzde diz çök. Yakut dudaklarını mührümüze bastır ve Priori'ye kırmızı bağlılık yemini et." Nikita, kara ve kasvetli bir gülümsemeyle, "Eğer onun kutsamasına layık olduğunu düşünüyorsan." dedi.

“Tüm gözler artık acemi savaşçının üzerindeydi, Aaron yüzünü buruşturarak karnının üstüne yuvarlandı. Salonun etrafına bakındı, içinde bulunduğu umutsuz durumu gördü, Dior ona itaat etmesi için fısıldayarak yalvarıyordu. Altın sarısı saçları kanla ıslanmış, yüzü kırık kemiklerin ve yanan gümüşün acısıyla buruşmuş Aaron, enkazın üzerinde sürünerek ilerledi. Santim santim. Damla damla.

“Blackheart'ın botlarına ulaştı, Nikita elini uzattığında mühür yüzüğündeki demir ayı parıldıyordu. Çaylak elini tuttu, eski, gülümseyen gözlere baktı. Ve bir hırıltıyla, ağzındaki kanı Dyvok mührünün üzerine tükürdü.

"Aaron yumruklarını sıkarken, cemaat arasında karanlık fısıltılar yayıldı ve yaralarına rağmen titrek ayakları üzerinde ayağa kalktı.

“‘Ben Aaron de Coste,’ diye ilan etti. ‘Aveléne’nin efendisi ve San Michon’un oğlu. Senin gibilerden sayamayacağım kadar çok kişiyi öldürdüm, sülük. Ve sen benim Tanrımın bana sırtını döndüğünü söylüyorsun, ama ben ona sırtımı dönmeyeceğim.

Gözleri kanlı gözyaşlarıyla doldu, sesi nefretle titriyordu. "Çünkü senin gibilerin önünde diz çökersem, gerçekten lanetlenmiş olurum."

Nikita şimdi daha da geniş bir gülümsemeyle, parıldayan dişlerine kadar gülümsedi. Avuçlarını kaldırdı ve toplanmış kalabalığa bakarak, sanki o şeytan sürüsüne tanıklık etmelerini istercesine.

"O kimseye diz çökmez. Değeri kanıtlanmıştır. Kanı vahşidir." "Vahşi!"

diye bağırdı Soraya, kadehini kaldırarak. "Santé!"

"Santé!" diye bağırdı, kanla lekelenmiş salonda yankılandı. "Dyvok!"

Nikita o kadar hızlı hareket etti ki, görmek zordu. Eli Aaron'un

boğazındaydı

boğazına uzandı ve onu sanki duman ve hayallerden ibaretmiş gibi havaya kaldırdı. Aaron o korkunç tutuşu kırmaya çalıştı, ama ancien sadece bileğini dişlerine kaldırdı ve derinden ısırdı. Kanayan damarı Aaron'un ağzına bastırarak, Dyvok'un Laerd'inin dili bir kırbaç haline geldi.

"*İÇ.*"

Aaron bir anda direnmeyi bıraktı. Sanki Tanrı'nın kendi sesiyle emredilmiş gibi, Nikita'nın bileğini kavradı. Dior dehşetle izlerken, Kiara'nın yüzü karardı, Aaron susuzluktan ölen bir adam gibi içti. Nikita gülümsedi, kanlı dudaklarından karanlık bir zevk iç çekişi sızdı, boş ve karanlık gözlerle acemi adama baktı.

"Tüm gücüm," diye fısıldadı, "tüm nefretim, tüm öfkem artık senin, çocuk. Ve iki gece sonra, sen de olacaksın."

Nikita nefes nefese kaldı, dudakları aralandı, Aaron içerken kendi dişleri uzadı ve sertleşti. Kara Kalp, Aveléne'nin güzel kaptanının bir kez daha inleyerek bir yudum almasına izin verdi, kırmızı dilini dudaklarının üzerinde gezdirdikten sonra bileğini kurtardı.

"Şimdilik yeter, Altın Çocuk."

"Ve bileğini çevirerek Nikita, Aaron'un boynunu kırdı.

“Acemi vampir cesedi taşın üzerine düştü ve Dior, omzuna acı veren bir sıkışmadan önce onun adını haykırdı. Nikita, Kiara'ya döndü, gülümsemesi bir bıçak gibiydi.

"Teşekkür ederim, kızım. Değerli bir hediye. Bununla oynamayı düşünmek bile beni heyecanlandırıyor."

Kiara derin bir reverans yaptı, ama yüzünde hâlâ bir gölge kalmıştı, gözleri kanlı zeminde yatan Aaron'a kaymıştı. İki köle kılıç, kaptanın cesedini salondan sürükleyerek çıkardı, Nikita ise tahtına çekilip yeni hançerini hayranlıkla inceledi. Gümüş çelik, güzel canavar onu en küçük parmağına bastırdığında cızırdadı ve mermer gibi teninden bir duman yükseldi.

Toplananlar arasında fısıltılar dolaştı. Saray, Nikita'nın avcı soyundan yeni bir torunu olduğu ve Kara Kalp'in onu yanında tutmak istediği haberine açıkça ilgi duyuyordu.

"Ama Lilidh sadece esnemesini bastırdı.

"Kaba bir gösteri." Siyah gözleri bir kez daha yeğenine düştü, altın tırnakları sandalyesine vuruyordu. "*Haftalar* geçti, pis kanlılarımız açlıktan ölüyor, kuzen Rykard öldürüldü, sen ise ölü kediciklerle ve besleyecek bir ağız daha ekleyerek bizim hoşnutsuzluğumuzu yatıştırmaya mı çalışıyorsun?"

"Arabalarım ağzına kadar dolu, leydim." Kiara, uzun zaman önce ölmüş kalbine elini koyarak eğildi. "Priori'mizin ektiği tohumlar çiçek açtı. Avluda binlerce hayvan sizin emrinizi bekliyor. Ama size son bir hediye daha getirdim. Her türlü gecikmeye değer bir hazine ve gelecek gecelerde elde edeceğim tüm mahsulün ağırlığı kadar değerli, bahse girerim."

"'Hazine mi?' Lilidh solgun elini kaldırarak tacındaki uzun boynuzlardan birini okşadı. 'Yerlerimizi mahvedecek bir yavru daha mı?'

Sonunda Kiara, arkasında diz çökmüş kıza işaret etti ve Lilidh'in kadim bakışları, gökten düşen bir örs gibi Dior'un üzerine çöktü. Tek gözlü kurt, salona girdiğinden beri Grail'i dikkatle izliyordu, ama şimdi odadaki herkesin dikkati ona çevrilmişti. Dior'un kalbi güm güm atıyordu, avuçları terlemiş ve kayganlaşmıştı. Daha önce de yaşlılarla karşılaşmış, Ebedi Kral'ın en küçük oğluna karşı durmuş ve kazanmıştı. Ama o başarıdan duyduğu gurur, şimdi en karanlık türden bir kibir gibi görünüyordu ve Gabriel ona içinde bulunduğu tehlikeyi anlatmaya çalıştığında ona fırlattığı ateşli sözler, aptal bir çocuğun sızlanmaları gibi geliyordu.

Nikita kaşlarını çattı. "Bu çocuk ne işe yarar?"

"O çocuk değil, kardeşim," diye cevapladı Lilidh, Dior'a artan bir hayranlıkla bakarak. "Onu bir hizmetçi olarak işaretledik, hem de en iyilerinden. Saf melekler bile onun parfümünün kokusuyla titrer."

Nikita havayı kokladı, dikkatini keskinleştirdi — ancien sadece konuşması gerektiğinde nefes alırdı. Ama şimdi tahtasından tekrar kalktı, siyah ipek gibi dalgalanarak, ve Dior gözlerindeki korkunç açlıktan geri çekildi. O anda ne kadar küçük hissetmiş olmalıydı. Ne kadar zayıf. Odaya bakındı ve ne kadar önemsiz olduğunu, bu şeylerin onu ne kadar kolay parçalayabileceğini, onların dolu kadehlerinde bir yudum daha ile yok edebileceğini gördü. Nikita'nın dudakları aralandı ve Grail, arkasındaki dişlerin parıltısıyla titredi.

"Baba," dedi Kiara.

Nikita kızına baktı, simsiyah gözlerinde rahatsızlık vardı.

"Beni affet." Kurt Anne bakışlarını indirdi. "Ama sana içip kusman için sadece bir içki getirmedim. Bu kız Gabriel de León'un yanında seyahat ediyordu. Ve onu öldürdüğüm alanda, Kane ve ben iki Kan Prensi Voss ile de kılıçlarımızı çaprazladık."

Lilidh evlatlık oğluna baktı ve Kane bir kez daha başını salladı.

"Lady Alba ve Lady Aléne, Contessa."

“Nikita omuz silkti. ‘Aslanlar ile Demir Kalpliler arasındaki düşmanlık iyi bilinir.’ “‘Evet, baba,’ Kiara başını salladı. ‘Ancak Terörler Aslanların ölümünü değil, bu çocuğun hayatını istiyorlardı. Yakalayın. Öldürmeyin.’

Toplantı artık gerginleşmişti, kan kokusunun altında Dior'un kokusunu alan canavarların sayısı arttıkça gerilim yükseliyordu. Ama Lilidh, Grail'e bakıyordu, gözleri karanlık ve dipsiz, yanındaki kurtlardan daha açtı.

"Solucan mı?" Kalpsiz parmaklarını şıklattı. "Neredesin?"

“Gölgelerden, sanki sihirle çağırılmış gibi bir kız ortaya çıktı. Saçları parlak çilek sarısıydı ve ev yapımı keten giysiler giymişti — sıradan hizmetçilerin kıyafetleri. Hızla ilerleyerek Lilidh'in tahtının önüne atıldı. Kalpsiz, muhteşem elbisesini toplayarak genç kadını ayak taburesi gibi kullandı, sırtına basarak yere indi. Kurt ayağa kalktı, onun yanında dolaşmaya başladı, nedimeler arkasında toplandılar. Üçü de ölümlüydü ve hepsi de nadir güzellikteydi. İki kızıl saçlı hizmetçi, birbirlerine çok benziyorlardı, sanki kardeş gibilerdi, ve önlerinde daha yaşlı bir kadın vardı; keskin mavi gözleri ve çenesinde bir yara izi olan bir kadın, Lilidh'in elbisesinin uzun eteğini kaldırmak için eğildi.

Lilidh yılan gibi hareket etti, ani sessizlikte sanki havada süzülüyor gibiydi. Kane eğildi ve kayboldu, Dior dizlerinin üzerinde tek başına kaldı. Kız gözlerini başka yere çevirdi, etrafındaki tehlike o kadar yoğunlaşmıştı ki, cildi ürperdi. Lilidh'in yere düşen gölgesi, kıvrımlı boynuzlar ve pençeli ellerden ibaretti; bir hizmetçininkinden çok şeytaninkine benziyordu.

"Sen kimsin, ölümlü?" diye sordu Kalpsiz. "Dior Lachance," diye fısıldadı kız.

"Beyaz kurt, kulaklarını kafasına yapıştırarak hırladı. "Sessiz ol, Prens," diye fısıldadı Lilidh.

"Nasıl olur da efendimizin ve babamızın katiliyle arkadaşlık edersin?" Bu kez Nikita konuşuyordu, gözleri kadının gözlerine dikilmişti. "Gabriel de León'u nereden tanıyordun?"

Dior etrafına baktı; bir kurt denizi ve kanayan bir kuzu.

"San Michon'dan bir rahibe beni Engizisyon'dan kurtardı," diye cevapladı, sesi zayıf ve küçüktü. "Gabriel'den beni koruması için yardım istedi... ama sonra öldü. Ve Gabe sözünü tutan bir adamdır."

“Sonra duraksadı, kurumuş dudaklarını yaladı. “‘Yani… o öyleydi.

“‘Peki, nefret ettiğimiz düşmanımızın kızları neden seni arıyor?’ Lilidh'in sesi, Dior'un teninde yumuşakça süzülen bir puro dumanı gibiydi. ‘Fabién Voss senden ne istiyor?’

"Bilmiyorum..."

“Lilidh'in eli çenesine dokunduğunda Grail titredi. Kalpsiz, bir parmağını Dior'un çenesinin altına sokarak yüzünü kaldırdı ve sonunda Dior, eski kadının siyah bakışlarıyla karşılaştı.

“‘GERÇEĞI SÖYLE,’ Lilidh emretti.

“Dior, bu sözlerle birlikte havada çınlayan kırbaç sesinden irkildi. Etrafındaki duvarlarda yankılanan sesle korku içinde çığlık attı.

"*Bilmiyorum*!"

"Onda yetenek var, leydim," dedi Kiara. "Aveléne'de ele geçirdiğim yanık yaralılarından biri kavgada yaralanmıştı. Göğsünden üç kez bıçaklanmıştı, ceset gibiydi. Ama bu kız, o..." Kurt Anne hala şaşkın bir şekilde başını salladı. "Yaralarına ellerini koydu ve emriyle, ölen kalbi iyileşti."

"Ama dikkatli ol, anne," diye uyardı Headsmun, hala yaralı elini kaldırarak. "Onun kanı bizim türümüz için zehir gibidir. Bana değdiği yerde beni *küle* çevirdi."

"Kalpsiz, Dior'un küllü saçlarını düzelterek gözlerinin derinliklerine baktı.

“‘Sen bir büyücü müsün? Faeborn kuzusu mu, yoksa Cehennem'in hizmetkarı mı, yoksa eski tanrıların cariyesi mi? Hangi büyüyle bedenini ölümsüz kıldın ve ölümün soğuk elinden kalpleri kurtardın?’

Dior'un yansıması o mükemmel siyah gözlerde parladı; küçük, solgun ve tamamen yalnız. Ama korkusuna rağmen, ya da belki de korkusu yüzünden, kurnazlığı hala yerindeydi.

"Nasıl yapabilirim bilmiyorum," diye yalan söyledi. "Ne olduğumu bilmiyorum." Başını salladı. "Ve Ebedi Kral'ın neden beni avladığını da bilmiyorum."

"*GERÇEĞI SÖYLE,*" diye emretti Lilidh, emri Dior'un kafasında yankılandı.

"*Bilmiyorum*! Babamın mezarı üzerine yemin ederim!"

Lilidh geriye yaslandı ve kardeşi ile karanlık bir bakışlaştı. "Solucan?"

Kalpsiz, sanki bir evcil hayvanı çağırır gibi bacağını okşadı. "Gel."

“Lilidh'in tahtının önünde yüzüstü yatan hizmetçi kız hemen ayağa kalktı, bir sıçan gibi hızla ileri koştu ve tekrar dizlerinin üzerine çöktü.

"Emriniz nedir, hanımım?"

“Kızın gözleri vampiri seyrederken tutkuyla doldu. Gözleri birbirine uymuyordu; biri parlak yeşil, diğeri koyu maviydi. Cildi hafifçe çilli, saçları yaz ateşi gibiydi. Elinin üstünde bir köle damgası vardı; Lilidh'in arkasında toplanan hizmetçilerin damgalarıyla aynı, kıvrımlı boynuzlarla süslenmiş, oymalı bir taç.

Dior, Kalpsiz kadın işlemeli korsesinden bir hançer çekince yüzü bembeyaz oldu. Silah süs amaçlıydı, ama yine de ölümcül, bıçağı keskin ve inceydi, altın kabzası kükreyen bir ayı figürüyle süslenmişti. Kanlı saraydaki canavarlar izlerken, Lilidh hançeri hizmetçi kıza uzattı ve yeğeni Kiara'ya baktı.

"Göğsüne üç kez, öyle mi dedin?"

"Kurt Anne başını salladı. 'Bir kez olduysa üç kez, leydim.'

"Dior'un gözleri fal taşı gibi açıldı. 'Ne yapıyorsun...'

"*KENDINI BIÇAKLA,*" diye emretti Lilidh.

"Hizmetçi, nefes almadan, kalp atışı duymadan, gözünü bile kırpmadan emri yerine getirdi ve bıçağı göğsüne sapladı. Dior çığlık attı ve onu durdurmak için uzandı, ama Kalpsiz 'Tek*RAR*' dedi. Hizmetçi, acıdan parlayan gözlerle, nefes nefese, bıçağı çekip çıkardı ve derine sapladı. Hizmetçi kızlar dehşetle izliyordu, ama hiçbiri bu çılgınlığı durdurmak için kıpırdamadı. Dior bıçağa atıldı, ama Contessa Dyvok tek eliyle onu kolayca tuttu. Ve hizmetçi kıza bakarak konuştu.

"*TEKRAR.*"

"Hayır!"

"Hizmetçi itaat etti, kanayan kalbinden bıçağı çekip sapına kadar tekrar sapladı. Elleri kanla kaplıydı, yüzü bembeyaz olmuştu ve korsesi kırmızıya boyanmıştı. Ama yine de, sevgiyle dolu, uyumsuz gözleriyle

Lilidh'e baktı, uyumsuz gözleri sevgiyle doluydu, bıçağı çekip kaldırdı ve efendisinin bir sonraki emrini bekler gibi hazırda tuttu.

"Kalpsiz gülümsedi. 'Teşekkürler, Solucan.

"Kız da gülümsedi, dudaklarından kan akıyordu. Soluk, hırıltılı bir şekilde, kırık bir oyuncak bebek gibi taşın üzerine yığıldı.

"Sen *deli misin*?" diye bağırdı Dior, kendini kurtarmaya çalışarak. Lilidh onu bıraktı ve bakışlarını kıza çevirdi. "Göster."

Dior, kendi kanında sırtüstü yatan hizmetçiye baktı. Kız, hanımına bakmaya devam ediyordu, dudakları belki dua ediyordu, nefesleri boğazında köpürüyordu. Ölümden sadece birkaç kalp atışı uzaktaydı. Hiçbir şey yapmamak, bu zavallı kızı mezara göndermek anlamına geliyordu. Ama dinleyen biri olsaydı, kardeşim sesini havada duyabilirdi.

"*Artık köpek yavrularıyla oynamıyorsun, kurtlarla koşuyorsun*."

Sul Adair'in mahzenlerinin altındaki karanlık bir mağarada, Kanlı Chastain'in Markisi Jean-François gözlerini devirdi ve kalemini daldırırken başını salladı. Kronikçi ile hikâyeci arasındaki boşlukta siyah su şıpırdadı, Celene karanlık nehre doğru bakıyordu.

"İç çekiyorsun, tarihçi? Hikayemiz seni sıkıyor mu?"

"Hayır. Sadece Dior Lachance'ın azizliği hakkında bir başka coşkulu nutuk dinlemek istemiyorum." Vampir, kalemini dramatik bir şekilde sallayarak Gabriel'in homurtusunu taklit etti. "*Dünyanın acılarını gören gözler ve onları düzeltmek isteyen bir kalp*."

Celene alaycı bir şekilde güldü. "Kardeşim sana böyle mi söyledi?"

Jean-François, doğrudan alıntı yapabilmek için kitabını geriye doğru çevirdi. *"Bana kendi kızımı o kadar çok hatırlattı ki, göğsüm ağrıdı*."

"Yüce Kurtarıcı. O adam kendini yüceltmek için her şeyi yapar, yemin ederim." Son Liathe dirseklerinin üzerine doğruldu ve uzun siyah saçlarının arasından tarihçiye baktı. "Sana Dior Lachance hakkında gerçeği söyleyeyim, Chastain. Bu hikayede ona azize diyenler olsa da, San Michon'un Kutsal Kase'si cennetten o kadar uzaktı. O ne dindar bir melek ne de özverili bir şehit değildi. O bir lağım faresiydi. Bir fahişenin çocuğu. Soğuk, sert sokaklarda, soğuk, sert seçimlerle büyümüş bir kız. Ya çal ya da aç öl. Ya yalan söyle ya da öl. Dior Lachance bir dolandırıcıydı. Bir hırsız. Ama her şeyden önce bir *fırsatçıydı.*

"O şehre girdiği andan, o avluda yapılan katliamı gördüğü saniyeden itibaren, bu canavarlar için hayatın ne kadar önemsiz olduğu belliydi. Ve zihni bize her zaman kapalı kalsa da, düşüncelerini bilmesek de, onların tavanlarına asılan bir aptal daha olmak gibi bir niyeti olmadığı açıktı.

Dior, hizmetçinin parmaklarından bıçağı kaparak elinin topuğunu kesti. Kanının kokusu havayı doldururken, salondaki tüm vampirler tüylerini diken diken etti ve iç geçirdi. Lilidh, Dior hizmetçinin korsesinin bağlarını kesip altındaki kanlı geceliği çıkarırken uzun kırmızı dilini dudaklarına sürdü. Lilidh ve güzel kardeşi büyülenmiş bir şekilde izlerken, Kutsal Kase kırmızı elini hizmetçinin yaralarına bastırdı.

"Ve onların ölü gözleri önünde, o yaralar dikildi.

Topluluğun arasında bir mırıldanma yayıldı; Kont ve Kontes ölümsüz bakışlarla birbirlerine baktılar. Dior, kesik elini kirli bir mendille sıkıca sardı, sonra hala solgun ve kan içindeki hizmetçinin oturmasına yardım etti. Kız, delinmemiş göğsüne bakarak, sonra Grail'in buz mavisi gözlerine bakarak tamamen şaşkın görünüyordu.

"Tatlı M-Anne hizmetçi..."

"Kanlı bir mucize, kesin ve gerçek." Lilidh, Dior'a bir asırlık bir açlık ve derinlikte bir bakış attı. "Ve bunun nasıl senin eserin olduğunu bilmiyor musun?"

"Kutsal Kase ayağa kalktı, solgun dudakları ve yalancı diliyle. 'Bunu her zaman yapabildim.'

Lilidh başını salladı. Gece yarısı rengindeki gözleri düşünceyle kısıldı ve alt dudağının dolgun şişkinliğini yavaşça emerek Dior'u baştan aşağı süzdü. Sonunda, pençeli elini kaldırıp boynuna sürükleyerek porselen gibi tenini derinden kesti. Vampir, demir gibi kolunu Dior'un beline dolayarak onu kendine çektiğinde, Dior'un gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Kardeşim," dedi Nikita.

“Lilidh kardeşine umutla baktı. “‘Dur,’

dedi ona.

"Neden?" diye sordu, onun bakışlarına karşılık vererek. "Nikita bu gece zaten bir ödül aldı. Saydığımıza göre bir ziyafet. Lordlarının saflarını güçlendirecek bir torun, kiler için bir çift sığır, cephaneliği için bir kılıç. Bu ödülü de mi istiyor? O zaman Lilidh'e ne kalacak? Hizmetçinin görünüşünden, bir hizmetçinin payıyla yetineceğini mi düşünüyorsun? Sen onun Priori'sisin, kardeşim, ama onun ağabeyi *değilsin*."

"Eskiler birbirlerine baktılar, topluluk da onlara baktı. Nikita'nın sarayındaki siyaset, taç giyen prens ile bir şekilde onu destekleyen ablası arasında bölünmüş bir iktidar mücadelesi gibi görünüyordu. Ancak saraylıların gözleri kont ve kontesin üzerindeyken, Dior sadece Lilidh'in boğazındaki kesik ve vampirin dekoltesinden akan kanı izliyordu.

"Bir köle, efendisi için öldürür. Efendisi için ölür. Bağlı olduğu kişi için her türlü *zulmü yapar.*

"Onu kırmayacağız, kardeşim," diye söz verdi Lilidh. "Sadece onu *kır.*"

Nikita sonsuz bir an düşündü. Ama sonunda... "Senin istediğin gibi, kardeşim."

Lilidh gülümsedi ve bu kez gülümsemesi gözlerine kadar ulaştı. Ve daha fazla tereddüt etmeden, Dior'u vücuduna sıkıca çekti ve kızın dudaklarını yaralı boğazına bastırdı. Dior nefessiz kaldı, yüzü tiksinti ile buruştu, ağzı kırmızı lekelerle kaplandı. Ama ne kadar uğraşırsa uğraşsın, o cehennemden çıkmış gibi görünen tutuşa direnemedi, o nefret dolu kucaklamadan kurtulamadı.

"'İç,' diye fısıldadı Lilidh.

"Savaşmış olabilir. Kesinlikle sonuçsuz bir savaş, ama bazen zafer umudu olmadan direnmek, kazanılabilecek tek zaferdir. Yine de Dior Lachance her zaman bir kumarbazdı ve bu kadar çok şey söz konusu olduğunda, elindeki az sayıdaki kartı kendine saklamaya karar vermiş gibiydi. Ve böylece, o canavarların aç gözleri altında, o eski adamın solgun kollarına sarılmış halde, San Michon Kutsal Kase derin bir nefes aldı.

"Gözlerini kapattı.

"Ve oui, içti."

VIII

KOLUNDAKİ HİLESİ

"*Köprüleri yakmadan önce, bir adam yüzmeyi öğrenmelidir*."

Dior, soğuk hücresinin zemininde diz çökmüş, duvardaki o kelimelere bakıyordu. O kelimeler, kim bilir kaç yıl önce, muhtemelen çoktan ölmüş birinin eliyle oraya kazınmıştı.

"Acaba boğuldu mu?" diye fısıldadı.

“Dún Maergenn'in zindanları, şatonun temellerinin derinliklerine oyulmuş, nemli ve soğuk bir çukurdu. Dior'un hücresi, en fazla bir buçuk metrekarelik bir alana sahipti. Yatağı küflü bir battaniye, tuvaleti bir kova ve ışığın girmesi için demirden yapılmış kapının üzerinde küçük bir delik vardı. Lilidh'in emriyle oraya sürüklenmişti, köle kılıçları onu taşın üzerine attığında küfrediyordu, eski adamın kanı hala dudaklarında lekelenmişti.

"Onu içeri kilitlediler, merdiven boşluğundaki tek bir kimyasal küre karanlığı deliyordu. Ayak sesleri uzaklaşınca, köşedeki kovaya sürünerek parmaklarını boğazına soktu ve midesini boşalttı. Kırmızı ve kalın. Nefes nefese ve tükürerek. Çabalarının boşuna olduğunu biliyordu, ama yine de denedi. Kusmayı bitirdiğinde nefesini topladı, saçlarını gözlerinden çekip aldı. Ayağa kalkarak hücresinin ortasına geçti. Ve orada dans etmeye başladı.

"Jig, line ya da vals değil, hayır, kardeşi ona gösterdiği adımlar. Kuzey rüzgarı duruşu. Ön ayak öne. Karın, göğüs, boğaz, tekrar. Elinde görünmez bir kılıç, gözlerinde ateşle pratik yaptı. Hayali düşmanları defalarca kesti, nefes nefese kalana, cildi terden parlayana ve belki de onlardan aldığı kontrolün çok küçük bir kısmını geri kazanana kadar.

“Nefes almak için durduğunda hissetti; derisinde hafif bir titreme. Dior durakladı, emin olamadı, ama bu hissi hayal ürünü olarak görerek güney rüzgarı duruşunu aldı ve yeniden başlamaya hazırlandı. Ve sonra tekrar hissetti. Bu sefer kesin olarak.

"Gömleğinin içinde bir şey vardı.

"Bir pire için çok büyüktü, ama Dior farelerden çok korkardı ve Mothermaid bu zindanda başka ne tür küçük korkunç yaratıkların yaşadığını ancak o bilebilirdi. Titremeyi tekrar hissedince küfretti ve kirli gri ceketini omuzlarından yırttı. O hissi uzaklaştırmak için elini sallayarak, yeleğiyle boğuşurken çığlık attı ve seyahatinden yıpranmış gömleğini başından geçirdi. Ve loş ışığa doğru dönerek, kolunun iç kısmında onu gördü.

"Kanla yapılmış bir güve.

"Soluk tenine sıkıca yapışmıştı, başparmak tırnağından bile küçük. Kar taneleri kadar narin, gül yaprakları kadar güzel ve tüm yaşamın sonu kadar kırmızı kanatlarını çırpıyordu.

“Dior'un gözleri fal taşı gibi açıldı ve dudaklarından inanamayan

bir fısıltı kaçtı. *“'Celene?*”

"Ah," Jean-François gülümsedi. "Sonunda açıklamaya geldik. Ben de, ayrıldığından beri Kutsal Kase'ye ne olduğunu nasıl bildiğini merak ediyordum. Ama sen hiç ayrılmamışsın." Tarihçi kadehini kaldırarak kadeh kaldırdı. "Santé, M^lle^Castia. Çok zekice."

Son Liathe hala dirseğine yaslanmış, aç gözlerle suyun ötesini izliyordu. "Övgülerini kardeşime sakla, günahkar. Bizim için bir anlamı yok."

“Az, hiçten iyidir.” Tarihçi gülümsedi, kravatının düğmesini oynayarak. “Ve çoktan da uzak değil. Gabriel'in dramaya olan düşkünlüğünü paylaştığınızı da belirtmeden edemem, mademoiselle—bu hoş bilgiyi hemen bana açıklamak yerine şimdiye kadar sakladınız. Siz ve kardeşiniz sandığınızdan daha çok benziyorsunuz.”

"Dikkatli ol, tarihçi. Duygularımızı inciteceksin."

Jean-François güldü. "Cairnhaem'den beri onunla mıydınız?"

Son Liathe başını salladı. "Bizim o küçük parçamız, evet. Ama alevler geriye pek bir şey bırakmamıştı, bu yüzden o zamanlar sadece dinleyebiliyorduk. *Hissedebiliyorduk.* Dior'un izini takip edebilecek, ona bıraktığımız o küçük parçaya irademizi dayatabilecek kadar kendimizi yeniden oluşturmak haftalarımızı almıştı. Ama şimdi, karanlığın ötesindeki o parçaya, o damlacığa, o küçücük zerremize uzandık ve ona, bebeğin nefesinin teninde olduğu kadar hafif kanlı kanatlarını çırpmasını emrettik.

"*Tık.*

"Oh, tatlı Anne Denizkızı, *sensin*."

"*Tık.*

"Dior hücresinin etrafına gizlice baktı, dudaklarında sersemlemiş bir gülümseme belirdi. Derisinin altında nabzının hızlandığını, küçük ayaklarımızın altında etinin karıncalandığını hissedebiliyorduk. Bu kadar yakından baskı uygulayarak bu kadar çok şey öğrenilebilmesi ne garip. Etin içinde ne kadar çok gerçek var. Parmak uçlarına basarak parmaklıklı pencereden dışarı bakmaya çalışan Dior, sadece karşısındaki hücreyi görebiliyordu; konuşmalarını kimin duyabileceğini bilmiyordu. Bu yüzden köşeye çömeldi, olabildiğince alçak ve küçük bir şekilde, sanki ruhu buna bağlıymış gibi fısıldadı.

″Ne oldu sana? İyi misin?"

"Cevap vermedik, sadece sabırla o minik kanatlarımızı çırptık.

"*Tık.*

"*Tık tık.*

"Konuşamıyorsun, değil mi? Tamam." Dudaklarını elledi ve başını salladı. "Ama duyabiliyorsun, değil mi?"

‘‘Tık.

“‘Evet için bir, hayır için iki?’

‘‘Tık.

"İyi, çok iyi," diye nefes nefese söyledi, kalbi artık deli gibi atıyordu. Bir dakika önce kendini tamamen kaybolmuş ve yalnız hissetmiş olmalıydı, ama şimdi hızlı hızlı nefes alıyor, titrek elini saçlarının arasından geçiriyordu. "Başka... sizden başkaları da var mı? Köprüde yandığınızı gördüm, ama..." Küçük zerremize bakarak fısıldadı. "Geriye kalan tek şey bu mu?"

‘‘TapTap.

“Tamam, iyi, iyi. Geri kalanlarınız Gabe ile mi?” *‘‘TapTap.*

“Sesi birden alçaldı, korkuyla titredi. ‘O… o hayatta mı, biliyor musun?’

"*TapTap.*

"Kahretsin." Dudaklarını ısırarak Grail başını eğdi. "*Kahretsin*."

“Dior uzun bir süre karanlıkta sessizce oturdu. Elleri yumruk halindeydi. Gözleri sıkıca kapalıydı. Ne düşündüğünü bilmiyorduk, ama tahmin edebiliyorduk.

"Tamam," diye fısıldadı sonunda. "Geri kalanlarınız. Yakın mısınız?"

"*Tap.*

"Beni buradan çıkar*abilir* misiniz?"

“Karanlıkta beş derin nefeslik bir süre geçti, ama Dior tek bir nefes bile almadı.

‘‘Tık.

“Tık tık.

"Evet *mi,* hayır mı?" Kız gözleri çılgınca titreyerek başını salladı. "Bu *ne* anlama geliyor?"

“Küçük kanatlarımızı çırptık, Dior açıkça sinirlenerek tısladı. Onun zihnini hissedemiyorduk, düşünceleriyle konuşamıyorduk; diğer Vosslar gibi onun perdesini delmek için çaresizdik. Ama o izlerken, o küçük parçacıklar onun cildinde, çıplak kolunda, yukarı aşağı, özenle, titizlikle süründü. Kızın oyunumuzu anlaması biraz zaman aldı, ama dediğimiz gibi, bu sokak çocuğu kimseyi kandıramazdı. Sonunda, izlediğimiz desenin harfleri oluşturduğunu fark etti. İlkel bir yöntem, acı verici derecede yavaş, bir iki kelimeden fazlasını yazmak için işe yaramaz. Ama ona verdiğimiz şey buydu, küçük kırmızı ayaklarla buz gibi bir hızla derisinin üzerine yazılmış.

"*Acıtıyor,*" diye fısıldadı sonunda. "Hâlâ acıtıyor."

"*Tap.*

"Yüzümü sik..." "*Tık tık.*

“O daha da çöktü, sesinde korkuyla birlikte hayal kırıklığı yükseldi. ‘Bu şeyler *deli gibi,* Celene. İnsanlara hayvan gibi davranıyorlar. *Sığır* gibi. Ve bana kan içiriyorlar. Ne olduğumu, neler yapabildiğimi öğrenmek istiyorlar. Beni köle yaparlarsa, her şeyi anlatmak zorunda kalacağım. Esana'yı. Anne Maryn'i. Seni. Buradan *çıkmam* lazım.’

“Kollarını küçük bir daire çizerek çevirdik, kanatlarımız titriyordu.

“O, başını eğerek, gözlerine düşen küllü saçlarıyla içini çekti. ‘Ama sen bana yardım edemezsin…’

“TapTapTapTapTapTap.

“Dior'un vücudu, merdivenlerden inen ayak sesleriyle gerildi, sert, tanıdık sesler nemli duvarlarda yankılandı. Omzuna, boynuna tırmandık ve saçlarının altından izlemek için yerleştik. Kirli gömleğini ve yeleğini giydi, parmak uçlarına yükselerek parmaklıklı delikten dışarı bakmak için tam o sırada, sert zümrüt gözler diğer tarafta belirdi.

"Konaklaman hoş mu, Fare?" diye sordu Kiara.

“Kız geri çekildi ama cevap vermedi, nabzı minik ayaklarımızın altında hızla atıyordu.

"Lididh Hanım yakında sana daha iyi bir yer verecek, korkma," dedi Kurt Anne. "Yumuşak çarşaflar. Güzel elbiseler. Hassas dizlerin için güzel bir yastık. Seni hizmetine seçtiği için onur duymalısın."

"Ben kimseye *hizmet* etmem," diye tısladı kız.

"İki gece sonra farklı şarkılar söyleyeceksin." Kiara gözlerine baktı, dudakları acımasız bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Şeytan seni kanatları altına aldığında dikkatli ol, kızım. Sandığından daha sıcaktır."

“Dior alaycı bir şekilde güldü. ‘Sen lanet olası...’

‘’TapTapTapTapTapTap.

“‘Onu nereye koyalım, hanımefendi?’ diye sordu kaba bir ses.

"Şuraya," dedi Kiara, karşıdaki hücreyi işaret ederek. "Onun kokusuyla acı çeksin."

“Dior, Joaquin ve Dogshank'ın hala kırık olan Aaron'ı merdivenlerden aşağı sürüklerken, delikten izledi. Aaron sadece deri pantolonunu giymişti, ama yıkanmış ve fırçalanmıştı, bilekleri ve ayak bilekleri o kadar ince zincirlerle bağlanmıştı ki, uyandığında onları kırması kaçınılmazdı - ta ki zincirlerin gümüş renginde parladığını görene kadar. Soraya yakınlarda bekliyordu, örgülü saçları sırtına dökülmüştü ve cildi ölümün pürüzsüz grisi gibiydi. Joaquin'in yüzü maske gibiydi ve Dior onun gözlerine bakmaya çalışsa da, köpek çocuğu gözlerini aşağıda tuttu.

"İki yanık adam Aaron'u hücresine sürükleyip taş zemine attı. Kiara'nın alnı kararmış, evlatlık oğluna bakarken sesi bir mırıltı gibiydi.

"Onun dikkatini çektin, benim güzel oğlum. Fortuna sana gülümsüyor gibi görünüyor." "Ve bize de, kardeşim," dedi Soraya. "Büyük Nikita'ya bu ödülü kim getirdi?

kalemleri yeniden dolduruldu. Soylu bir torun. De León öldürüldü. Kara Kalp bizi mutlaka ödüllendirecek."

Kiara'nın ağır eldivenleri gıcırdadı, bir başparmağı elinin üstünü ovuşturdu.

"Eskisi gibi değil."

“Soraya gözlerini devirdi, dolgun dudaklarını büzdü. Genç vampir boğazına dokunduğunda, boynuna asılı altın şişenin tanıdık parıltısını gördük.

"Bir içki daha lazım, kardeşim. Aveléne'yi aldığımızda hepsini içtim."

“Kiara o anda kendine gelmiş gibi göründü ve yavaşça başını salladı. ‘Kontes ile konuşacağım. Majestelerinin bizim için ne hazırladığını öğreneceğim.’ Kurt Anne kölelerine döndü. ‘Avluda etlerin ayrılması gerekiyor. O bitli Petrik'e yardım edin. Biz de hemen geliyoruz.’

Joaquin, Dior'un gözlerine baktı, gözlerinde acıma vardı. Ama sonra köpek çocuğu gitti, arkadaşlarıyla birlikte avluya çıktı, bir zamanlar arkadaşları olan sığırları ayırmaya yardım etmeye. Kiara hâlâ Aaron'a bakıyordu, gözlerini kısarak hücredeki düşmüş kaptanı izliyordu. Ama Dior'a son bir bakış attıktan sonra,

yüksek kanlı kız dönüp merdivenleri tırmandı. Soraya Kutsal Kase'ye bir öpücük gönderdi ve sonra o da ablasının peşinden gitti.

"Dior küflü battaniyesinin üzerine çöktü, dizlerini çenesinin altına çekti. Tekerlek işareti yaparak Isla ve küçük Mila için, en çok da Baptiste için dua etti, avuçlarını sıkıca birleştirip gözlerini gökyüzüne çevirdi.

"Ama onu duymuş olsa bile, Yüce Tanrı ona hiçbir işaret vermedi.

Dyvok'un zindanları artık sessizdi ve Dior, kat ettiği onca yol ve yaşadığı onca zorluğun ardından açıkça bitkin düşmüştü. Hâlâ büyük tehlike altındaydı; bunu bizim küçük gözlerimiz bile açıkça görebiliyordu. Diri diri düşüncelere dalmış, Contessa'nın kanının hâlâ dudaklarında leke olarak kaldığı ağzının köşesini yaladı. Kanın tadı bakır gibi tatlıydı. Neredeyse hemen, Dior ne yaptığını fark etti, tekrar tükürdü ve ağzını koluna sildi. Ama yine de, dili o lekeye dokunduğunda, cildinin karıncalandığını, nabzının biraz daha hızlı attığını hissettik.

"Umutsuzlu

k. "Korku.

"Zevk.

"Mahvoldum," diye fısıldadı.

Sonra cildinde, ay ışığı kadar yumuşak bir titreme hissetti. Karanlıkta basit bir dokunuş. Derin bir nefes aldı ve başını salladı, çünkü cehenneme hiç bu kadar yaklaşmamış olsa bile, yanında bir arkadaşın varken cehennem ateşi bile daha kolay dayanılırdı. Ve böylece, Grail soğuk taşın üzerine kıvrıldı ve gözlerini kapattı, uykuda bulacağı gücü arıyordu.

“Ama bizim için uyku yoktu.

“Bunun yerine, o uykuya daldığında, Grail'in pelerininden çıkıp kanatlarımızı çırptık ve uçmaya başladık. Karanlıkta hızlı ve sessizce süzülerek, gerekirse *o lanet şehirdeki* o kalenin her köşesini, her gölgesini aramaya niyetlenmiştik. Dior'un içinde bulunduğu tehlikeye rağmen, bu olayda ilahi takdir ve Tanrı'nın iradesinin işlediğini görmemek imkansızdı. Cairnhaem'de Jènoah'ın son, korkunç günahı yüzünden reddedilmiştik. Ama aptal kardeşime de söylediğim gibi, imparatorluğun dört bir yanında diğer Esana'nın eski üyeleri uykuya dalmıştı.

"Augustin'in altında Bilge Oleander.

Ve en yaşlı ve en güçlü olanımız, burada, Dún Maergenn'in derinliklerinde.

Demirin mıknatısa çekilmesi gibi, kadere mahkum gibi, Yüce Tanrı bizi *doğru yere* getirdi. Yeryüzündeki her şey, onun eseri. Her şey onun eseri,

onun planına uygun olarak. Ve böylece, kanatlarımız sessiz ve gözlerimiz hızlı, bize yardım edebilecek kadını bulmak için yola çıktık.

“Güçlü Maryn, Sadıkların Priori'sinin dinlenme yerini ortaya çıkarmak için. “Canavarların Annesini uyandırmak için.”

IX

UNDERTOW'UN ALTINDA

“Gözlerini açtığında her yer karanlıktı.

“Zifiri karanlık. Soğuk, derin ve tam bir karanlık. Bir an için Dior'un kalbi korkuyla çarpmaya başladı ve yerden kalkarak, altındaki zemini tırmalamaya başladı. Ama sonra ellerinin altında sert taşı hissetti, etrafındaki küf, çürüme ve pas kokusunu aldı ve elleri çaresizce yumruk haline geldi.

“Ve sonra, çığlıklar.

“‘Aaron,’ diye fısıldadı.

“Dior kendini ayağa çekerek kapı aralığındaki parmaklıkları tuttu. Merdiven boşluğundan loş bir ışık sızıyordu, çığlıklar soğuk siyah taşlarda yankılanarak omurgasından aşağıya doğru iniyordu.

"Aaron!" Parmak uçlarına yükseldi, onun çığlıklarını bastırmak için bağırdı. "*AARON!*"

"Çığlıklar kesildi — boğuk bir nefes, kalbi parçalayan bir inilti. Sonra, o kadar acı ve ıstırap dolu bir fısıltı geldi ki, gözleri yaşlarla doldu.

"D-Dior?"

"Benim!" diye başını salladı, parmaklıkları sıkıca tutarak. "Buradayım, Aaron. Yalnız değilsin."

“Nefes almasına gerek yoktu, hayatın kapıları artık ona sonsuza kadar kapanmıştı. Ama yine de, cesur Aveléne Lordu'nun kendini sakinleştirmek için nefes aldığını duyduk. ‘N-burası neresi?’

"Dún Maergenn'in altındaki zindanlar. Dün gece bizi kilitlediler. Lilidh ve—’

"Nikita," diye fısıldadı Aaron. "Evet."

“Sonra inlemesi duyuldu, taşa vurup duran sönük ve ağır bir ses. Kafatasıydı, anladık.

"Oh, Aaron..." Dior içini çekti.

“‘Acıyor, Dior. Tanrım, *acıyor*.’

“‘Üzgünüm,’ diye fısıldadı, acı içinde. ‘Üzgünüm, ne yapabilirim?’

“‘Benimle konuş,’ diye yalvardı. ‘Buraya nasıl geldiğini anlat.’ “‘Kiara ve Kane beni dağlarda yakaladı. Beni buraya
Aveléne'den gelen konvoyla diğerleriyle birlikte. Baptiste benimle birlikte kafesteydi." "O... o..."

“Hayatta. Ve güvende. Bu lanet şehirde olabileceği kadar güvende. Son demircilerini kaybettiklerini söylediler. Onun çalışmasına ihtiyaçları var.”

“Aaron'un Tanrı'ya şükrettiğini fısıldadığını duyduk ve Dior'un kolundan aşağı sürünerek onun eline yaslandığımızda, bu kadar acı çekmiş birinin bu kadar küçük bir nimet için yaratıcısına şükredebilmesine hayret ettik. Bu adam, imansız kardeşimizden çok farklıydı. Çok yakındı, ama çok uzaktaydı. O anda, Aveléne'nin bu düşmüş oğlu için küçük bir akrabalık hissettik. Bu şehit, hâlâ ayaktaydı. O, Kan'a yeni katılmıştı; insanlığının yırtık pırtık kalıntıları henüz dökülmemişti, ölümlü bağları henüz kopmamıştı. Ama Dior'un parmak eklemlerinin üzerinde otururken, zindanın havasında kanatlarını çırparak, yanık etin hafif kokusunu alabiliyor, derisinde gümüş zincirlerin yumuşak cızırtısını duyabiliyorduk. Onu, önceki gece o karanlık prensin bileğinden içerken gördüğümüzü hatırladık. Ve onun da bizim kadar lanetli olduğunu biliyorduk.

"Gabriel?" diye fısıldadı. "O nerede?"

"Bilmiyorum."

Dior başını salladı ve bize doğru baktı. Belki hayal gücümüzün bir oyunuydu ya da ışığın basit bir oyunu, ama yemin ederim gözlerinde bir şüphe parıltısı gördük. Yaladığı dudakları hala Lilidh'in kanıyla lekeliydi.

"Hayatta olup olmadığını bile bilmiyorum," dedi. "Eğer hayattaysa, senin için gelecektir."

“Grail derin bir nefes aldı, nemli hücresine baktı; soğuk taşlar, sert demir ve loş, titrek ışık. ‘Gabe’ye güvenebileceğimizden emin değilim, Aaron.

"Güvenebilirsin. *Güvenmelisin*. Gabriel de León'u çocukluğumdan beri tanıyorum, Dior. O bir aziz değil, inan bana." Aveléne'nin kaptanı güldü, titrek bir nefes aldı. "Ama sevdiklerini terk etmez. Ve o seni seviyor, bundan şüphe etme."

"Belki. Ama Gabriel'i beklemeyeceğim. Bundan daha karanlık yerlerden kaçtım ve ikimizi kurtarmanın bir yolunu bulacağım. Ben..."

"Hayır," diye tısladı. "Hayır, bana hiçbir şey söyleme, chérie. Eğer özgürlüğe kavuşmanın bir yolunu bulursan, Tanrı'ya Baptiste'i sağ salim kurtarmanı dilerim. Ama bununla ilgili tek kelime bile

. Çünkü Blackheart beni kanıyla bağladığında, sana dair bildiğim her şeyi söylememi emredebilir."

“Nabzı daha hızlı atmaya başladı, ekşi ter kokusu cildini nemlendirdi. ‘Beni de bağladılar,’ dedi. ‘Kanımın neler yapabileceğini göstermem için zorladılar. Sonra Lilidh, o… o beni içmeye zorladı.

“Sonra kederle dolu bir iç çekiş duyduk. ‘Tanrı yardımcın olsun, çocuğum…’ “‘Belki mücadele edebiliriz?’ diye tısladı, meydan okurcasına.

‘Gabe bunun aşka benzediğini söylemişti.

Daha önce aşık oldum, ama yine de *kendim*dim. Asla...

"Bu ölümlülerin aşkı değil, chérie. Onların damarlarında akan yozlaşma. Bu, gerçeklikten yoksun, karanlık bir sahtecilik, ama bu eksikliği onu daha da güçlü kılıyor. Onların verdiği *acımasız* bir aşk, Dior. Kıskanç, sahiplenici bir aşk, tüm tatlılığı ve dürüstlüğü dibe çekiyor. Bu aşkın, kadınların kocalarını gülümseyerek öldürmesine şahit oldum. Ebeveynlerin, Tanrı'nın ve doğanın tüm kanunlarına karşı gelerek çocuklarını katletmesine neden oldu. Bu, cehennemden doğmuş bir aşk."

"Bunu kırmanın *bir* yolu olmalı?"

“Bağlı olduğun kişi öldürülürse, büyü bozulur. Ve yaşasa bile, içmeden geçirdiği süre sonunda bağ zayıflar — yıllar değil, on yıllar. Ama bunun dışında…”

“Aaron'un sesi artık daha rahat çıkıyordu, sanki acısını neredeyse kontrol altına almıştı. Yine de titrek nefeslerinin arasında, derisinin yandığını koklayabiliyorduk.

“Baptiste ile birlikte olmak için her şeyimi feda ettim. Hayatım boyunca çalıştığım her şeyi. Geleceğimi. Gümüş Tarikat'taki yerimi. Ailemi. Her şeye sırtımı döndüm ve tek bir damla pişmanlık bile duymadım. Ona olan aşkım böyle. *Her zaman* böyle oldu. Benim güzel adamım.”

“Karanlıkta kaybolmuş küçük bir çocuk gibi içini çekti.

"Ama iki gece sonra, o şeytanın kanı dilime üçüncü kez değdiğinde, ben *onun* olacağım. Ve o emrederse, sevgilimin boğazını göz açıp kapayıncaya kadar keserim ve botlarıma kan bulaşmamaya çalışırım. İşte bu kadar derin, Dior. İşte bu kadar korkunç. Sonsuza kadar sürecek bir cehennemi yaratmak için üç gece yeter."

"Sen bunu yapmazsın." Dior başını salladı. "Buna inanmıyorum. İkinizin birbirine bakışını *gördüm*. Onun senin hakkında, senin de onun hakkında konuşmasını duydum. Sen onu *seviyorsun*."

“‘Seviyorum,’ diye fısıldadı. ‘Ama aşk ölümlüdür. Kan ise sonsuzdur.’

“İtiraz etmek, karşı çıkmak için ağzını açtı. Ama merdivenlerdeki ayak sesleri dilini tuttu ve ben hızla kolundan geri sürünürken, o kapıdan uzaklaşarak

kapıdan uzaklaştı, çenesini sıkıca kapattı. Kalbi deli gibi atıyordu, ayak sesleri dışarıda durduğunda ve kilit klik sesi duyulduğunda vücudu ısındı. Yumruklarını sıkarak savaşmaya hazırdı, ama kapı gıcırdayarak açıldığında, diğer tarafta genç bir kadın bekliyordu.

"Kontes Dyvok sizi takip etmenizi emrediyor."

Dior gözlerini kırptı, karnını ve ellerini gevşetti. Tabii ki hizmetçiyi tanıyacaktı, göğsünde bıçak yarası olmamasına rağmen. Saçları hala yazın ateş rengindeydi, çatık, uyumsuz gözleri Dior'a sabitlenmişti.

"Kontes beklemeyi sevmez," diye tersledi Worm. "Gelin. Hemen."

Hizmetçi merdivenlere doğru hızlı adımlarla yürüdü, Dior ise
açık bir isteksizlikle onu takip etti.

Aaron fısıldayarak dua etti. "Yüce Tanrım, seninle olsun, çocuğum."

“Zindanın merdivenlerinden yukarı çıkarıldı, kısa kesilmiş saçları ve şahin gibi gözleri olan, traproot dumanıyla sarılmış iri yarı bir adamın oturduğu masanın önünden geçti. Gardiyan Worm'un selamına karşılık verdi ve purosuya açgözlü bir bakış atarak Dior'un peşinden koridora girdi. Dışarısı kararmıştı, devasa kale kimyasal ışıklarla aydınlatılmıştı; ne de olsa sülükler sığınaklarına çok az alev girmesine izin verirdi. Kale çok kalabalıktı; askerler ve hizmetkarlar koşturuyor, avluda çelik ve ağır botların sesi yankılanıyor, yüzlerce karga karanlık gökyüzünde cıvıldıyordu.

“Dior, hizmetçinin peşinden dún'un içine girdi, etrafı karanlık taşlarla çevriliydi, ayaklarının altında uzun dokuma halılar vardı. Şimdi onun çenesinin hizasında, kalp atışlarını hissedebilecek kadar ona yapışmış, solgun saçlarının altından izliyorduk. Tüm bu olanlardan korkuyorduk ve onun da korktuğu belliydi. Ama Maryn'i aramamız şu ana kadar sonuçsuz kalmıştı ve hala çaresizdik; sessizce tanık olmak ve Dior'un cildine ara sıra küçük kanatlarımızla vurarak ona yalnız olmadığını hatırlatmak zorunda kalıyorduk.

"Dyvok saldırısından kalan duvar çatlaklarına rağmen, bu yerin ihtişamı nefes kesiciydi; yüksek tavanlar, vitraylar ve krallara layık bir dekor. Everknots ile işlenmiş geniş kirişli büyük bir salona girdik, duvarlar güzel zırhlar ve silahlarla kaplıydı. Gururlu kadınların portrelerinin yanında, kaşları altın taçlarla süslenmiş, kurtlarla işlenmiş büyük yeşil duvar halıları asılıydı. Kadınlar, genellikle çelik göğüs zırhları giyip kılıç taşıması dışında, soylu hanımlar gibi giyinmişlerdi ve sağ ellerinde asil kumaşlarla giyinmiş erkekler duruyordu.

"Taçlar Salonu," diye açıkladı Worm.

Bunların Laerd Hanımları olduğunu anladık; geçmişte bu dún ve klanı yöneten kadınlardı. Tek İnanç'ın hakimiyetine girmesinden yüzyıllar sonra, Ossway hala özünde anaerkil bir ulustu ve kadınları, hayat verenleri, kaynağı saygıyla karşılıyordu. Tek İnanç'ın Ossian yorumunda merkezde Yüce Tanrı değil, Ana Kız vardı; bu halkın düşmanlarının kanını Ana Aylar'a adanmış sunaklarda döktüğü pagan dönemlerden kalma bir kalıntıydı. Ve bu ülke Augustin hanedanına sadakat yemini etmiş olsa da, gerçekte imparator tarafından değil, fetheden bir kraliçe tarafından yönetiliyordu.

"En azından Dyvok gelmeden önceki gecelerde.

Dior, Taç Salonu'ndan yukarı çıkan ikiz kemerlerin önünde yükselen heykeline baktı. Aslanlar kadar vahşi, zırh ve klan giysisi giymiş, bir elinde uzun kılıç tutan genç bir kadın. Heykel granitten yapılmıştı, ama kılıç gerçekti; yenilgiye uğrattığı düşmanlarının eritilmiş silahlarından dövdüğü gerçek kılıçtı.

"Niamh á Maergenn," diye okudu Dior plakette. "Dokuz Kılıç."

"Gecikmeyin," diye bağırdı hizmetçi, omzunun üzerinden bakarak. "Bu krallıkta artık tek bir hanımefendi var ve onun adı á Maergenn değil. Onu bekletirseniz, hayatınız onun sabrının bedeli olacaktır."

Dior, dudaklarını sıkarak hizmetçiyi süzdü. Tahminen on dokuz yaşındaydı ve çilli teni ve ateşli saçları onu Ossianlı olarak tanımlamamıza yetmişti. Ama konuşması, gözleri kadar uyumsuz bir aksanla yapılıyordu; sesinden yarı Elidaeni olduğu anlaşılıyordu, ancak sesli harflerinde Ossway aksanı çok az hissediliyordu.

“‘Adın ne?’ diye sordu Dior. “‘Kontes
Dyvok bana Worm der.’ “‘Ama senin
adın ne?’

Kız Dior'a göz kırptı ve sanki aptalmış gibi cevap verdi. *"Solucan*."

Topuklarını döndürerek merdivenleri çıktı, daha fazla zırhın ve muhafız kılıçlarının sıralandığı uzun bir koridordan geçti. Maergenn klanının kurt ve kılıçlarının kabartmalı olduğu, altında bir nehir akan çift kapıya geldiler.

Solucan adlı kız kapıyı ittiğinde, Dior neredeyse unutmuş olduğu bir parfümün başını döndürdü.

"Bir hamam olduğunu anladık, buharla kaplıydı. Ortasında büyük bir bakır küvet vardı, suyu çoktan çekilmişti. İmparatorlukta artık çiçek pek kalmamıştı, ama havayı güzelleştirmek için yapılabilecek bir şey vardı

yapılmıştı; duvarlara aptal balından yapılmış çelenkler asılmış, altın kaselerde odun külü içeren çubuklar yanıyordu.

"Çıkanın," diye emretti Worm.

Dior gözlerini kırptı. "Çoğu insan önce içki ikram eder..."

"Seni seyircilerin karşısına çıkmaya hazır hale getirmem gerekiyor," diye bağırdı Worm. "Başaramazsam, Kontes çok kızacak. Ve bir dahaki sefere bıçak yaralarını sen iyileştiremeyebilirsin."

"Dior zorlukla yutkundu. 'Özür dilerim. Onun nasıl biri olduğunu bilseydim...' "Özür dilemene gerek yok, kan cadısı," dedi Worm somurtarak.

"Yine de özür diliyorum," dedi Dior, çenesini dikleştirerek. "Benim yüzümden incindin ve bunun için üzgünüm. Bu arada, ben cadı değilim. Onlar gibi değilim."

"Büyüyü gördüğümde tanırım," dedi Worm, Dior'u baştan aşağı süzerken. "Ve duyduğumda da yalanı. Ama gerçekten telafi etmek istiyorsan, dediğimi yap ve *soyun*."

Worm dolapta meşgulken, Dior hamamın ortasında hareketsiz ve sessizce duruyordu. Lilidh'in önceki akşam yaptığı açıklamadan sonra, hizmetçi Dior'un bir kız olduğunu açıkça biliyordu. Ama Grail'in kalbi hala belirsizlikle çarpıyordu ve cildi soğuktu. Uzun süredir başka biri gibi davranmış olan Dior, gerçek *kimliğinin* ortaya çıkmasından açıkça korkuyordu.

Worm sırtını dönünce, Dior'un saçlarından sıçrayarak yukarıdaki kirişlerin gölgesine saklandık. Diğer kızdan uzaklaşan Dior, seyahat yorgunu kıyafetlerini isteksizce çıkardı ve Worm'un izlemediğinden emin olmak için omzunun üzerinden baktı. Titreyen parmakları eteğinin kenarında gizli küçük bir şişliği okşadı. Gabriel'in şişesi hala dikişlerin altında gizliydi ve frakını terk etmek, onunla olan son bağı da terk etmek anlamına geliyordu. Ama onu yutmak ya da daha iğrenç çözümler dışında, saklayacak başka bir yeri yoktu ve gerçekte, hiçbirimiz onun hayatta olup olmadığını bile bilmiyorduk. Böylece, frağını bırakıp son iç çamaşırlarını da çıkaran Dior, hızla suya daldı.

"Huzursuzluğuna rağmen, o sıcaklığın içine dalarken dudaklarında bir gülümseme belirdi ve ciğerlerinden mutlu bir iç çekiş çıktı. 'Yedi Şehit, sonuncusunu hatırlayamıyorum...'

"Sözleri, tören yapmadan kafasına dökülen bir kova suyla boğuldu. Dior su püskürürken, Worm bir kepçe dolusu yapışkan çamuru saçlarına döktü - görünüşe göre sabun, kül ve kirecin kokusu daha fazla aptal balıyla tatlandırılmıştı. Hizmetçi nazik değildi, Dior'un gözlerini yaşartacak kadar sert ovuyordu, ama Grail kendini sabit tutmaya çalıştı, utancını korumak için kollarını kavuşturdu, gözlerini acıya karşı kapattı.

Worm at kılı fırçayı kaldırdığında Dior sonunda itiraz etti ve bileğini sıkan elden kurtulmaya çalıştı. Ancak Joaquin gibi hizmetçi de bir kölenin korkunç gücüne sahipti ve Dior'un kolu havaya kaldırıldı, Worm genç kızın utangaçlığını hiçe sayarak koltuk altlarını ve göğsünü ovuşturmaya devam etti.

"Adın ne?" diye sordu Worm.

"Dior, hizmetçi bir bacağını sudan çıkararak ovmaya başlayınca çığlık attı. Worm kısa bir süre başını kaldırdı, gözleri parıldıyordu. Gözleri kesinlikle tuhaftı; biri eski tablolardaki gökyüzü gibi parlak mavi, diğeri ise çoktan solmuş yapraklar gibi yeşildi. Lorson'daki eski halk inanışına göre, böyle bir izi olanlar talihsizlikle lanetlenmişti; bu iz, bir atalarının perilerle ilişkisi olduğunu gösteriyordu. Ama biz, Grail'in onlara baktığını fark ettik.

"Dior," diye cevapladı, fırça yukarı doğru ilerledikçe rahatsızlık duyarak kıvranarak.

"Nerelisin?" "Sūdhaem. La

adında bir şehir..."

"Nerede doğduğunu sormadım," diye tersledi faeling, ayağını indirerek. "*Nereli olduğunu* sordum. Ailen kim? Soyun ne?"

"Babamı hiç görmedim." Grail omuz silkti, sanki çok normal bir şeymiş gibi. "Annemin anlattığına göre o bir gezgindi. Adını bile bilmiyorum. Annem aslen Elidaen'dendi. O bir... şey, kibarca söylemek gerekirse *bir fahişeydi*. Ama hayatında hiç saraya gitmemişti."

"'Şu anda bir saraydasın, Tanrı aşkına,' dedi hizmetçi, diğer ayağını tutarak. *'Kan* Sarayı. Ve eğer kendine yakışır şekilde davranmazsan...'

"Kapılar gürültüyle açıldı ve Dior irkildi, küvetin kenarından su sıçradı. Hamamın eşiğinde duran, şeytanın eliyle oyulmuş karanlık bir melek gördük, zayıf kanatlarımız onu gördüğümüz anda açlıktan titriyordu.

"Nikita Kontu," diye fısıldadı Worm, dizlerinin üzerine çökerek.

"Kan Priori Dyvok girişte belirip, gözleri boş boş banyoyu süzdü. Boynundaki dişlerle süslenmiş kolye ve parıldayan altın şişe dışında tamamen çıplaktı. Her kası alabasterdan oyulmuş gibiydi, uzun saçları oyulmuş omuzlarından ve göğsünden siyah bir şelale gibi dökülüyordu. O kadar hareketsiz ve sessiz duruyordu ki, sanki

Jènoah'ın korkunç köprüsünde bir heykel gibi geçip *gitti*, ancak
—elleri, göğsü, yüzü, özel bölgeleri—taze kanla kaplıydı.

"Gece size bereket getirsin, tatlılar," diye gülümsedi, sesi mezar kadar derindi. Dior bakışlarını kaçırdı, o karanlık ve kanlı prensden başka her yere bakıyordu.

prensi. Biz yukarıdan izlerken, çıplaklığını tekrar örtmek için kollarını kavuşturdu ve banyoda olabildiğince aşağıya çöktü. Kalp atışları o kadar yüksek sesle duyuluyordu ki, Kont Dyvok, yere kapanmış hizmetçinin önünden geçip, hiç tereddüt etmeden Dior'un karşısındaki küvete tırmanırken, o korkunç tempo iki katına çıktı.

“Küvet dört kişinin rahatça sığabileceği kadar geniş ve lüks bir küvetti. Ancak Nikita uzandığında Grail irkildi, ayak parmakları Dior'un uyluğuna hafifçe değdi ve suyu yapışkan bir kırmızıya boyadı. Vampir hiçbir şey söylemedi, sadece bakakaldı, havada kara bir varlık ve kurşuni bir sessizlik yoğunlaşırken, Dior sonunda korku dolu gözlerini ona kaldırmak zorunda kaldı.

"Bana aldırma," diye gülümsedi, tembel bir eliyle el sallayarak. "İşine bak."

“Dior ayağa kalkmış ve banyodan yarı çıkmıştı ki, onun sesi onu olduğu yerde dondu.

"Dur, tatlım."

"Kalbinin çarpıntısı dışında, kız donakaldı. Yavaşça, Blackheart dedikleri adama döndü, o da şimdi oyulmuş göğsüne kadar suya batmıştı. Yüzü hala kanla kaplıydı, parlak ve ışıltılı. Kısa bir an, kanın kime ait olduğunu merak ettik.

"Saçın." Uzun ve keskin tırnaklarıyla işaret etti. "Hala kirli." "Affet beni, Laerd," dedi Worm, elinde kepçeyle ayağa kalkarak. "Ben

'Neyin var...'

"Hayır, hayır." Canavarın siyah bakışları Dior'u baştan aşağı yuttu. "İzin verir misin?"

Dior dişlerini gıcırdatarak titremelerini engelledi. "Çok cömertsiniz, Laerd, ama..."

“Kahkahalar protestosunu kesti, onu sessiz ve titrek bıraktı. Yukarıdan, Nikita'nın eğlenerek titrediğini izledik; başı geriye atılmış, diş etlerinde jiletler parlıyordu. Onda, tehlikeli olmasına rağmen inkar edilemez bir güzellik vardı. Hayatının baharında, solgun, perili ve gölgeden doğmuş bir genç, karanlık bir mükemmellik anında sonsuza kadar korunmuş.

"Nikita sorduğunda," dedi, dudaklarında gülümseme sönerek, "nadiren

'

Dior cevap vermedi, çıplak ve savunmasız, bakışlarını bir kez daha indirdi. Paylaştıkları suda onun yansımasının olmadığını fark edince yüzünde dehşet belirdi.

"Dön," diye fısıldadı Nikita, parmağını havada döndürerek.

Dior bize baktı; o kanlı leke, izlemekten ve öfkelenmekten başka çaresizdi. Worm'a baktı, o da en az onun kadar korkmuş görünüyordu. Ama hizmetçi kız onun gözlerine baktı ve neredeyse fark edilmeyecek kadar hafifçe başını salladı, dudakları sıkı sıkıya kapalıydı. Ve böylece Dior, küvetteki canavara sırtını döndü, kollarını hala sıkıca kendine dolamış, buharın içine gömülerek. Nikita arkasında kıpırdadı, ayağa kalktı, kaya gibi sert karnının çukurları ve vadileri şimdi omurgasına bastırıyordu. Nikita, keskin tırnağını çenesinin altına takıp başını geriye doğru eğdiğinde titredi. Kepçeyi kaldırıp, kül rengi saçlarına nazikçe su döktü.

"Sen bir bakiresin, kız kardeşim de öyle söyledi," diye mırıldandı. "Ve çok çekici bir tomurcuk." Gözleri vücudunda dolaştı, attığı giysilere takıldı. "Neden bir dişi geyiğin ihtişamını kaba bir kumaşla örtüp, bu güzelliği sıkı bağlanmış paçavralarla zincirliyorsun?"

Dior sessiz kaldı, daha fazla su dökerken irkildi, pençeleri kızın saçlarını nazikçe okşadı. Nikita'nın dokunuşunun arkasında korkunç bir güç saklı olduğunu biliyorduk, ama sadece gülümsemesi ruhundaki kötülüğü ele veriyordu, elleri bir sevgilinin elleri kadar nazikti.

"Tatlı kız kardeşim seni kendine isterdi. Ben de ona izin verdim. Nikita Priori'dir, ama Lilidh en büyüğüdür ve sarayındaki huzuru korumak için Kalpsiz ve çocuklarını memnun etmek zorundadır. Ama senin *kokun*..."

"Kafasını eğdi, kurt gibi, derin bir nefes aldı ve uzun bir iç çekişle.

"Başrahibim senin kanını zehir olarak adlandırıyor. Ama kokun mutluluk vaat ediyor

mutluluk vaat ediyor. Tek bir damlada ateş bulunabilir mi? Merak ediyorum, solgun zehir... Tatmaya cesaret edebilir miyim?"

"Düşük sesle fısıldarken dudakları boynuna değdi ve Dior, dokunuşunda mum alevi gibi titredi. Parmak uçları omuzlarında yavaşça dans etti, şimdi daha aşağıya indi, elmas gibi sert tırnakları diken diken olan cildini okşadı. Onun karanlık çekiciliği sırtında şişti, onu dipsiz ve karanlık bir yere sürükledi. Parmak uçları, göğüslerini saran kollarında dans etti ve ellerini bileklerine kapatıp yavaşça çekerek onu tamamen çıplak bırakırken, dişlerinin en ufak bir batması boğazına bastırdı.

"Bu kesinlikle onun kabusuydu, biz de bunu izlerken öfke ve acıma duygularıyla dolup taşıyorduk. Tüm bu acı ironinin içinde, onca yıl kim olduğunu saklamış ve bunu açıkça belli ettiği *anda* bu *hale* gelmiş olması... Tanrım, o anda çaresizliğimize nasıl da lanet ettik. Gözlerine baktım ve Tanrı'ya bunun dayanmasını, benim öğrendiğim gibi bir Dağ olmasını diledim. Ama bu, çoktan doğmuş bir güneş için dua etmekti.

“Eğer o sadece bir hizmetçi olsaydı, kesinlikle eriyip gitmiş olurdu; sayısız yıllar boyunca sayısız diğerleri gibi boyun eğerek iç çekerek. Ama Dior Lachance sıradan bir çocuk değildi. O, Kurtarıcı'nın kızıydı. Ve o kara prensin kollarının kasvetli vaatlerine kapılmak yerine, onun istemediği dokunuşuna, bu sülükün boğazını kemirmesine öfkeyle yumruklarını sıktığını gördük. Onun kutsal kanının ona ne yapacağını biliyorduk ve ona ısırması için yalvarmasını diledik. Bırakın *yansın.* Ama hepimiz, başlangıcı ne kadar tatlı olursa olsun, bu şarkının kötü biteceğini biliyorduk. Ve böylece, demir gibi iradeli, dişlerini sıktı.

"*Lanet* ellerini benden çek..."

"Nikita Kont, affedin beni," diye bağırdı Worm, ellerini ovuşturarak. "Ama sevgili hanımım kızı bir an önce getirmemi emretti. Gecikirseniz çok kızacak."

Vampir, hizmetçiye doğru baktı, iğne gibi sivri dişleri hala Dior'un boynuna dayalıydı. Boş ve nefes alınamayan bir zaman geçti, havanın kendisi bile arzu ve tehlikeyle çatırdadı. Ama sonunda, vampirin kanlı dudakları küçük bir gülümsemeye kıvrıldı.

"Bizden uzak olsun, küçük kız, büyüklerimizi bekletmek bize yakışmaz."

Nikita, Dior'u bir an daha sıkıca tuttu, sefil piposundaki bir şeytan gibi onun nefesini içine çekti. Sonra Laerd Dyvok tutuşunu bıraktı ve yavaşça kırmızı suya battı. Dior banyodan neredeyse uçarak çıktı, Worm gözlerini yere indirmiş, onu keten bir havluyla sardı. Grail'i odadan çıkarırken, hizmetçi kız Nikita'nın sesiyle son anda durduruldu.

"Worm."

“Hizmetçi durdu, göğsü inip kalkıyordu. ‘Evet, Laerd?’

"Hizmetçi kıyafetleri eski kıyafetlerinden daha yakışmış sana. Yeni hanımına iyi hizmet ediyorsun." Vampir, buharlı bir bezi yüzüne örttü. "Ama burada kimin efendi olduğunu unutma."

"Evet, efendim," diye fısıldadı hizmetçi.

"Hızlı bir reveransla ve Dior'u koluna takarak hizmetçi odadan kaçtı."

X

GERÇEĞİN HANÇERİ

“Bunları giy. Ve lanet olsun gözlerine, çabuk ol.”

“Dior, muhteşem bir gardırobun ortasında duruyordu, etrafında muhteşem paltolar ve elbiseler diziliydi. Üzerinde sadece nemli bir havlu vardı ve biz, o eski canavarın soğuğunun sırtında hâlâ hissedildiğini hayal ettik. Yine de bu çiçek kuşu gençti ve parlak şeylere karşı bir zaafı vardı, muhtemelen hayatı boyunca bunlardan mahrum kaldığı için. Ve böylece, etrafındaki süslü kıyafetlere bakarken ağzı açık kalmıştı, Nikita Dyvok'un gölgesi, cesur şifon, zengin saten ve altın iplikli dimi kumaşların oluşturduğu gökkuşağında kayboluyordu.

"Siktir..."

"İpek bir gecelik yüzüne çarptı, ardından bir dizi aksesuar yağdı: çoraplar ve jartiyerler, dirsek boyu eldivenler, nakışlı kadife damask kumaştan yapılmış zarif sivri topuklu ayakkabılar. Dior parçaları yakalamak ve havlusunu tutmak için elinden geleni yaptı, ancak yağmur devam edince havlusunu tutma umudunu bırakıp parçaları yakalamayı bıraktı. Worm sonunda gardırobun derinliklerinden, krep ve dantelden yapılmış muhteşem bir beyaz elbiseyle çıktı.

"Bu sana yakışacak..." Dior sözünü keserek sertçe durdu. "Neden giyinmiyorsun?"

Dior etrafa dağılmış giysilere baktı, sonra hizmetçinin gözlerine.

"Violetta Tremaine," diye cevapladı.

"Violetta Tremaine de kim, Tanrı aşkına?"

"Annem öldükten sonra birlikte yaşadığım bir kız. O, gördüğüm ikinci cesetti. Onu öldürdükten sonra bıraktıkları hali, saçlarımı kesip erkek gibi giyinmeye başlamamın sebebidir." Grail omuz silkti, sesi sokak taşları kadar sertti. "İstediğin kadar gözlerimi lanetle. Bu saçmalıkların içinde ne işim var, hiç bilmiyorum."

Worm bir an durdu, Dior'u baştan aşağı inceledi. Nikita'ya karşı gösterdiği direnişten sonra, kızı yeni bir gözle görüyor gibiydi.

hamamda, onun istenmeyen dokunuşuna duyduğu öfke. Ama yüzünü çatarak, genç kızın omzundan geceliği çıkardı.

"Kollarını kaldır."

"Havlum düşecek."

"Kontes sabrını kaybederse benim başım da düşer."

"Dior, Worm kollarını yukarı doğru çekerken çığlık attı ve havlu yere düştü. Hizmetçi geceliği çekerek dizlerinin üzerine çöktü ve ipek çorapları yukarı çekip Dior'un uyluklarına jartiyerlerle bağladı. Worm'un parmakları tehlikeli yerlere çok yaklaşıyordu ve hizmetçi bu tür şeylere alışık olsa da, Dior'un çıplak bırakılıp bu şekilde elle taciz edilmesinden utanarak kızardığını gördük. Worm sonunda ayağa kalktı, ağır elbiseyi Dior'un başından geçirdi, ardından kemikli kadife ve dantelden yapılmış bir korse giydirdi.

"Ben hiç giymedim..."

Worm bağları çekip kumaşı sıkıca bağlarken Dior nefesini tuttu. İç organları yerlerine otururken yüzünü buruşturan Dior, etrafındaki soyluların fraklarına açık bir kıskançlıkla baktı.

"Bunların hepsi kimin?" diye sordu.

"Niamh á Maergenn, bir zamanlar bu dún'un Laerd Leydi'si ve tüm Ossway'in Düşesi."

“Duvarda, ipek ve kadife kumaşların üzerinde asılı duran bir tabloya baktık. Tabloda, Taç Salonu'ndaki heykeldeki kadınla aynı kadın vardı: efsanevi Dokuz Kılıçlı Kadın. Ancak bu resim, bir fatih heykeli değil, Düşes'i ailesiyle birlikte tasvir ediyordu. Düşes, demir ağacından yapılmış tahtında, kırmızı sakalı ve yakışıklı gülümsemesi ile dikkat çeken bir adamın yanında oturuyordu. Adam, Düşes'in sağında, arkasında duruyordu; kesinlikle eşi, ama eşit değildi. Çiftin etrafında çocuklar vardı: dört kızı, hepsi güzel ve güçlüydü.

"Çok genç görünüyor," diye mırıldandı Dior.

"Bu resim uzun zaman önce yapılmış," dedi Worm, korse bağlarını bağlarken. "Daha mutlu gecelerde."

"Onlara ne oldu?"

"Laerd Aidan yıllar önce öldü. Klan Savaşları sırasında." Hizmetçi, kızlara tek tek başıyla selam verdi. "Leydi Aisling, Dún Cuinn'in savunmasını yönetirken öldürüldü. Leydi Una, Dokuz Kılıç'ın komutanıydı ve Leydi Caitlyn, filosunun kaptanıydı. İkisi de, Vahşiler bu şehri fethettiğinde öldürüldü." Worm, kızların sonuncusuna baktı

kızlara baktı. Kızlar, koyu kırmızı saçlı ve keskin yeşil gözlü güzel çocuklardı. "Leydi Yvaine doğuda. Bir Elidaeni lorduyla evlendi."

"Peki Dokuz Kılıç'a ne oldu?"

"Nikita Dyvok." Worm bağları bitirip dudaklarını sıktı. "Şimdi dön. Otur.

"'Tatlı hizmetçi, bir şey söylemekten ölmezsin...'

Dior, kölenin gücüyle yerinde büküldü, bir tabureye itildi, hizmetçi yüzüne ve boğazını tıkayan bir avuç soluk toz attığında öksürerek boğuldu. Worm bir kohl çubuğu kaldırdı, Dior gözlerini kör olmamak için zar zor kapattı.

"Kıpırdamayı kes, lanet olası."

"Bu boktan şeyi takmayacağım, söyledim..." "Gözlerini kapat! Dudaklarını da!"

Hizmetçi, loş ışıkta gözlerini kısarak işe koyuldu. Grail, dudaklarını sıkıp vücudunu hareketsiz tutarak itaatkar bir şekilde oturmaya çalıştı. Ancak itaat, Dior Lachance'ın en güçlü özelliği değildi ve kısa süre sonra tekrar mırıldanmaya başladı, parmakları kucağında oynuyordu.

"'Gıdıklanıyor.'

"'Sessiz ol.'

"'Dikkat et, gözümü çıkaracaksın!' "'Bir daha kıpırdama, kehanet gerçekleşecek!'

Grail tekrar oturdu, somurtkan ve dudakları büzülmüş bir halde.

"Biliyor musun, güzel olmanın bir anlamı olmadığını hep şüphelenmişimdir," diye tısladı sonunda. "Artık eminim. Sanırım sana teşekkür etmeliyim, mademoiselle."

"Hizmet etmek için yaşıyorum." Worm, dudaklarının arasına yarım düzine saç tokası sıkıştırarak yaptığı işi incelerken iç geçirdi. "Gerçekten *hiç* elbise giymediniz mi?"

"Dior başını salladı, gözleri hala kapalıydı. 'On bir yaşımdan beri giymedim. Tanrıya şükür. Erkek gibi giyinmenin en iyi yanı, kız olmanın getirdiği saçma sapan saçmalıklardan kurtulmak. Grail omuz silkti, dudakları kıvrıldı. Sonuçtan hoşlanmadığımdan değil, yanlış anlama. Ama bir aptalın cüzdanını çalarken korse pek işe yaramaz ve yedi kat iç çamaşırı giyerek muhafızlardan kaçmanın bir faydası olacağını sanmıyorum..."

"Boynunda sıkıca bağlanmış, boğazını tıkayan bir şey vardı. Ve sonra... "Gözlerini aç."

"Dior itaat ettiğinde, karşısında bir yabancı oturuyordu. Elini kaldırdığında ve karşısındaki genç kadın da aynı hareketi yaptığında, bir aynaya baktığını fark etti. Dudakları artık solgun değildi, parlak kırmızıya boyanmıştı. Yavaşça dudaklarını açtı ve gözlerinin doğru söylediğinden emin olmak için yüzüne dokundu. Teninin rengi ölümcül bir solgunluktaydı, kirpikleri ve yanağındaki çilesi koyu ve keskin bir şekilde öne çıkıyordu. Boğazına kan kırmızısı yakutlardan bir gerdanlık takılmıştı, krem rengi süslü korsesinin altından inci beyazı bir etek şelalesi dökülüyordu ve eteğin ucunda bir çift güzel sivri topuklu ayakkabı görünüyordu. Worm arkasında durmuş, saçlarını demir iğnelerle sabitliyordu. Sonra en önemli parçayı yerine taktı: soluk, süslü bir peruk, genellikle en seçkin soylular için ayrılan gösterişli bir tarzda şekillendirilmişti.

"Dior Lachance, hayatının çoğunu erkek kılığına girerek geçirmiş bir kızdı. Bu, genç bir kadın olarak ilk kez ortaya çıktığı andı. Ve bu genç kadın etkileyici, hatta çarpıcıydı, ama yine de, banyodaki canavarın gölgesi bir kez daha sırtında belirirken, kendi yansımasına baktığında yüzü bulutlarla kaplıydı.

"Ne oldu?" diye sordu Worm. "Fena görünmüyorsun."

Dior başını salladı. "Kendimi... *çıplak* hissediyorum."

Worm gözlerine baktı, sonunda zümrüt ve safir rengi gözleri acıma ile yumuşadı. "Burada çalacak çanta ya da kaçacak saat yok, M^lle^Lachance. Ama garip bir gerçek olsa da, tüm bu *saçma sapan fahişelik* bir amaca hizmet edebilir. İpek, doğru savaş alanında çelikten daha güçlü olduğunu kanıtlayacaktır. Güzellik bir tür silah olabilir ve nadir bir güç verebilir. Zaten bu yerde sana izin verecekleri tek şey bu. Ama onu iyi kullanırsan, o seni işaretler." Hizmetçinin sesi alçaldı. "Ve *o* seni *ondan* koruyabilir."

Worm geri çekildi ve kapıyı işaret etti.

"Şimdi acele et. Kontes bekliyor."

Hizmetçi odadan çıktı ve artık daha sakin olan Dior, eteğini kaldırıp rahatsız ayakkabılarıyla sendeleyerek onu takip etti. Biz de onu takip ettik, Dior uzun taş koridorda sendeleyip küfrederek ilerlerken, küçük kırmızı kanatlarımızla kirişlerden kirişlere uçarak.

Hava ağır ve soğuktu, kargaların şarkıları yankılanıyordu. Önündeki döşeme tahtalarında kanlı ayak izleri, iki genç şövalyenin koruduğu iki büyük kapıya uzanıyordu. Şövalyeler, çelik göğüs zırhları ve Dyvok renkleri giymiş, kızıl saçlı Ossianlardı. Yüzleri yakışıklı, gözleri yeşil, çeneleri erkek olmak isteyen çocukların zayıf sakallarıyla kaplıydı.

. Cinayet kokusu Dún Maergenn'in üzerinde bir kefen gibi asılı duruyordu, ama burada daha güçlü hissediliyordu, Dior'un her titrek adımında daha da yoğunlaşıyordu. "İkili, Worm'a başlarıyla selam verdi ve Dior'un sendeleyen adımlarını şaşkın bir ifadeyle izledi. Onlar da en az Dior kadar emin değildi. Ama gözleri çocuklarda ve elleri eteğinde olan Grail, kanlı ayak izlerinden birine bastı, kaydı, neredeyse düşüyordu ve bir anda, iki delikanlı da onu yakalamak için kılıçlarını savurdu.

onu yakalamak için kılıçlarını düşürdü.

"Nasılsınız, hanımefendi?" diye sordu genç bir centilmen, onu sabit tutarak.

“‘Evet,’ dedi kadın, ayağa kalkarken. ‘Teşekkürler, beyler.’

"Dikkatli olun." Diğeri parlak bir gülümsemeyle cevap verdi. "Sizi yakalamak zevkliydi ama o güzel topuklarla düşerseniz çok acır."

“Dior gözlerini indirerek gülümsedi. Bu, krallığın herhangi bir tavernasında veya sarayında sıkça rastlanan, zararsız bir flört gibi görünüyordu. Ama ellerine baktığında, Dior her iki gencin de yanık izleri olduğunu gördü: dikenlerle çevrili siyah bir kalp.

“‘Nikita’nın işareti,’ diye fısıldadı.

"Evet," diye cevapladı uzun boylu olan, gözleri parlayarak. "Şükürler olsun, efendimiz ve ustamız."

“O anda gülümsemesi kayboldu ve flört artık o kadar masum görünmüyordu. Onları yukarıdan incelerken, bu çocukların kim olduklarını merak etmemek zordu. Açıkçası askerlerdi; şehirleri düşmeden önce Dokuz Kılıç'a hizmet etmeye yemin etmişlerdi. Ama diz çökmeden önce savaşmışlar mıydı? Yoksa kendi canlarını kurtarmak için mi eğilmişlerdi? Bu kötülüğe hizmet etmek onları rahatsız ediyor muydu? Yoksa şimdi besledikleri sevgi utançlarını bastırıyor muydu?

Worm teşekkür ederek başını salladı, Dior'un ayakta durduğundan emin olmak için ona baktı. Memnun kalan hizmetçi kapıyı bir kez hızlıca çaldı, sonra kapıyı ardına kadar açtı. Dior, kırmızı, kokuşmuş bir dalga gibi üzerimize gelen kokudan yüzünü eliyle kapattı.

“Ne kadar çok kan.

“Bir salon bizi bekliyordu; cilalı maun, kadife ve saten, parlak altın camdan avizeler. Sol ve sağda iki kapı, onlarca kişinin yatabileceği saray gibi yatak odalarına açılıyordu. Belli ki bu odalar, bu kalenin eski hanımı ve efendisinin odalarıydı. Worm Dior'u içeri çekerken yüzü hâlâ solgundu. Biz de onların arkasında içeri girip yukarı çıktık ve sonunda kirişlerin gölgesine saklandık. Her birimiz korku içindeydik.

"Kapıları arkalarından kapatan hizmetçi, Grail'i odanın ortasında bekleyen figürün önüne diz çökmeye zorladı. Mezar kadar soğuk, dağlar kadar hareketsiz, taze karla kaplı kışın ilk karları kadar güzeldi.

"Lilidh Dyvok adlı canavar.

“O, süslü bir şezlonga uzanmıştı, yanında büyük beyaz kurdu duruyordu, tek mavi gözü kıpkırmızıydı ve Dior'a kilitlenmişti. Vampir, üç nedime tarafından çevrelenmişti, hepsi kusursuz giyinmişlerdi; güzel balo elbiseleri, pudralı yanakları ve süslü saç aksesuarları vardı. Ancak Lilidh Dyvok

, çevresindeki kadınlar gibi soylu bir kadın gibi giyinmemişti; aslında, Kalpsiz neredeyse hiç giyinmemişti. Omuzlarına kolsuz siyah bir cüppe örtülmüştü; iki şerit ince ipek, onu zar zor örtüyordu. Yarım bir korse, kaburgalarını sarıyor, belini sıkıyordu; siyah kadife ve balina kemiğinden yapılmıştı. Çıplak bacakları, alçakgönüllü bir şekilde çaprazlanmıştı, ama gözleri, Kutsal Kase'ye bakarken karanlık bir vaatle parlıyordu.

Alnında altın bir taç vardı ve saçları omuzlarından yere kadar kırmızı nehirler gibi dökülüyordu. Cildi porselen gibi solgundu, ama şimdi örtüsüzken, üzerinde güzel mürekkep işleri olduğunu gördük — sağ kolunda ve sol bacağında yukarı doğru kıvrılan peri spiralleri. Phoebe á Dúnnsair'in cildini süsleyenlere kadar karmaşık değildi, ama kesinlikle onlara benziyordu.

"*Naéth,* diye fark ettik. Ossian Highlanders'ın dövmeleri.

Güzel bir elbise giymiş başka bir hizmetçi dizlerinin üzerine çökmüş, taştan kanlı ayak izlerini ovuşturuyordu. Yanağındaki ikiz güzellik lekelerini hemen tanıdık; Joaquin'in sevgili Ever After'ı, genç Isla. İki şehrin düşüşünden sağ kurtulup bu canavarların hizmetçisi olarak zorla çalıştırılmak, acımasız bir kadardı. Ama en azından hayattaydı.

“Kız, Dior'un gözlerine bakarak küçük bir selam verdi.

Dior'un bakışları ayak izlerini takip ederek yatak odalarından birine girdi ve orada odanın her yerinde çıplak insanlar gördü; yerlerde, ipek çarşafların üzerinde, hatta biri avizeden sarkıyordu. Birçoğu, Dún Maergenn'e getirildiği 'değerli eşyalar'dı; tanıdığı ve birlikte acı çektiği genç ve güzel erkekler ve kadınlar. Artık hepsi ölmüştü. Hepsi. Boğazları parçalanmış, kafaları koparılmış, karınları deşilmiş ve cinsel organları koparılmıştı. Dior daha önce de zulüm görmüştü — çocukluğunun sokaklarında, Gabriel ile yaptığı yolculuklarda, ama yine de bu kadar acımasız bir katliam karşısında yüzü bembeyaz oldu. O anda hamamda baştan ayağa kan içindeki Nikita'yı hatırladık. Sonunda kanın nereden geldiğini anladık.

"Hanımım," dedi Worm. "Mahkum emredildiği gibi hazırlandı."

"Teşekkür ederiz, Worm. Her zamanki gibi ustaca bir iş. Lilidh, düşünceli bir şekilde parmağını kızıl dudaklarına bastırdı. "Yine de... biraz geç kaldın."

Worm'un gerildiğini gördük, alnını tahtaya dayadığında kalp atışlarının hızlandığını duyduk. "Bağışlayın, hanımım. Kont Nikita hamamda bizi yakaladı. O..."

"Kendi beceriksizliğini kardeşimin üzerine mi atıyorsun?" Lilidh kaşlarını çattı. "Bir Gece Lordu, karanlık cennetin ihtişamının kralı, bir hizmetkarın hatası için sorumlu tutulacak mı?"

“Hayır, hanımım. Elbette suç bende. Lütfen... Affedilmeni diliyorum.”

“Lilidh, hoşgörülü bir gülümsemeyle solgun elini salladı. ‘Elbette, canım.’

“Worm, darağacına adımını atar atmaz affedilen bir adam gibi içini çekti.

.

"Ayaklarımı öp," emretti Lilidh. "Ve tüm günahların bağışlanacak." Genç kadının geri çekileceğini, direneceğini, Tanrı onu korusun

onu, reddetmesini bekleyebilirdi. Ama Worm tereddüt etmeden, isminin anlamı gibi alçaldı. Dior'un yüzünde, köle kendini yere atarken tiksinti dolu bir ifade belirdi. Lilidh uzun bacağını uzattığında, hizmetçi dudaklarını ölü tanrıçanın solgun, yüzüklerle süslü ayak parmaklarına tek tek bastırdı.

“Dior, birkaç dakikalık bekleme uğruna aşağılanmakta olan kıza mı, yoksa bir delinin yemeği uğruna katledilen masumlara mı bakacağını bilemiyor gibiydi. Ama sonunda ikincisine karar verdi; sonuçta ilki kısmen onun suçu idi.

"Kalpsiz, Dior'un bakışlarını takip etti, karanlık gülümsemesi soldu.

"Kardeşimin küçük günahlarını bağışla," diye iç geçirdi. "Kilerimiz bu kadar bollukla dolup taşalı çok uzun zaman oldu. Bir kralın da arınması gerekir."

Lilidh'in gözleri Worm'a takıldı ve ayak parmaklarının ucundan dudaklarını kaldırdı. "Bunları akşam yemeğinde servis edin," diye emretti ve kardeşinin ziyafetinden kalanları işaret ederek eliyle işaret etti.

"Bununla birlikte, bu yemekler çok lezzetliydi.

"Hizmet etmek için yaşıyorum, hanımım," dedi kız, sesi bağlılıkla doluydu.

Worm, yatak odasına girip gördüğü ilk cesedi kaldırdı; genç bir adamdı, boğazı ve cinsel organları yoktu. Dior, hizmetçi kadının cesedi bir yığın tüy gibi omzuna atmasını izledi. Worm, aynı şekilde parçalanmış bir kızı da kaldırıp odadan çıktı. Isla, onun ardından sıçrayan kanları öfkeyle silmeye başladı.

"Senin yüzün kanla lekelenmiş."

Dior irkildi; Lilidh'in hareket ettiğini duymamıştı, ama vampir şimdi sadece birkaç santim uzağında duruyordu. Lilidh, ipek gibi ince derisinin altından görünen mürekkep gibi siyah gözleriyle aşağıya baktı.

derisinden görünürdü. Elini uzattı ve Dior'un yanağını bahar yağmuru kadar yumuşak bir şekilde okşadı.

"O gözler," diye mırıldandı Lilidh. "O kirpikler, o *dudaklar*. Kesinlikle Elidaeni soyundan. Ama tenin tamamen Ossian. Nerelisin?"

Dior zorlukla yutkundu, gözlerini kaçırdı. Yüksekten bakıldığında, giydiği güzel kıyafetlere rağmen, Kontes'ten daha savunmasız görünüyordu. Bize göre, o göz kamaştırıcı bir elbise giymiş güzel bir hizmetçi değil, kalkanı olmayan bir asker, zırhı olmayan bir şövalye gibi görünüyordu.

"'Lashaame adlı bir şehirde büyüdüm.'

"'Biliyoruz.' Lilidh başını salladı. 'On iki yıl önce kardeşlerimizle birlikte orayı ziyaret etmiştik. Orayı cüzzamlılar ve yılanlarla dolu, güzelliğinden yoksun, gübre kokan bir çukur olarak hatırlıyoruz.'

Dior hafifçe gülümsedi. "O zamandan beri pek bir şey değişmedi, korkarım."

"Yanağını okşayan eli aşağıya kaydı, karanlık tanrıça Grail'in çenesini kaldırarak onun gözlerine bakmasını sağladı.

"Bize her zaman 'Hanımım' diye hitap edeceksin."

"Dior'un hafif gülümsemesi, o canavarın bakışları altında kayboldu. Hayata dair hiçbir şey kalmamıştı. Sıcaklık. Şefkat. Boğulan bir yüzücünün üzerine yaklaşan bir köpekbalığının bakışıydı, ağzı genişçe açılmış, sonsuz sıra halinde sivri dişleri görünüyordu.

"Hanımım," diye mırıldandı Dior.

"Lilidh'in dudakları kıvrıldı. 'Sen bir güzelsin. Narin ve zarif. Lütfen, bunu neden sakladın?'

"'Büyüdüğüm sokaklar kızlara acımasızdı, hanımım.

"Cennette böyle olmayan sokak yoktur. Ama biz uzun zaman önce bu ikilemin çözümünün korkmamak olduğunu öğrendik, bebeğim. *Korkulmak*."

Dior, dudaklarını aralayıp Lilidh'in gözlerine baktı. Kontes'in kanının artık Grail'in içinde işlediğini, iradesini yumuşattığını, kalbinin kapılarını ısıttığını biliyorduk. Belki de kendi korkularım konuşuyordu, ama diz çökmüş kız ile önünde diz çökmüş tanrıça arasında bir anlayış anı yaşandı. Zordu. Keskin. Gerçeğin *hançeri* gibiydi. Kalpsiz, bir an Dior'un kıyafetiyle uğraştı; altın kaplı parmaklarıyla korsenin eteklerini düzeltti, Kutsal Kase'nin boynundaki yakut kolyeyi ayarladı. Ve geri çekilip eserini hayranlıkla seyreden ancien sonunda başını salladı.

"Benimle yürü."

Lilidh odadan çıktı, ipek elbisesi etrafında dalgalanıyordu, kurt yanına sokulmuştu. Bekleyen hanımların ona attığı bakışlardan, Dior önce kendisinin gitmesi gerektiğini anladı ve ayağa kalkarak, etrafına toplanan kadınları geçmek için aceleyle koştu.

"Çocukken Lorson yakınlarındaki gölde kuğular vardı ve şimdi onların üzerinde uçan Lilidh'in hanımları, bir zamanlar o kuşlar gibi asil ve zarif hareket ediyorlardı. Üçünün de üzerinde Lilidh'in işareti vardı — Worm'un taktığı boynuzlu taç — ama işaretlerin yeni olduğunu ve hepsinin bir şekilde daha da tahrip edildiğini fark ettik; ellerinde yara izleri, yüzlerinde kesikler, parmakları eksikti. Elbiselerinin kumaşına kurtlar işlenmişti ve hepsi yeşil tonlarında giyinmişti. Soylular için asil renkler.

"Bunlar Duchess á Maergenn'in nedimeleri olmalı," diye düşündük. Şimdi, efendilerinin katilinin kanının gücüyle ona hizmet etmek zorunda kalmışlardı.

“Ve Dior da aynı cehennemden sadece iki damla uzaktaydı.

Lilidh bizi, Maergenn klanının iki ton yeşil, siyah ve mavi çizgili kumaşlarla kaplı, güzel zırhlarla süslenmiş bir koridordan geçirdi. Çift kapıya ulaştıklarında, iki eğilmiş köle kılıçlı adam kapıyı açtı. Soğuk bir rüzgar kanatlarımıza çarptı, ama Lilidh neredeyse çıplak olmasına rağmen, beyaz kurdu yanında, sanki yaz günündeymiş gibi balkona çıktı. Dior onu takip ederken, surların ötesinde karanlık bir okyanus gördük; beyaz dalgalar Kurtlar Körfezi'ne çarpıyordu. Aşağıda, karla kaplı büyük kale avlusu hareketliydi, titreyen meşale ışıklarıyla aydınlatılmış kalabalık bir insan topluluğu, dalgaların şarkısının üstüne yükselen bağırışlar.

"Gördüklerimizi anlamamız biraz zaman aldı.

Dior'un Aveléne'den birlikte geldiği insanlar, yıkık Sepulcher of the Mothermaid'in dışında toplanmıştı; bin kişiden fazlaydılar ve Dyvok üniformalı köle kılıçlılar tarafından korunuyorlardı. Yıkık katedralin merdivenlerinde Soraya durmuş, önündeki vampir sürüsüne üç köşeli şapkasını çıkarıyordu. Draigann adındaki dövmeli adam ve sevgilisi Alix, boynunda kırık tekerlek olan kız kardeşi, gri soytarı Kane, Kiara; Untamed sarayının tüm üyeleri toplanmıştı. Soraya, yanındaki merdivenlerde duran perişan haldeki bir grup erkeği işaret ederek yüksek sesle bağırdı.

"Yarım düzine kafa, vasıfsız ama güçlü ve sağlıklı, hepsi! Teklifiniz nedir?"

"Çocuk derisinden yapılmış bir pelerin giyen genç bir vampir
çığlık attı. "Üç gece. Elli kılıç."

"Üç ve elli, Kan Lordu Rémille'e!" diye bağırdı Soraya. "Dört diyen var mı?"

"Soytarı elini kaldırdı, sesi yağlı duman gibiydi. 'Dört ve elli.' "'Dört, Kan Lordu Grey'e! Beş diyen var mı?' Soraya etrafına baktı.
topluluğa baktı, karanlık gözleri parıldıyordu. "Nordlund'dan taze gelmişler! İyi beslenmiş ve bozulmamışlar!"

“Dior, yüzü dehşetle solmuş bir şekilde izliyordu.

"Onlar kardeşim için hizmet geceleri teklif ettiler," diye fısıldadı Lilidh onun yanında. "Çölde bir damla su bir servet değerindedir. Ve taçlar genellikle çelikle kazanılırken, her zaman parayla korunur."

Dior hiçbir şey söylemedi, karanlığa bakarak. Dún'un kapılarının yanında bir araba bekliyordu, içinde çıplak ve parçalanmış cesetler vardı. Grail izlerken, Worm iki ceset daha yığına attı. Ahırların yanındaki tahta ağıllardan insanlar çekiliyordu, hepsi yaşlılardı, yanmış insanlar tarafından bir arabaya itiliyorlardı. O anda Newtunn'un surları içindeki o iğrenç kanlı ordusu aklımıza geldi ve burada işleyen ahlaksızlığın derinliğini anladık.

"Zayıf ve yaşlılar dışarıdaki sefil insanlara yem edilecek, genç ve güçlü olanlar Nikita'nın sarayına sadakatlerini satın almak için açık artırmaya çıkarılacaktı; en karanlık kabuslardan çıkmış bir vahşet ve duygusuzluk. Gabriel, Dior'a bu kötülüklerin varlığından bahsetmişti, ama bunu kendi gözleriyle görmek bambaşka bir sınavdı. Gözleri, yırtık pırtık giysili, gözyaşları içindeki bir grup çocuğa takıldı. Hiçbiri on yaşından büyük değildi. Aralarında kirli sarı saçlı, bir elinde el yapımı bir oyuncak bebek tutan küçük bir kız vardı.

"Mila..." diye fısıldadı Dior.

"Bunu görmek seni rahatsız ediyor mu?"

Lilidh'in sesi bizi balkona, Dior'un tehlikeli durumuna geri çekti.
Kız, kurumuş dudaklarını yaladı ve zorlukla yuttu.

"Evet. Hanımım."

"Neden? Bir çiftçi ve koyunları için bu kadar farklı mı?"

"*Tabii* ki farklı," diye tısladı Dior, şaşkın bir şekilde. "Onlar *insan*."

"İnsanlar, evet. Ama aynı zamanda hayvanlar da. Ve sana acımasızca görünse de
baharda kuzuların kesilmesi ya da kurtların dişi geyikleri avlaması da öyle." Lilidh yanındaki canavara işaret etti. "Vahşi doğada, uykusunda huzur içinde ölen tavşan ya da geyik yoktur, küçüğüm. Genç ya da yaşlı, sonunda hepsi *acı* içinde ölürler. Hepsini yırtıcı hayvanlar parçalar. Zamanın başlangıcından beri böyledir, güçlü olan zayıfı yutar. Ve birkaç on yıl öncesine kadar, sen ve senin gibiler bu kutsal gerçeğe razıydınız." Lilidh, aşağıdaki tutsakları izledi, yakut dudakları kıvrıldı. "Siz... *insanlar*...

yeni dünyamızın acımasız olduğuna inanıyorsunuz çünkü bu dünyada ilk kez *siz*
av olduğunuz için."

"Soytarı ihaleyi kazanmış ve mallarını teslim alıyordu, başka bir grup ise merdivenlere doğru yürüyordu. Lilidh tamamen Dior'a döndü ve onu parlak gözleriyle sardı.

"Sonsuz Kral senden ne istiyor?" "Bilmiyorum,
hanımım. Yemin ederim."

"Mère'de Rykard'ı öldüren kan büyücüsü. O kimdi?" "Adı Celene.
Gabriel'in kız kardeşi."

"*Senin* için kimdi o?"

“Kimse. Onu sadece birkaç haftadır tanıyordum…
Hanımım.” “Esani.”

“Ancien bu kelimeyi zehir gibi tıslayarak söyledi ve Grail'i dipsiz bakışlarıyla sabitledi. Dior tamamen hareketsiz, tamamen sessiz durdu, aralarındaki sessizliği soğuk bir rüzgar doldurdu.

“Bu ismi biliyor musun, tatlı çocuk?” Lilidh sonunda sordu.

“Dior, o gece yarısı gözlerine sertçe baktı ve en iyi yaptığı şeyi yaptı.

“Hayır, hanımefendi,” diye yalan söyledi.

“O anda içimizi rahatlık kapladı—Lilidh'in ancien kanının tek bir damlası Dior'un bize ihanet etmesine yetmezdi. Ama hemen ardından korku geldi; bundan sonra olacakları düşünmek. Ve Kalpsiz gülümsedi, uzun, ipeksi saçları okyanus rüzgârlarıyla dalgalandı.

"DİZ ÇÖK."

"Kırbaç, gece vakti bir tabanca atışı gibi çınladı. Ve biz onun direnebileceğini, Dyvok'un hediyelerinin Voss'unkiler gibi ona karşı işe yaramayacağını düşünsek de, Grail hemen itaat etti ve tanrıçanın soğuk, ölü bakışları altında dizlerinin üzerine çöktü. Lilidh, korsesinin içinden altın kılıcını çıkardı ve yanındaki kurt, kulaklarını kafasına yapıştırarak hırladı.

“Sessiz ol, Prens.”

“Canavar itaatkar bir şekilde başını eğdi ve Lilidh gülümserken tek sağlam gözüyle Dior'u sabit bir şekilde izledi.

"Onu affet. O kıskanç, küçük bir canavar."

Ve eğilerek, porselen gibi cildini uyluk içinden keserek, dövmeyi ve ötesindeki atardamarı derinlemesine kesti.

"*İÇ.*"

“Tüm düşüncelerimiz öfkeyle dolmuştu: iğrenme, başkaldırı, ama en çok da korku. İkinci bir yudum, Dior'u kölelikten bir damla uzaklaştırırdı. Lilidh, *Esani* adını biliyordu. Kan Savaşları'nı, Kızıl Haçlı Seferi'ni, Illia'nın soyunun neredeyse felakete uğramasını hatırlayacak kadar yaşlıydı. Kutsal Kase'yi bu canavarın pençelerine kaptırmak, bizi kesin yıkıma bir adım daha yaklaştırırdı. Kutsal Kase'nin direnmesini, reddetmesini, bu kaderden kaçmak için hazırladığı bir planı ortaya çıkarmasını dua ettik. Ama bunun yerine Dior gözlerini kapattı ve sanki cennetin emriyle, o şeytanın pürüzsüz bacağına ağzını bastırdı.

"O kanın kokusu sonbaharın pası ve demirin sonu gibiydi; baş döndürücü ve inanılmaz derecede yoğun. Lilidh'in eli Dior'un başının arkasına dolandı, onu daha yakın, daha sıkı, daha derine çekti. Dior'un inlemelerini dinlerken, çaresizce izlerken, korku içimizi kapladı. Dior'un eli, kan içerken vampirin kalçalarına kaydı ve daha sıkı tutundu. Lilidh gülümsedi, ama yine de o derin ve yıldızsız bir gökyüzü gibi yalnız gözlerine hiçbir iz kalmadı. Dior'un ağzı solgun etin kesik kısmında dolaştı, şimdi daha yukarıya öperek, Lilidh'in uylukları arasındaki karanlık gölgeye doğru yaladı. Ama tatmin olan ancien, Grail'i çekip, onu zahmetsizce ayağa kaldırdı.

“Dior'un gözleri donuktu, dudaklarında kalın ve kırmızı kan lekeleri vardı ve sarhoş gibi gözlerini kırpıştırıyordu, sanki nerede olduğunu bilmiyormuş gibi. Lilidh öne eğildi, yılan gibi, dilini uzatarak Dior'un çenesinden damlayan uzun ruby kırmızısı damlaları yakalamaya çalıştı. Lilidh, Dior'un alt dudağının pürüzsüz şişkinliğini kendi ağzına aldı ve kızın kalbinin göğsüne çarptığını dinlerken onu temizleyene kadar emdi.

"Kith rüya görmez, bunu biliyor muydun?" Lilidh fısıldadı, yapışkan dudakları Dior'un dudaklarına nazikçe değdi. "Uykumuz ölüm gibidir. Ama bu gece, Lilidh'i rüyanda göreceksin, bebeğim, kesin ve gerçek. Ve yarın gece, *Lilidh senin* gerçeğini öğrenecek."

Canavar, yanındaki hanımlardan birine baktı; çenesinin altındaki pudranın altında derin bir bıçak izi olan zarif yaşlı hanımefendi. Lilidh konuşmak için nefes aldı, ama o anda Worm aşağıdan geri döndü, elleri hala kanla kaplıydı ve hanımların yanına diz çökerek nefes nefese kaldı.

"Geri döndüm, hanım," diye soluk soluğa konuştu kız.

“Lilidh kırmızı bir gülümsemeyle, ‘Bir kez olsun zamanında geldin, Worm. Ödülümüzü aşağıya götür’ dedi.

"Hizmetçi kız başını taşa dayadı. "Hemen, hanımım."

Lilidh'in bakışları Dior'un üzerinde bir an daha kaldı, aç, sonsuz, kışın derinlikleri kadar soğuk. Sonra arkasını döndü ve mahkumların açık artırmasına bakakaldı. Dior hâlâ sersemlemiş gibiydi, giyinme odasına götürülürken neredeyse farkında bile değildi. Onu takip ettik, görevine sadık Worm'un onun süslü kıyafetlerini ve peruğunu çıkarmasını izledik. Basit hizmetçi kıyafetleri giydirilen Grail, bir kez daha zindanlara götürüldü. Lilidh'in kanının büyüsünden çıkmış gibi görünüyordu, etrafında Aaron'ı aradı. Ama kaptanın hücresi boşdu.

"Worm, Dior'u kendi hücresine kilitledi ve şimdi delikten bakıyordu. "Bir tavsiye."

"Dior gözlerini kırpıştırarak, birbirine uymayan gözlere baktı.

"Gece Kont Nikita sana gelirse, karşı koyma." Hizmetçi içini çekerek, mavi ve yeşil gözleri grileşti. "Karşı koyarsan sana daha çok zarar verir."

“Ve sonra gitti.

Dior karanlıkta başını eğdi, hizmetçinin ayak sesleri merdivenlerde kayboldu. Küçük kanatlarımızla uçarak, sol elinin pürüzsüz derisine konduk ve Kontes'in izinin ne kadar sürede ortaya çıkacağını merak ettik. Yukarıda, o korkunç müzayedenin hâlâ devam ettiğini, mahkumların feryatlarını, binlerce karganın korosunu duyabiliyorduk.

“Tanrım, keşke Gabe burada olsaydı,” diye fısıldadı Dior.

“Bu sözler bizi üzdü, korkuttu ve midemizi bulandırdı. Yalnız olmadığını hatırlatmak için kanatlarımızı nazikçe çırptık. Ama o bize baktı, mavi gözleri şimdi biraz daha soğuk parlıyordu, Lilidh'in kanının kokusu hala nefesinden geliyordu.

“Celene… Cairnhaem'de Kiara ile savaştığımızda… Gabe düştüğünde.” Kız, kırmızı lekeli dudaklarını yaladı ve boğazını temizledi. “Düştü mü? Yoksa sen mi…

—

“TapTap.

“Kanatlarımız bileklerine çarptı. Öfkeli. Meydan okuyan. *“TapTap*.

“Vurgu yapmak için kelimeyi heceledik, minik bacaklarımız onun cildinde sürünüyordu. *“Hayır*.”

“Tsk tsk tsk.”

Jean-François dilini şaklatınca Son Liathe başını kaldırdı. Tarihçi parmağını kaldırıp, sanki yalancı bir çocuğun yüzüne bakarcasına salladı.

"*Bir adam yalan söylediğinde, bu dünyanın bir parçasını ve ruhunun bir parçasını da öldürür*."

"Kurtarıcı'nın Kitabı," diye cevapladı Celene. "On üç, yirmi yedi." "Bölüm ve ayet." Jean-François başını salladı. "Cennetin hizmetkarı olarak yakışık almıyor

hizmetkârına yakışmaz, değil mi, M^lle^Castia? Kurtarıcı'nın soyunun son varisine yalan söylemek?"

Canavar çenesini kaldırdı ve ağzındaki kafesin arkasından tısladı.

"Herkes yalan söyler, günahkar. Ama biz bunu sadece iyilik için yaptık."

"Ah, oui," Marki gülümsedi. "En büyük kötülükler *her zaman* iyilik için yapılır, değil mi? Ama Yüce Tanrı'nın askerlerinin de bizim gibi ikiyüzlü olduğunu öğrenmek ne büyük bir rahatlık."

Canavar, Jean-François'ya soğuk öfkeyle parıldayan siyah bakışlarını dikti. Tarihçi sadece başını eğdi ve kalemini kaldırdı. Celene ise öfkeyle devam etti.

"Dior, cevabımızı verirken dudağını ısırdı ve yaşından çok daha yaşlı görünen dolandırıcı gözleriyle bizi izledi. Bize inandığını bilmiyorduk, ama yine de yavaş yavaş kendine geliyormuş gibi görünüyordu; içine düştüğü o kızıl sersemlik yavaş yavaş kayboluyordu. Sonunda bir elini saçlarından geçirerek dilinden kırmızı bir tükürük attı.

"Buradan çıkmam lazım," dedi. "Bu gece buradan çıkmam lazım."

bu gece.

"Elinin etrafında bir kez daire çizerek, kanatlarımızla cildine hafifçe vurdum. "*Tap.*

"Gözlerim olun. Dún'dan güvenli bir yol bulun. Surların üzerinden geçelim." Grail başını salladı, çenesini sıktı. "Bu zavallı insanları terk etmek istemiyorum. Ama o şeytan beni kölesi yaparsa *kimseye* faydam olmaz."

“Benim zerrem tekrar daireler çizerek, kafa karışıklığını ve telaşı aktarmaya çalıştı. O gün uyurken şatoyu aramıştık ve Maryn Ana'dan hiçbir iz bulamamıştık, ama bize kaçabileceği bir yol biliyorduk. Elinin üzerinde sürünerek, çok yavaş ve özenle beş harf yazdık.

"*Kanalizasyon,"* diye fısıldadı. "İyi. Çok iyi."

“Bu küçük bir umut ışığıydı, ama Grail'e yardım etmeye çalışırken, gerçekte tüm bunlardan emin değildik. Tanrı, Dior'u buraya bir nedenden dolayı getirmişti ve Maryn'in mezarını bulmadan dún'u terk etmek bir tür günah gibi görünüyordu. Daha da acil olan ise, onu özgürlüğüne kavuşturabilsek bile, kaçmasına gerçekten yardım etmek için yapabileceğimiz çok az şey vardı; bizim mote'umuz bir anahtarı çalmak veya bir mandalı kaldırmak bile yapamıyordu. Dior, o canavarın kanının tadı yüzünden hala biraz şaşkın görünüyordu.

, onun kaçmasına gerçekten *yardım etmek* için yapabileceğimiz çok az şey vardı; bizim toz zerremiz bir anahtarı çalmak ya da bir mandalı kaldırmak bile yapamıyordu. Dior, o canavarın kanının tadından dolayı hâlâ biraz şaşkın görünüyordu. Bu durumda hücresinden nasıl kaçacaktı?

Elini tekrar okşayarak, basit ama çok önemli bir soru sormak için parmaklarımızla harfleri yazdık.

"KİLİT?

"O konuda korkma," diye fısıldadı.

Kızın dudakları karanlıkta büküldü ve uzayan saçlarına uzanarak solgun buklelerinden ince bir hazineyi çıkardı. Akıllı parmaklarında döndürdüğünde parıldıyordu, demir gibi sert ve hançer kadar inceydi. Tüm sorunlarımızın anahtarı.

Jean-François, kitabından gözlerini kaldırdı. Ve istemeden de olsa, vampir gülümsedi.

"Bir saç tokası."

XI

CEVAPSIZ

"Kilit açmanın bir sanatı vardır, günahkar," dedi Celene. "Ve yalan söylemenin daha büyük bir sanatı.

Hikayeler, anahtar deliğine fısıldayarak onu açabilen usta hırsızlardan bahseder, sanki son içki saatinde sarhoşun cüzdanını açar gibi. Ama gerçekte, kilit açmak bundan çok daha zor bir iştir. Dior, randevusu için yirmi dakika boyunca acı çekmiş, Nikita Dyvok'un ziyareti tehdidi başının üzerinde asılıyken, ter gözlerini yakıyordu.

“Ama sonunda, bir hırsızın duyabileceği en güzel müzik notası havayı öptü.

"*TIK*.

"Hedefimiz zindanın merdivenlerinden yukarı kaçtı. Gardiyan hala masasında oturuyordu ve görevi onu sıkıntıdan çatlatmış olsa da, adam uyanık ve tetikteydi, damgalı elinin yanında demirden bir sopa vardı. Bu adam, Nikita'nın sarayında başarısızlığın bedelini görmüştü ve bir katilin karnını doyurmak gibi bir niyeti *yoktu*.

"Karanlıktan bir ok gibi fırladık ve gardiyanın yüzüne tam isabet ettik, gardiyan geri çekildi ve yanağını ovuşturdu. Yanlara dönerek, geriye doğru döndük ve gözüne tam isabet ettik. Adam küfretti, taburesinden yarı kalkarak daha şiddetli bir darbe indirdi.

"Defol git. Küçük piç."

"Geri çekildik, ona sakinleşmesi için bir an verdikten sonra karanlıktan çıkıp kulağına bir tokat attık. Gardiyan ayağa kalktı, havayı yumrukladı ve yüzü titredi.

"Siktir git..."

“Sopasına uzandı, ama onu bıraktığı yerde olmadığını fark edince kaşlarını çattı. Dönünce, buz mavisi gözlerinde soğuk bir öfke yanan, küllü saçlı bir yetim kızla karşı karşıya buldu kendini.

“‘WA—’

“Bağırışı dişleriyle birlikte parçalandı. Dior, eski kılıç ustasını gururlandıracak bir kuzey rüzgarı vuruşuyla adamın çenesini yakaladı. Ama kırmızı kanlar saçarak, çenesi sarkmış halde, adam Dior'un boğazını yakaladı ve onu duvara o kadar sert vurdu ki, Dior neredeyse bayılacaktı. Dior çığlık attı, adam onu sıktı — bir kölenin tüm korkunç hızı ve gücüyle. Ve sonunda, Dior Lachance'ı kurtaran, büyük Kara Aslan'ın öğrettiği bir manevra değil, Lashaame'nin zorlu sokaklarında öğrendiği ilk manevra oldu.

"Dizleri nemli bir sesle kasıklarına çarptı; gardiyanın gözleri şişti. Dior, adamın sopasını iki eliyle kaldırdı ve sertçe kafasının arkasına indirdi.

"Vurmaya devam etti, darbeler çekiç gibi kafasına yağdı, ta ki adam hareket etmeyi bırakana kadar. Yapışkan elini ağzına götüren Grail, adamı masasının arkasına sürükledi ve tunikasını yırtarak en kötü kanı sildi."

Jean-François kaşlarını kaldırdı, kalemi sayfanın üzerinde duruyordu. "Onu öldürdü mü?"

"Tam olarak değil. Ama bu onun şansındaydı. Onu yeterince acımasızca dövdü." Celene nehrin karşısına baktı. "Bu portre Gabriel'in çizdiğiyle uyuşmuyor mu?"

"Hiç de değil," diye cevapladı Jean-François.

"Sevgili kardeşim," diye alay etti Celene. "Sen hep görmek istediğini görürsün."

Tarihçi, üstlerindeki yüksek kuleye doğru bakarak, kalemini hızlı parmaklarıyla çevirdi. "Lütfen devam edin, M^lle^Castia."

“Dior sopasını temizledi, ellerini gardiyanın kupasında yıkadı ve askıdan pelerinini aldı. O anda ikimiz dans ediyorduk, o önde, ben arkada, dún'un mum ışığının karanlığında iğne deliğinden iplik geçirir gibi kayıyorduk. Ama tırmandıkça tehlike artıyordu; vampirlerin sığınağında gece gündüz gibiydi ve o korkunç müzayede bitmiş olsa da kale hala hizmetkarlar, haberciler ve askerlerle doluydu.

Sonunda Dior, görünür bir yerde saklanmaya karar verdi; ne de olsa hizmetçilerin kıyafetlerini giymişti. Koridordaki bir masadan bir tepsi bardak kaparak, sanki oraya aitmiş gibi kalabalığın arasından yürüdü, başlığını saçlarının üzerine çekmiş, bizim mote ise onun altında saklanmıştı.

"Taç Salonu'na doğru ilerlerken yavaşladı. Tanıdık bir figür ön kapılardan fırlayarak doğruca ona doğru geldi, çakmaktaşı gözleri parıldıyordu. Dior'un cildine telaşla bir uyarı işareti yaptık ve Dior geri çekildi.

merdiven korkuluğunun altındaki gölgeler. Ama Kane onu tamamen gözden kaçırdı, büyük merdivenleri altı basamak birden çıkarak yanındaki başka bir acemiye "o açgözlü kaltak Kiara" hakkında hakaretler yağdırdı.

Grail daha da geri çekildi ve Kane'in üstünden geçmesini bekledi. Ama kalbi deli gibi atarken, gözleri yürüdüğü yere değil, Headsmun'a takılı kalmış halde, merdivenlerin altındaki gölgelerde saklanan başka birine çarptı ve tepsisini yere düşürdü.

"Anne, beni affet," dedi, eğilip kupaları almak için. "Ben...

Dior, figürün gözlerine baktığında kalbi durdu, kendi gözleri de fal taşı gibi açılmıştı.

"Joaquin," diye fısıldadı.

"Her şey mahvolmuştu ve şimdi yakalandığını bilerek kendime aptal diye *lanet ettim*. Aveléne'nin köpekçisi karşısındaydı, yüzüne bakıyordu, onu tanıyabilirdi. Dior, kaçınılmaz alarm çığlığını, muhafızların gelmesini, hücresine geri dönmeyi beklerken çenesini sıktı. Ama yakışıklı delikanlı sadece diz çöktü ve dökülen fincanlarla uğraşarak Dior'un tepsisine yerleştirmesine yardım etti, sonra ayağa kalktı.

"Tanrı sizinle olsun, mademoiselle," diye fısıldadı.

"Grail buna gözlerini kırptı ve Kiara'nın elinin üstündeki işarete baktı. Ama köpekçi çocuk sadece etraflarına gizlice bir bakış attı ve başını sallayarak gölgelerin arasına kayboldu.

Aniden terleyen Dior, onu takip ederek kanatlara doğru koştu ve onu kalabalık dún'dan geçirdi. Sanki oraya aitmiş gibi yürüdü, bakır rengi kokulu Bolluk Salonu'nu, şato mutfaklarının karmaşasını ve kokusunu geçerek, sonunda acı ve keskin soğuğa çıktı. Ve orada aniden durdu, nefesini kesen bir şey vardı.

“Önünde, elli fit genişliğinde, şeytan bilir ne kadar derin bir çukur vardı. Çukur insan kemikleriyle *doluydu*. Erkekler, kadınlar ve çocuklar, hepsi birbirine karışmış ve üzerlerini örtmeye yetmeyecek kadar ince bir kar tabakasıyla kaplıydı. Çukurun yanında, çok büyük, çok yüksek, bakmaya dayanamayacak kadar çok sayıda atılmış giysi yığını vardı. Sayısız çalınmış hayatın kalıntıları; bir zamanlar ışık ve umutla dolu olan ebeveynler ve çocukları, sevgililer ve arkadaşlar, şimdi ise *bu hale gelmiş*lerdi.

"Oh, Tanrım," diye fısıldadı Dior. "Oh, tatlı Ana Bakire..."

"Onun yanağına vurduk, hareket etmesi için çılgınca. Burada bulunmak her şeyimizi kaybetmek anlamına gelirdi ve şafak sökünce yas tutmak için yeterince zaman olacaktı. Dior tekerlek işareti yaptı ve yumuşak bir dua fısıldadı. Sonra

Gözlerini ovuşturdu, çenesini sıktı, o çukura, o uçuruma, cehenneme açılan o devasa ağza sırtını döndü.

“Ve ilerlemeye devam etti.

"Demirhaneler yakındaydı ve gece, Dyvok demircilerin ışıklarıyla parlıyordu. Önündeki surların gölgesinde, doğrudan kanalizasyona inen bir taş kuyu vardı; dún'dan gece çöpünü atan hizmetkarlar için kolay erişim sağlıyordu. Kuyu, ağır bir kilitle sabitlenmiş demir bir ızgara ile kapatılmıştı, ama Dior'un bunu kolayca halledebileceğini biliyorduk. Gölgelerde çömelmiş, aşağıdan yükselen iğrenç kokuyu ve atılmış giysilerden oluşan dağı görmezden gelmeye çalışarak, Dior güvenilir saç tokasını çıkardı.

"Gece bir çığlık yankılandı; şehirdeki bir hizmetçinin, sadece Tanrı'nın bildiği bir kadere maruz kaldığı sesi. Grail, kapı kulesi üzerinden Auldtunn'un gölgelerine baktı, bu dún'daki soylu aileler ile Newtunn'daki pis kanlılar arasında sıkışıp kalmış tüm o zavallı ruhlara. Kaçış umudu yoktu. O korkunç çukurdan başka kaderleri yoktu.

"Geri döneceğim," diye fısıldadı. "Hepiniz için geri döneceğim, söz veriyorum." Onun için hiçbir şey yapamayacağını biliyorduk — Isla, Aaron, küçük Mila için hiçbir şey yapamayacağını, burada kalmanın her şeyi riske atmak anlamına geldiğini biliyorduk. Ve sokaklarda yetişmiş pragmatizmi, son bir kez demirhaneye bakmasaydı, onu kurtarabilirdi. Çünkü orada, demirci ocağının ışığında bir adamın silueti göründü; geniş omuzlu, maun rengi tenli, terden parlayan vücudu ile örsü dövüyordu. Bu dünyada çok az kişinin onun için ayağa kalktığı bir adam. Onu kurtarmak için şehrini tehlikeye atan ve sonunda yine de kaybeden bir adam.

"Baptiste..."

"*TapTap. TapTap.*

“Dior asma kilide bir göz attı, sonra alevlerle sarılmış kara parmağına geri döndü. ‘Ben yapabilirim...’

"*TapTap. TapTap.*

"Sadece iki gecede onu köle yapamazlar. Onu böyle bırakamam, Celene."

“TapTapTapTapTapTapTapTap.

“Bizi umursamadan itti ve şatonun yan tarafına kayarak dikkatlice demirci dükkânına doğru ilerledi. Bina sağlam taştan yapılmıştı, çatısı kiremitliydi ve etrafındaki hava keyifli bir sıcaklıkta idi. Kapüşonunu başının üzerine çekip sessizce Dior arka kapıdan içeri girerek demirci dükkânının ışığının etrafındaki gölgelere saklandı.

Demirci dükkanı kalabalıktı; ön avluda erkekler uzun raflara zırh ve kılıçları diziliyordu. Ama Baptiste, demirci dükkanında çalışan tek kişiydi, yüzü yorgunluktan çizgilenmiş, gözlerinin altında gölgeler oluşmuştu. Deri önlük ve ağır eldivenler giymişti, gömleği yoktu, koyu teninde parlak ter damlaları parlıyordu. Dior yaklaşırken, öfkeli ve çaresizce yanağını tokatlayan bizi kenara itti.

"Baptiste," diye fısıldadı.

"Kara parmaklı adam aldırış etmedi, çekiciyle örsü dövüyor ve alnındaki teri parmağıyla siliyordu. Yeni kelepçeler dövdüğünü fark ettik.

"*Baptiste,*" diye daha yüksek sesle fısıldadı Dior.

"İri adam başını kaldırıp karanlıkta onu gördü, bir kalp atışı içinde yüzünde şok, şaşkınlık ve korku belirdi. Konuşmak için ağzını açtı ama Dior parmağını dudaklarına bastırdı, gözleri çılgınca uyarıyordu. Baptiste etrafına bakındı, yaklaşarak kömürlerle meşgul gibi yaptı.

"Tatlı Denizkızı, çocuğum, burada ne yapıyorsun?" diye fısıldadı.

"Buradan defolup gidiyorum. Sen de benimle geliyorsun."

“O anda durakladı, yakışıklı kaşları çatıldı. Silahları istifleyen adamlara, avlunun ötesine, karanlıkta beliren dún'a dikkatli bir bakış attı.

"Peki ya..."

"Aaron'un nerede olduğunu bilmiyorum," dedi kız, gözleri yalvarırcasına. "Ama Gabe'in kız kardeşi yakınlarda. Şu anda yaralı, ama iyileştiğinde bu piçlerin *hepsinden* daha güçlü olacak. Aaron'u almaya geri gelebiliriz. Hepsini almaya geri gelebiliriz, söz veriyorum. Ama gitmeliyiz. Hemen."

“Ona acı içinde baktı. ‘Ama… nasıl gideceğiz?’

"Şato'nun yanında kanalizasyona açılan bir kuyu var, oradan da okyanusa ulaşabiliriz. Kayalıkları takip ederek sahile varabiliriz."

"Kara parmaklı adam, ruhu parçalanmış bir şekilde kaleye geri baktı.

"*Lütfen,* Baptiste," diye yalvardı Dior. "Aaron, seni kurtarabilirsem seni buradan çıkarmamı söyledi.

Bu gece hepsini kurtaramam, ama en azından seni kurtarabilirim...'

Adam başını eğdi, alnında fırtına bulutları toplanmıştı. Eldivenli elini saçlarının üzerinden geçirdi, yüzü acıdan buruşmuştu. Dior'un, onun iç savaşını izlerken derisinin altında atan nabzını hissedebiliyordum; kanı kalbine karşı, sevgisi hayatına karşı. Ama sonunda, Aveléne'nin demircisi acı bir iç zafer kazandı, derin bir nefes aldı ve gölgelerdeki kıza baktı.

"Git giyineyim. Kuyunun yanında buluşalım, chérie."

"Kız parlak bir gülümsemeyle karşılık verdi, ama tehlikenin farkında olduğu için hemen gülümsemesini bastırdı. 'Kapıyı açarım. *Çabuk* ol.'

Sessizce döndü ve gecenin karanlığına kayboldu. Onun önünde uçarak, daha hızlı hareket etmesi için çaresizce daireler çizdik. Titrek karanlıkta, şatonun yan tarafına geri döndü ve iki asker surların üzerinde yürürken gölgelere saklandı. Gece tuvaletinin iğrenç kokusu içinde çömeldi, bir kez daha o korkunç kemik çukuruna baktı, saç tokasını çıkardı ve işe koyuldu. Yine, kilit mekanizması sihirli bir numara değildi, hızlı bir çevirme ve açma değil, silindir, demir ve titreyen parmakların dansıydı.

"*TapTap.*

"İğneyi titrek ellerle, buharlaşan nefesiyle uğraştı. "*TapTapTapTap.*

"Acele et!" diye tısladı Dior. "Yapacak bir şeyin yoksa, benim için dua et."

"TapTapTapTapTapTapTapTa—"

"İyi tavsiye, küçük Fare."

Dior arkasına dönüp baktı, yüzündeki kan çekildi. Orada, demirci ocağının ışığında, Kiara'nın önderliğinde yarım düzine siluet belirmişti. Kurt Anne, yumruklarını sıkmış, gözleri parıldayarak öfkeyle bakıyordu.

"Ama en iyisi kendin için dua et, bahse girerim."

"Grail, Wolfmother'e kaşlarını çattı, yanıklar onun etrafında toplandı. Tüm olasılıklara rağmen, Dior gardiyanın sopasını pelerininden çekip çıkardı ve kuzey rüzgarı duruşunu aldı. Ama şimdi hizmetkarların kapısından daha fazla köle kılıçlı adam geldi, diğerleri yukarıdaki siperlerde toplandı ve Grail'in nefesi kesildi, çünkü fenerleri Kiara'nın arkasındaki bir figürü aydınlattı. Bir adam. Bu dünyada çok az kişinin onu koruduğu bir adam. Onu kurtarmak için şehrini tehlikeye atan ve sonunda onu yine de kaybeden bir adam.

"Ve şimdi, kendini de kaybetmişti.

"Baptiste," diye fısıldadı. "Oh *hayır..."*

"Üzgünüm," dedi adam. "Ben... Beni affet, chérie. Ben..."

“Sesi yanan bir fısıltı gibiydi, titrek ellerle yüzünü kapattığında gözyaşları parlıyordu. Demirhanede giydiği ağır demirci eldivenlerini çıkarmıştı ve Dior, Kiara'nın izini onun derisinde görünce omuzları çöktü.

"Ama biz sadece iki gecedir buradayız..." diye fısıldadı.

"Ondan çok önce kanım onun dudaklarına değmişti," diye gülümsedi Kiara. "Aveléne'de adamını öldürdüğümde onu neredeyse öldürdüm. Aaron'un düşüşünü görmek onu öfkeye boğdu. Çıplak elleriyle neredeyse kafamı koparıyordu. Ona verdiğim dayakların izlerini silmek için onu beslemek zorunda kaldım, yoksa tüm bu kaslar boşa giderdi. Ama son iki gecedir, o ve ben bunu iyi bir şekilde kullandık. Artık Aaron'unu hiç özlemiyor." Kurt Anne, Baptiste'in başını okşadı, parmaklarıyla onun kirli sakallı kafasına hafifçe vurdu. "Bu doğru değil mi, güzelim?"

"Bu doğru." Baptiste başını eğdi, gözyaşları yanaklarından süzüldü. "Hanımım."

“Dior'un elinden sopa kaydı ve kavga kemiklerinden eridi. Kiara'nın eli omzuna düştü. Kurşun gibi ağır. Demir gibi sert. Grail dizlerinin üzerine çöktü, boş gökyüzüne bakarken yanaklarında donmuş gözyaşları vardı.

“‘Oh, Gabe,’ diye fısıldadı. ‘*Neredesin*?’”

XII

DERS

"Onu uyurken bıraktık, onu attıkları deliğe geri döndük. Çenesi sıkı sıkıya kapalıydı. Yanakları nefret dolu gözyaşlarıyla ıslaktı. Bilge bir kadın bir keresinde, güçsüzlük kadar acımasız bir cehennem yoktur demişti, günahkar, ama öfke bile sonunda uykuya teslim olmak zorundadır ve Grail, sessiz ve tamamen bitkin bir halde, top gibi kıvrılarak, kan çanağına dönmüş gözlerini kapattı.

"Ama dedikleri gibi, kötüler için dinlenme yoktur. Dior huzurlu bir uykuya dalarken, biz onun küllü saçlarının altından sürünerek çıktık ve bir kez daha kanatlarımızı açarak zindanların üzerinden uçarak yukarıdaki dún'a doğru süzüldük.

"Kalbim ağırlaşmıştı; hem suçluluk hem de coşkuyla doluydu. Grail'in kurtulduğunu görmekten mutluluk duyacaktım, ama Dior'un başarısızlığında bile Yüce Olan'ın elini görmekten kendimi alamadım. Anne Maryn'in uyuduğu şehre, onu terk etmek için getirilmedik. Buraya gelmemiz gerekiyordu. Ve ben onu bulmam gerekiyordu."

Tarihçi dikkat çekici bir şekilde boğazını temizledi ve yeni bir sayfaya geçti. Liathe'nin sonuncusu gözlerini kısarak suya doğru öfkeyle baktı. "Bir

sorunuz mu var, günahkar?"

"Birçok sorum var," diye iç geçirdi Jean-François. "Ama şimdilik bir tanesine karar vereceğim. Neden Priori'niz Dún Maergenn'de uyuyordu?"

Canavar omuz silkti. "Kim bilebilir? Yüzyıllar önce Ossway'de doğduğu söyleniyor. Belki de kendini orada daha güvende hissediyordu. Gün batımına girmek tehlikeli bir şeydir; o uyku ölümden daha derindir. Usta Wulfric bana Maryn'in bir asırdan fazla uyuduğunu söylemişti, o sürede köle bile yaşlılıktan ölür. Bu..."

"Beni yanlış anladınız, M^lle^Castia. Neden özellikle Dún Maergenn'i seçtiğini sormuyorum. Neden Canavarların Anneniz uyuyordu diye soruyorum?"

Son Liathe, gümüş kafesinin arkasında dudaklarını sıkarak iç geçirdi.

"Kan Savaşları hakkında ne kadar bilgin var, günahkar? Hanımınız sana o haklı haçlı seferi hakkında ne kadar anlattı?"

"Sözde *haklı haçlı* seferinizin tam bir başarısızlıkla sonuçlandığını bilecek kadar."

"Tamamen değil. Yalan söyleyen tarihçiler öyle söyler ama." Celene başını salladı, koyu renk gözleri parıldıyordu. "Ölümlü kilise, Kurtarıcı'nın soyunu yok etmek istedi ve Fabién ve Kan Şövalyeleri, onu koruyan bizleri yok etmek istedi. Ve bir tür zafer elde ettiler. İmparatorun kutsal orduları nihayet Charbourg'daki Aavsenct başkentini yağmaladığında, Illia'nın kendisi toza dönüştüğünde, umut tamamen kaybolmuş gibi görünüyordu. Ölümlü tarihçiler, Heresy'nin tüm kayıtlarını sildiler, kith tarihçileri Esana'dan nefret dolu fısıltılarla bahsettiler. Ama Sadıklar direndi. Sadece dördü. Tanrı bilir kaç kişiden. Ama yine de, o felaketten rüyayı taşıyacak kadar yeterliydiler. Bu dünyayı kurtarma rüyası."

"Fareler batan gemiden kaçar, sanırım. Ölümsüz olanlar bile."

"Alay ediyorsun," diye iç geçirdi kadın. "Yine. Ama o gece neyin kaybedildiğini bilmiyorsun. Illia tek başına bedeninde sayısız kith ruhunu taşıyordu. Hepsi onun ölümüyle cehenneme mahkum oldu. Charbourg yanarken kaç kişi daha cehenneme mahkum oldu?"

"Sanırım, ahlaksız tarikatınızın kaç kişiyi yediğine bağlı." Tarihçi gözlerinden altın rengi bir bukle saçını silkeledi. "Sonunda hepimiz hak ettiğimiz cehenneme gideriz."

"Öyle denir," diye başını salladı Liathe. "Ve öyle düşünülüyordu. Illia'nın soyu cennete çok yaklaşmıştı ve kibirleriyle Kurtarıcı hanedanının yok olmasına neden olmuş gibi görünüyordu. Ama yine de Esan'ın kanının bir kısmının hayatta kalmış olabileceği fısıldanıyor, umuluyor ve *dua ediliyordu*. Böylece, Kan Savaşları'ndan sağ kurtulan dört Sadık, bir anlaşma yaptı. Krallığın dört bir yanına dağılacak, bir daha asla aynı yerde toplanmayacaklardı, yoksa yakalanacak ve Illia'nın hayali sonsuza dek yok olacaktı. Yalnız başlarına, karanlıkta sadık bir nöbet tutacak, Kurtarıcı'nın soyundan gelenlerin izlerini arayacak, bu dünya için hala umut olduğunu ve hayallerinin gerçekten ölmediğini göreceklerdi."

Son Liathe ellerine baktı ve Marki, ellerinin titrediğini görünce şaşırdı. Monstrum, titremeleri durdurmak için parmaklarını birbirine doladı.

"Ama zaman *korkunç* bir şeydir, günahkar. Ve yüzlerce yıl boyunca yüzlerce ruhun yükünü taşımak, çok az kişinin dayanabileceği bir ağırlıktır.

uykunda sana seslenir. Anıları senin anılarına karışır, ta ki sen hangisinin senin hangisinin onların olduğunu ayırt edemez hale gelene kadar. Dörtlü, sonunda hepsinin delireceğini biliyordu. Bu yüzden yüklerini hafifletmek için, aynı anda sadece ikisinin uyanık kalmasına karar verildi. Diğerleri gün batımında uykuya dalacak ve bir asırlık nöbetin ardından sırayla uyanacaktı. Ve öyle oldu. San Yves'te Wulfric. Cairnhaem'de Jènoah. Augustin'de Oleander. Ve Dörtlü'nün en büyüğü, Maergenn'in altında Maryn."

Celene hayretle başını salladı.

"Dört kişi, *on bin* lanetli ruhun yükünü taşımak için. Dünyanın kaderi onların omuzlarında. Ama şimdi Jènoah kayıptı. Wulfric gitmişti. Oleander milyonlarca kilometre uzakta olabilirdi. Yine de Tanrı'nın bizi Maryn için Maergenn'e getirdiğinden emindim. Ve böylece, Dior hücresinde uyurken, en büyüğümüzü bir kez daha aramak için yola çıktık.

"Kutsal Kabir hariç, kanatlarımızın ulaşamayacağı hiçbir saklanma yeri yoktu ve biz korku duymuyorduk; eski bir vampir kutsal topraklarda asla uyuyamazdı. Böylece kanalizasyonlardan başladık; Portunn'un altında kıvrılan ve denize çıkan karanlık tünellerden. Elimiz boş, başkentteki en eski ve Annenin saklanabileceği en olası yer olan Auldtunn'daki mahzenlere yöneldik. Sırada şehrin nekropolü vardı, ölülerin evleri arasında tek başına uçan kırmızı bir güve. Ve sonunda, uzun zaman önce ölmüş bir masonun mezarına oyulmuş umut verici bir iz bulduk.

"Esana'nın mührü.

"O ikiz kafatasları ve aralarındaki kadehi görünce kalbim çarptı. Küçük, ince, çoktan toza dönüşmüş birinin eliyle eski taşa oyulmuşlardı, ama yine de bu bir kanıttı: Anne bu harabelerin bir yerinde yatıyordu. Henüz tüm umutlar kaybolmamıştı. Ama nefret dolu şafak yaklaşıyordu ve benim de uyumam, avlanmam, iyileşmem gerekiyordu. Cevaplar hâlâ ulaşılamazdı.

"Hayal kırıklığı içinde, yaralı surların üzerinde uçarak dún'a geri döndük. Duvarlar yanmış insanlarla doluydu, alevli mangalların etrafında toplanmış, cep şişelerinden içki içiyorlardı. İçtikleri içki, dún'un içki imalathanesinde patates kabukları ve çürümüş otlardan yapılan, *Black* adıyla bilinen bir tür Ossian içkisiydi. Kokusu lahana ile kedi idrarının karışımı gibiydi ve tadı da pek iyi değildi.

"Avludaki o korkunç kafeslerin üzerinden uçtuk, demirhanenin önünden geçtik, zavallı Baptiste Sa-Ismael demirci ocağının başında eğilmiş duruyordu. Kalabalık koridorlardan geçtik, Nineswords'un heykelinin önünden geçtik, efsanevi kılıcı granit yumruğunda havaya kaldırılmıştı. Ama dört kişi aşağıdaki büyük merdivenlerden yukarı çıkarken, kanatlarımızı kirişlere bastırarak uçuşumuzu yavaşlattık.

figür aşağıdaki büyük merdivenleri tırmanırken yavaşladık. İlki Kiara'ydı, suratsız, alnında fırtına bulutları vardı. Arkasında, Nikita'nın odasının önünde nöbet tutan ve Dior'u hain ayaklarından kurtaran iki Ossian şövalyesi yürüyordu. Çeneleri sıkı, elleri kılıçlarının üzerinde, yeşil gözleri aralarındaki figüre sabitlenmişti.

"Aaron de Coste.

"Üzerinde sadece deri pantolon ve boğazına takılı deri bir yaka vardı. Yakışıklı yüzü altın sarısı saçlarla çevriliydi, alnında ve yanağında, karanlık yaratıcım Laure Voss'un kendisine armağan ettiği kanca şeklinde bir yara izi vardı. Ama sırtında ve kollarında yeni yara izleri gördük; bir zamanlar San Michon'un korumasının süslediği yolu izleyen koyu çizgiler.

"Mürekkebini kazımışlar, yaraları külle doldurmuşlar, böylece her gün batışında uyandığında yaraları iyileşmeyecek ve sonsuz acısından kurtulacaktı. Bu işi yapan kişi bir sanatçıydı, belki Draigann ya da karısı Alix... Aaron'un dövmeleri ihtişamından hiçbir şey kaybetmemişti. Ama bir zamanlar gümüş gibi parıldayan dövmeler, artık gece kadar siyahtı.

Aaron'un başı eğikti, elleri önünde birleştirilmişti. *Dua ediyordu*.

"Yine, Aveléne'nin bu düşmüş oğluna, inancını terk etmediğini görünce, onunla bir akrabalık hissettik. Onu tanımıyorduk, ama yine de onun için endişeleniyorduk. Ve böylece, şafak yaklaşmasına rağmen, onu takip ederek, Kont ve Kontes Dyvok'un yatak odalarına giden merdivenlerden aşağı indi. Fuayeye adım attıklarında, Nikita'nın odasından çıkan, güzel elbisesiyle genç Isla'yı gördüler. Ağzında küçük bir gülümseme vardı, kolları kanlı çarşaflarla doluydu. İçeri girdiklerinde başını kaldırdı, gözleri şehrinin eski lorduna takıldı, dudakları kırmızıya boyanmıştı.

"Capitaine," diye fısıldadı, gülümsemesi kayboldu. "Oh *hayır,* sen de mi..."

Aaron onun bakışlarıyla karşılaştı, yüzünde açıkça görülen bir kırıklık vardı. Koruyamadığı bir ruh daha. Bu canavarların önünde diz çöktürülen bir çocuk daha.

"Cesaret, aşkım," diye fısıldadı. "Tanrı seni terk etmedi."

Kiara kıza sert bir bakış attı ve Isla kanlı yükünü taşıyarak gözlerini indirip geri çekildi. Lilidh'in odasının önünden geçerken, Kontes'i masada oturmuş, loş ay ışığında tozlu bir kitap okurken gördük. Hâlâ o iki şeffaf siyah ipek şeritle giyinmişti, sayfayı çevirirken koyu dudakları büzülmüştü. Büyük kurdu Prince ayaklarının dibinde uyuyordu ve yakışıklı bir adam çıplak bir şekilde çarşafların üzerine uzanmış, boğazı delinmiş, göğsü inip kalkıyordu

düşüyordu. Dior'a söylediği sözleri, Esana hakkındaki sorularını hatırladık. Lilidh, Charbourg'un düşüşünü, benim soyuma karşı yapılan haçlı seferini hatırlayacak kadar yaşlıydı. Nikita bu krallığın korkunç lordu olsa da, artık en büyük tehdidin burada*, onda* olduğunu biliyorduk.

"Kıpırdama," diye bağırdı yanık adamlardan biri, Aaron'un omzunu iterek.

Aaron çenesini sıkarak itaat etti. Susamış olduğu belliydi; rengi ölümün eşiğindeydi, gözlerinin altında gölgeler vardı. Henüz acemi olmasına rağmen, Dönüşümün onu nasıl etkilediğini görebiliyorduk. Hayattayken yakışıklı olabilir, ama şimdi korkunç, *ürkütücü* bir güzelliğe sahipti; solgun, hayalet gibi ve ölümsüz. Cildi pürüzsüzdü, altın sarısı bukleler çıplak sırtından aşağı akıyordu, ince sakalı jilet gibi kesilmişti, gözleri havadaki kokuyla parlıyordu. Kiara Nikita'nın yatak odasının kapılarını açtığında, koku hepimizi sardı, Aaron'un uzun kirpikleri yanaklarında titriyordu, dişleri mükemmel, hayvani bir açlıkla gülümserken dişleri görünüyordu.

"*Kan.*

"Kont Dyvok içeride bekliyordu. Kırmızı kadife ve koyu demir ağacından yapılmış lüks bir ahşap sandalyeye oturmuştu, arkasındaki yüksek pencereden Kurtlar Körfezi görünüyordu. Büyük dört direkli yatak temiz çarşaflarla örtülmüştü, önceki ziyafetinden kalan cesetler görevli Worm tarafından temizlenmişti. Ama cinayetin kokusu hala odayı kaplamıştı.

“Bir köşede bir şövale ve tuval duruyordu, daha fazla tuval dağınık bir şekilde

duvarlardan sökülmüş ve boş taraflarına boyanmıştı. Bunlar portrelerdi; isimsiz güzeller, erkekler ve kadınlar, ancak aralarında Lilidh, Kiara ve hatta genç Isla'nın birkaç eskizi de görülebiliyordu. Kont Dyvok, özel hayatında kendini bir sanatçı olarak görüyordu ve yeteneği yadsınamaz olsa da, eserlerinde bir tür beceriksizlik ve vahşilik vardı; Maergenn'in eserleri, bu portrelerin iskeleti olarak kullanılmak üzere yok edilmiş olmakla kalmamış, her biri tamamen ve sadece kanla boyanmıştı.

Nikita, beline gevşekçe bağlanmış, hayal gücüne pek yer bırakmayan siyah ipek bir cüppe giymişti. Uzun, mürekkep siyahı saçları geniş omuzlarından, çıplak göğsünün mermer gibi düzlüklerinden ve vadilerinden, karnından aşağıya doğru uzanan kaslı tepelerinden dökülüyordu. Alnı demir dikenlerle taçlandırılmıştı, dipsiz gözleri Aaron'a sabitlenmiş, körfezdeki sular kadar soğuk ve karanlıktı.

“‘İyi akşamlar, Altın Adam.

“Aaron cevap vermedi, yumruklarını yanına sıkıştırdı. Nikita kızına baktı, genç kız yanına yaklaşmış, başını eğmişti.

Cesur adamlar efendilerinin önünde derin bir reverans yaptı ve onun sözsüz emriyle hızla uzaklaştılar. Ama Kiara oyalanıyordu.

"Kızım?" Nikita bir kaşını kaldırarak sordu.

"Priori," diye cevapladı kızı, sesi garip bir şekilde nazikti. "Acaba... yalnız konuşabilir miyiz?"

"Kara Kalp yumuşak bir gülümsemeyle, 'Hemen, çocuğum. İşimi bitirince,' dedi.

"Kurt Anne başını eğdi, dudakları ince. O, Ossian vahşi doğasının katiliydi. Sayısız erkek, kadın ve çocuğu öldürmüştü. Avludaki kafesleri ağzına kadar dolduran canavardı. Ve yine de, bir an için, masum bir kız gibi görünüyordu.

"Kileriniz doldu. Soyunuz güçlendi. Kara Aslan *öldürüldü*." Kiara ellerini ovuşturdu ve onun gözlerine baktı. "Hediyelerim hoşunuza gitmedi mi?"

“Hoşuma gitti.” Nikita'nın bakışları Aaron'a kaydı, gülümsemesi genişledi. “Hoşuna gidecek.”

“‘O zaman biz...’

"Yerin yerini bil, Kurt Anne."

Nikita'nın sesinde artık demir vardı ve kızı, babası konuşurken irkildi. Kiara, o karanlık, kırılmayan bakışları araştırırken, onda ne ışık ne de sıcaklık gördük.

"Sen benim sağ kolumsun," dedi Nikita. "Tüm sarayımda en uzun boylu sensin. Sahip olduğun nimetlerle yetin, kanımdan olan. Çünkü verilen her şey geri alınabilir."

"Kurt Anne bunun üzerine tekrar gözlerini indirdi ve derin bir reverans yaptı. "Laerd'im," diye fısıldadı.

“Aaron'a yan gözle bakarak Kiara ayrıldı ve kapıyı arkasından kapattı.

"Denizin şarkısı dışında, yatak odasında sessizlik hakim oldu. Nikita'nın karanlık bakışları bir kez daha Aaron'a düştü, dudaklarında o korkunç gülümseme hâlâ duruyordu.

"Sonunda yalnız kaldım," dedi.

Aaron cevap vermedi. Genç kaptanın içinde eski kanın işlediğini biliyorduk. Nikita'nın bileğinden sadece bir kez kan emmişti, ama bu bile bir bağ kurmak için yeterliydi, tıpkı Dior ve Lilidh arasında filizlenen bağ gibi. Nikita şimdi Aaron'un içinde*ydi* ve yukarıdan izlerken, lordun solgun iblisi görmezden gelmek için ne kadar çaba sarf ettiğini görebiliyorduk. Aaron yavaşça eğilip cüppesinin bağlarını çözüyordu.

"Susadın mı?" diye sordu Nikita, alçak ve derin bir sesle. Ama Aveléne'nin kaptanı yine de ses çıkarmadı.

"Açlığın bu kadar çabuk ortaya çıkması şaşırtıcı," diye düşündü Nikita. "Kendini doyur, ama işkence yeniden başlamadan önce sadece bir gecelik huzur bulacaksın. Seni saran acıyı çok iyi biliyorum, Altın Adam. İhtiyacını çok iyi biliyorum."

Nikita, yanındaki masadan parlak kristal bir kadeh aldı. Gözleri hâlâ Aaron'a kilitli olan kont, bileğini ağzına götürdü ve derin bir ısırık alırken dudaklarından yumuşak bir tıslama çıktı. Kadehi açılmış damarının altına tutarak, eski kanının kadehe akmasını istedi ve tavan yüksek olmasına rağmen, kanatlarımız kokudan titredi; o güç, o *kuvvet,* titrek dünyayı kırmızıya boyadı.

"Gel." Nikita kadehi uzattı. "İç."

Aaron yumruklarını sıkarak, meydan okurcasına ayakta durdu. "Merci. Ama susamadım." Kara Kalp sadece gülümsedi. Kadehi bir kenara koydu, Aaron'un

ve omuzlarından cüppesini sıyırdı, mükemmel vücudunun her santimetresini ortaya çıkardı.

“Başka bir ziyafet mi arzuluyorsun? Sonuçta sen daha gençsin. Hâlâ eskiden ölümlü bir insan olduğunu hatırlıyorsundur. Onun açlığını, *ihtiyaçlarını*. Nikita tüm bunları sana sağlayabilir.”

Aaron, o yatak odasında, siyah bir okyanusun kıyısında soluk bir damla gibi duruyordu. Gözleri Nikita'nın vücudunun tehlikesini tarıyordu, kansız dudakları tıslayarak kıvrılıyordu.

“‘Beni iğrendiriyorsun.’

"Ağzın itiraz ediyor. Ama ben ruhundaki boşluğu görüyorum." Nikita, çıplak ve kusursuz bir şekilde kadifeye uzandı. "Ve ben seni doldurmayı göreceğim, Altın Olan. Seni muhteşem geceler bekliyor. Mutluluk ve kan, acı ve güç ve zevkin iç içe geçtiği geceler. Nikita senin akıl hocan olacak. Senin hükümdarın. Senin efendin."

"Asla," diye cevapladı Aaron. "*Asla*."

“‘Hesaplaşmayı uzatma. Benim kim olduğumu, ne yaptığımı biliyor musun?’ “‘Senin, benim nefret etmek için yetiştirildiğim tek şey olduğunu biliyorum,’ diye tükürdü lord. ‘Senin melek kılığına girmiş bir şeytan olduğunu biliyorum. Ama tüm gücünle zihnimi bükebilirsin, ama kalbime *dokunamazsın*. Şimdi beni dinle, canavar, sonra istediğini yap. Benden alacağın tek şey çalınmış olacak. *Asla* teslim olmayacağım. Kendi irademle sana efendim demeden *önce* ölürüm."

Nikita alçak ve uzun bir kahkaha attı.

"Sen asil doğmuşsun, değil mi?" Soruyu savuşturmak istercesine elini salladı. "Cevap verme, kokusunu alıyorum. Senin gibi

kendilerini benim yaşımda soylu olarak gören birçok insan tanıdım, Aaron de Coste. Ve sonunda hepsini dizlerinin üzerinde gördüm."

"Kara Kalp, kadehinin kenarıyla oynarken gülümsemesi kayboldu.

"Ben kendim öyle değildim. Asil doğumlu değildim. Talhost'ta sefil bir kulübenin toprak zemininde bir çobanın oğlu olarak dünyaya geldim. Yaşadığım köy artık var bile değil. Babam zalim bir adamdı; zalim iklimlerde yetişen erkekler genellikle öyledir. Ama zalimliğinde bir tür bilgelik vardı ve *altı yüz kırk bir* yıl sonra, bana öğrettiği en büyük dersi hala hatırlıyorum. Altın Saçlı, ne olduğunu bilmek ister misin?"

Aaron sessiz kaldı, pencereye, şömineye bakarak çaresizce bir kaçış yolu arıyordu. Ama Nikita, gözlerini avından ayırmadan konuşmaya devam etti.

"Sekizinci yaşımın bir kış akşamı, koyunlarımızdan biri kurtlar tarafından parçalandı. Cesedini ben buldum. O kadar çok kan vardı ki, havada demirin tadını alabiliyordum. Koyunun bir kuzusu vardı, karda durmuş, korkuyla meliyordu ve babam onu öldürmemi söyledi — tencereye etimiz her zaman işimize yarardı. Ama ben ona yaptığımı söyledim, ama bunun yerine kuzuyu ahıra sakladım. Onu elle besledim. Geceleri onu sıcak tutmak için onunla uyudum. O, bu dünyada gerçekten sevdiğim ilk şeydi." Nikita gülümsedi, gece yarısı gözleri parıldıyordu. ″Ona *Treasure* adını verdim.

"Bir gün, babam bizi akşam yemeğine çağırdı. Her ne kadar sık sık aç kalsak da, o gece sofrada ziyafet vardı: taze etten yapılmış, sıcak ve lezzetli bir güveç. Babam bana yiyebileceğim kadar yememi söyledikten sonra, beni ahıra götürdü. Orada bana duvara asılmış taze yüzülmüş deriyi ve hazinemizin saklandığı boş tavanı gösterdi. O zaman karnımı dolduranın kim olduğunu anladım. Sevgili babam beni ölümüne dövdü. Beni o kadar sert dövdü ki, yediğim her şey geri çıktı ve ilk aşkımın kalıntıları onu büyüttüğüm ellerime sıçradı."

"Bu hikaye beni sana acıtmak için mi?" Aaron, gözleri parlayarak homurdandı. "Sen, benim şehrimi yok eden? Bir *ulusu* katleden?"

“Dediğim gibi, bu sana bir ders vermek için. Hayattaki en önemli ders.” Yaşlı adam öne eğildi, gözleri lordun gözlerine kilitlendi. “Seni önemseyen şey, seni *zayıf* kılar. Zalimler, senin değer verdiğin şeyleri kullanarak senin kalbine vururlar.”

Nikita geriye yaslandı, bacaklarını hafifçe ayırdı.

“‘Ve Kara Kalp, acımasızdan başka *bir şey* değildir, Altın Efendi. “‘… Baptiste,’ Aaron sonunda tehdidi fark ederek fısıldadı.

“Nikita, ağzına kadar dolu kadehi tekrar eline aldı, sesi duman gibi yumuşak ve karanlıktı.

“Onun için ölür müsün?”

"Onu seviyorum." Kaptan yumruklarını sıkarak titremeye başladı. "*Tabii ki*
'

Kont Dyvok gülümsedi ve o dipsiz gözleri lordun gözlerine dikildiğinde, ancien kanını aşağıya, aşağıya doğru akıtmak istedi; uyluklarında hareketlenen penisi, yatağında öldürdüğü zavallı ruhlardan çaldığı sıcaklık ve yaşamla şişiyordu.

“‘Ne kadar merhametli bir efendisin, büyük Nikita. Çünkü o senin ölmeni emretmiyor, Aaron de Coste.’ Kara Kalp bir elini aşağıya, kasıklarına kaydırdı ve parmağını pürüzsüz ve zonklayan uzunluğunda yavaşça yukarı doğru kaydırdı. ‘Sadece diz çökmeni istiyor.’

Nikita kadehi ışığa doğru kaldırdı, içindeki kanı inceledi, koyu, sıcak, parlak. Dudaklarını kıvırarak kristali eğdi ve birkaç damla çıplak göğsüne, sıkı meme ucuna damladı; cilalı mermere bir damla yakut. Aaron'ın çenesi sıkıydı, ama bakmamaya çalışsa da, acemi kendini dudakları aralık, bakakaldığını fark etti. Gözleri hala genç kaptanda sabitlenmiş halde, Nikita bardağı daha da eğdi, kan kokusu havayı sardı, bardağın içindeki kanın tamamını üzerine döktü, pürüzsüz gövdesinden, sert karın kaslarından aşağı, aşağı, aralarında dik ve gergin duran penisine kadar akıp gitti. Burada özel bir özen gösterdi, kadehi tamamen ters çevirdi, uzunluğunu ve altındaki pürüzsüz keseyi boyadı, son damlaların şişmiş başının ucuna *damlamasına izin* verdi.

"Söyle bana, güzel," diye fısıldadı. "Hâlâ susamadın mı?"

Aaron dişlerini sıktı, umutsuzlukla boğulmuştu. Savaşmak, kanamak, ölmek, bunları seve seve yapardı. Ama sevgilisini ateşe atmak? Gurur uğruna? Boyun eğmeden önce kırılacak mıydı, merak ettik. Özgürlüğündense sevgilisini mi terk edecekti?

Ve o zaman Nikita Dyvok'un neden kendine *Kara Kalp adını* verdiğini anladık. Aşağıdaki cehenneme bakarken, göğsünde açılan uçurumu gördük. Bu solgun gece prensinin derisinin altında kıvrılan mükemmel kötülüğün bir ipucu.

"… Ona zarar vermeyeceksin, değil mi?" diye fısıldadı lord.

"Yemin ederim. Sen kendini bana tamamen, *isteyerek* teslim ettiğin sürece."

“Kara Kalp, tüm ışığın sönmesi gibi karanlık bir gülümsemeyle gülümsedi.

"Diz çök önümde, Aaron de Coste."

Aaron donakaldı, elleri çaresizce yumruk haline gelmişti. Kafasının içinde yankılanan düşünceleri hissedebiliyorduk; içinde öfke, nefret ve en karanlık umutsuzluktan başka bir şey yoktu. Başını eğmiş, başka seçeneği kalmamış olan lord, sonunda itaat etti, bir adamın darağacına doğru yürür gibi öne adım attı ve o kara tahtın önünde dizlerinin üzerine çöktü. Nikita başparmağını göbeğinde biriken kana batırdı ve avına doğru uzattı. Aaron irkildi, iradesini sertleştirdi, başparmak dudaklarına bastırıldığında gözlerini kapattı, dudakları kırmızıya boyandı, başparmak dişlerinin arasına kaydı ve ağzına girdi.

"Adım ne, Altın Saçlı?" diye sordu karanlık prens, elini çekerek.

"'Nikita,' Aaron fısıldadı.

"Hayır." Karanlık gözler parladı, dipsiz ve öfkeli. "Benim *adım* ne?" Aaron o anda başını kaldırdı, bakışları eski adamınkilerle buluştu. Kan çanağına dönmüş mavi gözler

yanan siyah gözlere bakıyordu, mutlak nefretle

kaynıyordu. "… Efendim," diye tısladı.

"İyi," diye fısıldadı şeytan. "Çok iyi."

"Bir el uzandı, mermer parmaklar altın saçlara dolandı. "'Şimdi iç

beni.

"İç.

"*Oh.*"

XIII

KUZGUNLAR ÇAĞIRDIĞINDA

“DIOR’UN GÖZLERİ gün batımından çok sonra açıldı, derin karanlıkta geniş ve mavi.

“Gün boyunca rüya görmüştü; dudakları kışın ilk karı kadar yumuşak bir gülümsemeyle kıvrılmıştı. Ama biz onun Lilidh'i hayal ettiğini biliyorduk — eski kanı şimdi içinde çalışıyordu, kararlılığını boğuyor ve iradesini zayıflatıyordu. Sert taştan başını kaldırdığında, Dior'un gülümsemesi söndü, soğuk gerçeklik uykunun duvarının ötesinde bulduğu tüm tatlılığı boğdu.

Elleri kelepçeliydi, demir bir tasma onu duvardaki paslı bir halkaya zincirlemişti. Kurt Anne, kaçışından sonra onu kafesine geri getirirken hiç nazik davranmamıştı ve Dior'un cildi morluklarla kaplıydı, gözlerinin altında gölgeler vardı, yanağındaki güzellik lekesi, yere yapışmış kan kadar koyu renkteydi. Hücresi kan kokuyordu ve ona bıraktıkları hediyeye baktı: henüz tam olarak öldüremeediği, ama yine de aynı kadere mahkum ettiği gardiyanın kafası. Adamın geri kalanı elbette pis kanlılara gitmişti.

"Dyvoklar yemek israf etmez.

Boğazı kurumuş, midesi guruldıyordu — bütün gün ona hiçbir şey yedirip içirmemişlerdi. Ve şimdi korkunç güneş tekrar batmış, gecenin örtüsü çökmüştü ve o perdeler düştüğünde, son perdede ne olacağını hepimiz çok iyi biliyorduk.

"Mahvoldum," diye fısıldadı.

"*TapTapTapTap.*

"Onun yanağına yaslandık, onun kadar korkmuştuk. Dún'u keşfederken gördüklerimize rağmen, artık *bir çıkış yolu* göremiyorduk ve onun Untamed'e bağlanacağı düşüncesi korkunçtu. Dior, Faithful hakkında ortaya çıkardığımız her şeyi anlatmak zorunda kalacaktı ve Dyvok en yaşlımızın mezarını bulursa... tüm o bilgi, tüm o güç, tüm o günahlarından arınmış ruhlar...

"Hala acın var mı?" Dior karanlıkta yumuşak bir sesle fısıldadı. "*Tap.*

"Bana yardım edemeyecek kadar mı yaralısın?"

"O anda sadece kanatlarımızı çırpabildik, hayal kırıklığı ve korku içinde. Yanıklarımız iyileşiyordu, ama henüz yeterince iyileşmemişti; böyle bir sığınağa tek başımıza girip hayatta kalamazdık.

"Önemli değil." Dior dizlerinin üzerine çöktü, alnı taşa değdi. "Kötüye para harcamaya gerek yok. Buradan daha kötü yerlerde bulundum, bir şeyler düşünürüm..."

"Bu cesaret gösterisiydi, bunu biliyorduk, ama yine de kendini yukarı çekip tanıdık bir duruş aldı. Silahsız, umutsuz, ama biraz daha az çaresiz hissetmeye çalışarak Gabriel'in öğrettiği kılıç hareketlerini yaptı. *Karın, göğüs, boğaz, tekrar.* Burada savaşarak kurtulma şansı yoktu; kabadayılığı gibi, bu alıştırma da korkuya karşı bir kalkan gibiydi. Ama merdivenlerde ayak sesleri duyulduğunda ve o sesle irkildiğinde, bunun ona ne kadar çok ihtiyacı olduğunu anladık.

"Susadın mı, küçük Fare?"

Kapı ardına kadar açıldı ve eşikte Kiara belirdi. "Kalpsizler bunu tatmin edici bulacak," dedi gülümseyerek Dior'un zincirini açarken.

"Onu hazırlayın."

"Bu son söz omzunun üzerinden söylendi ve koridorda, kollarında ipek giysilerle duran Worm'u gördük. Kurt Anne'nin emriyle hizmetçi hücreye koştu ve sessizce Dior'u kanlı giysilerinden çıkardı.

"Grail sessiz kaldı ve giyinmesine izin verdi. Bu canavarın önünde soyunmanın verdiği tedirkinlik, ona duyduğu nefretten daha ağır basıyordu. Worm, önceki akşam kullandığı pudra ve boyalar yoktu, ama yetersiz donanımına rağmen iyi iş çıkardı. Dior'u aynı güzel balo elbisesini giydirdi, parmaklarını mücevherlerle süsledi ve son olarak belini süslü krem rengi bir korseyle sıkıca bağladı.

"Hizmetçi işini bitirdiğinde, Kurt Anne Dior'a baktı ve alaycı bir şekilde sırıttı. Onu duvara bağlayan zinciri alıp kırbaç gibi şaklatarak, Kiara Dior'u zindandan çıkarıp dún'a götürdü, Worm da onların peşinden gitti.

Ölüm ve sefaletin kokusu içinde yürüyen Dior'un bakışları yere çökmüş, cildinde soğuk terler vardı. Ama Taç Salonu'ndan geçirilirken başını kaldırdı ve dışarıdan sürüklenen cesetleri görünce yüzü kanı çekildi. Cesetleri tanıdık — önceki gece Newtunn'da foulbloodlara yem olan yaşlı ve zayıf insanlar. Boş

cesetleri, kanlı önlükler giymiş, kemikleri yanmış, kemerlerinde kasap bıçakları olan adamlar tarafından şato mutfaklarına taşınıyordu.

Worm başını eğdi ve çark işareti yaptı. Dior hizmetçiye baktı, mavi gözleri gerçeği kavradıkça büyüdü.

"Dışarıdaki o kemik çukuru..." diye fısıldadı. "Biz geldiğimizde Auldtunn'daki insanlara et dağıtan askerler..."

"Ve sonra fısıldadı; Gabriel'in Triúrbaile'deki katliam çiftlikleri hakkında söylediklerini.

"'Gözlerimi kapattığımda hala o lanet kokuyu alabiliyorum…'

Kiara omzunun üzerinden bakıp omuz silkti. "İsraf etme,

istemezsin, küçük Fare."

"Dior'un yumrukları sıktı, çenesi o kadar sıkıydı ki dişleri gıcırdadı. "'Neden

böyle davranıyorsun?' diye tısladı.

Kiara durdu ve Grail'e dönüp bakakaldı. Dior korkmuş ve öfkeli görünüyordu, etrafındaki sefalet senfonisine işaret ediyordu. Worm, genç kızı sakinleştirmek için elini tuttu, ama Grail onu itti, Kurt Anne'nin yanına adım attı ve öfkeyle titriyordu.

"Neden *hepiniz* böylesiniz?"

"Kendinizi daha mı üstün görüyorsunuz?" diye bağırdı Kiara. "Kendinizi aziz mi sanıyorsunuz? Sizin gibiler *yüzyıllardır* benimkilerin peşindeydi, kızım, ve hiçbirimiz için tek bir gözyaşı bile dökmediler. Ben bu hayatı istemedim, Laerd Nikita'nın eski hayatımı benden almasını da istemedim. Ama o, sahip olduğum dún uğruna bunu yaptı ve ben sonraki *elli yılımı* saklanarak geçirdim, yatakta yakılmaktan ya da çığlık atarak yataktan çıkarılıp güneşe atılmaktan korkarak."

"O zaman neden ona hizmet ettin?" diye sordu Dior. "Sen de diğerleri gibi onun kurbanıydın!"

"'Ben *kurban* değildim.' Kiara eldivenini çıkardı ve elini Dior'un yüzüne kaldırdı. Ve orada, derisine kazınmış Nikita'nın işareti vardı. 'Ben onun *sevgilisiydim*. Birlikte yaşadık, sevgili ve eş olarak. Elli yıl boyunca avlandık. İğrenç yaratıklar, canavarlar olarak dışlandık.

"'Ama siz canavars*ınız*!'

"Kurt Anne başını salladı, gözleri sert ve soğuktu.

"Öyleyse, küçük Fare, bizler sizin türünüzün yarattığı canavarlarız." Kiara

zincirini çekince Dior homurdandı ve bir kez daha sendeleyerek ilerledi.

Kalbi çarpıyor, tırnaklarını ısırıyordu, o ve biz bu durumdan kurtulmak için çaresizce bir çıkış yolu arıyorduk. Tanrı onu buraya bir neden için getirmişti, değil mi? Elbette bu, kalpsizlerin elinde köle olarak acı çekmek için değildi.

Ama bir çıkış yolu göremiyorduk ve dualarımız hala cevapsız kalmıştı. Dior, Nikita'nın korkunç mahkemesinin önüne sürüklenerek Bolluk Salonu'na çekildi.

"Yine toplanmışlardı, ölü meleklerin yüzlerine sahip şeytanlar: Draigann adındaki dövmeli adam, kucağında korkunç gelini Alix, onun ters çevrilmiş ağzına bir kadeh kan döküyordu; kutsal olmayan kız kardeş, gülümseyen Kane ile fısıldaşıyordu; gri soytarı, yaşlı ve görünüşe göre kör bir adamla tartışıyordu; Rémille, ölü çocukların derilerinden dikilmiş paltosuyla. Kirişlere insanlar asılmıştı, bıçak ve kadehler taşıyan hizmetçiler itaatkar bir şekilde aşağıda bekliyordu. Ve salonun sonunda, bu Kan Mahkemesi'nin kralı ve kraliçesi bekliyordu; Blackheart ve Heartless, çaldıkları tahtlarının üzerinde herkesi izliyorlardı.

"Lilidh bu gece cesur bir gece yarısı rengi ipek ve dantelden yapılmış bir elbise giymişti, uzun kızıl saçları geyik boynuzlarından yapılmış bir taçla çevriliydi. Altın kaplı bir eli prensin başının üzerinde duruyordu, kurt her zamanki gibi sahibesinin yanında oturuyordu, tek sağlam gözü parıldıyordu. Hanımları etrafında duruyordu, Worm Lilidh'in tahtının önünde karnının üstüne yatarak yerini almıştı. Nikita, siyah ve okyanus mavisi renkleriyle göz kamaştırıcıydı, saçları gece yarısı kadar karanlıktı, güçlü kılıcı tahtının arkasına yaslanmıştı. Nikita'nın önünde, dizlerinin üzerine çökmüş, zavallı Aaron de Coste duruyordu.

“Yine sadece deri pantolon giymişti, kasları soluk taştan oyulmuş gibiydi, boğazına sıkıca bağlanmış deri bir yaka vardı. Dior onun yanında diz çöktüğünde, Aveléne'nin cesur kaptanı ona doğru baktı ve yüzünde gerçek bir acıma gördük. Ama Nikita kıpırdadığında, Aaron'un bakışları Dior'dan ayrıldı ve o andan itibaren, lord sadece *ona* baktı. Aaron, bu akşam efendisi tarafından beslenmiş ya da gün boyunca Nikita'nın kanlı yatağını paylaşmış ve güneş batarken ziyafet çekmişti. Her ne olursa olsun, şimdi bu acemi adamın gözlerinde, gülümsemesinde, iç çekişinde, hücrede Dior'u uyardığı o cehennemvari hayranlığı görebiliyorduk.

"*Aşk ölümlüdür. Kan ise sonsuzdur.*

"Oh, Aaron..." diye fısıldadı.

"Dinle," dedi Nikita.

Salon sessizleşti, tüm gözler o kara kralın üzerindeydi. Alnındaki dikenler parıldayan Nikita, lordlarına ve leydilerine hitap etmek için ayağa kalktı, demir gibi sesi duvarlarda yankılandı.

"Lordlarım, akrabalarım, kanımdan olanlar, bu, Dyvok'un çocuklarının gördüğü en büyük geceler. Üç kez lanetlenen Aslan'ın elinde büyük Tolyev'in öldürülmesinden sonra, önemsiz kavgalara düştük, birbirimizi

ama şimdi, sevgili kızımın eliyle bu cinayet intikamını aldı."

"Burada, Nikita Kiara'ya işaret etti, siyah gözleri parıldıyordu. Kurt Anne başını kaldırdı ve salonun etrafındaki canavarlar kanlı kadeh kaldırırken gülümsedi. "Geçmişteki kavgalar bir kenara bırakıldı," diye devam etti Kara Kalp. "Nikita'nın önderliğinde, Kan Dyvok tüm Ossway'i iki kısa yıl içinde diz çöktürdü

. Ve tüm *imparatorluk* da aynı yolu izleyecek.

"Duvardaki devasa haritayı işaret etti, Elidaen krallığı elinin bir hareketiyle kaplanmıştı. Üzerinde, kith çatışmalarının noktaları ve cephe hatları gösteren mühürler vardı. Uzak doğudaki bir nehir boyunca, Elidaeni başkentinin üzerinde bir karga sürüsü toplanmıştı, arkalarında tüm Nordlund altın renginde parlıyordu. Kurtlar kıtanın güneyine dağılmıştı, kırmızı noktalar onların güç merkezlerini gösteriyordu. Ama batıda, çok sayıda ayı toplanmıştı, tüm ülke maviye bürünmüştü.

"Chastain, Sūdhaem'de başarısız oldu," dedi Nikita. "Ilon, birkaç dağınık şehir limanında korku içinde saklanıyor. Voss, doğuda hala İmparator'a karşı savaşıyor. Ve bu arada, biz Ossway'i *krallar* olarak yönetiyoruz." Nikita çenesini kaldırdı ve canavarca saray halkının bakışlarıyla karşılaştı. "Bilmelisiniz ki, lordlarım, bu topraklar neredeyse kurudu. Biliyoruz ki, son birkaç gecedir açlık çekiyorsunuz. Ama şunu da biliyoruz ki, ele geçirmek için irade gösterirsek tüm Elidaen bizim olabilir!"

"Açlık mırıldanmaları kithlerin arasında yayıldı, dişleri ortaya çıktı, gözleri kısıldı. "Ancak yeni kan olmadan hiçbir hanedanlık ayakta kalamaz. Şimdi biri hizmet etmek için diz çökmüş. Ve biz onu *layık* bulduk."

Nikita parmaklarını şıklattı ve genç Isla, süslü giysiler içinde, altın bir kase ve demir bir çubukla salona girdi. Geniş yeşil gözleri Aaron'a sabitlenmiş olan kız, çubuğu Nikita'ya uzattı. Çubuğun bir ucu parlak bir şekilde yanıyordu. Dior, ısıdan dalgalanan çubuğu görünce omuzları çöktü.

Nikita, hâlâ dizlerinin üzerinde duran Aaron'a döndü, aralarında demir çubuk alev alev yanıyordu. "Kime hizmet ediyorsun?" diye sordu.

"Nikita," dedi Aaron, sanki o isim Tanrı'nın adıymışçasına.

"Kimi seviyorsun?"

"*Nikita*."

"Kara Kalpli'nin dudakları kıvrıldı, gözleri yıldızsız gökyüzü kadar derin ve soğuktu.

"Dizlerinin üstünde duruşunu çok özleyeceğim, Altın Saçlı." Aaron, Nikita'nın yüzüne baktı ve onun kadar karanlık bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Benden isteyin, Efendim, seve seve tekrar diz çökerim."

Kiara yakınlarda duruyordu, az önce dudaklarını kıvrımlara boğan gülümseme şimdi tamamen kaybolmuştu. Dior'un boğazında bir hıçkırık yükseldiğini hissedebiliyorduk ve Aveléne'nin kaptanı efendisine elini uzattığında gözlerini kaçırdı. Lilidh onun bakışlarını yakaladı ve korkunç bir vaatle dolu bir gülümsemeyle ona baktı. Dior başını çevirdi, Aaron'un nefesinin kesilmesi havayı keskinleştirdi, tutkuya çok yakın bir iç çekiş dişlerinin arasından süzülürken, cızırdayan etin sesi havayı doldurdu.

Nikita, Aaron'un elini tuttu, Isla'nın kasesindeki mürekkep ve küllerle yanığı ovuşturdu. Zafer dolu bir gülümsemeyle, ancien, acemi savaşçının boynundaki tasmayı çözdü.

"Kalk, Aaron de Coste, Nikita'nın kan yeminiyle bağlı olan ve..."

Kapılar gürültüyle açıldı ve tüm gözler salonun güney ucuna çevrildi. Soraya, ışığın içinde duruyordu, yüzü ölüm kadar sert. Vampir, omuzları ve örgülerinde taze karla süslenmiş, güçlü kılıcı bir elinde, topluluğun arasından yürüdü. Tahtlardan saygılı bir mesafede durdu ve bir dizinin üzerine çöktü.

"Kızım?" diye sordu Nikita.

"Beni affet, Priori. Kapılara bir mesaj geldi. Demir Kalpler'den."

Dyvok ancieni birbirlerine baktılar ve salonun havasının ağırlaştığını hissettik. Lilidh kaşlarını çatarak, tembel bir el hareketi yaptı.

"Voss'a gitmesini söyle. Biz Dyvok'uz, Chastain değil. Köpeklerle konuşmayız."

“Oda neşe içermeyen bir kahkaha ile çınladı. Ama Soraya sadece Nikita'ya baktı.

"Onlar... ısrarcı, baba." Nikita yerine oturdu. "Onlar mı?"

Soraya başını salladı ve kız kardeşi Kiara'ya baktı. "Terrorlar. Alba ve Aléne Voss. Barış bayrağı altında geldiler ve eski geleneklere göre nezaket talep ediyorlar."

“Ortam daha da gerginleşti, odadaki vampirler fısıldaşmaya başladı. Fabién'in en büyük kızlarını Blackheart ile şahsen konuşmaya göndermesi...

“Lilidh kardeşine döndü. ‘Onlar bizim istediğimiz hiçbir şeyi vermeyecekler.

"Ne olursa olsun teklif etsinler." Nikita'nın bakışları Dior'a düştü, boş ve korku dolu. "Kuzgunlar çağırdığında dinlemek akıllıca olur, kardeşim."

“Lilidh gözlerini kısarak baktı, ama Nikita Soraya'ya baktı.

"Prensleri içeri al, iyi kız." Uyarıcı bir şekilde parmağını kaldırdı. "Kibarca."

Soraya eğildi ve salondan çıktı. Dior, Kiara tarafından ayağa kaldırıldı ve Kontes'in hanımlarının yanına yerleştirildi. Nikita yeni askerine kalkmasını işaret etti ve Aaron, karanlık ve anlamlı bir gülümsemeyle eğilip geri çekildi. Dior, hayatının yarısını savaşarak geçirdiği canavarların yanına otururken, üç damla kan gibi küçük bir şeyin onu bu kadar altüst ettiğini görünce gözyaşları doldu. Gözleri, Lilidh'in tahtının önünde karnının üstüne uzanmış Worm'a, sonra da tahtın üzerindeki canavara kaydı. Kırmızı, yay şeklindeki dudaklar hafifçe gülümserken, Kutsal Kase'nin kalbi giderek daha hızlı attığını hissedebiliyorduk.

"*Yakında,"* diye vaat ediyor gibiydi.

"Alba ve Aléne Voss," diye bir ses duyuldu, Soraya'nın sesi salonda yankılandı. "Fabién'in ilk çocukları, Demir Kalpliler'in eski üyeleri ve Sonsuzluk Prensleri."

"Ter içinde, nefesi hızlanan Dior, gözlerini kaldırıp Terörlerin salona girmesini izledi. Yüzlerce kıllı Untamed'in bakışları altında ilerlediler, hiçbirine bakmadılar. Ölümlüler için böyle bir ejderhanın inine kendi isteğiyle girmek aptalca bir kumar gibi görünebilirdi, ama nezaket, eski kabileler arasında kutsal bir gelenekti ve ayrıca, Sonsuzluk Kralı'nın ilk kızları muhtemelen o kalede bulunan herkesten daha güçlüydü.

“İkizler aynada yansımış gibi uyumlu adımlarla yürüdüler, topukları taşların üzerinde tıklıyordu. Süslü kıyafetleri, siyah ve beyaz renkli geniş frakları ve ipek çoraplarıyla ışıl ışıl parlıyorlardı, gözleri de onları izleyen kardeşleri kadar karanlıktı. Arkalarında bir grup foulblood geliyordu, ama aşağıdaki şehirdeki çürümüş ayaktakımı gibi değillerdi. Bu Ölüler, zihinlerinde Voss'un sesi yankılanarak, sol ayak, sağ ayak, geçit törenindeki askerleri taklit edercesine yürüyorlardı.

Alba ve Aléne tahtlardan yaklaşık yirmi metre uzaklıkta durdular, karla kaplı üçgen şapkalarını çıkardılar ve saraydaki asil hanımlar gibi reverans yaptılar. Dior'a bir bakış attılar ve biz onların onu yokladıklarını, başaramadıklarını hissettik, havada ölçülemez bir güç titreşiyordu.

"*Priori Nikita,*" dediler. "*Selamlarımızı sunar, nezaketin için müteşekkiriz*."

"Prens Alba. Prens Aléne. Her zamanki gibi iki katı bir zevk. Nikita'nın dudakları keskin ve alaycı bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Ne kadar oldu

? İlhan'ın maskeli balosundan bu yana seksen yıl oldu sanırım? "*Doksan iki,*" diye cevapladılar.

“Bu kadar çok mu? Ah. Bu kadar uzun süre bu ihtişamdan mahrum kalmak kalbi kan ağlatıyor.”

“‘Majesteleri.’ Lilidh alaycı bir şekilde güldü. ‘Gece gündüze seslendi.’

“Siyah gözler bir ağızdan Kontese döndü. *‘Leydi Lilidh. Selamlar olsun*.’

“‘Ah, sonunda gelme lütfunda bulundular, en yaşlıların tahtında oturanlar.

“‘Bizi bağışlayın, Leydim.’ Terörler eğildi. *‘En yaşlıların yan yana oturduğu bir salonda durmak*

en yaşlı ve en büyüklerin yan yana oturduğu bir salonda ayakta durmak. Demir Kalpler arasında, onlar bir ve aynıdır.’

"Sizi affediyoruz, Prensler, elbette." Lilidh soluk kurtunu kulaklarının arkasından okşadı, sesi yaz esintisi kadar yumuşaktı. "Sonuçta ikiye kadar saymak zor bir iş."

Nikita, gülümsemeye devam ederek çenesini okşadı. "Sert sözler söylemek için çok uzaklardan geldiniz, kuzenlerim. Duyduğumuza göre, babanızın ordusu doğuda, Montfort'un surlarını yerle bir etmek için haklı bir haçlı seferine çıktı. Neden onun yanından bu kadar uzaklara geldiniz?"

"*Korkunç babamız, Fabién, Ebedi Kral, Voss'un Priori, ailenin en büyüğü ve bu imparatorluğun hükümdarı, mülkünün geri verilmesini istiyor*."

“‘Mülk mü?’

"Terrorların gözleri Dior'a takıldı. *'Bu çocuk ona ait*.'

"Gerçekten mi?" Nikita bir kaşını kaldırdı. "Oysa, büyük soylarımız arasında asırlardır süren antlaşmaya göre, Mère'nin batısı ve Ūmdir'in kuzeyinde Untamed'in egemenliği altında olmayan tek bir toprak parçası bile yoktur. Fabién bir kral olabilir, *ama* bizim bilgimize göre henüz hiçbir imparatorun defne tacı onun alnına konmadı. Siz abartıyorsunuz, kuzenlerim. *Ve* haddinizi aşıyorsunuz."

“Fabién bu ödülü hangi hakla talep ediyor?” diye sordu Lilidh.

“Terrors, Heartless'a baktı. *“Çocuk onun*.”

"Hayır. O *bizim*. Bu gecenin sonuna kadar, üçüncü kez kanla bağlanacak ve bana ait olacak."

“Bu söz üzerine Dior'un yanakları kızardı ve gözlerinin Lilidh'in boğazında dolaştığını, ağzının köşesini dalgın dalgın yaladığını görünce korku bizi sardı.

"Korkunçlar'ın gözleri Nikita'ya kaydı.

"'Babamız, malının geri getirilmesi için ödül vaat ediyor, Priori. Kuzeydeki topraklarından iki bin baş ölümlü hayvan. Tatlı kış bitmeden sana teslim edilecek.'

"Benim zaten bol miktarda sığırım var," dedi Nikita.

"*Gerçekten mi?*" Terörler başlarını eğdi. "*Buraya gelirken toprakların oldukça çorak görünüyordu. Hatta, kilerinizi doldurmak için kaptanlarınızın, yakın zamanda bahsedilen asırlık antlaşmayı ihlal ederek Mère'nin doğusunu yağmalamak zorunda kaldığına dair kötü söylentiler duymuştuk*."

"Eski *adam*, öfkeli Kiara'ya bir bakış attı, sonra Nikita'ya hep birlikte eğildi.

"Ama elbette, biz yanlış bilgilendirildik. Aveléne'nin kaderi şüphesiz alçak haydutların işiydi ve bilge Nikita, yazın eriyen buzların nehirlere dönüşüp ziyafetin kıtlığa dönüştüğü zaman, kanlı efendilerini ve pis kanlılarını besleyecek gizli bir hazineye sahipti.

"Kara Kalp'in gözleri kısıldı ve tahtına yaslanarak keskin pençelerini deri giysilerine vurmaya başladı. 'İki bin, dedin.

"Fabién'in o kadar çok sığırı var ki, bizi beslemek için onları feda edebilir mi?" diye düşündü Lilidh.

"Ama Terörler Kalpsiz'i görmezden geldi, gözleri Nikita'nın üzerindeydi. "*Sen ne dersin, Priori?*"

Sul Adair'in karnında Celene Castia sessizleşti ve düşünmek için durakladı. Karanlık gözleri, kendisiyle tarihçi arasındaki nehre kilitlenmiş, bacaklarını çaprazlayarak öne eğildi ve parmaklarını, dişlerinin üzerindeki gümüş kafese değmeyecek kadar yaklaştırdı.

"Bir vampirin kalbinde kin kadar büyük bir sevgi yoktur, günahkar. Voss, Dún Maergenn'de toplananların çoğu karanlığa düşmeden önce bile Dyvok'ları kızdırmıştı. Büyük hanedanlar arasındaki düşmanlığın nasıl başladığını çok az kişi biliyordu. Bazıları eski bir ihanetten, kalp savaşından ya da en acı hale gelen dostluktan bahsediyordu. Ama kökü ne olursa olsun, bu eski hanedanlar arasındaki nefret en kaliteli brendi gibi yıllanmıştı. Voss'lar ve Dyvok'lar. Demir Kalpler ve Vahşiler. Bu sanki..."

"Şarap ve viski gibi mi?" diye mırıldandı Jean-François. "Sarışın ve esmer gibi mi?"

Celene gözlerini kırpıştırdı ve nehrin karşısına somurtarak baktı. "Anlamadım?"

"Önemli değil." Tarihçi kendi kendine gülümsedi ve yukarı baktı. "Affedersin."

Son Liathe bir an daha kaşlarını çattıktan sonra devam etti.

"Kardeşimin on iki yıl önce Kızıl Glade'de vurduğu darbeye rağmen, Dyvok tüm Ossway'i fethetmişti. Bu şaşırtıcı başarı, Nikita'yı bu yeni gecenin ilk gerçek Ölülerin Kralı yapmıştı. Ancak tahtını ele geçirmek için acele eden Kara Kalp, krallığını bir çorak araziye çevirmişti. Yaz geliyordu ve onunla birlikte eriyen karlar da. Nehirler yeniden akacak ve kış gelene kadar yeni fetihlerin umudu sona erecekti. Terörlerin vaat ettiği ölümlüler, önümüzdeki kıtlık aylarında bir nimet olacaktı, bu çok açıktı. Ama Voss'larla iş yapmak, Nikita'nın onlara ihtiyacı olduğunu itiraf etmek...

"*Evet* diyorum," diye ilan etti.

"Untamed'lar arasında fısıltılar yükseldi, dişleri ve çakmaktaşı gibi sert gözleri ortaya çıktı. "*Evet mi?*" diye sordu Terrors.

"Evet." Nikita elini kaldırdı, elindeki demir mühür parladı. "Siz prensler, benim huzurumda bir dizinizin üzerine çöküp bu yüzüğe öpücük kondurursanız. Ve kız kardeşime ve ağabeyime yaptığınız hakaretin kefareti olarak, *iki* dizinizin üzerine çöküp diğer dudaklarınızı benim dudaklarıma değdirirseniz."

"Mahkeme salonunda sert bir onay dalgası yayıldı, Draigann sırıtarak altın rengi dişlerini gösterdi, Soraya ise gülmeye bile başladı. Ancak Terörler öfkelenmiş olsalar da bunu hiç belli etmediler. Bunun yerine, kaşlarını kaldırarak arkalarındaki kirli kanlılara döndüler.

"*Ah, tatlı Nikita*," dedi yumuşak ve melodik bir ses. "*Sen kafanla değil, kendine adını verdiğin kara kalbinle yönetiliyorsun*."

Kont, konuşanı aramak için gözlerini kaldırdı. Sessiz bir emirle, foulblood'lar ayrıldı ve aralarında duran, gülümseyen ve kansız bir çocuk ortaya çıktı.

"O bir foulblood'du, bu kesindi; gözleri bembeyazdı, dudaklarında ve tırnaklarında çürümenin koyu izleri vardı. Öldüğünde on ya da on bir yaşındaydı, omuzlarına kadar uzanan kül rengi sarı saçları ve kanlı giysileri vardı. Ama kusursuz bir şekilde konuşuyordu, sesi sert ve soğuktu, solgun gözlerinin ve kaşlarının üzerinde taze kan izleri vardı.

"Bir kukla, anladık. Başka, daha karanlık bir irade tarafından yönlendirilen bir kukla.

Nikita ayağa kalktı ve bir kelime fısıldadı. "Bir lanet.

"Bir isim.

"'*Fabién*.'"

XIV

UMUTUN SONU

“DIOR'UN YÜZÜ SOLDU, ölü çocuğun bakışları onunla buluştuğunda tüyleri diken diken oldu. Ceset bir çocuğun sesiyle konuşsa da, onun *o* olduğunu biliyordu. Sonsuz Kral. Onca kilometre, onca kan, onca cinayet... Hepsi *onun* yüzünden. Rüyalarını kasıp kavuran, uyanıkken onu avlayan, şimdi de zavallı bir cinayetin kurbanı olan çocuğun solgun gözlerinden onu izleyen, dudakları on tonluk bir gülümsemeyle kıvrılan bir canavar.

"Hava daha soğuktu, sanki o kasvetli salona kış gelmişti, Dior'un nefesi dudaklarından beyaz dumanlar halinde çıkıyordu. O anda onu hissettik, babamızın babasını, Grail'in zihninin surlarına vurarak. Hava adeta dalgalanıyordu, Dior düşüncelerinin perdesini yırtmaya çalışırken titriyordu. Ve tüm korkunç gücüne rağmen, Ebedi Kral'ın çabaları boşunaydı, yine de o ölü çocuğun ağzından fısıldadı.

"Sonunda buluştuk, küçüğüm..."

Dior bu sözlere, o gözlerdeki açlığa titredi ve biz de tüm bunlara şaşırmaktan kendimizi alamadık. Günlerin ölümü, Fabién Voss gibi canavarlar için bir nimet olmaktan başka bir şey değildi. Ve eğer Dior bu karanlığı *sona erdirmenin* sırrıysa, neden onu ölü değil de diri istiyordu? Dior'un bizim fark etmediğimiz ne yapabilirdi?

“Onun hakkında *bizim* bilmediğimiz neyi biliyordu?

“Fabién'in kuklası Dior'dan Nikita'ya döndü, gülümsemesi genişledi.

“Nasılsın, eski sevgilim? Uzun zaman oldu.

Lilidh, ölü kuklayı işaret ederek öfkeyle baktı. "Bir Priori'nin Ebedi Kral'ın gözündeki değeri bu mu? Bu kadar çürümüş giysilerle tahtının önüne çıkmak mı?"

"Sevgili Kontes." Ölü çocuk eğildi. "*Kardeşine her zaman derin saygı duydum, bunu çok iyi bilirsin. Ama aramızdaki mesafe, yıllar gibi, tatlı Lilidh, tehlikeli ve derin. Ve benim oturmam gereken kendi tahtım var*."

“‘Tahtta oturma. Yakınlarda olmalısın, ölü bedenleri salonlarımıza götürmek için.’

“Fabién'in kuklası, keskin dişlerinden soluk saçları çekerek kıkırdadı. *‘Uzun yıllar, dediğim gibi. Zamanın değişmeyen değişimi bile. Şimdi ne yapabileceğimi bilmiyorsun*.’

“Nikita öfkelendi. ‘Senin neler yapabileceğini *çok iyi* biliyoruz.’

“Ah, zavallı kara kalp. Hâlâ kırık mı? Zaman tüm yaraları iyileştirir, eski sevgilim.” Fabién'in kuklası başını eğdi ve gülümsedi. *“Benim verdiğim yaralar bile*.”

Nikita hırladı, tahtının arkasındaki güçlü kılıcı kaparak onu kendine doğru çevirdi. "Sen ve ayaktakımı defolun gidin, Fabién. Yoksa nezaketim kaybolacak."

"*Sen her zaman çabuk öfkelenirsin, Nikita. Ama sonuçta aptal değilsin. Ossway'i fethetmek için acele ettiğin için orayı bir mezarlığa çevirdin. Önünde açlık dolu aylar var. Ve ikimiz de biliyoruz ki, sen her zaman... dipsiz bir susuzluğa kapılmışsın*."

Ölü adamın dudaklarındaki gülümseme kayboldu, bakışları Nikita'nın gözlerine saplandı.

"*İki bin adamla kilerlerini doldurursan, burada rahat bir yaz geçirebilir, sonra da donlar gelince Kurtlar Körfezi'ni geçebilirsin. Sevgili kuzenimiz Margot zayıf, Nikita. Kan beyleri dağınık ve kavgalı. Chastain'in tüm topraklarını ve Dyvok'u kendine ait ilan edecek kadar güçlüsün*."

“Soluk gözler Dior’un gözleriyle buluştu, kirpikleri kanla yapışmıştı.

“‘Bir kız, iki tahtla karşılaştırıldığında o kadar da değerli değildir. “‘O kadar değersizse, neden onu istiyorsun?’ Lilidh sordu. “Kukla hala Kutsal Kase’ye bakıyordu, gözleri soğuktu. *‘Çünkü o bana ait bana ait*.

"O zaman onun kanının gücüyle ne yapacaksın?" diye sordu Kontes. "Onu koruyan Aslan? Onunla birlikte gelen kan büyücüsü?" "*Kan büyücüsü mü?*" Kuklakukla titredi kafasını başını *' İnançsızlar söndürüldü yok edildi, Lilidh. Bunu yüzyıllar önce* ben *sağladım*."

"Kalpsiz alaycı bir şekilde güldü. 'Ya senin cömertliğini reddedersek?'

"Kukla gülümsedi. *'Aramızda hoşnutsuzluk istemem, sevgili Kontes. Ve emin ol, sen de istemezsin. Yeni mahsulü bile son zamanlarda içiyorsun*.'

“Kuklanın bakışları Nikita'nın boğazındaki altın şişeye, sonra Lilidh'in gözlerine kaydı, aralarındaki hava adeta çatırdadı. Prens onun yanında homurdandı, kurtun yaralı yüzü kalkarken büküldü, uzun dişleri ortaya çıktı. Ve

Lilidh, ifadesini taş gibi tutsa da, gözleri kötülükle parıldıyordu, bir eliyle canavarın başını okşayarak onu sakinleştirmeye çalışıyordu.

"Kukla bakışlarını tekrar Nikita'ya çevirdi.

"*Teklifimi düşün, sevgilim. Hediyelerim Dún Maergenn'e doğru yola çıktı bile. Onlarla birlikte seyahat eden lejyonlar sadece yolculukları sırasında onları korumak için oradalar, sana söz veriyorum. Sevgili kızlarım Órd nehrinin kıyısında onların gelişini ve senin cevabını bekleyecekler. Bu arada...*" Ölü şey *gülümsedi*. "*Beni düşün*."

Fabién'in kuklası, yüzlerce yıllık ağırlığı bakışlarında Dior'a baktı.

"Yakında, evlat."

"Kukla titredi, kanlı kirpikleri titredi. Salonun içindeki acı soğukluk azaldı. Ve sonra Ebedi Kral gitti, geride sadece o boş ölü çocuk kaldı.

"*Priori Dyvok. Leydi Lilidh*." Terörler hızlı ve resmi bir reverans yaptı. "*Elveda*."

Dior'a son bir bakış attıktan sonra Alba ve Aléne, yanlarındaki grubu da yanlarına alarak odadan çıktılar. Arkalarında sessizlik kaldı, yüzlerce soylu Nikita'yı izliyordu. Nikita, güçlü kılıcını omzuna dayamış, kız kardeşinin yakıcı bakışlarına karşılık veriyordu.

"Onlara ihtiyacımız yok, kardeşim," diye uyardı kız kardeşi.

"İhtiyaç mı?" diye yanıtladı Nikita. "Hayır. Ama kullanabiliriz.

Onlardan faydalanabiliriz." "Onlara hiç güvenemeyiz, Priori,"

diye uyardı Kane.

"Hepsi su kanlı piçler," diye tükürdü Draigann. "Korkaklar ve koyunlar."

"Nordlund'u kısa sürede hallettiler," diye işaret etti Kurt Anne. "Ve orduları Ranger Nehri'ni geçip tüm Elidaen'i ele geçirmek için hazır. Kiara'nın yeşil gözleri Dior'a dikildi, soğuk ve sert bir bakışla. "Bir fare için iki bin sığır bana iyi bir fiyat gibi geliyor."

"Belki de bu kadar çok gerekmezdi," diye mırıldandı Alix, Nikita'ya bakarak, "elimizdekilerle duvarları boyamaya bu kadar hevesli olmasaydık."

Nikita'nın gözleri bu söz üzerine kısıldı ve Alix hızla başka yere baktı. Draigann sevgilisini kucağından indirdi, ayağa kalktı ve Kiara'ya öfkeyle baktı. "Bu yavruyu o köpeklerden çaldın, şimdi havladılar diye geri mi vereceksin? Bu kadar çabuk pes mi ediyorsun kuzen?"

"Ben hiçbir şey *çalmadım*," diye homurdandı Kiara, kuzenine karşı durarak. *"*Onu Lorson'un Kara Aslanı'nın ve

Aynı iki Ebedi Prens. Ve nasıl olduğunu öğrenmek istiyorsanız, öne çıkın, size memnuniyetle gösteririm.

"Alix alaycı bir şekilde güldü. 'Dene bakalım, velet. Gözlerini kıçından çıkaracağım...' *"YETER*."

"Dior irkildi, tüm gözler Lilidh'e çevrildi. Kontes, elini uzatmış, boyalı tırnaklarını inceliyordu. 'Sahip olmadığın bir şeyi takas etmekten bahsediyorsun. Bu ödül Lilidh'e aittir ve Lilidh'le kalacaktır.'

"Saygılarımla, büyük hanım," dedi Kiara, "ama burada Priori Nikita'dır, Lilidh değil."

"'Ve Lilidh en büyüğüdür,' diye homurdandı Draigann. 'Buna saygı gösterilmelidir, kuzenim.'

"Saygı, evet," dedi Soraya. "Ancak itaat en yaşlı olana değil, *en büyük* olana gösterilir. Ve Nikita en büyüğüdür. Bu sarayda kim aksini iddia edebilir?"

"Kimse yüksek sesle konuşmadı, ama kanlı salonun her yerinde birçok kişi mırıldanıyordu. Lilidh yeğenlerine öfkeyle baktı ve fısıldayan şeytanların, hançer gibi bakışlarının ve katil gülümsemelerinin etrafına bakarak, Dior havadaki ani tehdit karşısında sadece titreyebildi.

Nikita kız kardeşine döndü. "Bu çocuğu Voss için değerli olduğu için mi sakladık? Eğer bu değer şimdi bu kadar kanla ölçülüyor, onu takas etmemiz gerekmez mi?"

Lilidh'in yüzü taş gibiydi, ama bakışlarında korkunç bir öfke yanıyordu. 'Önce *durup*, Fabién'in ona neden bu kadar değer verdiğini düşünmemiz gerekmez mi, kardeşim?

Nikita'nın gözleri hafifçe kısıldı. "O *benim* Fabién'im değil, Lilidh."

"Bir zamanlar öyleydi. Ve sen bunu tekrar istemiyor musun? Yoksa onun önünde diz çökmeye o kadar alıştın ki, onun yanında eşit olarak durmak için bunu tekrar yapmaya razı mısın?"

"Dior'un etrafındaki tüm kadınlar titreyerek bir adım geri attılar. Nikita sarayına dönse de, sesi sabit kalmasına rağmen, gözlerinde öfke gördük.

"*DIŞARI*."

"Servis personeli salondan kaçtı, avizelere asılı kalan zavallı aptalları terk etti. Vampirler onları takip etti, önce Nikita'ya sadık olanlar, aralarında Aaron ve Kiara da vardı. Diğerleri daha yavaş hareket etti, Draigann ve Alix çekilmeden önce Lilidh'in onayını bekledi. Ancak Kontes'in ölümlü

köleleri kalmıştı; sayıları azımsanmayacak kadar çok asker, titreyerek de olsa sadık hizmetçileri, tahtının önünde karnına sarılmış Worm, yanında çömelmiş Prince.

Dior, başı eğik, kalbi çekiç gibi çarparak, tüm bunların ortasında hareketsiz duruyordu. Lilidh'in hizmetkarları dışında yalnız kaldıklarında, Priori kız kardeşine döndü. Sesi öfkeden boğuktu, mermer gibi sert yumruğu kılıcının üzerinde duruyordu.

kılıcının üzerine koymuştu.

"Sen haddini aştın, Lilidh."

"Sen körsün, Nikita."

"*Her şeyi* görüyorum. Belki sen görmüyorsun. Sen savaşçı değilsin ve hiç olmadın. Silahlarımız olsa bile, Fabién bize saldırırsa zafer pahalıya mal olur."

"Savaşçı değil, Lilidh, evet," Contessa başını salladı. "Ama sana silahını kim *verdi*, kardeşim? Lilidh'in planıyla, daha önce *on beş* yıl boyunca çamurda çürüdüğümüz bu sefil yeri sadece iki yılda fethettin."

"'Doğru söylüyorsun,' dedi Nikita. 'Ve minnettar olduğumu *biliyorsun*. Ama Fabién avantaj sunarken neden çatışmaya girelim? Onları *kullanabiliriz*, Lilidh.'

"Onları *kullanmak* mı?" diye bağırdı kadın. "O *seni* kullanıyor! Voss'un bize bu ziyafeti neden sunduğunu sanıyorsun?" Kontes tahtından inerken Worm homurdandı ve Dior'a pençesini sapladı. "Çünkü *o*, iki bin boğaz kesmekten daha değerli, Nikita!"

"O zaman *nasıl* yapacağımızı söyle!"

"Dior, Blackheart omzundan devasa kılıcını indirip yere saplayarak haykırırken geri çekildi.

"Bu aptal kızın bize ne yararı var? Bir başka oyuncak bebek gibi giydirmek için mi? Saçını tımarlamak, vücudunu süslemek ve *dört* kişinin yetmediği yerde beşinci olarak seni beklemek için mi? Kanı hastaları iyileştirebilir, ne olmuş yani? Bizim bir *yudum*umuz da aynı şeyi yapabilir!"

"*Nasıl olacağını* bilmiyorum!" diye bağırdı Lilidh. "Ama dudaklarına bir damla daha düşerse, tüm sırları benim olacak! Onu takip eden Esani kan cadısı bunu merhametinden yapmadı! Kara Aslan onu bir hevesle savunurken *ölmedi*! Onun değerini bulacağım. *Sabır,* kardeşim!"

"'Ya bizim kan lordlarımız da öyle değilse? Zaten şimdi bile laf kalabalığı yapıyorlar! *Sürekli* komplo kuruyorlar! Fabién ordusunu getirirse, sarayımız bu veledin hayatını onların sonsuzluklarından daha değersiz görmeye ne kadar çabuk karar verir? Ve onlar korkup kaçarsa Terörlere kim karşı koyacak? Sen mi?' Nikita acımasız ve soğuk bir şekilde alay etti. "Yedi yüzyılda, savaş alanında tek bir *gece* bile geçirmedin.

onlar şüphesiz savaşmışken, ne dilin ne de kadınlığın Ebedi Kral'ı yatıştırabilir."

Lilidh, sanki Nikita ona vurmuş gibi, bu sözlere gerçekten irkildi. Hırlayarak, parçalanmış taştan kılıcını kaptı. Kılıç, neredeyse onun boyunun yarısı kadar uzunluğundaydı ve ağırlığı da kim bilir kaç katıydı. Yine de Lilidh, silahı bir dal parçasıymış gibi fırlattı. Silah odanın diğer ucuna uçtu ve Dior, silahın zavallı, sallanan esirlerin üstünden geçip onları şişmiş su tulumları gibi patlatmasıyla nefesini tuttu. Kan, parlak ve yoğun bir şekilde etrafa sıçradı, ama Nikita'nın kılıcı uçmaya devam etti ve büyük sütunlardan birini parçalara ayırdıktan sonra duvara çarptı.

"Ben savaşçı değilim," diye tısladı Lilidh. "Ama bu kadar çabuk reddettiğin hediyelerle sana bir *krallık* kazandırdım. Kılıç kolum o kadar güçlü olmasa da, kalbim seninkinin iki katı büyüklüğünde, Nikita. Üç yüz yıl geçti, ama Fabién sana *işaret etse* yine de her şeyi affederdin. Dizlerinin üstüne çöküp kalmakla yetiniyor musun? Bir dahaki sefere sana yayılmanı istediğinde, hanımlarımın elbiselerini ödünç almak ister misin?'

"Daha fazla konuşamadı, kardeşi boğazını sıktı. Lilidh'in hizmetçileri, Kontes havaya kaldırılıp yere şiddetle çarpıldığında hep bir ağızdan çığlık attılar, tüm oda titredi. Kulakları sağır eden bir *gürültü* salonun pencerelerini çatlattı ve Prens ayağa kalktı, dişlerini göstererek, tüyleri diken diken olmuştu. Ama büyük kurt atlamak için kendini toplarken, Nikita'nın sesi havayı kasıp kavurdu, titrek duvarlarda yankılandı.

"*DUR.*"

Canavar hareketsiz kaldı, kulaklarını geriye yatırdı, soluk mavi gözleri safir gibi parlıyordu. Dumanın dağılmasıyla Nikita'nın Lilidh'in üzerinde durduğunu gördük, eli onun boynundaydı.

"Sen benim kız kardeşim ve benden büyüksün," diye homurdandı. "Ama bir daha bana böyle konuşursan, hayal bile edemeyeceğin bir intikamın tadını alırsın."

“Lilidh, ona öfkeyle bakarak bileğini tuttu.

"Bana bir daha *elini* sürersen, o intikamın iki katını tadacaksın. Draigann'ın filosu olmadan bu şehri savunabileceğini mi sanıyorsun? Grey'in ya da Alix'in kanlı soyundan gelenler olmadan? Boğazında sallanan o ödül olmadan? Bunların *hepsini* ben sana verdim."

"Tozun içinde, Kalpsiz, boğazındaki eli sıkarak kardeşine öfkeyle baktı. O *güçlüydü*, Tanrım, toprağın kemikleri kadar güçlüydü ve ondan daha yaşlıydı. Günlerin ölümünden önceki gecelerde, hile ve kurnazlığın kılıçtan bin kat daha değerli olduğu gecelerde

kılıcın bin katı değerinde olduğu gecelerde, o onun rakibi olurdu. Hayır, *kraliçesi*. Ama bunlar savaş geceleriydi. Kaos ve fetih geceleri, kılıcın dilden daha keskin olduğu, eylemlerin sözlerden daha yüksek sesle konuştuğu geceler."

Sul Adair'in karnının derinliklerinde, Son Liathe iç geçirdi. "Ne

şey ama, böyle bir canavara acımak. Ve yine de acımıştım."

"Peki Dior?" diye sordu Jean-François. "O da hanımına acıyarak mı baktı?"

"Korkuyla baktı," diye cevapladı Celene. "Bu aşağılanmanın bir bedeli olacağını biliyor olmalıydı. Nikita elini bıraktı ve Lilidh'in hanımları hanımlarına yardım etmek için koştular. Ama Kalpsizler onlara dokunduklarında hırladılar ve kuğular geri çekildiler, acı içinde—sevdikleri kişiye yardım etmek isterken, onun öfkesinden korkuyorlardı.

Nikita, Dior'a bir pençesini sapladı. 'Onun değerini bul, kardeşim. Ve onun için riske attığımızdan daha değerli olduğunu umut et. Eğer değilse, Gece ikinize de yardım etsin.

"Ve başka bir kelime söylemeden odadan çıktı.

"Lilidh, tozla kaplı elbisesiyle enkazdan kalktı. Prens, Nikita'nın çıktığı kapıya bakarak, Lilidh'in elini yalayıp sızlanarak öne doğru süründü. Kontes saçlarından taş parçalarını silkeledi ve kırık tacını çıkardı. Daha zayıf bir vampir o anda *her şeyi* yapabilirdi: öfkeye kapılabilir, duvarları boyayabilir, odadaki herkesi ve her şeyi parçalayabilirdi. Ama Lilidh Dyvok kontrolünü kaybetmedi.

"O yaptı. "Buraya gel,

bebeğim."

"Kırbaç kullanmadı, korkuya ve kızın damarlarında dolaşan kana güvendi. Ama biz onun güçlü olduğunu biliyorduk, Dior Lachance, ateşle dolu olduğunu ve içimizde hala onun savaşmasını, tükürmesini, eskisi gibi karşı koymasını bekleyen aptalca bir yan vardı.

"Bunun yerine, sadece bir saniyelik bir tereddüt

oldu. "Ve sonra, Dior itaat etti.

Lilidh, artık tanıdık bir hançeri korsesinden çıkardı. Hanımları şahin gibi izlerken, Kontes Dior'un beline kolunu doladı, bıçağı aralarına kaldırdı ve dilini bıçağın üzerinde gezdirerek bıçağı açtı.

"Lilidh dudaklarını yavaşça, şehvetle yaladı, yapışkan kırmızıya

boyadı. "'İç,' diye fısıldadı.

Yine kırbaç yoktu, emir yoktu, aralarında iki kez bağlanan kan dışında. Ve yine, kanatlar derisinde çılgınca çırpınıyordu, kızın direneceği umuduyla yanıyorduk. Sayısız ölümlünün zihni o kan tarafından altüst edilmişti, ama Dior Lachance, San Michon'un Kutsal Kase'si, Cennet Prensi'nin varisiydi.

"*Kesinlikle itaat etmeyecekti, değil mi?*

“Ama Lilidh'in omuzlarına kollarını dolayan Dior, sanki en kaliteli şarabı içermişçesine dudaklarını vampirin dudaklarına bastırdı. Kalpsiz kız ağzını açtı, Dior içini çekti, dilleri mum alevi gibi titriyordu. Lilidh elini Dior'un boğazına koydu, pençeli parmakları saçlarına kaydı ve Kutsal Kase ona yaklaşırken nefesini tuttu, Lilidh'in kanı bıçağından damlayarak yere sıçradı; o korkunç öpücüğe tanıklık etmek için kalbim gibi paramparça oldu.

"Artık her şey kaybedilmişti. Tüm umutlar yok olmuştu. Cennetin altındaki her ruhun kaderi, cehennemin dışındaki en yaşlı Dyvok'a kölelik etmekti. Ona Anne Maryn hakkında anlattığımız her şey ortaya çıkacak, onu bulma şansımız yok olacaktı. Dahası, Dior kesinlikle Lilidh'e *bizden* bahsedecekti; nefret edilen Esani'nin Liathe'si olarak şehir dışında saklandığımızı, yaralı ve zayıf olduğumuzu. Şimdi kaçmalı mıyız diye düşündük. Dior'u kayıp olarak terk mi etmeliydik? Yoksa kendimizi bu ateşe atmalı mıydık, sadece Yargı Günü'nde Yaratıcımın karşısına çıktığımda "*En azından denedim*" diye yalvarabilmek için?

"Lanet olsun sana, Celene Castia," diye tısladık. "Cehenneme kadar lanet olsun sana."

Lilidh, Dior'un kollarından yavaşça çekildi, Grail hayal kırıklığıyla inleyerek, son bir kez Contessa'nın dilini emmek için öne doğru uzandı. Dior, metresine bakarken gözleri tutkuyla parlıyordu ve dudaklarından kanı yalıyordu.

“‘… Seni *seviyorum*,’ diye fısıldadı.

“Kontes zaferle gülümsedi.

"Beni sevme, ölümlü. Beni taparcasına sev."

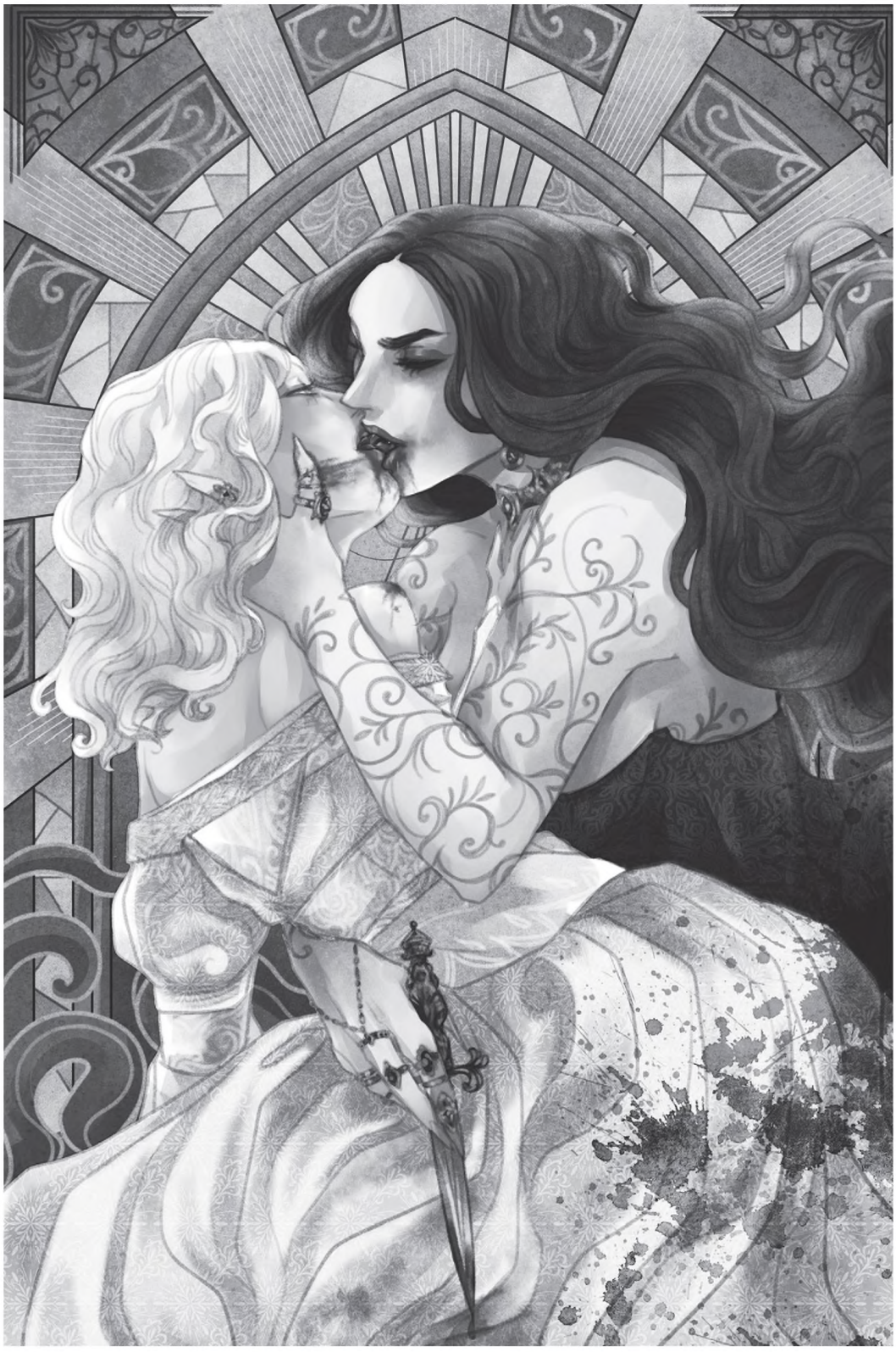
“Kuğular, düğün şölenindeki nedimeler gibi, başları dönmüş bir şekilde Dior'un yanına toplandılar. Kızıl saçlı kız kardeşler onu kucaklayarak tebriklerini fısıldadılar ve kanlı bir gülümsemeyle Dior da onları kucakladı, gözleri böylesine mükemmel ve korkunç bir aşkı bildiği için parlıyordu. Prens, kurt kulaklarını kafasına yapıştırmış, kuyruğunu bacaklarının arasına sıkıştırmış, izliyordu. Worm, karnının üstüne yatmış, sessiz, o korkunç birleşmenin ardından gözleri parıldıyordu.

"Artık Lilidh'e aitsin, Dior Lachance," dedi çenesinde yara izi olan kadın.

"Fabién'e değil," diye fısıldadı kızıl saçlı hizmetçi. "Alba'ya ya da Aléne'ye de değil," diye gülümsedi kız kardeşi.

"Ben *seninim,* hanımım," diye yemin etti Dior.

"Benim." Lilidh, dudaklarını büzerek Kutsal Kase'ye baktı. "Ama neredeyse değildin. Dün gece kafesinden kaçtın, güzel bebek. Kilidin sanki duman gibi açılmıştı."

“Dior hemen dizlerinin üzerine çöktü, ellerini önünde birleştirdi. ‘Affet beni, ben...’

“Lilidh sinirli bir şekilde elini salladı. ‘Suç sende değil.’

“Dior başını eğip teşekkürler fısıldarken, Lilidh korseinden tanıdık bir metal parçayı çıkardı. Parmaklarında parıldayan metal, demir gibi sert ve hançer kadar inceydi.

“Contessa saç tokasını önündeki taşın üzerine attığında Worm'un yüzü bembeyaz oldu.

"Yine beni hayal kırıklığına uğrattın."

“Hizmetçi kız hızlı hızlı nefes alıp veriyordu, uyumsuz gözleri korkuyla dolmuştu. “Affedin beni, hanım, Laerd Nikita'nın peşindeydim, aceleyle...”

"*Onun adını anma!*"

Lilidh'in çığlığı korkunçtu, öfkesi duvarları titretti. "Özür dilerim, hanım,"

diye fısıldadı Worm, alnını taşa dayayarak. *"Lütfen..."* Lilidh, yere kapanmış

kızın üzerine yürüdü ve Worm yalvarmaya başladı, sesi

her adımda yükseldi. *"*Oh, lütfen, hayır, lütfen, lütfen, lütfen...*"*

Kontes, bir avuç dolusu çilek sarısı saçları yakaladı ve Worm çığlık atarak dizlerinin üzerine çöktü. Lilidh, kızın zümrüt yeşili ve okyanus mavisi gözlerine baktı. Lilidh'e duyduğum acıma duygusu artık yoktu ve bir an önce kardeşinin merhametine kalmış olan bu zavallı kız, şimdi onun merhametine kalmıştı. Hayatın gerçeği budur, sanırım. İncinenler, incitir. Zalimlik bir enfeksiyondur, bir kurbandan diğerine yayılır; yokuş aşağı yuvarlanan bir çığ gibi, en altta kalanlara en şiddetli şekilde çarpar.

"Yine mi?" diye hıçkırdı Worm. "Seni *seviyorum*. Lütfen bana bir daha

zarar verme..." "Şşşşş," diye fısıldadı Lilidh.

Vampir, kızın ipeksi yumuşaklıkta yanağını okşayarak gözyaşlarını sildi.

"Şşş, şimdi, küçük faeling. Seni

cezalandırmayacağım." "Teşekkür ederim, oh,

Tanrım, teşekkür..."

"Onlar cezalandıracak."

"Worm titreyerek nefes aldı ve Lilidh'in hanımlarına baktı. Üç kadın yarım daire şeklinde duruyordu, yüzleri hanımlarının konuşmasıyla solmuştu.

"*Siz* yapacaksınız," diye emretti onlara. "Ve *eğer* o Voss gaspçılarının isimleri bir daha benim huzurumda dudaklarınızdan dökülürse, size iki kat ders veririm, beni sınamayın."

Kontes, Worm'u yere düşmesine izin verdi.

"Şimdi onu cezalandırın."

"Tereddüt etmeden, merhamet göstermeden, hanımlar emre uydu. Muhteşem kadife topuklu ayakkabılar ve ağır mücevherlerle süslenmiş ellerle, bu güzel kuğular bir leşe çöken akbabalar gibi hizmetçiye saldırdı, tekmeledi, dövdü, tükürdü. Worm sadece bir top gibi kıvrılıp, ağlayarak, kafasını korumak için kollarını kaldırarak, tekrar tekrar vurulurken yapabileceği tek şey buydu. Dior, yüzü ölüm beyazı, ama taş gibi sessiz, izliyordu. Ve gözlerine bakarak Lilidh konuştu.

"Sen de, Dior Lachance. Onu *cezalandır*."

“Bu sonuncusuydu. İçimizdeki son umut ışığı. Kısa bir an için parladı—bir an için onun titrediğini gördük. Ama bir kalp atışı kadar kısa bir sürede söndü ve Dior kuğuların arasına katıldı. Ve o zavallı hizmetçiyi tekmeledi. Tekrar. Ve tekrar. Sesler ıslaktı, yırtıcıydı, Worm'un feryatları altında boğuluyordu. Ve izlemek tek yapabileceğimiz şey olmasına rağmen, ben artık *buna* daha fazla bakamazdım, kanatlarımı açıp karanlığa kaçtım. O ağlayan hizmetçiden, o kadar çok hayal kırıklığına uğrattığım kızdan uzaklaşmak için. Onu koruyabileceğimi sanmıştım, her şeyi onun için en iyisi olmasını istemiştim, ama şimdi, Tanrı'nın yaptıklarım için beni cezalandırıp cezalandırmadığını merak ediyordum.

"Sonuçta, Kutsal Kase için bir koruyucu seçmişti. "Ve benim kibirim ve nefretim yüzünden, onu düşmesine izin vermiştim.

"Dışarıda, şiddetli fırtınanın ortasında, uzun zamandır ölü ağaçların arasında saklanmış bir şey kıpırdadı. Korkuluk kadar zayıf. Sokak çocuğu gibi yırtık pırtık. Bir zamanlar güzel bir kırmızı palto giymişti, yüzünde porselen bir maske vardı. Ama şimdi donmuş bir köyün mezarlığından çaldığı ölü kıyafetleri giymişti, yüzü kirli paçavralarla sarılmıştı. Cildi çatlamış ve tozluydu, uzun zamandır güneş görmemiş bir nehir gibi, sesi ise cevap gelmeyecek öfkeli gökyüzüne atılmış bir fısıltı, bir cıvıltıydı.

"Gabriel," diye fısıldadım. "Tanrım, neredesin?"

XV

YOKSA KİMSE

"AH, KİBİR. En sevdiklerinizi ne kadar aptal yerine koyuyorsunuz."

Kanlı Chastain'in Markisi Jean-François, kalemini mürekkebe batırdı ve kendi kendine gülümsedi. Dior'un Lilidh'in kollarına düşerkenki halini resmediyordu, ama şimdi Last Liathe'ye baktı. Last Liathe, ince ellerini kucağında kavuşturmuş, başını öne eğmişti.

"Sen ve kardeşin çok iyi bir çift oluyorsunuz, M^lle^Castia. Onu neden bu kadar nefret ettiğini anlamaya başlıyorum. Hiçbir yansıma bırakmayan bir yaratık olarak, kendine bakmaktan gerçekten nefret ediyorsun."

"Senin eleştirilerine de övgülerine de aldırmıyorum, günahkar."

"Affet beni. Ama davranışların bazen ilki için mazeret oluşturuyor." Celene içini çekerek tavana baktı ve gözlerini sertçe kırptı.

"Sadece düşerek uçmayı öğreniriz. Önemli olan kaç kez tökezlediğimiz değil, kaç kez ayağa kalktığımızdır. Başarısızlık, öğrenmemizi sağlar."

"O halde Dún Maergenn'de çok şey öğrenmiş olmalısın, mademoiselle."

"Cehenneme git."

Jean-François güldü. "Zaten orada olduğumu sanıyordum. Esani'ler böyle inanmıyor mu? Hepimizin arafta çürüdüğümüzü ve sadece siz ve neşeli yamyam tarikatınızın bizi kendimizden kurtarabileceğini?" Tarihçi alaycı bir şekilde kristal kadehini kaldırdı ve içindeki son damla kanı içti. "Tanrım, kardeşinin egosunu dayanılmaz buluyordum. En azından o, egosunu mizah duygusuyla birleştiriyor, her ne kadar çocukça olsa da."

"O zaman bir süre ona eşlik etmelisin," diye fısıldadı Liathe. "Senin varlığından ve yargılarından bıktık, Chastain."

“Öyleyse, bu kararı sizin veremeyeceğiniz için çok yazık. İmparatoriçe hikâyesini dinleyecek ve *siz de* benim huzurumda bulunup kararımı

Benim istediğim sürece."

Jean-François bir an kızgın bir şekilde baktıktan sonra çizimine geri döndü. "Burada ipin kimde olduğunu unutma, velet."

Celene, onu uzak tutan akan nehrin ötesindeki Jean-François'ya bakarak başını kaldırdı. Ölümlülerin gözünde neredeyse gölgede kaybolmuştu, karanlığı sadece tarihçinin küçük masasındaki küre engelliyordu. O ışık nehrin yüzeyinde dans ediyordu, suda kırılan milyonlarca küçük ışık noktası, onun şimdi boş olan kan dolu kadehi, onu izleyen şeyin gözleri. Yine öne eğildi ve kirpiklerinin perdesinden ona baktı.

"Ölmenin nasıl bir şey olduğunu hatırlıyor musun, Chastain?"

"Tehdit mi?" Tarihçi tısladı. "Bunu aştığımızı sanıyordum, canım." "Tehdit değil. Merak." Başını eğdi, gözlerinde bir gülümseme vardı. "Bizi şımart."
bizi."

Jean-François, o gülümseyen gözlere kendi gözleriyle karşılık verdi.

"Hatırlıyorum.
Çok net hatırlıyorum."

"Margot seni öldürdüğünde iç çekmiş miydin? Yoksa çığlık attın mı?"

"Affedin beni, M^lle^Castia. Ama kardeşinize sürekli hatırlattığım gibi, buraya geçmişimi anlatmaya gelmedik. Annem benim yaratılışımın ayrıntılarını çok iyi biliyor."

"Senin çarşafların arasında öldüğünü düşünüyoruz." Celene bir elini önüne uzattı ve solgun parmaklarını havada dolandırdı. "Margot'un sana nazik davrandığını düşünüyoruz."

"Öyle mi?" Tarihçi kaşlarını kaldırdı. "Neden böyle düşünüyorsunuz?"

"Ona *anne* diyorsunuz. Bu oldukça anlamlı. Ve oldukça iğrenç."

Canavarın sesi soğuktu, parmakları yanındaki kadehe uzandı. Tarihçi, kadehin tıkırdadığını duydu, donmuş tortuların sanki yer sarsılıyormuşçasına şiddetle titrediğini gördü. Cam kırılmadan önce nefes almaya vakti oldu, parlak kristal parçaları havaya saçıldı. Kan damlaları ceketine, bitirmek üzere olduğu resme sıçradı ve şarapnel parçaları masadaki kimyasal küreyi kırarak odayı karanlığa boğdu.

Jean-François ayağa kalktı, pençelerini açtı ve o kadar hızlı hareket etti ki neredeyse bir bulanıklık gibi görünüyordu. Hiçbir şey göremiyordu; etrafı zifiri karanlıktı, kulaklarında akan suyun sesi vardı. Ama bunun altında, hemen yanındaki taşın üzerine tüy kadar hafif bir ses duydu ve zihni aniden

karanlıktan fırlayan o *şeyin* görüntüsüyle doldu, ağzında gümüş kafes yoktu, sadece dişleri, açlığı ve cehennem onu bekliyordu.

"*Kaptan!*"

Arkasındaki kapı gürültüyle açıldı ve hızla açıldı. Capitaine Delphine ve köle kılıçları hücreye akın etti, meşaleleri ve kılıçları havada, gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Tarihçi, ayaklarının dibindeki taşlara düşen titrek ışıkların kaynağını ancak o zaman fark etti.

Kanlı kitabının sayfalarından düşen tüy kalemi. "Bizi korkmakla haklısın, Marki."

Son Liathe'nin fısıltısı karanlıkta yankılandı ve Jean-François, sesinin nehrin ötesinden geldiğini fark edince ölü kalbi rahatlamayla doldu.

"Ama bizi alay etmekle *aptallık* ediyorsun."

Onu uzak kıyıda çömelmiş, bir şahin gibi tarla faresini izlerken gördü.

"Tarihiniz bize *'İnançsızlar' adını* verdi," diye tısladı. "Ama biz ondan çok uzaktık. Ve siz bizi yargılamaya layık değilsiniz. Davamız haklıydı. İnancımız o kadar derindi ki, erkeklerin dünyasını temellerinden sarsarak kithlerin dünyasını diz çöktürdü. Esana, Esani değil. *Sadık, İhanetkar* değil. Yaşlıların inlerinde korkarak saklanmalarının, gölgelerden korkmalarının sebebi bizdik. Biz, o canavarların karanlıktan korkmasının *sebebiyiz*."

"Seni uyarmıştım," diye tükürdü tarihçi. "Eğer denersen ne olacağını *söylemiştim*..."

"Ve *biz seni* uyardık, günahkar. Başından beri. Ama sen hala *dinlemiyorsun*."

Köleler Jean-François'nın arkasında toplanmış, yüksekte yanan meşaleler tutuyorlardı. Son Liathe o alevlere öfkeyle baktı, ölü gözleri parıldayarak konuştu.

"Kutsal kadehten kutsal ışık gelir;
"Sadık el dünyayı düzeltir. "Ve Yedi
Şehitlerin gözü önünde,
"Sıradan insanlar bu sonsuz geceye son verecek."

Tarihçi alaycı bir şekilde güldü. "Sözde kehanetinin sözlerini biliyorum, hanımefendi..."

"Beşten önce, bir ol, "Kutsal kılıçla,
bakire güneşin altında, "Kutsal kanla,
yoksa hiç kimseyle;

"Bu kararmış peçe kaldırılacaktır."

Jean-François gözlerini kırptı, bin yıllık bir sessizlik çöktü.

"... Ne dedin?" diye fısıldadı.

"Şimdilik bu kadar," diye cevapladı Celene.

"Yerini unutuyorsun, mademoiselle," diye tersledi tarihçi, yakasını düzelterek. "Senin yerin burada, karanlıkta, tamamen benim merhametime kalmış. Ne zaman yemek yiyeceksin, ben söylerim. Ne zaman acı çekeceksin, ben söylerim. Ve ne zaman *yeter*, *ben* söylerim."

Celene ayağa kalktı, çevik ve sessizce, hücresinin uzak köşesine doğru süzüldü. Meşalenin ışığının kenarında durup omzunun üzerinden ona baktı; daha derin karanlığa karşı bir siluet. Bir gölge evine döndü.

"Kardeşimle konuşmalısın, Marki," dedi. "Senin bizim arkadaşlığımızın ne kadar özleyeceğinden şüphemiz yok, ama biraz ayrı kalmak ikimize de iyi gelebilir, değil mi? Yokluk sevgiyi artırır derler. Ayrıca, onun olmadan hikayemizin bir sonraki kısmı pek anlamlı olmaz."

Tarihçi, elindeki ağır kitabıyla canavarın sırtına öfkeyle baktı. Korkusu artık yoktu, yerini soğuk bir öfke almıştı. Bu şeyin acı çekmesini görmek istemesi, bu çukurdan bir an önce çıkma arzusuyla çatışıyordu. Sonunda ikinci dürtü galip geldi ve tarihçi, Capitaine Delphine ve adamlarına hızlıca başını salladı. Köle kılıçlı adamlar odadan yavaşça çıktılar, gözleri nehrin karşısındaki şeyden hiç ayrılmadı. Ancak Jean-François, umduğu gibi küçümseme göstergesi olarak ona sırtını döndü ve odadan çıktı.

"Marki?"

Kadının sesiyle durdu, ama dönmeye tenezzül etmedi. "Evet?"

Son Liathe, boş ellerine bakarak içini çekti. "Gabriel'e
sevgilerimi ilet."

DÖRDÜNCÜ KİTAP

BU LANETLİ KAN

Kız kardeşimle savaştım, ta ki, Akrabalarımızla savaştık, ta ki,
Yüksek Dağlar'la savaştık, ta ki,
Dünya ile savaştık.

—AY TAHTI'NIN ŞARKISI

I

İLAHİ CEHENNEM

BİN TON ağırlığında bir şey dövmeli elinin avucunda duruyordu.

En azından Gabriel'e öyle geliyordu. Çan küçüktü, kurtlarla süslenmiş ve saf altından yapılmıştı, ancak ağırlığı tartımından çok daha fazlaydı. Bir saattir onu elinde tutuyordu, en az iki saat daha ona bakıp cesaretini topladıktan sonra eline aldı. Hücresinin uzunluğunu binlerce kez bir uçtan bir uca yürüdü, pencereden uzak dağlara ve uzak günlere bakmak için durdu, avucunda sessizce duran altın çan ve onu çalarsa ne olacağının kesinliği zihninde ağırlık yapıyordu.

"Kaşınırsan çal, de León. Birisi gelip kaşır."

Artık ağrı kemiklerine kadar inmişti. Damarlarında yanan buz, derisinin altında soğuk ateş. Hareketsiz duramıyordu. Net düşünemiyordu. Hasta, incinmiş ve boşlukta. İstese sigara içmesine izin verirlerdi, ama artık sadece pipo içmekle yetinemeyecek kadar güçsüz olduğunu biliyordu. Çok uzun zaman olmuştu, Mothermaid, *ne kadar* uzun... Anıları gözlerinden silmek için gözlerini kapattı; onun tadı, dokunuşu, erimiş alev gibi boğazından aşağı kayarak her şeyi yakıp kül ediyordu. Kafasındaki ses, her yıl, her gece, her lokmada daha da yükseliyordu, kırmızı, oh, Tanrım, *kırmızı.*

Canavara borcunu ödersin, yoksa o borcunu senden alır.

"Yapamam," diye fısıldadı, sandalyesine çökerek.

Yapmalısın, diye cevap verdi.

"Yapmayacağım," diye nefes nefese söyledi.

Kahkahalar, duvarlarda ve kafasında yankılandı.

Yapacaksın. Sonunda her zaman ben kazanırım, Gabriel.

Zilin sesi parlak ve kısaydı, ama kapısının kilidinin açıldığını ve ağır sürgülerinin kayarak yerinden çıktığını duyması çok az zaman aldı. Başını kaldırıp ona baktı. Sıkı dantelli gerdanlığı ve kan kırmızısı saçları, solgun boğazını çerçeveliyordu. Meline odaya girmeden önce dikkatlice etrafına bakındı, kapıyı arkasından kapattı ve bir kaşını kaldırarak soluk mavi gözlerinde nefretle baktı.

"Ne istersin, Chevalier?"

"Susadım," diye fısıldadı.

"Nasıl istersen." Yaklaşan köle, tozlu şişeyi ve kadehi almak için eğildi. "Daha fazla Monét?"

Elini kadının eline uzattı ve hafif bir dokunuşla onu durdurdu.

"Korkarım... Şarap içmek istemiyorum, madam."

O sözler ve onun pürüzsüz, atan bileklerine dokunduğu okşamayla kadının cildinin diken diken olduğunu gördü. Meline onun gözlerine baktı, dudakları aralandı, nefesi hızlandı. Gabriel ayağa kalkarken geri çekildi, deri giysileri gıcırdadı, gölgesi onu tamamen yuttu.

"Peki pipo?" Yutkundu. "Ben..."

Gabriel başını sallayıp bir adım daha yaklaştığında sesi kesildi.

Meline geri çekilmedi. Çenesini kaldırarak onun gözlerine baktı ve kuru dudaklarını diliyle ıslattı. Koyu renkli dantel ve mücevherlerle süslenmiş gerdanlığını çıkarırken elleri titriyordu, ama sanki onu boynundan bir an önce çıkarmak istercesine hızlı hareket etti.

"Eğer mecburumsan," diye fısıldadı. "İstediğini al."

Bu sözler kalbini öfkeyle doldurdu, her zerresi alev alev yanıyordu. Bu kadın ondan nefret ediyordu, bu çok açıktı. Ne de olsa Gabriel, onun sevgili efendisini incitmişti. Ama Son Gümüş Aziz de onun ihtiyaç duyduğu her şeyi nefret ediyordu; bu, onun ihtiyacı azalmadı. Keskin tırnağıyla kadının boğazının pürüzsüz çizgisini takip ederken, Meline'nin göğsünün korse sınırlarının üzerinde ne kadar hızlı yükselip alçaldığını, göz bebeklerinin o kadar genişlediğini gördü ki irisleri neredeyse kayboldu. Onu hor görse de, bunu her çizgisinde ve kıvrımında görebiliyordu.

Onun için duyduğu aynı nefret dolu

arzu. "Lütfen de, madam."

Meline gözlerine baktı, dilinin onu ele vermemesi için dudağını ısırdı. Eli deri giysisine kaydı, orada bulduğu sertliği okşadı, kemer tokasıyla oynadı.

Ama tek kelime etmedi.

Gabriel bir elini kadının örgülü saçlarına geçirdi, parmaklarını yumruk haline getirdi ve Meline başını çevirerek uzun, ince boynunu ortaya çıkardı. Adam, kadının boyun eğmesine doğru ağzını eğdi, dudakları kadının cildine değdi ve göğsünün derinliklerinden düşük ve derin bir sesle homurdandı.

"Söyle..."

Dili damarlarına değdi, dişleri cildini çok hafifçe okşadı.

"*... lütfen.*"

"Tanrı aşkına, Meline, köpeğe kemiğini ver, olur mu?"

İkili birbirinden ayrıldı; Meline nefes nefese, Gabriel ise hırlayarak. Jean-François deri koltuğunda oturmuş, yüzünde sinsi bir gülümseme, çikolata rengi gözleri sevinçle parıldıyordu. Gabriel, Marki'nin odaya girdiğini bile duymamıştı, ama o orada, lanet olası kitabına çizimler yapıyordu. Meline başını eğdi, kekelemeye başladı.

"Affedin beni, efendim, ben..."

"Hayır, hayır," tarihçi gülerek, cömertçe elini salladı. "Devam et. Akşam yemeğinden sonra iyi bir gösteriyi severim."

Gabriel öfke ve utançla somurtarak, parmak eklemlerini dudaklarına sürerek kalbinin sakinleşmesini, susuzluğunun ve öfkesinin azalmasını diledi. Meline'e aç bir bakış attıktan sonra dişlerini sıkarak koltuğuna çöktü.

"Hayır mı?" Jean-François ikili arasında bakışlarını gezdirdi. "Sorun değil, emin olun. Aslında ben de izlemek isterim. Biraz ahlaksızlık, az önce katlandığım saatlerce süren ikiyüzlü puritanizmden sonra hoş bir değişiklik olur, inanın bana."

Gabriel, Jean-François'nın gözlerine baktı. "Celene."

"Liathe'lerin sonuncusu." Marki kaşlarını oynattı. "Bu arada, öpücükler gönderdi."

"Gerçekten seninle konuştu mu?"

"Bana vaaz *verdi* demek daha doğru olur. Ama oui, sohbet ettik."

Gabriel, Meline'in arzunun kokusunu görmezden gelmeye çalışarak derin bir nefes aldı. "Onun söylediği tek kelimeye bile inanma. O *şey* yalanları benim duman soluduğum gibi soluyor."

"Lafı açılmışken, ister misin? Meline'deki ıstırabından kurtulmak istemiyorsan, en azından pipo iç, de León. Saat geç oldu ve konuşacak çok şeyimiz var."

Marki parmaklarını şıklattı ve kapı ardına kadar açıldı. Gabriel, bu gece onu yıkayan aynı İskandinav delikanlıyı, altın bir tepsiyle eşikte dururken gördü; tepside bir şişe Monét, kemikten bir pipo ve uzun cam bacalı yanan bir fener vardı. Delikanlı odaya girdi,

uzun siyah saçları öne dökülerek derin bir reverans yaptı ve hayran gözleri efendisine takılmadan önce Meline'e korku dolu bir bakış attı.

"Masaya koy, Mario, aşkın."

"Lanet olsun," diye homurdandı Gabriel. "Adı *Dario,* vampir. Bunu ben bile biliyorum."

"Ah, oui, Dario." Jean-François parmak uçlarını öptü, tepsisini yere koyarken delikanlının dudaklarına dokundu. "Beni affet, sevgilim."

"Elbette, Efendim," dedi Dario, karanlık bakışları parıldayarak.

Meline artık sakinleşmişti ve diğer köleye, masanın üzerine fenerini koyarken öfkeyle bakıyordu. Jean-François cüppesinin içinden bir şişe kutsal su çıkardı ve fenerin ışığına gözlerini kısarak Gabriel'e attı. Silversaint bir eliyle şişeyi kaparken, diğer elinde pipesi vardı. Kaseyi doldururken susuzluğu kükredi, pipeyi fenerin bacasına kaldırırken çığlık attı; o ilahi simya, o karanlık kimya kanı mutluluğa dönüştürüyordu. Dumanın üzerinde Meline'nin arzusunun kokusunu hala alabiliyordu, istediğini elde etmenin ne kadar kolay olacağını biliyordu - Tanrım, *hepsinin istediği* şeyi - sahtecilik bir kenara atıp kendini derinlere gömmek, yanan cennete yükselip alevli cehenneme düşmek.

Tanrım, bunu o kadar çok özlemişti ki, tadını alabiliyordu...

Bunun yerine, kutsal şeyi ciğerlerine çekti, sıcaklık her parmağının ucuna yayıldı. Gözleri kapalı, ciğerlerinde tuttu, sonunda nefes verirken duman burun deliklerinden kırmızı ve baş döndürücü bir şekilde soğuk havaya yayıldı. Susuzluk, yaşadığı karanlığa geri çekildi, ama o anda hissettiği mutluluk bile, onun geri döneceği, onu yönetmeye niyetli olduğu bilgisiyle bozuldu. Her zamanki gibi sabırlı. Her zaman uyanık. İçindeki boşluk asla tam olarak dolmaz.

Seni tamamlayan şeyi nefret etmek. Seni
yok eden şeyi sevmek. Ne kadar
mükemmel bir ıstırap.
Ne ilahi bir
cehennem. "Daha
iyi mi?"

Gabriel kan kırmızısı, iğne gibi parlak gözlerini açtı ve karşısındaki canavara sabitlendi.

"Çok daha iyi," diye hırladı. "Teşekkürler."

"Meline ve Dario'nun gitmesini istediğinden emin misin?" Tarihçi, Silversaint'in pantolonundaki gergin düğmelere kalemini salladı. "Bu çok rahatsız görünüyor, de León. Ve dürüst olmak gerekirse, dikkatimi dağıtıyor. Utangaçsan, dışarıda bekleyip dinlemiyormuş gibi yapabilirim."

"Siktir git, vampir."

"Gidin hadi, canlarım," diye iç geçirdi Jean-François. "İhtiyacımız olursa çağırırız."

Tarihçi, çılgın sırıtışıyla kalemini fırçaladı. "Ya da iki."

Genç Dario fener ve piposunu topladı, yeni Monét şişesini masanın üzerine koydu. Meline boş şişeleri aldı ve derin bir reveransla delikanlının ardından odadan çıktı. Kadın kapıyı kilitlemek için döndüğünde, gözleri Gabriel'in karanlık ve yanan gözleriyle buluştu. Sonra kapı kapandı, kilit klik diye ses çıkardı, avcı ve av bir kez daha yalnız kaldılar.

"O çok lezzetli, de León. Ve *oldukça* deli." Jean-François kalemini daldırdı ve yeni bir sayfaya geçti. "Onunla bir denemelisin, ara sıra nefret dolu seks ruha iyi gelir."

"Sen ruhlar hakkında ne bilirsin ki, Chastain?"

"Sadece en iyi zamanlarda bile rahatsızlık verdiklerini biliyorum. Ve çoğumuz onlar olmadan gayet iyi idare ediyoruz."

Gabriel, istemeden de olsa buna güldü ve yeni şişeden kadehine şarap doldurdu. Kadehini soğukkanlıya kaldırdığında, vampirin kendisine sevgiyle gülümsediğini gördü.

"Santé, Silversaint."

"Morté, soğukkanlı."

Gabriel, başını geriye eğip şarabı yudumlarken vampirin onu izlediğini hissedebiliyordu. Jean-François yine kalemini yavaşça ve nazikçe yakut rengi dudaklarının üzerinde gezdirdi.

"Ee," diye içini çekerek Gabriel, kadehini yeniden doldurdu. "Kız kardeşim sana ne yalanlar söyledi?" "Ben daha çok *senin* sakladığın yalanlarla ilgileniyorum."

"Blackheart'tan bahsetti mi?" diye sordu. "Faeling'den? Onun aptallığı yüzünden Dior'u içine düşürdüğü devasa bok bataklığından ve Dior'un ne yapmak zorunda kaldığından bahsetti mi?"

"Önemli değil," diye iç geçirdi Jean-François, elini kaldırarak tiradını keserek. "Cehalet bir uçurumdur, bilgi ise köprüdür. Cairnh savaşında düştükten sonra demiştin ki..."

"Celene beni *düşürdükten* sonra."

"Sen ve yerçekimi... küçük sohbetinizi yaptıktan sonra, Kutsal Kase'yi tekrar görmen biraz zaman aldı. Bu arada ne olduğunu bilmek istiyorum."

"Ne fark eder ki? Margot benim hikayemi değil, Dior'un hikayesini istiyor."

"Bağlam olmadan gerçek olmaz, de León. Zamanımız var. Bu arada, sevgili kız kardeşin benim yapabileceğim en rahatsız edici durumda."

Tarihçi, kalemini hazırlayarak gümüş azizin gözlerine baktı.

"Öyleyse. Cairnhaem'de Kutsal Kase'yi savunmak için savaşmışsın. Ama sonunda oldukça kısa bir köprüden oldukça uzun bir uçuş yaptın. Sonra ne oldu?"

Gabriel elini çenesinden geçirdi, sandalyesine geri yaslanarak gıcırdadı. "Düşmüşüm." Omuz silkti. "Çok uzun bir mesafe. Rüzgâr uluyordu, ben de öyle. Yukarıda gök gürlüyordu, ben aşağıya düşüyordum. Ne kadar yükseklikten düştüğümü bilmiyorum. Daha önce ya da sonra hiç düşmediğim kadar yükseklikten, onu biliyorum. Sonunda, altımda kırılan bir şeye çarptım, taze karın üzerine düştüm ve kanlar içinde yuvarlandım kanlar içinde, kırık bir halde yuvarlandım. Sonra karanlık çöktü." "Yaralandın mı?"

"Ölmeliydim."

"Dünyanın çatısında tek başına. At yok. Kılıç yok. Erzak yok. Soluk kanlıların isteksizce öldüğünü biliyorum, ama hayatta kalman ilahi bir mucize gibi geliyor, de León."

"İlahi mi?"

Gabriel alaycı bir şekilde güldü ve şarabından uzun bir yudum aldı.

"İnan bana, soğukkanlı. Tanrı'nın bununla *hiçbir* ilgisi yok."

II

YARALARIN ŞARKISI

"NEFES AL."

"Bu, karanlık ve uzak bir yerde duyduğum ilk kelimeydi. Kanla kaplı karanlıkta, bin fersah yukarıdaki bir ışık noktasına doğru yüzüyordum. Tek hissettiğim acıydı, nerede bittiği ve nerede başladığım belli değildi, içimde zar zor...

"Nefes al."

“Kırmızı duman. Dudaklarımda ve ciğerlerimde. Sert ve acı bir tadı vardı, kelimelerle anlatılamayacak kadar ihtiyacım vardı ama nefes alamıyordum, acı içinde kıvranarak karnımın üstüne yuvarlandım ve ellerime kan kusarak nefes almaya çalıştım.

"*Nefes* al."

"S-siktir et, söylemeyi kes," diye zorlukla söyledim. "Y-yardımcı olmuyor."

"Hepinize lanet olsun o zaman," diye tükürdü biri. "Kendi sigaranı yak, huysuz pislik."

"Pipo önümdeki taşın üzerine atıldı. Öksürdüm, şişmiş gözlerimden birini açtım ve üzerimde çömelmiş bulanık silueti gözlerimle aradım. Çilli, dövmeli bir ten. Boğazına bir dizi düğüm atılmış. Yara izleriyle kaplı yüzüne alev kırmızısı bukleler dökülüyordu ve görünüşe göre vücudunu kaplayan kırk metreye yakın ipek, tül ve Elidaeni danteli vardı.

"Tanrı aşkına ne giyiyorsun?" diye fısıldadım.

"Eyer çantalarında bulunan tek kıyafetler," diye tersledi Phoebe. "Ve eklemeliyim ki, *çok* mantıklı bir kıyafet seçimi, seni sikik herif."

“Etrafıma baktım, bir dağ mağarasının derinliklerinde olduğumuzu gördüm. Siyah taşlar ve eski buzlar, kurtların bayat kokusu. Dışarıda şiddetli bir fırtına esiyordu, ama yakınlarda şükürler olsun ki sıcak bir ateş yanıyordu, yanında kanla ıslanmış bir çift eyer çantası vardı. Vücudum pıhtılaşmış kanla kaplıydı, bir düzine yerim kırılmıştı. Ama Jènoah'ın sığınağından aldığım tunik ve kan kırmızısı kadife, gece siyahı süslemeli paltoyla giyinmiştim. Phoebe á Dúnnsair ise bir elbise giyiyordu.

"Ama sıradan bir elbise değil. Omuzları açık, bel kısmı dar, tilki kürküyle kaplı bir *balo elbisesi*. Kumaş, duskdancer'ın saçlarının alevlerini dengelemek için parlak zümrüt rengindeydi, vücudunu kalçalarına kadar sarıyor, sonra aşağıya doğru bir şelale gibi dökülüyordu. Augustin'in salonlarında, bu elbise başları döndürmekten çok boyunları kırardı, ama Nightstone'un donmuş vahşi doğasında...

"Sen... sen gülünç görünüyorsun," dedim boğuk bir sesle.

"Bu kimin suçu?" diye sordu, ellerini kalçalarına koyarak. "*Senin* çantandaydı, seni aptal!"

"Ben koymadım, Kitcat. Dior koydu..."

"Kalbim durdu. Kiara. Terörler. Köprüdeki savaş... "*Dior*."

"Kendimi iterek dizlerimin üzerine çöktüm. Dudaklarımdan kan akıyordu, sol bacağım tamamen yanlış yönde bükülmüştü, ama duvara tutunarak ayağa kalkmaya çalıştım.

"Phoebe omuzlarıma bastırdı. 'Otur, seni aptal.' "'Çek ellerini benden.'

"Saçını tut... AAAAAAA!" Dusckdancer geri çekildi, zümrüt yeşili ipek ve yanan bukleler uçuşuyordu. "*Gümüşe* dikkat et, seni dişlek geyik!"

"Onun üst kolunda yedi yıldız şeklinde kanlı bir iz gördüm. Avucuma baktığımda, dokunduğum yeri yakmış olduğumu fark ettim; üzerimdeki gümüş ona yanık izi bırakmıştı. Daha fazla kan öksürerek, nefes almaya çalışarak duvardan aşağı kayarak indim.

"Özür dilerim," diye hırıltıyla söyledim. "İ-iyi misin?"

"Seni lanet olası karda bırakmalıydım, ayınla kafan gitmiş, aptal... Phoebe ateşin etrafında kolunu sıkıca tutarak dolaştı ve o kadar iğrenç küfürler mırıldandı ki, onları kırmızı bir cüppe giydirip kardinal olarak adlandırabilirdin.

"Neden bırakmadın?" diye sordum. "Eh?"

"Neden beni lanet olası karda bırakmadın?"

"'Tatlı Ay Ana, sana büyük işler düşmüş,' diye tükürdü. 'Sanırım aradığın kelimeler şunlar: "Teşekkürler, hanımefendi, zavallı kıçımı kurtardığınız için."'

"Dior'a ne oldu?"

Phoebe içini çekti, başını eğdiğinde bukleleri yüzüne döküldü. "Hiçbir fikrim yok."

"O zaman tekrar soracağım," diye bağırdım, öfkem artıyordu. "*Onu* kovalaman gerekirken neden beni kurtarmakla zaman kaybettin? En iyi ihtimalle, hain kız kardeşim onu pençelerine almıştır. En kötü ihtimalle, lanet olası Dyvok'un elindedir!"

“Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun? O kızı korumak için kalbimin kanıyla yemin ettim!” Dusckdancer bana doğru fırladı, saçlarını yüzünden savurdu. “Ama sen dikkat etmediysen, o sülük botunu o kadar derine soktu ki, hala derinin tadını alabiliyorum, o yüzden bir dahaki sefere yardım getirmeyi düşündüğüm için kusura bakma!”

“Phoebe,” diye fısıldadım, ağzım açık kalmış halde. “Yedi Şehit, *gözlerin…”*

“Gözlerini kırptı, öfkesi azaldı. ‘Ne olmuş onlara?’

“Kemerimdeki kınlara baktım ve Ashdrinker'ın gittiğini hatırlayarak kalbim sank. Kiara köprüde Dior'un elinden almıştı. Ama botuma uzanıp usturayı çıkardım ve Phoebe'nin çelikte yansımasını görebilmesi için bıçağı açtım.

"Oh, Anne Aylar..." diye fısıldadı, elini yüzüne götürdü.

“Duskdancer'ın gözleri... değişmişti. Bir zamanlar zümrüt yeşili olan gözleri artık altın renginde parlıyordu, beyazları tamamen kaybolmuştu. Artık bir kadının gözleri değildi, fark ettim, bir dişi aslanın gözleri. Parmak uçlarındaki pençeleri gibi. Ayaklarının dibindeki gölge gibi.

“‘Kahretsin,’ Phoebe, kendi yansımasına bakarak tısladı. ‘Yeşil bana da yakışmıştı.’ “I kaşlarını çattı, emin olamadı at her ifadesinden. ‘I was taught the more a
duskdancer, canavarın şeklini ne kadar çok giyerse, canavar onu o kadar çok izler. Bu senin için normal bir şey değil mi?

"Phoebe, hala bıçağa bakarak iç geçirdi. 'Günlerin ölümü öncesinde mi? Benim bu kadar değişmem için *binlerce* dans etmem gerekirdi. Ama bu geceler?'

“Duskdancer jilazımı geri verdi, ateşin yanında sessizce diz çöktü. Ben de yüzümü buruşturarak yanına çöktüm, o garip yeni altın renginde dans eden alevleri izledim.

"Bu geceler ne olacak?" diye ısrar ettim.

“Phoebe bana yan bakarak cevap verip vermemeyi düşündü. İkimiz de Dior'u savunmak için yan yana savaşmış ve kanımızı dökmüştük, ve savaş en garip yoldaşlıkları yaratır. Ama yine de ben bir gümüş azizdim, o ise bir alacakaranlık dansçısı. Tam olarak en yakın sırdaşlar sayılmazdık.

"Biz wealdlingler Aylar ve Dağlar'dan doğarız," diye iç geçirdi sonunda. "Bir zamanlar ikisinin de kutsamasına sahiptik. Ama günlerin ölümüyle birlikte,

Ana Aylarımız gökyüzündeki bir perdeyle gizlendi. Toprak Babamız Blight'ın pençesinde çürüyor ve onun yozlaşması damarlarımızı zehirliyor. Bu geceler canavar içimizde daha da parlak yanıyor. Her değişiklik bizi daha da, daha hızlı bir şekilde değiştiriyor. Ve her Wealdshape dansı yaptığımda, sonrasında neye dönüşeceğimi bilmiyorum." "Bunu Dior'a da söyledin," diye mırıldandım. *"Blighted Blood Zamanı'nda Kan Zamanı'ndan bahsetmiştin*."

“O başını salladı. ‘Şimdi neden altı ay boyunca Çiçek ile seyahat ettiğimi ve bir kez bile dans etmediğimi anlıyorsun. *Artık* Tanrıçanın benim türüm için ne anlama geldiğini anlıyorsun. Bu sonsuz karanlığın sonu. Dünya ile Gök arasındaki uyumu ve aramızdaki blighted kanı geri getirmek için.’

“Bu açıklamaya ne diyeceğimi bilemeden iç geçirdim. Ama en azından öfkem yatışmıştı ve bir an durup durumumuzu değerlendirdim. En son hatırladığım şey Cairnhaem köprüsünden düşmekti; buraya nasıl geldiğimi bile bilmiyordum. Kutsal ikram sayesinde vücudumdaki ağrı azalmıştı, ama botum paramparça olmuştu, ayak bileğim de aynı haldeydi.

‘‘Diş izleri, fark ettim.

“Sonunda olayı anladım; Phoebe beni dişi şekline girmiş halde bulmuş ve beni dişleriyle güvenli bir yere sürüklemişti. Akşam karanlığında insan şekline dönüştükten sonra, kanlı balo elbisesinden başka bir şey giymeden karın içine çıkmış, ateş için odun toplamış, ölü atımın teçhizatını ve sırtım için giysiler toplamış. Soluk kanlı olsam da olmasam da, bu kadın olmasaydı donarak ölürdüm. Şekil değiştirmek için ödediği bedel göz önüne alındığında, çabaları iki kat cesurcaydı.

"Ve ben burada ona bunun için kızıyordum.

"Sen haklısın," diye mırıldandım, buzla kaplı kanlı saçlarımı geri çekerek. "Benim de biraz cesaretim var. Teşekkürler, M[lle]Phoebe. Benim zavallı kıçımı kurtardığın için."

"Duskdancer yüzünden kırmızı bir bukle attı ve derin bir nefes aldı. 'Önemli değil.'

"Gözlerin..." Dişlerimi sıkarak öksürdüm. "Yeşil yerine altın rengi sana daha çok yakışıyor." "Şövalyelik ruhunu güneşin görmediği bir yere sok."

"Güneş artık hiçbir yerde parlamıyor." "O zaman istediğin yere sok."

“İkimiz de güldük, gölgeler çatırdayan ateşin ışığında biraz geri çekildi.

“‘Güneş ışığı bir yana, *sana* minnettarım,’ dedim. ‘Gerçekten. Hayatımı sana borçluyum.’ “‘Önemli değil.’ Phoebe, soğuk ve nemli bir pelerini üzerinden atar gibi omuzlarını silkti.

"Nedenini sadece ay bilir, ama Çiçek sana düşkün. Seni ölmeye terk edersem çok üzülür."

“Artık o kadar emin değilim.”

“Eh?”

Elime bakarak, o tokatın korkunç sesini hatırladım. "Savaştan önce Dior'a çok sert davrandım. Asla yapmamam gereken şeyler yaptım. Affedilemez şeyler."

“Duskdancer sadece bakakaldı. Suçumu söylemeye utanarak başımı salladım.

“‘Ona elimi kaldırdım. Öfkeyle. Ona *vurdum*, Phoebe.’

“Omuz silkti. ‘Annem beni küçükken bir iki kez kırbaçlamıştı...’

"Anlamıyorsun. Üvey babam ben çocukken beni döverek öldürdü. O kadar sert dövdü ki bazı geceler yürüyemiyordum. *Asla* aynı şeyi yapmayacağıma yemin ettim."

Phoebe ateşin karşısından yeni, parıldayan gözlerle baktı. "O zaman neden yaptın?"

‘‘Bilmiyorum,’ diye tısladım. ‘Öfkelenmiştim. Hayatımda hiç bu kadar öfkelenmemiştim, ama Tanrım, *bu* ben *değilim*. Patience’e *hiç* el kaldırmadım. On bir yıldır bir kez bile.’ Parmaklarım titreyerek elime tekrar baktım. ‘Keşke o lanet şeyi kesip atsaydım.’

"Haydi, kendine gel. İstediğin vücut parçasını sonra kesebilirsin."

"Ateşe doğru öfkeyle baktım, Phoebe de benimle göz göze geldi.

“‘O kızı kendi kızın gibi sevdiğin herkes görebilir, Silversaint,’ dedi. ‘Öyleyse kendini cezalandırmayı kiliseye sakla. Onu geri aldığımızda Dior'a kefaretini ödersin.’

“Bunu düşündüm ve tadı çok bilgece geldi. Phoebe keskin sözler söyleme yeteneği vardı, ama haklıydı. Yapılanlar hakkında sızlanmanın bir anlamı yoktu. Önemli olan ne *yapacağımızdı*. En iyisi dudaklarımı yerden kaldırıp işimize bakmalıydık.

“Ve böylece, gözlerimi kapattım, ellerimi alevlere doğru uzattım. “‘Ne yapıyorsun—’

"Şşşş."

"Beni *susturma*, seni kendini beğenmiş piç..."

"Dior'a bir şişe kanımı verdim," diye mırıldandım. "Denersem hissedebiliyorum. Ama kolay değil."

"Doğruyu söylüyordum; bu, iğne yığınında saman bulmaya benziyordu, tersi değil. Ama yine de, dondurucu uçurumun ötesine uzandım, fırtınada, gecede, uçsuz bucaksız ve cansız boşluklarda el yordamıyla aradım.

O boş karanlıkta ne kadar süre aradığımı bilmiyorum, ama sonunda siyahın içinde küçük bir kırmızı damla hissettim. Uzakta. Hareket ediyordu. Hızlıydı.

"Yedi Şehit... Sanırım Dyvok onu ele geçirdi."

Phoebe'nin gözleri kısıldı. "Emin misin?"

"Hayır. Ama çok hızlı hareket ediyor ve atlarımız öldü. Ya bir at çalıp Ossway'e doğru koşmaya başladı ya da at sırtında oraya *götürülüyor*. Her halükarda, Celene'nin onunla birlikte olduğunu sanmıyorum. Onu taşımak için bir hayvanı köle yapmaya vakti yoktu."

“O sülükler Dior'u ele geçirdiyse…”

"Onlar onu öldürmez. Kurt Anne birçok şey olabilir, ama aptal değildir. Dior'un Voss için değerli olduğunu biliyor." Ayağa kalktım ve bacağımdaki kırığı dikkatlice kontrol ettim. "O farkına varmadan onu yakalamanız gerekiyor."

"*Ben* mi?" Phoebe bana bakarak gözlerini kırptı. "Daha acil işlerin yok mu? Saçını yıkamak falan..."

"Atları var." Boş kınımı işaret ettim. "Ve onları yakalasam bile, silahım yok. Yarın akşam karanlığında, sen de orman şekline girip peşlerine düş."

"Seni burada yalnız mı bırakayım? Bir hafta içinde donar ya da açlıktan ölürsün." "Bu, 'Senin sorunun değil, Kitcat' gibi geliyor. "Bana bir kez daha *Kitcat* de, Silverboy, seni buraya gömerim.

Kendim gömerim. Senin gibilerin için aptalca kahramanlıklar bira ve bal gibidir..." "Yine aynı şeyleri söylüyorsun, yemin ederim..."

"Sen aptal mı doğdun, yoksa kafana çok fazla Dyvoks mu yedin?" Phoebe bana dönüp kaşlarını çattı. "O sürtük ve oğlu beni dövüp *dağdan* attığı bölümü atladın mı? Şimdi de onları tek başıma kovalamamı mı istiyorsun? Ne yapayım? Nazikçe rica edeyim mi? Lütfen, boğazımı kesmeden?"

“Dior'u öylece terk edemeyiz!”

"Kimse öyle demiyor! Ama savaşı onlar kazandı, Silversaint! Yenilgiyi kabul et ve *savaşı* kazanmayı düşünmeye başla! Tanrım, kıza düşkün olduğunu biliyorum ama..."

“Onu sadece *sevmiyorum*! *O*...

“Yaralı ve ağrıyan bedenimle taşın üzerine çöktüm, ama kalbim kadar kanlı değildim. Dior'un Dyvok'un elinde olduğunu, ona ne olabileceğini, son konuşmamızın son konuşmamız olabileceğini düşünmek...

“‘O…’

“‘O senin tek kalan şeyin.’

“Phoebe karşımda çöktü, altın rengi gözleri benimkilere bakıyordu. Yanakları öfkeden kızarmıştı, pençeleri yumruk haline gelmişti. Ama aslında ikimiz de birbirimize gerçekten kızgın değildik.

"Onun senin için ne kadar değerli olduğunu biliyorum. Kehanetlerin ve kaderin ötesinde. Onun *için gerçek* anlamını biliyorum." Phoebe'nin sesi nazikti, sanki en ince buzun üzerine basmış gibi. "Dior bana onlara ne olduğunu anlattı. Kadının. Küçük kızın. O hissi biliyorum..."

"*Söyleme,*" diye kükredim. "Sakın söyle*me*..."

“Duskdancer elini aramıza kaldırınca itirazım söndü. Tırnakları, bir kalbi göğsünden söküp çıkaracak kadar keskin ve acımasız pençeler gibiydi. Ama yüzük parmağının etrafında, vücudunu süsleyen peri spiralleriyle aynı kan kırmızısı bir desen vardı. Gümüşten yapılmış değil, mürekkep ve kanla oyulmuş bir nişan yüzüğü olduğunu anladım.

"Yaraları olan tek kişi sen değilsin, Silversaint," diye mırıldandı.

“Duskdancer'ın yanağında kazınmış eski yaraya, omzunda ölen kuzeninin baltasının izine baktım. Başka yaralar da ön koluna ve boynuna kazınmıştı. Onun da benim gibi yaralarla kaplı olduğunu fark ettim. Yaralarının hikâyesini anlatan bir yara şarkısı.

“Ve Phoebe á Dúnnsair çok acı çekmiş gibi görünüyordu.

"*Anlıyorum,*" dedi. "Neden bu kadar korktuğunuzu. Ve bu korku günah değildir, tabii onu aklınızı ele geçirmesine izin vermezseniz. O gitmedi. Sadece kayboldu. Ve onu geri getirebiliriz."

“Ağzımdan derin bir nefes aldım ve kanlı yüzümü bir elimle ovuşturdum. Bu kadın sinir bozucuydu. Savaşçıydı. Taş gibi sertti. Onun soyuyla benim soyum arasında yüzyıllar süren bir kan davası vardı. Derimdeki mürekkep bile onun için bir lanetti ve damarlarında ne tür karanlık büyüler dolaştığını kim bilebilirdi? Ama haklıydı, lanet olsun ona. Phoebe'nin beni sinirlendirmekten daha iyi yaptığı tek şey, sonra beni sakinleştirmekti.”

"*Yorucu* birine benziyor*,*" dedi Jean-François esneyerek bir sayfayı çevirdi.

“Öyleydi.” Gabriel alaycı bir şekilde güldü. “En çok takdir ettiğim özelliklerinden biriydi.” “Kadınlara karşı masochist tavırların gerçekten *çok* anlamlı,

de León."

"Kadınlarla ilgisi yok," dedi gümüş aziz somurtarak. "En çok sevdiğim insanlar her zaman en çok kavga ettiğim insanlardı. Beni saçmalıklarımdan kurtarmak için

beni saçmalıklarımdan vazgeçirmek için tokat atmaktan ya da bana pislik gibi davrandığımı söylemekten çekinmeyenlerdi. Dürüst bir dost, dünyada eşsizdir."

Son Gümüş Aziz, dirseklerini dizlerine dayayarak öne eğildi.

"Bilgelik böyle elde edilir, vampir. Bilge adam düşmanlarından, aptal dostlarından daha çok şey öğrenir, ama aptal bile dostları ona aptal diyebiliyorsa öğrenebilir. Seni yüzleşen insanlarla çevreni sar. Eğer sana meydan okunmuyorsa, hiçbir şey öğrenmiyorsun demektir. Eğer odadaki en zeki adam sensen, *lanet olası yanlış odadasın demektir*.

Phoebe á Dúnnsair ve ben arkadaş sayılmayacak kadar uzaklardaydık. San Michon'a girdiğim günden itibaren, onun gibilerin hayvanlar olduğu öğretilmişti bana. Masumların kanını içen, insanların derilerini yüzüp çalan kana susamış kafirler. Ama en bilge adam olmasam da, bilgelik sözünü duyduğumda ona kulak verecek kadar bilgeyim.

"Tamam," diye iç geçirdim. "Birlikte çalışalım."

Phoebe başını salladı ve topuklarına yaslandı. "Eğer Ossway'e gidiyorlarsa, nereye gidecekler? Dún Cuinn en yakın yer. Dyvok geçen yıl orayı yok etti."

"Dún Sadhbh de öyle. Dún Ariss de. Lachlan'ın dediği doğruysa Dún Maergenn bile düştü." Kafamı şaşkınlıkla salladım. "On beş *yıldır* bir çıkmaza girmişlerdi, şimdi Dyvok bir anda tüm Ossway'i yok mu etti? Nasıl bu *kadar güçlendiler*?"

“Bilmiyorum. Ama onu oraya götürecekler, değil mi? Dokuz Kılıç'ın başkenti.”

“Bu bulmacayı yavaşça çiğnedim ve yavaşça başımı salladım. “Mantıklı.”

"O zaman onları yakalamak için bir ata ihtiyacımız var. Peşlerine düşersek erzak da lazım. Ve haddimi bilmezlikte bulunursam..." O yüzünü buruşturdu. "... yıkanmak da fena olmaz."

“Karşı çıkmak için ağzımı açtım, ama duskdancer'ı baştan aşağı süzdüğümde, baştan ayağa morluklar, kül ve kurumuş kanla kaplı olduğumu gördüm, o ise tertemizdi. Kedilerin titiz olduğunu bilirdim, ama bu resmen dalga geçmekti...

"At tek ihtiyacım olan şey değil." Diye iç geçirdim. "Ashdrinker'ı Cairnhaem'de kaybettim. Yaşadığımız onca şeyden, birlikte gördüklerimizden sonra... Her yerde olabilir..."

"Mmm."

"Phoebe'nin sesindeki tuhaf tonu fark ettim. Uzun bir işkence anının ardından, gülümsedi, o garip, vahşi gözlerinde bir parça yaramazlık parıldıyordu

gözlerinde bir parça yaramazlık belirdi. Hızla ayağa kalkarak kanlı eyer çantalarını kenara çekti ve orada, bir battaniyeye sarılmış ...

"*Ash!*" diye bağırdım.

"Kılıcımı kaldırdım, o güzel gümüş ses bir kez daha kafamda yankılanırken gözlerim yaşardı. Kendi kendine konuşuyordu, fark ettim; kanlı patates köftesi tarifi. Ama sesi harikaydı, parlak, soğuk kemiklerimi ateşin bile yapamayacağı kadar ısıtıyordu.

"*Bir tane yeni patates, büyük ve çok güzel ...*

"Ash?" diye fısıldadım.

"*İki bardak keçi sütü, taze ve f-f-fena değil ...*

"Ash!" diye daha yüksek sesle söyledim.

"Sesi kesildi, kırık, gümüş rengi hanımefendi hala gülümsüyordu.

"Gabriel! Nereye gittin? Endişelendim!

"'Her şey yolunda,' diye fısıldadım. 'Korkma.'

"Onlar için kork, bizim için değil. Kork ve snikSNAK, evet. Ben buraya barış için atılmadım, müzakere için dövülmedim. Ama… Dior nerede?

"Güneyde. Uzak değil. Onu almaya gidiyoruz."

"Oh, iyi, iyi, iyi. Az önce kendime mi konuşuyordum? Ne diyordum, hatırlayamıyorum. Asla hatırlayamıyorum... "Şimdi uyu, arkadaşım," diye mırıldandım. "İhtiyacım olursa çağırırım, tamam mı?"

"Gerçekten mi?" diye sordu yumuşak bir sesle. *"Hala bana ihtiyacın var mı? Ben... eskisi gibi olmasam bile?*

"Her zaman," diye fısıldadım, onu sıkıca sararak. "Şşşş. *Her zaman*."

"İ-iyi. Oh, iyi, iyi. Şimdi uyu. Sessizlik ve s-sessizlik. Fırtınadaki s-sakinlik. Sen şanslı bir adamsın, dostum. A-a-astrid'i öp ve P-Patience'e iyi geceler de...

"Kılıcı kınına geri koyarken, kabzadaki güzel hanımı okşadım ve kılıcın sesi kesildi. Ateşin karşısından izleyen duskdancer'a baktım.

"Sana iki kez borçluyum, mademoiselle."

"Onu düştüğü yerde buldum," diye mırıldandı Phoebe. "Düşerek çarptığı kayayı *ikiye* bölmüştü. Söylediklerini duymalıydın. Melekler, şeytanlar ve her türlü delilik. Kapanış saatindeki bir pub zemini gibi dağınıktı."

"Her zaman böyle değildi," diye itiraz ettim. "İyi geceleri de kötü geceleri de var."

"Ona ne oldu?"

“‘Kadın doğan hiçbir erkek Ebedi Kral'ı öldüremez derler.’ Göğsümde eski bir nefretle iç çekerek, ‘Ama yine de denedim. Ve Ash, ailemle birlikte bedelini ödedi.’

“Phoebe'nin altın rengi gözleri parmaklarımdaki gümüş rengi ismi dolaştı. ‘Onu düzeltemez misin?’

“Onu düzeltmek mi?

"Onu yeniden dövmek gibi. Eski masallardaki gibi. Daegann'ın Tein'Abha'nın çekicini yenilemesi gibi. Ya da lanetli Dokuz Kılıç'ın düşmanlarının kılıçlarını eritip kendine ait kılıçlar yapması gibi."

“‘Öyle olmaz. Bir kılıcı eritip ondan başka bir kılıç yapamazsın. Metali sıvılaştırırsan kimyasal yapısını değiştirirsin. Erimiş çelik dökme demir haline gelir. Kırılgan. Zayıf. Parçalanmış kılıçları yeniden dövmekle ilgili tüm o eski hikayeler sadece hikayedir, M^lle^Phoebe. *Hikaye*.’

“İç çekerek, morarmış gözlerimi ovuşturdum.

“Bir kılıç kalp gibidir. Bir kez kırılırsa, kırık kalır.”

Phoebe içini çekerek bana baktı. "İki kez bokun içine basmış gibi görünüyorsun." "Garip." Mağaramızın ötesindeki dağlara baktım. "Dünyanın zirvesindeymiş gibi hissediyorum."

dünyanın zirvesinde hissediyorum."

“O gülümsedi, yaralı gülümsemesi eğri büğrüydü. ‘Yarın bunu düzeltmeye başlayacağız. Sorun, sana atı nereden bulacağımız.’

“Dudaklarımı büküp, seçenekleri düşünürken kaşlarımı çattım.

"Oraya giden yolun karanlık olduğunu biliyorum," dedim sonunda. "Ama Moonsthrone'da yardım istersek, o hikayenin sonunda benim öldürülmediğim bir versiyonu var mı?"

"Senin gibiler Stormbringer'ı öldürdü, Silversaint. Highlands'a gidersen ölürsün."

“Dudaklarımı emerek başımı salladım. ‘Redwatch'a gidebiliriz sanırım.

"Oraya gitmenin tehlikeli olduğunu Çiçek'e söylemedin mi?"

"Dior ve ben, kasabaya son geldiğimizde Gece Pazarı'ndan birkaç çit büyücüsünü mahvettik. Üstüne üstlük kutsal topraklarda bir engizisyoncuyu öldürdük. Orada yakalanırsam, tek soru beni asacaklar mı yoksa dörde mi bölecekler? Belki ikisini de yaparlar." Sakallarımı ovuşturarak somurtarak dedim. "Ama kaybedecek vaktimiz yok. O duvarların arkasında hala birkaç arkadaşım var."

“Phoebe kararlı bir şekilde başını salladı. ‘Öyleyse Kızıl Şehir. Mümkün olduğunca çabuk gidelim. Atlara binelim, sonra Dior'u yakala ve Dyvok'u Dún Maergenn'e ulaşmadan parçalara ayır.’

"Seni endişelendirmek istemem, ama... az önce bir konuda *anlaşmış* mıydık?"

"O alaycı bir şekilde güldü. "Oraya ne kadar çabuk varırsak, Çiçeğe de o kadar çabuk varırız. En iyisi
uyuyalım, değil mi?

“Kemiklerime kadar yorgun bir şekilde başımı salladım. Phoebe'nin kurtardığı kanlı eyer çantaları en azından yatak takımları içeriyordu ve ben de taşların üzerine birkaç kürk çıkardım, aralarına kıvrılıp rüyasız bir uyku diledim. Phoebe'nin ateşe başka bir odun attığını, çantalarıyla uğraştığını duydum. Ve baştan ayağa tüm vücudum gerildi, kendimi sardığım kürkleri çektiğini hissettim ve zümrüt yeşili ipek ve tülün gürültülü hışırtısıyla yanıma uzandı.

"Ne halt ediyorsun?"

"Oh, kiliseye gitmeden önce hızlıca bir bira ve fahişeler. Ne yapıyorum sanıyorsun?"

"*Bence* benimle yatacağını sanıyorsun, Kitcat." "Kim
demiş senin zekadan çok güzelliğin ön planda olduğunu?

"Tek battaniye mi var, yoksa...?"

"Üç tane var," dedi ve hepsini üzerimize çekti. "Battaniyelerin özelliği, ne kadar çok olursa o kadar sıcak tutmasıdır. İnsanlar için de aynı şey geçerlidir. Büyü artık."

“Bunun Phoebe'nin tarzı olduğunu biliyordum; herhangi bir kedi gibi kişisel alanına hiç dikkat etmezdi. Bu soğukta birbirimizi ısıtmanın akıllıca olduğunu da biliyordum. Ama karım dışında hiçbir kadınla yatakta yatmamıştım. Bu yüzden battaniyeleri çekip, sürünerek kurtulmaya çalıştım.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu Phoebe, başını kaldırarak.

“‘Birimiz nöbet tutmalı. Terörler de o köprüden düştü. Voss mezarlarında dans edemezsin, tabutunu kendin kazmadıkça.’

"Bu sabah izlerini buldum. Güneye doğru gidiyorlar. Buralarda değiller." "Bu riski almamalıyız."

"Haydi ama, kendini çok beğenmişsin." Phoebe, bir dirseğiyle kendini kaldırarak, onu küçümseyen bir bakış attı. "Haydi, kendini topla, seni bluzlu. Erdemin benimle güvende. Ben ısırmam."

“Kanlı bacağıma, kolumda bıraktığı diş izlerine işaret ettim. ‘Öyle mi?’

"Uyurken ısırmam," diye gülümsedi. "İnan bana, aç değilim. Sadece üşüdüm."

“Bir an daha kaşlarımı çattım, ama sonunda, sanki celladın bloğuna götürülen bir mahkum gibi, kürklerin arasına geri süründüm. Phoebe içini çekti ve hiçbir şey umurunda değilmiş gibi sırtıma sokuldu. Ellerimiz kısa bir an değdiğinde, gümüş tenini yakarak tısladı, ama mırıldanarak özür diledikten sonra, ben alevlerin yanına uzandım, duskdancer bana sokuldu.

Phoebe kısa sürede uykuya daldı, ama ben uyanık kaldım, bana bakan şeye bakakaldım. Şimdi gölge ve alevlerin arasında oturmuş, sessizce izliyordu. Üzerinde sadece ateşin ışığı vardı, kalp kırıklığı şeklindeki yüzü uzun siyah saçlarıyla çerçevelenmiş, yanaklarından kanlı gözyaşları akıyordu. Hareket edemiyordum, konuşamıyordum, gözlerimle yalvarıyordum.

"Seni seviyorum..."

Astrid başını eğdi, kırmızı gözyaşları yağmur gibi akıyordu. Yavaşça elini uzattı, kanı cildine sürdü ve gözlerimi kırptığımda yüzünün bir maske olduğunu fark ettim, üzerine kanlı bir el izi boyanmıştı. Gözlerinin etrafında kırmızı daireler çizilmişti, yıldırımlar çakarken gece mavisi saçları yüzünü kırbaçlıyordu. Ve Celene, Cairnhaem köprüsünden bana baktı, köz yağmuru uçuşuyordu, maskesi ruhsuz bir gülümsemeye büründü ve elimi bıraktı.

"Senden nefret ediyorum..."

"Karanlığa, o yalnız soğuğa, o kayıp ve özlemeye daldım. Düşerken, yukarıdan çığlıklar duydum; korumaya yemin ettiğim, ama diğerleri gibi başarısız olduğum kız.

"*Gabriel, neredesin?*" "Ama

fırtına cevabımı çaldı."

III

BEYAZ TAVŞAN

"DUR! ADINI VE İŞİNİ SÖYLE!"

“Çığlık, dondurucu karanlıkta yankılandı, bir düzine yay sesiyle birlikte. Yukarıdaki siperler kırmızı taştan yapılmıştı, on iki metre yüksekliğinde, yeni doğan gecede uzunluğu boyunca düzinelerce ateş çukuru titriyordu. Önümüzdeki kapılar demirle kaplı meşe ağacından yapılmıştı, üzerinde güçlü San Cleyland'ın anahtarı ve kalkanı kabartmalıydı. Aramızda buharlaşan nefeslerimizle, Phoebe ve ben yorgun bir bakış değiştirdik.

"Tatlı Denizkızı, geldik," diye iç geçirdim.

"Nightstone'dan buraya iki hafta boyunca seyahat etmiştik. İki hafta boyunca uluyan fırtına, ısırıcı kar ve mantarlarla kaplı ölü ağaçlar. Phoebe seyahat boyunca dönüşmeyi reddetmişti ve artık onun isteksizliğini anlıyordum, ancak Dior, o kullanışsız elbisenin yanına sadece bir tilki kürkü ve dirsek boyu eldivenler almıştı; kışlık giysiler sayılmazdı. Ama insan formunda bile Phoebe, benim zorlukla yürüdüğüm karların üzerinde iz bırakmadan ve çıplak ayakla yürüyerek, doğa koşullarından etkilenmiyor gibiydi. Soğuk, ancak hava karardıktan sonra onu rahatsız etmeye başladı ve tuhaf bir şekilde, kanlı geçmişimize rağmen, bir duskdancer ve bir silversaint, kışın ortasında, gizli Elidaeni aylarının altında birkaç hafta boyunca yan yana uyudu.

"Her gece Celene'nin yüzünü gördüm, görüntüsü sessiz anlarımda ve korumasız düşüncelerimde bir gölge gibi dolaşıyordu. Ama bütün gün Dior için endişelendim, birkaç saatte bir onun taşıdığı kana dokunmaya çalıştım. Hala hareket ettiğini görünce rahatladım.

"Hala hayattaydı.

"Volta'yı dağlardan aşağı, donmuş vadilerden ve harap ormanlardan geçerek takip ettik, her yer çürümüş ve harap olmuştu. Tek yaşam belirtisi, birkaç hızlı tilki ve tek bir fare şahiniydi, kahverengi gözleriyle bizi izliyorlardı. Uzaktan onu gördüğümüzde yorgunluktan bitkin düşmüştük; donmuş nehrin ortasında bir adayı çevreleyen büyük bir sur. Kuzey tarafında, aşağıdaki karmaşık sokaklara bakan büyük bir manastır vardı.

, şehrin adını aldığı kırmızı nehir taşından inşa edilmişti. Bazıları buraya Şehitlerin Beşiği diyordu. Saintsholme. Ünlü dördüncü şehit San Cleyland'ın doğum yeri.

"Redwatch'ın görkemli şehir kalesi.

Dior ve ben kışın ortasında burayı ziyaret etmiştik, ama şimdi kapılar yabancılara kapalı gibiydi. Surların etrafında çadırlar ve arabalarla dolu bir deniz oluşmuştu; daha çok bir şehre benzeyen bir gecekondu mahallesi. Binlerce erkek, kadın ve çocuk, soğukta, kirli ve dağınık bir halde, gözleri fal taşı gibi açılmış ve yaralı bir şekilde birbirine sarılmıştı. Klan bezlerinde farklı desenler gördüm; Cuinn ve Sadhbh, Fas ve Ariss, Dokuz Kılıç'ın tahrip edilmiş topraklarından gelen insanlar.

"Yukarıdaki surlardan bir düzine yanan ok fırladı ve etrafımdaki kara batarken tıslayarak düştü. 'Tanrı aşkına, bir adım daha yaklaşmayın!

"Durun, kardeşlerim, barış içinde geldik!" diye bağırdım.

Demir miğferli, yaşlı bir adam surların üzerinden başını uzattı, donmuş sakalı titreyerek bağırdı. 'Bir daha sormayacağım! Adınızı ve işinizi söyleyin, yoksa defolun!'

“Üzerimizdeki askerleri inceledim; yüksek surlarda nöbet tutan düzinelerce adam vardı. Yanan ateşler, ağır zırhlar ve tatar yayları bize doğrultulmuştu.

"Bu aralar güvenliği biraz daha ciddiye alıyorlar," diye mırıldandım.

"Buraya en yakın şato az önce Dyvok tarafından yağlanıp, eğilip, kıçından sikildi," diye fısıldadı Phoebe. "Gergin olmalarına şaşırdın mı?"

"Asıl şaşırtıcı olan, senin bunu kabul etmiş olman. Unutma, burada yakalanırsak, beni darağacına ya da daha kötüsüne gönderirler. Boynundaki deri tasmayı çektim. "O yüzden beni takip et, tamam mı?"

"Oh, *çok* komik."

"Eldivenimi çıkardım, elimi kaldırıp yedi yıldızımı gösterdim. "Fairdawning, Sergente! Benim adım Frère Philippe Montfort, San Michon kutsal tarikatının bir üyesiyim!"

"Bir gümüş aziz mi?" Çavuş dövmeme gözlerini kısarak baktı, tavırları biraz daha sıcak hale geldi. "Sizi Martyr's Cradle'a ne getirdi, iyi Frère?"

"Av, efendim! Başrahibim beni Beaufort'a bu kutsal olmayan canavarı yakalamam için gönderdi!" Phoebe'nin bacaklarının arkasına tekme atıyormuş gibi yaptım ve o da görevini yerine getirerek küfürler savurarak karın üzerine yığıldı. "San Michon'a geri dönmeden önce geceyi geçirebileceğim bir sığınak arıyorum!"

"Kampta bulunan mülteciler şimdi bize bakıyordu; sert bakışlı adamlar ve aç çocuklar, kanlı paçavralar içinde titreyerek yaşlılar. Küçük çavuş, karın üzerinde diz çökmüş, kusursuz zümrüt elbisesiyle göz kamaştıran Phoebe'ye gözlerini kısarak baktı.

"Canavar mı dedin? Bana gayet güzel görünüyor."

"Onun kötülüğü de bu, iyi çavuş! Gözlerinizi aldatmasın; bu büyücü bir duskdancer ve skinthief, dünyevi cazibeleriyle dindarları bir kelimeyle köle yapabilir! Bir *bakışla*! Hiçbir piskopos, rahip ya da Tanrı'dan korkan adam güvende değildir ve eğer istediğini yaparsa, efendim, kanlı yatak odasında canlı canlı deriniz yüzülerek bir sonraki kurban *siz* olursunuz!"

"Kanlı yatak odası mı?" Phoebe tısladı.

"Sakin ol, Kitcat," diye dişlerimi sıkarak mırıldandım. "Kim bu saçmalığa inanır ki?"

"'Bu adamlar zorla askere alınmış köylüler,' diye fısıldadım. 'Geçimlerini sağlamak için lanet bir duvarda duruyorlar. Onlar seni delik deşik etmeden sakin ol.

"'Neden onlara gerçeği söylemiyorsun?'

"Onların senden korkmasını istiyorum. Böylece, neden sadece birkaç şeritle bağlandığını ya da kanlı bir balo elbisesini giydiğini gibi aptalca sorular *sormakla* zaman kaybetmezler. Ben bu şehirde aranan bir katilim, Phoebe. Bu piçlerden biri beni tanırsa, beni iki kez asıp, cesedimi kazığa bağlayıp yakarlar."

"Omuzlarımı silktim ve yakamı yüzüme daha sıkı bağladım. "'Ayrıca, bu daha eğlenceli.

"*Eğlenceli mi?*"

"Eğlenceli," diye başımı salladım. "Dior bana anlatmıştı. Bir süre deneyeyim dedim." "Karın içinde dizlerinin üstünde oturan sen değilsin."

"Korkma, mademoiselle. Hiçbir kapıcı Ordo Argent üyesinin girişini reddetmez. O kapılar, sen *'yüzümü sik'* demeden açılır.

"Siktir git..."

Metal bir ses duyuldu ve donmuş menteşelerin gıcırtısı ve kırık buz yağmuru eşliğinde kapılar açılmaya başladı. Phoebe bana baktı, ben göz kırptığımda alaycı bir şekilde güldü.

"Bazen göründüğünden daha akıllısın."

"Bazılarına göre zor değil."

"Kızıl Nöbet kapıları ardına kadar açıldı ve kapı kulesi boyunca uzanan kemerli bir tünel ortaya çıktı. Yüzlerce mülteci ayağa kalktı ve

portcullis yükseldiğinde ayağa kalktı ve aç ve korkmuş gözlerle ötesindeki şehre baktı. Ancak küçük bir asker ordusu, soğuk ve sert yüzlerle önlerini kesti. Mızraklar ve tatar yayları taşıyorlardı ve her biri San Cleyland jandarmasının kömür rengi cüppesini giymişti. Önde, başında demir miğfer, elinde kılıcıyla küçük sakallı çavuş duruyordu. Ossianlıların etrafına uyarıcı bir bakış attı, herkesin hareketsiz olduğundan emin olduktan sonra korku dolu gözlerini bana ve Phoebe'ye çevirdi.

"Siz ikiniz, öne çıkın," diye emretti. *"Sadece* siz ikiniz. Ve eğer aniden hareket edersen, alçak baştan çıkarıcı, yemin ederim bir daha kıpırdayamazsın."

"Kapıya doğru başımı salladım. 'Önden buyur, alçak
baştan çıkarıcı. "Sizi o lanet dağın tepesinde
bırakmalıydık..."

Askerlerin gözleri altında ilerledik, Phoebe'nin bilekleri önünden bağlıydı, ben de boynundaki tasmayı tutuyordum. Kapı kemerinin altından geçerken bir düzine dolu tatar yayı bize doğrultulmuştu ve ben bu kadar yakın mesafede olmaktan tedirgindim; muhafızlar beni tanırsa kaçacak yerim yoktu. Ama yakından bakınca çoğunun çocuktan farksız olduğunu gördüm. En büyük ticaretin dedikodu ve batıl inanç olduğu köylerde büyümüş köylü delikanlılarıydılar. Kapılar arkamızda gıcırdayarak kapanırken, birkaç tanesi dışarıdaki dağınık kalabalığı gözetliyordu, içerdeki sığınağa kaçan olursa diye.

"Gelenekleri biliyorsundur, Silversaint," dedi sergente.

Kapının sağındaki taş kurnayı işaret etti. Sanael'in suretinde yapılmıştı; Kan Meleği'nin elleri, buzla kaplı büyük bir kaseyi tutuyordu. Yüzeyi yumruklayarak kırdım ve elimi altındaki buz gibi sıvıya daldırdım.

"Ne o?" diye fısıldadı Phoebe.

"Sessiz ol, alçak!" diye bağırdım.

"Dönerek, parmaklarımdaki sıvıyı Phoebe'nin çıplak cildine sıçrattım. Kutsal su duskdancers için gerçek bir felaket olmasa da, Phoebe acı içinde tıslayarak, dişlerini göstererek geriye sendeledi ve yüzünü kapattı.

"Tatlı Muvvermaid," diye fısıldadı biri. "Gözlerine bak..." "Son geldiğimden
beri nöbeti sıkılaştırmışsınız, Sergente," dedim. Küçük adam başını salladı.
"Kapılar, Redwatch'ın veya Tanrı'nın ya da İmparator'un emrinde olanlar dışında
herkese kapalıdır.
veya Tanrı'nın ya da İmparator'un işinde olanlar hariç. Lord Cédric Beaufort'un emriyle."

“Dışarıdaki insanlar donuyor, dostum. Lord Cédric fakirlere merhamet etmiyor mu?”

“‘Merhameti bol, Silversaint. Sadece *yer* yok. Sınırdan çok fazla insan akın ediyor. Sokaklar Ossian ayaktakımıyla dolup taşıyor ve yiyecek zaten kıt.’

“Dışarıdaki insanları düşünerek tedirgin oldum, ama kendi dertlerimden başka dertlenilecek bir şey yoktu. ‘Neyse, sadece bir gece kalacağım. Ama cadı saati gelmeden bu canavarı uygun zincirlere vurmam gerek.

“Adam başını salladı, korkmuş gözleriyle Phoebe'ye baktı. ‘Onu nereye götürmeyi düşünüyorsun? Kaleye kilitlemek istiyorsan, kaptanı çağırmam gerekecek.’

"Bu canavarı güvenli bir şekilde hapsedebileceğimiz tek yer kutsal topraklardır. Bu gece San Cleyland'ın kutsal rahibeleriyle birlikte manastırda dinleneceğim."

"Peki," dedi adam başını sallayarak. "Adamlarım size eşlik edecek..."

"Gerek yok, Sergente." Adamın omzuna vurdum ve etrafımızdaki adamlara başımı salladım. "Sen ve adamların yerinizde kalın. Ölüler ortalıkta dolaşıyor ve tüm Saintsholme, cesur adamların surları koruduğunu bilerek daha rahat uyuyacaktır." Phoebe'ye kaşlarımı çattım. "Manastırın yolunu biliyorum ve bu kafir sireni derhal Tanrı'nın evine götüreceğim."

“Neden o elbiseyi giyiyor?” diye sordu biri.

"Pis fahişe çocuğu," diye tükürdü Phoebe, adama öfkeyle bakarak. "Çocuklarını derilerini yüzüp yatak örtüsü yapacağım ve karını onların cesetleri üzerinde sikip..."

"Sessiz ol, şeytan!" diye bağırdım, ona daha fazla kutsal su sıçratarak. "Tanrı'nın bu sadık kullarını tehdit etme! Gel, pelerinini ver bana, efendim, ve yol açın, hepiniz. Bu cehennem uşağı'nın zehirli sözlerini duymayacaksınız, iyi adamlar."

“Genç askerler, hayranlık ve korku içinde kenara çekildiler, Phoebe'nin altın bakışları üzerlerine düştüğünde bazıları geri çekildi. Çavuşun pelerinini alıp omuzlarına attım. Başlığını gözlerinin üzerine çekip, tasmayı boğazına kırbaç gibi geçirdim.

"Takip et, et cadısı," diye homurdandım. "Ve günahkar sözler söyleme, yoksa kılıcımın tadına bakarsın."

“Çavuş benim sert selamımı karşıladı ve Phoebe'yi tasmasından tutarak meşalelerle aydınlatılmış sokağa yürüdüm. Saintsholme'un binaları sıkış sıkış, üzerimizde yüksekte yükseliyordu, sokakları karmaşık, kalabalık bir labirent gibiydi. Mültecilerin akınına hayret ettim; Ossway'den bu kadar çok insanın kaçması için batıda işler gerçekten kötü gitmiş olmalıydı. Ama manastıra doğru hızlıca yürürken, Phoebe ve ben kısa sürede kalabalığın içine daldık ve surları

en azından duvarları göremez hale geldik. Bir ayakkabıcı dükkanının rüzgâr almayan tarafına sızarak döndüm ve Phoebe'nin ellerini çözdüm.

"Her şeyi göz önüne alırsak, o kadar da felaket değildi," diye mırıldandım.

"Düğümlerle uğraşmak hiç de eğlenceli değildi," dedi omuz silkerek, bileklerini ovuşturarak. "Ama en azından hayatta kaldık. Artık sokaklardan uzaklaşalım. Arkadaşların nerede?"

"Sokakta başımı salladım. 'Peşimden gel, alçak baştan
çıkarıcı.' "Şansını zorlama, Silverboy."

"Gülümsememi gizlemek için yakamı çektim, Phoebe gözlerini kapüşonuyla örttü ve ben bizi dar ve dolambaçlı sokaklardan geçerek donmuş Redwatch rıhtımına doğru yönlendirdim. İki devriyeyi atlattık, üçüncüsünden kaçmak için bir kapı aralığına saklandık, cellat ilmiği başımın üzerindeydi. Sonunda, Arnavut kaldırımlı bir caddeyi çevreleyen bir dizi eğri büğrü binaya vardık, sokak para isteyen seyyar satıcılar ve evsiz Ossianlarla doluydu. Pis bir köşede, genelev ile dumanlı bir barın arasında, hedefimizi bulduk.

"Beyaz Tavşan," diye fısıldadı Phoebe, tavernanın tabelasına bakarak.

"Ragout'u mükemmel. Ne yaparsan yap, Potato
Sürpriz'i sakın sipariş etme.

"Özel bir nedeni var mı?"

"Sürpriz, dizanteri."

"Kışlık bir pelerin giymiş, rüzgardan korunmak için kapının önünde duran bir dağ gibi adam beni baştan aşağı süzdü. Ellerini tabak gibi yapıp ısıtmak için nefesini üfledi.

"Burada dilenciler yok," diye homurdandı.

"Dilenciler mi?" diye alay ettim. "Sakin olun,
monsieur."

"'Seni uyarmıştım,' diye mırıldandı Phoebe. 'O yıkama *çok* gecikmiş.'

Gözlerimi devirerek, çantamı adamın yönüne doğru salladım ve o da görev bilinciyle kenara çekildi. Sokakta son bir kez etrafa bakındıktan sonra, Phoebe ve ben kapıdan içeri süzüldük.

"Beyaz Tavşan çok hareketli bir yerdi, ortak salon her türden ve her boydan insanla doluydu, hepsi de şüpheli tiplere benziyordu. Masalar tıklım tıklımdı, bulaşıkçılar yüklü tepsilerle kalabalığın arasında kayboluyorlardı. Köşede üçlü bir minstrel grubu, keman, lavta ve davulla hızlı bir jumpstep çalarak yoğun bir şekilde çalışıyordu. Uzun süre donmuş vahşi doğada dolaştıktan sonra, tavernada ani bir duygu seli yaşandı: ocak ve insanların sıcaklığı, odun dumanı ve içkinin kokusu

ve hepsinin altında tatlı, sıcak ve kırmızı, ah,
Tanrım...

"İyi misin?" diye fısıldadı Phoebe.

"Başımı salladım, külleri yuttum. 'Bir içki lazım.

Kalabalığı yararak dumanlı bir köşedeki masaya doğru ilerledik. Uyuyan bir sarhoşu sandalyesinden iterek ikimiz masaya oturduk, sırtım duvara, gözlerim kapıya bakıyordu. Midemde ucuz içkiyle ıslanmış ve alev almış kırık cam parçaları varmış gibi hissediyordum. Phoebe, gözlerini saklamak için başlığını aşağı çekmiş, yanımızdan geçen bir bulaşıkçı kıza dokundu.

"İçki lütfen, tatlım. Ve yemek? Ben ragout istiyorum. Ona da Potato Surprise."

"İtiraz etmek için ağzımı açtım ama hizmetçi çoktan başını sallamış, kalabalığın arasına karışmıştı. Phoebe bana sırıtarak odaya bir göz attı.

"Güzel yer. At çok var mı?"

"Bu gece yemek ve uyku. Yarın atlara binip gideriz." "Bir gün dinlenmek istemiyor musun? Alınma ama, sen..." "Burada geçirdiğimiz her gün, Dior'un Dún Maergenn'e bir gün daha yaklaşması demektir.
Celladı kışkırtmak da cabası." Servis kızı masaya iki tahta kupa ve bir sürahi içki koyarken sesimi alçaltarak devam ettim. "Ne kadar çabuk gidersek o kadar iyi."

Phoebe başını salladı, çömeldi ve hizmetçinin gitmesini bekledi, sonra tekrar konuştu. "Peki, bu arkadaşın. Onu nereden tanıyorsun?"

"Ossian seferlerinde tanıştım." Kendime bir bardak doldurdum, bir tane de Phoebe'ye. "Dyvok savaşı sırasında Niamh á Maergenn'in komutasındaki Ordo birliğindeydim."

"Ne...?" Dusckdancer alaycı bir şekilde sordu. "Dokuz Kılıçları tanıyor musun?"

"Onu *tanıyor muyum*? Benim ruhumu bir yudumda boğdum. Niamh beni *şövalye ilan etti*!
şövalye ilan etti.'

"Sahte bir şövalyenin kılıcıyla mı? Her geçen gün daha da etkileyici oluyorsun, değil mi?"

"'Niamh á Maergenn sahtekar değil,' dedim, bir bardak daha doldurarak. 'Yirmi beş yaşında Splintered Isles'tan Moonsthrone'a kadar Ossway'i fethetti. İmparator Alexandre bizzat onu imparatorluk sarayının düşesi ilan etti.'

"Highlands'a git, kaç kişinin ona diz çöktüğünü gör," dedi Phoebe somurtarak. "Nineswords, Moonsthrone'u istila etmeye çalıştı, biliyor musun?

tüm o Lowlander köpekleri diz çöktükten sonra, açgözlü kaltak gözlerini kuzeye çevirip bizim olanı almaya çalıştı. O zamanlar Highlands'ta yedi farklı klan savaşı vardı, ama yine de onu o kadar fena tekmeledik ki burnu hala kanıyor."

"Tarih dersi için teşekkürler. Ama ara sıra kitap okuduğum da bilinir."

"'… Okumayı biliyor musun?'

"Ozanlar melodiyi değiştirdi; kemancı masanın üzerine atlayınca kalabalık coştu. Kısa bir an, onun enstrümanını akustiği daha iyi bir deliğe sokma fikri aklımdan geçti. Başım çatlıyordu, midem yanıyordu, bu içki neredeyse hiç etkisini göstermiyordu.

"Bandolierimden bir miktar kutsal su almak için uzandım, ama cam yerine parmaklarım ağır bir şeye dokundu. Metal. Kaşlarımı çatarak onu çıkardım ve Mère'deki savaştan sonra küçük Mila'nın bana verdiği altın şişeyi tanıdım.

"*Kötü bir kelime söyledin. Ama sen iyi bir adamsın.*

"Ne dedin?" diye sordu Phoebe, gözlerini kısarak.

"Kurt Anne takardı," diye cevapladım. "Aveléne'de savaşırken içmişti. Ve Cairnhaem köprüsünü parçalara ayırmadan önce de aynısından içmişti."

"İçinde ne var?"

"Kapağı açıp kokladım. Ağzım salya doldu, karnım yanarak düğümlenmeye başladı. Ekşi olmasına rağmen kokusu o kadar baş döndürücü, o kadar *yoğundu ki,* şişeyi ağzıma dikip, o pıhtılaşmış kalıntıları dilimin üzerine döküp kendimi ateşe vermek için can atıyordum.

"*Sana uyarmadılar mı? Senin değerli Gümüş Düzenin? Her gece arzularına kapılırsan ne olacağını? Yoksa bedensel arzularınla o kadar sarhoş oldun ki, ölümsüz ruhunu umursamıyor musun?*

"Gümüş Çocuk?" diye sordu Phoebe. "İçinde ne

var?" "*Kırmızı ateş."*

"Kırmızı susuzluk.

"Kan," diye fısıldadım, kapağı kapatarak. "Sadece kan."

Phoebe'nin garip yeni gözleri vücudumu taradı; sıkılmış çenesi, terden ıslak cildi ve beyaz parmaklı yumrukları. Pipomu doldurdum, titrek ellerimle çakmak taşını vurdum.

"Buna açsın."

“Buna sertçe baktım. Kırmızı bir nefes çekerken göz bebeklerim büyüdü. Phoebe şişeden gözlerime baktı, kendi gözleri parıldıyor, vahşi ve altın rengiydi.

"Neden içmiyorsun?"

"Çünkü ben lanet olası bir hayvan değilim," diye homurdandım.

"En sevdiğim insanların bazıları hayvan," dedi, dudakları kıvrıldı.

“Kuru dilime, kurumuş ve ağrıyan boğazıma rağmen, karnımdaki acı, kanımdan kırmızı ve sıcak bir şekilde damlayan kutsal sıvıyla hafiflerken, ben gülümsedim.

"Açlıklarını tatmin eden solgun kanlılar, kendilerini kaybedebilirler," dedim pipimle oynayarak. "*Kırmızı susuzluk* adını verdiğimiz bir deliliğe kapılırlar. Bizi canavarlara dönüştürür. Bizi yaratan canavarlardan daha iyi değiliz. Bu yüzden Tarikat kanı içmek yerine tüttürür."

"Hayattan tüm eğlenceyi çıkarmak için manastır çocuklarına güvenirim." Phoebe, dudaklarını büzerek, bir nefes daha kırmızı kanı ciğerlerine çekmemi izledi. "Eski masallarda anlatılanlar doğru mu? Vampirlerin öpücüğü hakkında? Onların söylediğine göre, bu ölçülemez bir mutlulukmuş."

“Bilmiyorum. Ben vampir değilim.”

“Ama eskiden içiyordun. Kadınından içiyordun. Seni ve kız kardeşini konuşurken duydum.”

“O anda içimi kara ve kırılgan bir öfke kapladı. ‘Belki bir zamanlar. Ama bir daha asla. Ve sana teşekkür ederim, M[lle]Phoebe, benim hakkımda konuşmamanı rica ederim...’

“Kılıflı bir kılıç, aramızdaki masaya çarptı. Üzerinde Ana Kız ve Kurtarıcı'nın mühürleri vardı. Phoebe, kılıcın sahibine öfkeyle bakarken, yarı ayağa kalktı.

“İri ve uzun boylu, sulu mavi gözlü bir kadındı. Ceket ve ceket giymişti, kolları iki ton yeşil renkteydi, siyah ve mavi çizgilerle süslenmişti — Maergenn Klanı'nın renkleri. Yüzü yara izleriyle doluydu, gözlerinin kenarlarında kaz ayakları vardı, örgülü saçları grileşmişti.

"Öldüğünü duydum."

"Eli arkasına kaydı, gözleri parladı.

"Ve Tanrı şahidimdir ki, işimiz bittiğinde, keşke gelseydiniz diyeceksiniz."

IV

ZÜMÜRÜT VE ALEV

"Yedi kanlı şehit..." diye fısıldadım.

“Yavaşça ayağa kalktım, elim kemerime kaydı, kılıcımın kabzasına dokundu. Yaşlı kadının gözleri parladı, eli sırtının arkasına gitti. Ve aynı anda ikimiz de silahlarımızı çektik; o, koyu renkli Ossian ev yapımı içkisini, ben ise güvenilir cep şişemi.

"Tatlı Gabbie," diye gülerek kollarını açtı. "Seni küçük *haylaz*!"

“Ben de güldüm, kadını yakalayıp yerden kaldırdım. Phoebe, yaşlı kadını döndürürken kaşlarını kaldırdı, susuzluğum, öfkem ve bu duvarların arkasında başımın üzerinde asılı duran tehlikeyi unuttum. Müşteriler bize meraklı bakışlar attı, yaşlı kadın bağırarak omzuma vuruyordu.

"Beni indir, seni koca budala!"

“İsteksizce itaat ettim ve her iki yanağına da öptüm. Kadın, itaatsiz bir çocuk gibi popoma vurdu. ‘Defol git! Böyle itilip kakılmak için çok yaşlıyım!’

"Seninle başa çıkabilecek bir erkek hiç olmadı, kardeşim," diye sırıttım. "Ne küstahlık, eski bir rahibeye böyle konuşmak!" Phoebe kaşlarını kaldırarak bizi izliyordu. "Bu senin arkadaşın, değil mi?"

“‘Phoebe á Dúnnsair,’ diye açıkladım, sevinçten nefes nefese, ‘bu Sœur Fionna, Beyaz Tavşan. Báih Sìde'nin kahramanı ve benim sıcak banyo yaptığımdan daha fazla soğukkanlı canavarı öldüren kişi.

"*Üç* vampir mi? Etkileyici."

“Alay ettim, ama Fionna'yı tekrar gördüğüm için çok mutluydum, karşılık veremedim. Yaşlı kadın masaya üç yeni fincan koydu, şişenin üzerindeki mührü kırdı ve hepimize koyu renkli, kokulu bir sıvıdan sert bir içki doldurdu. Fincanı kaldırıp gözlerime baktı.

“‘Savaşanlara,’ dedi. *‘Ve ölenlere.’* *“‘Ve cehennemi yaşayanlara,’* diye cevap verdim.

"Bardaklarımızı birbirine vurdum ve Fionna elli yaşında olmasına rağmen benimle aynı hızda içti ve bitirince boş bardağını masaya vurdu.

"'Yedi Şehit,' diye öksürdüm. 'Black'in tadı zamanla iyileşmemiş.'

"Arka bahçede kendim yapıyorum. Evimin tadı. Beni daha iyi zamanlara götürüyor." Fionna gülümsedi ve yanıma oturdu. "Hepimiz daha iyi günler gördük, Chevalier."

"Saçmalık. Tanıştığımız geceki kadar güzelsin."

"Sen de her zamanki gibi boktan laflarla dolusun," diye güldü. "Zaman hepimizi canlı canlı yiyor."

"'Beyaz Tavşan asla ölemez,' dedim, kokuşmuş içkiyle bardağını doldurarak. 'Göğüslerin kalçalarına değene kadar yaşayacaksın, mon amie.'

"Ha! Beni bu ceketimden çıkar da, *ayak parmaklarıma* dokunayım." Phoebe ağzındaki içkiyle boğulmak üzereydi. "Sen *rahibe olduğunu* söylemiştin?"

"Yaşlı kadın, duskdancer'ı süzdü ve gözlerindeki altın parıltıyı fark etti. "Ben bir kılıç rahibesi*ydim*, Highlander. Aptal gençlik yıllarımda. Tanrı'ya, Ana Tanrıça'ya ve Şehitlere adanmıştım. Ama dua ederken…" Burada eski kılıcına dokundu. "… *bununla* dua ederdim."

"Dame Fionna imparatorluğun en iyi kılıç ustalarından biridir," dedim. "Ossian seferlerinde bana bir iki şey öğretti. Henüz ayaklarımın üstünde duramazken hayatımı kurtardı."

"Sonunda başardın, tatlı Gabbie," dedi, dizime hafifçe vurarak. "Tatlı *Gabbie* mi?" Phoebe alaycı bir şekilde sordu.

"Fionna sırıttı. 'Ona öyle derdim. Bu *Kara Aslan* saçmalığı başlamadan önce. Küçük Gabbie de León. Cesur ve hırslıydı. Her sabah biri hayalarına tekme atmış gibi somurtuyordu. Ve *bağırıyordu*! Tanrım, ne bağırırdı...'

"Bu, Dokuz Kılıç'a hizmet ettiğin zamandı mı?" diye sordu Phoebe.

"İlk görevim," diye başımı salladım. "İmparator Alexandre, Tolyev ve soyu kıyıları ele geçirdikten sonra Ossway'in kuzeyini geri almak için bir ordu kurdu. İyi kalpli Sœur ve ben bir yıl boyunca omuz omuza savaştık." Kalbim tatlı bir nostaljiyle dolarken gülümsedim. "Báih Sìde'yi geri aldık. Dún Craeg'e ilerledik. Saethtunn'a. Triúrbaile'ye kadar."

"Ozanlar hızlarını artırdı, halk alkışladı, ama Fionna'nın yüzü birdenbire asıldı. Müzik, dans ve kahkahalarla dolu ortama rağmen, ikimizin üzerine bir gölge düştü.

Eski hanımın gözleri bulutlandı, şüphesiz zihninde benimle aynı sokaklarda yürüyordu; o korkunç kafesler, o sefil insanlar. Kadehini ağzına kadar doldurdum.

"Ve böylece her şey sona erdi," diye iç geçirdi.

Phoebe ikimiz arasında bakışlarını gezdirdi. "Yaralandınız mı yoksa..."

"Bedensel olarak değil, Highlander," diye cevapladı Fionna, kadehimi yeniden doldururken. "Ama

Triúrbaile'de gördüklerimden sonra, içimdeki Tanrı... buharlaştı. Genç Gabbie ve Tarikat arkadaşları zafer yolunda ilerlerken, ben sessizce ayrıldım. Kılıcımı astım. Kafaları kırmaktansa içki doldurmayı, ayine gitmektense prièdi sabahları sevişmeyi tercih eden tatlı bir Nordish adamla tanıştım. Asla geriye bakmadım. İyi ki de öyle yapmışım."

Fionna gözlerini indirdi, sesi bir fısıltı gibiydi. "Dún

Maergenn'i duydun mu?"

"Sadece düştüğünü duydum," diye cevap verdim.

"Dyvok aylar önce ele geçirdi. Kara Kalp ve kız kardeşi." "*Nasıl?*

Maergenn, Augustin'in batısındaki en güçlü kaleydi."

“Sadece söylentiler duyuyoruz. Mültecilerin anlattıkları. Dyvok, Niamh'ın toplarının menzilinin dışında, uzaktan surları yıktı. Bazıları topçu ateşi olduğunu söylüyor, bazıları ise büyü. Lady Caitlyn'in filosunu Kurtlar Körfezi'nde batırdılar. Lady Una'yı surlarda katlettiler. Lady Reyne mezarlığı savunurken öldürüldü. Dokuz Kılıç'ın üç kızı öldü."

“Niamh'ın sarayında tanıştığım kızları hatırlayarak iç geçirdim. Sert gülümsemesi olan Küçük Cat ve keskin dili olan Una. Tanrım, Reyne daha bebekti...

"Niamh?" diye sordum yumuşak bir sesle.

"Cesurca savaşmış, diyorlar. Kızları öldükten sonra bile. Ama şehir mahvolmak üzereyken, halkının bağışlanması için Dyvok'a elçi göndermiş. Kara Kalp teslimini kabul etmiş, sonra onu sefil adamlarına atmış. O piç kurusu onu kurutmuş, sonra da artıkları köpeklerine yem etmiş."

"Tatlı Ana Kız," diye fısıldadım.

"Fionna tekerlek işareti yaptı. 'Onu kollarının arasına al.'

Bu haber beni çok üzdü ve korkuttu. Niamh á Maergenn, hem yaşayanlara hem de ölümlere karşı düzinelerce savaşta yer almış, parlak bir generaldi. Nikita'nın başkentini ele geçirmesi, Kiara'nın Terörlere karşı koyup hayatta kalması... Untamed'da yeni bir karanlık yaklaşıyordu. Anlayamadığım kötü bir büyü. Ve Dior, Kurt Anne'nin pençesindeydi, Blackheart'ın kollarına doğru gidiyordu.

"Buraya ne işin var, Gabbie?" diye sordu Fionna yumuşak bir sesle. "Neye ihtiyacın var?" "Kendimi şimdiki zamana geri çekerek, bardağımı bitirdim.

"Yiyecek. Yatacak bir yer.
Bir at."

"Yıkanmak," diye homurdandı Phoebe.

"Evet," diye iç geçirdim. "Banyo da fena olmaz sanırım." "O konuda yardımcı olabiliriz." Fionna beni baştan aşağı süzdü. "Kızlarımdan birine kızlarımdan birine o kıyafetleri ovmasını söyleyeceğim. Kendi başlarına yürümeye hazır gibi görünüyorlar."

"Yarın gideriz, yemin ederim. Seçme şansımız olsaydı, bu gece burada olmazdık. Redwatch jandarmasının beni aradığını biliyorum, biliyorum —

"Yeter artık," diye ters bir şekilde gülümsedi. "Seni tekrar görmek ne güzel, aşkım." Müzik değişti; Ossian'ın "The Riddle of the Fiddle" adlı jigine geçti. Fiddle'a'ya geçti. Neşeli bir melodiydi, sanki ozanlar da benim endişelerimi yok etmek, dondurucu gecemi aydınlatmak istiyorlardı. Kalabalık alkışladı, Fionna da alkışladı, birkaç kişi masaları geri iterek dans pistini açtı ve insanlar ritme uyarak ayaklarını yere vurmaya başladı. Artık yarı sarhoştum, ama daha çok içmem gerekiyordu. Kendime bir içki daha doldurdum ve ellerimin hala titrediğini saklamaya çalıştım.

"Dans et benimle," diye bir ses duyuldu.

Gözlerimin önüne uzanan parmaklara gözlerimi kırptım. Kaşlarımı çatarak, zümrüt yeşili eldiveni takip ettim, kan kırmızısı peri spiralleriyle kaplı bir omzun üzerinden ve sonunda gölgeli, parıldayan bir çift göze ulaştım.

"Eh?"

"Dans edebilirsin, değil mi?" diye sordu Phoebe.

"Hayır," diye homurdandım ve Black'imi bir dikişte içtim.

"Aslında dans edebilir," dedi Fionna. "Çok iyidir, onu gördüm."

Phoebe uzattığı parmaklarını sallarken, ben yaşlı kız kardeşe kaşlarımı çattım. "Bu şarkıyı seviyorum. Hadi dans et benimle. Yoksa bütün gece burada oturup somurtmayı mı planlıyorsun?"

"'Somurtmuyorum. Düşünüyorum.'

"'İçiyorsun.'

"Aynı şey."

"Dans et benimle, lanet olsun sana."

"Sihirli kelime ne?"

"Duskdancer bir kaşını kaldırdı, elini kalçasına koydu. *'Şimdi mi?'*

"Tsk tsk." Bardağımı ağzına kadar doldurup uzun bir yudum daha aldım. "*Lütfen* demeyi öğrenirsen hayatın çok daha kolay olur*,* Kitcat."

“Phoebe alaycı bir şekilde başını salladı. ‘Tanrıçalar ağzına dişler koyarak mükemmel bir pisliği mahvettiler, değil mi?’

“Kıvırcık saçlarını yüzünün üzerine atan duskdancer, o insan denizinin içine daldı ve ritimle ayaklarını yere vurmaya başladı. Bir bıçak gibi hareket ediyordu, saçlarındaki ateş ocaktaki alevler gibi yanıyordu. Odadaki bazıları ona kıskançlık, hayranlık ve arzu ile bakıyordu, ama o hiç fark etmedi. Gözlerindeki değişimin onu rahatsız edip etmediğini merak etmiştim, ama fark ettim ki gözlerini saklamasının sebebi utançtan değil, beladan kaçınmak içindi. Gerçek şu ki, Phoebe á Dúnnsair'in başkalarının düşüncelerine verdiği önemi yarım brass royale ile satın alabilirdin ve üstüne para bile kalırdı.

"Kalanını da içtim.

“‘Benim tanıdığım Gabriel de León, güzel bir kadının dans teklifini asla reddetmezdi,’ diye mırıldandı Fionna. ‘Ve bu, aforoz edilmeden *önceydi*.’

"Siyah şarabı tekrar kadehime doldurup iç çekerek, 'Bunu duydun mu?' diye sordum. "Yaşlı kılıç ustası alaycı bir şekilde, 'Ben bir pub sahibiyim, *şarkıları* duydum.

'Aslanın Sevgilisi'nin ilk notalarında bayılmayan tek bir hizmetçi bile yok, Gabe."

“Köşedeki adamlara dudaklarını sıkarak baktım. “Lanet olası ozanlar.”

"Onları suçlayamazsın. Efsaneler böyle şeylerden yapılır. Bir erkek ve bir kız, cennetin iradesine bile karşı gelerek birbirlerine bu kadar aşık olabilir mi?"

"Bak, bu onları nereye getirdi."

"Onlar nasıl? Aslan'ın aşkı? Ve yavrusu?"

“Gözlerim fincanımdan yukarı kaydı. Sessizliğim, tek kelime etmeden hikayeyi anlatıyordu. Fionna'nın yüzü daha da soldu ve bir an için, acımı onun bakışlarında, ham ve kanayan bir şekilde gördüm. Sesi titreyerek fısıldadı.

“‘Oh, Gabbie…’

“‘Bir kahramanın yapması gerekeni yaptım, Fi. Canavarı öldürdüm. Ama canavarın onu seven bir babası vardı.’ Başımı salladım ve homurdandım. ‘Lanet olası ozanlar.’

"Bu mutlu şarkılar için uygun bir dünya değil," dedi Fionna. "Ama tam da bu yüzden onları söylüyoruz. Zamanında hareket etmek gibi basit bir şeyde bile mutluluk bulunabilir."

zamanla hareket etmek gibi basit bir şeyde bile mutluluk bulunur.

"Ona yan gözle baktım. "Şimdi benden dans etmemi mi istiyorsun?"

“Başını geriye atarak yüksek sesle güldü. ‘Bu kalçayla mı? Dans günlerim *çoktan* geçti, eski dostum. Ama ben de tam bunu demek istiyorum.’ Kalabalığın içindeki zümrüt ve alev parıltısına başını salladı. ‘Müzikten tadını çıkar, Gabbie. Bu gidişle, yarın bütün dünya mezar gibi sessiz olabilir.’

“Onun gözlerine bakarak iç geçirdim. ‘Bir an önce yola çıkmalıyız. At bulabileceğimiz bir yer biliyorsan, sana minnettar kalırım.

"Lorson'un Kara Aslanı için her şeyi yaparım," dedi Fionna gülümseyerek. "Şimdi, yoluna devam et."

“Kupamı aldım, son damlasına kadar içtim. Sadece cehennemi birlikte yaşamış olanların verebileceği bir kucaklaşmayla, yaşlı kılıç kardeşimin yanağına öptüm. Derin bir nefes alıp, dönen bedenlerin arasından geçerek salona çıktım.

“‘İzin verir misin?’

“Phoebe sallanmayı bıraktı ve bana somurtarak döndü. “‘Sihirli kelime nedir?’

“Elimi kalbime koyup eğildim. ‘Bu dansın şerefine layık olabilir miyim?’

“Gözleri kıvrımlı saçlarının arkasında neredeyse tamamen gizliydi, ama altın renginde bir neşe parıltısı yakaladığımı sandım. "Sanırım."

“Bir kez daha eğildim, Phoebe'nin eldivenli elini tuttum ve birlikte dans edenlerin oluşturduğu okyanusa daldık. Ayakları hala çıplaktı ve ben onlara basmak istemiyordum, ama ne kadar çabuk uyum sağladığımıza şaşırdım. Duman, kahkahalar ve sevinç çığlıkları arasında tek vücut gibi hareket ediyorduk, hepimiz ritmi tutuyorduk.

"Yanan saçlarının perdesinden, diğer elimle beline dokunup onu biraz daha kendime çekince dudaklarının kıvrıldığını gördüm. O anda müzik daha da yükseldi, etrafımızdaki kahkahalar azaldı, o insan denizi içinde ikimiz tamamen yalnız kalmıştık. Türlerimiz arasındaki acımasız tarih bir an için silindi, kutsal olmayan büyüler ve katliam hikayelerinin fısıltıları o güzel şarkının içinde yutuldu.

“Melodi hızlandı ve biz birbirimize daha da yaklaştık, sıkıca sarıldık. Bir parçam hala bunun bir tür ihanet olduğunu hissediyordu, parmağımdaki alyans soğuk ve ağırdı. Ama kollarımdaki kadın sıcaktı ve şiddetliydi, kollarımdan çıkarken gülüyordu. Crescendo yükseldi, etrafımızdaki oda daha da kayboldu ve kısa ve kutsanmış bir an için her şeyi unuttum—kim olduğumu

ve nerede olduğumu, ne yaptığımı ve ne yapmam gerektiğini, tamamen büyünün etkisindeydim. Phoebe benden uzaklaştı, ben onu geri çektim ve şarkı sona ererken onu nefes nefese bir şekilde eğdim. Kalabalık alkışladı, ozanlar selam verdi ve duskdancer kollarımda güldü, bukleleri yüzünden geriye düştü. Garip bir şeydi, ama bu kadar yakınken, Phoebe'nin yeni gözlerinin sadece altın değil, değerli metallerin bir alaşımı olduğunu fark ettim - parlak platin, yanan bronz ve keskin gümüş, erimiş, geniş ve bana sabitlenmiş. Bakışlarım onun vahşi gülümsemesinden, çenesinden, uzun, pürüzsüz boğazına doğru kaydı.

"Ve orada, dövmeli derisinin altında atan, çarpan bir şey gördüm. "Bir damar.

"Farkına varmadan başım aşağıya doğru eğildi, nefesim Phoebe'nin boğazını gıdıklarken kalbi daha hızlı atıyordu. İçimdeki susuzluk parmaklıklara çarparak kükredi, her şeyin mutlu sonu sadece bir nefes, bir ısırık uzaktaydı. Onu istedim, Tanrım, hayatımda hiç bir şeyi bu kadar *istememiştim*, dişlerim uzamış ve sertleşmişti, tüylerim diken diken olmuştu.

“Başka bir şarkı başladı. Aramızdaki büyü bozuldu. Phoebe ve ben doğrulduk, yavaşça birbirimizden uzaklaştık, birbirimizi izliyorduk. Yanakları kızarmış, gözleri demirci ocağının kalbi gibi parlıyordu. Kalbim çılgınca atıyor, göğsümde çarpıyordu.

"Yaşlı kadın haklıymış," diye fısıldadı. "Sen dans *edebiliyorsun*."

"Belki." Boğazım kurumuş, yutkunarak cevap verdim. "Ama korkarım bu son dansımdı. Yatmam gerek."

"Bunu duyunca bakışları keskinleşti, gözleri etrafımızdaki tavernayı dolaştı. "Muhtemelen en iyisi. Önünde uzun bir yol var." Zarif ve zarif bir reverans yaptı, başını eğdiğinde bukleleri öne düştü. "Ayın bereketi seninle olsun, şövalye."

“Gözlerimi boğazındaki atan damardan ayırdım, cildim terden nemliydi.

"Günaydın, mademoiselle."

“Ve içimdeki susuzluk çığlık atarken, odadan kaçar gibi çıktım.”

V

BİR PARÇA MUTLULUK

“Karanlık en koyu halini aldığında ve umut gökyüzünden en uzak noktaya ulaştığında uyandım. Kadife gibi siyah karanlıkta gözlerimi açtığımda, dilimde hala likörün tadı vardı

dilimde, odun dumanının hafif bir kokusu ve altında eski bir söz gibi asılı duran başka bir koku vardı. Nerede olduğumu, beni neyin uyandırdığını merak ettim. Ve o kokuyu tekrar aldım — kalbimi göğsümde hızla çarptıran ve beni uykunun yırtık duvarlarından yukarı çeken parfüm kokusunu.

“Silverbell.

“Astrid ...

“Karanlıkta bana doğru süzüldü, ay ışığı sanki onu da seviyormuşçasına tenini öpüyordu. Tamamen çıplaktı, solgun ve mükemmeldi, gözlerim her santimini içiyordu; gözlerinin gizemi ve dudaklarının kırmızı vaadi, baş döndüren göğüslerinin eğrisi ve kalçalarının yumuşak kavisleri, ve daha aşağıda, bacaklarının arasındaki karanlık cennet. Ve kalbimin derinliklerinde bunun sadece bir rüya olduğunu bilmeme rağmen, onu görmek bile beni iç çekmeye zorladı.

"*Seni özledim,*" diye fısıldadı.

Yatağın ayak ucunda duran gelinim, örtüleri kaldırdı, gözleri parıldayarak benim de çıplak ve sert olduğumu gördü. Çarşafların altına süzülerek, ellerinin ve dizlerinin üzerinde yukarı doğru sürünerek, uzun saçları çıplak tenimi gıdıklarken, alabaster ve gölgeden bir dişi aslan gibi. Şimdi üzerimde beliriyordu, gümüş çan kokusu ile sarılmış, çarşaf cenaze kefeni gibi üzerine örtülmüştü.

"*Öpüşüşünü özledim*."

“Yüzü siyah nehirlerle çevriliydi, kırmızı dudakları aralıktı. Bir yılan gibi yaklaşırken, ben de onu karşılamak için yataktan kalktım, dudaklarını dudaklarımın üzerinde hissetmek için can atıyordum. Ama Astrid dudaklarının en hafif dokunuşuna izin verdi, bıçak gibi keskin tırnağını göğsüme koydu; en küçük parmağının baskısıyla tüm vücudum onun merhametine kalmıştı.

“‘Dokunuşunu özledim.’

"Uyluklarımın üzerine diz çöktü, jilet gibi tırnakları göğsümü okşadı, dövmeli karnımın çukuruna doğru indi ve sonunda pürüzsüz, sıcak penisime ulaştı. Dokunuşuna inledim, parmakları alev gibiydi, eli beni yavaşça ve çılgınca sardığında nefesim hızlandı. Yakınlaştı ve ben yine onun ağzına atıldım, ama bir kez daha, beni geri itmeden önce sadece kısa bir öpücük verdi. Ve bal çikolatası kadar koyu bir gülümsemeyle, ödülüne doğru eğildi.

"Senin tadını özledim."

"İlk dokunuşunu hissettiğimde inledim, sıcak ve yumuşak, kökünden ağrıyan ucuna kadar beni yalıyordu. Beni alaycı bir şekilde, dudakları üzerimde titrerken, ateşli tenime soğuk nefesi değiyordu. Benimle oynadı, okşadı, öptü, yoğurdu, yalvardı ve ben iç çekerek kalçalarımı yukarı doğru ittim, daha fazlasını istedim. O güldü, dilini son bir kez, acı verici bir an için üzerimde kelebekler çizdi, sonra sonunda beni ağzına aldı.

O anda tamamen ve tamamen onun oldum. Başım geriye atılmış, omurgam kavislenmişti, zamanın anlamını yitirmişti. Tek bildiğim dudaklarının ritmi, dilinin becerikliliği, beni alabildiği kadar derine zorlarken boğazının sıkılığıydı. Onu yönlendirmek için bir avuç saçını tuttum ve o onaylayarak homurdandı, ama gerçekte bu melodiyi çalan oydu. Ve öyle de yaptı — o, maestro; ben, artık onun şarkısında çaresiz. Daha sert, daha derin, daha hızlı emiyordu, o mutluluk verici tempo, gözlerimi kapatıp başlığı tutup hayatım pahasına tutunurken, inlemeleriyle hızlanıyordu.

"Durma," diye yalvardım. "Tanrım, *lütfen* durma."

"Ellerinin, ağzının, dudaklarının büyüsü beni öfkeli göklere daha da yükseğe çekti, geriye sadece düşüş kalmıştı. Sonumun gök gürültüsü gibi kalbimden yükseldiğini hissederek nefes nefese kaldım ve düşerken, gözlerimi kocaman açarak, tüm gökyüzüm alevler içinde, meşe başlık gürültüyle parçalanarak elimde parçalara ayrılırken, yüksek sesle ağladım.

“Beyaz ateş dilini kapladığında inledi, sanki çölde susamış gibi içiyordu ve benim verecek hiçbir şeyim kalmadığında bile denemeye devam etti, emdi, yuttu ve fısıldadı, ‘*Daha* fazla,’ ta ki zevk ve acı dayanılmaz hale gelene kadar. Parmaklarımı tekrar saçlarına doladım, onu yavaşça uzaklaştırdım ve o da isteksizce ağzından çıkmama izin verdi, hala acıyarak sertleşmiş penise, başını uyluklarımın üzerine bırakmadan önce, uzunluğu boyunca sıcak öpücükler yağdırdı.

"Tatlı Mothermoons, bunu bir süredir saklıyordun," diye mırıldandı. "Kalbim göğsümde sıçradı ve ben birden dik oturdum, kırık başlığa doğru geri çekildim. Şoktan ağzımdan tek kelime çıkmıyordu, gözlerim ağzım açık, gözlerim fal taşı gibi.

"*Phoebe?*"

"Alacakaranlık dansçısı bir koluyla kendini kaldırdı, bukleleri solgun tenine dökülüyordu. Çıplaktı, soluk ay ışığı dövmelerini ve yara izlerini aydınlatıyordu, çarşaf kalçalarının etrafında buruşmuştu.

"Burada içecek bir şey var mı?" Gözleri vücudumu taradı ve gülümsemesi keskin ve kötücül bir hal aldı. "Bariz olanlar dışında, yani."

"Burada ne *halt* ediyorsun?" diye sordum. Gözlerini kırpıştırdı, sanki ben bir aptalmışım gibi bana baktı. "Sen?"

Yataktan kalkmış, battaniyeyi de yanıma almıştım. White Rabbit'in en üst katındaki yatak odamdaydık, önceki gecenin anıları kafamda karışmış bir halde. Phoebe'nin ben uyurken buraya gizlice girmiş olabileceğini, onu aynı rüyamdaki kadınla karıştırdığımı fark ettim. Astrid'in görüntüsü hala zihnimde yankılanıyordu; uzun siyah saçları, derin siyah gözleri ve tonlarca ağırlığında bir gölgesi. Düşüncelerim fırtınalıydı; öfke, utanç, suçluluk, kafa karışıklığı, hepsi de şu anda yatağımda oturmuş, bana tamamen şaşkın bir ifadeyle bakan güzel çıplak kadın tarafından daha da karmaşık hale geliyordu.

"İyi misin?"

"Hayır, iyi değilim lan!" Soğuk ve çıplak olmaktan başka ne hissedeceğimi bilmeden odada volta atıyordum. Ama söz verdiği gibi, Fionna'nın kızlarından biri banyodan sonra giysilerimi yıkamak için almıştı, bu yüzden yerine battaniyeyi belime sarmak zorunda kaldım. "Ben hiç istemedim... Lanet olsun, bunu yapmanı istemedim, mademoiselle!"

Phoebe, çıplak ellerimle parçaladığım başlığı görünce kaşlarını kaldırdı. "Özür dilerim... ama az önce oldukça heyecanlı görünüyordun?"

"'O…' diye kekeledim, tamamen şaşkına dönmüştüm. 'Rüya görüyorum sandım! "'Bir kadın bunu iltifat olarak algılayabilir mi?'

"'Karımı hayal ettiğimi sandım!

"Phoebe o anda hareketsiz kaldı, şakacı gülümsemesi kayboldu. 'Oh.'

"Oda etrafına bakındı, sonra yavaşça çarşafı çekip üstüne örttü.

"*Oh,*" dedi yine.

"Çık dışarı." Duvara yaslandım, çömelerek oturdum. Parmağımdaki nişan yüzüğü o anda kurşundan yapılmış gibi geldi. "Lanet olsun, defol buradan."

"'… Özür dilerim.'

"Yatak odasının karşısına, o altın gözlere baktım, her zamanki keskinliği bekliyordum. Ama Phoebe bana içten bir şefkatle bakıyordu.

"Seninle dans ettiğin şekilde, seni istediğini sandım... ve az önce söylediklerin, ah, *lanet olsun,* sandım ki..." Phoebe başını eğdi, derin nefes aldı. "Haklısın, gitmeliyim."

"Onun, odasına dönmek için uzun ve soğuk yürüyüşe çıkmak üzere geceliğini giymesini izledim. Düşüncelerim hala suçluluk, kızgınlık ve kafa karışıklığıyla doluydu, ama Phoebe'nin yanaklarının utançtan kızardığını gördüm ve bir an için, belki de hayatımın ilk kez, kendimi onun yerine koymaya çalıştım.

"Astrid'i rüyamda gördüğümü ya da rüyalarımın nasıl olduğunu bilmiyordu. Phoebe'nin tek bildiği, uzun ve kanlı bir yolun sonuna kadar birlikte geldiği bir adamın, tehlikeli bir şekilde ona yaklaşarak dans ettiği ve karanlıkta ona yaklaştığında onu itmek yerine kendine çektiğiydi. Ve şimdi, o adi herif onu yatağından kovsa da, *ona* özür dilemek için hala yeterince yüreği vardı.

"Senin suçun değil," dedim ona ayağa
kalkarken. Phoebe bana sert bir bakış attı,
dudakları ince çizilmişti. "Lütfen," dedim.
"Gitmek zorunda değilsin."
"Artık kalamam. Beni aptal yerine koydun, Gabriel de León." "Aptal değilsin."
Yavaşça ayağa kalktım, onun bakışlarına karşılık verdim. "Affet beni. Kal."
"Tatlı Mothermoons," diye iç geçirdi. *"Git. Kal. Kitcat. Mademoiselle.* Sen bir günde yaz ve kış gibisin, yemin ederim. Senin sorunun *ne* istediğini bilmemen.'

"Ne diyeceğimi bilemeden omuz silktim. Denersem gelinimi hala görebiliyordum. Gölgeler onun siluetini kaybedip, rüyamdaki koku karanlıkta kaybolurken göğsüm acıyordu.

"Onu geri istiyorum, Phoebe."

"O zaman biraz yumuşadı, sert altın rengi gözlerinde gümüş rengi bir acıma parladı.

"Biliyorum," diye iç geçirdi. "Biliyorum, biliyorum. Ben de sevdiğim birini kaybettim. O acıyı anlıyorum. O *kanamayı*. Ama aynı zamanda bu hayatın kısa olduğunu ve

bu dünyanın *soğuk* olduğunu ve şu anda aramızda hissettiğim sıcaklığın, hissedebileceğim son şey olabileceğini de biliyorum." Dusksdansçı, öfkeyle kederin arasında gidip gelirken başını salladı. "Ayın şerefine, Gabriel, o *öldü*. Onsuz bir parça mutluluk bulmak ihanet değil. Sana evlenelim demiyorum."

"Biliyorum."

“İç çekerek titrek elimi saçlarımın arasından geçirdim.

"Biliyorsun, çoğu gün kendimi kontrol edebiliyorum. Bazen ikisini de hatırlayıp gülümsüyorum bile. Ama hala onu rüyamda görüyorum, Phoebe. Eskisi kadar sık değil, ama... bana geldiğinde, *o kadar* tatlı, o kadar güzel ve o kadar zarif ki... Seni onunla karıştırmamam gerekirdi."

“Phoebe o anda kaşlarını çattı ve gözlerinden alev alev yanan bir
örgüyü savurdu. “‘Hiçbir kadın *bunu* iltifat olarak algılayamaz.

“Hayır, ben öyle demek istemedim...”

“O kapıya doğru yürüdü ve ben bir anda yatak odasının diğer ucuna geçerek elini tuttum. Ama aceleyle dikkatli davranmadım ve avucumdaki gümüş yine onun cildine değdiğinde, acı içinde kükredi ve küfrederek kendini kurtardı.

“‘Dikkat et lan*et* olası—’

“‘Özür dilerim,’ dedim, avuçlarımı açarak geri çekilirken. ‘Affet beni, Phoebe.’ “Aegis'imin teninde bıraktığı izlere bakarak, keskin dişlerini göstererek bana öfkeyle baktı.

Türlerimiz arasındaki düşmanlığın, nefretin bir hatırlatıcısı; elimle ona dokunmam bile onun için zehir gibiydi.

"Sen yanılıyorsun," diye bağırdı, gözleri parıldayarak. "Ben lanet olası bir aptalım. Nereden geldiğini, ne olduğunu ve senin ne olduğunu unutmuş bir aptal. Dağlarda doğru söyledin. Seni lanet karların içinde bırakıp akrabalarımdan yardım istemeliydi. Burada işim yok, ve senin gibilerin yanında işim olmadığına eminim."

“Sanki benim tadımı ağzından çıkarmak istercesine yere
tükürdü. “‘Görüşürüz, *Silversaint*. “‘Phoebe...

“Kapı çarptı ve onun gidişinin gürültüsüne irkildim. “O anda karanlıkta
kaldım.

“Soğuk. Sefil.

“Ve bir kez daha, tamamen yalnız.

"Harika iş çıkardın, de León," diye iç geçirdim. "Sadece. *Lanet olası*. Harika."

VI

EN İYİ SOĞUK SUNULUR

YÜKSEK Sul Adair'in yalnız kulesinde Gabriel de León yavaşça öne eğildi ve şarap kadehini doldurdu. Jean-François, Son Gümüş Aziz'in yüz hatlarını, çelik grisi gözlerini, kılıç gibi keskin çenesini ve dövmeli derisinde belirgin izler bırakan yara izlerini inceledi.

"Kadınlarla aranız gerçekten çok iyiydi, de León." "Bence daha çok onlar benimle araları iyiydi."

"Belki," diye gülümsedi vampir. "Yine de, onlarla olan geçmişin, en kötü düşmanıma bile dilemeyeceğim türden."

Gabriel kaşlarını çatarak şarabıyla oynadı. "Bu söz bana hep garip gelmiştir, biliyor musun? *En kötü düşmanıma bile dilemem.* Bu, tarif edilemez bir acıyı tanımlamak için kullanılır, değil mi? Sanki en çok nefret ettiğin kişiye bile dilememekle, onu diğerlerinin üstüne koyuyormuşsun gibi. Ama şimdiye kadar hissettiğim en büyük acı? Belki ben soğukkanlı bir pisliğim, ama düşmanlarımın da aynı acıyı çekeceği düşüncesi, benim o acıyı yaşamış olmayı biraz daha katlanılır kılıyor."

Son Gümüş Aziz kadehini tek yudumda boşalttı.

"Bana öyle geliyor ki, acını en büyük düşmanına bile yaşatmayacağın bir şey olarak tanımlıyorsan, ya daha geniş bir kelime dağarcığına ihtiyacın var, ya da daha iyi düşmanlara."

"Ve şimdi M^lle^Dúnnsair'da bir düşmanın var mı?" Jean-François başparmağını yavaşça yaladı ve yeni bir sayfa çevirdi. "Yoksa öfkeniz yatıştıktan sonra öpüşüp barıştınız mı?"

"Tam olarak değil." Gabriel dövmeli elleriyle şişeyi aldı ve kadehini tekrar doldurdu. "Ertesi sabah kapısını çaldığımda Phoebe gitmişti."

Vampir gözlerini kırptı. "Seni terk mi etti?"

"Nasıl baktığına bağlı." Gabriel omuz silkti. "Augustin'de bir zamanlar yaşlı bir kitapçı tanırdım. Rue des Méchants'ta küçük bir dükkânı vardı. Adı M^me^Tatiana'ydı. Tatiana, yaşlılığında kendisine eşlik etmeleri için iki evcil hayvan besliyordu

evcil hayvanı vardı: M. Boots adında bir köpek ve Spatula adında bir kedi. Onlara kendi çocukları gibi bakardı ve onlar da onu çok severdi. Ama 63 yılının sert kışında, yaşlı Tatiana öldü.

"Kimse iki hafta boyunca fark etmedi. Komşuları dükkânına girince, Tatiana'nın cesedini depoda buldular. M. Boots, sahibesinin yanında soğuk ve hareketsiz yatıyordu, yanında ise sıcak ve sağlıklı bir şekilde Spatula oturmuş, patilerini temizliyordu. Köpek açlıktan ölmüştü. Kedi, hayatta kalmak için eski sahibesini kemirmişti. Köpekler ve kediler arasındaki fark budur, soğukkanlı. İlki seni koşulsuz sever. İkincisi ise, seni tahammül edemeyene kadar tahammül eder."

Gabriel geriye yaslandı ve şarabından bir yudum daha aldı.

"Onu aptal yerine koydum. Tanıdığım hiçbir kadın bunu gülümseyerek kabul etmezdi. "En azından giysilerim temizlenmiş ve yolun kirinden arındırılmıştı. yolun pisliği temizlenmişti. Çamurlu bir şafak söküyordu, ben de aceleyle White Rabbit'in ortak salonuna indim. Fi beni şafak vakti öptü ve hızlı bir kahvaltı servis etti. Eski yoldaşım bana ağır bir kış pelerini ve yolculuğum için erzakla dolu birkaç çanta uzattı. Eski kılıç kemerini takmaya çalışırken, kemerin artık beline sığmadığını fark edince bana alaycı bir gülümseme attı.

"Zaman hepimizi yiyip bitiriyor," diye iç geçirdi.

"Ben de gülümsedim ve üzülerek kafamı kaşıyarak, 'Ben... ah, yatağını kırmış olabilirim' dedim.

"Öyle bir gece miydi?" Yaşlı kadın arkama baktı ve Phoebe'nin ortada olmadığını fark edince kaşlarını çattı. "Senin vandal arkadaşın nerede?"

"Uyandığımda gitmişti."

"Ahhhh. Öyle bir akşamdı. İkinizin kavga edişine bakılırsa, tahmin etmeliydim."

“Kaşlarımı çattım. ‘Phoebe ve ben kavga etmiyoruz.’

“‘Yedi Şehit,’ diye alay etti. ‘İkinizin tek ihtiyacı olan şey, birbirinize takma isimler ve biraz neşesiz sevişmek, o zaman evli bir çift olursunuz.’

“‘Siktir git, Fi.’

“Yaşlı kadın başını sallayarak güldü. Bana verdiği pelerini üzerime atarak, küçük tavernasının sade ocağına son bir kez baktım. Dün geceki eğlence, uzun ve soğuk yolda hoş bir sıcaklık olmuştu. Ama Dior hâlâ Dyvok'un elindeydi ve onu kurtarabilecek tek kişi bendim. Fi ve ben, açlıktan kıvranan insanlarla dolu şafak vakti sokaklarda yolumuza devam ettik.

ve mülksüzleştirilmiş, şehrin kale tarafındaki bir nalbantın eline teslim edildi. Onun bunu hangi sihirle başardığını bilmiyordum — o geceler atlar bir servet değerindeydi — ama Fionna kısa süre sonra beni arkaya götürdü ve bana eyerlenmiş güzel bir kısrak sundu. O, örgülü yeleli, gümüş grisi tüylü kürkünde belirgin soluk desenleri olan uzun boylu bir savaş atıydı. Ön ayakları beyazdı ve yüzünde neredeyse bir kafatası gibi görünen bir leke vardı. O, cesareti ve dayanıklılığıyla ünlü Ossian ırkından bir tarreun'du.

"Bu senin eski Titan mı?" diye hayretle fısıldadım, hayvanın yelesini okşayarak.

Fionna başını salladı. "Titan'ı yıllar önce damızlık yaptım. Bu, onun en iyi oğlu. Adı Argent." Bana sevgiyle gülümsedi ve dizginleri uzattı. "Uygun geldi."

“Kafamı salladım, ne söyleyeceğimi bilemedim. Lachlan'da olduğu gibi, yine çok hızlı bir ayrılık yaşıyordum. Geçmiş gecelerden ortaya çıkan bir dost, bugün boğulduğum selde yok oluyordu. Dünyanın hali malum, bunun son görüşmemiz olabileceğini biliyordum.

"Günaydın, kardeşim," dedim, gözlerim yanıyordu. "Ve teşekkürler. Her şey için." "Kendine iyi bak," diye uyardı Fionna. "Eğer düşündüğüm yere gidiyorsan

... O piçler Tolyev'e yaptıklarını asla affetmeyecekler, Gabbie."

"Onu kollarıma alıp sıkıca sarıldım. 'Seni tekrar gördüğüme sevindim, mon amie.

"Sen de. Söylediklerimi unutma. Müziğin tadını çıkar, yapabildiğin kadar. Ve dışarıdaki o suratsız herife dikkat et, tamam mı?" Beni daha sıkı sarıp sarmaladı, sonra bizi ayırmak için popoma bir şaplak attı. "Eğer yok olursan, seni özleyecek birkaç kişi hala var."

“Ve sonra, oradaydım. Kalabalık liman kapılarından geçerek, ince karla kaplı soğuk sisin içine girdim. Surların etrafındaki gecekondu mahallesinden geçtim; o kadar çok hayat, o kadar çok gelecek, soğuk kanlı açlığa kurban gitmişti. Ama yine de, Dior'un izine geri döndüğüm için kalbim ısınmıştı ve Argent, donmuş Volta nehrini korkusuzca koşarak geçen, emin adımlı bir arkadaştı.

"Uzak kıyıya vardığımızda, 'Sana uyarmam gerek,' dedim. 'Son zamanlarda atlarla pek şansım yok. Ya da daha doğrusu, atlar benim yanımda pek şanslı değil.

Tarreun, umursamadan yanıt verdi ve ben de onu tırıs atmaya teşvik ettim. Ormanda, uluyan rüzgâr ve

ve Argent'in donmuş zeminde çıkardığı sesler dışında sessizdi. Yeni atım altımda köpürürken, kasları şişer ve nefes nefese kalırken, başımı eğik tutarak, üç köşeli şapkamı aşağı çekip Phoebe'nin bu yoldan gelip gelmediğini merak ediyordum. Onu düşündüğümde zihnim fırtınalıydı. Yatağımda yatarkenki anıları kanımı kaynatırken, parmağımdaki yüzüğün ağırlığı ve hala rüyalarımı süsleyen o gölgenin soğukluğu bu heyecanı dindiriyordu. Ama duskdancer iz bırakmazdı ve bu yolu kullanmışsa, ondan hiçbir iz bulamadım. Ölü ağaçlarda tek yaşam belirtisi tavşan izleri, ara sıra görünen sincaplar ve başımın üstünden hızla geçen kanatların gölgeleriydi.

"Güneye doğru dönerek, bir kez daha Dior'a doğru uzandım. Artık daha yavaş hareket ettiğini fark ettim ve Dyvok'lar varış noktasına ulaşmadan onu yakalayabileceğim umuduyla kalbimin hızlandığını hissettim.

"Keşke daha akıllı olsaydım."

Gabriel, küre üzerinde uçan soluk kelebeği izleyerek iç geçirdi.

"Üçüncü gece bana saldırdılar.

O zamana kadar geleceklerini biliyordum. O kanatları çok sık görmüştüm, ölü dalların arasından bir fare şahini görmüştüm, Phoebe ve benim Nightstone'da gördüğümüzle aynıydı. Bir süredir beni takip ediyorlardı, güneye doğru ilerlerken, korkunç Fa'daena, Keder Ormanı'nın kenarından dolanarak yaklaşıyorlardı. Ama sonunda geldiklerinde akıllıca davrandılar, saldırmak için sabaha kadar beklediler. Cesur Argent, ölü bir karaağaç ağacının yanında uyuyordu, tarreun'un yeni efendisinin yalnız figürü ağacın köklerinin arasında kıvrılmış, pelerinim başıma çekilmiş, yıpranmış eteğinden botlarım dışarı çıkmıştı.

"Arbalet oku karanlıktan ıslık çalarak çıktı, arkasında uzun bir gümüş zincir bırakarak. Pelerinimin göğsümün olduğu yere çarptı, altındaki eyer çantalarını delip geçti. Nişancı lanet okudu, hilem bir anda fark edildi, ama o an benim için yeterliydi, gölgelerden saldırdım ve Ash'i adamın bağırsaklarına gömdüm.

"*Güzel kırmızı, lezzetli kırmızı sniksnak snikSNAK!*

Adam homurdandı, ben *döndüm,* kan geceye sıçradı. Tatar yayı elinden düştü ve ben gümüş bir şey gördüm; paltosuna işlenmiş yedi yıldız. Ama talihsizliğime lanet etmek için vaktim yoktu, karanlıkta top mermisi gibi bir başka siluet belirdi, dört ayağı buzun üzerinde gümbür gümbür sesler çıkarıyordu. Bir köpek olduğunu anladım; iri, domuz gibi gözlü, parlak dişleri ortaya çıkmıştı. Onun saldırısından yana çekildim, Ash'i kaldırdım, ama o anda silah sesleri duyuldu, bir, iki,

BOOM BOOM, ve en sevdiğim göğsüme iki gümüş mermi isabet ettiğinde nefesim kesildi.

"*Oh, g-g-güzelim! S-s-s-s-seni hatırlıyoruz...*

Ash'i tutmayı başardım ve ölü ağaçların arasından bana doğru uçan başka bir şekle döndüm — siyah ceket ve gümüş çelik büyük kılıç, başka bir yedi yıldızın parıltısı. 'Aziz'in yakası yüzünü örtüyordu, üç köşeli şapkası aşağıya doğru çekilmişti, bana doğru uçarken sert yeşil gözleri sadece bir anlık göründü. Çaresizce savuşturdum, kan göğsümden akıyor, çıplak ayaklarıma sıçrıyordu. Kılıçlarımız çarpıştı, çeliğin sesi hafızanın koridorlarında yankılandı. O sanctus ile sarhoştu, ben ise ayık, ama yine de eskisi gibi dans ediyorduk, her darbeye karşılık vererek. Eğer başa baş dövüşse, kimin galip geleceğini bilemezdim — o, onu eğittiğim şeytan gibi savaşıyordu. Ama bizim oynadığımız oyun teke tek değildi.

"Tazı tekrar üzerime atıldı ve bir başka tatar yayı gölgelerden vurduğu anda bacağımdan bir parça kopardı. Testere dişli kafası omuz kemiğimi deldi, yaylı pençesi içimde açıldı. Ayaklarım yerden kesildi, karın üzerine düşerken kükredim, köpek hala bacağımı parçalıyordu. Onu tekmelediğimde çığlık attı, kan öksürürken, ellerimle donmuş karları tırmalayarak kendimi dikleştirdim. Ama omurgamda sert ve keskin bir şeyin kazındığını hissedince acı içinde nefes nefese kaldım, göğsümden kırmızı bir fışkırma ile dışarı fırladı.

"Sırtın," diye tısladı bir ses. "Kılıcım."

"İlk 'aziz' üzerime atıldı, bir eliyle bağırsaklarını tutarken Ash'i elimden almaya çalıştı. Bir şey kafatasıma çarptı ve beni yere devirdi. Sonra birçok ayak sesi duydum; en az bir düzine çift, geceye yankılanan bir çığlık eşliğinde her yönden üzerimize saldırıyordu.

"Onu öldürmeyin! Ama ona iyi davranmayın!"

“Botlar kaburgalarıma, başımın arkasına yağmur gibi yağdı, çan sesleri ve kırılan kemik sesleri tekmelerle aynı ritimde yankılandı. Donmuş zeminde top gibi kıvrıldım, yüzümü korumak için kollarımı kaldırdım, uzun zamandır kaybolmuş gün gibi parlak bir gece.

“Nefes nefese, kanlar içinde, sırt üstü döndürüldüm. Tanıdık bir figür, bana bakarken yakasını açtı, çenesinde sakal ve gümüş gül izleri vardı.

"L-Lachlan," diye fısıldadım. "Yapma..."

Eski çırağım dişlerini sıktı, dövmeli elini kaldırdı. "Siktiğimin *haini,*" diye tükürdü.

“Ve bir balyoz gibi yumruğu indi.”

VII

ÖLÜMÜNE DEĞER

“Yavaşça uyandım, gözlerimi sertçe kırpıştırarak, ağzımda kan vardı. Başka bir ‘aziz’ tarafından gıdıklanmayalı uzun zaman olmuştu ve kulemin çanları hâlâ çalıyordu, göğsümdeki gümüş mermi deliklerinden kırmızı kan akıyordu. Bileklerim ve ayak bileklerim gümüş çelikle kelepçelenmişti, donmuş ayaklarım çıplaktı. Altımda hareket eden kirli gri çamuru gözlerimi kısarak baktım ve Argent'in eyeri üzerinde karnım aşağıya doğru asılı olduğumu fark ettim. Başımı kaldırıp içinde yüzdüğüm bokun gerçekte ne kadar derin olduğunu görmek istedim.

"Gözlerimin üstüne kadar batmışım," diye fark ettim.

"Bir konvoyun parçasıydım, etrafımda iki düzine piyade askerleri yürüyordu. Zırh ve ağır botlar giymişlerdi, gözleri soğuk, parmak eklemleri yaralıydı; gördüğüm en kalpsiz piçlerdi. Cüppeleri kırmızıydı, Naél, Mutluluk Meleği'nin çiçeği ve kırbaçla işlenmişti. Yanımda oturan kadına baktığımda midem düğümlendi.

"Oh, lanet olsun..." diye inledim.

Onu hemen tanıdım elbette; uzun siyah saçları ve üçgen şapkasının altından çıkan sivri kakülleri, kırmızı tabardları ve sağ elindeki demir eldiveni. Onu en son Redwatch Manastırı'nda görmüştüm, Dior'u işkence ettikten sonra.

"Valya d'Naél, Kutsal Engizisyon'un kız kardeşi. "Günaydın, kafir," dedi dudaklarını kıvırarak.

"Günaydın, Sœur," diye iç geçirdim. "Tekrar karşılaşacağımızı hissetmiştim."

"O, kanı çekilmiş bir gülümsemeyle, *'Sadık kalpler tarafından cennete söylenen hiçbir çağrı duyulmadan* kalmaz' dedi.

Engizisyonun pençesine düşmek yeterince endişe vericiydi, ama bu sorunlarımın yarısı bile değildi. Çürümüş ormanların içinden dar bir yolda ilerliyorduk; ağlayan ağaçlar, gri buzlar ve dallarda mantar yığınları vardı. Ve hemen arkamda, sıra halinde, Ordo Argent'ın siyah giysili üç kardeşi at sürüyordu.

“İlki tanıdık gelmedi, ben hizmet ettiğimde tarikata girmek için çok gençti. Sūdhaemi doğumluydu, kısa kesilmiş siyah saçlı, zeytin tenliydi. Keskin ela gözleri vardı, sol kulağı yarısı kesikti, sol kaşında yara izi vardı. Karnı, önceki gece onu bıçakladığım yerden hâlâ sargılıydı ve ifadesi düşmanlıktan biraz daha iyiydi.

Üçlünün ortasındaki adam, eyerinde bir dağ gibiydi, paltoyu geniş göğsüne zar zor sığdırıyordu. Nordish'ti, gözleri koyu maviydi, sakalı griye dönmüştü. Sağ kolu dirsekten yoktu ve yüzünde, alnından çenesindeki çıkıntılı kemiğe kadar uzanan üç yara izi vardı. Omzuna tünemiş bir fare şahini, kahverengi gözleriyle beni izliyordu ve dün gece bana saldıran köpek, atının yanında yürüyordu. Koyu gri renkli, pençeleri ve burnu beyaz olan köpek, düz kafatası, domuz gibi gözleri ve Ossian av köpeğinin çelik gibi çenesi vardı.

“‘Xavier Pérez.’ Kanın tadını alırken öksürdüm. ‘Uzun zaman oldu,

Frère.’ “Bana sertçe başını salladı, sesi kumtaşı gibi pürüzlüydü.

‘Chevalier.’

"Çok güzel," dedim, köpeğe bakarak. "Adı ne?" "Saber," diye cevapladı iri

adam. Omzundaki şahin işaret ederek

“Bu Steel” diye ekledi.

"Çok güzel. Hazır laf açılmışken," diye eyerindeki kınaya başımı salladım, "Ashdrinker'a baktığın için çok naziksin. Ama onu geri alabilir miyim lütfen?"

"Korkarım ki hayır." Xavier'in yaralı dudakları gülüşsüz bir gülümsemeye büründü. "Ama teselli olacaksa, ona elimi sürmeye cesaret ettiğimde renkli görüşlerini paylaştı. Annemin namusu söz konusu oldu. Hatta defalarca."

“Zor durumuma rağmen gülümsedim. ‘Eh, sonuçta o *benim* kılıcım.’

“‘Ölülerin hiçbir şeyi yoktur, hain.’

Son "aziz" konuşurken başımı kaldırdım, onu görünce kalbim sızladı. Eski çırağım üç köşeli şapkasını çıkardı, kum rengi sarı saçlarını alnından geriye attı. Yeşil gözleri kohl ile çizilmişti, gümüş güller ve dikenler yanaklarından aşağıya doğru uzanıyordu, dişleri gülümsemesi ile parıldıyordu. O dişleri ilk gördüğüm anı hatırladım; Báih Sìde'nin yıkık duvarlarında çarpışırken bana doğru açılmıştı, çelik çeliğe, o çocuğun ne olduğunu anladığımda karnımda kelebekler uçuştu.

"Ne *olabileceğini*.

"Lachlan," diye iç geçirdim. "Seni tekrar gördüğüme sevindim, kardeşim."

"Bana *kardeş* deme *sakın*."

“‘Korkarım başka isimim yok.’ Dilimle sallanan dişimi dürterek kırmızı kan tükürdüm. ‘Buttercup nasıl? O saç kesiminle Buttercup'a benziyorsun. Vuruşların da öyle.’

““Dalga mı geçiyorsun?” Yeni dövülmüş, kılıcın üzerine kutsal yazılar kazınmış güzel bir kılıcın kabzasına sarıldı. “Yaptıklarından sonra *dalga mı geçiyorsun*, seni katil orospu çocuğu?”

“Sakin ol, á Craeg,” diye mırıldandı Xavier. “Bu hainin yeri darağacı, kesme tahtası değil.”

“‘İp mi?’ Boynumu uzatıp yukarıdaki gölgeliklere bakarak boğulan güneşi aradım. ‘Benim işaretimle doğuya gidiyoruz. San Michon’da ip kalmadı mı?’

“Sen Augustin'e nakledileceksin, kafir.”

“Yanımda oturan rahibeye bakmak için başımı çevirdim. Valya d’Naél konuşurken bana bakmaya tenezzül etmedi, gözleri önündeki donmuş ormana dikilmişti.

"İmparatoriçe Isabella, suçunuzdan haberdar edildi," dedi. "Kutsal topraklarda engizisyon askerlerini ve Ordo Argent üyelerini öldürmekle suçlanarak, Gözyaşı Kulesi'nde yargılanacaksınız."

"Çocukları katletmeye çalışıyorsan orası kutsal toprak değildir," diye homurdandım.

"Peki rahibeleri katletmek daha mı iyi?"

“Lachlan konuşurken ona baktım, yüzü öfkeden kararmıştı.

“‘Lachie, anlamıyorsun...’

"Yeterince anlıyorum! Abbot Greyhand! Sœur Chloe, Fincher ve diğerleri! Hepsini öldürdünüz! Forgemaster Argyle bana sizin yaptığınızı *söyledi*!"

"Argyle sana neden yaptığımı söyledi mi? Sana ne olduğunu söyledi mi?"

"Neredeler, piç kurusu?" Lachlan dudaklarını bükerek yere tükürdü. "Soğukkanlı kız kardeşin nerede? Derisini çalan fahişe nerede? Ve üçünüzün de hizmet etmek zorunda olduğu o solgun *cadı* nerede?"

“‘Yedi Şehit, Lachlan, Dior cadı değil! San Michon'da yaptığım her şeyi onun hayatını kurtarmak için yaptım! Chloe ve Greyhand onun boğazını kesmek üzereydi! Masum bir çocuğu öldürmek için...’

“Masum mu? Bu bir *şaka* mı?” Lachlan başını salladı, yeşil gözleri kırık cam gibi parıldıyordu. “Bilmeliydim. O yalancı fahişenin kollarına düştükten sonra sana güvenmememem gerektiğini bilmeliydim. Ama ne kadar *zayıf* olduğunu unutmuşum, Gabriel.”

Astrid'e yapılan hakareti görmezden gelerek derin bir nefes aldım ve Lachlan'ın yanındaki "azize"ye baktım. "Qadir'de omuz omuza savaştık, Xavier. Tuuve'de de. Beni *tanırsın*. Asla böyle bir şey yapmayacağımı bilirsin..."

"Senin zamanında San Michon için kanını döktüğünü biliyorum," diye cevapladı iri adam, sesi taş gibi sert. "*Ayrıca* kutsal tarikatımızı utandırdığını, kutsal yeminlerini bozduğunu ve sürgünden affedilmek için değil, Tanrı'nın evinde sadık kullarını öldürmek için döndüğünü de biliyorum." Başını salladı. "Ama hayır. Seni tanımıyorum, de León. Hiç tanıdım mı acaba?"

"Yanımdaki adama baktım, gözlerim yalvarırcasına. "Lachlan..." "Yeter," diye tısladı, elini kaldırarak. "Anne, senin
görmeye dayanamıyorum."

“Lachlan sosya'sını mahmuzladı, taze karın üzerinde toynakları gümbür gümbür ses çıkararak uzaklaştı. Xavier'in gözlerini aradım, ama o yakasını bağladı ve önünü bakarak beni tamamen görmezden geldi. Genç adam, benim bakışlarıma karşılık veren tek kişiydi, ela gözleri soğuk ve sakindi. On sekiz yaşında falandı, kısa kesilmiş siyah saçları ve düzgün çenesi vardı. Eyerine bağlanmış büyük kılıcının büyüklüğünden, Lachlan gibi Dyvok doğumlu olduğunu tahmin ettim.

"Adın ne, kardeşim?" diye sordum.

"Arash Sa-Pashin. Ama çoğu kişi bana Robin der."

Gülümsedim. "Bir şarkı kuşu kadar hızlısın, değil
mi?"

"Ustam, kuşlar gibi şarkı söylediğimi söylerdi. Onun sözüne güvenmek zorundaydım. Sonuçta bu günlerde pek kimse kalmadı." Beni baştan aşağı süzdü, dudaklarını büzüştürdü. "Biliyor musun, o bana senin hakkında hikâyeler anlatırdı, kahraman. Ben daha acemiydim. Benim yaşındayken yaptığın her şeyi anlatırdı."

“‘Peki ustan kimdi, hızlı Robin?’

"O, tekerlek işareti yaptı, bakışları soğuktu. 'Abbot Greyhand.' " 'Peki.'

Ben iç geçirdim. 'Bu gerçekten harika, değil mi?'

“Kar fırtınası altında yol aldık, vücudum ağrıyordu, ellerim kelepçeliydi, çıplak ayaklarım donuyordu. Gümüşle vurulmuştum, sürekli yanma hissi veren susuzluğum acıyı daha da şiddetlendiriyordu, ama şikayet ettiğimde Valya sadece ağzımı tıkamamı emretti. Ve böylece günlerce onların esiri olarak yol aldım, Dior'a uzandığım her an ıstırap ve acı daha da artıyordu.

"Onu asla terk etmeyeceğime yemin etmiştim. Ama karanlıkta ve soğukta, onun taşıdığı kana doğru her uzandığımda, onu daha da uzaklarda buluyordum.

"Her gün. Her saat. Her dakika. "Onu
kaybediyordum.

"Ve bu, sorunlarımın en kötüsü bile değildi.

Üçüncü gece kamp kurmak için durduğumuzda karın üzerine oturdum, tüm vücudum soğuktan uyuşmuştu. Adamlar ateş yaktı, Sœur Valya ateşin karşısında bana öfkeyle bakıyordu. Yemin ederim, o kadın geceleri beni asılı görmek için kendini tatmin ediyordu. Azizler bana günde sadece yarım pipo veriyordu ve daha da kötüsü, Valya adet dönemindeydi. Her nefesimde onun kanının kokusunu alıyordum ve üç gün sonra nihayet nerede olduğumuzu anlayabilmiş olmamı, içimdeki susuzluğa bağlayacağım.

"Genç Robin her akşam olduğu gibi ismine yakışır bir şekilde, eyer çantasından kan ağacı harpını çıkarıp hüzünlü bir melodi söylüyordu. Otuz kişilik bir grubun yataklarını hazırlamak zaman aldı, ama yerleştikten sonra, yemeğimi ve tuvalet molalarımı denetleyen iri yarı bir haydut - Thibault adında çirkin bir trol çocuğu - ağzımdaki tıkaçları çıkarıp bana bir yudum tuzlu su verdi.

"Burada ne işimiz var?" diye sordu.

"Kapa o tanrısız çeneni, piç," diye cevapladı haydut.

Onun emrini görmezden gelerek Xavier'in gözlerine baktım. "Neden buraya geliyoruz..."

Yumruk yüzüme çarptı ve beyaz bir ışıkla karın üzerine yığıldım. Kan tükürdüm ve bana vuran pisliğe öfkeyle baktım. Thibault'un sakallı yüzü çirkin bir sırıtışla parçalanmıştı, yumruğu bir kez daha kaldırmıştı. "Sana çeneni kapat dedim."

"Sakin ol, kardeşim."

"Konuşan Lachlan'dı. Saber'la birlikte bir ağaca yaslanmış, köpeğin kulağını okşarken, köpek neşeyle karları çiğniyordu. Beş tekerlekli tabancasını çıkarmış, eldivenlerini de çıkarmıştı, parmak eklemlerinin altında G O D S W I L L harfleri gümüş renginde kazınmıştı. Sol elinin üstünde eski, korkunç bir yanık izi vardı; derisi lekelenmiş ve kırmızı renkte iyileşmişti, hiç onun koruyucu mürekkebinin izi yoktu. Thibault'un bakışlarına karşılık verirken gözleri ateş gibi parlıyordu.

"Buralarda kafirlere merhamet yoktur, aziz," diye homurdandı iri yarı piç.

"Bu adam Sada Ilon'u öldürdü," dedi Lachlan. "Laure Voss. Danika ve Aneké ve korkunç Tolyev Dyvok'u teke tek dövüşte. Demir kelepçeler içindeyken köpek gibi dövülmeyi hak etmiyor."

"'Hak ettiğini Ağustos'ta görecek,' diye bağırdı Rahibe Valya. 'Bu adam bir mürted. Üç kez lanetlenmiş cehennem kölesi, elleri inananların kanıyla ıslak.

"'Çok düştü, Sœur,' dedi Lachlan başını sallayarak. 'Ve o asılırken gülümseyeceğim. Ama yolunu tamamen kaybetmeden önce, Gabriel de León bana

birkaç ders verdi. Ahlak hakkında. Merhamet hakkında. Ve adamların çaresiz bir tutsağı dövdüğü sırada sessizce oturup izlemeyeceğim."

“Lachlan bakışlarını tekrar Thibault'a çevirdi, sesi yaz esintisi kadar yumuşaktı.

“‘Onun kelepçelerini çıkarmaya cesaretin yoksa?’

"Haydut bir an daha baktı, sonra mırıldandı ve arkasını döndü. Lachlan'a minnetle başımı salladım, ama o beni tamamen görmezden geldi ve Saber'ı okşamaya devam etti. Onun benim savunmam için değil, ona aşıladığım ilkeler için harekete geçtiğini biliyordum. Aramızdaki öfkeye rağmen, eski çırağım iyi bir adamdı. Çamur ve kanla kaplı bir çukurda yetişmiş olmasına rağmen.

"Beni tekrar bağlayacaklarını biliyordum, bu yüzden Xavier'e döndüm. Ashdrinker, yaşlı azizin yanında kınında yatıyordu, gümüş rengi kılıcı karla kaplıydı. Xavier kendi kılıcını yağlıyordu, tek koluyla bunu oldukça iyi yapıyordu. Steel omzuna tünemişti, fare şahini keskin siyah gagasıyla tüylerini düzeltiyordu.

"Bu yol bizi Keder Ormanı'ndan geçirecek, Xavier."

Bana baktı, yara izleriyle kaplı yüzü gölgelerle kaplıydı. "Ee?"

"Son zamanlarda Fa'daena'dan geçen var mı aranızda?" Lachlan'a, sonra Robin'e baktım. "Bu imparatorluğun vahşi bölgelerinde karanlık yaklaşıyor, görmediniz mi?"

"Hikâyeler duydum," diye cevapladı Xavier. "Ama geminin beklediği Beaufort doğuda."

"Sana söylüyorum, bu ormanda işler yolunda değil. Burada cehennemin dibinde doğmuş gibi görünen bir geyikle savaştık. Ve kuzey ormanlarında gördüklerim, saçlarını diken diken eder."

“‘Çocuk masalları,’ diye alay etti Valya, alevlerin ötesine bakarak. ‘Biz en yüce Rab'bin sadık kullarıyız. Karanlıktan korkmayız, kafir. O *bizden* korkar.’

“Kadını görmezden geldim, dişlerimi sıkarak, *kokusu* beni sonbahar yaprağı gibi titretmişti. ‘Bana güven, Xavier. Fa’daena’da aptalların yolunda yürüyoruz.

"Senin yerinde olsam, kahraman," diye mırıldandı Robin, arpını akort ederken, "biri benim için kapatmadan önce ağzımı kapatırdım."

"Ama sen ben *değilsin*, evlat," diye homurdandım, öfkem ve susuzluğum beni ele geçirmişti. "Ben Lorson'un Kara Aslanıyım. İkizler Savaşı'nın galibi. Lanet olası Krallığın Kılıcı. Senin adını verdiğin kaç tane çocuğun var?"

"Gabriel," diye homurdandı Lachlan. "Bırak artık."

"Sana daha iyisini öğrettim, Lachie. Sana *kafanı* kullanmayı öğrettim." "Bana onurlu savaşmayı da öğrettin," diye tersledi. "Bir canavarca yaşamaktansa canavarca yaşamaktan daha iyidir. O katedralde o masum insanları katledenlerin onurlu insanlar olmadığı ortada. Başını salladı ve sonunda bana bakmaya tenezzül etti. "Yüce Kurtarıcı, Gabriel, sen bizim en *iy*imizdin. O fahişenin emriyle yeminini bozman yeterince kötüydü. Ama Tanrı aşkına, nasıl *böyle* bitmesine izin verdin?"

"Yine karım hakkında kötü konuşuyorsun, Lachlan, seni parçalarım..." "Kendine bir bak!" diye bağırdı. "*Susuzluk* seni ele geçirdi, Gabe! *Sangirè*! Kör bir adam bile görebilir! Havadaki kokusundan korktuğun için kız kardeşine *bakamıyorsun* bile! Cadın seni böyle mi köle yaptı? Siyah kanının vaadiyle seni iradesine boyun eğdirdi mi?'

"'Dior cadı değil, seni aptal piç!' Kelepçelerime vurarak hırıldadım. 'O kız yürüyen bir mucize! O günleri sona erdirebilir, Lachlan! Onda—'

"'Yeter!'

"Sœur Valya, demirden yapılmış parmağını işaret ederek ateşin etrafında çığlık attı.

"Bu kutsal toplulukta sapkınlık yayılmasına izin vermeyeceğim! Onu hemen susturun!"

"Haydutları üzerime çullandı, ağzıma bir tokat attılar ve başıma bela açtığım için beni tekmelediler. Xavier bana düşünceli bir şekilde kaşlarını çatarak kılıcını yağlamaya devam etti. Lachlan ateşin karşısına oturmuş, bana bakmayı reddederek somurtuyordu. Robin boğazıma bıçak gibi bakıyordu, sonra arpını tekrar eline aldı ve karanlıkta yumuşak ilahiler çalmaya başladı. Ve ben kendimi gökyüzüne bakarken buldum, bir kez daha yukarıdaki piç kurusunun ne yaptığını bildiğini umarak.

"Kardeşlerimle konuşmak, yaptığım her şeyin ve neden yaptığımı anlatmak istedim. Ama Valya beni susturdu, o pislik Thibault'un yemek yememe ve sigara içmeme izin verdiği birkaç dakika dışında ağzımı tıkadı. Ve böylece yolculuğumuza devam ettik, Fa'daena'da iki gün daha geçirdik, her akşam o lanet olası şeyi ağzımda, dişlerimin arasında sözlerim kaynarken, Dior ile aramdaki ince kırmızı ip giderek incelirken yatıp uyuduk.

"İlk adamımız ertesi gece kayboldu.

"Leandro adında bir Nordish delikanlıydı, gece nöbetindeydi. O sırada Fa'daena'nın kalbindeydik, mantarlarla kaplı gölgelik, azıcık gün ışığını bile engelliyordu. Şafak sökmeden uyandırıldık.

Leandro'nun yerine gelen Emilio adında iri yarı bir adam, uyanınca delikanlının kaybolduğunu fark etti. Tuvalete gitmiş, karanlıkta yolunu kaybetmiş olabileceği düşünülmüştü. Ama çevrede yapılan aramada hiçbir iz bulunamadı.

"Yedi Şehit, şuna bakın..."

"Konuşan, iki vahşi kardeşin daha sakin olanı Carlos'tu. Leandro'nun eşyalarını, sanki çocuk onun sırt çantasında ya da benzeri bir yerde saklanıyormuş gibi arıyordu ve bulduğunu akrabası Luis'e göstermek için havaya kaldırdı.

"Çubuklardan yapılmış, kabaca bir adam şekli verilmiş bir figürdü. Engizisyoncu cüppesi gibi kırmızı bir kumaş parçası giymişti, boğazına koyu renkli bir saç tutamı bağlanmıştı.

Luis kaşlarını çatarak fısıldadı. 'Bu...'

"Büyü," diye tükürdü Thibault, etrafımızdaki ormana bakarak.

Carlos çöp adamı ateşe attı ve çark işareti yaptı. Valya arama emri verdi, ancak Xavier ve Saber'in kokusunu almasına rağmen Leandro'dan hiçbir iz bulamadılar ve bir saat sonra engizisyoncu yola devam etmemizi emretti. Askerler sırt çantalarını omuzlarına yükleyip, sanki dokunmaya korkar gibi çocuğun eşyalarını geride bıraktılar. Ağzım tıkanmış olduğundan, gözlerimle uyarıda bulunmak ve azizlerin arasına bakıp başımı sallamak dışında bir şey yapamadım. Ama hayatları boyunca karanlığın sakinleriyle savaşmış adamları korkutmak için dal parçalarından yapılmış bir kukla yetmezdi, onları uyarmak için de katil bir hainin uyarısı yetmezdi.

"İki gece sonra bir sonraki adamlar kayboldu.

"Olay akşam yemeği sırasında meydana geldi. Ateş yanıyordu, genç Arash Sa-Pashin, lakabının kaynağı olan ötücü kuşlar kadar tatlı bir sesle şarkı söylüyordu. Yemek servis edildikten sonra, Philippe adındaki iri yarı, dişlek bir aşçı, iki kase eksik olduğunu fark etti.

“Jean-Luc nerede? Luis nerede?”

Carlos ayağa kalkarak ateşin etrafına bakındı. "Kardeşim?"

“Diğer adamlar da ayağa kalkarak saymaya ve aralarında arama yapmaya başladılar. Ancak Leandro gibi, onlar da hayaletler gibi ortadan kaybolmuştu.

“Meşaleler yakıldı, sık ağaçların arasında arama yapıldı. Robin ve Sœur Valya beni korurken, Xavier Saber ile ormana doğru ilerledi, Steel ise yukarıdaki kıvrımlı dalların arasında uçuyordu. Bir çığlık, gürültülü ayak sesleri duydum ve Thibault ile Carlos nefes nefese ve solgun bir şekilde engizisyoncunun yanına koştular.

"Kırk metre ötede işeme izleri bulduk, Rahibe," dedi Carlos nefes nefese. "Ve bunlar."

“Thibault, ikisi de çubuklardan yapılmış iki küçük heykelciği uzattı. Yine, engizisyoncu cüppeleri gibi yırtık kırmızı kumaş şeritler giymişlerdi ve boyunlarına saç telleri bağlanmıştı.

"Burada ne *haltlar* dönüyor?" diye fısıldadı Philippe, tavasını kaldırarak.

"Ormanlardan bir çığlık duyulunca kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. Zayıf bir çığlık.

Korku dolu. Acı içinde.

“Lachlan karanlığa gözlerini kısarak baktı. ‘O… Leandro mu?’

"Beş tane lanet tabancan olan sensin dostum," diye homurdandı Thibault. "Git *sen* bak."

"Sakin olun kardeşlerim," diye uyardı Valya. "Yüce Tanrı bizi koruyacaktır."

“Sorgulayıcının adamları ateşin etrafında daire oluşturdu, çığlıklar sönünce çelik ve meşaleleri havaya kaldırdılar. Ben hala zincirli halde karın üzerine oturmuş, Lachlan'dan Robin'e bakıyordum. Hepimiz bir şekilde cehennemi görmüştük. Ama Xav bile eli boş dönünce biraz keyifsiz görünüyordu.

“Sadece başımı salladım, hala ağzım tıkanmış halde, sadece gözlerimle konuşuyordum. *“Sizi uyarmıştım.*

“Ertesi sabah kampı bozduk ve Carlos'un kayıp akrabası hakkında itirazlarına rağmen, ormanın en yakın kenarına doğru güneye gitmeye karar verdik. Bu yoldan Beaufort'a ulaşmamız daha uzun sürerdi ve daha da kötüsü, takip edebileceğimiz bir yol yoktu; pusulalarımız artık çalışmıyordu, bir bar kavgasındaki sarhoş gibi sallanıp duruyorlardı. Ama Carlos hariç herkes, bu ormandan ayaklarımızın bizi götürdüğü kadar hızlı bir şekilde çıkmanın en iyisi olacağı konusunda hemfikirdi.

"Fa'daena'nın bir sonraki kurbanı Steel oldu.

"Fare şahini, efendisinin omzunda uyuyordu ve her saat başı uçup rotamızı kontrol ediyordu. Ama öğleden sonra, bir bakmaya gönderildi ve bir daha geri dönmedi. Xavier ilk başta telaşlanmadı, ama dakikalar saatlere dönüştükçe, adamlar sorgulamaya başladı ve 'aziz' korkmaya başladı. O ve Valya, askerler fısıldarken alçak sesle konuştular. Artık herkes korkmuş görünüyordu, uykusuz gecelerden gözleri morarmıştı. Lachlan'ın bakışlarıyla karşılaştım ve tekrar başımı salladım.

"Seni uyarmıştım lan.

"Artık kaybolmuştuk, güneşi az da olsa görebildiğimiz kadarıyla yönümüzü bulmaya çalışıyorduk. Gece nöbet tutanlar ateşin ötesinde hareket eden şekiller gördüklerine yemin ediyorlardı. Gözler bizi izliyordu. Düşük sesli homurtular duyuluyordu. Adamlar ışığın yanından ayrılmaya cesaret edemeden üçer dörder tuvaletlerini yapıyordu. Her gün dallar ve çalılar arasında, insanlara benzeyen budaklı ağaçların arasında zorlu bir yürüyüş yapıyoruz.

yüzler, tüyleri minik diller gibi kıvrılan çirkin kuşlar. Atlar ürkek, adamlar uykusuz, sinirler gergin.

‘‘Neden bu yolu seçtik ki?’ ‘‘Yüce Kurtarıcı, bunu gördün mü*?’ ‘‘Dün gece senin ölümünü gördüm*.’ *‘‘Bunu bana neden söylüyorsun?’*

Sekizinci gün, kampı topladığımızda, uyuduğumuz vadiyi çevreleyen bir dizi küçük dal adam bulduk. Her birimiz için bir tane yapılmıştı.

Dokuzuncu gün, küçük bir açıklıkta daha fazla kukla bulduk. Bir daire şeklinde dizilmişlerdi, ortada biri sırtüstü yatıyordu, Leandro'nun kılıcı göğsünden çıkmıştı. Valya birkaç vahşi tekmeyle onları parçaladı ve boş ormana kutsal metinleri haykırdı. Adamları, sorgulayıcının sırtına, o sonsuz, sessiz ağaçlara karanlık bakışlarla mırıldandılar.

"Onuncu gece her şey cehenneme döndü.

“Nöbetin ortasındaydık, her vardiyada dört adam görevliydi. Yine Celene'yi hayal ediyordum, beni Cairnhaem köprüsünden indirirken gülümsüyordu. Ama hayatımda duyduğum en korkunç çığlık beni uykumdan uyandırdı.

"Dik oturdum, kalbim göğsümden çıkacak gibi atıyordu. Saber çılgına dönmüştü, adamlar ateşten odun parçaları kapıyor, yüzleri kan çanağı, gözleri çılgına dönmüştü. Valya boğazından tekerleği kaldırdı ve ruhsuz çığlıklar devam ederken Vasiyetnameden alıntılar haykırıyordu.

"*Şimdi dönün, ey sadakatsiz krallar! Kraliçenize bakın!*" "Şehitler, bu da ne böyle?"

"O *lanet köpeği susturun*!"

Çığlıklar kesildi, sanki biri boğmuş gibi. Sessizlik dondurucu karanlığı yoğunlaştırdı, Xavier kanının gücüyle köpeğini susturdu. Lachie ve Robin, Dyvok'un ayısı ile süslenmiş göğüslerini kapatan paltolarının düğmelerini açtılar. Ama mürekkeplerinde hiçbir parıltı yoktu — bu aç ağaçların arasında bizi takip eden şey soğukkanlı bir yaratık değildi.

“Çığlıklar şarkıya dönüştü, şimdi daha yakındaydı; ürkütücü ve şekilsiz. Ve o doğaüstü şarkının altında, karanlığın derinliklerinden gelen acı ve dehşet dolu bir inilti duyduk.

"Siktir et beni," diye inledi Thibault, kılıcının kabzasını sıkarak. "Oh, Anne Denizkızı, sik *beni*."

“Daha fazla çığlık duyuldu, farklı bir yönden, zayıf ve korku dolu.

"Luis kardeş?" Valya, tekerleği havada tutarak bağırdı. "Luis kardeş, sen misin?"

"Ona yardım etmeliyiz," dedi Carlos. "Siktir *et,*"

diye tükürdü Philippe.

“O benim kardeşim, seni korkak *köpek*!” “O zaman git

ve onu kurtar!”

“Zincirlerimi boşuna çekiştirdim, dişlerimin arasına sıkıştırdığım derinin arkasından bağırarak. Saber yine havlıyordu, kampın etrafında kaos hüküm sürüyordu, gözlerim Lachlan'dan Xavier'e kayıyordu. Yaşlı 'aziz' kaşlarını çattı ve başımın arkasındaki koşum takımını çözdü.

"Kılıcımı geri ver, Xav," diye tısladım.

“Bu ne tür bir büyü, de León?” diye sordu Xavier. “Cadı seni almaya mı geldi?”

"Sana Dior'un cadı olmadığını söylüyorum. Şimdi *lanet kılıcımı* ver!" "Onu

susturun!" diye bağırdı Valya.

"Kardeşler mi?" Robin, arkadaşlarına bakarak mırıldandı. "Ne yapacağız?"

Lachlan ateşten yanan bir odun parçası kaparak havaya kaldırdı.

bağırdı ve fırtınanın ortasında sakin bir sesle adamların dikkatini çekti. "Beni dinleyin! Orada Tanrı'nın adamları var ve biz inananları böyle bir kadere terk edemeyiz! Robin, Thibault, burada kalın ve haini gözetleyin. Geri kalanlar benimle gelsin. Aralarınızda üç metre mesafe bırakın ve meşaleleri yakın!"

Askerler, Lachlan'ın demir gibi emriyle korkularını yenerek itaat ettiler. Xavier bana kızgın bir bakış attı, ama Lachie'nin peşinden karanlığa daldı. Robin, bandolierinden tekerlek kilidi silahını çekti, diğer elinde ise güçlü kılıcını tutuyordu. Thibault, genç "aziz"in yanına sokuldu, elindeki kılıç titriyordu. Kalbim güm güm atıyordu, korku odun dumanı ve çürük kokusuyla karışmış, ölü odunlar kaybolan yoldaşların sesleriyle yankılanıyordu.

"Beni bu zincirlerden kurtar, Sa-Pashin," diye uyardım.

"Kapa çeneni, kahraman."

Thibault'un kemerindeki anahtarlara başımı salladım. "Dışarıdakiler kuzey ormanlarında gördüklerime benziyorsa, fazladan bir çift ele ihtiyacın olacak dostum."

"*Kapa çeneni* dedi," diye tükürdü Thibault ve beni tekmeledi.

Sessizlik çöktü, sadece askerlerin bağırışları ve daha zayıf çığlıklar bozuyordu. Thibault karanlığa gözlerini kısarak baktı, Robin gölgeleri taradı; ağaçların arasında hayaletler gibi titrek ışıklar, metal üzerinde bir ateş parlaması, hızla

kayboldu. O anda kelepçelerime vurarak tükürdüm. "Eğer öleceksem, ayakta ölmek istiyorum, lanet olası!"

"*Beni* lanetle mi?" Robin alaycı bir şekilde sordu. "*Seni* lanetle*,* de León."

"Genç adamın sesi düşük bir hırıltıydı, gözleri o korkunç karanlığa dikilmişti.

"Tanrım, Greyhand'in senin hakkında nasıl konuştuğunu duymalıydın. Anlattığı hikayeleri. Başını salladı, alaycı bir gülümsemeyle. "Çaylaklar geceleri kışlada uyurken, yaptıklarını fısıldaşırlardı. Lorson'un Kara Aslanı. Kızıl Glade'in Kasabı. On altı yaşında İmparatoriçe'nin kılıcıyla şövalye ilan edildin. Bizim için bir efsaneydin. *Benim için*."

"Acı bir kahkaha attı, bana nefret dolu bir bakış attı. Kirli karda dizlerimin üstünde, susuzluktan kıvranırken, boynum hainlerin ilmiğine mahkumdu.

"'Kahramanlarınla asla tanışma, sanırım.

"Senin kahramanın olmak istemedim ki," diye bağırdım. "Sen benim hakkımda sadece sana *anlatılanları* biliyorsun. İmparatorun orduları senin gibi genç kanlılarla doluydu, Robin. Büyüyünce benim gibi kahraman olacaklarını sanan çocuklar. Gerçek şu ki, çoğu isimsiz mezarlara gömüldü ya da düşmanlarımızın saflarına katıldı. Bu, hiçbir ozan şarkısı ya da şömine başı efsanesi anlatmaz. Ama onların amacı da bu lanet olasıca şey."

"Senin hikayen bize umut verdi. Bize cesaret verdi..."

"Size boyunlarınızda bir ilmek verdi! Greyhand benden *nefret ediyordu*! O size cesaret vermek için o hikayeleri anlatmadı; o piç kurusu size ölmeniz için bir neden verdi! Isabella'nın kendi kılıcıyla beni şövalye ilan etmesi benim hak ettiğim için değildi. O kaltak, senin gibi binlerce *aptala* kılıç kapmak için bir neden vereceğini biliyordu!"

"'Kapa çeneni,' diye tısladı.

"Bana hain mi diyorsun? Beni canavar mı sanıyorsun?" diye alay ettim, başımı sallayarak. "Ben, o orospu efendimizin yarısı kadar bile canavar değilim, evlat. Yarısı kadar bile *korkak* değilim."

"'Kapa. Çen*eni*.'

"Gerçek en keskin bıçak, değil mi? Benden nefret etmekle haklısın, çocuk. Ben, hakkımda söyledikleri şarkılardaki gibi biri değilim. Onların benim hakkımda uydurduğu efsaneye hiç benzemiyorum. Ben sadece bir insanım. Sizin gibi kusurlu, zayıf ve berbat bir insan. Ama tüm hatalarıma, *tüm* günahlarıma rağmen, masum bir çocuğun kanını dökmenin doğru olduğunu hiç düşünmedim." Gözlerine bakarak gülümsedim. "Greyhand'i öldürdüğüme memnunum. O lanet *bir köpek*ti*,* Sa-Pashin."

Robin keskin dişlerini göstererek hırladı, tabancasını kaldırıp kafama doğrulttu. Ve genç adam arkasını döner dönmez, o şekil

o çarpık ağaçların arasından ortaya çıktı.

"*Tanrı* aşkına... ne oluyor?" diye fısıldadı Thibault.

“Su gibi hareket ediyordu. Yıldırım gibi. Keskin dişleri ortaya çıkmış, şeytani pençeleri açılmıştı. O adamların son birkaç gündür bizi takip ettiğini düşündükleri kötülüğün neye benzediğini hiç bilmiyordum. *Kendi* korkularımın aldığı şekli, birkaç dakika önce gölgelerde onu görene kadar biliyordum. Ama şimdi ağaçların arasından bize saldıran, bir peri korkusu ya da çarpık bir canavar değildi, ne de şömine başında anlatılan hikayelerdeki korkunç yaratıklar. O, çok daha hoş bir şeydi.

“Alev gibi saçlar.

“Altın gibi gözler.

“Uzun zamandır kayıp olan şafak
kadar güzel. “Bonsoir, Kitcat.”

VIII

LIONESS

“DIOR, Jènoah'ın gardırobundan o elbiseyi çıkardığında, ne düşündüğünü bilmiyorum. Belki de bir lordun şatosunda bir anlık dinlenme bulacağımızı ya da bir balo elbisesinin başarı için gerekli olacağı bir durumla karşılaşacağımızı hayal etmişti. Belki Phoebe'nin onu giydiğinde güzel görüneceğini düşündü, ya da belki de onu giyip çıkarken nasıl görüneceğini merak etti. Ama o kıyafeti seçerken kızın aklından ne geçiyorsa, duskdancer'ın onu giyip benim hayatım için savaşacağını asla hayal etmediğinden eminim."

Gabriel şarabından uzun bir yudum aldı ve omuz silkti.

"Ama işte buradaydık.

Eteğini kalçalarına kadar yırttı, böylece daha hızlı ve sessiz hareket edebilecekti. Ve bir hayalet gibi sessizce Robin'e doğru ilerledi. Genç adam da fena değildi, sonuçta beni eğiten adamın öğrencisiydi. Ama o aceleyle bir atış yaparken, ben dizlerine bir tekme attım, dengesini bozdum ve sonra Phoebe üzerine atladı, pençeleriyle bir vuruşta bağırsaklarını deşti. Thibault, Robin yere yığılırken çığlık attı, ama ben ayağa kalkıp kelepçelerimi boğazına doladığımda çığlığı kesildi. O sendeledi, ikimiz de düştük, ben onun kafasını ateş çukurunun etrafındaki taşlara defalarca vururken o homurdandı.

Karanlıkta alarm çığlıkları yankılandı, Robin bir eliyle parçalanmış bağırsaklarını tutarken kılıcını kaldırmaya çalıştı. Phoebe onun üzerine atladı, dizleriyle omuzlarını sabitleyip keskin başparmaklarını gözlerine bastırdı.

"Yapma!" diye bağırdım.

"Duskdancer bana öfkeyle baktı, elleri kan içindeydi. Ben çoktan Thibault'u sırt üstü çevirmiştim, büyük adam kemerinden anahtarları alırken inliyordu.

"Onu öldürme, Phoebe."

"Delirdin mi? O seni öldürmeye

çalıştı..."

"Bırak onu, atları al."

“Karanlıkta bir bağırış duyuldu, ayak sesleri yaklaşıyordu.

"Benim gibilerin yalvarmasını sevdiğini biliyorum, mademoiselle," diye yalvardım. "Ama bunu düzgünce yapmaya vaktimiz yok. Bana güven, tamam mı? Bu çocuk ölmeyi hak etmiyor."

“Ormanda daha fazla bağırışlar duyuldu, titreyen meşaleler bize doğru geliyordu. Bileklerim artık serbestti ve Phoebe Robin'in bandolierini yırtıp karanlığa fırlatırken, ben de ayaklarımdaki kelepçeleri çözmeye çalışıyordum.

"Duskdancers ve soğukkanlıların dostu." Robin kan öksürdü, acı soğukta bağırsakları buharlaşıyordu. "Sen, sana taktıkları isimdeki tam bir hainsın, de León."

"Eğer bu doğru olsaydı, genç kan," dedim, "sana iyi geceler değil, elveda öpücüğü verirdim."

“Kelepçelerimi Robin'in kafasına savurdum ve onu bayılttım. Çocuğa bir darbe daha vurarak, botlarını çıkardım, bandolierimi ve malzemelerimi aldım. Alevlerin etrafına bakındığımda, Xavier'in Ashdrinker'ı da yanında götürdüğünü fark ettim. Onu geri almak için onunla dövüşmekten başka çarem yoktu. Ama Phoebe atların yanındaydı, Valya'nın kısrağına binmiş, kanlı dişlerinin arasından tıslıyordu.

"Kıçını kaldır!"

"Robin'in büyük kılıcını aldım ve Argent'e doğru açıklığa doğru topallayarak ilerledim. Eğer daha az yürekli ve daha akıllı olsaydım, diğer atları öldürerek onların peşimizden gelmelerini engelleerdim. Ama çaresiz hayvanları öldürmek için özel bir pislik olmak gerekir, Tarihçi, ve ben kesinlikle bir pisliğim, ama görünüşe göre bu konuda o kadar da özel değilim. Onların kıçlarına vurarak, onları dağıtmak için bağırdım. Argent'ın sırtına tırmanıp, zümrüt yeşili ve kırmızıya bulanmış, erimiş altın rengi gözleri olan duskdancer'ı süzdüm.

"Çok geç kaldın."

"Bana inanamayan bir ifadeyle baktı. 'Sanırım senin patronun...'

"Merci, mademoiselle." Hayali bir şapka kaldırdım. "Yine benim zavallı kıçımı kurtardığın için."

"O alaycı bir şekilde güldü ve pençelerini atının yelesine geçirdi. Sonra yola çıktık, ölü ormana doğru gürleyerek ilerledik, yakalayanlar arkamızda bağırıyordu. Gece zifiri karanlıktı, kışın kalbi kadar soğuktu, ama soluk kan ve duskdancer'ın gözleri o karanlıkta hala net görebiliyordu, atlarımızı çalıların ve dikenlerin arasından, sıradan insanların koşabileceğinden daha hızlı bir şekilde yönlendiriyordu.

“Sorgulayıcı ve arkadaşları bizi yaya olarak takip edemezdi, ama bir gümüş azizin avını yakalamak için ne kadar uzağa gidebileceğini çoğundan daha iyi biliyordum ve şimdi arkamızda üç kişi vardı. Böylece, bir sonraki alacakaranlığa kadar yol aldık ve sonunda uzun, bükülmüş bir meşe ağacının yanında nefes nefese durduk. Ağacın gövdesi on yıllar önce yıldırım tarafından yarılmış, kalbinden oyulmuş bir oyuk oluşmuştu. İçine küçük bir ateş yaktım ve gece etrafımızı yumuşak ve derin bir sessizlikle kaplarken ikimiz de içine kıvrıldık.

"Takip edenleri dinlerken, sadece rüzgârın uğultusunu duydum.

"İtiraf etmeliyim ki, bu çok ustaca bir zihin oyunu oldu, mademoiselle." Kafamı sallayarak güldüm. "*Ben* bile tek başıma işemeye korkmuştum."

"Ay Tahtası'nda da aynısını yaparız." Phoebe gülümsedi. "Topraklarımıza çok yaklaşan yabancıları uğurlarız. Küçükken bunu oyun yapardık."

"Oyun mu?"

"Evet," diye başını salladı, ateşin ışığı vahşi gözlerinde dans ediyordu. "Ben sekiz yaşındayken Bann Fìageal'ın eteklerinde bir yerleşim yeri bulduk. Misyonerler, paganlara Tek İnanç'ı getirmeye çalışıyorlardı, değil mi? Onlarla eğlencemiz bittiğinde, keçilerinin kanla süt verdiğini ve ahırlarında bir şeytanın yaşadığını, geceleri kadınlarına günahları fısıldadığını sanıyorlardı." Phoebe vahşi ve keskin bir kahkaha attı. "Sırtlarında sadece giysileriyle Dún Fas'a kaçtılar."

"O da oyun muydu?" diye alay ettim. "Ne tür bir çocukluk geçirdin?"

Gülümsemesi kayboldu, sesi alçaldı ve yumuşadı.

“‘Halkımın bir geleneği vardır. Bir çocuk on iki yaşına geldiğinde, en yaşlı kadın akrabası ona bir tohum verir. Meşe ya da karaağaç. Çam ya da huş ağacı.’

Phoebe boğazındaki işlemeli deri yakayı işaret etti ve ben, düğümlerin arasına sıkıca bağlanmış küçük kahverengi bir çam tohumu fark ettim.

"Ne için?" diye sordum. "Şans mı?"

“Savaşta takarsın. Böylece öldüğün topraklarda bir şeyler yetişir. Benim çocukluğum nasıldı diye mi soruyorsun?” Phoebe omuz silkti ve gözlerime baktı. “Kısa bir çocukluktu, Silversaint.”

“Bunu bir an düşündüm, yanağını kesen yara izini inceledim. “‘Beni nasıl buldun? Ve neden…’ diye iç geçirdim. ‘Neden geri geldin?’ “‘Beş at ve iki düzine adamı takip etmek kolaydır. İkincisi ise…’ “Başını eğdi, ateşe baktı ve sessizliğin

alacağım tek cevap olduğunu anladım. Önemli değildi, sanırım... Önemli olan, geri dönmüş olmasıydı.

önemli olan buydu. Düşman olarak yetiştirildiğim bir kadının, her zaman dostum olarak gördüğüm adamlardan beni kurtardığını düşünmek garipti. Bu canavarın benim kurtarıcım olması.

Sessizliğe büründük, sessiz düşüncelerle boğuştuk. Gece dondurucu soğuktu, ama meşe ağacından yapılmış barınağımız sıcaktı, ateşimiz yataktaki anıları kadar parlak yanıyordu.

"Dün akşam..." diye başladım.

"Kendini bu kadar zorlama," diye iç geçirdi. "Ve bana bu lanet olası işkenceyi yapma. Ben aptaldım, sen de bir pislik. Öyle bırakalım, olur mu?"

Aramızda sadece bir adım vardı, ama o adım bin kilometre gibi geliyordu. Yine de eldivenimi çıkardım, cildime değen gümüşe dikkat ederek elimi onun elinin üzerine koydum.

"Sen aptal değilsin, Phoebe á Dúnnsair. Sen bir dişi aslansın."

“İkimizin oluşturduğu küçük çemberin içinde bana yan bakarak baktı. Ama gözleri demir gibi sert olmasına rağmen dudakları gülümsemeye kıvrıldı. Nişan yüzüğünün olması gereken yere, mürekkebe doğru başımı salladım.

"Senin aslanın kimdi?"

Phoebe, sanki bu soruyu benden duymayı hiç beklemiyormuş gibi gözlerini kırptı. Kalbim on kez atana kadar nefesini tuttu, sonra sonunda cevap verdi.

"Adı Connor'dı." "Onu

nereden tanıyordun?"

Yine cevap vermesi biraz zaman aldı. Bu isteksizliği tanıyordum; kendimde de görmüştüm. Sevdiğin biri senden alınca, geriye kalan tek şey onun anılarıdır ve bu anıları paylaşmak, onları bir şekilde daha az *seninmiş gibi* hissettirebilir. Sanki bir parçasını, kaybettiğin kişinin bir parçasını da veriyormuşsun gibi.

"İlk başta onu tanımıyordum," diye içini çekerek sonunda cevap verdi. "Düğün gecemizde tanıştık."

“Buna kaşlarımı kaldırdım ama hiçbir şey söylemedim.

"Siz Lowlanders'ların, Moonsthrone'da erkeklerin ve hayvanların derilerini çaldığımızı uydurduğunuzu biliyorum. Bizi büyücü ve et cadısı olarak gördüğünüzü biliyorum. Ama Fiáin'in lütfu, alacakaranlıkta dans etme yeteneği, kanla aktarılır. Mesele şu ki, bu yetenek ebeveyn ölene kadar çocuğa geçmez. Mothermoons ve Father Earth dengeyi bu şekilde sağlar.

“Annem bu yeteneğe sahipti. O, Dúnnsair'in Rígan-Mor'uydu. Savaşçı, değil mi? O kadın tabut çivisi kadar sert biriydi. *Tanrıça* gibi savaşırdı. *“Parlak* yanın” derdi bana ve kız kardeşime. *“Kısa ama* parlak. *Ama* parlak.” Altı savaşta klanımızı zafere taşıdı. Alacakaranlık dansçısı içini çekti. “Ama yedincisini kaybetti. Ben on dokuz yaşındayken Loch Shior savaşında öldürüldü. Onu öldüren Angiss á Barenn, Kurt, hala onun derisini ganimet olarak taşıyor.”

Phoebe başını salladı ve bir pençesiyle yara izlerinin çizgilerini takip etti.

"Annem öldürüldükten sonra, küçük kız kardeşim Torrii ve ben hediyeyle kutsandık.

ama Barenn hala bize baskı yapıyordu. Karanlık şeyler ormanda yükseliyordu. Ve sülükler Highlands'ı yağmalamaya başlamıştı. Tolyev Dyvok'u öldürdüğünde yarattığın fırtına Moonsthrone'a kadar ulaştı, Silverboy. Etrafı fena batırdın."

"Dansçılarla uğraşmak onların aklının ucundan bile geçmezdi."

Phoebe omuz silkti. "Untamed, Crimson Glade'deki yenilgilerinin ardından dağıldı. Saklanacak gölgeler aradılar. Ve en büyük kızları eve döndü."

“‘… Lilidh mi?’

“Phoebe başını salladı. ‘O, Moonsthrone'un bir çocuğuydu. Yüzyıllar önce. Artık hiçbir klan onu kendilerine ait saymıyor. Kalpsizler, Tüm Anneler ona bir isim verdi. Kış Karısı. O, ebeveynlerin çocuklarına geceleri anlattıkları bir korku hikayesiydi. *İşlerini yap, yoksa Kalpsizler seni yakalar*, derlerdi. Ama Tolyev'i öldürdükten sonra, yaralarını sarmak için geri döndü. O ve çocukları, ormanın kenarlarında yaşıyorlardı. Kane. Draigann. Et için bize saldırıyorlardı. Annem öldükten sonra klanımın kaldırabileceği bir sorun daha.

Phoebe alevlere bakarak yumuşak bir sesle konuştu.

"Saoirse'nin annesi, teyzem Cinna, ailemin Auld-Sìth'i. Barış Getirici. O bir kahin. Bir rüya gezgini. Highlands'ın en büyük şifacısı, her zaman kırılanları onarmaya çalışır. Klanımızın geleceğini güvence altına almak için, Barenn ile savaşmış diğer klanlarla bir anlaşma yaptı. Ben, Lachlainn Klanı'nın en büyük kutsanmış oğluyla evlenecektim. Torrii, Treúnn'un kutsanmış oğlu. Onların gücüyle, biz Dúnnsair'lar hayatta kalacaktık."

"Kaşlarımı çatarak, tuttuğum elime, parmağındaki mürekkebe baktım.

"Buna zorlandın mı?"

"Bizim geleneklerimizde öyle değil. Moonsthrone'da kadınlar seçer. Erkekler seçilir."

“Phoebe başını salladı ve içini çekti.

“‘Kız kardeşimle savaştım, ta ki
“‘Akrabalarımızla savaştık, ta ki
“‘Highlands ile savaşırız, ta ki, “‘Dünya
ile savaşırız.’

“Anlamadan başımı salladım.

“‘Bu bizim eski bir şarkımız. Ay Tahtı halkını bir araya getirecek hiçbir şey, ortak bir düşman kadar etkili olamaz. Tanımadığım bir adamla evlenmek fikrinden nefret etsem de, Fiáin tarafından kutsanmış kişiler çok nadirdir. Kız kardeşim ve ben değerliydik ve bu değer ailemizin geleceğini satın alabilirdi. Bu yüzden gururumuzu bir kenara bırakıp düğün şölenine gittik.’

Phoebe alaycı bir şekilde güldü, gözleri bulanık ve uzaklara dalmıştı.

“‘İlk başta ondan *nefret ettim*. Benim Connor'ım. Benden büyüktü. Kibirliydi. Yıllarını Moonsthrone'un ötesinde seyahat ederek geçirmişti. Hatta bir kez Augustin'i bile ziyaret etmişti. Şiir biliyordu. Felsefe. Teoloji. Beni taşralı bir köylü gibi hissettiriyordu. O adam, ay lanetli bir ukala.

“‘Dağların ötesine mi seyahat etti? Senin soyun için bu çok nadir bir şey.

Connor'ın kanında büyüklük vardı. O, Ailidh Stormbringer'ın soyundan geliyordu. Türümüzün tanıdığı en güçlü Rígan-Mor'du. Connor, tıpkı onun yaptığı gibi, bir gece klanları birleştirmek hayali kuruyordu. Ama dünyayı yönetmeye çalışmadan önce onu tanımak istiyordu.

“Bir kaşımı kaldırdım. ‘Kraliyet ailesinden biriyle mi evlendin? Sana Majesteleri mi demeliyim?

Majesteleri mi demeliyim yoksa...

“Moonsthrone'da kraliyet ailesi yok. En azından siz Stormbringer'ı öldürdüğünüzden beri yok. Ama soyunun onu kibirli yapmaya yardımı olmadı, inan bana.” Phoebe gülerek, gözleri parlayarak dedi. “O adam kendini tanrıların hediyesi sanıyordu. Ve dokuz günah kadar çekici olmasına rağmen, neredeyse bir *yıl* boyunca bana dokunmasına izin vermedim.”

“Gülümsedi ve dudağını hafifçe ısırdı.

"Ama dedikleri doğru; savaş en garip yoldaşları bir araya getirir. Onunla omuz omuza savaşırken, onun bambaşka bir yönünü keşfettim. Cesurdu. Asil. Düşmanlarına merhametli, dostlarına cömertti. Torrii, Untamed tarafından öldürüldüğünde, tüm dünyam başıma yıkıldı. Küçük kız kardeşim sadece on sekiz yaşındaydı ve Lilidh ile çocukları onu ve kocasını *paramparça* etti. Ama Connor beni ayakta tuttu. Güçlü kalmamı sağladı. Ve kendimi aşık buldum. Yeşil bahar kızları gibi sersemlemiş bir şekilde. Aylarca ona *taparcasına sevdim*."

"Ona ne oldu?" diye mırıldandım.

Phoebe derin bir nefes aldı, gözleri parlıyordu.

“‘Öldü. Kurtlar tarafından pusuya düşürüldü. Velfuil… O piçler onu diri diri derisini yüzdüler. Onu ve tüm muhafızlarını derilerini yüzüp çam ağaçlarına astılar.’ Dudakları kıvrıldı, gözyaşları yaralı yanağından süzüldü. ‘Onun yanında olmalıydım. Ama o zamanlar kızımız için hamileydim ve o tehlikeden korktuğu için seyahat etmememi istedi.’

"Kızın mı var?" diye fısıldadım.

“‘Ben…’ Phoebe başını eğdi, gözlerini ovuşturdu. ‘Onu… kaybettim. O ve tüm o acıyı içimde taşıyacak yer yoktu. Bir kadın ancak bu kadarını taşıyabilir.’

“Elini sıktım, kendimi aptal gibi hissederek.

“Yaralı olan tek kişi sen değilsin…”

"Bu yüzden Ana Aylar, Highlands'ta bu kadar yoğun kar yağdırıyor, diyorlar. Tüm kanı örtmek için. Dúnnsair klanına yas tutmak için eve döndüm. Cinna teyzemin kırık kalbimi iyileştirip iyileştiremeyeceğini görmek için. Ve en karanlık saatlerimde bir rüya gördüm. Doğu'da düşen bir yıldız. Eski ve tatlı sesler, zihnimde ateş gibi yanan bir şarkı söylüyordu.

“Ölüler dirilecek ve yıldızlar düşecek;
“Weald çürüyecek ve her şey
mahvolacak. “Aslanlar kükreyecek ve
melekler ağlayacak; “Günahkarların
elleri sırlarımızı saklayacak.
"Tanrı'nın kalbi cennetin gözünü aydınlatana kadar,
"En kırmızı kandan en mavi gökyüzü doğacak."

"İç geçirdim. 'Her zaman bir şiir, değil mi?'

"Delirdiğimi sandım. Ama kuzenim Saoirse'ye anlattığımda, o da *aynı rüyayı* gördüğünü söyledi. Aynı *gece*. Ailem uzun zamandır Tanrıçanın doğumunu bekliyordu. O, klanlardan doğacağı kehanet edilmişti, ama onun *Lowlanders* arasında bulunabileceği hiç aklımıza gelmemişti. Hâlâ yas tutuyordum. Hâlâ kanıyordum. Ama Saoirse, Tanrıçanın *her şeyi* değiştireceğine inanıyordu. Cinna teyzem, dünyayı iyileştirirken kendimi de iyileştirebileceğimi söyledi. Ben de kuzenimle birlikte seyahat etmeye karar verdim. Wealdshape'de kalacaktım, böylece lanet olası insanlarla uğraşmak zorunda kalmayacaktım. Bu yerin kurtarılabileceğine inanan biriyle birlikte olmak güzeldi. O karların kanla lekelenmeyeceğini kim hayal edebilirdi ki?

Phoebe içini çekerek, gözlerini alevlere daldırdı.

“Ve şimdi Saoirse öldü. Kardeşim gibi, Connor gibi, toprağı kırmızıya boyadı.

“Kafamı salladım, şaşkın. ‘Nasıl hala burada olabiliyorsun? Tanrıçaların ikinizi de bu yola soktuysa ve şimdi kuzenin öldüyse… nasıl hala inanabiliyorsun?’

“Phoebe, sanki alevlerde gerçeği arıyormuş gibi uzun uzun ateşe baktı.

“‘Torrii öldürüldüğünde, cennete kızarak zamanımı geçirdim.

Kurtlar benim Connor'ımı parçaladı. Tatlı Catir'imin ilk nefesini almasına engel oldular. Gökyüzüne nefretini kusmanın ne demek olduğunu bilirim. Ama aynı zamanda, bu eylemin öfkeni daha da kötüleştiren hiçbir yanı olmadığını da bilirim. Kaçmayan öfkeyi kucaklamanın hiçbir sevinci yoktur. Sonunda, sadece içindeki karanlığı derinleştirir. Ve bu yüzden, bu yanlış olmalıdır, yanlış olmaktan başka yolu yoktur.

"Omuzlarını silkti ve gözlerime baktı.

"Nefret zehirdir. Umut ise kurtuluştur. Ve bu dünyada hala kurtarılmaya değer şeyler var."

“Kaşlarımı çatarak parmaklarımın üzerine dövülmüş isme baktım. O anda ateşin ışığının ötesinde, gecenin içinde bir hareket duydum. Rüzgarda hafifçe yankılanan küçük bir kızın kahkahası. Havayı okşayan ve gözlerimin köşelerinde yakıcı bir his uyandıran gümüş çan kokusu.

“Onu özlüyor musun?”

“Phoebe içini çekti. ‘Her gün biraz daha az.’

“Gözlerim artık ışığın kenarında duran iki soluk gölgeye sabitlenmişti.

"En çok beni korkutan şey bu, biliyor musun?" diye mırıldandım. "Onlardan geriye kalan tek şeyin keder olduğu düşüncesi. Ve o da kaybolduğunda, onlardan geriye hiçbir şey kalmayacak. Onlar olmadan dünya yarı boş gibi geliyor. Onları sanki bir parçam eksikmiş gibi özlüyorum. Ama hangisinin daha çok acıttığını gerçekten bilmiyorum, Phoebe. Onlara tutunmak mı, yoksa onları bırakmak mı?"

"Onları bırakmana gerek yok. Sadece tutunacak başka bir şeye ihtiyacın var."

“İç çekerek, beni izleyen hayaletlerden gözlerimi kaldırıp gökyüzüne baktım. ‘Neye inandığın önemli değil, ama bir şeye inanmalısın.’

“Phoebe başını salladı. ‘Bu bana bilgelik gibi geldi.’

“‘Arkadaşım Aaron söylemişti.’ Başımı salladım. ‘O artık öldü.’ “Gözlerime baktı, platin ve altın karışımı gözlerinde acıma parıldıyordu.

Aramızdaki ellerimize baktım, ateşin ışığında cildimdeki gümüş parıldıyordu.

. Ama parmakları benim için jilet gibi, benimkilerdeki mürekkep onun için zehir gibi olsa da, yine de dikkatlice parmaklarımızı birbirine doladı. Dokunuşu bahar yağmuru gibiydi; nazik, yavaş ve tehlikeli derecede sıcaktı.

“Acaba haklı mıydı? Yaşamak için daha fazlasına ihtiyacım var *mıydı*? Ailemi toprağa verdiğim geceden beri geleceği hiç düşünmemiştim. Önce Fabién'den intikam alma düşüncesine kapılmıştım, sonra da Dior'a bakmakla meşguldüm. Peki, istediğim her şeye kavuşursam ne olacaktı? Sonsuz Kral küllerine mi dönüşecekti? Kutsal Kase dünyayı kurtaracak mıydı?

“Peki ya ertesi gün?

“Ama Phoebe'nin şarkı söyleyen teninin altında, o aptalca soruyu kafamdan silip atan bir şey hissettim. Soluk mavi ağlar halinde bileğinden, dövmeli kolundan uzun, zarif boynuna kadar uzanıyor, sanki cennetin ve cehennemin beklediği gibi gök gürültüsü gibi yankılanıyordu.

"Nabız gibi atıyor. Yalvarıyor. *İhtiyaç duyuyor.*

“Gözlerimi ayırdım. Rüzgarda gümüş çan kokusu kalmıştı, küçük bir kızın sesi beni çağırıyordu, Phoebe'nin hızlanan nabzının ritmiyle iç içe geçmişti. Ama geçmişimin hayaletlerinden, o altın bakışlardan uzaklaştım ve donmuş uçuruma uzandım, Dior'a uzandım; tutunabileceğim tek şey olan o ince umut ipliğine.

"Lanet olası tatlı Deniz Kızı..."

"Phoebe, elini çekip ayağımın dibine doğru sürünürken başını kaldırdı. "Gabe? Ne oldu?"

"Dior," diye fısıldadım.

“Gözleri korkuyla doldu. Benimkiler ise umutsuzlukla. “‘Onu artık hissedemiyorum.’”

IX

SÖZ YOK, YEMİN YOK

“Fırtına gibi Fa’daena’dan çıkıp yükselen rüzgarlara doğru sürdük. Keder Ormanı’nda on lanet geceyi kaybetmiştim — Dior ile aramdaki ince kırmızı iplik o kadar incelmişti ki sonunda kopmuştu. Ama yine de onu en son hissettiğim yöne doğru umutsuzca peşine düştük, ben cesur Argent’ın üzerinde, Phoebe ise Valya’nın canavarı üzerinde — ona Thorn adını verdiği dikenli çikolata rengi bir kısrak. Günlerimizi eyer üzerinde, nal sesleri gürültüyle geçirdik, kaybettiğimiz zamanı telafi etmeye çalışarak. Gecelerimiz dondurucu ve çok uzundu, her şafak sökerken umudum daha da azalıyordu, korumaya yemin ettiğim kıza uzanırken hiçbir şey hissetmiyordum.

"Doğu Ossway bir zamanlar şarap ülkesiydi, ama şimdi karla kaplı vadilerde sadece boş çiftlik evleri vardı. Ölü asmalar, cehennem düzlükleri kadar çorak, iskelet eller gibi topraktan çıkmıştı. Kar, gözleri kör eden, kuzeyde biriken kara bulutlardan oluşan dev bir duvar gibi yağıyordu. Altıncı gün, kasvetli bir tepeye ulaştığımızda, arkamızda Lachlan ve diğerlerinin izini aradım. Ama Phoebe, uluyan karların arasından bir şeyi işaret etti ve çekiç darbesi indi; sonunda *her şeyimizi* kaybetmemize neden olacak iki darbeden ilki.

"Gabriel!" diye bağırdı. "Bak!"

"İlk başta hiçbir şey göremedim, hava çok kötüydü. Ama rüzgâr yön değiştirdi ve şiddetlendi, ve kar fırtınasının bir aralığından onları gördüm; karanlık figürlerden oluşan bir sütun, hiçbir ölümlü ordunun cesaret edemeyeceği bir soğukta güneye doğru ilerliyordu.

Umut yükseldi; bir şekilde Dior'u yakalamayı başardığımızı düşünen çılgın bir düşünce. Ama karlar daha da dağılınca umut da o kadar çabuk söndü ve onların sayısının çokluğunu gördüm.

"Binlerce ölü vardı, ölümlü insanlar gibi, hepsi aynı adımlarla, sol, sağ, sol, sağ. Arkalarında, lanetliler ve mahkumlarla dolu büyük bir araba konvoyu geliyordu. Ve o kasvetli alayın ritmik adımlarında, sonunda onların ne olduğunu anladım.

"Onları *yönlendiren* şeyin ne olduğunu.

"Bu sefil bir lejyon," diye fısıldadım. "Soylu Demirkalplilerin komutası altında."

“Phoebe kaşlarını çattı. ‘Ama askerler gibi yürüyorlar? Çürümüşler akılsız bir kalabalıktır.’

"Sefil insanların beyinleri bedenleriyle birlikte çürür. Ama Vosslar zihinlerinin geri kalanını hala kontrol edebiliyorlar. Ebedi Kral'ın bu kadar başarılı olmasının bir nedeni var, M^lle^Phoebe. Ordularının şimdi imparatorluğun başkentini tehdit etmesinin bir nedeni var."

“Ama Ossway'e *doğru* ilerliyorlar. Sizin de söylediğiniz gibi, Ebedi Kral doğuda.

“Dürbünü indirdim ve dişlerimi sıkarak fısıldadım. ‘Dior güneyde.’

“‘Tatlı Ay Anneler. Onun için geliyor.’

“Korkunç bir düşünce, uzun süre üzerinde durmaya dayanamayacak kadar korkunç. Dior'u Kara Kalp'ten kurtarmak yeterince zor bir görevdi, ama şimdi aramızda ve onun arasında *iki* ordu duruyor gibi görünüyordu. Umut her kilometre ile azalırken, biz hala atlarımızla ilerliyor, Voss kolunu dolaşarak çığlık atan rüzgarlara karşı daha fazla zaman kaybediyorduk. Ve sonra ikinci darbe geldi, kalp kırıcı, son umudümüzü de çalan darbe. Çünkü ben, Dior'un yanına dönmek için cehennemden çıkmak için savaşacağıma yemin etmiştim, ama cehennem beni duymuş gibiydi. Ve şimdi, kanlı cevabını verdi.

"Bir fırtına. Moonsthrone'dan yaklaşıyordu, devasa, kara ve kaynıyordu. Önüne çıkan her şeyi yutmaya hazır bir canavardı, yaklaşırken o muazzam zirvelerin üzerinden gürleyerek geçiyor ve Tanrı'nın öfkesi gibi üzerimize çöküyordu. Phoebe ve ben o fırtınada uzun ve dondurucu saatler boyunca savaştık, ama sonunda...

"Acı son...

"Gabriel, burada kalamayız!" Phoebe, donmuş örgüler yüzünü kırbaçlayarak bağırdı. "Bu fırtına seni öldürecek!"

"Ellerim Argent'in dizginlerinde donmak üzereydi, dişlerim takır takır titriyordu. 'Bundan daha soğuk banyolar yaptım! Sen kendin için endişelen, mademoiselle!

"Lanet olsun sana, adam! Kızdan hoşlandığını biliyorum, ama *öldüğünde* ona ne faydan var! Phoebe kolumu yakaladı, pençeleri kolumdan içeri girdi. "Buranın batısında Ravenspire adında bir şato var! Lùdaebh Nehri'nin hemen yanında! Hemen yola çıkarsak yetişebiliriz!"

“Durursak, Lachlan ve diğerleri limandaki fahişeler gibi üstümüze atlarlar!”

“Phoebe başını salladı ve nefret dolu rüzgârın sesini bastırarak bağırdı. ‘Onlar da bu boktan havadan korunmak zorunda kalacaklar! Şatoda yatabiliriz, fırtına diner dinmez yola çıkarız!’

“Öfkelenmek, reddetmek istedim, ama o altın gözlerle karşılaştım, Phoebe'nin pençeleri, kendimi sardığım çaresiz korku ve inatçı öfkenin sisini delip geçecek kadar derine battı.

“Onu da korumaya yemin ettim, Gabriel! Onu bırakmayacağız!”

“Onun kadar net bir şekilde yalanı gördüm; ikimiz de daha fazla gecikmenin bize neye mal olacağını biliyorduk. Ama ağır adımlarla ve daha da ağır kalplerle, yine de batıya, fırtınanın korkunç yolundan uzaklaştık. Her yer açgözlü gök gürültüsü ve kemikleri donduran soğuktu. Kar yanlara doğru yağıyor, derilerimizi tırmalıyordu, cesur atlarımız neredeyse ölmek üzereydi. Ama fırtınanın içinden, sonunda uzaktaki bir kuleyi seçebildik, uzaktaki şimşeklerin ışığında silueti belirginleşmişti.

“Ravenspire, daha da ıssız bir tepenin üzerinde, cansız bir nehir kıyısını koruyan yalnız bir kaleydi. Duvarları eski kil gibi parçalanmış, kapı kulesi vagon büyüklüğündeki kayalarla yerle bir edilmişti. Neyse ki kale kendisi nispeten sağlamdı ve hava şartlarından korunabileceğimiz yeterince güvenli bir yer bulduk; üst katta küçük bir kütüphane, uzun bir masa ve üst odalardan çaldığımız yatak takımları. Rüzgâr kepenkleri dövüyordu ve her yer ölümcül bir soğuklukla kaplıydı, ama eski kitapları yığarak ocakta ateş yaktık ve ölümün soğuk elini uzaklaştıracak kadar ısındık.

"Merdivenlere tencere ve tavalarla üçlü halatlar gerdim. Odamıza giden koridora cam parçaları serptim; bandolierimden çıkardığım boş kutsal şişeleri eldivenli yumruğumla ezmiştim. Saldırıya uğrarsak, bu dar geçitte savaşabilir, baskı altında kalırsak arkadaki kuleye çıkan başka bir merdivenden geri çekilebilirdik. Ama işin o noktaya gelmemesini umuyordum.

“Üç gece Ravenspire'da sığındık, fırtına her gece şiddetini artırıyordu. Pencerede nöbet tutuyordum, tıkırdayan camdan kardeşlerimin izini arıyordum, Ash için endişeleniyordum, karanlıkta Dior'u bulmak için defalarca elimi uzatıyordum, umutsuzca umut ediyordum.

"Hiçbir şey," diye iç geçirdim.

Phoebe, şöminenin yanındaki koltuğundan başını kaldırdı, ben duvara yumruğumu vurduğumda kaşlarını kaldırdı. Soğuk taş parmak eklemlerimi kesti, tatlı bir acı anlık olarak hayal kırıklığımı ve öfkemi yuttu. Dusksdansçı sadece başını salladı, gözlerinde ateşin ışığı parıldıyordu.

"Duvara yumruk atmanın ne faydası olacak? Suç tuğlanın değil, Gabriel."

"Lachlan'ın suçu," diye tısladım. "O lanet ormanda oyalanarak çok zaman kaybettik. Şimdi de bu *lanet* fırtına..."

"Yakında diner. Çiçeklerden sonra gümüş gibi hızlıca geri döneriz."

“Ama sonra başımı salladım, geceler boyunca içimde büyüyen korkuyu dile getirirken karnımda soğuk bir ürperti hissettim. ‘Onu artık yakalayabileceğimizden emin değilim, Phoebe.

"Denemek zorundayız. Dún Maergenn'e ulaşırlarsa işimiz *biter*. Kurt'un Örsü, Ossway'deki en büyük kale. İçine girmek için lanet olası bir ordu gerekir."

“O zaman iç geçirdim ve bir elimi saçlarımın arasından geçirdim.

"O zaman belki de kendimize bir ordu bulmayı düşünmeliyiz."

Phoebe avcı gözleriyle odanın içinde dolaştı, sonunda pençesini dekoltesine takıp içeriye baktı. "Burada yok. Pantolonunun içinde mi yoksa..."

"Dior'a tüm Highlands'ın yakında Wintermoot için toplanacağını söylemedin mi?"

“Phoebe o anda ciddileşti ve kaşlarını çattı. ‘Söyledim. Ama *oraya* gitmeyi düşünmüyüslün. Sadece Fiáin ve Tüm Annelerin çocukları Ma’dair Craeth'e girip hayatta kalabilirler.

"Dior, Blackheart'ın pençelerine düşecek. Voss da peşine bir ölü ordusu gönderdi. Bu riski alacağım, Phoebe."

"O zaman bunun bedelini *ödersin*. Moonsthrone halkı, dilenci bira içer gibi kin besler. Ordo Argent*, Stormbringer* Gabriel'i öldürdü. Kutsal bir toplantıya, vücudunda sadece gümüş ve yüzünde bir sırıtışla gidersen, seni lanet bir pelerin gibi giyerler."

"O zaman, benim için çok iyi kefil olsan iyi olur." Phoebe, altın rengi gözleri parlayarak bana baktı.

"O kızı korumak için son nefesini vereceğine yemin ettin," dedim ona. "Benden daha azını isteme, benim için yaptıklarımdan sonra. Günlerdir Dior'dan eser yok. Dún Maergenn'e ulaşmadan onu yakalamamız imkansız ve oradan kurtarmak için bir orduya ihtiyacı olacak. Bu fırtına dinince, bir ordu toplayacağım. Sen ol ya da olma."

"Sen delinin tekisin." Duska dansçısı düşünceli bir şekilde dudaklarını bükerek, alevlerin üzerine bir kitap daha attı. "Ama oraya tek başıma gidebilirim.

Sanırım. Davamızı savunmak için."

“Saçmalık. Ben burada oturup dua mı edeyim?

“Senin gümüş kardeşlerin seni eğlendirir herhalde.”

"Belki de ipin ucunda." Dişlerimi sıkarak homurdandım. "Lanet olası *aptallar*. On günümüzü aldılar. Xavier'i anlıyorum. O her zaman domuz bokları kadar kalın kafalıydı. Muhtemelen işemek için penisini ararken kolunu kaybetmiştir. Ama Lachlan daha iyi bilmeliydi."

“Aveléne'de ilk tanıştığımızda ikiniz çok iyi anlaşıyordunuz.
Ama şimdi seni asılmak istiyor gibi görünüyor?"

"Fark ettin mi bilmiyorum, ama ben insanları kendime düşman etmekte ustayım, Kitcat."

“O, keskin dişleri parlayarak güldü. *‘Bunu* doğrulayabilirim. Ama hadi ama, o sana kim ki? Bütün gümüş azizleri *kardeşin olarak* gördüğünü biliyorum*,* ama o özel biriydi.’

“‘Öyleydi,’ dedim, pipomu doldururken. ‘Öyle.’

“‘O zaman bana bir hikaye anlat, Chevalier.’ Phoebe küçük odamıza bakındı, sivri kulağının arkasına bir örgüsünü sıkıştırdı. ‘Tabii zaman geçirmek için daha iyi bir yol bulamazsan.’

“İç çekerek, çıtırdayan alevlere baktım.

“Anıların salonlarında yükselen közler. “Kan,

gümüş ve çelik.

“Ossian seferlerinde ele geçirdiğimiz ilk şehir, Báih Sìde adlı bir limandı,” dedim yumuşak bir sesle. “Aslında Tolyev'in ana istilasının sadece bir köprübaşıydı; Ossway'e ilerlerken arkasını korumak için sadece birkaç soylu ve yüz kadar köle kılıç kalemi kalmıştı.

"İmparatoriçe'nin emriyle saldırıyı ben yönettim. On dokuz yaşındaydım. Isabella'nın gözde Kara Aslanıydım. Şafak vakti denizden saldırdık. Dyvok askerlerinin çoğu sıradan kölelerdi, ama aralarında şeytan gibi savaşan biri vardı. Yüksek kanlılar kadar güçlüydü, gökyüzünde kara güneş parlasa bile. Onunla surlarda karşılaştım, onu öldürmeye kararlıydım, ama çarpıştığımızda, elindeki izden ve ağzındaki dişlerden onun gerçekte kim olduğunu anladım. Benim gibi bir soluk kanlıydı. Untamed'e köle olarak hizmet etmek zorunda bırakılmıştı.

"Ona kim olduğunu sordum. Tolyev'in çocuğu olduğunu söyledi. Priori Dyvok'un ölümlü oğlu. Sonra da lanet olası kafamı kesmek için elinden geleni yaptı."

"Ama Kara Aslan, gelmiş geçmiş en büyük kılıç ustasıydı," diye mırıldandı Phoebe.

“Omuz silktim. ‘Minstrel'ler öyle söylüyor. Tek söyleyeceğim, onun en iyisini aldım, ama biraz daha iyisini verdim ve sonunda, kılıcımın ucundaki kanlı taşın üzerinde yatıyordu. O düşmandı, bunu biliyordum. Ossway'e öldürmek için gönderildiğim canavarın oğluydu, ama... o sadece *bir çocuk*tu. En fazla on beş yaşındaydı. Benim türümün düşmana hizmet ettiğini hiç bilmiyordum. Ona acımıştım. Bu yüzden hayatını bağışladım."

Phoebe onaylayarak hafifçe başını salladı. "Merhamet asaletidir."

“Lachlan aynı duyguyu paylaşmıyordu. Fırsatını bulduğunda beni öldüreceğine yemin etti. Tolyev onu sadece vahşilerin hayatta kaldığı Untamed'da yetiştirmişti. Merhamet zayıflar içindi. Merhamet korkaklar içindi. Görünüşe göre Nikita, Lachie'yi sadece on yaşındayken açlıktan ölen sefillerin olduğu çukurlara atmaya başlamıştı, sadece kimin galip geleceğini görmek için. Ona bunun işkence olduğunu söylediğimde Lachlan bana aptal dedi. Bana ağabeyinin ona güçlü olmayı öğrettiğini söyledi. Asil babasının onu gerçekten sevdiğini. Dyvokların sonsuz geceye hükmetmek için doğduğunu, Tolyev'in de sonsuz imparatoru olduğunu.

"Ama o sadece bir çocuktu. Karanlıkta büyümüş ve başka bir şey bilmiyordu. Babanın günahları oğlunun günahı değildir, bunu çoğu kişiden daha iyi biliyorum. Onu bu günahlar için kınamayı reddettim. Bunun yerine, her gece onunla kafesinde oturup kutsal kitapları okudum. Ona şefkat gösterdim. Onun, büyürken gördüğü düşman olmadığımızı kanıtlamaya çalıştım. Tabii ki hiçbirini kabul etmedi."

“Başımı salladım, ateşe baktım ve zamanın kırmızı sisinin ardına baktım.

“Sonra Triúrbaile'deki katliam çiftliklerini kurtardık. Lachlan, akrabalarının orada ne yaptığını bilmiyordu. Ve ona, bakmak zorunda kaldığı ailenin işlediği zulmü *gösterdiğimde*, o karanlık sahte sevginin içinden kısa bir anlık korku ve nefret geçti. Babasının nerede olabileceğini bize Lachlan söyledi. Tolyev'in kamp kurduğu Kızıl Glade'e giden yolu bize o gösterdi. O gün Priori'yi öldüren benim kılıcımdı, ama zafer benim olduğu kadar Lachie'nin de zaferiydi.

"Tolyev öldüğünde, kan bağı gerçekten kopmuştu ve Lachlan hayatının ne olduğunu anladı. En yakın ateşin yanına yürüdü, sol elini ateşe daldırdı, babasının izini de yakmak niyetindeydi. Ama ben onu oradan çekip çıkardım. Onun suçu olmadığını söyledim. Ona karanlıktan aydınlığa çıkacak bir yol sundum.

“İki yıl boyunca cehennem ateşi ve kan içinde omuz omuza savaştık. Lachie bir çıraktan daha fazlasıydı. O benim küçük kardeşimdi. Dünyada en çok sevdiğim ve güvendiğim azizdi.”

“Başımı eğdim ve parmağımla parmaklarımın üzerindeki ismi okudum. “‘Sonra Astrid ve benim hakkımda öğrendi.

“‘Oh, Moons.’ Phoebe’nin gözleri kısıldı. ‘Kardeşlerine ilişkimizi anlattı mı?’

“Kafamı salladım. ‘Eğer söyleseydi, onu nefret etmek daha kolay olurdu. Ama Lachie için onur, hayattan daha önemliydi ve kimseye tek kelime etmedi. Ama o olaydan sonra bana baktığında gözlerindeki hayal kırıklığını görebiliyordum. Ona çok değer vermesini öğrettiğim yemini bozduğumu biliyordu. Sanırım bunun çoğunu Astrid'in suçu olarak gördü. Hâlâ beni zihninde yarattığı tahtta tutmak istiyordu. Ama bana onun benim sonum olacağını, Tanrı'nın günahlarımız için bizi cezalandıracağını söyledi. Dinlemedim. Ne kadar aptaldım. Ne kadar kibirliydim."

“Gök gürültülü geceye baktım ve içimden iç çekerek

"Hâlâ merak ediyorum, biliyor musun? Lachlan beni uyardığında onu dinleseydim ne olurdu? Birlikte olmazdık, ama en azından Astrid hayatta olurdu."

"Öyle düşünemezsin," dedi Phoebe, başını kaldırarak. "Dökülen kan, kaybedilen kandır. Birbirinize verdiğiniz mutlulukla teselli bul ve geri kalan her şeyi Toprak Ana'ya adak olarak yak."

“Ben sadece kaşlarımı çatarak karanlığa baktım. Phoebe iç çekerek ayağa kalktı ve soğuk taşların üzerinde bana doğru yürüdü. Kalp atışlarını duyabiliyordum, saçlarındaki dumanın ve damarlarında akan ateşin kokusunu alabiliyordum. Gözlerime bakmaya çalıştı ama ben onun bakışlarını karşılayamadım.

"Anne Aylar, üzerinizde güneşi yutacak kadar büyük bir gölge var." "Çoğu kişi buna hak edilmiş bir gölge der, mademoiselle."

Phoebe başını salladı. "Çiçeğe de söyledim, tekrar söylüyorum: Üzüntüde bir teselli vardır. Ve neden o karanlığı hak ettiğini düşündüğünü anlıyorum. İçkiye, öfkeye sığınmak, her şeyi boşverip herkesi uzaklaştırmak daha kolay. Çünkü sıcaklığı tekrar içeri alıp tekrar yanmak yerine, soğukla yaşamak daha kolay olduğunu düşünüyorsun. Ama o ateş*, hayatta olduğumuzu* bize hatırlatan ateş*,* Gabriel."

“Kafamı salladım, sırtımda iki soluk gölge yükseliyordu. “Kırık bir kılıcı tamir edemezsin, Phoebe.”

“Ama anlamıyor musun? Biz kırılmıyoruz. Biz kırılmış olarak *yaratıldık*. Yalnız başımıza bütün olamayız. Ama eğer şanslıysak, cesursak, kenarları bizimkine uyan birkaç kişiyi bulabiliriz. Aynı yapbozun parçaları gibi, ya da aynı kırık kılıcın parçaları gibi. Kendi kırık halleriyle, bizim kırık kenarlarımızı tamamlayan insanlar.”

“Havada gümüş çan kokusu alıyordum, arkamdaki gölgeler derinleşiyordu, başımı eğdiğimde yere verdiğim sözün yankısı zihnimde çınlıyordu. Ama Phoebe pençeli ellerini yanaklarıma bastırdı, bana bakmam için zorladı.

“Seni kırılmaktan kurtaracak kişi ben değilim, Gabriel de León. Ben, neredeyse hiç tanımadığım bir adama sadakat yemini edecek kadar saf bir kız değilim. Ben vahşi bir kadınım. Ben rüzgârım. Ben diken ve çalıyım, kan ve yara iziyim ve seni sevmiyorum. Ama senden hiçbir söz istemiyorum, hiçbir yemin etmeni istemiyorum, sadece şunu: Ben buradayım. Ben *sıcacığım.* Ve yarın, tüm dünya kışın içinde kaybolabilir.’

Phoebe eğildi, dudakları dudaklarıma değdi, ama kalbim güm güm atıyordu,

ben geri çekildim. "Yapma," diye fısıldadım. "Bana dokunma."

“Gözlerimin içine baktı, ateşin ışığı erimiş altın renginde parıldıyordu.

“‘Tamam. Sana dokunmayacağım.’

“Geri adım atarak arkasına uzandı ve elbisesinin askılarını çözdü. Bir parçam dönüp gitmek, bir parçam onu uyarmak istiyordu, ama çoğunluğum çaresizce, omuz silkerek ipeksi cildini soyarken izlemekle yetindi. Elbisesi zümrüt dalgaları gibi ayaklarının dibindeki taşlara düştü ve beni tek bir vuruşta mahvetti. Phoebe ellerini arkasına kaydırdı, bileklerini belinin arkasında çaprazladı ve altın gözleriyle bana bakakaldı.

"Ama bana dokunabilirsin. Eğer istersen."

Gözlerim onu içime çekti; kıvrımlarının şarkısı, çilli teni, dövmeleri ve yara izleri. Kanımın hızlandığını, nefesimin hızlandığını hissettim. Etrafımı saran gölgeler, tül ve kurşun gibi üzerime bastırsa da, kendimi ona doğru bir adım atarken buldum.

"Ama o bir adım geri attı.

"'İstiyor musun?' diye fısıldadı.

“Bacaklarım yeni doğmuş bir tay gibi titreyerek yaklaştım, ama o yine geri çekildi.

"*Söyle*."

“Bir daha yanmak istemiyordum. Yine de, bir parçam o alevi hissetmek istiyordu, sadece bir anlık olsa bile. Fionna'nın müziğe kulak vermem, elimden geldiğince tutunmam gerektiği konusunda verdiği uyarı şimdi zihnimde yankılanıyordu. Ve

gölgeler sırtımda tonlarca ağırlıkla bastırsa da, gümüş çan kokusu ve ruhumu acıtan kayıp hissi içinde, sevgilimin bana fısıldadığını duydum, tıpkı güzel günlerde, buradan çok uzaklarda yaptığı gibi.

"*Kalpler sadece yaralanır. Asla kırılmazlar.*

Phoebe'ye baktım, çıplak, cesur ve güzel, derisindeki yara izleri bir şarkı gibiydi. Dudaklarım kurumuş ve aç bir şekilde açıldı. Ve sonunda, asla söyleyeceğimi düşünmediğim bir gerçeği söyledim.

"… İstiyorum."

Sonra, o benim kollarımda, dışarıdaki fırtınanın tüm öfkesi ve açlığıyla bana çarptı. Öpücüğü şiddetli, yakıcıydı, ama sözüne sadık kalarak, sanki ellerini bağlanmış gibi arkasında tuttu, bana dokunmayı reddetti. *Dokunmak* için beni bıraktı.

"Ben beceriksizce hareket ediyordum. Kararsızdım. Uzun zamandır tanıdığım ilk kadın bana yapışmıştı. Vücudu vahşi ve güzel, evcilleştirilmemiş bir alemdi ve ben her santimini tanımak, dudaklarımla o tepeler ve vadilerde ateş yakmak, en karanlık yerlerinin tehlikelerine göğüs germek için yanıyordum. Ama gümüş gibi dokunuşlarıma dikkat etmem gerektiğini biliyordum, bu yüzden kendimi onun şeklini izlemeye zorladım; parmak uçlarımla yavaş, işkence gibi bir dans, öpücüğümüz derinleşirken diken diken olan cildinde uzun, dikkatli spiraller çizerek. Uzun, süt beyazı boğazını okşadım, nabzı adımı çağırıyordu, köprücük kemiklerinin kemerlerinden göğüslerine kadar. Kalbi ellerimin altında güm güm atıyordu, iç çekişleri karnımda uzun zamandır unutulmuş kelebekleri uyandırıyordu. Okşadıkça nefesi kesiliyor, çimdikledikçe hırıltılar çıkıyor, ağzıma inleyerek titrediğini hissediyordum.

Phoebe tekrar geri çekildi ve ben de onu takip ettim; artık demir yıldız taşına dönüşmüştü. Masaya çarptı, bilekleri hala arkasında çapraz duruyordu, kendini kaldırdı ve bacaklarını belime sıkıca doladı. Birbirimize sürtünürken pantolonum gerildi, ağzım çenesinin çizgisine kaydı. Kokusu en saf çılgınlıktı, başı geriye doğru kayarken alev alev yanan saçları omurgasından aşağı dökülüyordu. Ellerim kalçalarını okşadı ve öpücüklerim boynunda dolaştı, o yasak ilahi derisinin altında vızıldıyordu. Dişlerim diş etlerimde uzun ve sertleşmişti ve bir sonraki adımda ne yapacağımdan korktuğum için oyalanmaya cesaret edemedim, ağzım dövmelerini takip ederek daha da aşağı indi, taş gibi sert meme ucunu ağzıma aldım, yaladım, alay ettim. Parmaklarım, uyluklarının iç kısmında ateş çizgileri çizdi ve avucumdaki gümüşün dokunuşuyla tısladı, derisinde fildişi iğnelerin dokunuşunu hissederek titredi.

"Tanrım, seni tatmam lazım," diye fısıldadım.

"Seninle birlikte olmak *istiyorum*," diye fısıldadı.

“Beni göğsüne daha sıkı bastırdı ve o anda ne demek istediğini anladım. *Öpücük.* Onu hissetmek istediğini anladım; vaat ettiği mutluluğa boğulmak, o koyu kırmızı göklerde uçmak ve yanmak istediğini. Ama bu düşünceyle susuzluğum vahşi bir hayvan gibi kükreyip coşsa da, pes etmeye cesaret edemedim ve yerine daha da aşağıya çöktüm. Phoebe iç çekerek pes etti, öpücüklerim aşağı inerken bacaklarını daha da açtı, kan kırmızısı spiraller beni daha da yaklaştırdı, dizlerimin üzerine çöküp beni bekleyen ipeksi cennete daldıkça tüylerim diken diken oldu.

"Oh, Aylar..."

"Dilimin ona dokunduğunu hissedince eridi, masaya geri çöktü, sırtı kavis yaptı ve ağzı genişledi. Tadı ateş ve sonbaharın pası, bal ve tuzdu, parmak uçlarım hala teninde dolaşırken dilim onun yapraklarına şiir yazıyordu, şişmiş tomurcuğunda uçarken o inliyor ve daha fazlasını istiyordu, tanrıçalar, *daha fazlasını*.

"Ona zaman kadar eski bir şarkı söyledim, sadece onun da şarkı söylemesini duymak istiyordum. Gerginlik her kasında, her küçük nefesinde, bacaklarında, ayak parmaklarında, pençeleri tahtaya derinlemesine batarken yazılmıştı. Benim dokunuşlarım, dilim onu mahvetti, o da kıvranmaya, yalvarmaya başladı ve sonunda sözünden döndü, pençelerini saçlarıma kan alacak kadar şiddetle geçirdi, yay gibi gerildi ve içinden bir çığlık kopardı, şekilsiz çığlığı benim adım oldu.

"O şarkıyı dinleyerek gülümsedim. Ama o küçük depremi tadını çıkarmak için sadece bir anım vardı, çünkü pençeleri omuzlarıma saplandı ve cehennemin tüm açlığıyla tısladı, 'Moons, *buraya gel*...' Phoebe beni vücuduna doğru çekip bana doğru atılırken, ağızlarımız o kadar şiddetle çarpıştı ki dudakları dişlerimde yaralandı.

"*Kan.*

"Geri çekildim. Üzerime *çökünce* nefes nefese kaldım. Damarlarından akan tek bir damla ateş, karıncalanan dilimde onun balımsı vajinasının balıyla karışmıştı.

"*KAN.*

"Tanrım, bu bir coşkuydu. Bu *bir ıstıraptı*. Kurtuluş ve lanet birbirine karışmış, beyaz ateş çizgileri halinde doğrudan aşağıya, alt taraflarıma doğru akıyordu. İçimdeki susuzluk kükredi ve onun kemerimi koparark beni pantolonumdan kurtarıp kalçalarıma pençelerini geçirdiği sırada, onun buklelerini avuçlayıp kafasını geriye çekmemek için kendimi zor tuttum.

"Sik beni," diye emretti. "*Hemen*."

"Her şey ateş, her şey arzuydu. Phoebe bacaklarını bana sıkıca doladı ve ağrıyan penisimi dudaklarına bastırdı. Cennet sadece bir teslimiyet, bir itme, bir ısırık uzaktaydı. İstek, herhangi bir okyanustan daha derindi, herhangi bir yemetten daha güçlüydü, dalmak, içmek, yutmak. Ama onun düzensiz nefesinin üstünde, içimdeki hayvanın ilkel *çığlığı*, onu duydum; fırtınanın altında zayıf, ama yine de karnıma buzdan bir hançer saplayacak kadar yeterliydi.

"Phoebe'nin ağzından uzaklaştım, o inleyerek tekrar öpücüğümü aradı, pençeleri derime daha da derinleşti.

"Aylar, Gabriel, *sik* beni..." "Dur,"

diye nefes nefese söyledim. "*Dinle*."

Ve yine geldi. Kesin. İnanılmaz. Cam kırılma sesi.

Sul Adair'deki siyah kulenin yükseklerinde, Margot Chastain'in tarihçisi Jean-François of the Blood Chastain, kucağındaki kitaba yumruk attı.

"Dalga mı *geçiyorsun*?"

Son Gümüş Aziz, kadehindeki şarabı yudumlarken kaşlarını kaldırdı. "Eh?"

"*Öyle mi*?" diye sordu tarihçi. "Kendi sadistçe eğlencen için benimle

kendi sadistçe eğlencen için benimle dalga geçmiyorsun, değil mi? Düşmanların tam da *bu* anı seçti mi aptal kafalarını çıkarmak için?"

"Zamanlamaları daha iyi olabilirdi." Gabriel omuz silkti. "Daha da kötü olabilirdi."

çok daha kötü olabilirdi."

"Büyük Kurtarıcı!" diye bağırdı vampir, sandalyesinde geriye yaslanarak tavana bakarak sabırla bekledi. Canavar sonunda sakinleşti, parmaklarıyla sayfaya vurarak gümüş azizin gözlerine baktı. "En azından onları kesintiye uğrattıkları için acı çektirdin, değil mi?"

"O konuda endişelenme, soğukkanlı."

Gabriel başını salladı ve dövmeli ellerine baktı. "Acı çekecek

çok kişi var."

X

CANAVAR UYANDI

"O kapıdan girmeden kemerimi bağlayacak zaman bile bulamadım; Robin, gümüş topuklarının altında camın kırılma sesini duyunca gizliliğini bozdu. Phoebe'yi kenara ittim, duskdancer çıplak bir şekilde masadan düşerken küfrediyordu. Genç şarkıcı, tekerlekli tabancasını kaldırarak kahramanına nişan aldı.

"*BOOM!*" Gabriel bağırarak sandalyesinden fırladı ve ellerini çırptı. Jean-François yazmayı bırakıp kaşlarını kaldırdı.

"Bunu *yapmak zorunda* mısın, Silversaint?" "Neyi yapmak zorunda mıyım?"

"Bir genelev pantomiminde sarhoş bir ozan gibi davranmaya devam etmek."

Gabriel omuz silkti ve kadehini yeniden doldurdu. "Hayatta her zaman sevdiğin şeyi yap." "Bu akşam üç şişe içtiğini biliyorum, ama tekerlekli kilidin sesini tanıyorum. Bu kadar bağırmana gerek *yok* "

"İmparatoriçe tüm hikayemi dinlemek istedi, değil mi?" Bir iç çekiş. "Öyle."

"Ve ben kıyafetlerimi çıkarırken her müstehcen detayı dinlemekten büyük zevk alıyorsun. Eminim bütün gece şişmiş tomurcuklar ve ağrıyan taçlar hakkında şarkı söylesem, tek bir şikayet bile duymazdın."

Son Gümüş Aziz bir kaşını kaldırdı, ama vampir şüpheli bir şekilde sessiz kaldı.

"Nerede kalmıştık?"

Tarihçi gözlerini devirdi. "Boom?"

"BOOM!" Gabriel bağırdı, sandalyesinden zıplayarak tekrar alkışladı.

"Gece beni kurtarsın," diye iç geçirdi Marki.

"Kurşun boğazımı sıyırdı," diye devam etti Gabriel, şarabını yudumlarken. "Jugular damarımdan sadece bir santim uzaktaydı ve o anda oynadığımız oyunun Öldür ya da Öleceksin olduğunu anladım. Akşam yemeğinden sonra pipo içmemiştim, Phoebe'nin bacaklarının arasında kendimi kaybetmiştim ve şimdi bunun için kendime lanet ediyordum,

Robin bana doğru hücum ediyordu, Saber onun peşinde, iri Xavier Pérez geyik köpeğinin arkasında beliriyordu. Yere kapandım, tekerlekli tabancamı kapıp ateş ettim. Bu, sadece bir an kazanmak için attığım en çılgın zar atışıydı, ama bazen Fortuna bile bana gülümser, vampir; gümüş mermi Robin'in omzuna isabet etti ve genç kanı kırmızı bir yağmur gibi etrafa sıçradı.

Phoebe gölgelerden uçarak çıktı, çıplak ve güzel, pençeleri ateşin ışığında parlıyordu. Ayağa kalktım ve Robin'in büyük kılıcını çekerken, duskdancer genç kanın sırtına dört çizgi ateş çizdi. Saber bana saldırdı, domuz gibi gözleri kısılmış ve çenesi genişlemişti. Bir canavara zarar vermek her zaman zalimce bir şey olsa da, o canavar senin hayalarını koparmaya çalışıyorsa, bu daha kolay katlanılır. Kenara çekilip, kaburgalarına bir tekme attım.

"Köpek odanın içinden *uçtu*, panjurları parçalayıp uluyan karanlığa daldı. Xavier onun adını haykırıyordu. Robin'in kılıcı Phoebe'nin kafasının hemen önünden havayı yırttı. Alacakaranlık dansçısı ve 'aziz' korkunç bir baleye dönüştü. Phoebe'nin pençeleri bir adamı kemiklerine kadar parçalayabilirdi, ama Robin, eski demirci ustası Argyle'ın elinden çıkmış saf gümüş çelikten yapılmış Lachlan'ın yeni büyük kılıcını kullanıyordu. Her ikisinden de tek bir hata...

"Lachie'nin nerede olduğunu hiç bilmiyordum, ama Xavier başlı başına bir sorundu. Elindeki tatar yayıyla nişan aldı ve saçımı kesebilecek kadar yakın bir atış yaptı. Gümüş zincir arkasında süzülerek sırtımdaki tuğlalara saplandı.
—Xav en azından benim nefes almamı istiyor gibiydi. Robin'in çaldığı kılıcı kaldırıp eski savaş kardeşime doğru hücum ettim."

Gabriel, dövmeli parmaklarını çenesine dayadı, gözleri karşısındaki tarihçiye dikti.

"Şimdi, mesele şu, soğukkanlı. Büyük kılıçlar, kalabalık bir odada salladığında o kadar da büyük değildir. Daha da kötüsü, Robin Kan Dyvok'un soyundan geliyordu ve çoğu solgun kanlıyı utandıracak bir güce sahipti. O kılıç lanet olası *bir canavardı,* normal bir büyük kılıcın iki katı uzunluğunda, hayatımda kullandığım hiçbir şeyden daha geniş ve ağırdı. Ama ben o anda hayatım için, Phoebe'nin hayatı için *savaşıyordum* ve bir adam ölümle yüz yüze geldiğinde neler yapabileceğine şaşırırsın.

Xavier ve ben Sūdhaemi seferlerinde yan yana savaşmıştık; birbirimizin stilini çok iyi biliyorduk. Ama Xav o zamandan beri bir kolunu kaybetmişti ve sanctusla dolu olmasına rağmen, bir şekilde onunla çetin bir mücadele verdim, çelik çeliğe çarpıyordu.

"Kafir *kaltak*!"

Robin'in küfürünü duydum, bir anlık bakmaya cesaret ettim ve göğsünden uzun bir kan izi akıyordu. Genç adamın hakkını vermek gerekirse, çok sert savaşıyordu, ama Phoebe fırtına gibi şiddetli, rüzgar gibi hızlıydı. Eski dağların ve savaşçı kraliçelerin kızı olan Phoebe, kanı yüksek ve kalbi gümbür gümbür atarken Robin'in kılıcını kemiklerine kadar sapladı. Genç adam sendeledi, Phoebe arkasına geçip pençelerini boğazına geçirdiğinde çığlık attı.

"Onu öldürme!" diye bağırdım.

"O, gözleri parlayarak hırladı, ama yine de dinledi ve onun boynunu kesmek yerine kafasını duvara çarptı. Onu bir kolundan tutup, Robin'i yüzüstü kırık panjurlardan fırlattı ve genç delikanlı zavallı Saber'in peşinden düşerken zafer çığlıkları attı.

"Bana orospu *de*, seni piç...

"Atış omzuna isabet etti ve onu bir yana savurdu, kanı duvara çarptığında kahvaltı tavasındaki yağ gibi kaynıyordu. Omzuma bakınca, Lachlan'ın arkamda olduğunu gördüm, aptallığımı fark edince midem düğümlendi; karanlık gücüyle kule duvarını tırmanmış, merdiven boşluğundan gizlice inip bize arkadan saldırmıştı. İkinci bir çarklı tabancayı kaldırıp Phoebe'ye nişan aldığını görünce kükredim.

"Lachie, *Hayır*!"

Gümüş mermi göğsüne tam isabet etti ve kaburgalarını bir aşk mektubu gibi açtı. Phoebe'nin başı geriye atıldı, ağzı sessiz bir çığlık atarak açıldı ve kalbinin üzerindeki cızırdayan deliği tutarak sendeledi. Onun adını haykırdım ve gözlerimiz buluştu; onunkiler altın renginde parlıyordu, benimkiler öfkeyle yanıyordu. Çenesinden bir kan şeridi akıyordu, dudakları sanki bir şey söylemek istermiş gibi aralmıştı. *Bir şey* söyle. Ama tek kelime etmeden, tek bir inilti bile çıkarmadan, Phoebe á Dúnnsair kanlar içinde yere yığıldı ve Lachlan tısladı.

"Öl, deri cadısı."

Jean-François dehşet içinde oturuyordu, bir eli bir zamanlar kalbinin olduğu yere bastırılmıştı. Çikolata rengi gözleri karşısındaki adama sabitlenmişti, yakut rengi dudakları şoktan aralanmıştı.

"Yüce Tanrım. Sen ve o daha yeni..." "Evet," Gabriel
başını salladı.

Vampir öne eğildi, sesi fısıltı gibiydi. "Ne *yaptın,* de
León?"

Son Gümüş Aziz şarabını bir yudumda içti, çenesini dövmeli parmak eklemleriyle sildi.

"Tüm erkeklerin içinde şeytanların bile korktuğu bir şey vardır, soğukkanlılık. Çoğumuzun derinlerde sakladığı bir canavardır, serbest bırakırsak ne olacağını biliriz. Davetsiz bir yabancı bizim topraklarımıza adım attığında, onun bir parçasını hissederiz. Evimizde gıcırdayan bir döşeme tahtasının sesiyle gecenin karanlığında onun hareket ettiğini hissederiz. Ama onu en çok sevdiğimiz insanlar, sevgililerimiz, bebeklerimiz tehlikede olduğunda *gerçekten* uyandığını hissederiz; o anda onu serbest bırakırsak, onu uyandıran aptalın Tanrı yardımcısı olsun. Hayatımda sadece bir kez, o gece kapımı çaldığında, onun içimde gerçekten serbest kaldığını hissettim."

Gümüş aziz kendine bir bardak daha doldurdu ve sandalyesine yaslandı. "Ne yaptım ben, soğukkanlı?" Son Gümüş Aziz omuz silkti. "Kafesi açtım
kafesi açtım.

"İlk darbem Xavier'in omzuna isabet etti ve kemiğe kadar kesti. Lachlan, bandolierinden üçüncü ve dördüncü tabancalarını çekerken, kılıcımın kabzası Xav'ın çenesine çarptı ve dişlerinin çoğunu kırdı. Eski çırağım silahlarını arkama doğrulttuğunda, kılıcımı Xavier'in karnına sapladım ve bıçak, kan fışkırarak sırtından çıktı.

Lachlan ateş etti, *BOOM BOOM,* ama ben Xavier'i döndürdüm, öfkeden sandığımdan daha güçlüydüm. Kurşunlar Xav'ın sırtına isabet etti, eski savaş kardeşim nefes nefese kaldı, yüzüm onun kanıyla kaplandı. Onu sertçe tekmeledim, odanın diğer ucuna, eski çırağımın üzerine fırlattım. Lachie kenara çekildi, kemerinden Ashdrinker'ı çekti, ama sonra ben üzerine atıldım, kükreyerek onu duvara o kadar sert vurdum ki, çürümüş taşları delip geçtik ve çığlıklarla dolu geceye uçtuk, ben de yumruklarımla onun yüzünü parçaladım.

"Üç kat aşağı düştük, taş döşemelere çarptık, kemiklerimiz kırıldı, kan fışkırdı.

"Hain!" diye tükürdü.

"Piç!" diye tısladım.

"Korkak!" diye kükredi.

"Aptal!" diye hırıldadım.

O anda, aramızdaki yıllara ve bağlara rağmen hayvan gibiydik—iki köpek kavga ediyordu, ikimiz de öfkeye kapılmıştık. Ben, hain, katil, sadık kanla ellerini lekelemiş kafir. Ve o, hayatımda ikinci kez içimdeki canavarı uyandıran adam. O Dyvok'un oğluydu, ama ben de öfkemde en az onun kadar güçlüydüm, ikimiz de

düşmanının kalbini parçalarla söküp çıkarabilse kendini paramparça etmeye hazırdı.

"Lachlan beni sırt üstü çevirdi, yüzüme yumruk attı. Üstüme çıkıp kafamı taş döşemeye vurdu, kafatasımı çatlatacak kadar sert. Eski çırağım, boğazıma başparmaklarını bastırdı, gözleri kan çanağına dönmüştü. Bir elimle bileğini tırmaladım, artık çaresizdim, diğer elimle de bandolierini arıyordum. Dünya kırmızıya boyandı, kulaklarımda gök gürültüsü, gözlerimde siyah yıldızlar vardı. Ama sonunda Lachlan donakaldı, göğsünün inip kalkması dışında hareketsizdi, ben de son çarklı tabancasını çenesinin altına dayadım.

"En iyi nişancının bile ara sıra kötü günleri olur," diye tısladım. "Ama beş tabanca biraz fazla, Lachie."

"Düşmanım dişlerini sıkarak hırıltıyla konuştu. 'Hain köpek...' "Bunu kötü bir şeymiş gibi söylüyorsun. Ama sana birkaç numaram olduğunu söylemiştim.
birkaç numaram olduğunu söylemiştim.

"Yap," diye tükürdü, ateş etmeye hazırlanarak. "Cehennemde görüşürüz, hain."

“Tabanca elime daha sıkı sarıldım. Gözlerimi onun gözlerine kilitledim. Phoebe'nin yüzündeki şaşkınlık ve acı ifadesini hayal ettim. İçimdeki canavar kükrüyordu, Dior, Phoebe ve kendim için duyduğum tüm öfke ve korku göğsümde yükseliyordu. Tabanca namlusunu çenesinin altına sertçe dayadım. Kanlı dudaklarım ve kanlı ellerimle fısıldadım.

"Eğer senin düşündüğün gibi bir hain olsaydım, Lachie, seni öldürürdüm." "Tabanca yere düştü, gümüş çelik taşların üzerinde yuvarlandı.

"Ama kalbinde, küçük kardeşim, beni hala daha iyi tanıyorsun." Elleri hala boğazımdaydı.

"Gözleri sertleşerek attığım çarklı tabancaya baktı. "Onları sen öldürdün," diye fısıldadı. "Greyhand. Chloe abla."

"Evet, yaptım. Keşke yapmasaydım. Ama yine yapardım, Lachlan. *Bin* kez bile yapardım. Çünkü sadece dünyanın değil, gökyüzünün altındaki her ruhun kaderi buna bağlıydı." Gözlerinin içine bakarak, yaralı dudaklarımdan kanı yaladım ve yeniden karşılaştığımızdan beri paylaşmak istediğim gerçeği tükürdüm. "Dior Lachance cadı değil, kardeşim. Büyücü ya da kafir değil. O, San Michon'un Kutsal Kase'si."

Lachlan'ın gözleri daraldı, merak ve şüphe eşit ölçüde. "O hazineydi, Chloe'nin bulması için gönderilen *silahtı*," dedim
Ona. "Greyhand tüm azizleri manastıra geri çağırmasının sebebi oydu. Kurtarıcı'nın kanı o kızın damarlarında akıyor, Lachlan. Soğukkanlılar onu bu yüzden avlıyor, bir duskdancer, bir vampir ve bir gümüş aziz onu korumak için bir araya geliyor, Chloe ve Greyhand onu *kurban etmeye* çalıştı. O katedralde yaptığım her şeyi, o kızın hayatını kurtarmak için yaptım. Bu tanrının terk ettiği dünyada

bu tanrının terk ettiği dünyada korumaya değer tek şey." Dişlerimi sıktım, kalbim göğsümde acıyordu. "Fabién Voss karımı ve kızımı benden aldığından beri önemli olan tek şey."

“Bunu duyunca gözleri fal taşı gibi açıldı, dudakları şoktan aralandı. ‘Oh, Gabe. Kardeşim, ben…’ “Yavaşça uzandım ve ellerini boğazımdan çekerek indirdim.

"Artık pek bir şeye inanmıyorum, Lachlan. Ama Dior Lachance'a inanıyorum. Ve şu anda o, Dyvok'un elinde çürüyor ve tüm *dünya* bunun yüzünden tehlike altında. O kızı korumaya yemin ettim. Az önce vurduğun yukarıdaki kadın da öyle. Ya beni öldür ya da *çekil* üstümden. Çünkü o kafir cadıya hayatımı borçluyum."

Lachlan'ı ittim ve o da kalkmama izin verdi, gözlerinde şaşkınlık ve keder vardı. Kırık kaburgalarımı tutarak, kanlı salya akıtarak Ashdrinker'ı kaptım ve titrek bacaklarımın üzerinde durdum. Ash'in sesi, korku, acı ve kederle dolu gümüş bir şarkı gibi kafamın içinde yankılanıyordu.

“Oh Gabrielgabriel, ateş saçlı...

“Kırık şöminenin olduğu odaya geri sendeleyerek girdiğimde midem çoktan bulanmıştı, yerler kanla kaplıydı. Xavier kırık duvara yığılmış, tek sağlam koluyla dizlerinin üzerine çökmeye çalışıyordu. Ama gözlerim sadece ...

"*Oh hayır hayır hayır hayır ...*

"Kalbim ağzımda, karnım bacaklarımın arasında, Phoebe'nin yanına koştum. Kızıl bir havuzun içinde kıvrılmış, çıplak vücudu kanla kaplı, sırtında korkunç bir yanık deliği vardı. Onu dikkatlice çevirdim, kollarımda nazikçe sardım. Ama ölümcül gümüşle, neredeyse baştan vurulmuş iki kurşunla yaralanmış olmasına rağmen, gördüğüm manzara beni hayrete düşürdü...

"Yedi Şehit," diye fısıldadım. *"Hayattasın..."*

"Fırtınanın uğultusu altında neredeyse duyulmayacak kadar fısıldadı. "Kim dedi ki... sen...

"Dudaklarından bir kan kabarcığı patladı ve yaralarını daha iyi incelemek için onu masaya kaldırdığımda çığlık attı. İlk kurşun omzunu kötü bir şekilde parçalamıştı, ama asıl hasarı ikinci kurşun vermişti; kaburgalarını kalbinin hemen yanında parçalamıştı. Dehşetle, yaranın siyah yanmış olduğunu gördüm, derisinin altındaki damarların izleri de aynıydı. Ve midem bulanarak, çıkış yarası olmadığını, kurşunun hala içinde olduğunu fark ettim.

"Phoebe, beni duyuyor musun?" diye fısıldayarak onu salladım. "*Phoebe?*"

“O inledi ve ben belimdeki içki şişesini alıp yarasına votka döktüm. Phoebe yanmış kedi gibi miyavladı ve kanlı dudaklarından küfürler yağdırdı.

“‘Bir şey ters gidiyor… *Hissed*ebiliyorum…’ “‘Hala içinde gümüş mermi var.’

"Ohhhh, o *piçler*." Dişlerini sıkarak güldü ve başını tahtaya vurarak kan tükürdü. "Beni öldürdüler, değil mi?"

"*Saçmalık*. Danton Voss'tan kurtuldun, bundan da kurtulursun."

"İyileşmeyecek." Yutkundu, dudakları ıslak ve kırmızıydı. "G-gümüş değil..." "Sadece yat, lütfen," diye yalvardım. "Konuşma."

"Eyer çantamda manastırın depolarından aldığım bir eczacı çantası vardı. Xavier hala ayağa kalkmaya çalışıyordu, odanın diğer ucuna doğru ilerlerken, çenesi kırılacak kadar sert bir yumrukla onu yere serdim, çantayı alıp masanın üzerine koydum. Kanama çok kötüydü, ışık berbat ve Phoebe'nin damarlarında yavaşça yayılan koyu bir leke görebiliyordum — kanındaki gümüşün zehri. Dişlerimi sıkarak işe koyuldum, parmaklarım titreyerek bir çift cımbızla yarayı karıştırdım. Yanmış kan parmaklarımdan sızıyordu, Phoebe inliyordu, sonunda acı içinde çığlık attı ve ben binlerce kez lanet okudum.

Ama ne kadar uğraşırsam uğraşayım, ne kadar istesem de...

"Hissetmiyorum..."

Kanlı elimle gözlerimden saçlarımı çekip attım. "*Lanet olsun* sana..."

"Dur," diye yalvardı Phoebe, bileğimi tutarak. "Lütfen." "Hayatta olmaz."

“‘Tanrı aşkına, bu dünyada hissettiğim son şeyin senin beni *parçalamak* olmasını istemiyorum.’

"Kapa çeneni, Kitcat. Hayatında bir kez olsun, ne yapman gerekiyorsa yap..."

"Kırmızı elini yanağıma bastırdı, dişleri kanla kaplıydı.

. "Sana söz vermeyeceğimi söylemiştim. Yemin de etmem. Ama yemin et... Çiçeği kurtaracağına yemin et."

“Hiçbir şey için yemin etmiyorum. Ve sen hiçbir yere gitmeyeceksin...”

"Dior sana ihtiyacı var, Gabe. Ona veda et. Ve söyle..." Dişlerini gıcırdatarak başını geriye attı, damarlarında gümüş rengi zehir dolaşıyordu. "Ohhh, özür dilerim, Cinna teyze... Denedim..."

Phoebe sıkıca kıvrıldı, gözlerim büyürken hıçkırarak ağladı.

"Cinna teyze..." diye fısıldadım.

“Bir kahin. Bir rüya gezgini. Highlands'ın en büyük şifacısı...

"Bunu düzeltebilir miydi? Teyzen?"

"Duskdancer sadece zehirin acısıyla kıvranarak yüzünü buruşturdu. "Phoebe?" diye bağırdım. "Teyzen Cinna bunu görebilir mi?"

"Sana söylemiştim, seni aptal," diye inledi. "Eğer Highlands'a gidersen, ölürsün." "Duymam gereken tek şey buydu. Phoebe itiraz ederek inlerken, yaralarını sardım

yaralarını sardım, elbisesini sürükleyerek onu kürklerimize sardım. Omuzlarıma alabildiğim tüm eşyaları atarak, yaralı dansçıyı kollarımın arasına aldım. Kanım hâlâ kaynıyordu, damarlarımdan çaresiz bir karanlık güç akıyordu. Kale avlusuna altı, yedi adımda koştum. Lachlan kırık avluda dizlerinin üstüne çökmüştü, kanayan Robin onu taş döşemeden kaldırmaya yardım ediyordu. Ben ahıra koşarken beni izliyorlardı.

"Argent'ın sırtında koşarak çıktım, Thorn arkamızdaydı, Phoebe kanlar içinde kollarımda yatıyordu. Çırağımın gözleri benimkilere sabitlenmişti, ben durduğumda nefesimiz aramızdaki soğukta buharlaşıyordu.

"Bir daha peşimden gelme, Lachie," diye uyardım. "Eğer gelirsen, yanında gümüşten bir ordu getir. Çünkü o kızın yanına dönmemi engellemek için buna ihtiyacın olacak."

Bunun üzerine Argent'ı döndürdüm ve onu sürmeye başladım. Phoebe'nin gözleri kapalıydı, kirpikleri kanlı yanaklarına yapışmıştı. Ölen fırtınanın içine daldık, sanki arkamızda cehennem var gibi atlarımızla koştuk.

"Sıkı tutun, Phoebe," dedim ona, alnını öptüm. "Sadece nefes al."

Bunun aptalca bir hamle olduğunu biliyordum. Bu hikayenin muhtemelen benim av gibi katledilip derimin yüzülmesiyle sona ereceğini biliyordum. Ama kollarımdaki kadın hayatımı kurtarmıştı, belki de itiraf etmek istediğimden daha fazla şekilde, ve damarlarında dolaşan zehir benim yüzümden vardı. Bu yüzden, beni Dior'un yanından daha da uzaklaştırırken, muhtemelen doğrudan ölümümü getirecek olsa da, Argent'ın kafatası boyalı yüzünü rüzgara çevirdim ve yeni yolumuzda cesaretim elverdiğince sert bir şekilde sürdüm.

"Ay Tahtı'nın kanla ıslanmış kulelerine doğru."

“Daesweald'ın alacakaranlığında dans eden gölgelere doğru.

“Yüksek Dağlara doğru.”

XI

ÖLMEYECEK GÜN

“Altı gece boyunca at sürdüm, hepsi bulanık geçti. Neredeyse hiç yemek yemedim. Sürekli sigara içtim. Her gece Phoebe'nin yanına kıvrılıp birkaç dakika uyumaya çalışıyordum, uyanınca onu soğuk ve hareketsiz bulmaktan korkuyordum. Damarlarında gümüş siyahlaşmıştı, nefesi zayıflamış, cildi grileşmişti. Ama Daesweald'ın kalınlaşan ormanlarında topladığım idleshade ve neverhelm otlarından yaptığım çay ile nabzını yavaşlattım. Hayatımda hiç bu kadar mantara şükretmemiştim.

"Ancak, güçlü Bann Fìageal'ın kayalıklarına doğru tırmanırken, minnettarlığım tamamen kayboldu. Ağaçlar karanlık ve çarpık bir şekilde etrafımı sarmıştı; gölge dikenleri ve boğucu kokuyla yüklü, kabus gibi şekillere bürünmüştü. Çürüme kokusu her nefesimi kirletiyordu, garip gölgeler pençeli dalların arasından süzülüyordu. Karanlık kuşlar hayalet gibi şarkılar söylüyordu, gökyüzündeki hiçbir örümceğin öremeyeceği kadar büyük ağlar dalların arasına gerilmişti. Gördüğüm az sayıdaki av hayvanı da çürümüş ve yere düşmüştü; derileri soluk küf ve koyu çürüklerle kaplıydı. Highland klanlarının neden bu kadar izole olduğunu anlayabiliyordum; artık hiçbir aklı başında ya da yaşayan insan bu ormana girip onlara ulaşmaya cesaret edemezdi. Ama ben de kısa sürede oradan çıkamazsam, Phoebe orada gömülecekti.

"Ve böylece sürdüm, gece gündüz birbirine karışarak; sonsuz, dondurucu bir kasvet içinde.

"Bir zamanlar Auld Lyles'tan bir delikanlı
vardı, "Beş siyah ignis şişesini jonglörlük
yapıyordu. "Zavallı hayalarını patlattı,
"Tepelerin üzerine,
"Ve onun j-jack'i adalara kadar gitti.

"Korkunç." Elimde tuttuğum kılıca baktım. "*Bollocks*, *hillocks* ile kafiyeli değil."

“Hiçbir şey ya kelime b-b-bollocks hayatın b-b-bollocks, Gabriel. Bir büyük hayal kırıklıklarından biri.

"Buna kaşlarımı çattım ve Ash'in yanıldığını kanıtlayacak bir kelime bulmaya çalıştım. Üç gündür onunla birlikte at sürüyordum ve onun ağırlığı o harap olmuş ölü ağaçta bir rahatlık sağlasa da, onun gevezelikleri itiraf etmeliyim ki biraz canımı sıkmaya başlamıştı.

"*Seni güldürebilir diye düşündüm. Artık hiç gülümsemiyorsun, Gabriel ...*

"Phoebe ve Dior güvende olunca gülerim."

"*Onu önemsiyorsun.*

"Tabii ki önemsiyorum, Ash. O kız benim tek nedenim..."

"Dior değil. Kızıl saçlı kız.

Kılıcın kabzasına oyulmuş güzel kadın bana bakıyordu; o gümüş gözleri, görmüyordu ama her şeyi görüyordu. Ben de ona baktım, onun ağırlığı taktığım nişan yüzüğü kadar ağırdı. Ashdrinker, Astrid o yüzüğü parmağıma taktığı gün oradaydı. Ve ben Tarikattan atıldıktan sonra bile, kılıcım bana sadık kaldı. Başlangıcındaki ihtişamına, yüzyıllar boyunca kazandığı şöhrete rağmen, hayatımın bir parçası olmaktan memnundu. Küçük deniz fenerimizin şöminesinin üzerinde asılı dururken, ailem etrafında çiçek açıyordu. Sonsuz Kral geldiği gece elimdeydi. Sonra yere verdiğim sözü duydu.

"Ne yazık, ben... ben... adını koyamıyorum.

"Başımı eğdim, kendime ve zayıflığıma lanetler okurken Phoebe'ye baktım.

"'Biliyorum. İşin bu noktaya gelmesine izin vermemeliydim.

"Hayır, hayır. Beni anlamadın. Yemini bozman utanç verici değil, dostum. Ama yemini etmen utanç verici.

"'Ne yapmalıydım?' diye bağırdım. 'Onu ve onunla ilgili tüm anıları gömmeli miydim?'

Mahné'nin kanatları güneşi kapattığında herkesin yapması gerekeni yap. Sevdiğin ölüler için tatlı şarkılar söyle. Ama sonra kalemini al ve hayatının bir sonraki mısrasını yaz.

"Minstrel'lerden nefret ediyorum, Ash. Ve şarkı söylemeyi beceremem."

"*Öyleyse planın ne? Hayatın boyunca karamsar, huysuz bir bekâr olarak mı kalacaksın?*

"Ben karamsar değilim. Ve ben m-m-

"*Kafanı kazı, sakal bırak ve katil derilerini keşiş cüppesiyle değiştir? Belki de kendini kısırlaştır, ha? Sonuçta b-b-testisler için iyi bir kafiye yok. Sonsuza kadar dul kalmak için de iyi bir kullanım yok.*

"'Kül—'

“Boğanın memelerini, ebedi yas tutan adamın erkekliğinden daha çok kullan. Senin sorunlu mücadelenle başa çıkmak için en keskin bıçağım var. Hadi, Şövalye, kılıcını çek ve bırak da onunla karşılaşayım, sniksnaksnikSNAK!

“Ash'in küçük tiradını bir cevapla cesaretlendirmek istemediğimden, somurtarak baktım. O bir süre daha devam etti, ben o kasvetli ortamda at sürerken sesi kafamda yankılanıyordu. Ve kısırlaştırma şakalarının sonuncusunu da yaptıktan sonra, ben de onun kırık kenarı kadar keskin bir sesle konuştum.

"Onu sevdim, Ash. Elimde değil. O zaman Astrid'i sevdim ve hala seviyorum." Sesi yumuşadı, zihnimde müzik gibi tatlı bir ses olarak yankılandı.

"Biliyorum. Sen çoğu erkeğin sahip olamayacağı bir şeye sahiptin. Ama ben senin karını da tanıyordum, Gabriel. Astrid asla *senden onu sonsuza kadar yas tutmanı istemezdi. Kendini tüm hayattan ve sevgiden koparmanı. Burada, şu anda nefes almak yerine geçmişte boğulmanı.*

"O gümüş saçlı kadına baktım, sözleri yaralı kalbimin koridorlarında yankılanıyordu.

"*O, her şeyden çok senin mutluluğunu isterdi. Ve benim onun yanında olmamı. En sevdiğim dostum.*

"O anda gözlerim yaşardı, parmaklarımla hızla sildim. "*Ateşli saçların nasıl?*

"Kollarımdaki kadına baktım, terden yapışmış bukleler yanaklarına yapışmıştı. Elbette eldivenlerimi giymiştim, hem ellerimi soğuktan korumak hem de Phoebe'nin cildine daha fazla gümüş değmemesi için. Ama nefesi bir kuş yavrusu kadar zayıftı, koyu damarlar cildinin altında kıvrılıyordu.

"Daha kötü." Etrafımıza bakarak somurtarak dedim. "Ve bu lanet olası ormanın sonu gelmeyecek gibi görünüyor."

“Burası çok karanlık. Korkutucu. Hoşuma gitti…

"Kızıl Glade'i hatırlatıyor." Değişen dallara, fısıldayan yapraklara, karanlıkta uçan gölgelere baktım. "O günü hatırlıyor musun?"

“*… Hayır.*

“Cevabı, hafif ve kederli bir iç çekişti.

"*B-b-b-bazı günler... Hiçbir şey hatırlayamıyorum, Gabriel...*

“Kim?”

“Ses, inleyen rüzgârların üzerinde pençe gibi keskin bir şekilde yankılandı. Parıldayan bir çift göze bakarak, Ashdrinker'ı yumruğumda kaldırdım. Ama sadece bir baykuş gördüğümde

sadece bir baykuş gördüğümde yavaşladı; kahverengi tüyleri ve altın rengi bakışlarıyla, başını eğerek beni inceliyordu.

"Kim?" diye tekrar sordu, kanatlarını çırparak.

"Gabriel de León, monsieur," diye mırıldandım, kılıcımı indirerek. "Hizmetinizdeyim."

"Arkamda, karanlıkta hızlı kanat çırpma sesleri duydum. İlk baykuşa bir tane daha katıldı, gri ve ince, alev rengi gözleriyle bana bakıyordu. Sırtımda soğuk bir rüzgar esti, tüylerim diken diken oldu. Ormanlık alana alacakaranlık çöküyordu; yakında durup dinlenmem gerekiyordu. Ama nedenini bilmesem de, atımı dürterek daha hızlı koşmaya başladım. Argent'e mola vermek için Thorn'a binmiştim, tarreun'um arkamızda tıkır tıkır sesler çıkararak ilerliyordu ve kıvrımlı ağaçların arasından geçerken kanatların şarkısını duydum, dalların üzerinde daha fazla siluet fark ettim. Birkaç tane. Sonra bir düzine.

"Baykuşlar.

"Gözlerini kırpmadan, tabak kadar büyük ya da parmak ucu kadar küçük gözleriyle geçmemi izliyorlardı. Bazıları o kadar küçüktü ki sadece bir fare korkabilirdi, diğerleri ise bir çocuğu akşam yemeği için kaçıracak kadar büyüktü. Günün ölümünden sonraki karanlıkta, Elidaen'deki kuşların çoğu can çekişip ölmüştü. Yiyecek meyve yoktu. İçmek için çiçek yoktu. Baykuşlar, bu geceleri hayatta kalan az sayıdaki türlerden biriydi, güneş ışığı olmayan bir dünyada gelişebilecek kadar küçük avları avlayarak hayatta kalıyorlardı.

Ama bir yerde bu kadar çok sayıda baykuşun, hep bir ağızdan beni izlediğini görmek... "Vuu?" diye bağırdı içlerinden biri.

"*Whoooo?*" diye cevapladı diğerleri, ağaçlarda yankılanarak. "*Bir grup baykuşa ne derler?*" diye merak etti Ash.

"Endişe," diye mırıldandım, etrafımızdaki dallara bakarak.

"Hayır, hayır, bu doğru değil. Bu... bir f-f-f-uçuş mu?

"Thorn'u tekmeledim, o ve Argent şimdi kabus ağaçlarının arasında hızla dolanıyorlardı. Phoebe kollarımda kıpırdadı ve ben onu daha sıkı sarıp soğuk alnını öptüm. Etrafımızda kanatlı gölgeler toplanıyordu, parlak gözleri ve keskin pençeleriyle, çağırıyorlardı, durmadan çağırıyorlardı.

"Kim?" diye sordular. "KİM!" "*Bir cinayet mi?"*

"'Onlar kargalar,' diye fısıldadım.

"'Kim?

"Bir kazan mı?

"Yarasalar."

"Bir toplantı mı? Bir sürü mü? Bir bulut, bir sürü,

"'KİM!'

"Arkamı döndüm, ağaçlar artık onların çığlıklarıyla çınlıyordu, gözleri dondurucu karanlıkta parıldıyordu. Etrafımda gölgeler çırpınıyordu, Thorn altımda gürültüyle koşuyordu, kemerimdeki fener karanlığa çılgın desenler çiziyordu, biz ise doğruca...

"Bir ayı!

"'Bir grup baykuşa b demiyorsun...'

"Hayır, BAK!

"Önümüzdeki daha derin karanlığın içinden ağır ağır çıktı, kocaman pençeleri karları ezerek, onu gördüğümde gözlerim fal taşı gibi açıldı, tıpkı Ash'in dediği gibi:

"Lanet olası bir *ayı*.

"Ama bal hırsızı ya da dağ ayısı değil, hayır, bu, bu kabus ormanının zihninden ya da cehennemin karanlık ve çürümüş kalbinden fırlamış bir canavardı. Önümüzde üç metrelik bir kule gibi dikildi ve ağzını kan donduran bir *KÜKREME* ile açtı. Tüyleri gece siyahı, dişleri kılıç gibiydi, çeliği parçalayacak kadar keskindi. Thorn yana kaçtı ve ben yüksek sesle bağırarak, pençeleri kafamın hemen yanından geçerken kendimi eyerden attım. Phoebe'nin vücudunu kendimle korumak için dönerek, karın üzerine düştüğümüzde bir şeyin kırıldığını hissettim, onu göğsüme sıkıca bastırarak yuvarlandık. Ama kanamam için zaman yoktu.

"Ne yazık ki sigara içecek zaman da yok.

"Thorn panikleyip uzaklara koştu ve arkamda atın kırılan kemiklerinin sesini duymayı bekledim; zavallı Argent'ın bu yolda gömdüğüm talihsiz atların uzun listesine katılacağını düşündüm. Ama şiddetli bir hırıltı duydum ve omzuma bakınca tarreun'un o devasa canavarın önünde arka ayakları üzerinde durduğunu gördüm; korkuyla geri çekilmiyordu, meydan okurcasına duruyordu, savaş atı ön ayaklarıyla havayı bıçaklar gibi vurunca canavar geri çekildi.

"Kısır bir at için cesurca," diye mırıldandım.

"Çarklı tabancamı çekip ateş ettim, kurşun kafatasının hemen yanından geçip kulağını kopardı. Kaçırdığım için lanetler okurken, canavar bana saldırırken Ash'i elimde tutarak dik bir şekilde ayağa kalktım. Bir kez daha küfrederek, karışık köklerin üzerinde yuvarlandım ve onu Argent ve Phoebe'den uzaklaştırdım. Yere çarparak, yeri sarsarak geçen ayı, gümüş gibi hızlı bir hareketle bana döndü, Ash'in sesi bir başka gürültülü *KÜKREME* altında kayboldu. Canavar, korkunç bir hız ve güçle tekrar saldırdı, pençeleri yüzüme doğru ıslık çalar gibi geldi, çeneleri şakırdadı, beni geriye, geriye doğru itti. Nefes almak için zaman kazanmak amacıyla bükülmüş bir karaağaç ağacının etrafından atladım

nefes almak için bir an kazandım ve başka bir darbe yağmurundan yana kayarak, alçaktan yuvarlanarak, gözlerim kızarmış, dişlerimi göstererek, zafer çığlığı atarak, Ash'i canavarın yan tarafına gömdüm.

"Bu ölümcül bir darbeydi, yemin edebilirim, ama ayı sadece kükredi ve etrafımda dönerek kılıcımı elimden aldı. Bana çarptığında kükredim, geriye doğru uçarken tüm dünya beyaz bir ışıkla kaplandı, çürümüş bir meşe ağacının dallarına çarptım, baykuşlar çığlık atarak dağıldılar. Karın üzerine düştüğümde, başımı kaldırdım, gözlerim yıldızlarla doluydu ve ağzım kan içindeydi, o cehennem ayısı bana çarptı ve beni ağzıyla yakaladı.

Canavar beni omzumdan tuttu, başını salladı ve beni bez bebek gibi savurdu. Dişlerinin derimi deldiğini, kemiklerimin kırıldığını hissettim ve o anda yüksek ve keskin bir çığlık attım; acı, korku ve her şeyden çok *öfke dolu* bir çığlık. Ne de olsa ben Gabriel de León'dum. Nordlund'un kurtarıcısı, Krallığın Kılıcı, *Lanet Siyah Aslan* ve bugün ölmeyecektim. Canavara tüm gücümle yumruk attım, yüzüne, burnuna, kanayan kulağına ve sonunda, yapacak başka bir şey kalmayınca, o piçi ısırdım, dişlerim boynuna derinlemesine battı. Canavar başını geriye attı ve acı içinde kükredi, sonra beni bıraktı ve ben kırık çubuklardan yapılmış bir çuval gibi karın üzerine düştüm, delinen göğsümden ve omzumdan kan fışkırıyordu.

"Acı... nefes kesiciydi. Bir düzine yerim kırılmış, etlerim parçalanmış, göğsüm kabarıyordu, etrafım kırmızıya boyanmıştı. Ama yine de, dünyam kanla dolarken, botlarım kanla dolarken, bir şekilde kendimi ayağa kaldırdım. Ayı bana doğru gürledi; iki ton kas, diş ve pençe. Kül hala canavarın sırtına gömülüydü; çıplak ellerimden başka savaşacak hiçbir şeyim yoktu. Ama çıplak eller kralları öldürmüştür, soğukkanlı. Çıplak eller imparatorluklar kurmuştur. Bir adam ve kılıcı bir efsane yaratabilir. Bir adam ve ordusu bir ulusu fethedebilir. Bir adam ve tanrısı dünyayı yeniden yaratabilir. Ama kılıçlar kırılır. Ordular sendeler. Tanrılar ihanet eder.

"Bir adamın elleri her zaman kendisine aittir.

"Canavar bana doğru ağır ağır ilerledi ve beni kıçımın üstüne düşürdü. Ama kanlı ağzını boğazımı parçalamak için genişçe açtığında, onu yakaladım; bir elim çenesini, diğer elim burnunu sıkıca kavradı. Canavar tüm ağırlığıyla üzerime bastırdı, göğsüme tonlarca baskı uyguladı, açık ağzından sarkan diliyle yüzüme tükürük ve kan sıçradı. Ama nasıl olduğunu bilmesem de, o çeneleri açık tutmaya devam ettim, dişleri avuç içlerime batıyordu, çıplak ellerim kan içinde kalmıştı. Canavar, boşuna ısırmaya çalışarak saldırdı, ama göğsümde öfke ve korku kaynarken, ağzını daha da genişlettim. Canavar çırpındı, pençeleri

beni parçaladı, tendonların kopma ve kemiklerin çatlama sesleri, benim kasılmamla birlikte can çekişen haykırışlarının üstüne yükseldi ve bir kükremeyle çenesini o kadar geniş açtım ki, ellerimde kırıldı.

Kan fışkırdı, ayı acı ve öfkeyle uludu. Her iki ayağımı göğsüne dayadım, sertçe tekmeledim, canavar devasa ağırlığına rağmen havaya uçtu. Phoebe'nin yattığı yerden birkaç metre ötedeki bir ağaca çarptı, meşe ağacı kar yağışı altında yana yattı, canavar donmuş toprağa çarparak yere düştüğünde yer sarsıldı, harap olmuş ağzından buhar yükseldi.

"Kendimi ayağa kaldırdım, devrildim ve yere yığıldım, kanla kaplı gri zeminde sürünerek ilerledim. Dilim karıncalanıyordu, ayının kanını tükürürken tüm duyularım alev almıştı, her şey bulanıklaşmıştı, ama tek bir düşüncem, tek bir korkum vardı, kendim için değil, ...

"Phoebe..."

"O düştüğü yerde yatıyordu, kürklerle sarılmış, şimdi karla kaplıydı. Thorn kaçmıştı, ama Argent'in Phoebe'nin cesedinin başında durduğunu görünce kanlı bir gülümsemeyi başardım, sadık bir asker gibi görev başında, beni görünce nefesiyle buğu yapıyordu. Dizlerimin üzerinde sürünerek yanına gittim ve kanlı elimi onun yanına bastırdım.

"Sen az önce hayat boyu bir arkadaş edindin, evlat."

Savaş atı yumuşak bir şekilde kişnedi ve ben Phoebe'nin yanına çökerek kanlı öksürükler çıkardım. Battaniyeleri çekip, susuzluktan yanarken onun nefesini dinledim. Sessizce beklerken kalbim burkuldu ve battaniyeden kolunu çekip nabzını kontrol ettim. İçim yavaşça buzla doldu, ama sonra; derisinin altında hafif bir çarpıntı, solgun dudaklarından küçük bir inilti duyuldu.

"Şehitlere şükret."

“Sessizlikte bir inilti duyuldu ve kafamı kaldırdım, o korkunç ayının bir şekilde hala hayatta olduğunu fark ettim. Şimdi kalkmaya çalışıyordu, kırık çenelerinden kan sızıyordu, gözleri hala bana dikilmişti. Derin bir nefes alıp kendimi ayağa kaldırdım, sendeleyerek yanına gittim ve Ash'i kanayan yanından sürükledim. Kılıcın sesi kafamda çınladı, nabzımın savaş davulu gibi atışları arasında neredeyse kayboldu, onu canavarın vücudunun üzerine kaldırdığımda...

"*Dur, Gabriel, hayır DUR DUR!*

"... ve donakaldım. Gözlerimi kırpıştırarak, göğsüm inip kalkarken, canavarın boynundaki everknots yakasını ilk kez fark ettim. Kürküne boyanmış beyaz spiraller ve ayların desenleri.

“Bir dansçı, ateş saçlı bir dansçı görüyor, ona zarar verme, seni aptal!

“Daen stiir,” diye bir ses geldi.

“Omzuma baktım ve uzun boynuz ve dişbudak ağacından yapılmış bir yayla kalbime nişan almış bir kadın gördüm. Deri ve kürkleri, siyah ve gri renklerde çizgili desenlerle boyanmış çalı ve dal parçalarıyla süslenmişti; soluk kanlı gözlerim olmasaydı gölgeler arasında görünmez olurdu. Yüzü bir başlık ve eşarp ile örtülüydü ve omuzlarına bir düzine farklı türde tüyden yapılmış bir pelerin giymişti. Baykuş tüyleri.

"B-Büyük Kurtarıcı," diye nefes nefese düzelerek söyledim.

"Sen..." "Daen stiir!" diye bağırdı. "Ahlfunn drae'a ken!"

"Daha fazla yayların gıcırdamasını duydum, yanlarıma ve arkama baktım ve yeni figürler gördüm; gölgeli ağaçların arasında yarım düzine kadın. Avcı kadınla aynı giysiler giymişlerdi, yaylarını kaldırmış ve oklarını bana doğrultmuşlardı.

"*Parlak gözler, gerçek orman kızlarını görüyor, çok güzeller.*

“Artık *bittim,* soğukkanlı. Sol kolum parçalanmıştı, kan karların üzerine akıyordu. Nefesimin kabarcıklanmasından, ciğerlerimden birinin delinmiş, kaburgalarımın kırılmış, omzumun çıkmış ve kafatasımın çatlamış olduğu belliydi. Nasıl başardığımı bilmiyordum, ama yine de doğrulup Phoebe'nin cesedinin üzerine eğildim ve kanlı elimle Ash'i kaldırdım.

"Tamam o zaman." Diye iç geçirdim, kan tükürdüm. "Hanginiz ilk dans etmek ister?"

"Maoic," dedi boyalı kadınlardan biri. "Dyasae'err skaenn'a?"

Liderin bakışları benden koruduğum kadına kaydı. Phoebe'nin kolunu görünce gözleri kısıldı. Soluk teninde ince siyah damarlar ve peri spiralleriyle kaplıydı.

"Fiáin dahtr," dedi, öfkeli gözlerle bana dönerek.

"Bu kadın benim korumam altında," diye nefes nefese, ayaklarımın üzerinde sendeleyerek söyledim. "Ona dokunursanız, hepinizi öldürürüm."

"*Yapmayacaksınız.*

"Kapa çeneni, Ash," diye tısladım, yumuşak ve öfkeli bir sesle. "Seni korkutmaya çalışıyorum." "*Onlar altı, sen teksin, onların yayları var, senin bir kılıcın var, onlar sağlıklı, sen ise* birkaç *yeni yaradan kan kaybediyorsun. Ne kadar korkutucu olduğunu ne kadar korkutucu görünüyorsunuz?*

“İç geçirdim. Yayların gerilip gıcırdamasını dinledim. Bunların klan kadınları olduğu şüphe götürmezdi, ama Phoebe'nin akrabalarına dost mu düşman mı oldukları konusunda hâlâ hiçbir fikrim yoktu. Buraya gelmenin tehlikeleri konusunda aldığım tüm uyarılar şimdi aklımda yankılanıyordu. Ama Ash'in dediğini dinleyerek, gümüş hanımefendiye kaşlarımı çattım ve onu ayaklarımın dibindeki kara ittim.

"Avcı kadın, boş ellerimden kan damlarken, uzun bir süre bana baktı. Sonunda yayını indirdi, derisinden sıyrıldı ve bana doğru yaklaşmaya başladı. Kadın yaklaşırken başlığını geri çekti, eşarbını aşağı indirdi ve yağlı boya ve pisliğin altında, alnında yan yana bir hilal ve tam bir daire izleri gördüm, yüzünün sağ tarafında aşağıya doğru uzanan bir dizi düğüm ve ay deseni vardı — Naéth, Ossian Highlands'ın savaşçı dövmeleri. Saçları soluk sarıydı, bir düzine örgüyle bağlanmış ve daha fazla tüy ile süslenmiş, deri kayışlarla bağlanmıştı.

"Phoebe'nin yanına diz çöktüm. Battaniyeleri geri çekerek duskdancer'ın damarlarında siyah lekeyi gösterdim ve umutsuz gözlerle hizmetçiye baktım.

"Bu Phoebe, Dúnnsair Klanı'nın kutsanmış kızı." Kan tükürerek öksürdüm. "Gümüşle vurulmuş. Ve hala içinde."

"*Gümüş* kelimesini duyunca hizmetçi gözlerini kısarak bana baktı. Daha yakından bakınca, yırtık pırtık paltomun ve eldivenlerimin arasından kolumda ve parmaklarımda mürekkep izlerini fark etti.

"*Se'yersan,*" diye tısladı, eli kemerindeki kılıca uzandı.

"Sakin olun, hanımefendi." Kanlı ellerimi kaldırdım. "Artık Tarikat'a ait değilim. Wintermoot ve Cinna á Dúnnsair'i arıyorum, umarım yeğeninin yaraları iyileşir."

Hala temkinli ve gergin olan avcı, Phoebe'nin yanına çömeldi ve avucunu alnına bastırdı. Diğerlerinden biri seslendi, hizmetçi yeni bir korkuyla cevap verdi. Tekrar öksürdüm, kan eldivenli yumruğuma sıçradı, delik deşik ciğerlerimden köpüklü nefesler çıktı. Etrafımdaki kar artık sırılsıklam olmuştu, alacakaranlık gece yarısına doğru ilerliyordu. Bir taş gibi yere düşmem gerekirdi. Ama nasıl olduğunu bilmesem de, o karanlıkla mücadele ettim. Avcı kadın beni baştan aşağı süzdü, yüzü bulutlarla kaplıydı. Phoebe'nin müttefiki olduğum açıkça belliydi, ama bir yabancı, bir Lowlander, bir *gümüş aziz* olduğum daha da açıktı.

"Yaşayacak mı?"

Derin, boğuk sese döndüm. Ve yeni çökmüş alacakaranlıkta, hayatımda gördüğüm en iri kadınlardan biri duruyordu. Geniş, uzun ve kaslıydı ve boynundaki everknots kolyesi dışında utanmadan çıplaktı. Beline kadar uzanan siyah saçları düzinelerce slayerbraid ile bağlanmış, kanla kaplı cildinin üzerine dökülüyordu. Saçları spiral ve ay şekilleriyle süslenmiş ve beyaz boya ile boyanmıştı. Yanındaki kanlı kılıç yarasından ve karın üzerine düşen gölgesinden

onun kim olduğunu anladım — az önce savaşıp durdurduğum diş ve pençelerden oluşan dağ.

"Úrfuil'in alacakaranlık dansçısı." "Ayı soyundan," diye fısıldadım.

"Avcı kadınlardan biri klan kumaşından bir pelerin attı ve iri kadın onu beline etek gibi bağladı. Bana doğru topallayarak yaklaştı, gözleri bana kilitliydi ve gözlerinin tamamen kahverengi olduğunu, hiç beyazının görünmediğini gördüm. Koyu renkli kürkle süslenmiş kulakları kafatasına biraz fazla yüksekteydi, biri yırtık pırtık ve kanıyordu. Kaburgasındaki yaraya bastırdığı eli daha çok pençeye benziyordu; pençeli ve kalın, koyu renkli kıllarla kaplıydı ve ön kollarından dirseklerine kadar uzanıyordu. Burnu ve çenesi kırılmış, ağzı kanlı ve morarmıştı, ama yine de konuşmayı başardı, peltek peltek, ekmeğe tereyağı sürmek için yeterince kalın bir lehçeyle.

"Adını öğreneceğim, maebh'lair. Ve seni şimdi öldürmemek için tek bir iyi nedenim var."

"'Bu kadar kibarca istediğin için sana üç tane vereceğim, mademoiselle.' Kanla ıslanmış parmaklarımla bir elimi kaldırdım. 'Birincisi, ben vampir değilim. Sadece bir vampirin oğluyum.'

Úrfuil alaycı bir şekilde, boğazında bıraktığım ısırık izlerine dokundu. "İkincisi," dedim, ayağa kalkarken, "ve lütfen burada yeteneklerinizi küçümsemediğimi anlayın burada gösterdiğin cesaretini küçümsemediğimi anlamanı istiyorum, ama Phoebe á Dúnnsair, beni öldürdüğünü öğrenirse, kalbini sana yedirir.

"Büyük dansçı gözlerini kısarak, kocaman kollarını kavuşturdu. "Üçüncüsü?"

"Üçüncüsü..." Sakallarımı kaşıyarak, "Belki de baştan başlamam gerekirdi... Tanrıçanın bulunduğu yer.

"Durakladım, grubun etrafında yayılan fısıltıları dinledim. "Ve onun nerede olduğunu biliyorum," diye ekledim.

"Daha dik durarak, seslerinin kesilmesini bekledim.

"Peki ya benim adım, mademoiselle? Birçok isimle tanınırım. Nordlund'un Kurtarıcısı. Krallığın Kılıcı. Lorson'un Kara Aslanı. Ama ilk adım, sevgili annemin bana verdiği ve senin en iyi bildiğin isim."

"Bakışlarımı tekrar duskdancer'a çevirdim ve gözlerinin içine baktım. "Adım Gabriel de León, mademoiselle. Eminim bu isim benden önce de vardı. benden önce geldiğinden eminim."

Jean-François alaycı bir şekilde güldü ve kitabını karıştırdı. "Gerçekten böyle mi *dedin*?"

Gabriel güldü. "Gerçekten öyle dedim."

"Peki." Vampir omuz silkti. "Dramatik girişler en iyisidir." "Her zaman değil."

Gabriel şarabından bir yudum aldı. "Ama biri ölçme aletleriyle ölçmek konusunda ısrar ederse

penislerini ölçmek için ısrar ederse ve seninki en büyüğü ise, bazen onu çıkarıp işini bitirmek en iyisidir.

"Ailelerimiz arasında kanlı bir geçmiş olduğunu biliyorum," dedim. "Ama biz düşman değiliz, mademoiselle. Düşman olsaydık, benimkilerden biri sizin birini kurtarmak için hayatını tehlikeye atar mıydı?"

Úrfuil'in gözleri kısıldı. Gölgeler fısıldadı, havada yeni bir gerilim doldu. Phoebe'nin yanında hala diz çökmüş olan avcı kadın, alnına bir elini bastırarak inledi. "Yanıyor, Brynne. Onu görmemiz lazım. Ya da buraya gömelim."

“Koca kadın hiçbir şey söylemedi, boğazıma bıçak gibi bakıyordu.

"Bana güvenin, M^lle^Brynne," dedim. "Dünyanın kaderi burada belirsiz."

Phoebe ter içinde inleyerek tekrar inledi. Avcı kadın endişeli gözlerle iri kadına baktı. Ve úrfuil sonunda geniş omuzlarını dikleştirerek içini çekti.

"Bu yolda bir adım bile yanlış atarsanız, se'yersan, derinizden pelerin yaparım, anladınız mı?"

"İnsan derisi berbat bir deri olur, korkarım." Kanlı bir gülümseme zorladım. "Ama sanırım şu anda giydiğinden daha sıcak olur."

Ayı, kız kardeşlerine bakarak kaşlarını çattı.

"Akıllı kız bizimle geliyor."

XII

ANNENİN BEŞİK

“BAKISI VAR.”

Sul Adair'in soğuk bölgelerinde, Gabriel de León kimyasal küreden başını kaldırdı. Soluk kelebek, pürüzsüz camda boşuna kanat çırpıyordu. "Ne dedin?"

Jean-François, altın sarısı saçlarını tüy kalemiyle düzeltti ve hızla mürekkep hokkasına daldırdı. "Bir baykuş sürüsü, de León. Buna *bakış* denir."

"Hmm." Son Gümüş Aziz başını salladı. "Her gece yeni bir şey öğreniyorsun."

"Birkaç şey," dedi vampir gülümseyerek. "Eğer gecelerini doğru arkadaşlarla geçirirsen. Hedefine sağ salim vardın, değil mi? Yaraların bir yana, bana gösterdiğin kadarıyla derin hala sağlam."

Gabriel başını salladı ve Monét'in son damlasını bardağına döktü. "Wintermoot'a vardık. Ama işler burada biraz karışıyor, soğukkanlı. Bir içki daha içmem gerekebilir."

"Şimdilik üç şişe yeter sanırım, değil mi?" Gabriel alaycı bir

şekilde gülerek kadehini kaldırdı. "Hiç eğlenceli değilsin."

"Meline ve Mario'yu geri çağırabilir miyiz? Size ne kadar eğlenceli olabileceğimi gösterebilirim."

"Onun adı Dario, Chastain."

Gabriel içini çekti, sandalyesine yaslandı, parmaklarını çenesine dayadı. Derin bir nefes aldı, kaşları çatık, düşüncelerini topluyordu.

"Oraya gitmek iki gecemizi aldı, fırtına bulutlarının altında gizli yollardan aceleyle ilerledik. Daesweald her tarafı kaplamış karanlık bir leke gibiydi, eski ekmeğin üzerine yayılan küf gibi, ama Highlands hala *muhteşem* bir ülkeydi, soğukkanlı; vahşi dağlar ve sonsuz gökyüzü, yüzlerce metre yüksekliğinde donmuş buz şelaleleri. Phoebe için bu kadar endişelenmeseydim, bu güzelliği daha çok takdir ederdim, ama avcı kadınlar arasında şifacı yoktu, ancak Maoic adındaki kadın bazı sihirli yeteneklere sahipti; *o*,

ve onlarla vahşi bir dilde konuşabiliyordu. Phoebe'nin boynuna taktığı tılsımlar ve benim demlediğim çaylar sayesinde nefes almasını sağladık.

"Bu kadınların koruyucular olduğunu öğrendim. Kendilerine *Ay Bakireleri* diyorlardı; Highland klanlarından seçilmiş savaşçılar, Wintermoot çevresindeki kutsal toprakları korumaya adanmışlardı. Hayaletler gibi hareket ediyorlardı ve seyahatimiz boyunca çoğu zaman gölgelerde kalıyorlardı; soluk kanlıların duyularıyla bile hepsini takip etmekte zorlanıyordum. Ama Maoic, Thorn ve Argent'ı önümden ormana doğru yönlendirdi ve úrfuil kadın, sırtımda karanlık gözleriyle, Phoebe'yi sedada taşıyarak arkamızdan takip etti. Adının tam adı Brynne á Killaech'ti ve ormandaki savaşımızdan sonra wealdshape'ine dönmemişti. İşlenmiş derilerden yapılmış giysiler ve koyu renkli kumaştan bir etek giymişti, eteğine hilal şeklinde tılsımlar asmıştı. Çenesi iyileştikten sonra bile pek konuşkan olmayan bu iri kadın, benimle birlikte olmaktan derin bir tedirginlik duyduğu belliydi.

"Dahtr á Dúnnsair sana Wintermoot'un ne olduğunu söyledi mi?" diye sordu bir gün. "Gittiğin yerde Mothermoons hakkında *bir* şey biliyor musun?"

"Sadece tehlikeli olacağını duydum," diye cevapladım. "Muhtemelen ölümüm olacak." "Yine de geldin? Yaşamaktan bu kadar bıktın mı, maebh'lair?"

"Ben vampir değilim," diye hatırlattım. "Ve bu dünyada arkadaş sayabileceğim çok az insan var, M^lle^Brynne. Ama Tanrıçası onlardan biri. Sana garip gelebilir, ama aramızdaki bu kadın da onlardan biri." Omuz silktim. "Ve arkadaşlarım, ölene kadar savunacağım tepeciklerimdir."

"Henüz ölmediğin için şanslısın," diye homurdandı. "Son kavgamızda pagan tanrın sana gülümsedi. Bir daha kavga edersek, kıçını parçalarım."

"Bundan şüphem yok. Ama hayatımın geri kalanında dişlerinin izlerini taşıyacağım ve kıçıma oldukça düşkün olduğum için, daha fazla kavga etmememiz iyi olmaz mı?"

Brynne, aramızda duran Phoebe'ye başını sallayarak somurtkan bir ifadeyle, "Neden balo elbisesi giymiş?" dedi.

"Tehlikeli durumuma ve korkularıma rağmen, o anda gülümsedim, Cairnhaem'in gölgelerinde duran o cesur kızı düşünerek, onun gülümsemesi karanlığımı aydınlatıyordu.

"Çünkü moda için her zaman umursayacak bir şeyler vardır."

Yolumuza devam ettik, baykuşlar ölü ağaçların arasında uçuyordu ve aklımda Dior'un düşünceleri dolaşıyordu. Ona her uzandığımda hala hiçbir şey hissetmiyordum

. Sadece korku ve pişmanlık.

"Bu bir festival," dedi Brynne sonunda. "Wintermoot. Kışın sona ermesini ve baharın gelişini kutlamak için. Highlands'ın dört bir yanından tüm anneler ve klan reisleri barış bayrağı altında toplanır. Anlaşmazlıklar dinlenir. Ateşkesler yapılır. Düğünler ayarlanır."

"Ne yazık. Korkarım ben çoktan söz verildim, mademoiselle."

"Úrfuil kadın başını salladı. "Hayattan bıktın, değil mi?" "Göz kırptım.

"Belki de tehlikeli yaşamayı seviyorumdur."

“Dünyanın çatısına doğru, dolambaçlı dağ geçitlerinde zorlukla ilerledik. Soğuk ölümcül derecede idi ve her kilometre boyunca üzerimde gözler hissediyor, dalların arasında fısıltılar duyuyordum. Bu ormanı fark edilmeden geçebileceğimi düşünmek ne kadar aptalcaydı. Ağaçların arasında keskin gözlü ve hızlı gölgeler uçuşuyordu. Maoic'in baykuşları haber taşıyor, umarım beni oklarla delik deşik etmemeleri için uyarıyorlardı. Sonunda, iki karla kaplı sivri tepenin arasında yer alan bir vadiye vardık. İçeride beni bekleyen manzarayı görünce gözlerim fal taşı gibi açıldı.

"Ma'dair Craeth," diye fısıldadı Maoic yanımda, iki parmağını alnına, dudaklarına ve kalbine bastırarak. "Annelerin Beşiği. Highlands'ın kalbi."

"Aylar burada Gece tarafından emildi," dedi Brynne. "Anneler Dağlarla seviştiğinde ilk wealdlingler burada doğdu."

"Büyük Kurtarıcı," diye fısıldadım.

“Kışın etkisiyle donmuş bir orman vadisiydi, ama aşağıdaki alemden farklı olarak, buradaki ağaçlar sağlıklı ve sağlamdı. Çürüme, mantar veya çürüme izi yoktu ve bir anda gençliğimin ormanları aklıma geldi; günlerin ölümü öncesinde yeşil ağaçların arasında avlanırdım.

"Vadinin kalbinde büyük bir göl donmuştu ve kıyısında kırk fit yüksekliğinde iki devasa bazalt heykel yükseliyordu; bir çift asil, güzel kadın, her biri elinde birer taş hilal tutuyordu. Bunlar ayların, Lánis ve Lánae'nin heykelleriydi, ancak meleklere ne kadar benzediğine şaşırmıştım; sırtlarında geniş kanatlar, yıldızlarla süslü uzun saçları vardı. Aralarında, keçi bacaklı ve boynuzlardan yapılmış bir taç takmış sakallı bir adam oyulmuştu, bir eli her ikisine de uzanmıştı — Malath, Toprak Baba, ikisinin koruyucusu ve damadı.

"Gölün kıyısında, batıda ve doğuda iki yüksek kuleye sahip muazzam bir salon duruyordu. Mimari hayranlık uyandırıcıydı, eski ahşaplar ve karanlık taşlar sonsuz düğümlerle oyulmuştu. Salonun yanında devasa ağaçlar duruyordu

duvarları büyük sarmaşıklar kaplıyordu ve bu manzara karşısında kalbim biraz daha hızlı attı. Burası *bir çiçek* gibiydi, tek bir çiçek hala büyüyordu, belki de bu imparatorluğun bozulmamış ihtişamının son kalesiydi.

"Çok *güzel,*" diye fısıldadım.

Ormanın içinden geçen yol, bir dizi figürle çevriliydi; hepsi kadınlardı, uzun kürk mantolar giymişlerdi, ay ışığı gibi kırmızıya boyanmışlardı. Başlarının üstünde, gözlerini kapatan garip miğferler vardı, yanan kırmızı mumlardan yapılmış taçlar gibi. Hilal şeklinde kıvrılmış gümüş bıçaklar, önlerindeki kara saplanmıştı, ellerini kılıçların kabzasına dayamışlardı. Derilerinin her santimetrekaresi kan kırmızısı mürekkeple kaplıydı; peri spiralleri ve eski büyülerden alıntılar.

"Kız kardeşlerimiz," diye mırıldandı Brynne. "Beşik Rahibeleri. Bu yeri Anneler ve Baba için bozulmadan koruyorlar ve toplantı sırasında şiddet uygulanmamasını sağlıyorlar."

"İlk kadın eğildi ve derin, melodik bir sesle konuştu. "'Anneler' 'in kutsamaları, sevgili kız kardeşlerim. Baba gülümsüyor size. Ama…' —burada maskeli gözler bana döndü—'… bu kişiye değil, korkuyoruz.'

"'Ben kavga etmeye gelmedim, Sœur,' diye başladım. 'Sadece yardım etmeye geldim—'

"Buraya neden geldiğinizi biliyoruz, efendim," dedi rahibe. "Rüzgârlar sizin geldiğinizi haber verdi ve bu geceler boyunca doğa sizin adınızı bize söyledi. Silahlarınızı bize teslim edin ve kendinizi bizim nazik korumamıza bırakın."

Bu düşünce içime sinmedi; beni sadece düşman olarak gören bir topluluğun arasında silahsız kalmak. Ama buraya girmek istiyorsam, itaat etmekten başka seçeneğim yoktu. Brynne, tabancamı ve barutumu çıkarırken gerginleşti. Kemerimden Ashdrinker'ın kınını çıkardım, gümüş kabzasına öptüm ve rahibeye uzattım. Gözleri garip, yanan mumlarla örtülü olmasına rağmen, kadın kılıcı hiç tereddüt etmeden aldı.

"Lütfen ona iyi bak, Sœur," diye fısıldadım. "O ve ben birlikte cehennemi yaşadık. Daha iyi bir arkadaş isteyemezdim."

"Kül İçen," diye fısıldadı kadın. "Göklerin Ruhu. Göklerin Hediyesi."

Kılıcı nazikçe kaldırarak, Ashdrinker'a merakla baktı.

"Eskisi kadar efsanevi olmasa da, onu kullanan eller. Ama efsanesi hala aynı." Kadın başını salladı. "Ona tüm saygıyla davranacağız, se'yersan."

“Bu kadının Ashdrinker'ın adını ve geçmişini nasıl bildiğini merak ettim, ama soramadan daha fazla kız kardeş ortaya çıktı, Phoebe'nin sedyesini kaldırıp onu orman yolunda hızla taşıdılar. Ben de peşlerinden gittim, Brynne arkamda duruyordu. O doğaüstü hizmetçilerin yanından geçerek aşağıdaki vadiye doğru yürüdük. Yaklaştıkça, o muazzam salonun etrafında inşa edilmiş güzel ahşap ve taş evler gördüm. Bu beşik gibi yerin kalbinde küçük bir kasaba vardı. Ve o kasaba, hayatımda gördüğüm en tuhaf insanlarla doluydu.

"Manastırda duskdancers masallarıyla büyümüştüm, ama gerçekte Ma'dair Craeth'te ne bulacağımı hiç bilmiyordum. Vücutları kürkle kaplı iri yarı erkekler ve kadınlar. Kuyruklu ve pençeli insanlar; yarı insan, yarı hayvan. Bazıları klan kıyafetleri ve zırhlar giyiyordu, ama diğerleri o kadar değişmişti ki, bunların hiçbirine ihtiyaç duymuyorlardı, sadece hayvan şekillerinde yürüyorlardı. İmparatorlukta böyle manzaralar görebileceğim tek yer burasıydı, fark ettim - normal dağ aslanları, ayılar ve kurtlar, günlerin ölümüyle birlikte nesilleri tükenmişti.

Derilerine fae spiralleri boyanmıştı, hayvan gözlerinin arkasında insan zekası parıldıyordu. Hepsi karanlıkta bana bakıyordu, bazıları merakla, çoğu düşmanca. Hayatımda hiç dansçı kanı dökmemiş olmama rağmen, kendimi aç köpekbalıklarıyla dolu bir okyanusta küçük bir balık gibi hissettim.

Phoebe aceleyle o büyük salona götürüldü, ama ben yanındaki kulelerden birine götürüldüm. Silahlarımı alan rahibe beni dolambaçlı bir merdivenden yukarı çıkardı, tacındaki mum ışığı taşların üzerinde titriyordu. Brynne sessiz bir tehditle arkamdan geliyordu. Kulenin tepesindeki bir odaya götürüldüm. İnce pencerelerden, o devasa bazalt heykeller ve ötesindeki donmuş göl görünüyordu. Kıyı şeridinde yanan ateşleri, alevlerin etrafında dans eden gölgeleri, parlak boruların sesini ve soğuk rüzgarda asılı kalan şölen kokusunu görebiliyordum.

"Burada kalacaksın," diye emretti rahibe. "Genç Brynne aşağıda nöbet tutacak. Bir şey ihtiyacın olursa onu çağır."

"Ne kadar beklemeliyim?" diye sordum, yumruklarımı sıkarak. "Anneler ve Baba ne kadar isterse o kadar."

"Güneyde işim var, hanımefendi. Çok sevdiğim bir dostumun acil yardıma ihtiyacı var. Klanlardan yardım istemeye geldik, ama bize yardım etmezseniz, yardım edecekleri aramak *zorundayız*. Hem de çabuk."

"Fiáin dahtr ile konuşacağız." Başını eğdi, balmumu yere damladı. "Her şey ona bağlı. Eğer putperest tanrınızın kulağı varsa, onun hayatta kalması için dua etseniz iyi olur."

"Ya da ölürse," diye homurdandı Brynne, "en azından seni çabucak öldürürüz, vampir."

“Ben iç geçirdim ve úrfuil'in gözlerine baktım. ‘Evlilik teklifi yok mu?’

“Koca kadın mırıldandı ve gitmek için döndü, ama sesim onu durdurdu.

“‘Merci, Mlle Brynne.’

“Somurtarak omzunun üzerinden bana baktı.

"Bana güvendiğin için," dedim. "İlk adımı atmak kolay bir şey değildir. Birbirine güvenemeyen insanlar birbirlerini yok etmeye mahkumdur. Ay ve Dünya bilir ki, bu geceler düşmanlarla doludur."

“Yırtık eldivenimle elimi uzattım.

“‘Sana bir borcum var. Benim ve umarım dünyanın da.’

“Savaşçı kadın elime baktı. Homurdanarak elimi sıktı, pençesi gibi avucunu kapatarak, kemiklerimi ezerek. Gözleri eğlenerek parıldarken, onun gücüne yetişmeye çalışarak yüzümü buruşturdum. Ve vedalaşmadan ikisi hücremden ayrıldı.

“Burası gerçek bir hapishane değildi, bu kutsal yerde buna gerek yoktu herhalde. Pencereden tırmanıp şansımı deneyebilirdim, ama bunun bana hiçbir faydası olmazdı. Benim geleceğim, Dior'un geleceği, dünyanın geleceği, her şey artık kaderin elindeydi ve eğer dua eden biri olsaydım, lanet olası dizlerimin üzerine çökmüş olurdum. Oysa ben, damardan kan emen sülük gibi pipomu emerek, giderek artan susuzluğumla yanarak ve taşları aşındıracak kadar volta atarak bekledim.

"Ertesi akşam geç saatlerde merdivenlerde ayak sesleri duydum. Yumruklarımı sıkıp çenemi kenetleyerek kapıya döndüğümde, dağ havasını süsleyen hüzünlü boru sesleri duydu ve bir cenaze marşı mı dinlediğimi merak ettim. Ama kapı açıldı ve karşımda duruyordu; ilk tanıştığımızda hayal bile edemeyeceğim kadar hoş bir manzaraydı.

"Gözlerinin altında derin gölgeler vardı, henüz tamamen iyileşmediğini görebiliyordum. Ama beni baştan aşağı süzdü; yırtık pırtık ve çamurlu giysilerimi, yüzümdeki sakal ve kurumuş kanı gördü, bir elini kalçasına koydu ve gülümsedi.

"Bir yıkama daha lazım galiba, Gümüş Çocuk."

"Phoebe," diye fısıldadım. "Denizkızına şükürler olsun..."

“O güldü ve ben onu kollarıma aldım, örgülü saçlarından odun dumanı ve aptal balının kokusunu içime çektim, onu göğsüme o kadar sıkı bastırdım ki nefes alamadı. Onu geri çekip o şiddetli altın gözlerine baktım, onu öpmeli miyim yoksa azarlamalı mıyım bilemedim. Ama o boğazını temizledi ve arkasında duran iki kişiye başıyla selam verdi.

“Gabriel de León, bu benim teyzem Cinna, Dúnnsair'in Auld-Sìth'i ve kuzenim Breandan, Saoirse'nin kardeşi ve klanımın Rígan-Mor'u.”

İkisi başlarını salladı, kadın sıcakkanlıydı, genç adam buz gibiydi. Phoebe'yi bıraktım ve onların girebilmesi için kenara çekildim.

“Cinna teyze benden belki on beş yaş büyüktü, zümrüt rengi gözleri kaz ayakları ile çizilmiş, ağzının köşelerinde derin çizgiler vardı. Saçları çilek sarısı ve griye dönmüştü, karmaşık örgüler beline kadar uzanıyor, altın ipliklerle örülmüştü. Giydiği deri giysiler, sonsuz düğümler ve uzun zaman önce solmuş çiçeklerden oluşan zarif desenlerle süslenmişti, belindeki klan örtüsü ince kuzu yününden dokunmuştu. Yüzünde ve ellerinin her parmağında, eski ve karanlık büyüler fısıldayan güzel Naéth dövmeleri vardı.

"Kuzen Breandan, bir tuğla duvar gibi bir adamdı. Sakallı çenesi kare şeklindeydi, gözleri aslanın gözleri gibi altın rengindeydi ve kulakları da aynı şekilde sivriydi - başka bir alacakaranlık dansçısı, fark ettim. Kum rengi saçları daha çok yeleye benziyordu, katil örgülerine örülmüş ve altın ve kemiklerle süslenmişti. Tüylü parmakları keskin siyah pençelerle son buluyordu ve ince klan kumaşından yapılmış eteğinin altında, ucunda koyu renkli tüyler bulunan bir *kuyruk* olduğunu gördüm. Güzel bir çelik zırh ve koyu renk deri giysiler giymişti ve bir savaşçı gibi hareket ediyordu. Bir avcı. Bir katil.

"Odam neredeyse hiç mobilyasızdı; bir karyola, bir masa ve yerde kürkler vardı. Cinna ve Phoebe, küçük ocağın yanında sade bir törenle oturuyorlardı, Breandan ise pencerenin yanında duruyordu. Phoebe sonunda Dior'un balo elbisesinden kurtulmuş, yerine akrabaları gibi giyinmişti: işlenmiş deriler, kalın kürkler ve klanının siyah ve üç yeşil renklerinden oluşan ince bir etek. Saçları altın ipliklerle örülmüş, omuzlarına dökülmüş örgüler halindeydi ve her haliyle bir savaşçı kraliçe gibi görünüyordu. Ama gözlerime baktığında, omuzlarından o elbiseyi sıyırıp aramızda hiçbir şey bırakmayan, tanıdığım kadını hala görebiliyordum.

Gözlerimi ondan ayırdım ve Cinna'ya baktım. Beni düşünceli bir şekilde izliyordu, sesi yumuşak ve bulanıktı, sanki en derin uykudan yeni uyanmış gibiydi.

"Seni rüyamda gördüm," dedi. "Kırmızı karların içinde bir Kara Aslan. Omzunda beyaz bir kuzgun, ayaklarında ölü bir ayı, boğazında bir yılan ve kanlı ağzından düşen bir yıldız."

kanlı ağzından düşüyordu."

Cinna başını eğdiğinde örgülerindeki metal yumuşak bir ses çıkardı.

"Sen iyi haber mi, kötü haber mi getirdin, Gabriel de León?"

"Ben rüyalara inanmam, M^me^Cinna," diye cevapladım.

"İnanmalısın. Gerçek onların içinde yatıyor." Kadın, omzumun üzerinden boşluğa baktı, gözleri donuklaşmıştı. "Seni rahatsız edenleri ve sorunlu kalbinin salonlarını görüyorum. Seni affediyorlar, Aslan. Onların asla senden taşımayı istemeyeceği bir yükü taşıyorsun."

“Phoebe'ye baktım, biraz gergin, konuyu işimize çevirmek istiyordum.

"Yeğenin sana Dior Lachance'dan bahsetti, değil mi? Karşı karşıya olduğu tehlikeden?"

“‘Yeğenim, Tanrıçanın bulunduğunu söyledi.’ Cinna derin bir nefes aldı, dövmeli parmakları kucağında birbirine dolanmıştı. ‘Ve benim tatlı Saoirse'm kaybolmuş.’

“Phoebe uzanıp Cinna'nın eline dokundu, Breandan annesinin omzunu sıkıca tuttu, kederle doluydu. Ama Cinna bana bakıyordu, gözleri çok iyi bildiğim bir keder ve öfkeyle parlıyordu. Ebeveynlerin çocuklarından önce ölmesi kadar büyük bir trajedi yoktur, soğukkanlı. Hiçbir suç bu kadar... adaletsiz hissettirmez.”

Son Gümüş Aziz, dirseklerini dizlerine dayayarak küredeki yumuşak ışığa baktı. Tarihçi yazmaya devam etti, Gabriel başını eğmiş, mürekkeple kaplı siyah saçları yüzüne dökülürken, kalemi sayfayı çiziyordu. Sesi pipo dumanı kadar yumuşaktı.

"Biliyor musun... Patience bir keresinde bana öldüğümüzde ne olacağını sormuştu."

Jean-François yazmayı bıraktı ve çikolata rengi gözlerini Silversaint'in gözlerine dikti.

"Bir evcil kuşu vardı," diye devam etti Gabriel. "Kayaların arasında bulduğu bir yavru martı. Hasta bir kuştu, ama o kızın kalbi çok yumuşaktı. Onu benim yaptığım küçük bir kutuda tutuyordu. Elinden besliyordu. Gökyüzünden düştüğü için ona Yıldız adını vermişti. Ama çok zayıftı ve bir sabah Patience, küçük Yıldız'ı elinde tutarak Astrid ve bana geldi, uyanmadığı için ağlıyordu.

“Bir çocuğa ölümü açıklamak garip bir şeydir. Kaçınılmaz olarak sordukları soru *neden* olur*?* Ve gerçekte, buna iyi bir cevap yoktur. Onlara onları seven Tanrı'dan bahsederek yetiniriz. Öldükten sonra gideceğimiz, acı ve ölümün olmadığı güzel yerden. Çocuklarımızı bu yalana inanarak yetiştiririz; öldükten sonra her şeyin harika olacağına. Ama benim Patience'im bununla yetinmedi. Gözleri yaşlarla dolu bir şekilde bana baktı ve

Tanrı bizi bu kadar çok seviyorsa, neden bizi böyle bir yere koydu? Neden bizi ölümün olmadığı iyi bir yerde *yaratmadı*?" diye sordu.

Tarihçi hüzünle gülümsedi. "Akıllı bir kızdı."

"Annesine çekmiş."

"Ona ne söyledin, Gabriel?"

"Gerçeği. Bilmediğimi söyledim." Son Gümüş Aziz, gözlerini gökyüzüne çevirdi, fırtına grisi gözleri öfkeden karardı. "Ama artık biliyorum, piç."

Odadaki sessizlik ağırlaşmıştı, tarihçi karşısındaki adamı izliyordu. Kimyasal küre, zemine uzun gölgeler düşürüyordu, hayalet gibi soluk kelebek camda kanatlarını çırpıyordu, sonsuza dek boşuna. Sonunda Gabriel içini çekerek çenesindeki sakalları ovuşturdu.

"Cinna gözlerini sildi, ama parmakları kuru çıktı. Kadının kalbi kederle doluydu, ama kör bir adamın bile görebileceği bir güç vardı içinde.

"Diğer klanların Auld-Sìth'leriyle konuştum. Yarın Tüm Annelerle konuşmana izin verilecek, Aslan, ve davanı yargı için meclise sunabileceksin."

"Ben mi?" Kaşlarımı çattım. "Gümüş Azizler yüzyıllardır duskdancers'ları avlıyor. En büyük kraliçenizi öldürdük. O salonda benim yerim yok. Phoebe'nin..."

"Hikayeyi yeğenim anlatacak. Ama sen de ona destek olacaksın. Bir se'yersan'ın Fiáin'in kızını kurtarmak için hayatını tehlikeye atması çok önemli bir eylemdir. Lanetli Kan Dönemi çok acımasız geçti ve biz uzun zamandır bu dönemi sona erdirecek kişiyi arıyoruz. Ama kehanete göre bu kişi, Highlands'ın bir çocuğu olacaktı. Tüm Anneleri, kurtarıcımızın Fiáin'in seçilmişleri arasında doğmadığını, Lowland'ın paganlarının kızı ve Ailidh Stormbringer'ı katleden Tarikata hizmet eden bir adamın vesayeti altında olduğunu ikna etmelisiniz."

"İç geçirdim. 'Bu kadar basit mi?'

"Korkarım ki öyle."

"Breandan konuşurken ona baktım, kıllı kolları göğsünde kavuşturulmuştu. Derisinden toprak ve vahşi bir misk kokusu geliyordu, aslan gözlerinde zorlu yıllar ve acımasız cinayetler görünüyordu.

"Bir başka... karmaşık durum daha var, efendim."

‘‘Phoebe'ye baktım, kaşlarımı kaldırdım. ‘Bu yeterince zor değil miydi?’

Phoebe'nin ruh hali kararmıştı, sesinde yumuşak bir öfke vardı. "Ben buradan ayrıldığımdan beri Highlands'ı sorunlar sardı, Gabe. Ishaedh daha da kötüye gidiyor, ormanlar çürüyor, içindeki şeyler av hayvanlarını öldürüyor. Tüm Highlands, bozulmamış kalan topraklar için savaşıyor ve bu çatışmalar ile blightlinglere karşı verilen savaşlar arasında...' Kafasını salladı, öfkeyle. 'Klanlar daha fazla kargaşaya tahammül edemez.

"Ne diyorsun?"

"Ateşkes yapıldı, Lion," dedi Cinna. "İki yıl önce Wintermoot'ta.
Her klanın Auld-Sìth'i bu antlaşmaya imza attı, sözümüz taşa kazındı."

"Ateşkes mi?" Başımı salladım. "Anlamıyorum, kiminle ateşkes?"

"Kalpsizlerle," dedi Breandan. "Kış Karısı."

"Buna şaşkınlıkla gözlerimi kırptım. 'Lilidh Dyvok ile *ateşkes* mi yaptın?
Dyvok ile ateşkes mi yaptın?'

"Başka bir sorunla uğraşacak durumda değildik," diye homurdandı dansçı. "Ölüler güneyden bize saldırıyordu, klanlar birbirinin boğazına yapışmıştı, Blight her şeyi mahvediyordu. Kendi sorunlarımızı çözebilmek için Kalpsizlerle barış yaptık. O, bizim topraklarımızdan ayak basmayacağımıza yemin edersek, bizim topraklarımızı rahat bırakacaktı."

"Bu delilik! Vampirlerin sözüne güvenemezsin, onlar katil yaratıklar!

—

"*Bu* gerçek Gabriel de León," diye Cinna, öfkemin ortasında sözümü kesti. "Barış anlaşmasının imzalandığı iki yıl boyunca, Dún Fas'ın kuzeyinde tek *bir* maebh'lair bile görmedik. Untamed sözlerini tuttu ve bizim sözümüzü tutmamak, aşağıdaki salonda bulunan çoğu insanın son iki yılını *komşularının* elinde derisi yüzülmüş kızlarını, oğullarını, eşlerini gömmekle geçirdiği bir zamanda, Ölülerle savaş anlamına gelir. Eğer onların birleşip, aralarında *hiçbir* husumet olmayan bir düşmanla savaşmasını istiyorsan, *bir sülükten güvenemeyeceğinden* daha ikna edici bir argüman bulsan iyi olur. Çünkü Tanrıçacık Untamed'in elinde kalamaz ve tek kızımın *boşu boşuna* ölmesine izin veremem."

Cinna son kelimeyi öfkeyle tükürdü ve gözlerini kırptığında dövmeli yanağından tek bir gözyaşı damladı. Burnunu çekerek gözyaşını sildi ve ayağa kalktı.

"Ben gidiyorum. Diğer Tüm Annelerle daha sakin konuşmalıyım. En azından leófuil arasında destek toplayabilirim. Ama Ayılar ve Kurtlar..."

“Başını salladı ve keskin, zümrüt yeşili gözleriyle beni süzdü. Parmaklarımdaki gümüş harfler, ellerimdeki güller ve kafatasları, avucumdaki yedi yıldız.

“Tek Tanrına dua ediyor musun, se’yersan?”

“Artık etmiyorum. O asla dinlemiyor, madam.”

“Sonra gözlerime baktı, sesi taş gibi sert ve soğuktu.

"Eğer ona hiç dua etmiyorsan, evlat, o zaman neyi dinleyecek?"

XIII

KIRMIZIYA BOYAN KAR

“Ertesi günün akşamı, neredeyse Cinna'nın tavsiyesine uysaydım diye düşündüm.

“Kış Toplantısı şafak vakti yeniden başladı. Zayıf güneş ufku kızartırken, kulemin pencerelerinden birinde durmuş, her klanın ay kızları tarafından büyük salona götürülmesini izliyordum. Phoebe, bu binanın Ossian dilinde Tael’Líed, yani Yaşlılar Evi olarak bilindiğini söylemişti. O, önceki akşam teyzesiyle birlikte ayrılmıştı, yaşadığı zorlu günlerin ardından hala dinlenmeye ihtiyacı vardı ve sanırım, bir soluk kanlıyla tek başına vakit geçirdiği için akrabalarının gözetimindeydi. Ama şimdi yanımda duruyordu, tehlikeli bir yakınlıkta, ve ben onun nabzının atışını, karnımdaki kırık camları, dilimdeki külleri görmezden gelmeye çalışıyordum.

"Whelanlar," diye mırıldandı, Hold'a giren bir gruba başını sallayarak. "Yıllar önce úrfuil'ler arasında en güçlü klanlardı. Ama Slaene Klanı, üç kış önce Rígan-Mor'u, iki kız kardeşi ve üç çocuğuyla birlikte diri diri derisini yüzerek öldürdü."

"Neden?" diye sordum.

"Kimse bilmiyor. Slaene, sorumluluklarını tamamen reddediyor. Ama yaşlı Deirdre á Slaene, on yıl önce kocası onlardan biriyle kaçtığından beri Whelans'tan nefret ediyor." Phoebe omuz silkti. "Eski düşmanlıklar. Yeni dertler. Ve her zaman, kırmızıya boyanan karlar."

“Ardından, kaliteli deri giysiler ve zarif çelik silahlarla donanmış bir grup velfuil içeri girdi. Liderleri yaşlı biriydi, alnından ayaklarına kadar gri kürklerle kaplıydı. Hala bir insan gibi dik yürüyordu, ama kafası bir kurtunkine benziyordu ve alnında dikenli bir taç, omuzlarında kahverengi kürk bir pelerin vardı. Onun çocukları olduğunu tahmin ettiğim üç genç, savaşçı gibi giyinmiş, vahşi ve gururlu bir şekilde yanında yürüyordu.

"Barenn Klanı," diye fısıldadı Phoebe. "Angiss ve oğulları. Annemi öldürdüler." Uzun ve titrek bir nefes aldı. "Ve belki de Connor'ımı da."

"Piçler," diye mırıldandım, onları süzerken.

"Savaştı. Savaş karmaşıktır. Ama Angiss'in pelerini olarak giydiği şey annemin derisi. Dehşetle ona baktığımda gözlerime baktı. "Evet, onlar piçler."

"Büyük Kurtarıcı." Topluluğun içindeki bir adama başımı salladım. "*O da* kim?"

“Keylan á Meyrick. *De’Faene,* ona böyle diyorlar. *Red Wrath*.

Etkileyici, değil mi?

“‘Etkileyici mi?’ Hayranlıkla başımı salladım. ‘Daha çok korkunç gibi.’

“‘Eh. O benim üçüncü kuzenim. Çocukluğumuzdan beri tanışıyoruz, o bir kedi gibidir.

“Sözde kedi gibi adam, hayatımda gördüğüm en iri adamdı. Saçları yüzünden tam olarak anlaşılmıyordu ama boyu iki metreden uzun olmalıydı. Tuğla gibi bir adamdı, yani devasa, kas üstüne kas. Ama Phoebe ile yaşları yakın olmasına rağmen, Lanetli Kan Dönemi kuzeninden daha ağır izler bırakmış gibiydi. Elleri pençeydi ve parmak uçlarındaki tırnaklar bıçak kadar uzundu. Vücudu pas kırmızısı bir kürkle kaplıydı ve kafası bir insanın değil, bir aslanın kafası gibiydi; bıyıkları, burnu ve kalın yelesi vardı, yelesi düzinelerce örgüye ayrılmıştı. Soğuk havaya rağmen gömleksizdi, omuzlarına güzel desenli demir omuzluklar ve kol koruyucuları takmıştı, uzun bir etek ve insan kafatası gibi görünen şeylerin asılı olduğu kalın bir demir kemer takmıştı.

"Onu kızdırmamam gerektiğini hatırlat bana," diye mırıldandım.

"Ama sen bu konuda çok yeteneklisin. Ayın sana verdiği yeteneği boşa harcamak yazık olur."

“Hafifletme çabasını takdir ettim, ama gülümsemeyi başaramadım. Kabile halkına baktım — dostça kucaklaşmalar, resmi selamlar, selamlaşırken attıkları sinsi gülümsemeler, ayrılırken yere tükürdükleri tükürükler — ve çok karmaşık ve eski, dibi görünmeyen bir ittifak ve düşmanlık denizini hissettim. Bu duvarlar altın olmasa da, buranın bir saray *olduğunu* fark ettim, Augustin'deki İmparator'un iktidar salonları kadar tehlikeli ve çarpık.

"Bunu *nasıl* başaracaksın, Phoebe?" "Gerçeği söyleyeceğim. Sen yanımda olursan."

“Burada bulunmamın bir yükten başka bir şey olmayacağından emin değilim, Kitcat.”

"Şimdi Dior için savaşıyoruz. Biraz inanç göster, Silverboy."

Phoebe eldivenli elimi sıktı. Gözlerine baktım, Ravenspire'ın o altın renginde yanan anısı gözümün önüne gelince karnımda kelebekler uçuştu. Ama arkamızdaki kapı açılınca ellerimiz birbirinden ayrıldı ve Brynne odaya girdi.

“Úrfuil deri giysiler ve kurt derisinden bir pelerin giymişti, arkasındaki taşa bir ayının karanlık gölgesi düşüyordu. Her zamanki gibi somurtkan ve ketumdu, ama sanırım ona teşekkür etmem aramızdaki buzları biraz olsun eritmişti. Ancak Brynne, Phoebe'ye açıkça aşıktı, şimdi onunla konuşurken gözlerinden kaçınıyordu.

"Aşağıda toplantı bekliyor, güzel kızım," diye fısıldadı.

"Teşekkürler, sevgili kızım," diye eğildi Phoebe. "Ve sana ve kız kardeşlerine beni buraya getirdiğiniz için iki kat teşekkürler. Gabriel, hayatımı sana borçlu olduğumu söyledi."

"Büyük kadın sertçe başını salladı. 'Seni iyi görmek kalbimi sevindiriyor.

"Sana borçluyum, Fiáin'in cesur kızı." Phoebe parmak uçlarına yükselerek uzun boylu kadını kucakladı ve yanaklarından öptü. "Ve bu borcumu asla unutmayacağım."

“Úrfuil homurdandı ve kenara çekildi. Phoebe merdivenlerden inerken, ben ellerimi kavuşturup Brynne'nin yanaklarında yükselen kızarıklığı izledim.

“Neye bakıyorsun, maebh'lair?” diye sordu.

"Vampir değilim," diye hatırlattım. "Ve acaba sonunda bir evlilik teklifi alabilir miyiz diye merak ediyorum?"

“Büyük dansçı kaşlarını çattı, pençeli elleri seğirdi ve ben, Phoebe'nin onları kullanamadan onun peşinden koştum. Merdivenlerin altında, sessizce selam veren bir ay kızları alayı bizi karşıladı. Önlerinde kılıçlar, taçlarında yanan mumlar ile Phoebe ve beni büyük Elderhold'a ve içindeki meclise götürdüler.

“Highlanders, benim geleceğimi önceden haber almışlardı, ama içeri girdiğimde yine de bir değişiklik hissettim. Beni izleyenlerin gözlerindeki hançerler gerçek çelikten yapılmış olsaydı, binlerce kez derim yüzülürdü. Tael'Líed, içi de dışı kadar muhteşemdi; geniş bir ateş çukuru, ortasında tüm kışın soğuğunu yok eden geniş bir ateş çukuru vardı. Tavan, her biri duskdancer soylarından birinin şekline oyulmuş üç güçlü sütunla destekleniyordu; bir kurt, bir aslan ve bir ayı, alevlerin etrafında birbirlerine bakıyor, ayakları yere basıyor, her biri tavanı ve gökyüzünü tutmak için üzerine düşen görevi yerine getiriyordu. Duvarlar eski büyüler ve peri spiralleriyle oyulmuş, kirişler sonsuz düğüm desenleriyle oyulmuştu. Havada tütsü kokusu yayılıyordu ve ateş çukurunun etrafında uzun tahta banklar dizilmiş, kürklerle örtülmüş ve insanlarla dolup taşmıştı.

"Yine, orada toplanan garip insanlara hayran kaldım, tüm benliğim gerginlik içindeydi. Bazıları neredeyse insan gibi görünmüyordu, diğerleri ise insanlığı tamamen terk etmişti. Ama aralarında sıradan insanlar da vardı; çoğu yaşlılar ve neredeyse hepsi kadınlardı, gri saçları yere kadar uzanıyordu. Bunlar, klanların en saygıdeğer ve bilge üyeleri olan Tüm Annelerdi. Geçmişin hatalarını hatırlayacak kadar uzun yaşamış ve umarım gelecekte bunları tekrarlamamak için yeterince öngörü sahibi kadınlardı.

"Cinna Teyze'nin yanına götürüldük ve Phoebe hala solgun görünüyordu, ama ona yöneltilen tüm bakışlara gözünü kırpmadan karşılık verdi. Kuzen Keylan, o kocaman, sözde kedi gibi adam, onun gözlerine bakarak başını salladı. Barenn Klanı onu ince bir düşmanlıkla izliyor, aralarında fısıldaşıyorlardı. En yaşlıları Angiss, hala annesinin derisinden yaptığı pelerini giyiyordu, ama bu uygulamada yalnız olmadığını gördüm — salondaki dansçıların çoğu savaş ganimetleriyle giyinmişti, ayılar aslanlar, aslanlar kurtlar giyiyordu. Odanın her yerinde ince fısıltılar duyuyordum, eski kinlerin ve kanlı tarihin dalgaları.

"Üç ay kızı ateşin etrafında duruyordu, ellerinde gümüş hilal bıçaklar, başlarının etrafında garip mum taçları yanıyordu. Eski bir Ossian lehçesiyle, şarkı ile dua arasında bir şey söylüyorlardı ve odadaki herkes başını eğdi. Üçünden ilki kılıcını yere üç kez vurdu, sesi yüksek ve netti.

"Klanların kardeşleri, sans ve dahtrlar ve tüm anneler, bizler burada, á Fiáin ve Dúnnsair'in çağrısı üzerine toplandık. Onun sesi net bir şekilde duyulsun, bilgeliği doğru olarak değerlendirilsin ve Highlands'ın iradesi bilinmelidir."

Phoebe yavaşça ayağa kalktı, salondaki tüm gözler - altın rengi ve yarık, mavi ve yanan, yeşil ve karalı - ona çevrildi. Ve o bakışların her birine karşılık verirken, onun duruşunun ne kadar asil, sesinin ne kadar korkusuz olduğuna hayran kaldım. O, buradaki birçok savaşçıdan sadece biriydi, kral olabilecek birinin dul eşi, ama bana göre her yönüyle bir kraliçe gibi görünüyordu.

“Ölüler dirilecek ve yıldızlar düşecek;
“Weald çürüyecek ve her şey
mahvolacak. “Aslanlar kükreyecek ve
melekler ağlayacak; “Günahkarların
elleri sırlarımızı saklayacak.
"Tanrı'nın kalbi cennetin gözünü aydınlatana kadar,
"En kırmızı kandan en mavi gökyüzü doğacak."

Phoebe, salonu dolaşarak baktı, gözlerinde ateş parıldıyordu.

"Yıllar önce, úrfuil'in kahinleri, velfuil'in kahinleri, leófuil'in rüyaları böyle söylemişti. Ay ve Dünya'nın çocukları, bu karanlığın geleceğini uzun zamandır kehanetle bildirmişti. Bu salona baktığımda, izlerini derilerinizde görüyorum. Yeni gözlerimle aynada görüyorum. Ama şimdi bu karanlık üzerimizde, kardeşlerim, bu karanlığa karşı birleşecek miyiz? Yoksa nesiller boyu yaptığımız gibi kendi aramızda kavga edip, çevremizdeki topraklar çürüyüp yok olurken, sınırlarımızın ötesindeki dünya buz tutarken mi kalacağız?"

"Sınırlarımızın ötesindeki topraklar bizi ne ilgilendirir, Phoebe á Dúnnsair?"

“Konuşan bir kadındı, gözlerinin üzerinde Naéth'in kılıcının izi olan, çenesinde bir yara izi olan ve gri saçları hala katil örgülerinde bağlı olan yaşlı bir savaşçı.

“‘Lowlanders'ın dertleri ne bize ne? Benim doğduğum topraklar, barış yalanıyla bir araya gelenler tarafından derisi yüzülmüş torunlarımın kanıyla kırmızıya boyanmışken?’

“Başka bir kadın konuştu, omuzları kurt derisinden bir pelerinle örtülüydü. ‘Yalanlardan bahsedeceksen, Deirdre á Slaene, belki de *her gün* Tiagh topraklarına daha da fazla tecavüz eden akrabalarının aldatmacalarından bahsedebiliriz.

“Ateşin etrafında kasvetli mırıldanmalar duyuldu, başlar sallandı ve gözler kısıldı. “‘Ne yapmamızı istiyorsun, Nia?’ yaşlı kadın sordu.

"Blightlings topraklarımızda dolaşıyor ve ekinlerimiz tarlalarda kuruyor. Tiagh bizi açlıktan ölmek mi istiyor?"

“Gri sakallı, çalı gibi sakallı yaşlı bir adam konuştu. ‘Bazıları buna adalet der, Slaene. Kanlı ellerinle Whelan ve Tiagh’ın avlanma alanlarını bir kıştan uzun süredir talan ediyorsun.

“Evet!” diye bağırdı yeşil gözlü kadın, başını sallayarak. “Hepsi katil ve deri hırsızları!”

“Öfke ve onay çığlıkları havayı doldurdu, ta ki ay kızları kılıçlarını yere üç kez vurana kadar. Phoebe, çığlıkların ardından sesini yükseltti.

"Adil olmayan bir kavga ettiğinizi söylemiyorum! Ama bizi kavgaya sürükleyenin *tek bir* kader olduğunu söylüyorum!" Etrafına bakarak, bağırmış olanların gözlerine baktı. "Arazileri çürüten ve ailelerimizi beslemek için avladığımız hayvanları bozan Blight! Meyvelerini vermeden ekinlerimizi yiyen *Blight*! Ve her geçen gün daha da kötüye gidiyor!"

"Peki ne olmuş?"

“Konuşan Angiss á Barenn'di, sesi ıslak bir hırıltı gibiydi. Bir kurt ağzından insan diliyle konuşması, kulakları kafatasına yapışmış, uzun dişleri parıldayan hali garipti.

"Ishaedh kötüleşiyor. Blighted Blood zamanı geldi. Fiáin'in tüm oğulları ve kızları bunu biliyor. Tüm kutsanmışlar, canavarın damarlarında daha yüksek sesle şarkı söylediğini hissediyor. Bu topraklardan iki düzine ay önce gittin, yavru. Şimdi sadece durumumuzu azarlamak için mi döndün?"

"Onaylayan daha fazla hırıltılar duyuldu, Phoebe duyulmak için sesini yükseltti. "Tanrıçanın *bulunduğunu* söylemek için geri döndüm!"

“Sonra sessizlik çöktü, kış sabahındaki sis gibi. Gözler parıldıyordu. Dişler ortaya çıkmıştı.

"Evet, bulundu!" diye bağırdı Phoebe. "Kehanette bahsedilen kişi bu dünyada yaşıyor ve *ben* onu gördüm! Adı Dior Lachance. Göklerin kutsaması! İlahi kızı! Kanı kutsal bir mucize, maebh'lair'i tek bir dokunuşla küle çevirebilir ve bir *damla* ile herhangi bir ölümlü hastalığı iyileştirebilir! Ve bizim topraklarımızı ve gökyüzümüzü de iyileştirecek!"

Keylan á Meyrick öne eğildi, dirseklerini dizlerine dayadı, kocaman pençelerini birbirine doladı.

“Anabh’Dhai,” dedi Kızıl Öfke, sesi boğuk bir hırıltıydı. “Bir *Düşük Topraklardan* mı?'

"Yemin ederim, Keylan. Annemin kanı üzerine. Aylar ve Dünya şahididir."

“Elderhold'da inanamayan alaycı sesler ve öfkeli fısıltılar yükseldi. Keylan'ın yanında, ağırbaşlı, kaliteli deri giysiler ve altın süslemeli yaşlı bir kadın oturuyordu. Cinna'ya bir bakış attı, sonra Phoebe'nin gözlerine baktı. 'Bunun kanıtı nedir, çocuğum?'

Phoebe bana baktı, ben de derin bir nefes aldım. Burada söyleyeceğim hiçbir şeyin bir fark yaratacağından emin değildim, ama yine de yavaşça ayağa kalktım ve salonu gözden geçirdim. Sol elimden eldiveni çıkardım ve mırıldanan kalabalığın önüne yedi yıldızlı amblemi kaldırdım.

"Bazılarınız beni yaptıklarımdan tanırsınız. Daha çok ismimden. Ben Gabriel de León."

“Kalabalık arasında öfkeli tıslamalar yükseldi, insanlar saçlarını yolarak bana lanet okudular ve yere iki kez tükürdüler.

"Yıllarca Ölülerle savaştım. Nordlund'da, Sūdhaem'de, sizin Ossway'inizde. Hayatım boyunca, sayısız mucize gördüm, inanılmaz korkunç şeyler gördüm, ama şimdi size söylüyorum, Dior Lachance gibi bir kız *hiç* görmedim. Kanının gücüyle, gözlerimin önünde ölüleri diriltti. Danton, Vellene Canavarı ve Fabién Voss'un oğlu, onun elinde *küle* döndü. Senin soyunun, benim soyumun, Ölülerin kendilerinin kehanetleri onun doğumunu haber vermişti. O doğdu. O *gerçek.* Hayatım ve adım üzerine yemin ederim."

"Barenn'lerden biri ayağa kalktı ve hırlayarak konuştu. 'Bir se'yersan'ın sözünün ne değeri var ki?

“Ayların huzurunda yemin etmek için bir kafiri mi getirdin?” diye başka bir yaşlı kadın Phoebe'ye tükürdü. “Bu kutsal topraklara ayak basan maebh'lair'leri defet!”

“Salonda öfkeli sözler yankılandı ve Angiss á Barenn tekrar ayağa kalktı, Phoebe'ye öfkeyle bakarak. ‘Aklını mı kaybettin? Görevini ve aileni terk edip kafirlerin arasına deliliğin peşine düştün, şimdi de bunu kanıtlamak için gümüş boyalı bir *solucan* mı getirdin?’

Ay kızları kılıçlarını bir kez daha yere vurarak düzenin sağlanmasını talep ettiler. Kırılgan bir sessizlik çöktüğünde, Phoebe beni işaret etti.

"Bu adam hayatımı kurtardı, Angiss á Barenn. Hiçbir neden yokken, sadece *doğru* olduğu için beni kan ve yıkımdan kurtardı. Şimdi bu gerçekleri sana kanıtlamak için hayatını tehlikeye atıyor. O, ishaedh'ai ve eski maebh'lair'lerin katili. O *bir solucan* değil."

"Öyleyse bunun doğru olduğunu söyle."

"Keylan konuşurken tüm gözler ona çevrildi. Güçlü leófuil, altın gözlerini Phoebe'ye dikmiş, homurtusu göğsümde yankılanıyordu. Onun sahip olduğu gücü, korku ve saygıyı eşit ölçüde hissedebiliyordum. Ama aynı zamanda bu düğümün ne kadar karmaşık olduğunu, bu insanlar arasındaki düşmanlık, şüphe ve kuşkuların ne kadar derin olduğunu da görebiliyordum. Aile sevgisi kadar derin bir sevgi yoktur. Ama aile nefretinden daha acı bir nefret de yoktur. Sizi akrabalarınızdan daha fazla incitebilecek kim olabilir? Ve en kötüsü, onları suçlayamıyordum bile. Sonuçta kendi kız kardeşim beni öldürmeye çalışmıştı.

"Keylan, 'Tanrıça, kehanetlere rağmen kafirler arasında doğdu' dedi. 'Ve Tüm Annelerin lütfuyla onu buldunuz. Böyle bir hikayeye inanabilirim. Sen Fiáin dahtr, Phoebe á Dúnnsair'sın ve seni yalancı olarak tanımadım. Keylan omuz silkti, kollarını açarak salona bakındı. "Peki bu mucize çocuk nerede?"

Phoebe dudaklarını sıkıca kapattı ve bana doğru baktı. Ben sadece başımı sallayabildim. "O, iradesi dışında tutuluyor," dedi Phoebe. "Ve ona yardım edecek kimse yok.

Yüksek Dağlar, Tanrıçanın hapishanesinden kurtarılması için hep birlikte, tek vücut olarak ayağa kalkmalı.

"Bu hapishane nerede?" Keylan'ın yanındaki Anne sordu.

"Dún Maergenn'e gidiyor." Phoebe derin bir nefes aldı. "Kalpsizlerin ve Kont Dyvok'un pençelerine doğru."

“Kargaşa yeniden başladı, ancak gümüş kılıçların çarpışmasıyla çabucak sustu. “Burada sesimin pek bir ağırlığı olmadığını biliyorum,” dedim. “Ama *bir* konuda otoriteyle konuşabileceğim tek konu varsa, o da Ölüler’dir. Ve size şunu söyleyeyim, iyi insanlar, Dyvoklar, buradaki ormanın ya da düşmanlarınızın yarattığı herhangi bir dehşetten daha büyük bir tehdit oluşturuyor. Tolyev benim ellerimde öldükten sonra kanlarını döktüler, ama yenilmediler. Yeni bir güce kavuştular, *daha önce hiç* görmediğim bir güç veren korkunç bir büyü. Dún Fas, Dún Ariss, Dún Cuinn, Dún Sahdbh, hepsi cam gibi parçalandı. Dún Maergenn ve Dokuz Kılıç'ın tahtını b i r anda ele geçirdiler, dört klanın birleşmesi bile surlarını *çizememişti*." Salonda etrafıma öfkeyle bakarak sesimi yükselttim. "Onlarla barış yaptığınızı biliyorum. Kendi dertleriniz olduğunu *biliyorum*. Ama ölü dillerin sözlerine kulak verenler, ölü dillerin tadına bakar ve bu sülükler Lowlands'ı kuruttuktan sonra nereye yöneleceklerini sanıyorsunuz? Onlar arkadaş oldular! Onlara güvenilmez! Tatlı Anne Denizkızı, onlar *vampirler*! "Sen de bir vampirin *oğlusun*!" diye bağırdı biri.

Daha fazla onay, daha fazla tükürme, daha fazla saç yolma ve küfürler. Dişlerimi sıkıp dudaklarımı kapatarak dişlerimi sakladım. Sinirim

kaynıyordu, Dior için korku ve Phoebe için endişe, ve Tanrım, *çok* susamıştım...

Keylan'ın yanındaki yaşlı kadın başını salladı. "Phoebe, yıllardır Untamed'lerle barış içinde yaşıyoruz. Highlands'ın altına ayak basmayacağımıza yemin ettik ve Dyvok da buraya ayak basmayacağına söz verdi. Ama Heartless bizim müttefikimiz olsa da, bizim dostumuz değil. Eğer dediğin gibi bu ödül onun elindeyse, ona karşılığında ne vereceksin?"

"Beni yanlış anladın, bilge Terin. Kalpsiz ve kardeşi Dior'un değerini bileceklerdir. Onu öylece teslim etmeyeceklerdir. Dyvok'tan Tanrıçayı *takas etmeyi* önermiyorum." Phoebe çenesini dikleştirip odaya bakındı. "Onu onlardan *almamız* gerekecek."

“Yüz kişi birden ayağa kalktı. “Yüz ağız birden

bağırmak için nefes aldı.

“Ve salonda tam bir kargaşa çıktı.”

XIV

NEHİRLER VE YAĞMUR

"DONMUŞ VADİ sonunda kutsal bir sessizliğe bürünerek aşağıda uzanıyordu.

"Tartışma saatlerce sürmüştü, ateş köz haline gelmişti ve bağırışlar sona erdiğinde, tek bir bardak votka için Elderhold'daki tüm piçleri öldürürdüm. Wintermoot yasasına göre, gün batımından sonra tartışma yasaktı ve bir çözüme ulaşılamayınca klanlar geceyi bitirmek için dağıldı. Phoebe, gerçek siyasetin Tael'Líed'in *dışında* yapıldığını söyledi ve kuzeni ve teyzesi ile birlikte, Ölüler'e karşı savaşmak için dışarı çıktı. All Mothers arasındaki arka sokak pazarlıklarına katkıda bulunacak hiçbir şeyim yoktu, bu yüzden merdivenlerin dibinde Brynne'e iyi akşamlar diyerek başımı salladım ve susuzluğumu ve kederimi boğmak niyetiyle odama geri döndüm.

"Ziyafet masasından eski ayaklarda haşlanmış çürümüş patates gibi kokan bir şişe çalmıştım, ama meğer bir tür Highland Black'miş. Tadı yüzüme vuran acıyla pencerenin yanında durup aşağıdaki kulübeler arasında dans eden gölgeleri izledim; karanlıkta fısıltılar, yavaş boru sesleri. Dior'a uzandım, ona ulaşamayacağımı bilmeme rağmen, onun iyi olduğuna inanmaya çalışıyordum. Bir şekilde, hala umut vardı.

"Lanet olası bir umut yok."

"Bu homurtu arkamdan geldi ve beni karanlık düşüncelerimden kopardı. Elimdeki boş şişeye kaşlarımı çattım. Bu kedi sidiği her neyden yapılmışsa, beni o kadar sersemletmişti ki Phoebe'nin merdivenlerdeki ayak seslerini bile duymamıştım. Ama o oradaydı, odaya fırtına gibi girip kapıyı o kadar şiddetle kapattı ki menteşeler kırılmak üzereydi.

"Konuşmadan önce yüzündeki ifadeyi görebiliyordum. 'Neşe yok mu?' "Hiç yok," diye cevapladı. "Cleodlar ve Barennler
Ölüler'le savaşmayacaklar. Hearns ve Killaechs de öyle. Úrfuil veya velfuil'den tek bir All Mother bile ikna olmadı ve birkaçı Lowlanders arasında bir Godling'in doğduğuna bile inanmıyor. Beni ayın büyüsüne kapılmış ya da senin büyünün etkisi altında olduğumu düşünüyorlar."

"Şaşkınlıkla başımı salladım. *'Kimse* bizim tarafımızda değil mi?'

"Omuz silkti. 'Keylan, Meyricks'i davaya adadı.' "'Bu iyi. Keylan, leófuil'ler arasında nüfuzlu, değil mi?'

"Evet, ama *herkes* bizimle birlikte yürümezse o da yürümez. Dyvok'a karşı güçlerini birleştirerek savaşmak, klanlarının savunmasız kalması anlamına gelir ve Keylan, Slaene'lerin, Killaech'lerin ya da diğerlerinin, o arkasını döndüğü anda topraklarına göz dikmeyeceklerine inanmıyor."

"Yani tüm dünyayı kurtarmak yerine, buraya kalıp ölmekte olan toprağın kırıntılarını için savaşacaklar mı? Krallığın geleceği tehlikede! Onları ikna edecek *hiçbir* şey yok mu?"

"'Bir mucize, belki.' Phoebe başını salladı. 'Ve o zaman… sadece belki.'

"'Siktir git,' diye bağırdım.

"'Havamda değilim,' diye iç geçirdi.

"Boş şişeyi kapıp duvara fırlattım.

"Wintermoot, hadi oradan!" diye bağırdım. "Gördün mü, işte bu yüzden imparatorlara ihtiyacın var, Phoebe! Bu yüzden tahtlar inşa ediyorsun! Her pisliğe ses ver, sonunda onların bokunda boğulursun! Ve batarken bile bunun rengini tartışmanın bir yolunu bulurlar!"

"Evet, iyi, hayırsever monarşinin faydaları bir yana, ne yapacağız?"

"Pencereden dışarıya döndüm, solgun gözlerle karanlığı aradım, aşağıdaki ay heykellerine baktım; granitten hilaller ve melek kanatları. Buraya gelmek için bu kadar zaman ve çaba harcamış, Dior'u bu kadar hayal kırıklığına uğratmıştım, Tanrım, sanki karnıma bıçak saplanmış gibi hissediyordum. Bir çıkış yolu, bir çözüm göremiyordum, ama...

"Önce önemli olan şey. Dior'a ulaşmalıyım. Yakında Maergenn'e varacaktır."

"Evet, oraya *vardığımızda* ne yapacağız?"

Phoebe konuşurken ona baktım. Dışarıdaki karanlık ve soğuğa rağmen, içimdeki küçük ve aptal bir parça hala biraz daha sıcak yanıyordu. Tek bir kelimenin dünyayı nasıl değiştirebileceği garip. En küçük şeylerin içinde bu kadar büyük bir gücün olması garip.

"Biz," diye tekrarladım.

"Evet." Yanıma geldi, gözlerime baktı. "Yüzlerce ölü ordusu yolumuza çıksa umurumda değil. O çocuğa kan yemini ettim. Öyle."

Elini göğsüme koydu, saçlarını geri attı, korkusuz ve sert bir şekilde.

"*Biz*."

"Bir planım yok, Phoebe. Dua da etmiyorum. Muhtemelen doğrudan ölüme gidiyoruz."

"Sadece unutulursak ölürüz, Gabriel de León. Parlak yan. Kısa yan. Ama *yan*."

“Hayretle başımı salladım. Altın, platin, gümüş ve çelikten oluşan alaşımı aşağıya doğru baktım. İçkim damarlarımdan sıcakça akıyordu, ama önümdeki karanlığa rağmen, ya da belki de onun yüzünden, bu kadının görüntüsü beni daha da ısıttı. Ateşin ışığı gözlerinde dans ediyordu, dışarıda rüzgar uluyordu ve Ravenspire'da söylediği sözler aklıma geldi. Kendi kırık kenarlarımızla uyacak kırık kenarlar bulmak hakkında. Onları aramak için yeterince cesur olmak hakkında. Hâlâ kanıyor ve bu beni savunmasız hale getiriyordu, ama yavaşça elimi uzattım, yanağından sarkan bir örgüyü okşadım ve hızlanan nabzının şarkısını dinledim.

"Sen harika bir kadınsın, Phoebe á Dúnnsair."

"Ben kadın değilim. Ben vahşi doğayım. Ben rüzgârım." "Diken ve çalı," diye gülümsedim.

"O da başını salladı. 'Kan ve yara izleri.'

Sonra onu derin, yumuşak ve yavaşça öptüm, elimi beline kaydırıp onu kendime çektim. Phoebe içini çekerek, aç bir homurtuyla kollarını boynuma doladı. Dudaklarını ve vücudunu benimkilere bastırdı ve sendeleyip masaya çarptık, neredeyse düşüyorduk. Karanlık etrafımızı sarmıştı, kaçacak yer yoktu, yarın için gerçek bir umut yoktu. İkimiz de, sadece bu gece için olsa bile, soğuğu savuşturmak için çaresizdik.

Parmaklarım tunikteki bağları buldu, elleri kemerime kaydı. Dillerimiz birbirine değdi, dişleri dudağımı ısırırken beni deri giysilerimden kurtardı. O beni okşarken inledim, daha sert, daha uzun, pençeleri yanan tenimde kayıyordu. Onun ağzından ayrıldığımda içini çekti, tunikasını başından çekip deri giysilerini yırtarak tekmeledi. Ve farkına varmadan, o meleğin önünde dizlerimin üstüne çökmüş, onu masanın kenarına kolayca kaldırmış, uyluklarının iç kısmına yavaşça ateşli öpücükler yağdırırken onun titremesini hissediyordum.

"Oh, Moons," diye fısıldadı.

"Geriye yaslandı, inleyerek, bir elini başımın arkasına koyarak beni doğru yönlendirdi. Tanrım, ona olan arzum, ona olan *ihtiyacım*, kutsal bir ayin gibi üzerime çöktü. Kimsenin duyamayacağı yüksek bir kuledeydik, ama yine de Phoebe elini ağzına koydu, inlemelerini bastırmak için parmağını ısırdı. Bacaklarını

bacaklarını daha da açtı, beni içine çekti, başını geriye attı ve kalçaları sallanırken dilim onun teninde ilahiler söylüyordu.

Onun tadına bakarak iç geçirdim, oyalanmak, boğulmak istedim, ama o sabırsızdı, çok uzun süre reddedilmişti, kısa sürede beni dizlerimin üstünden çekti. Vücudunu öperek yukarı çıktım, gergin karnı ve yumuşak kıvrımları, başımı döndüren boğazına kadar. Nabzı adımı fısıldıyordu, susuzluğum kafesinin parmaklıklarına çarpıyordu. Onu tanımak, ona sahip olmak, onu *yutmak* istiyordu ve boynunu öperken, derisini ısırırken, bunun nerede biteceğini bilmiyordum. Ama Phoebe ellerini yanaklarıma koydu ve beni daha yükseğe çekti, dudaklarını benimkilere bastırdı, aç, sert, bedenlerimiz birbirine yapışırken balı dillerimizde karışıyordu. Tunikimin altına uzandı, itirazlarımın mırıldanmasına rağmen onu başımdan yukarı çekti. O pençelerini karnımda gezdirirken ben nefesimi tuttum, o tekrar beni öpmek için eğilirken zevk ve acı karışımı bir ses çıkardı, çakıl taşı gibi sert meme uçları göğsümdeki gümüşü okşadı.

"Seninkini inciteceksin..."

"Umurumda değil," diye fısıldadı dilimizin arasında. "*Al* beni, Gabriel." "Bu emirle karnım kelebeklerle doldu, tüm vücudum titriyordu.

Onu yakmak ya da yakılmak istemiyordum, ama sadece bu gece için, bu kadını benim yapmak istiyordum*, ihtiyacım vardı*. Onu döndürüp önümdeki masanın üzerine eğdiğimde nefesini tuttu. Gözlerim sırtındaki spiral desenleri, omurganın dibindeki lezzetli çukurları, aşağıdaki mükemmel kıvrımlarını dolaştı. Ellerini tutup belinin arkasında çaprazladığımda inledi, parmaklarım bileklerini kavrayarak sabitledi, artık tamamen benim merhametime kalmıştı.

"Oh, Mothermoons..." diye fısıldadı, bacaklarını ayırarak.

"Onun amının üzerinde gezdim ve Phoebe bana doğru itti, yalvararak, inleyerek, o kadar sıcak ve yumuşaktı ki durmak için kendimi zor tuttum. İçine biraz girince inledi, yavaş, *acı verici* bir santim, tüm vücudum onu arzulamaktan yanıyordu. Ama kendimi sabit tuttum, bu anın tadını çıkarmak için, dövmelerinin üzerinde tüy kadar hafif parmak uçlarımla izler bırakarak ve onun titremesini izleyerek. Çekildiğimde dudaklarından uzun bir itiraz içeren iç çekiş çıktı, tekrar onun üzerine ve etrafına sürtünce iniltiye dönüştü, ağrıyan başımla şişmiş tomurcuğunu okşadım.

"Tanrıça, beni kızdırma," diye yalvardı. "*Sik* beni."

"Bir barda, belli bir sihirli kelime hakkında bir konuşma hatırlıyorum..."

"*Şimdi,*" diye tısladı, kalkarak ağzımı aradı.

“Ama ben o öpücükten uzaklaştım, acımızı uzatarak, yaprakları üzerinde yavaş, sert daireler çizerek ve homurdanarak bileklerini sıkıca kavradım.

"O değil, mademoiselle..."

Phoebe, ikimizin de arzuladığı şeyden sadece bir fısıltı, sadece bir kelime uzakta, kendimi hazır tutarken inledi. Sırtı şimdi dikti, omuzları göğsüme değiyordu, gümüş rengi tıslıyordu. Yanakları kızarmıştı, dudakları hareket ediyordu, fısıltısı, göğsünün inip kalkmasından gelen gürültüden duyulmayacak kadar zayıftı.

"Ne oldu?" diye fısıldadım, içinden biraz geri çekilirken. "Ah, seni

piç..." diye iç geçirdi, ben bir kez daha geri çekilirken. "O da değil,"

diye gülümsedim, dudaklarım omzunda dolaşırken.

Phoebe hırladı, bilekleri hala elimle kavranmış, pençeleri karnımda kan akıtıyordu. Kafasını tekrar çevirdi, dudakları aralandı ve ben onu öptüm, onu içime çekerek, arzuyla titreyerek. Ve kendimi tekrar ona bırakırken, yavaşça santim santim, o da başını geriye yasladı, ateşli bukleleri omurgasından dökülürken teslimiyetle iç geçirdi.

"Oh, lütfen..."

"Onun fısıltısı, benim emrim. Ben, hem efendisi hem de hizmetkarıydım. Ve sonunda içime girdiğimde, yavaşça, sertçe ve olabildiğince derine, derine girerken o inledi. Bütün vücudu titredi ve tekrar eğildi, bukleleri yüzüne döküldü, bana doğru sürtündü. Ve böylece dans ettik, birbirimize uyum içinde hareket ettik, sonunda birbirimize teslim olduk.

"Ohhhh, Moons, bu..."

“Elim kalçasına indi, keskin bir *şaplak* sesi yankılandı. Phoebe inledi, başını geriye attı, ben de elimi bacaklarının arasına kaydırdım, cildimdeki gümüşe dikkat ederek. Onu okşarken, uzun, yavaş daireler çizerek, o sonbahar yaprağı gibi titrerken, onun iç çekişleri benimkilerle karışıp kayboldu. İpeksi bir sıcaklık içinde sürükleniyordum, hala bileklerini tutuyordum, her vuruşta sonuna kadar giriyordum ve kendimi tamamen kaybetmemeye çalışıyordum.

"Daha sert," diye yalvardı.

"Emrine uydum, artık bir hayvandan farksız, onu tekrar tekrar kendime çekerek. Etlerimizin çarpıştığı ses, onun çığlıkları kadar yüksekti, pembe yanaklarına ritmik vuruşlarım duvarları yankıladı. Phoebe baştan ayağa titriyordu, omurgasının çukurlarında ter parlıyordu, kokusu beni çıldırtıyordu. Dişlerini sıkıp ayak parmaklarını kıvırarak daha yüksek sesle inlemeye başladı, şiddetli bir fırtınada bir fidan gibi eğiliyordu.

"Ohhh, lütfen..."

"Bileklerini bırakıp, kıvrılan omurgasını öperek yukarı doğru ilerledim, daha derine, *daha sert,* sonumuza doğru hızla yaklaşarak. Phoebe içini çekerek, terden ıslanmış uzun buklelerini boynundan çekerek beni titretmeye davet etti; içimdeki canavar uyanıyordu, açlık, delilik ve susuzluk.

"Yap," diye fısıldadı. "Beni senin yap."

“Kirpikleri yanaklarında titriyordu, bir eli saçlarımda düğümlenmiş, diğeri masaya dayanmış, birbirimize çarpıyorduk. Öpücüklerim boğazına ulaştığında inledi, nabzı o kadar yüksek sesle atıyordu ki, duyabildiğim tek şey oydu ve bunun lanetlenmeye giden yol olduğunu bilmeme rağmen - ikimiz de biliyorduk - bu bizi daha da ateşledi.

"Yapmamalıyım," diye fısıldadım.

"Eğer ben..." "Al beni," diye yalvardı.

"*Tad* beni."

"Bir yumruğumu buklelerine doladım, başını daha da geriye çekerek, göğsümden bir hırıltı çıktı. Dişlerim tenine değdi, tüy kadar yumuşak bir çizik, onu titretip nefesini keserek, vücutlarımız birbirine dolanıp yanarken, susuzluğum içimde kaynayıp *kızarıyor*du.

"Sadece bir yudum...

“‘Lütfen, Gabriel,’ diye fısıldadı.

“Sadece bir damla...

"Lütfen..."

“Titreyerek inledim, karanlığın içinden sonum hızla yaklaşıyordu. Onun yalvarışı bir duaydı ve kararlılığım yok olmuştu, içimdeki canavar onu paramparça ediyordu. Son bir tereddüt vardı — yere verdiğim söz — kuledeki öpücüğümüzle çoktan yanmış, şimdi aramızdaki alevlerde yok olmuştu. Susuzluk sonsuzdur, soğukkanlı. Açlık sonsuzdur. Ve her şeyi kaybettiğim için yas tutsam da, sonuçta ben sadece bir insanım. Ve böylece bir engerek gibi, bir canavar gibi geri çekildim ve Tanrı yardımcım olsun, onu ısırdım. Dikkatsizce. Sertçe. Dişlerim derisine battı, penisim vajinasına girdi ve tüm dünyam kan ve ateşle doldu.

"Bir sel; erimiş ve tüm tutkusu, *tüm* arzusu ile kalın, beni sırılsıklam ediyor ve beni sonuna kadar dolduruyordu. Sonunda, onun nabzının hızında, kalbinin fırtınasında, Phoebe ikimiz için çığlık atarken, bir eli başımın arkasında, diğeri bacaklarının arasında, Öpücüğün coşkusunda tamamen kaybolmuş halde, çığlık bile atamadım.

"Onu içtim, vücutlarımız hala aynı ritimde hareket ediyordu, her yudumda köküne kadar batıyorduk. O bir okyanus, ben çöldüm. Ben nehir,

o yağmurdu. Bu kadar tamamen teslim olmamın üzerinden bir yıldan fazla zaman geçmişti ve o zamandan beri susuzluğum artmıştı; şimdi beni kırmızı kollarıyla sarıyor ve hiçbir duman, içki ya da etin yapamayacağı şekilde dolduruyordu. Phoebe'nin gözleri geriye yuvarlandı, bana verdiği her şeyi yutarken şekilsiz yalvarışlar fısıldadı, sonra daha fazlasını. O ateş hiç sönmedi. O boşluk hiç dolmadı. O nefret dolu ve sinsi *ihtiyaç,* doyurulsan bile asla tatmin olmaz, *hiç* bitmesini istemezsin.

"G-Gabe," diye fısıldadı Phoebe.

"*Biraz daha, Gabriel...* "G-

Gabriel, yeter...

"Sadece bir yudum daha, sadece bir damla daha, durma, durma, durma...

"Dur!" diye bağırdı.

"Ve o anda kendime geldim; sesindeki korku yüzüme bir tokat gibi çarptı, içimdeki adam o canavarı yakaladı ve boğdu. Dehşete kapıldım, ağzım kaygan bir sıcaklıkla doluydu, bir hırıltı, bir nefes alıp Phoebe'nin boynundan dudaklarımı çekip çıkardım. Tamamen dehşete kapılmış bir şekilde geriye sendeledim, dudaklarımdan kan akarken Phoebe kürklerin üzerine yığıldı, nefes nefese, yaralı boğazını tutuyordu. Ve işte o an, tam o an, o andı."

Gabriel sandalyesine yaslanarak şarabının son yudumlarını içti.

"İnanırsan, *tam* o *lanet* an."

Jean-François kitabından başını kaldırıp gözlerini

kırptı. "... Tam o anda *ne oldu,* de León?" Gabriel

kadehini kenara koyup başını salladı.

"Brynne kapıdan içeri daldığı tam o an."

XV

KIZIL VE ALTIN

SON GÜMÜŞ AZİZ kaşlarını çattı, dövmeli parmaklarını çenesine dayadı.

"Şimdi, bunun kötü göründüğünü ilk kabul eden ben olacağım.

Phoebe çıplak ve kanlar içinde, bir eli boğazında, kürklerin üzerine yığılmıştı. Çenem kırmızı ve yapış yapıştı, dişlerimden onun kanı akıyordu ve gözlerimin de kanla dolduğunu biliyordum. Bu insanlar için ben bir vampirin oğluydum, kimse bana güvenmiyordu ve çoğu kişi benden nefret ediyordu. Phoebe'nin çığlığı, tutku dolu bir çığlıktı ama kolaylıkla başka bir şey olarak yanlış anlaşılabilirdi. Zevk ve acı arasında ince bir çizgi vardır, soğukkanlı."

Tarihçi karanlık ve kötü bir gülümsemeyle gülümsedi. "Ve bizim türümüzde, o çizgi hiç yoktur."

Son Gümüş Aziz omuz silkti.

"Bütün bunları, Brynne'nin beni öldürmeye çalışmasına şaşırmadığımı söylemek için anlattım.

"Kocaman bir pençe boynumu sıktı. Phoebe, büyük úrfuil beni taştan pamuk torbası gibi çekip çıkarırken, öfkeyle yanan gözleriyle fısıldadı. Boğazımdaki gümüşten yanmaya başlayan derisinden duman yükseldi ve şiddetli bir lanetle, kocaman yumruğunu geri çekip yüzüme indirdi.

"Top mermisi gibi geriye uçtum ve kule duvarına çarptım. Phoebe adımı haykırdı, etrafımdaki tuğlalar parçalara ayrıldı, kafamın içinde beyaz bir ışık parladı. Çıplak ve bilincimi kaybetmiş bir halde, karanlıkta aşağıya doğru uçtum.

Yirmi fit yükseklikten Elderhold'un çatısına düştüm, kırık taşlar etrafıma yağmur gibi yağdı, kiremitler altımda çatladı. Sırt üstü yuvarlanıp, çınlayan kafamı sallamaya zamanım oldu, sonra Brynne'nin kanlı bir kükremeyle arkamdaki yırtık duvardan uçarak geldiğini gördüm. Nefes nefese bir kenara yuvarlandım, ama 'dansçı' çatıya o kadar sert çarptı ki, çatıdan geçip gitti, kereste ve kiremitleri parçalara ayırıp toza çevirdi. Ve altımdaki eski tavan çöktüğünde, Elderhold'un içine kırk fit daha düştüm.

Brynne yere sertçe çarptı, kırıklar taş döşeme taşlarına yayıldı. Ama onun peşinden düşerken, kendimi parçalanan kirişlerden birine tutunacak kadar güçlü buldum ve oda çökerken kendimi odanın diğer tarafına fırlattım. Hala çıplak bir şekilde çömelmiş bir şekilde yere indim, yüzümden siyah saçlarımı savurarak, derimdeki pençe izlerinden kan akıyordu.

"Sakin ol, mademois..."

"Duskdancer kükredi, bana doğru hücum etti, dişlerini gösterip yumruklarını kaldırdı. Akşamın erken saatlerinden beri sigara içmemiştim, ama Brynne üzerime doğru gelirken, vücudumda yeni bir sıcaklık hissettim; parmak uçlarıma kadar yayılan, *daha önce hiç* hissetmediğim bir öfke. Dansçının pençeleri kafama doğru savrulurken hava çınladı, ama gümüş gibi hızlı bir hareketle bileğini yakaladım ve onu tavanı tutan büyük oyma aslanın üzerine fırlattım.

"Ama sadece uçmakla kalmadı. İçinden *geçti*; Brynne'nin gücü o kadar büyüktü ki, tahtayı parçalara ayırdı ve sütunu yerinden söktü. Çıplak ellerime şaşkınlıkla baktım; kadını sanki o...

"Gabe!"

“Yukarı baktım, Phoebe tavandaki delikten içeriye bakıyordu. Pelerinini üstüne atmıştı, solgun ve kanlıydı ama hareket edebiliyordu. Rahat bir nefes alıp, “Sen iyi misin?” diye sordum.

"Ahşap bana doğru uçarken ıslık çaldı. Ateşi çevreleyen devasa ahşap banklardan biriydi. Birincinin ardından ikincisi geldiğinde, Brynne onları mızrak gibi fırlatıyordu. Ayağa kalkıp ona doğru koştum, Phoebe Brynne'e bir başkasını parçalarken onu tutması için bağırıyordu. Ama damarlarımdaki aynı vahşi ateşle, yana kayıp altına yuvarlandım ve iki yumruğumu kaldırıp büyük úrfuil'in çenesine vurdum.

"Dansçı bir çuval saman gibi uçtu ve duvardan geçip gitti. Kalbim çarparken, vücudum diken diken olmuş halde onun peşinden uçtum. Kalbim göğsümde bir ejderha gibiydi, damarlarıma ateş püskürüyordu. Bir yıldır bu kadar kan içmemiştim, ama kendimi bu kadar canlı hissetmemiştim... şey... hiç hissetmemiştim.

"Cradle'da çığlıklar yükseldi; meşaleler yakıldı, klan üyeleri çıplak bir gümüş aziz ve öfkeli bir dansçının gök gürültüsü ve şimşek gibi kavga ettiğini görünce bağırmaya başladılar. Ay kızları her taraftan üzerime uçtu, gümüş kılıçları parıldıyordu. Yine de onları suçlayamazdım, bildikleri kadarıyla, yarı kanlı bir soğukkanlı, Fiáin'in kızını dövmüş ve kutsal yerlerini kirletmişti.

. Ama yine de, yirmi kişi birden üzerime saldırması biraz haksızlık olduğunu düşündüm.

"Barış, lanet olsun! Benim niyetim..."

"Gümüş bir kılıç başıma doğru savruldu, ama göz açıp kapayıncaya kadar onu yakaladım - SLAP - avuçlarımın arasında. Bir hareketle kılıcı bir dal gibi kırdım, ters vuruşum ayın kızlarını buzun üzerinde elli fit uzağa fırlattı. Daha fazla 'dansçı' kavgaya katılıyordu - büyük ayılar, yarı kurtlar ve dişi aslanlar - ama Tanrım, sanki kanımın her damlası erimiş demir gibiydi. Omuzlarımı silktim ve bir düzine katili saman gibi dağıttım; göz açıp kapayıncaya kadar, devasa bir úrfuil'in pençeli darbesini bileğimde yakaladım ve göğsüne o kadar sert vurdum ki kaburgaları parçalandı. Dalga gibi hareket ederek, köpürerek ve çarparak ilerledim, daha fazla kılıcı yakaladım ve çıplak ellerimle parçaladım, parmak uçlarımla kemikleri kırdım ve kafataslarını çatlattım.

"Ve sonra Keylan bana saldırdı.

Phoebe, üçüncü kuzenini koca bir kedi yavrusu olarak tanımlamıştı, ama iki metre on beş santim boyunda ve iki yüz elli kilo ağırlığındaki Kızıl Öfke üzerime uçarken, o bir kedi yavrusundan benim bir azizden olduğum kadar uzaktaydı. Pençeleri göğsümü sıyırırken, yumruğum çenesini kırdı. Yumruklarım yüzünü parçalarken, onun ters yumruğu kafama isabet etti. İçimde yanan alevler daha önce *hiç* bilmediğim *bir* şeydi, tüm dünyam kırmızıya boyanmıştı, *kırmızı, KIRMIZI.* Ama Phoebe'nin adımı haykırdığını duyduğumda, tüm Cradle'a karşı savaştığımı ve *kazanacağımı* anladığımda, başka bir gerçeklik daha çöktü, daha ağır, daha sarhoş edici ve çok, *çok* daha karanlık."

Jean-François öne eğildi, çikolata rengi gözleri parlıyordu. "Ve o neydi?"

"Sen söyle, soğukkanlı."

"Doyasıya içmiştin, doğru. Ama sen sadece solgun kanlısın, de León, ve az önce bu köpek sürüsünün tamamıyla savaşıp onları durdurdun. Hem de silahsız." Tarihçi sinsi ve kötücül bir gülümsemeyle gülümsedi. "Olman gerekenden daha *güçlüydün*."

"*Çok daha* güçlüydün. Ama neden?"

"Çünkü Phoebe á Dúnnsair'i neredeyse kurutmuştun. Ravenspire'da onu öperken dudağını çizdiğin gibi. Ormanda genç Brynne *ile* dövüşürken *onu* ısırdığın gibi. O zamanlar birkaç damla, üç gümüş aziz veya silahsız bir öfkeli úrfuil savaşçısını yenmek için yeterliydi. Şimdi ise bir köy dolusu Highland katilini tek başına yenmek için bir *karnı dolusu*." Tarihçi daha da geniş bir gülümsemeyle, tüy kalemini parmakları arasında çevirdi. "Çünkü sen her zaman tutkusunun kölesisin

, de León, ve görünüşe göre şehvet günahı da gurur günahı kadar sana yakışıyor."

"Peki." Gabriel sandalyesine yaslanarak gülümsedi. "En sevdiğim *günahtı*.

"Phoebe!" diye bağırdım, kuleye bakarak. "Bandolumu getir..." Keylan cehennem azabı gibi üzerimize geldi, dört ayak üzerinde buzun üzerinde sıçrayarak

dört ayak üstünde koşarak bana doğru yıldırım gibi geldi. Ama bir çığlık atarak, Kızıl Öfke'yi havada yakaladım ve onu Lánis'in heykeline fırlattım; o büyük taş melek, hilalini gökyüzüne doğru tutuyordu.

Keylan siyah bir ateş fıçısı gibi çarptı ve taşı parçalara ayırdı. Ay tanrıçasının figürü titredi, kanatları çatladı. Kan fışkırdı, kemikler parçalandı ve Keylan heykelin altında bir yığın halinde yere yığılırken, cehennem koptu.

"Çarpmanın etkisi graniti çatlatmış, kaide kil gibi parçalanmıştı. Birinin çığlığıyla çatlaklar daha da yayıldı, büyük taş tanrıça son içkisini içmiş bir sarhoş gibi sendeledi. Heykel, parçalanan taşların korkunç ilahisiyle düşmeye başladı, etrafındaki insanlar dağıldı; ay kızları, dansçılar ve Tüm Anneler onun düşüşünden kaçtılar. Ama onun altında, tam yolunun üzerinde, zavallı Brynne yatıyordu, hala sersemlemiş ve kanlı, az önce onu yumrukladığım yerden karların içinden kendini zorla kaldırıyordu.

"Bağırarak ona doğru koştum. Gölge sırtımın üzerine düştü, kırk fit ve Tanrı bilir kaç tonluk taş, ben uçarken bize doğru geliyordu. Kulakları sağır eden bir gürültüyle tanrıça düştü, Elderhold'un zemini ve duvarları parçalandı, taş tozu ve kar, moloz ve yıkıntıya dönüştü. Her şey durulduğunda, ben de kırık zeminde, kar ve kanla kaplı, nefes nefese yatıyordum. Kanayan Brynne, sersemlemiş bir halde kollarımda inliyordu.

"Etrafımda yüzlerce kişi toplandı, hepsi beni parçalamaya hazırdı. Ayağa kalktım, kanım hala yanıyordu, Angiss á Barenn kendini hazırladı ve yer sarsan bir kükremeyle bağırdı.

"DURUN!"

"Bu sesi Phoebe çıkardı, sesi gecenin karanlığında net bir şekilde yankılandı. Yere düşmüş ay tanrıçasının üzerinde duruyordu, üzerinde sadece pelerini vardı, delik deşik boğazından kan akıyordu. Beni, onun soyunu yok ederken o da benim kadar net görmüştü, onu neredeyse öldürecek kadar kanını içmeme rağmen bu gerçek ona kanatlar vermişti. Elinde benim bandolierimi tutuyordu, öfkeli kalabalığın görebilmesi için havaya kaldırmıştı.

"*Ölüler dirilecek ve yıldızlar düşecek!*" diye bağırdı, gökyüzünü işaret ederek.

"*Weald çürüyecek ve her şey mahvolacak!*" diye haykırdı, etrafımızı saran karanlık ormanı işaret ederek.

"

"*Aslanlar kükrer, melekler ağlar!*" diye bağırdı, kırık heykel olan beni işaret ederek.

"Kemerime uzandı. "*Günahkarların*
elleri sırlarımızı saklıyor!"

Sonra, bilmeceye cevap olan şeyi çıkardı: Dyvok, on yıldan fazla bir süredir bataklıkta boğuşan Ossway'i nasıl oldu da sadece iki yılda yok etmişti?

"Altın bir şişe," dedi Jean-François. "Bir zamanlar Kurt Anne'nin taktığı."

Gabriel başını salladı. "İçinde kan olduğunu biliyordum; ekşimiş, doğru, ama White Rabbit'te koklamıştım. Aynı çıldırtıcı koku şimdi ellerimde, dilimde, bana şimdiye kadar hiç bilmediğim bir güç veriyordu."

Jean-François dilini dudaklarında gezdirdi. "Duskdancer kanı."

"Bu, benim gücümü daha da derinleştirmişti. İlk başta anlayamıyordum — eğer wealdlinglerin kanı bu kadar özelse, San Michon, çit büyücüleri, kimyagerler ve Ölüler tarafından nasıl keşfedilememişti? Sonra anladım; her zaman böyle olmamıştı. Kanları, günlerin ölümüyle birlikte *değişmişti*, Tarihçi. Toprak Babaları yükselişe geçip yozlaşmış, Ay Anneleri örtülmüştü, içlerindeki canavar olması gerekenden daha güçlüydü ve onlardan kan içenleri daha da güçlü hale getiriyordu."

"Bozulmuş Kan Zamanı," diye mırıldandı tarihçi. Son
Gümüş Aziz gülümsayarak başını salladı.

"Şimdi tüm gözler, elinde altın şişeyle kırık taşın üzerinde duran Phoebe'ye çevrilmişti. Gözlerim onun gözleriyle buluştuğunda, kendi gözlerinde ateş gördüm - haklı bir öfke, karanlık bir zafer. Moonsthrone klanları umutsuzca parçalanmış, rekabetle bölünmüştü, ama bana söylediği şarkı şimdi kafamda yankılanıyordu, bu insanların öfkeli kalplerindeki gerçek.

"Kız kardeşimle savaştım, ta ki
"Akrabalarımızla savaştık, ta ki
"Yüksek Dağlar'la savaştık, ta ki...
"Dünya ile savaştık.

"Ay Tahtı'nın kardeşleri!" diye bağırdı Phoebe. "Hainlerle yapılan ateşkes, ateşkes değildir! Yalancıya verilen söz, hiç değeri yoktur! Ve şimdi size söylüyorum, yukarıdaki Aylar ve aşağıdaki Dünya adına, hepimiz ihanete uğradık!"

"Malath adına ne diyorsun sen kadın?" diye sordu Keylan. Phoebe, büyük
dansçıya şişeyi fırlatarak saçlarını geriye attı.

"Ölülerden bahsediyorum, kuzen. Blackheart ve Heartless'tan bahsediyorum. Dún Maergenn'in düşüşünden, yeminlerin bozulmasından ve Godlings'in bulunmasından bahsediyorum."

“Altın gözlerinde ateşle etrafındaki topluluğa baktı.

“‘Savaştan bahsediyorum.’”

XVI

Ejderhanın Dilinde Ateş

"NASIL BİLDİN?"

Sul Adair'in en yüksek kulesinde, Margot Chastain'in tarihçisi karşısındaki adama dikkatle baktı. Gümüş aziz artık yarı sarhoştu, üç şişe şarabı bitirmişti, dudakları lezzetli bir koyu kırmızıya boyanmıştı. Gabriel, etrafında dönen güveyi izlerken, fırtına grisi gözlerinden bir tutam saçını çekerek küreye baktı.

"Az önce kendin söyledin, Chastain. Phoebe'yi neredeyse öldürecek kadar içtim, w..." "Dansçı kanının sırrını değil," dedi vampir. "Demek istediğim, tüm bu çabaların boşuna olmadığını nasıl bildin? Onca yol, onca sınav. Lachance'a verdiğin kanı bile hissedemiyordun. Bu acımasız bir dünya, de León. Güçlüleri de güçsüzleri de aynı şekilde yiyor bitiriyor. San Michon'un Kutsal Kase'si, Dyvok'un gücünün merkezi olan, Blackheart'ın soğuk pençeleri ve Heartless'ın pençeleri arasında hapsedilmek üzereydi. Ona ulaşsan bile, hayatta olduğunu nasıl bilebilirdin?"

Son Gümüş Aziz, uçan güveyi izleyerek hüzünle gülümsedi. "Sen Dior Lachance'ı benim gibi tanımıyordun."

Vampir sadece alaycı bir şekilde güldü. "Bu bir kanıt değil, Şövalye. Bildiğin kadarıyla, sen kıyıya ulaştığında o kız çoktan bir mezara gömülmüş olabilirdi. Yine de boş bir umut için bütün bir ulusu savaşa sürmeye razı oldun..."

"Umut aptalların işidir, Tarihçi." Gabriel vampirin gözlerine baktı. "Umut seni öldürür. Umut ateşe atlar. İnanç ise ateşin *üzerinden* atlar. Dior'un hayatta olduğunu ummadım. Buna *inandım*."

"Ve bu inanç için hayatını riske atmaya hazır mıydın?"

Gabriel omuz silkti. "Ölmeye değer başka ne var ki?"

"Siz ölümlüler beni *büyülüyorsunuz*," dedi vampir başını sallayarak. "Hayatlarınız fırtınadaki mumlar gibi yanıyor, bir an alevler içinde, bir an sonra..." Jean-François sanki bir alevi söndürmek istercesine nefesini üfledi. "Önümde sadece

birkaç yıl daha ömrüm olsaydı, her birini ejderhanın altınını korur gibi korurdum. Ama çoğunuz, mezarınıza evlenmiş gibi davranıyorsunuz."

Son Gümüş Aziz avucundaki yedi yıldızı, parmaklarındaki ismi baktı.

"Hiçbir şey için yaşamaktansa, önemli bir şey için ölmeyi tercih ederim. Bir adamın gri sakal ve kırışıklıklar edinecek kadar uzun yaşamış olması, onun gerçekten *yaşamış olduğu* anlamına gelmez. Yaşamak, risk almaktır. Korkmak ve başarısız olmaktır. Bir adam, ejderhanın dilinden ateşi çalmak için ejderhanın dişlerinin üzerinde dans etmelidir. Çoğu bu girişimde canlı canlı yanar. Ama hiç dans etmemektense, dans edip düşmek daha iyidir. Erken ölen adama acıma, uzun süre hayatta kalan adama acıma. Yataklarında huzur içinde ölen, bir gece yumuşak bir uykuya dalıp bir daha uyanamayan adamlar... Onların hiç uyanık oldukları söylenebilir mi?"

Vampir, gümüş azizi baştan aşağı süzdü. Gri gözleri alev alev yanıyordu, uzun zamandır kaybolmuş yıldızlar gibi parıldayan ışık noktaları.

"Sarhoş olduğunda şair gibi oluyorsun, de León." "Şair olmak, lanet olası bir ozan olmaktan iyidir."

Jean-François, yakut rengi dudaklarını tüy kalemiyle okşadı ve hafifçe gülümsedi. "Yeterince cesaretlendirilse başka neye dönüşebilirsin acaba?"

Gabriel boş kadehini kaldırdı. "Bana bir şişe daha getir de öğrenelim."

Daha geniş bir gülümsemeyle, Margot Chastain tarihçisi kucağındaki kalın kitabı ağır *bir sesle* kapattı. Ceketinin içinden ipek bir mendil çıkaran Jean-François, mürekkep şişesinin kapağını kapattı ve her zamanki titizliğiyle kaleminin ucunu temizlemeye başladı. Gabriel, kadehinin sapıyla oynarken bir kaşını kaldırdı.

"Bir yere mi gidiyorsun?"

Jean-François içini çekti. "Cehenneme geri."

Gabriel kaşlarını çattı. "Henüz bitirmemiştim, Chastain. En iyi kısma gelmiştik."

"Öyle olabilir, de León, ama korkarım sevgili kız kardeşinin anlattıklarını geçmek üzeresin. Senin arkadaşlığını onunkine tercih etmemin nedeni damlalarla değil okyanuslarla ölçülebilir, ama bu kadar yüzersek dramayı boğabiliriz." Vampir gülümsedi. "Phoebe á Dúnnsair'i en yakın masanın üzerine eğip ona tekrar *'lütfen'* dedirtmeye niyetinde değilsen, *en iyi kısım* hakkındaki tanımın benimkinden farklı."

"Sen garip birisin, soğukkanlı."

"Bu çok mu garip?" diye sordu tarihçi, çikolata rengi gözleri parıldayarak. "Başkalarının hayatlarını yaşamak? Senin sevincinden sevinç duymak ve senin heyecanlandığın anlarda heyecanlanmak? Seni kıskanmak?"

"… Beni *kıskanmak mı*?"

Son Gümüş Aziz kahkahalara boğuldu. Gürültülü. Neşesiz. Öyle şiddetli titriyordu ki nefesi kesildi. Başını eğdi, omuzları inip kalkıyordu, kahkahaları dinince kendini sakinleştirmeye çalıştı. Sonunda geriye yaslandı, öksürerek gözlerinden yaşları sildi.

"Hayatım bok ve sefalet, Tarihçi. Ülkem harabeye döndü. Karım öldü, kızlarım da onun yanında. Ve şimdi bu hücrede, senin lanet eğlencen için dans ediyorum, sevdiğim herkesi benden alan canavarların merhametine kalmış bir halde." Başını hayretle salladı. "Yüce Tanrı adına, beni kıskanacak neyin var?"

"Senin sevmen, de León." Jean-François başını eğdi, düşünceli bir şekilde dudaklarını bükerek. "Belki de bu yüzden siz ölümlüler bu kadar şiddetle yanıyorsunuz; çünkü alevin çok kısa süreceğini biliyorsunuz. Biz ölümsüzler için ise *sadece* kayıp var. Tüm sevgi yok olur. Her şey ölür. Sadece kan gerçek huzuru getirir. Sen de o sevinci bilirsin; karanlığın kızıl renge büründüğü ve kendimizi gerçekten canlı hissettiğimiz o mükemmel anı." Tarihçi, Son Gümüş Aziz'e bakarak gülümsedi. "Ama sen aynı zamanda bir insansın. Bir insan gibi hissediyorsun, Gabriel. Bir insan olarak yaşa, sev ve kaybet. Bir ayağın iki dünyada, her ikisinin acısı ve mutluluğu senin emrinde."

Tarihçi kalemini temizlemeyi bitirdi ve onu evinin armasıyla işaretlenmiş tahta kutuya koydu. Ayağa kalkarak gümüş azizin yanına yürüdü. Soluk, tüy kadar yumuşak ve demir gibi sert eliyle Gabriel'in pürüzsüz yanağını okşadı.

"*Çok güzelsin,* dostum. Keşke farklı koşullar altında tanışmış olsaydık."

Gabriel hiçbir şey söylemedi, sessiz ve hareketsizdi, ancak tarihçi, gümüş azizin nazik dokunuşuyla nabzının hızlandığını duyduğunu sandı. Jean-François içini çekerek çenesini kaldırdı ve altın sarısı buklelerini yüzünden geri attı.

"Ama görev çağırıyor. Ve cehennem bekliyor."

Vampir, koltuğunun altında kitabı tutarak kapıya doğru yürüdü.

"Jean-François."

Canavar durdu, solgun dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi. Hâlâ sandalyesinde oturan adama döndü; gözleri çukurlaşmış, kadehi boş, gümüş parıldayan

Gümüş aziz, sessiz bir düşmanla mücadele ediyor gibiydi, titrek elini saçlarından geçirdi. Ve konuştuğunda, sesinde cellatın baltasına bakan bir adamın sesi vardı.

"Susadım."

Canavarın gülümsemesi genişledi.

"Meline'e senin ihtiyaçlarını karşılamasını söyleyeceğim, Gümüş Aziz."

Jean-François odadan çıkıp, siyah brokar giysili majordomunun beklediği koridora girdi. Majordomo, altı köle kılıcı ve onların kaptanı ile birlikte duruyordu. Kaptanın eli kılıcının üzerindeydi ve keskin gözleri, Marki'nin arkasından kapıyı kapatırken hücre kapısına dikilmişti. Yaka düğmelerini düzelten Jean-François, kölesine döndü.

"Konuğumuza bir şişe daha getir, Meline."

Kadın bakışlarını indirdi, teni ürperdi.

"Aşağıya sizinle gelmemi istemiyor musunuz, efendim?"

"Ne yazık ki, nezaketen senin eşlik etmenden vazgeçmek zorundayım, sevgilim. Korkma, iyi kaptan Delphine benim güvenliğimi sağlayacaktır. Başka bir ihtiyacım olursa, Dario ve... Tanrım, adı *neydi*? Yasmir?"

"... Jasminne, efendim."

"Ah, tabii ki. Jasminne." Vampir, majordomunun elini aldı ve parmak eklemlerini tek tek öptü. "Sen olmasan *ne* yapardım, aşkım?"

Kadın kızardı ve derin bir reverans yaptı. Jean-François cebine uzandı ve küçük siyah bir fareyi yere bıraktı. Kapitan'a bir bakış attıktan sonra, Marki topuklarını döndü ve köle grubu eşliğinde merdivenlerden indi. Dario ve Jasminne onu kulenin dibinde bekliyordu, biri yanlarında yanmamış bir fener, diğeri ise ağzına kadar sıcak, koyu kırmızı şarapla dolu yeni bir şişe taşıyordu.

Grup, kıvrımlı karanlıkta aşağıya doğru ilerledi, Marki dudaklarını kırmızı dilini geçirdi. Şafak yaklaşıyordu, Dario'nun teninin ve Jasminne'nin saçlarının kokusu etraflarındaki karanlığı sardı ve yatmadan önce hızlı ve iç çekişli bir yemek düşüncesi Jean-François'nın tenini titretti. Ancak yukarıda bekleyen annesi ve aşağıda gizlenen canavar düşüncesi arzuyu bastırdı. Ve sonunda, kalenin derinliklerinde, ışığın ve kahkahaların ulaşamadığı bir yerde, gümüş kapılı bir odanın önünde durdu. Hanımının kendisine emanet ettiği anahtarı frak ceketinden çıkardı ve genç Dario'ya uzattı.

"Onuru sana bırak, sevgilim."

Yakışıklı delikanlı eğildi, elleri gümüş kilide ve zincirlere dokunduğunda yüzünü buruşturdu ve ikisini de açtı. Askerler hücre kapısını genişçe açtılar, akan suyun sesi, eski kanın kokusu ve tarihçinin mermer gibi cildinde ani bir korku titremesi duyuldu.

"Çağırırsam hemen gel, Capitaine," diye fısıldadı Jean-François.

Delphine eğildi ve Jasminne'e bir bakış attıktan sonra Jean-François hücreye girdi. Kölenin tepsisinde duran fener, karanlık, akıntılı sularda binlerce yıldızın kırıldığı tek ışık kaynağıydı. Jean-François nehir kenarındaki deri koltuğuna oturdu, genç kadın ise feneri masanın üzerine, şişeyi ve kadehi de yanına koydu.

"Başka bir şey ister misiniz, efendim?"

Jean-François, mırıldanarak cevap verirken gözleri suyun ötesine sabitlenmişti. "Teşekkürler, hayır. Bkz. Meline, sevgilim. O belki yardıma ihtiyaç duyabilir,

iyi Chevalier'in ne kadar susamış olduğuna bağlı olarak."

Jasminne reverans yaptı, koyu renk bukleleri yüzünün etrafında dalgalandı. Ve asla arkasını dönmeden — bu kız her zaman akıllı davranırdı — geri çekildi, kapıyı kapatıp kilitledi.

Jean-François'nın bakışları hiç kaymadı, çikolata rengi gözleri kırpmadan. Onu şimdi görebiliyordu; fener ışığının ucunda süzülen bir gölge. Suyun şırıltısı altında taşların üzerinde çıplak ayakların yumuşak fısıltısı, Marquis'in yeni şişenin mum mührünü kırarken açtığı açlığın daha yumuşak tıslaması, soğuk havaya kanlı bir koku yaydı.

"Sen cesur bir adamsın, Marki," diye bir fısıltı geldi.

Jean-François gülümsedi ve kadehini doldurdu. "Ben erkek değilim, M^lle^Castia. Ve eğer sizinle aynı hücrede oturmanın cesaret gerektirdiğini düşünüyorsanız, hapis ve gardiyan arasındaki ilişkiyi, cennet ve cehennem arasındaki ilişki kadar karıştırmışsınız demektir."

"Yanlış anladınız. Biz sizin bu hücrede bizimle birlikte olmanızdan bahsetmiyoruz."

Celene titrek ışığın içine adım attı ve Jean-François onu görünce tüyleri diken diken oldu: uzun gece mavisi saçlar, simsiyah gözler, o korkunç dişleri hapseden gümüş kafes.

“Ben kardeşimi, sizinkilerden biriyle birlikte *odasında* yalnız bırakmaktan bahsediyorum.”

"Endişen dokunaklı. Ama tamamen gereksiz. Şafak, hainlerin ayaklarıyla yaklaşıyor ve güneş doğmadan bu bölümü bitirmek istiyorum."

"Acele ne?" Canavar bir adım yaklaştı, başını eğdi. "Hanımının bolca zamanı olduğunu söylemiştin. Ölümsüzler şarkılarını sonsuza kadar söyleyemez mi?"

"Affedin beni, mademoiselle." Kadehini kaldırarak acı bir kadeh kaldırdı, dudaklarında soğuk bir gülümseme vardı. "Ama sizin şirketiniz o kadar da hoşuma gitmiyor."

"Bu suyu geçmeyi başarırsak, küçük markiz, *çok* hoş olabilir." Canavar bir adım daha yaklaştı, siyah gözlerini ona dikti. "En azından bazılarımız için."

Jean-François, kadehinden bir yudum alırken gözlerini devirerek gösteriş yaptı, eli hissettiğinden daha sabitti. Kan, dilinde yoğun ve sıcaktı, iğrenç yaratığın gözleri boğazına kayarken omurgasından yukarı çıkan ürpertiyi yok etti.

"Kardeşiniz çok misafirperver davrandı, M^lle^Castia. Ama korkarım ki, daha fazla ilerlersek, yollarınız birbirine çarpışacak." Kadehini kenara koydu ve kitabını açtı. "Hikayenize isteyerek devam edecek misiniz? Yoksa sizi tekrar tehdit etmek zorunda kalana kadar oyalanacak mısınız?"

"Gabriel kesilmiş kuzu gibi melerken sessiz kalmanın bir anlamı yok gibi görünüyor." Canavarın gözleri yanındaki masaya kaydı. "Ama konuşmak susatıcı bir iştir."

Tarihçi başını eğdi ve şişeyi nehrin karşısına fırlattı. Şişe, fener ışığında parıldayan koyu yeşil camıyla otuz fit uzağa uçtu ve soluk bir el onu havadan yakaladı. Son Liathe hediyesini kaldırdı, bir yudum almak için yeterince uzun süre ters çevirdi, sonra iki yudum daha aldı. Ama hepsini bitirmekten kaçındı, gümüş ağzının parmaklarını yalarken dili cızırdadı. Yarısı boş şişeyi yanına koydu, nehrin kenarına oturdu, bacaklarını çaprazlayarak suyun ötesindeki adama baktı.

"Nerede kalmıştık?" diye fısıldadı. "Bir köpek çocuğu ve onun sonsuz mutluluğu. Bir kaptan ve bir kara parmak. Bir Kutsal Kase ve bir solucan. Parçaların birbirine uyması ne garip. Dağılmaları daha da garip. Dünyanın kaderi bu kadar az sayıda omuzda duruyordu. Bu kadar küçük. Bu kadar genç."

Gözlerini gökyüzüne çevirip hafifçe iç geçirdi.

"Yüce Tanrı'nın işleri gizemlidir."

Jean-François ceketinin içinden kalemini çıkardı, yeni bir mürekkep şişesi açtı.

"Başlayalım, Mlle Castia."

Uzun bir süre sessizce oturdu, sanki sefil Tanrısının yüzüne bakıyormuş gibi tavana bakıyordu. Ama sonunda Celene'nin gözleri karardı ve aç bir şekilde

gözlerini ona çevirdi.

"Hayır, vampir," diye fısıldadı. "Bırakalım da bitirelim."

BEŞİNCİ KİTAP

ŞİMDİ KÜL OLARAK DAĞILIYOR

Ve gökler kalp kanı gibi kızardı, fırtına gökyüzünü yırttı ve yağmur, düşmüş tüm kanatlı ordunun gözyaşları gibiydi. Sahte tanrıların rahipleri ve bozulmuş antlaşmalar, cehennemin yanan elindeki tüm parmakları sayarak, kasvetli bir şaşkınlıkla duruyorlardı. Ve Kurtarıcı, gözlerini Yüce Babasının tahtına kaldırdı ve kalbi yeryüzünün kemiklerini lekeledi ve gök gürültüsüne benzer bir sesle haykırdı:

"Bu kanla, onlar sonsuz yaşama kavuşacaklar."

—AĞITLAR KITABI 7:12

I

AŞK VE SAVAŞ

“Bir gün sonra, donmuş şafakta uçarak Dún Maergenn'e döndük.

“Lilidh Dyvok'un Dior'un iradesini kırıp, kızı kanıyla bağlayarak zavallı hizmetçiyi kırbaçlamasına tanık olacak gücümüz yoktu. Ama uzun süre uzak kalacak gücümüz de yoktu. Yaralarımız yavaşça iyileşiyordu, sadece sefil bir şekilde dolaşarak besleniyorduk, ama iyileşiyorduk. Dior'un kaderi şu anda umutsuz görünse de, onu öylece terk edemezdik. Tanrı bunu bana *asla* affetmezdi.

“Küçük, kırmızı kanatlarla dún'a geri döndük—sadece birer zerrecik gibi, körfezden esen şiddetli fırtınayla mücadele ediyorduk. Ancak kalenin zindanlarına inerken, Dior'un artık orada olmadığını fark ettik. Böylece, kanla sarhoş canavarların uyuduğu Bolluk Salonu'nu, mutfağa sürüklenen yanmış cesetleri ve yerdeki kanı temizleyen hizmetçileri geçerek yukarı doğru sarmal bir şekilde çıktık, ta ki en üst katta, kırmızı saten bir yatağa uzanmış Dior'u bulana kadar.

"Lilidh Dyvok'un kollarında çıplak.

"O bir tablo gibiydi, hiç şüphesiz; kül rengi saçları yanağındaki güzellik lekesinin üzerine dökülmüş, dudakları kan lekeleriyle pembeye dönmüştü. Uykusunda iç çekerek, Grail kolunu yanındaki canavarın omzuna doladı ve Lilidh'in boynuna burnunu sürttü. Ama vampir uyanmıştı, gök gürültüsü çakarken gece yarısı rengi gözleri tavana sabitlenmişti. Üzerinde sadece balina kemiğinden yapılmış yarım korse ve siyah kadife süslemeli kırmızı
—aslında onu hiç çıkarmamış gibi görünüyordu. Boğulmuş güneş ufukta kendini sürüklerken, Kalpsiz Dior'un elini itti ve yataktan kalktı.

"Nereye gidiyorsun?" diye mırıldandı, uykudan sersemlemiş bir sesle.

Kontes Dyvok siyah bir gecelik giydi, saçları yüzünde kan nehirleri gibi dalgalanıyordu. Her hareketi doğaüstü bir hassasiyetle, hiçbir şeyi boşa harcamadan, hiçbir şeyi esirgemeden yapıyordu. Yüzyıllar boyunca yazılmış, hareket halindeki alabaster şiir gibiydi.

"Güneş doğuyor. Uyumadan önce halletmem gereken işler var."

"Hayır," diye iç geçirdi kız.

Dior yataktan kalktı, nazik kollarıyla vampirin beline sarıldı. Yakınlaşarak Lilidh'in soğuk boğazına sıcak öpücükler yağdırdı, parmak uçlarıyla canavarın mermer gibi kıvrımlarını okşadı. Ve sol elinin üstünde yeni bir iz gördüğümüzde kalbimiz çöktü: bükülmüş boynuzlarla süslenmiş, etine yeni kazınmış süslü bir taç.

"Benimle kal." Dior dudaklarını kıvırarak fısıldadı. "Hanımım."

Lilidh içini çekti, soğuk nefesi Dior'un boğazını gıdıkladı. Bu kadar yaşlı bir yaratığı harekete geçirebilecek çok az zevk olduğunu biliyorduk, Heartless kadar eski bir canavar yüzyıllar boyunca en karanlık arzularını tatmin etmiş olmalıydı. Yine de kemiklerinde biriken toza rağmen, Lilidh'in kızın dokunuşuyla nasıl canlandığını görebiliyorduk.

"Anne ayları, bu *koku,*" diye fısıldadı. "Keşke tadını alabilseydim..."

Dior, o yakut dudakların boynuna değmesi, o ellerin vücudunu okşaması ile titredi. Başını geriye yaslayarak, fildişi iğnelerin karıncalanan cildine değmesi ile içini çekti.

"İstiyorum," diye fısıldadı. "Ama... seni yakmak istemiyorum." Geri çekildi ve vampirin dipsiz gözlerine baktı.

"Seni *seviyorum*."

"Beni sevme, ölümlü," Lilidh karanlık ve boş bir gülümsemeyle dedi. "Beni taparcasına sev." "*Seviyorum*." Dior, efendisine yalvarırcasına tekrar öptü.

"*Kal* benimle."

"Eski vampir, Kutsal Kase'nin yanağına dokundu, kanlı ağzının kıvrımlarını tırnaklı parmağıyla izledi. "Lilidh yalnız uyuyor, bebeğim. Ve sana aktardığım bilgiler ışığında, düşünmen gereken çok şey var. *Esani* adını, hak ettiği tüm zehirli nefretle hatırlayacak kadar yaşlıyım. Ve bu bilgiyi Demir Kalpliler'e karşı en iyi şekilde nasıl kullanabileceğimi düşünmeliyim." Yumuşak bir gülümsemeyle ekledi. "Senin tatlı varlığının dikkatimi dağıtmadığı bir şekilde."

“Dior'un Kontese her şeyi itiraf etmiş olabileceğini düşünmek, Kalplerimiz titredi. Sadıklar hakkında, bu şehrin bir yerlerinde akşamüstü saatlerinde bulunan Rahibe Maryn hakkında, hatta *bizim* hakkımızda bile. Kanatlarımız, tavandaki o karanlık gözlerin bizi bulmasından, hileimizin ortaya çıkmasından, Lilidh'in artık bizi arayacağını düşünmekten dondu.

“Yüce Kurtarıcı, ne yapmalıydım?

“Lilidh pençelerini Dior'un saçlarına geçirdi, onu kendine yaklaştırdı, dudakları birbirinden bir nefes uzaklıktaydı. ‘Gün batımında ziyafet vereceğiz. Sen hanımının sağ elinin dibinde diz çökeceksin. Uygun giyin.’

"Bununla birlikte, eski adam dönerek yatak odasının kapılarını açtı. Prens, eşikten başını kaldırdı; tek gözlü kurt, sevgili hanımını görünce yeni doğmuş bir köpek yavrusu gibi kuyruğunu sallıyordu. Lilidh, yanından geçerken onun sırtını okşadı; canavar, tek sağlam gözüyle Dior'a dönerek baktı. Gözü soluk ve soğuktu, safir mavisi, vahşi bir kurnazlıkla parıldıyordu. Ama Lilidh onun adını çağırdı ve Prens dönerek koridordan onun peşinden koştu. Dior iç çekerek kapıları kapattı. Canavar gitmiş olduğu için oda artık daha az soğuk görünüyordu ve Lilidh uzun bir süre karanlıkta çıplak durdu, parmak uçlarını kanlı dudaklarına bastırdı. Sonra soğuk şöminenin yanına yürüdü ve yanında duran demir çubuğu aldı.

"Biz izlerken, Gabriel'in ona gösterdiği kılıç hareketlerini, ocak demirini kılıç olarak kullanarak pratik yapmaya başladı. *Karın, göğüs, boğaz, tekrar.* Vücudu kilometrelerce yol ve denemelerle şekillenmiş, daha zayıf ve sertleşmişti, nefesi daha düzgün geliyordu; kılıç kullanmada oldukça ustalaşmıştı. Yine de neden pratik yaptığını merak ediyorduk...

"Yatak odası, dún'un geniş arazisinde bulunan birçok odadan biriydi, lüks ve ihtişamlı bir şekilde döşenmişti. Büyük pencereler aşağıdaki avluya ve ötesindeki körfeze bakıyordu, tüm mobilyalar maun ve pirinçten yapılmıştı. Çift kapı, Maergenn Klanı'nın kurt ve dokuz kılıcıyla oyulmuştu, ancak o dönemin birçok şatosunda olduğu gibi, yatak odasının görünür kapılarının ötesinde başka kapılar da vardı. Dior pratik yaparken, sessiz menteşelerle açılan kitaplığın arkasından bir siluetin Grail'in arkasına süzüldüğünü gördük.

"Worm'du.

“Hizmetçi kız, dayaktan dolayı hala morluklar içindeydi, yüzünde siyah ve mavi lekeler belirgindi. Ama sessiz ve hızlı hareket ediyordu, zümrüt yeşili ve safir mavisi renkli uyumsuz gözleri şimdi Dior'un sırtına kilitlenmişti. Ve hizmetçi kızın elinde bir hançer gördüğümüzde, uzun zamandır ölmüş kalbimizi mükemmel bir korku deldi.

“Kız, çenesini sıkarak kürklerin üzerinden sessizce geçti ve bunun bizi daha da tehlikeye atacağını bilmemize rağmen, Dior'u uyarmadan edemedik; kirişlerden aşağı süzülerek kızın yanağına vurdum. Ama kız bizi itekleyerek arkasında yaklaşan kişiye seslendi.

"Seni bekliyordum." Worm donakaldı, bıçağı havada.

Dior yaşlı kıza dönerek yatağı işaret etti. "O geceliği atar mısın? Bu kadar erken geleceğini bilseydim giyinirdim."

"Worm, Dior'u baştan aşağı süzdü, morarmış gözleri kısıldı ve çatlamış dudakları büzüldü. "Senin oyunun ne tam olarak, kız?"

Dior başını sertçe eğdi, çıplak ve terden parıldayan. "Oyun oynuyormuş gibi mi görünüyorum, chérie?"

Worm dudaklarını sıktı, gözlerini Dior'dan ayırmadan soluk ipek geceliği kızın yüzüne fırlattı. Dior geri adım attı, bir hamle bekliyordu — keskin mavi gözlerinin arkasında sokak akıllısı parıldıyordu. Ama Worm hamle yapmadı ve Dior poker sopasıyla geceliği alıp başının üzerinden geçirdi, yüzündeki kül rengi bukleleri de çekip attı.

"Lilidh'e itaatsizlik ettin," diye mırıldandı Worm. "Beni dövmeni emrettiğinde. Gösteri yaptın, ama beni tekmeliyormuş gibi *yaptın*. Ondan üç kez içtin; onun eli tarafından yakıldın. Onun isteği senin emrin olmalı. Ama itaatsizlik ettin."

Worm parmaklarını bıçağın kabzasına vurarak, "Sen onun kölesi değilsin," dedi.

"Sen de değilsin," diye cevapladı Dior. "En azından artık değilsin." "… Bunu nereden biliyorsun?"

“Beni giydirirken tuhaf davranıyordun. Beni Nikita'dan korudun. Lilidh'in öfkesini kışkırtmak pahasına bile bana öğüt vermek için zaman ayırdın. Ve o odada yokken ona asla *Hanımım* demiyorsun. Ama Joaquin'e rastlayana kadar bunu *bilmiyordum*.”

"Worm başını salladı. 'O yeni köpekçi çocuk mu?

"Birkaç gece önce zindandan kaçarken beni gördü, ama beni ihbar etmedi. Mesele şu ki, buraya gelirken kaçtığımda, beni ilk bulan oydu. Neredeyse *ölüyordur*. Sevgili Kurt Annesini memnun etmek için göğsünden üç kez bıçaklandı. Bu yüzden merak ettim, neden şimdi beni bırakmış olabilir? Ne değişti?"

“... Onu ölmek üzereyken sen iyileştirdin,” dedi Worm. “Beni iyileştirdiğin gibi.”

“Dior başını salladı ve dünyalar kadar ağır birkaç kelime söyledi.

“‘Benim kanım, efendi ile köle arasındaki bağı koparır. Köleleri özgür kılar. *özgür kılar*.’

“Hizmetçinin yüzünde bu sözler üzerine bir heyecan gördük, bizim Ölü göğsümüzde hissettiğimizin aynısı. Böyle bir şeyi hiç duymamıştık,

hayal bile edememiştik...

"Ama neden *sen* köle değilsin?" diye sordu Worm.

“Dior sadece başını salladı. ‘Hiçbir fikrim yok. Ama Vosslar aklımı okuyamıyor. Dyvoklar kırbaçlarını kullandığında sadece itaat ediyormuş gibi yapıyorum. Benim kanım onları küle çevirirken, vampir kanının beni köle yapmaması mantıklı sanırım.’

"Bu nasıl mümkün olabilir?" Worm şaşkınlıkla ellerine baktı. "Lilidh ile bağım koptu, ama bana verdiği güç hâlâ devam ediyor. Yaralarım, sıradan bir ölümlü olsaydım iyileşebileceğinden daha hızlı iyileşiyor. Sen bir büyücü müsün? Cehennemin bir hizmetkarı mı, yoksa Düşmüşlerin çocuğu musun?"

"Ben..." Dior başını salladı ve dalmadan önce derin bir nefes aldı. "Ben Kurtarıcı'nın soyundan geliyorum. Kulağa küfür ve delilik gibi geldiğini *biliyorum*, inan bana. Bazı günler ben bile buna inanmakta zorlanıyorum. Ama Yüce Tanrı'nın oğlu ölümlü bir insandı ve çarkın üzerine bağlanmadan önce, ilk öğrencisi Michon'dan bir çocuğu oldu. Adı Esan'dı."

“‘Bu isim kulağa…’ Hizmetçi kız kaşlarını çatarak merakla sordu. ‘Eski Talhostic mi?’

"Grail'in gözleri bu söz üzerine kısıldı ve biz de şaşırdık; basit bir hizmetçinin bu eski dili tanıyabilmesi.

"Bu *'İnanç'* anlamına gelir," dedi Dior. "Esan, Michon ve cennetin çocuğuydu ve onun kutsal kanı damarlarında akıyor. Soğukkanlıları küle çevirir. Her yarayı iyileştirir. Ve arkadaşlarımın söylediği doğruysa, ölümün sonunu getirebilir, bir kez ve sonsuza kadar."

“Worm kılıcını indirdi ve fısıldadı: ‘Büyük Kurtarıcı. “Dior özür dilercesine yüzünü buruşturdu. ‘Korkarım ki sadece uzak bir akrabamdır.

Hizmetçi kapılara doğru yürüdü ve kilitli olup olmadıklarını kontrol etti. Yanakları kızarmış, odada volta atarken nabzı hızla atıyordu. Dior'un tuhaf iddiasına rağmen, bu genç kadın kendi gözleriyle gördüklerine inanacak kadar mantıklı görünüyordu.

"Ana hizmetçi, bunun ne *anlama geldiğini* biliyor musun?" diye tısladı Worm. "Bu şehri geri alabiliriz! Fethedilmiş tüm zihinleri onların pençesinden kurtarabiliriz! Her askeri, her kılıçlı kadını! O canavarların bizi hapsettiği zincirleri kırıp, o piçleri yataklarında yakabiliriz!"

Dior, donmuş bir nehir kadar soğuk bir gülümsemeyle, "Şimdi anlıyorsun," dedi.

“Omzuna baktı, biz de omzuna konduk, fısıldayan kanatlarımız cildinde hissediliyordu. Tüm bunlardan çok mutluyduk; sırlarımızın güvende olduğunu bilmek elbette, ama daha da önemlisi Dior'un da güvende olduğunu bilmek. Ona hayranlık duymaktan kendimizi alamadık.

Cesaret, kurnazlığı... O öpücükle *bizi* bile kandırdı. Bu tehlikeye bu kadar yaklaşıp korkusuzca dans etmek. Bu ateşin içinden yanmadan geçmek. Ve o anda, Yüce Tanrı'nın Seçilmişini iyi seçtiğini anladım.

"Lilidh'e önemli hiçbir şey söylemedim," diye fısıldadı bize. "Rahibe Chloe ve Père Rafa'dan bahsettim. Günlerin sonunu getirecek ritüelin yazılı olduğu kitabın hala San Michon kütüphanesinde saklı olduğunu söyledim. Ona inanacağı bir sır, zihnini meşgul edecek bir görev verin. Ama Esana'dan *bahsetmedim*. Ya da Rahibe Maryn'den. Ya da sizden."

"*O* nedir?" Worm, benim mote'uma bakarak fısıldadı.

"Bahsettiğim arkadaşlardan biri," diye cevapladı Dior. "Celene bize yardım edebilir." "Bir arkadaş mı?" Hizmetçi başını salladı. "Bu imparatorluğun dört bir yanını dolaştım

ve genişliğini dolaştım, Dior Lachance. Ve senin kadar tuhaf bir kızla hiç karşılaşmadım.

“Bu imparatorluğu pek görmedim. Ama on bir yaşımdan beri Lashaame'de hırsızlık yapıyordum. Ve bu işte öğrendiğim ilk şeylerden biri, diğer hırsızları nasıl tanıyacağımı öğrenmekti.” Dior yaşlı kızı inceledi ve sonunda başını salladı. “Sen hizmetçi değilsin. Sen benim kadar asil birisin. Sen kimsin?”

Worm derin bir nefes aldı, uyumsuz gözleri Dior'un gözlerine kilitlendi.

"Adım Reyne. İmparator Alexandre III tarafından bu ulusun düşesi ve hükümdarı ilan edilen Niamh Nineswords'un beşinci kızı. Maergenn kraliyet ailesinin kanından gelen bir çocuğum ve kız kardeşim Yvaine'den sonra bu toprakların hakiki Laerd Leydi'siyim."

“Dior ve ben, genç kadını baştan aşağı inceledik. Ev yapımı kumaşlara, morluklara ve kan lekelerine rağmen, artık ortaya çıkan asil tavırları ve kızın uyumsuz gözlerindeki şiddetli gururu görebiliyorduk. Leydi Reyne çenesini dik tutmuş, çilek sarısı saçları loş şafakta parıldıyordu ve biz de aşağıdaki kalede duran heykeli düşünmeden edemedik; güçlü Nineswords'un kendisi. Yirmi beş yaşında bu ulusu fetheden ve yenilen düşmanlarının kılıçlarını eritip kendi kılıcını yapan bir kadın.

"Ossian prensesi," diye mırıldandı Dior. "Gabe'e, sizden biriyle tanışmak istediğimi söylemiştim. O ev yapımı elbisenin altında iffet kemeri takmıyorsun, değil mi?"

"*Ne?*"

“‘… Hiçbir şey.’ Dior gözlerini kırptı, başını salladı. ‘Oraya gitmeliyiz.’

“‘Senin kanın nasıl çalışıyor? Ölümcül bir yaraya değmesi mi gerekiyor,

ya da—’

“Hiçbir fikrim yok.” Dior elini saçlarında gezdirdi. “Onları kurtarmak için herkesin göğsünü bıçaklamamız gerekirse, işler çabucak karışır. Ama kan içmek insanları köle yapmak için yeterli. Belki içmek de onları kurtarmak için yeterlidir?”

Reyne, ellerini arkasında birleştirerek yine yatak odasında volta atmaya başladı. "O zaman bunu denemeliyiz. Hanımlarım sık sık birlikte yemek yerler ve genellikle yemekleri ben servis ederim. Bana biraz kan verirseniz, hepsini bir kerede kurtarmak için fırsat kollayacağım."

"*Hanımlarınız*..." Dior gözlerini kırptı. "Lilidh hizmetçilerinizi sizden aldı. Onları yakıp kül etti. Sana vurmaları için onları kışkırttı.’ Grail içini çekti.

‘Sadist *karı*.’ “‘Onlar sadece hizmetçi değil, Dior Lachance,’ diye cevapladı Reyne. ‘Kraliyet Ossway'in kızlarına hizmet edenler hizmetçi değil, kılıçlı hizmetçilerdir. Leydi Arlynn ve kız kardeşleri doğuştan savaşçılardır." Acıyla yüzünü buruşturarak morluklarını yokladı. "Kaburgalarıma daha çok acıyorum."

"Tamam." Dior küçük bir vazoyu kaparak elini uzattı. "Bıçağı ver."

"Leydi, Grail'e sessizce baktı. Açıkça çok etkilenmişti ve onu suçlayacak çok az kişi vardı, ama solgun gözlerinde uzun yolların ve geniş ufukların getirdiği pragmatizm görünüyordu. Bu, hayatını yüksek kulelerde ve ipek elbiseler içinde geçirmiş bir prenses değildi. Bu, adını tarihin sayfalarına kazımış bir fatihinin kızıydı.

"Sana bir bıçak verecek kadar güveniyor muyum, asıl soru bu," diye mırıldandı.

"Doğrusu, ben de sana güvenmiyorum, Leydi á Maergenn. Asilzadelerle vakit kaybetmeye hiç vaktim olmadı. *Zenginlerin*, *fakirlerden* başka bir şey yaptığını hiç görmedim. Ama aşk ve savaş garip yoldaşlar yaratır ve fark etmediysen," Dior etraflarına bakıp omuz silkti, "şu anda lanet olası dünyaya karşı sen ve ben varız."

Reyne bir an daha baktı, sonra bıçağı çevirip kabzasıyla birlikte uzattı. Dior yatağa oturdu ve bıçağı ayağının yumuşak kemerine bastırdı.

“Reyne kaşlarını çattı. ‘Neden yapıyorsun?’

"Benim kanım başkalarını iyileştirir, beni değil." Dior yüzünü buruşturdu ve damlayan kanı vazoya dikkatlice topladı. "Lilidh bu gece kesikleri görürse, cam kırdığımı söylerim. Bu işe yararsa, bir dahaki sefere fener getir. Yarayı yakarak kapatacağım, böylece kokuyu alma ihtimali azalır." Grail,

şimdi parlak, kutsal kırmızı renkle dolu küçük vazoyu uzattı. "Dikkatli ol. *Çabuk* ol. Ölüler avını koklayan köpekler gibi kanımın kokusunu alabilirler."

"Korkma. Bu kalenin gizli yollarını biliyorum. Yakında avlananlar onlar olacak." Reyne vazoyu aldı, sesi kış şafağı kadar soğuktu. "Bu canavarlar kız kardeşlerimi katletti. Annemi öldürdü. Ülkemin kanını kuruttu. Kanım ve nefesimle, her damlasının bedelini ödeyeceklerine yemin ederim."

“Dior, kanamayı durdurmak için yarasına bastırdı ve bir elini Reyne'ye uzattı.

“‘İyi şanslar, Leydi á Maergenn.’

“Ossianlar kaderimizi Angel Fortuna'nın ellerine bırakmaz, M^lle^Lachance. Annem bu ulusu umuda güvenerek birleştirmedi.” Leydi Reyne dişlerini sıktı, peri gözleri parladı. “Biz Maergenn'lar kendi yolumuzu aydınlatır ve kendi şansımızı yaratırız.”

"… Öyleyse, Anne Denizkızı sizi korusun."

“Reyne, Dior'un elini tuttu, nasırlı eli Grail'i acıttı. ‘Sana da.’

“Dior, elinde kanla hizmetçilerin kapısından çıkan Leydi'yi izledi. Leydi gittikten uzun süre sonra, Grail oturup dudaklarını yumuşak parmak uçlarıyla okşayarak içini çekti.

“Ossian prensesi…”

II

İNANACAK BİR ŞEY

“Kış, Dún Maergenn'in salonlarını kaplamıştı ve Dior'un günleri gece kadar soğuktu.

"İkisi de Reyne'den tek bir kelime bile almadan birkaç gün geçmişti. Günler, onun yatak odasında uyuyarak ve kılıç hareketleri çalışarak geçiyordu, biz ise şehirde Maryn'in mezarını boşuna arıyorduk. Geceleri ise o korkunç Bolluk Salonu'nda, vahşetin kokusu içinde geçiyordu ve ardından Lilidh'in soğuk kollarının kucaklamasına kapılıyorduk. Ama Dior Lachance her zaman bir dolandırıcıydı ve görevine sadık bir köle rolünü mükemmel bir şekilde oynasa da, onun hayal kırıklığının arttığını hissediyorduk. Uzun süre boş oturmaktan hoşlanmayan Dior, kısa sürede harekete geçmeye karar verdi.

"Taş buz gibiydi, cildi karıncalanıyordu, nefesi dudaklarından beyaz bulutlar halinde çıkıyordu. Ama kendini bir an bile ısıtma şansı yoktu; o lanet kalede ateş yanan tek yerler surlar ve o korkunç mutfaklardı. Böylece Grail kürklerini daha sıkı çekti ve yatak odasından çıktı.

"Hanımının ona verdiği en güzel kıyafetleri giymişti; zengin ipekten yapılmış inci beyazı bir elbise ve kalın kurt kürkünden bir pelerin. Boynunda yakutlardan yapılmış bir gerdanlık vardı ve biz, onu gizlice daha iyi görebilmek için kanatlarımızı o mücevherlere bastırmıştık. Zarif topuklu ayakkabılarında giderek daha ustaca yürümeye başlamıştı, artık yürürken neredeyse hiç sendelemiyordu. Nikita ve Lilidh'in odalarının önünde, iki kızıl saçlı şövalye duruyordu. Ama herkes Dior'un elindeki izi gördü ve bakışlarını başka yöne çevirdi.

"Sonuçta, bir korku figürünün hizmetçisi olmanın da bir değeri vardı.

"Taç Salonu'ndan geçerek donmuş avluya çıktı. Karanlıkta artık loş bir ışık görünüyordu, ama Voss'un orduları hâlâ yoldaydı ve yakında Nikita bir seçim yapmak zorunda kalacaktı: Dior'u Sonsuz Kral'a teslim etmek ya da onu korumak için Demir Kalplilerle savaşmak. Sonunda karar ona kalmayabilirdi, çünkü

Nikita'nın kan lordları Dior'un hayatının ölmeye değmeyeceğine karar verirse, Kont onları yatıştırmak için Fabién'in iradesine boyun eğmek zorunda kalabilirdi. Dior bu kaledeki tüm bağlarını koparsa bile, yüksek kanlıların sayısı yüze yakındı, sefillerin sayısı ise *binleri buluyordu*. Ve şehri Untamed'den alsalar bile, hala Ironhearts'tan korkmak zorundaydılar.

"Bir mum sel karşısında ne yapabilir ki?

"Avluda esen rüzgârlarla mücadele ederken, kışla, içki fabrikasının kokusu ve demircinin sıcak ışığının yanından sendeleyerek geçti. İçeride bir siluet gördük.
—arkadaşı Baptiste, dövme ışığıyla parıldayan koyu tenli. Dior onu görünce nefesini tuttu, elini kalbine koyarak onun adını fısıldadı. Ama ikimiz de onun artık Kurt Anne'ye ait olduğunu biliyorduk ve Reyne onun sözünü alana kadar, onun köleliğinin nasıl kırılabileceğinden emin değildi — içerek mi, kanayarak mı? Böylece Kutsal Kase onu geçip ahıra girdi.

‘‘Ağıllar neredeyse boştu — daha mutlu günlerde bir orduyu barındırabilecek bir binada sadece birkaç düzine hayvan kalmıştı. Bir düzine adam ateşin etrafında toplanmıştı; ahır görevlileri, seyisler ve pislik temizleyiciler, soğuğu atlatmak için damıtımhaneden gelen taze demlenmiş Kara'yı içiyorlardı. Yanıklar, Dyvok'un sığırları kadar korkunç yemekler yemek zorunda bırakılmamış, onun yerine likörleriyle mantar ve filizlerden oluşan bir güveç paylaşıyorlardı. Dogshank da aralarında oturuyordu. Dior'u Nightstone'dan getiren vahşilerden biriydi, tırnaklarının altında kan vardı ve kemerinde kasap bıçakları asılıydı. Adamın yanında, çevresindekilere göre fazla yakışıklı olan Aveléne'nin genç köpekçisi vardı. Joaquin Marenn.

Elaina, Dior içeri girerken başını kaldırdı, köpeğin kuyruğu
sallanıyordu. "M^lleLachance," diye mırıldandı Joaquin. "Ne
yapıy...

"Sevgili hanımım Lilidh, sizinle yalnız konuşmamı istedi.

"Ahır çalışanları onun damgasına baktılar ve itiraz etmeden, hepsi fırtınanın içine doğru çıkıp gittiler. Joaquin, Dior'un gözlerine bakarak onun yanına oturdu, köpeği Elaina'nın sol botunu kokluyordu. Delikanlı biraz sarhoş gibiydi; Dyvok askerlerinin çoğu, bu kalede yaşadıkları korkunç hayatın acısını, düzenli olarak içtikleri ev yapımı içkilerle uyuşturuyordu. Ama eli sabit bir şekilde Elaina'nın kulaklarını kaşıyarak, Grail'e koyu, çarpık bir gülümsemeyle bakıp, içkisini yudumladı.

"Neden hala kaçmadın?" diye fısıldadı Dior.

"Kafasını sallayarak şaşkınlık numarası yaptı. "Neden kaçayım? Büyük
hanımım
—

"Kiara'ya bağlı değilsin, Joaquin," diye tısladı kız. "O gün ormanda seni iyileştirdiğim günden beri değilsin. Bu yüzden geçen gece kaçmaya çalıştığımda beni durdurmadın. Ama *sen* neden kaçmadın?"

"İtiraz etmek için nefes aldı, Dior ayağa kalkmaya çalışırken bileğini tuttu.

"Ben de onlara bağlı değilim. Kanım beni onlardan koruyor. Aynı
senin köleliğini kırıp hayatını kurtaran kan. ' Elini sıkarak yalvardı. 'Güven bana, Joaquin. Şu anda bu şehirdeki her zavallı ruhun hayatından bahsediyorum. Newtunn'da sefil insanlara yem olan o insanlar. Auldtunn'da *ölülerin* etini yiyen o insanlar. Bu lanet olası kalede bulunan her köle.

"Oğlan sessiz kaldı, Dior'u tartarak. Elinin üstüne yakılan yeni izi baktı, kare çenesi sıkı sıkıya kapalıydı. Parmakları göğsünü okşadı, ölümcül yaralarına rağmen yara izi yoktu. Onu ölümden kurtardığı.

"Isla," diye fısıldadı sonunda. "Isla yüzünden kaçmadım."

"Sonsuza dek sürecek aşkın," diye anladı Dior. "Onu terk etmeyeceksin."

"*Tabii ki* terk etmem," diye tısladı. "Onu görmeye çalıştım, ama... O Blackheart'a hizmet ediyor ve üst katlara girmemize izin verilmiyor. Onun hayatta olup olmadığını bile bilmiyorum..."

"Hayatta. İyi. Onu Nikita'nın odasında sürekli görüyorum." Çocuk, ölüm kadar solgun bir yüzle yutkundu. "O... O..."

"'Ona temizlik yapıyor. Başka bir şey yok. Adam onu iyi giydiriyor. Onu besliyor. O kalede çoğu kişiden daha iyi durumda.' Dior'un gözleri düştü ve demirciye doğru baktı. 'Nikita son zamanlarda Aaron'la meşgul.'

"Joaquin ifadesini sabit tuttu, ama içkinin sisinin ardında, maskesinden bir parça öfke ve umut belirdi. Bu çocuğun gücüne hayran kaldık. Bu zulümlerin ortasında aklını kaybetmemesi, sevgilisini bir şekilde tekrar görebileceği boş umuduyla diz çökmesi ne kadar zor olmalıydı? O anda onun kim olduğunu anladık."

Jean-François kalemini daldırdı ve kendi kendine mırıldandı.

"Aklını kaçırmış bir aptal mı?"

"Bir *inanan,*" diye cevapladı Son Liathe, nehrin karşısına bakarak.

"Bazıları ikisinin aynı şey olduğunu söyler, M[lle]Castia."

"Bazıları öyle der," diye başını salladı. "Ama onlar *bizim* bildiklerimizi bilmiyorlar. "Dior, köpek çocuğun gözlerinin içine bakarak fısıldadı. 'Kale'de serbest bırakılan
Joaquin. Ve daha fazlasını kurtarmaya karar verdik. Askerlerin arasında, burada senin yardımına ihtiyacımız olabilir. Bize güvenebilir misin?"

. Askerlerin arasında senin yardımına ihtiyacımız olabilir. Sana güvenebilir miyiz?"

"Çocuk gölgeli dún'a, içinde hapsolmuş sevgilisine baktı. "Isla'yı sadece sekiz aydır tanıyorum," diye mırıldandı. "O buraya geldiğinde

Dyvok, Dún Cuinn'i yok ettikten sonra Aveléne. Ailesi kalmamıştı. Arkadaşları da yoktu. *Çok* üzgün görünüyordu. Ama köpekler onu severdi. Elaina insanları iyi tanır. Köpeğinin kuyruğunu sallarken onun çenesini okşadı. Isla, köpekleri gezdirirken bana eşlik ederdi. Sessizliği severdi, derdi. Ve bir gün ona güzel olduğunu söyledim. İzin almadan onu öptüm." Utanarak başını salladı. "Benim gibi büyürsen, kızların bu tür şeylere aldırmadığını görürsün. Ama Isla beni tekmeledi. Tam hayalarımın yerine." Çocuk gülerek çenesini ovuşturdu. "O anda onun evleneceğim kız olduğunu anladım."

Dior gülümsedi, soluk mavi gözleri parladı. "Gerçekten de tutunulacak bir kız gibi."

"Sana hiç teşekkür etmedim," dedi, gözlerine bakarak. "Beni kurtardığın zaman. Bunu yapmana gerek yoktu. Ama *onu* kurtarabilirsen, M^lle^Lachance, bana güvenebilirsin. Ölümüne."

"O noktaya gelmesine izin vermeyeceğiz. Kimsenin ölmesini istemiyorum."

"Öyleyse şerefe." Çocuk kokuşmuş kadehini kaldırdı. "Sonsuza kadar yaşamaya." Dior dizini sıkarak hızla ayağa kalktı. "Taşınma planlarımızı en kısa sürede sana haber vereceğim

. O zamana kadar dikkatli ol, tamam mı? Söz veriyorum, bunu atlatacağız. Hepimiz."

"O da başını salladı. Gözlerinde, o kızla tanışanların çok iyi bildiği bir ışık gördük. Sonunda inanacak bir şey bulan inananların hayranlığı.

"Tanrı seninle olsun, M^lle^Lachance."

"İkimizin de, M. Marenn."

"Ahırdan çıktı, sanki hanımının emriyle avluyu hızlı adımlarla geçti. O korkunç kafeslerin önünden geçerken, kokuyu içine çekmeye zorlayarak, içindeki insanlara baktı. Mahkumların çoğu başlarını eğmiş, başka yere bakıyordu, her biri akşam yemeğinde sefil yaratıklara yem olmak için sıranın kendilerine geleceğinden korkuyordu. Ama Grail geçerken birisi onun bakışlarını yakaladı ve morarmış gözleriyle parmaklıkların arasından ona baktı.

"Mila..." diye fısıldadı Dior.

"Aveléne'de Gabriel'e altın şişeyi veren çocuk. Kirli sarı saçları ve gözyaşlarıyla ıslanmış yanakları vardı. Onu görünce Dior konuşmak için nefes aldı ve biz ona uyarı için derisine vurdum — *TapTapTapTapTap*. Bu kimsesiz çocuğa hiçbir şey söylememeli

Bu kimsesiz çocuğa hiçbir şey söyleyemezdi, hiçbir söz veremezdi, yoksa her şey mahvolabilirdi. Bu yüzden, gözyaşları içinde elini göğsüne bastırdı.

"Anne deniz kızı seni korusun, chérie..."

Sonra dönüp, donmuş kirpiklerini ovuşturarak, dikkatli bakışlar altında, yanık izleriyle kaleye geri girdi. Taç Salonu'ndaki merdivenlerin dibinde durup, o muazzam heykele baktı: Niamh Nineswords, zırhlı, kılıcı kaldırılmış yumruğunda. Ve onun gölgesinde, kaba ev yapımı giysiler giymiş, elinde sadece bir fenerle, Nineswords'un en küçük kızı duruyordu.

Reyne á Maergenn, yanından geçerken Dior'a keskin bir bakış attı ve hizmetkarların kapısından kayboldu. Dior yavaşça onu takip etti, sadece nabzının gümbürtüsü ve yeni ter damlaları içindeki fırtınayı ele veriyordu. Fener ışığını takip ederek koridordan ilerledi, kanlı bezlerle dolu bir hizmetçiyi geçtikten sonra, buz gibi karanlık bir taş koridora indi.

Kalenin bu kısmı çoğunlukla bakımsızdı, saldırının izleri hâlâ belirgindi; çatlamış harç ve kırık camlar. Dior'un önünde Reyne fenerle işaret etti ve evinin arması olan kurt ve dokuz kılıçla oyulmuş bir kapıdan içeri girdi. Dior prensesin yanına katıldı; raflar ve eski, sararmış kitaplarla dolu sade bir okuma odasıydı.

"İyi misin?" diye fısıldadı Dior. "Konuşmayalı *günler* oldu, ben..." Reyne parmağını dudaklarına bastırdı ve duvardaki şamdanı çevirdi. Dior taşların birbirine sürtündüğünü duydu, arkasındaki kitaplık açılırken yumuşak bir esinti yanağını okşadı.

“İkili dar bir tünele girdi, Reyne başka bir şamdanı çevirerek girişin kapısını kapattı. Raf gürültüyle kapanınca, Reyne'nin elindeki küçük fenerin ışığı dışında her yer karanlığa gömüldü.

"Bu yer sürprizlerden eksik değil," diye mırıldandı Grail.

"Sana söylemiştim, Dior Lachance," diye fısıldadı Reyne. "Kendi annemin kalesini bilirim. Şimdi sessizce hareket et ve sesini alçalt. Bu lanetli sülüklerin kulakları çok keskindir."

Reyne fenerini kaldırarak önündeki uzun ve soğuk taş tüneli aydınlattı.

"Karanlıktan korkmuyorsun, değil mi?" Dior başını salladı. "Sadece farelerden. Ya sen?"

Reyne alaycı bir şekilde güldü. "Ben hiçbir şeyden korkmam."

“Prenses koridorda ilerledi, Dior daha yavaş takip etti, sonunda küfrederek zarif topuklu ayakkabılarını çıkarıp hızına yetişebilmek için koştu. İkili

Dior, yumuşak ve sessiz gizli yollardan ilerliyordu. Ayakları, ipek çorapları dışında çıplaktı ve bir elinde gülünç ayakkabılarını sıkıca tutuyordu. Tünel, Untamed'ın saldırısı sırasında hasar görmüştü ve demoiselles kırık bir kaya parçasının altına eğildiğinde, her adımda artan garip bir hisse kapıldık. Acı verici değildi, ama rahatsız ediciydi; yanlışlık, *istenmeme* hissi, dinlendiğimiz mücevherin üzerine kanatlarımızı ezip duruyordu.

"Dinle, sana güvenmediğimden değil, Majesteleri," dedi Grail sonunda fısıldayarak, "ama birkaç gün önce beni neredeyse bıçakladın ve o kanı verdikten sonra senden tek kelime bile duymadım. Öyleyse, nereye gittiğimizi söyleme nezaketini gösterir misin?"

"Büyük büyükannem günde dört kez ayine giderdi," diye fısıldadı Reyne. "Sıradan halk tarafından rahatsız edilmeden gidip gelebilmek için bu geçidi yaptırmıştı."

"Sıradan insanlar mı?" Dior, Reyne'yi baştan aşağı süzdü. "Hizmetçi elbisesi giyiyor olabilirsin, ama kesinlikle prenses gibi konuşuyorsun."

“‘Herkes olağanüstü olsaydı, mademoiselle, o zaman kimse olağanüstü olmazdı. “‘Yani diyorsun ki biz...

"Kiliseye, oui." Reyne durdu, duvara yaslandı ve bir başka gizli kapıyı açtı. "Amath du Miagh'dair'in tam altındayız."

“‘Anne Denizkızı'nın Mezarı,’ diye fısıldadı Dior, yukarıya bakarak. Bu, dünyanın bize neden bu kadar yanlış geldiğini açıklıyordu; kutsal topraklarda değil,

kutsal toprağın üzerinde değil, *altında* duruyorduk. Ama yine de içimizde kalıcı bir tedirginlik hissediyorduk ve Dior tünele adım attığında, bu ağırlık daha da derinleşti, karardı. Koridor kısaydı ve demir ağacından oyulmuş, Ana Denizkızı'nın güzel bir oymasıyla süslenmiş büyük bir kapıyla son buluyordu. Ana Denizkızı, cennetin gelini olmaktan çok, Ossian savaşçı kadınlarına benzeyen arkaik bir tarzda oyulmuştu. Klan giysisi ve göğüs zırhı giymişti, saçları yerel tarzda örülmüştü ve eski Ossian runeleriyle yazılmış bir kutsal metin parçası, başını bir hale gibi çevreliyordu.

Reyne ağır kapıyı itip açtı ve odaya girdi. Ama Dior onu takip ederken, sanki Tanrı'nın eli tarafından itilmiş gibi geriye doğru savrulduk. Onun boyunluğundan kurtulduk, sersemlemiş bir halde dışarıdaki zemine düşerken. Dior düşüşümüzü gördü ve bizi almak için eğildi, ama biz kanatlarımız titreyerek geri çekildik. Etrafına bakındıktan sonra, Grail sonunda anladı.

"Kutsal topraklar," diye fısıldadı.

“Geri çekildik, izledik ve Dior bana hafifçe başını sallayarak Reyne'nin peşinden içeri girdi. Oda geniş ve karanlık bir mezardı, sadece birkaç

titrek ışıkla aydınlatılıyordu. Görünüşe göre bir zamanlar görkemli bir yer olmuştu, uzun sıralar halinde dizilmiş eski mermer mezarlar vardı. İçinde gömülü olan hanımların ve lordların heykelleri, savaşçılar gibi giyinmiş olarak yatıyordu. Ancak yukarıdaki mezarlığın yıkılması, aşağıya da zarar vermişti; tavan kısmen çökmüş, mezarlar düşen taşlarla parçalanmış, kemikler taş döşemelere saçılmıştı.

"Yerde garip oyuklar oyulmuştu — bizim anlamadığımız gizemli geometrik şekiller. Duvarları Yedi Şehit'in büyük mozaik portreleri süslüyordu, ancak katliamdan neredeyse hiç zarar görmeden kurtulan sadece biri vardı; güzel Michon, sarı saçlı, zırh giymiş, kılıcını yüksekte kaldırmış, kutsal savaşında sadık ordusuna komuta ediyordu.

“Mozaikin altında, yarım düzine ceset sığabilecek kadar büyük, güçlü bir tonoz vardı. En kaliteli mermerden yapılmış, saldırı sırasında çatlamış ve parçalanmış, üstünde tozla kararmış, saf gümüşten yapılmış büyük bir heykel vardı. Bir kadın, kafataslarından yapılmış bir yatakta dinlenir gibi duruyordu, uzun kız saçları başının etrafında bir hale şeklinde örülmüştü. Zırh ve kalkan giymişti, göğsünde uzun bir kılıç tutuyordu. Kanatlı melekler trompetler ve çiçek çelenkleri taşıyordu, büyük ve şiddetli seraphim gümüş kılıçlarını çekmiş, içindeki boş tabutu koruyorlardı. Burası *Tà-laigh du Miagh’dair,* Ana Bakire'nin Mezarıydı, cesedi cennete götürüldükten sonra onun onuruna inşa edilmişti ve orada Baba'nın sağ elinde oturuyordu.

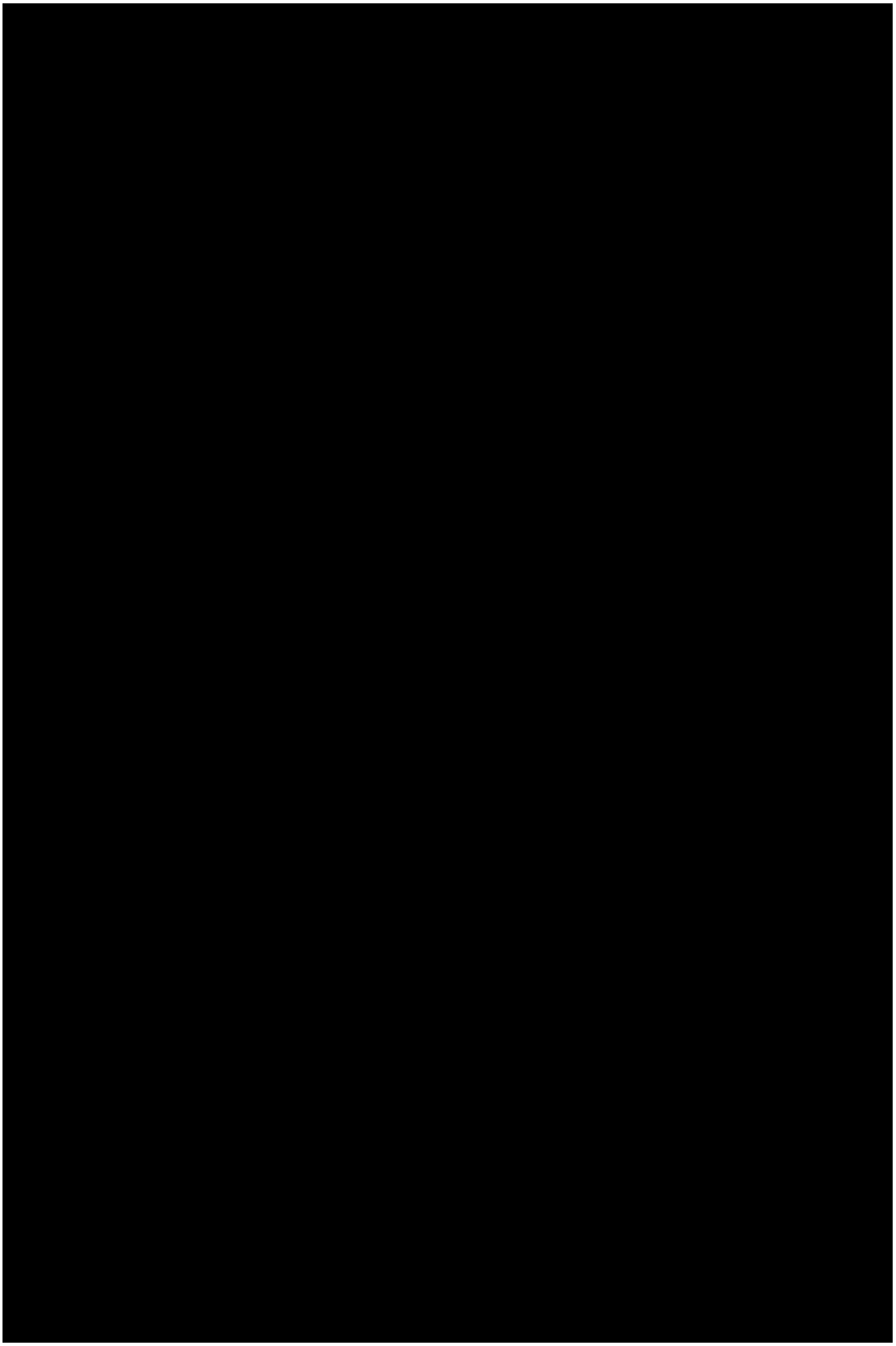
"Ve Dior'un atasına ait bu anıtın önünde dört kadın bekliyordu.

"İlki Reyne'ydi, hizmetçi kıyafetleri altında kraliyet kanından gelen savaşçıyı gizliyordu. Ama etrafında, Kalpsiz'e el pençe divan duran üç yeni oyuncu duruyordu; Kalpsiz'e el pençe divan duran o zarif kuğular. Maergenn Klanı'nın kurdu ile işlenmiş güzel yeşil elbiseler giymişlerdi, süs eşyaları ve mücevherlerle donatılmışlardı. Ama artık farklı bir tavır sergiliyorlardı ve omuzları çökmüş, gözleri aşağı bakmış değil, dengede durmak için ayaklarını ayırmış, ellerini kılıç tutmak istercesine hazır tutmuşlardı. Gözlerine bakan Dior, gerçeği bizim kadar net gördü.

"İşe yaradı," diye iç geçirdi.

"Evet." Reyne, klanının kurdu kadar vahşi bir gülümsemeyle cevap verdi. "Güvenli bir şekilde yapmak zaman aldı, ama sonunda senin ilacını onların sabah yemeğine karıştırmayı başardım. Kahvaltı bitmeden hepsi serbest kaldı. Sanki karanlık bir rüyadan uyanmış gibiydiler."

"Daha da karanlık bir kabusa," diye mırıldandı kadınlardan biri.

“O, aralarındaki en yaşlısıydı; çenesinde yara izleri olan, sert elleri olan bir kuğu. Uzun boylu, ince, kırklarının sonlarında, uzun gri saçlı ve sert mavi gözlü bir kadın.

"Dior Lachance, bu Arlynn, odamın baş hizmetçisi ve Faenwatch'ın Leydisi." Reyne, kendisinden sadece bir yaş kadar büyük olan diğer iki hizmetçiye başıyla selam verdi. "Bu Leydi Gillian á Maergenn ve kardeşi Leydi Morgana. Hepsi kılıçlı hizmetçiler, kuzenlerim ve dostlarım, ve bir kez daha evimin sadık kılıçları. Bunun için *size en* derin şükranlarımızı sunarız."

“Her kadın reverans yaptı ve doğrulurken hepsi tekerlek işareti yaptı. En yaşlı kılıçlı hizmetçinin gözlerinde bir parça şüphe vardı, ama genç kızıl saçlı kız kardeşler Dior'a hayranlıkla bakıyordu.

"Lilidh'in kanının kara büyüsü bozulduğunda Leydi Reyne bize kim olduğunuzu söyledi." Genç Morgana yukarıdaki mozaiğe baktı. "Aziz Michon'un kızı. Yeniden doğmuş ilk şehit."

"Ben şehit değilim," dedi Dior. "Ve şehit olmak da istemiyorum. Sadece bunu bitirmek, yukarıdaki insanlara yardım etmek istiyorum, Tanrım..." Gök gürültüsü çakarken avluya doğru baktı. "Zaten çok az kaldılar. Ve her gece sayıları azalıyor. Bir şeyler *yapmalıyız*."

“Korkma.” Reyne başını salladı. “Artık nasıl işlediğini biliyoruz, yapabiliriz.”

“Gillian konuştu; çilli kaşlarının üzerinde bir yara izi olan hızlı ve ateşli bir hizmetçi kızdı.

"Eğer kutsal kanından bir damla bile büyüyü bozabilirse, onu bu gece akşam yemeğinde servis edebiliriz. Tek seferde dún'daki tüm ruhları özgürleştirebiliriz."

“‘Peki kanı yemeğe nasıl katacağız, genç Gillian?’ Bu kez Arlynn konuştu; sert mavi gözleri genç hizmetçiyi sabit bir şekilde izliyordu. ‘Lady Reyne sadece üçümüzü kurtarmak için günlerce fırsat kolladı. Bir kova kanla mutfağa girip Kailiegh ve yardımcılarının fark etmemesini mi umacağız?’

“Peki bunu nasıl karşılayacak?” Morgana, Dior'a başını sallayarak sordu. “Kemiklerinde et kalmadı, içinde bir kova kan mı var sanıyorsun?”

“‘Zaten kokusunu alırlar,’ diye mırıldandı Dior. ‘O mutfakların kokusu tüm kaleye yayılıyor ve benim kanım bu piçler için parfüm gibi.’

“Gillian dudaklarını büzdü ve Morgana gözlerini devirdi, “Aptal” diye mırıldandı. “Hizmetçi kız kardeşi dirsekledi ve “Defol git, seni küçük sürtük” diye tısladı.

“Morgana kız kardeşinin koluna yumruk attı. ‘Bana sürtük deme, seni sürtük.’

"Sana ne istersem onu söylerim ve sen de..." "Hanımlar." Reyne kız kardeşlere bir kaşını kaldırdı. "Zaman ve yer, lütfen." Arlynn düşünceli bir şekilde kaşlarını çatarak volta atıyordu. "Burada avantaj bizde.

Gölgelerde saklanıyoruz ve henüz görünmüyoruz. Aralarında özgürce dolaşıyoruz, hepsi bize güveniyor. Ama Ölüler bu komployu sezerse, tek kelimeyle işimiz biter."

"Yavaş yürümeliyiz," diye başını salladı Reyne. "Önce en güvendiğimiz kişileri kurtaralım. Kocan Brann, Leydi Arlynn." Morgana ve Gillian'a baktı. "Sevgilileriniz Declan ve Maeron, hanımlar. Birkaç kişiyle başlayın, sonra salgın gibi yayılın. Bugün altı, yarın on iki."

“‘Peki sonra ne olacak, leydim?’

“Tüm gözler Morgana'ya çevrildi, bakışları parlak ve genişti.

"Diyelim ki kaleyi tamamen kurtardık, tek bir kadın ya da erkek bile cesaretini kaybetmeden. Genç hizmetçi tavana bakarak sesini daha da alçaltarak devam etti. "Soylular bu kaleyi savunmak için *bir orduyla* aldılar. Şimdi geri kalanlarımız onu nasıl geri alacağız?"

“‘Bu bilmeceyi düşünüyordum,’ dedi Dior, dudağını ısırarak. ‘Ve bunu bitirmek için bir orduya ihtiyacımız olduğunu sanmıyorum. Nikita’nın başının üzerinde asılı duran kılıcı kullanırız.’

“Morgana sadece gözlerini kırptı. ‘Hangi kılıç, kutsal hizmetçi?’

“‘Daha önce görmüştüm,’ dedi Dior, gözleri titreyen fenerde. ‘Buraya gelirken Kiara ve Kane'in arasında. İlk geldiğimde Bolluk Salonu'nda. Ama Nikita ve Lilidh'in birbirlerinin boğazına sarılmalarını görene kadar gerçekten *anlamamıştım*.’

“Başını kaldırıp boş bakışlı yüzlere baktı.

"Bu şeyler birbirinden *nefret* ediyor," diye fısıldadı. "Nikita sevgiyle yönetmiyor, sadece *başkalarına acı çektirdiği* sevgiyle. Bu sarayın sadakatini kanla satın alıyor. Bu piçler dostluk, vatan ya da aile bağlarıyla birlikte çalışmıyorlar. Sadece birbirlerinden dünyanın geri kalanından biraz daha az nefret ediyorlar ve şimdilik, o dünyayı diz çöktürmek için nefret ettikleri canavarların yanında kalmaktan memnunlar."

“Kız kardeşlerim, kardeşimin ona söylediği gerçeği söyleyerek yumuşak bir gülümsemeyle gülümsedi.

"En güçlü zırh, onu yerinde tutan toka kadar güçlüdür."

Reyne ve hanımları birbirlerine baktılar, birbirlerini anladılar. Dior'un gülümsemesi kayboldu, sanki kendine dönüyor, etrafındaki karanlık ve soğukluğa geri dönüyor gibiydi. "Ama saldırmak için uzun süre bekleyemeyiz. Oradaki kafesler boşalana kadar oturup beklemeyeceğim."

"Evet. Ama önce küçük adımlarla." Prenses á Maergenn, korsesinden kısa bir kılıç çekti. "Birkaç dram daha verebilir misin? Hanımlarımın sevdikleri için yeter mi?"

"Isla'yı da kurtarmanız gerekiyor," dedi Dior, mezarlardan birinin üzerine oturarak. "Nikita'nın odalarını temizleyen kız. O, Joaquin'in sevgilisi, onsuz bize yardım etmez."

Reyne başını salladı. "Hizmetçi odalarında birlikte uyuyoruz. Bir yolunu bulurum, merak etme."

Dior içini çekerek ipek çoraplarını çıkardı. Kılıçlı hizmetçi kızların her biri bir kap getirmişti: tıpalı bir şişe, eski bir parfüm şişesi ya da cep şişesi. Onlar izlerken, Dior ayağındaki ev yapımı kumaşı açtı ve acı içinde yüzünü buruşturarak tekrar kesti. Genç Morgana dua etti, Arlynn tekerleği işaret ederken Dior şişeyi ağzına kadar doldurdu.

“‘Dikkatli ol,’ dedi Gillian'a. ‘Eğer kokuyu alırlarsa, işimiz biter.

"Kız başını salladı ve kutsal bir emanet gibi şişeyi saygıyla aldı. Kılıçlı hizmetçiler, Dior'un her kabı kanla doldurmasını izledi. Kan parlak ve yoğun bir şekilde damlıyordu. Mezarlığın dışında bile kokuyu alabiliyorduk; hepimiz bu kızın felakete ne kadar yaklaştığı düşüncesiyle titriyorduk.

"Bunu sadece güvendiğin kişilere ver," diye uyardı Reyne. "Sadece gizlice. Güneş battıktan sonra *hiçbir* riske girmeyin. Burada bıçak sırtındayız, hanımlar. İçimizden biri düşerse, *hepimiz mah*voluruz." Grubun etrafına bakındı, tatmin olana kadar her birinin gözlerine baktı. Sesi demir gibiydi. "Yavaş yürüyün. Tanrı sizinle olsun."

“Genç Gillian bir an tereddüt etti, sonra Dior'un elini tutup öptü ve derin bir reverans yaptı. ‘Teşekkür ederiz, kutsal hizmetkar. Annemiz sizi korusun ve kollasın.’

"Evet." Morgana diz çöktü ve dudaklarını Dior'un parmak eklemlerine bastırdı. "Annemiz sizi kutsasın, leydim."

“Kılıçlı hizmetçiler başlarını salladı, yaşlı Arlynn Dior'un yanağına dokunarak bir dua mırıldandı. Ve üçlü, tek tek gölgelerin arasına kayboldu, Tanrı'nın Kurtarıcısı'nın kanı elbiselerinin içinde saklı, kalplerinde ise hatırlayabildikleri kadarıyla ilk kez bir umut ışığı yanıyordu.

Reyne kılıcını Dior'dan geri aldı ve fenerin bacasının üzerine tuttu. "Bu doğru gelmiyor," diye mırıldandı Dior. "Yeterince
yeterli değil gibi.

"Dikkatli olmalıyız," dedi Reyne. "Keşfedilirsek kimseye faydamız dokunmaz."

"Bunu bu gece kafeslerden sürüklenecek insanlara söyle."

"Bu korkunç bir şey," diye başını salladı Reyne. "İnsanları ölüme mahkum etmek. Asker ya da masum olsun, her kayıpta senin de bir parçan kaybolur. Ama lider olmak budur."

“Ben lider *değilim*. Ben bir fahişenin çocuğu. Kanallarda uyudum. Lanet olası *pirelerim*
bitliydi."

Reyne yukarıdaki mozaiği işaret etti. "Michon bir avcıydı. Sıradan biriydi. Yine de bir orduya komuta etti ve dünyanın kurtuluşunu dünyaya getirdi. Sen doğduğun yerde değilsin, M^lle^Lachance. Ne de doğduğun yerde.

“‘Senin için söylemesi kolay. Sen bir efsanenin kızısın.’

“Reyne alaycı bir şekilde güldü. ‘İnan bana, kıskanılacak bir onur değil.’

“Dior soluk saçlarından bir tutamını emdi ve başını salladı. “Annem de beni pek sevmezdi.”

“Reyne'nin uyumsuz gözleri karardı. ‘Annemin beni sevmediğini hiç söylemedim. Niamh á Maergenn, Ossway'in gördüğü *en* büyük liderdi. Annem bu ulusu birleştirmek için dokuz savaşan klanı fethetti. Sahip olduğum her şey, benliğim, hepsi ona borçluyum. Ve *ona minnettarım*.’

"Sadece..." Dior omuz silkti ve dudağını ısırdı. "Resimler. Bu kalenin her yerinde Niamh ve ailesinin portreleri var. Ama... hiçbirinde sen yok."

"Reyne sertleşti, çenesini sıktı. 'Çok keskin gözlerin var, M^lle^Lachance.' "Dior başını salladı, ama dilini tuttu. Reyne'nin yanakları pembeleşti,
bakışları sertleşti; bu, Leydi á Maergenn için açıkça hassas bir konuydu ve Dior bu konuyu daha fazla kurcalamamayı tercih etti. Bunun yerine, kendi kendine kaşlarını çatarak, bir elini boğazındaki gerdanlığa götürdü.

"Az önce fark ettim... Eğer sen onun en küçüğüysen, bunlar muhtemelen *senin* senin eşyaların. Senin elbiselerin. Senin mücevherlerin. Özür dilerim."

Reyne derin bir nefes aldı, sanki sırtındaki nemli soğuğu atmak istercesine omuzlarını silkti.

"Sana çok yakışmış," diye mırıldandı, yumuşak bir gülümsemeyle. "Topuklar hariç, belki."

"Dürüst olmak gerekirse, neden *biri* böyle şeyler giyer, anlamıyorum."

"Gösterişin bedeli budur, mademoiselle," dedi Reyne. "Güzellik bir tür zırh olabilir, dediğim gibi. Ama sana daha çok yakışacak başka zırhlarım var. Bir zırh ve üç kat zincir, ve ona uygun Ossian çeliğinden bir uzun kılıç." Gözleri buluştu, zümrüt ve safir, eski gök mavisini izliyordu. "Yakında bir gece seni böyle giydireceğim, kutsal bakire, yemin ederim."

Dior boğazını temizledi, kızardı ve biz gardıropta o anı hatırladık; Reyne, ellerini onun diken diken olan cildinde yavaşça gezdirerek çoraplarını bağlamıştı.

"Ben hizmetçi değilim," diye mırıldandı. "Yani, teknik olarak belki, ama..."

"Reyne bir kaşını kaldırdı ve sırıttı. "Ya öylesin ya da değilsin." "Şey..." Dior saçlarını gözlerinin ve kızaran yanaklarının üzerine çekti. "Ben
Hiç erkekle birlikte olmadım, demek istediğim bu."

"Ah." Prensesin yanakları da biraz daha koyulaştı. "Anlıyorum." Dior tekrar öksürdü, sesini sertleştirerek bıçağı işaret etti. "Konu bu.
Gitmem gerek. Lilidh ya da diğer piçlerden biri kan kokusunu alırsa, son çağrıdan sonra bir ha-royale dockson'dan daha fena beceririz."

Reyne, Dior'un halk dilindeki konuşmasına gülümsedi ve ayağına baktı.
"Yardım ister misin...?"

"Teşekkürler. Kendim hallederim."

"Fark etmedim değil, M^lle^Lachance." "… Bana Dior diyebilirsin."

“Reyne bıçağı çevirip uzattı ve eski masallardaki şövalyelere yapar gibi reverans yaptı.

"Mlle Dior."

“Genç kız alaycı bir şekilde güldü, Reyne'nin elinden sıcak bıçağı aldı ve parmak uçları birbirine değdiğinde gözlerine baktı. Dior dişlerini sıkarak bıçağı ayak kemerine bastırdı ve yarayı dağladı. Yanık et kokusu, ölümün hafif kokusuna karıştı, yanan kanın sıçraması ve patlaması, Dior'un hafif acı çığlıklarına eşlik etti. Ama Dior yüzünü buruşturmak yerine gözlerini hızla açtı, Reyne ise Grail'in derisine dökülen kana şaşkınlıkla fısıldadı.

"Ne oluyor... "Dior'un kanı *hareket* ediyordu.

"Titreyerek, cıva gibi damlacıklar halinde toplanarak, Grail'in acısına tepki verircesine sıcak metalden *uzaklaşıyordu*. Şaşkınlık içinde Dior bıçağı çekti ve kan durdu, sanki hiçbir şey olmamış gibi taşın üzerine damlamaya başladı. Gök gürültüsü çınladı ve biz donakaldık, şaşkınlık ve inanamama duygusu bizi sardı.

"Kanınız genellikle böyle mi davranır?" Reyne fısıldadı.

"Bildiğim kadarıyla hayır," Dior nefes nefese cevap verdi.

"'… Başka ne yapabilir?'

"'Bunu yapabileceğini

bilmiyordum!'

"Kanadı aldık, mezarın eşiğinde havada dönerek, savrulduk.

"'Buradan gitmeliyiz,' diye fısıldadı Dior, bize bakarak. 'Arkadaşımla konuşmam gerek.' Ayakkabısını sürükleyerek, dikkatlice ağırlığını denedi ve dudağını ısırdı. 'Kılıçlı hizmetkarların haber getirince beni bul.'

"Reyne başını salladı ve topallayan kıza ayağa kalkmasına

yardım etti. "'Tanrı seninle olsun, Mlle Dior.'

"Sana da, Leydi á Maergenn." "Bana

Reyne diyebilirsin."

"Dior kılıcı ters çevirip geri verdi ve eski masallardaki kraliçelere yapıldığı gibi reverans yaptı.

"Leydim Reyne."

"Yaşlı kız kıkırdadı, genç kız gülümsedi ve gölgeler gibi ikisi de o eski mezardan çıkıp karanlığa daldılar. Ama ayak sesleri uzaklaşırken, biz o kasvetli eşikte kalakaldık, toz zerrecikleri soğuk havada dans ediyordu, hepimiz hayret içindeydik.

"İlk başta görmemiştik, belki de gerçekten *bakmamıştık* — kutsal topraklarda Maryn Ana'nın izi olamazdı. Ama Leydi Reyne fenerini kaldırdığında, Maergenn nekropolünde gördüğümüz gibi onu fark ettik; duvar mozaiklerinde inci beyazı kabuklardan yapılmıştı. Kendi adım kadar tanıdık bir mühür. Ruhumu feda ettiğim rüya.

"Esana'nın ikiz kafatasları, Michon'un kaldırdığı kılıcın arkasındaki bulutlara kazınmış.

"Ve aralarında, Kutsal Kase'nin mührü."

III

YEMİN

“DIOR, Lilidh'in sağında duruyordu, bakır rengi kan kokusu etrafını sarmıştı.

“Bolluk Salonu, metalin metale çarpmasıyla oluşan kükreme ve tezahüratlarla çınlıyordu. Kalpsizler ve Kara Kalpliler, haftalar önce yaşanan kavgalarının ardından hâlâ birbirlerini görmezden gelerek tahtlarında oturuyorlardı. Scorched, salonun etrafında nöbet tutuyor, talihsiz tutsaklar avizelere asılmıştı. Nikita'nın saray mensupları masaların etrafında toplanmış, bardakları ağzına kadar doluydu. Kurt Anne ve Draigann birbirlerini öldürmeye çalışıyordu.

"Silahları, yukarıdaki fırtınadan daha yüksek sesle havayı kesiyordu, vampirler Dyvok'un Anyja adını verdiği tarzda odanın içinde savruluyorlardı. Fırtına. Draigann gömleksiz savaşıyordu, soluk teninde deniz canavarları ve hizmetçi kızlar dövmeli, kanla sıçramış sakalından altın dişleri parlıyordu. Dior'dan daha uzun ve daha geniş bir kılıç kullanıyordu, tek elle havayı biçerken zıplıyor, sıçrıyor, dönüyordu. Kurt Anne deri giysileri ve tunikleriyle çıplak kalmıştı, Kiara'nın çamurlu örgüleri arkasında savrulurken, Draigann'ın kılıcı onun durduğu yerdeki taşları parçaladı.

"Ayağa kalk ve savaş, korkak!" diye bağırdı Alix.

Draigann'ın sevgilisi yere tükürdü ve kesik saçlarını eliyle taradı. Yanında, Kane the Headsmun hizmetçi kızlardan birine işaret etti ve kız, ona ve gri soytarıya taze kan dolu kadehler getirdi. Kiara, güçlü savaş çekicisiyle Draigann'ın kolunu kırdığında saraylılar alkışladı. Nikita, soğukkanlı düşmanlar geri çekilip birbirlerinin etrafında daireler çizmeye başladığında kızına kadehini kaldırdı. Sahne kanla boyanmıştı, katliam ve zulüm; daha fazla kan isteyen iğrenç yaratıklardan oluşan bir saray.

"Ve bunların başında, Dior duruyordu, nabzı sessizce atıyordu.

"Aslında bütün hafta boyunca kaynıyordu. Reyne ve kılıçlı hizmetçileriyle görüşmesinden sonra konuşmuştuk; mesajları, elinde titizlikle harf harf yazılmıştı. Onun bu halini açıklayamıyorduk.

Kan, o kaynar bıçağa tepki vermişti ve bu yeterince sinir bozucu bir durumdu. Ona, Anne Denizkızı'nın Mezarı'ndaki Esana mühründen bahsetmiştik, ama Maryn'in o mezarda yatamayacağını biliyorduk. *Hiçbir* vampir, eski, orta ya da yeni vampir, kutsal topraklarda uyuyamazdı. Ama en kötüsü, ona iyileşiyor olsak da savaşmaya hazır olmadığımızı söylemiştik. Yakında. Ama *henüz* değil. Ve bu kelime gözlerinde yanıyor, dişlerinin arasında kaynıyordu, yumrukları o kadar sıkıydı ki parmak eklemleri beyazlamıştı.

"Yakında.

"Başkaları acı çekerken sessizce oturmak korkunç bir şey. Ama en hızlı koşanlar en hızlı tökezler. Burada konuşmak, ölmek demekti. Burada savaşmak, düşmek demekti. Bazen en zor şey hiçbir şey yapmamaktır ve Dior'un bu durumdan çok üzüldüğünü, ama bu korkunç oyunun kurallarını anladığını görebiliyorduk. En azından artık bu oyunu tek başına oynamıyordu.

Reyne'nin hanımları Lilidh'in arkasında toplanmıştı, prenses ise kontesin tahtının önünde diz çökmüş duruyordu. Dior'un kararlılığı sarsıldığı anlarda, Leydi Reyne á Maergenn'e bakıyordu. Düşesin kızı, Lilidh'in ayaklarının dibinde, ayak taburesi gibi kullanılıyordu. Ve Grail'in maskesi yerine oturuyor, iradesi yeniden demir gibi sertleşiyordu.

Aaron, Nikita'nın yanında duruyordu, koyu renkli ipekler ve mavi kadife brokar bir paltoyla göz kamaştırıyordu. Uzun saçları sıvı altın gibi omuzlarına dökülüyordu, güzel yüzü bir maske gibiydi, yaratıcısının Draigann ile kavga etmesini izliyordu. Aaron her gününü Nikita'nın yatak odasında geçiriyordu, zavallı Isla'nın odadan ezilmiş, parçalanmış ve yırtılmış cesetleri taşıdığını görmüştük. Ve bu acemi katile hala bir yakınlık hissetsek de, Aaron'un ne yapmaya zorlandığını ve neyi seçtiğini merak ediyorduk. Aşk deliliktir, şairler öyle der, ve bir aşık sevdiğini memnun etmek için neredeyse her şeyi yapar. Aveléne'nin asil kaptanında hangi karanlık güçler serbest kalmıştı?

"Dior, Aaron'un acılarını çok iyi görüyordu, ama bizim gibi o da onun kurtulmasının tek bir yolu olduğunu biliyordu. Ne de olsa o bir akrabaydı; onun kutsal kanını içemezdi. Grail'in düşmüş Aveléne Lordu'nu kurtarmanın tek umudu, efendisini yok etmekti.

"Ama *nasıl*? Bu kadar korkunç düşmanları nasıl yenebilirdi?

Kiara, Draigann'ı tekrar kanlar içinde bırakırken Dyvok kükredi. Kurt Anne, kuzeninin saldırısından yanaşarak kaçtı ve baltasıyla onun kaburgalarının yarısını kırdı, silahın ağırlığını kullanarak onun korkunç karşı saldırısından kurtuldu. Nikita, ikili bir kez daha birbirlerinin etrafında dönerken, gözleri

ortak nefretle parıldıyordu. Lilidh, artık topallayan en büyük oğluna baktı, sert gözleri düşmanına kilitlenmişti.

"Onunla oynamayı bırak, Draigann," diye bağırdı.

Vampir, kan tükürerek dişlerini gıcırdatarak üvey annesine baktı. Kalabalık gürültüyle bağırırken, kuzeninin üzerine yıldırım gibi atıldı ve Kiara'yı geriye doğru itti. Kiara, savuşturmak için çok az zamanı vardı ve çok şiddetli bir saldırıydı. Ancak Kiara daha hızlıydı ve kırık zeminde geriye doğru yuvarlandı. Draigann öfkeyle bağırarak peşinden gitti, büyük kılıcının ağırlığı onu havaya kaldırdı. Ancak Kiara, Draigann yere inerken saldırısından kaçtı ve karşılık olarak güçlü baltasını yaşlı adamın göğsüne indirdi. Draigann taş döşemeye o kadar sert çarptı ki taşlar toza dönüştü ve Kurt Anne, kanlı kaburgalarının üzerine ayağını koydu.

"Demek Kara Aslan da düştü," diye homurdandı. "Söz verdiğim gibi, sevgili kuzenim."

"Ben... teslim oluyorum," diye tükürdü Draigann, altın dişlerinde kan parıldıyordu. "Eğitilmemiş!" diye bağırdı salonun her yerinden, kadehler kaldırıldı. "Santé!" Kiara yanıt olarak kanlı baltasını kaldırdı ve zafer dolu bir bakış attı

babasına attı. Ama Aaron'ı görünce gülümsemesi biraz soldu. Aaron, karanlık tahtın yanında durmuş, Nikita'nın ona uzattığı kadehten içiyordu.

“Lilidh kendi dolu kadehini dudaklarına kaldırdı. Kalpsiz, bu akşam kan kırmızısı ipek giysiler giymişti, alnında keçi boynuzlarından yapılmış bir taç vardı.

"Kızın gençliğine rağmen iyi savaşıyor, kardeşim."

Nikita kadehinden bir yudum aldı. "O *benim* kızım sonuçta. Draigann'ın becerinin değerini hafife almış ve yaşın değerini abartmış olabilir."

"Basit bir hata." "Aptallar genellikle en basit hataları yapar."

Lilidh düşünceli bir şekilde dudaklarını bükerek yeğenini inceledi. "Bu günlerde biraz somurtkan görünüyor, sence de öyle değil mi? Aslan'ı yenerek kazandığı yeni zaferine rağmen? Belki de Kiara, konumunun elinden alındığını görmekten rahatsızdır?"

“‘Ele geçirdi mi?’ Nikita alaycı bir şekilde sordu. ‘O her zamanki gibi tahtımın sağ kolu olarak duruyor.’

"Kalpsiz, Aaron'a baktı, dudakları bükülürken, dipsiz bakışları onun kemerinin altına kaydı. "Ben taht odasındaki konumundan bahsetmiyorum, kardeşim."

“Aaron büyük teyzesine cevap vermedi, gözleri sabit bir şekilde önüne bakıyordu. Kiara'nın bakışları babasının üzerindeydi, Kara Kalp ise kadehinin arkasında somurtuyordu. Ancak Nikita bir cevap vermek niyetindeyse, kapılar açıldığında ve salonun uzunluğu boyunca *bir gürültü* yankılandığında sessiz kaldı. Soraya, koyu teni parıldayan, örgülerinde taze karla süslenmiş, ziyafete girdi.

Nikita bir kaşını kaldırdı. "Kızım?"

"Soraya, kanlı taşın üzerinde zaferle duran Kiara'ya baktı. Kız kardeşlerin gözleri kilitlendi, Kurt Anne'nin kaşları, küçük kardeşinin yüzündeki ifadeye tepkiyle çatıldı.

"Kızım," diye homurdandı Kara Kalp. "*Konuş*."

"Beni affet, baba." Soraya eğildi. "Kapılara bir haberci geldi."

“Lilidh, Prince'in kulağının arkasını kaşıdı, büyük beyaz kurt, aşırı heyecanlı bir yavru köpek gibi taşa bacağını vuruyordu. 'Yoksul kralı için yalvarmak için daha fazla Voss prensi mi?'

Soraya başını salladı ve Nikita'ya baktı. Efendisini ve babasını memnun etme arzusu, kötü haberlerin habercisi olma korkusuyla çatışıyordu.

“‘Ben… kendiniz görseniz iyi olur, efendim.’

Nikita'nın dipsiz gözleri kısıldı, solgun parmakları Dokuz Kılıç'ın çalınan tahtının kolunu okşadı. Uzun yılların ağırlığı bu prensin alnında ağır bir yük oluşturmuştu ve o tahmin oyunları oynayan biri değildi. Ama yavaşça ayağa kalktı, muhteşem paltosunun kenarlarını düzelttikten sonra kürsüden indi.

"Epitaph'ı da getirsen iyi olur, Baba," diye fısıldadı Soraya.

“Mırıldanmalar kanlı salonun her yerinde yankılandı, Nikita'nın kan lordları birbirlerine bakıştılar. Kara Kalp, tahtına yaslanmış silahına uzanarak kaşlarını çattı. Büyük kılıç korkunçtu; bir adamdan daha uzun ve daha genişti. Kabzasında bir ayı tasviri vardı, ağzı kükreyerek açılmış, bıçağı en koyu çelikten yapılmış, Eski Talhostik dilinde runelerle oyulmuş ve sayısız savaşta çentiklenmişti. Nikita ona Epitaph adını vermişti ve bu isim hak edilmişti — o kılıcın keskinliği kaç kişinin canını aldığını ancak Tanrı bilebilirdi.

Nikita, silahını omzuna dayayarak salondan yürüdü. Geçerken, kan lordları ayağa kalktı ve Soraya'ya şüpheyle baktılar. Ama genç kız, babasının arkasına geçerek adımlarını ona uydurmuş, yanındaki Kiara'ya karanlık bir bakış atmıştı. Diğerleri de onu takip etti ve sonunda tüm salon boşaldı, herkes karın içine çıktı.

"Lilidh hariç herkes.

“Kalpsiz, dudaklarını sıkarak, altın kaplı parmağıyla tacındaki bir boynuzu izledi. Kılıçlı hizmetçileri birbirlerine, Reyne'ye baktılar, ani fırsatın heyecanı o kadar büyüktü ki, Prenses Lilidh'in sinirli bir iç çekişle ayağa kalktığını neredeyse fark etmedi. Reyne, Lilidh sırtına basıp kırık taşların üzerine inerken homurdandı. Parmaklarını şıklatarak, vampir kardeşinin peşinden yürüdü, hizmetçileri ve kurt da arkalarından adımlarını uydurarak, Dior ise gülünç topuklu ayakkabılarıyla yetişmeye çalışıyordu.

"Ana kapılardan dışarı, körfezde gök gürültüsü duyuluyor. Meraklı köle kılıçları geçin, Joaquin ahırın yanında, Baptiste demirci dükkanında, küçük Mila kafesinde titriyor. Nikita'nın alayı, Ana Hizmetçi'nin Mezarı'nın yıkıntılarından geçerek Auldtunn'a doğru ilerledi, orada yaşayan ölümlüler dehşet içinde geri çekildi.

Yaklaştıklarında, duvarlar Newtunn'a doğru bir boru sesi yankılandı, devasa kapılar ardına kadar açıldı ve ötesindeki yıkık ikinci şehre açıldı. Harabelerdeki binlerce sefil insan sesin yönüne döndü, zekası yetenler açlıklarını inleyerek veya tıslayarak dile getirdi. Yıkık evlerden, kokuşmuş lağımlardan ve çökmüş feodal topraklarından çıkıp, dişlerini göstererek, açlık içinde ilerlediler. Ama Kara Kalp'i gördüklerinde, Kurtların Efendisi'nin önünde lanetliler gibi titreyerek geri çekildiler, gölgelerin içine saklandılar.

Dior, Lilidh'in yanında yürüyordu, elleri kutsal bir rahibe gibi önünde. Ama gözleri fırtınalı maviydi, kaşlarının arasındaki ince çizgi, Kont Dyvok'u ziyafetinden neyin çekmiş olabileceğine dair merakını ele veriyordu. Yine gök gürültüsü duyulduğunda, Nikita merdivenleri çıkarak çökmekte olan dış duvarlar boyunca uzanan yüksek yürüyüş yoluna çıktı. Lilidh sağ elinin yanına geçip karanlığa bakarken, kan lordları kenara çekildi.

"Yüzlerce yıl ve binlerce canın bedeli olan kırık siperler boyunca sıralanmışlardı. Kane ve Alix, Draigann ve Grey the Jester, Soraya ve Kiara ve diğerleri. Dior, karanlıkta boruların hafif şarkısını, kithlerin arasından gelen yumuşak homurtuları duydu. Lilidh yüzünü maske gibi tutsa da, gök gürültüsü tekrar çakarken dudaklarından düşük bir tıslama kaçtı.

Gece, ölümlü gözlerin göremeyeceği kadar karanlıktı ve Grail, o karanlığa gözlerini kısarak baktı. Ama gökyüzünü yaran bir şimşek, Dún Maergenn'in duvarlarının önündeki enkazı aydınlattı ve Dior, orada dizilmiş *lejyonu* görünce nefesini tuttu. Devasa şekiller ve parıldayan dişler, hilal şeklinde kılıçlar ve altın gözler, kanla kaplı kürkler ve mürekkep izleriyle dolu deriler. Dünya yeniden karardı, Dior gözlerini kırpıştırdı, ölüm ve savaşı anlatan hafif boru sesleri duyuldu. Ama şimşek yeniden çaktı, b i r kılıç

gökleri yaraladı, şimdi gök gürültüsü ve uzun zaman önce ona verdiği sözün anısı yankılanıyordu.

"*Bu yolun bizi nereye götüreceğini bilmiyorum, kızım. Ama seni bekleyen kader ne olursa olsun, seninle birlikte yürüyeceğim. Ve eğer Tanrı'nın kendisi bizi ayırırsa, tüm Sonsuz Lejyon yoluma çıkarsa, cehennemin kıyılarından geri dönüp senin yanında savaşmak için bir yol bulurum.*

"Gözleri yaşlarla doldu.

"Seni terk etmeyeceğim,

Dior.

"Fısıltısı fırtınada kayboldu.

"Seni asla *terk etmeyeceğim.*

"Gabriel."

IV

KARANLIK GECE, KIZIL ŞAFAK

“Onu gördüğümde ne hissedeceğimi BİLMİYORDUM.

“Sevinç ve öfke. Kıskançlık ve gurur. Ama kafamdaki sesler çoğunlukla korkuyu söylüyordu. Fırtınanın başında duruyordu, Ay Tahtı'nın ordusu, çatlayan gök gürültüsünün avuçlarında, Ashdrinker çıplak ellerinde. İleri doğru adım attı, Phoebe á Dúnnsair yanında, et cadısının alev kırmızısı bukleleri kalın katil örgülerine bağlanmış, altın ipliklerle örülmüştü. Gabriel'in kan kırmızısı paltosu ve mürekkep siyahı saçları kış rüzgârlarında etrafında uçuşuyordu ve gözleri, üzerinde kükrediği bulutların grisi gibiydi.

"DYVOK!"

"Şehrinin yıkık duvarlarının üzerinde, Untamed'in Priori duruyordu. Çenesi sıkıydı, omzunda korkunç Epitaph vardı, kan lordları karanlık melekler gibi etrafında toplanmıştı. Öfkeli bakışlar Kiara'ya yöneldi. Kurt Anne, başını eğmiş, yumruklarını sıkmış, öldürdüğünü iddia ettiği yaşayan efsaneyi gördüğünde, onun hala hayatta olduğunu fark etti. Ama Nikita, çocuğuna ya da onun utancına bakmadı, yerine düşmanına yöneldi.

"Kara Aslan! En şerefli misafir! Hoş geldin, Nikita seni selamlar!" Kardeşim başını sallayarak cevap verdi. "Dinle, köpeklerinin hiçbirinin
köpeklerinin sana bunu söylemeye cesareti olmadığını biliyorum, ama kendini üçüncü şahıs olarak ifade ederek ne kadar *salakça* konuştuğunun farkında mısın?'

Nikita güldü. "Ölümünün asılsız bir söylenti olduğunu öğrenmekten çok memnunum, de León. Tanrılara ve şeytanlara, bir gece tekrar karşılaşabilmemiz için dua ettim!"

“‘Özür dilerim! Seni ilk kez gördüğümü hatırlamıyorum! Kızıl Glade'de miydin? Kılıcımdan babanın kanını temizlemekle meşguldüm, tanışamadık!’

"O zaman hadi alalım!" Kara Kalp, soyundan gelenlerin ele geçiremediği şehri kucaklamak için kollarını açtı. "Ben Dún Fas'ın fatihi! Dún Sadhbh'ın yok edicisi! Dún Cuinn'in yağmacısı! Dún Ariss'in kirleticisi! Tüm Ossway şimdi ayaklarımın önünde diz çöküyor ya da benim elimle gömüldü!

Dyvok, de León, Krallığa hoş geldin! Nikita bu krallığın hükümdarıdır ve krallığın tüm sakinleri ona bağlılık yemini etmiştir!'

Gabriel'in gözleri, Nikita'nın bu krallığı ele geçirmek için yaptığı yıkımdan geriye kalan parçalanmış duvarları, kırık taşları ve harabeleri dolaştı. "Buraya yaptıklarını çok *beğendim*."

Nikita güldü, yıldırımlar çakarken dişleri parladı.

"Görünüşüne bakılırsa uzun bir yolculuk yaptın. Misafirperverlik mi arıyorsun?" Kont Dyvok, güçlü kapıları işaret etti. "İçeri gir ve hoş geldin, de León. Ama lütfen, yalnız mı geldin? Seni daha samimi bir ortamda ağırlayabiliriz."

Gabriel, mırıldanırken kılıcını sıkıca kavradı. "Yakında, piç." "Hayır mı?"

Nikita gülümsedi. "Ne yazık. O zaman kendimizi San Michon'un diğer güzel oğullarından biriyle tatmin etmek zorunda kalacağız.

San Michon'un güzel oğullarından biriyle yetinmek zorunda kalacağız. Ama korkma, Aslan. O bizi *gayet* memnun etti."

Kont Dyvok omzunun üzerinden bakarak işaret etti. "Öyle değil mi, Altın Adam?"

“Bir siluet şeytanların arasından geçerek Nikita'nın yanına geldi. Gabriel onun yüzüne baktığında, kardeşimin zaten kırık olan kalbinin daha da parçalandığını gördüm.

"Öyle," diye bağırdı Aaron de Coste. "Efendim."

"Oh, Tanrım," diye fısıldadı Gabriel. "Oh *hayır*..."

Aaron ve Gabriel, yağan kar ve zamanın okyanusunun ötesinde birbirlerine baktılar. İlk tanıştıklarında çocuklardı, birbirinden nefret eden düşmanlardı, ama gümüş alevler gibi parlayan beklenmedik bir dostluk kurmuşlardı. En karanlık zamanlarda kardeşlikleri bir ışık olmuştu. Aveléne'nin Efendisi olmasaydı, Gabriel ve Kutsal Kase, Vellene Canavarı'nın pençelerine düşecekti. Ama şimdi Aaron, daha da karanlık bir varlığın pençesindeydi.

Gabriel'in çenesi sıkı sıkıya kapanmıştı, gözleri nefretle yanarken gözyaşlarıyla dolmuştu. Bir kayıp daha. Alınan bir şey daha. Ve içimden bir ses, kardeşimin içinde ne kadar şey kaldığını merak ediyordu.

Dior'a baktı; Grail, hanımının yanında duruyordu, kirpiklerinde donmuş gözyaşları vardı. Gözleri, parçalanmış surları, Kan Mahkemesi'ni, büyük Tolyev'in soyunu dolaştı. Hepsi vahşi, dağlar kadar güçlü ve kışlar kadar soğuk, gençliğinde hayatı ve ruhunu savunmak için riske attığı bu ülkeyi iki kısa yılda bir harabeye çevirmişlerdi.

"Sizi tek tek küle çevireceğim," diye tısladı.

"Sen nasıl buraya geldin?"

"Şimdi sesini yükselten Lilidh'ti, kan kırmızısı saçları rüzgarda pelerin gibi dalgalanıyordu, siyah gözleri Phoebe'ye sabitlenmişti.

"Klanının yurdundan uzun bir yol kat ettin, Fiáin dahtr," diye seslendi. "Barış anlaşması imzalandığından beri, Kanlı Dyvok'un ayağı Highlands'ın kutsal toprağına basmadı. Ama şimdi, kapımızın önünde savaşa hazırlanıyorsunuz? Söz ve taşla kazınmış yemin ve sadakate karşı mı geliyorsunuz?" En yaşlı Dyvok, Gabriel'in arkasındaki lejyonun arasına bakarak, gök gürültüsünün üstüne sesini yükseltti. "Malath'ın oğullarında hiç onur yok mu? Lánis ve Lánae'nin kızlarında hiç onur yok mu? Kutsal topraklarda yemin ettiğiniz kutsal yemini bozmak, size utançtır!"

Phoebe öne çıktı ve duvarları öfkeyle süzdü. Gözleri ay kanıyla lekeliydi, keskin dişleri hırlayarak ortaya çıkmıştı. Giydiği çelik göğüs zırhının altına uzandı, boğazındaki deri kayışı kopardı ve herkesin görebileceği şekilde küçük bir şişeyi havaya kaldırdı. Ve bir lanetle, onu duvarlara fırlattı, metal gözleri gibi altın renginde parladı ve mükemmel bir beyaz ışık gökyüzünü kesti.

"İşte senin lanet *onurun,* Kış Karısı!"

Nikita kız kardeşine öfkeyle baktı, ama Lilidh hala dudaklarını sıkarak et cadısına bakıyordu.

"Fiáin'in gücünü çaldın!" diye bağırdı Phoebe. "Ve Ana Aylar ve Toprak Baba adına, kanımız ve nefesimiz adına, onu geri almaya geldik!" Kırık siperleri işaret ederek arkasında duran lejyonlara bağırdı. "Hainlere ölüm! Dyvok'a ölüm!"

"ÖLÜM!" diye bağırdı arkalarından. Yüzlerce katil, kılıçlarını kalkanlarına vuruyor, dişleri ve pençeleri şimşek gibi parlıyor, kurtlar, ayılar ve aslanlar yukarıdaki gizli annelerine uluyordu. "*ÖLÜM!*"

“Karanlıktan, at büyüklüğünde, duman kadar sessiz bir taş uçtu. Gabriel, et cadısını yakaladı ve onu kenara çekti. Taş, kadının durduğu yere çarptı ve bin çekiç gücüyle yere düştü. Donmuş toprak parçalandı, taş duskdancer lejyonlarına doğru sıçrarken parçalar etrafa saçıldı. Figürler dağıldı, kaya parçası aralarına düştü, kar sıçradı, gök gürledi. Kara Kalp tarafından atılan ilk parçanın ardından bir başka parçası daha geldi; eski savaşçı, intikam peşinde bir tanrı gibi devasa taşları fırlatıyordu. Gabriel ve Phoebe tekrar geriye dans ederek kaçtılar, granit parçası yere çarparak düzinelerce küçük parçaya bölündü ve askerlerin arasına saçıldı. Kaos, saflarında hüküm sürdü,

dansçıların düzeni dağıldı ve bir başka devasa sur parçası aralarına çarptı, taş cam gibi parçalandı.

Nikita, şehrinin surlarının tepesinde duruyordu, elinde bir başka kırık taş parçası tutuyordu. Taş çok büyüktü, tonlarca ağırlığındaydı, ama bir çocuk sopayı sallarmış gibi kolaylıkla kullanıyordu. Dişlerini göstererek taşı fırlattı, tanrısal gücüyle karanlıkta uçarak, herhangi bir mancınık veya katapulttan daha uzağa, geri çekilen 'dansçıların' arasına düştü.

"Evet, koşun!" diye bağırdı. "*KOŞUN!* Sizi doğuran çamurun içine sürükleyin, yoksa pireli derilerinizden *yatak* yaparım!"

“Dyvok alay etti, ama hiçbiri duvarlardan inip düşmanı kovalamaya cesaret edemedi. Geri çekilen İskoçlara tükürdüler, ama hepsi, zayıf güneş gökyüzüne çıktığında düşmanlarının geri döneceğini biliyordu. Vampirler güneşin ışığıyla güçlerini kaybederlerdi. Duskdancers'ın pençeleri ve dişleri, gümüş kadar hızlı bir şekilde canlarını alabilirdi. Gabriel ve et cadısı topladıkları sayı, sonsuza kadar yaşamak isteyen herkes için korkutucu olmalıydı.

"Hükmetmek bir yana.

Nikita, saray mensuplarının arkasında, hepsi mırıldanarak, surlardan indi. Taş döşemelere ulaşan Priori Dyvok, kan efendilerine döndü, karanlık gözleri alev alev yanıyordu.

"Yanmış olanları dış duvara diz. İlk kanı sığırlar versin. Biz asiller Auldtunn ve Portunn'un duvarlarını koruyacağız, eğer bizim kirli kanlılarımızdan geçmeyi başarırlarsa onları orada tutun." Kane'e dönerek demir gibi bir sesle konuştu. "Bu gece melezlere yemek yok. Dansçılar geldiğinde aç olsunlar. Soraya," en küçüğüne dönerek, "altı atlıyla Órd'a git, orada Voss hanımlarını ara. Terörlere, geldiklerinde babalarının ödülünü kesip bağlayacağımızı söyle. Ama bunu zarar görmeden görmek istiyorlarsa, acele etsinler, onu savunmak için..."

"Bu ne çılgınlık?"

Nikita, Lilidh'in parçalanmış taş merdivenlerden inerken dönüp öfkeyle baktı.

"Savaş hazırlıkları, kardeşim. Onları tanımadığın için şaşırma.
tanımaman şaşırtıcı değil."

"Benim iznim olmadan benim malımı satmaya kalkıştın!"

"Benim mülküm mü!" Nikita, kardeşinin yüzüne birkaç santim yaklaşarak bağırdı. "Nikita Priori'dir ve sahip olduğun her şey *onun* izniyle! O, sana bunu yapmana izin verdi" — Dior'a işaret etti — "bu, amacına hizmet ettiği sürece! Ama sen başarısız oldun..."

“‘Ne başarısızlığım?’ Lilidh sordu. ‘Senin zaferin için kanımı döktüm! Ordun için lordlar ordusu verdim! Dansçılarla barış yaptım...’

"Dışarıda toplanmış, şafak sökmesini bekleyen düşmanlarla *ateşkes* yaptığını mı söylüyorsun?"

“Ben övünüyorum! Kendi elimle taşa kazıdım! Ve bunu bozmak için suçlayacak beceriksiz parmaklar arıyorsan, kız kardeşin Nikita'ya değil, *kızına* bak!”

"Kalpsiz, Kiara'ya dönerek kaşlarını çattı.

"Leydim, beni affedin." Kurt Anne kaşlarını çattı. "Ama ben yapmadım..."

"Başarısızlığını daha fazla yalanla örtbas etmeye çalışma! Şişenin aslanın peşinde kaybolduğunu çok iyi biliyoruz!

Aslan'ı kovalarken kaybolduğunu çok iyi biliyoruz! Sırlarımız düşmanın eline geçti ve bunun karşılığında ne aldık? Adalet talep edildi, ama yerine getirilmedi. De León *ölü* bir adam için oldukça dinç görünüyor."

Kiara, Draigann ve Alix'in yanında karın içinde duran Kane'e öfkeyle baktı. Ve her ne kadar vampirlerin ağzında tereyağı erimese de, Tarihçi, Headsmun diğerlerinden daha soğukkanlı görünmek için elinden geleni yaptı. Bailey'in her yerinde, Lord Dyvok fısıldıyordu, Kiara'nın çalınan zaferi şimdi toza dönüşüyordu. Dior yüzünü taş gibi tuttu, ama kılıçlı hizmetçilere doğru baktı, Arlynn onun gözlerine bakınca nabzı hızlandı, Gillian ise küçük bir gülümseme riskine girdi. Çatlaklar görünmeye başlamıştı. Nikita'nın ittifakı dağılmaya başlamıştı.

"Eğer saldırırlarsa ne kadar çabuk çökebilir?

"Voss için at sür, kızım," diye bağırdı Nikita, Soraya'ya öfkeyle bakarak. "Kırbaçtan çekinme. Alba ve Aléne'ye, onu savunmak için asker getirirlerse babalarının ödülünü alacaklarını söyle. Aksi takdirde..." Dior'a öfkeyle baktı.

—'kargaların bıraktıklarını alabilirler.

Soraya eğildi ve Kane'e somurtarak, kız kardeşine hüzünlü bir bakış atarak ahırlara doğru yürüdü. Etraflarında, soylu ailelerin üyeleri telaş içinde dolaşıyor, ölümlü askerlerine dış surları savunmaları için emirler veriyorlardı. Bu acımasız bir plandı ve Kont Dyvok'un saygı duyulacak bir general olduğunu görebiliyorduk; Highlanders'lar önce ölümlü kölelerin kılıçlarından geçip güçlerini tüketmeli, sonra Newtunn'daki pis kanlıların saldırısından kurtulmalı ve ancak o zaman Auldtunn surlarındaki soylu ailelerin yanına ulaşabilirdi. Draigann'ın filosu Portunn ve Kurtlar Körfezi'ni kontrol ediyordu ve ayrıca Highlanders'ın gemisi yoktu; cepheden saldırmak tek seçenekleriydi. Bu bir katliam olacaktı ve ilk ölenler, damarlarında akan kanın bunu yapmalarını gerektirdiği için savunmaya katılan erkekler ve kadınlar olacaktı.

damarlarında akan kanın emriyle savunmaya katılmış olanlar olacaktı.

"Gürültünün ortasında Kiara, bir zamanlar sevgilisi olan karanlık babasının yanına yürüdü. Nikita, kar yağarken taş gibi duruyordu. Nikita'nın alabaster rengi kaşları düşüncelere dalmış, gece yarısı rengindeki gözleri duvarların üstüne bakıyordu. Ama Kiara konuşmaya başlayınca bakışları ona düştü.

"Beni affet."

"Öyleyse doğru mu?" diye sordu. "Aslan'ı kovalarken benim barışımı mahvettin mi?" "Sadece seni memnun etmek istedim," diye fısıldadı Kiara, gözlerini ona kaldırarak. "Asil babanın katilini öldürmek için. Bir zamanlar yaptığın gibi bana bakmanı istedim Nikita, ben..."

"Elini hızla uzatıp Kurt Anne'nin boğazını kavradı. Kiara, sanki hiç ağırlığı yokmuş gibi yerden havaya kaldırılırken boğulur gibi sesler çıkardı, Nikita'nın korkunç pençeleri arasında eti yavaşça eziliyordu.

"'Sana bu hayatı ben verdim, kızım. Aynı şekilde alabilirim de.'

"Eğer efendimin isteği buysa," diye fısıldadı. "*Her zaman* ona boyun eğeceğim." Nikita, karanlık ve dipsiz gözlerle üvey kızına baktı.

Onun için eski sevgiden hiçbir iz yoktu, gördük. Bir damla bile sevgi yoktu. Kiara, Nikita'nın avıydı; kesildikten sonra beklenmedik bir şekilde kurda dönüşen bir kuzu. Kullanılıp atılacak bir beden.

"Neden hala onun gölgesinde diz çökmüş olduğunu merak ettik. Onun bileğinden kan içeli uzun yıllar geçmişti ve sahte sevgi bile on yıllar içinde yok olmuş olmalıydı. Belki de tanıdığın şeytan her zaman daha iyidir. Belki de bu sadece sefaletin arkadaşlık aramasıydı, çünkü lanetlilerin çocuklarından daha sefil kimse yoktur. Ama o zaman konuştu; bizim *hiç* düşünmediğimiz basit bir gerçeği söyledi.

"'Seni seviyorum.'

"Ama Nikita sadece başını salladı.

"Sen beni sıkıyorsun."

"Onu geriye doğru fırlattı, bileğini hafifçe hareket ettirerek onu duvara savurdu. Gök gürültüsü ve kırılan kemik sesleriyle duvara çarptı, eski savaşçının gücüyle eti parçalandı. Kurt Anne taş döşemeye yığılırken, Nikita'nın sarayındaki diğer üyeler acımasızca izliyordu, Kane ise yaşlı kuzeninin düşüşünü gülümseyerek seyrediyordu. Babası, gözleri gök kadar kara, kızının üzerinde dikiliyordu. Saraydaki herkes izlerken, Kurt Anne dizlerinin üzerine sürünerek kalktı ve babasının gölgesinde kanlar içinde diz çöktü.

"Aldatıcı," diye mırıldandı Draigann, başını sallayarak.

"Korkak," diye alay etti Alix. "Vahşiler kimseye diz çökmez."

"Kanlı sarayda fısıltılar yayıldı, lanetler tısladı, kanlı tükürükler taşlara çarptı. Ve Kara Kalp, eski aşkına acımadan baktı, solgun dudakları kıvrıldı.

"Yanmış bedenini duvarlara sür. Ve Tanrı'ya şükret ki seni onların arasına koymadım."

Nikita döndü ve harabelerin arasından geriye doğru yürüdü, yanından geçerken sefil ordunun gözleri ona bakıyordu. Aaron, surlara bir bakış attıktan sonra efendisinin peşinden gitti. Lilidh arkada yürüyordu, Draigann onun yanında, üvey annesine hızlıca bir şeyler söylüyordu. Etraflarında, Dyvok'un sarayı savaşa hazırlanıyordu.

“Yıldırımlar gökyüzünü ikiye ayırdı, açgözlü gök gürültüsü

kükredi. “Ve onun ardından Kiara dizlerinin üstüne çöktü.

"Kaleye geri dönen Nikita, kan beyleriyle danışmak için Bolluk Salonu'na gitti. Lilidh hizmetçilerini odalarına gönderdi, Dior'u yatak odasına kilitleyip dışarıda köle kılıçlı muhafızlar dikti. Kapalı kapılar ardında planlar yapılırken, Grail penceresinin önünde durmuş, geceye bakıyordu. Onun nabzının hızlandığını, bir elini cama bastırıp iç çekerek kalbinin daha hızlı attığını hissettik.

"Lanet olsun..."

"Arkasındaki kitaplık açıldı ve Leydi Reyne odaya süzüldü. Prenses á Maergenn, Grail'in yanına yürüdü, Dior'un omzunu sıkarak sertçe gülümsedi.

"Tanrı ve Ana Denizkızı'na şükürler olsun."

"Onları ne için övüyoruz?" *diye* mırıldandı Dior.

"Kurtuluş için!" diye tısladı Reyne, dışarıdaki karanlığı işaret ederek. "Lorson'un Kara Aslanı seni korumaya geldi! Yanında bir Highlanders lejyonu var! Onu daha çocukken tanışmıştım, annem tarafından bu şehirde şövalye ilan edilmişti. Annem hep onun kahramanlıklarını anlatırdı. Savaştaki zekasını. Bu, dua ettiğimiz mucize!"

"Mucizeymiş, kıçımın kenarı. Lanet olası bir *katliam* olacak."

“Dyvok için, evet.” Reyne, Dior'un elini sıkıca tuttu. “Cesaret, M^lle^Dior. Boş durmadık. Leydi Arlynn'in kocası kan bağıyla bağlandığı kişiden kurtarıldı, Gillian ve Morgana'nın sevgilileri de öyle. İkisi de Lilidh'in odalarının muhafızları. Birkaç dram daha ve Tanrı'nın lütfuyla, saldırmak için yeterli güce sahip olacağız...”

"Peki şafakta ne olacak? Gabe ve arkadaşları o surlara çarptığında ne olacak?"

“Anlamıyor musun, bu bizim *şansımız*! Lilidh, Nikita ve lordlarıyla birlikte surlarda savaşacak bir savaşçı değil. Yalnız kalacak. *Savunmasız.* Ve biz saldırırsak, kanınla ıslatılmış kılıçlarla, tüm ailesi tek bir vuruşla kurtulabilir! Yüzlerce insan, düzinelerce...

“Yani, *onlara* ne olacak?”

Dior pencereden aşağıdaki avluyu işaret etti. Savaş hazırlıkları devam ediyordu; kılıç kullanabilen herkese kılıç dağıtılıyordu ve ölümcül olsalar da, orada toplanan güç azımsanacak gibi değildi. Kırık surların arkasında, karanlık efendilerinin gücü damarlarında dolaşan Dyvoklar, düşmeden önce o surları Highlander kanıyla boyayacaktı.

“Karanlık gece, yarın kırmızı bir şafak vaat ediyordu.

"Gabriel bana, benim yanıma dönmek için cehennemin ordularıyla savaşacağını söyledi," dedi Dior. "O zavallı piçleri parçalamak için iki kez düşünmeyeceği kesin. Ama dışarıdaki insanlar hizmet etmeyi seçmediler. *Zorlandıkları* için savaşıyorlar!"

"Bu savaş." Reyne başını salladı. "Sana söyledim. İnsanları ölüme göndermek kolay bir şey değil, ama lider olmak *budur*. Eğer..."

"Ben lider *değilim*! Ne yaptığımı bilmiyorum!" "Bu, daha önce hiç yapılmamış bir şeyi yapmanın en iyi yoludur."

“Dior, bunun bilgelik mi yoksa delilik mi olduğunu anlayamadan gözlerini kırptı. “‘Senin altın bir kalbin var, Dior Lachance.’ Reyne başını salladı, bakışları yumuşak bir bakışla. "Belki de bu yüzden Yüce Tanrı seni kanının taşıyıcısı olarak seçti. Ama hepimiz böyle gecelerin bir daha gelmemesi için dua ederken, asıl önemli olan *yarın* ne yapacağımızdır."

“Dior kaşlarını çattı, titrek eliyle saçlarını karıştırdı. ‘Durmalıyız. *Düşünmeliyiz*.’

“‘Böyle bir lüksümüz yok.’ Reyne’in sesi ateşle doluydu, gözleri parlıyordu. ‘Bu şehir için savaş şafakta başlıyor ve ben bu uğurda *ölmeye* hazırım.’

Dior prensesin yüzüne baktı, gözleri yaşlı kızı süzdü. O daha uzundu, daha sert; her yönüyle annesinin kızıydı. Saçları yaz ateşi gibiydi, gözleri birbirinden farklı mücevherler gibiydi ve bu kalede onun tek bir portresi bile asılı olmasa da, aşağıdaki Taç Salonu'nun duvarlarını süsleyen portresini hayal etmek zor değildi.

Tacı Salonunun duvarlarını süslediğini hayal etmek kolaydı. Hizmetçi kıyafetleri değil, parlak çelik giysiler giymiş, kılıcını gökyüzüne ve Tanrı'nın ateşine doğru kaldırmış, gözlerinde Tanrı'nın ateşi vardı.

"Senin ölmeni hiç istemem," diye mırıldandı Dior. "Gelecek olan şeyden korkma, Dior. O zaten gelecek."

"Biliyorum, sadece..."

Prenses hala Grail'in elini tutuyordu ve konuşurken, Dior başparmağıyla Reyne'nin cildini çok nazikçe okşadı. Grail, yaşlı kızın gözlerine bakarak, uyumsuz mücevherlerde bir parça sıcaklık aramak için cesaretini topladı. Ama Reyne'nin eli yumuşadı ve Dior'un elinden çekildi, yüzü bulutlarla kaplandı ve soğuk bir ifadeye büründü.

"Grail içini çekerek, kendi kendine azarladı ve pencereye döndü. Dudaklarını sıkıp çenesini kenetleyerek karanlık dışarıyı aradı.

"Özür dilerim," diye fısıldadı. "Bu aptalcaydı. Ve lanet olasıca çocukça, şimdi bunun sırası değil..."

“Sesi titredi, elinde tüy kadar hafif bir dokunuş hissettiğinde cildi karıncalandı. Arkasını döndü ve Prensesin ona baktığını gördü, dışarıdaki gökyüzünü yaran şimşekler gibi parıldayan gözleri. Yüzündeki ifade artık bulutlu değildi, acı dolu; sanki hiç keşfedilmeyecek geniş bir kıyının kenarında duruyorlardı.

“‘Tatlı sözlere zaman yok, M^lleDior.’ Reyne hüzünle gülümsedi. ‘Hiç zaman yok.’

"Grail dudağını ısırdı, kalbi aniden alev aldı.

"O zaman biraz almalıyız. Yani, bizim için değil..." Dior yutkundu, pencereye doğru başını salladı, askerler hiç sonunu göremeyecekleri bir savaş için toplanıyordu. "Onlar için."

“Reyne başını salladı. ‘Bunu yapmak akıllıca olsa bile, nasıl yapabiliriz? Şafak kimseyi beklemez ve onunla birlikte Kara Aslan gelir.’

“Dior yine elini saçlarından geçirdi, gözleri dışarıdaki fırtınaya dikilmişti. Ve ne olacağını kesin olarak bilmemize rağmen, o konuşurken kanımız dondu.

"Celene."

“Ağır kanatlarıyla, boğazındaki kırmızı mücevherlerden uçarak, uzattığı parmağının ucuna konduk. Sanki bizi incelemek istercesine yüzüne yaklaştırdı; irade ve şekil kazanmış bir damla kan, soluk mavi ve parlak kırmızı gözler birbirine kilitlenmişti.

"Gabriel ile konuşmanızı istiyorum." "*TapTap.*

"Onun seni görmekten hoşlanmayacağını biliyorum." Başını salladı. "Cairnhaem'deki düşüşünde parmağın var, işin yarım kaldı, biliyorum, ama..."

“TapTap.

"Bu çok önemli! Binlerce hayat söz konusu, Highlanderlar ve Scorched'lar! Onları saldırıdan vazgeçirmelisin. Gabe her zaman, sonsuza kadar yaşayanlardan daha çok ölümden korkanların *olmadığını* söylerdi ve bu piçlerin *hiçbi*ri cehennem çöktüğünde o duvarda olmak istemez. Nikita ve Lilidh'i yok edersek, bu çürümüş kart evi yıkılır!"

“Kanatlarımız, en ufak bir titreme dışında hareketsizdi.

"*Lütfen,* Celene," diye fısıldadı. "Aramızda büyük bir fark olduğunu biliyorum ve bir parçam hala sana hiç güvenmiyor. Ama gerçekten iddia ettiğin gibi Yüce Olan'a hizmet ediyorsan, dışarıdaki masumları ölüme terk edemezsin. Onları kurtarmanın bir şansı varsa, edemezsin."

“Dokuz Kılıç'ın kızı izliyordu, ama Kutsal Kase sadece gözlerimize bakıyordu. Bu aptalcaydı — bir çocuğun merhameti için bu kadar riske girmek. Ama bir kez, kardeşimi düşürerek öfke ve korkunun bizi yönetmesine izin vermiştik ve o günden beri her şey ateş ve sefalet olmuştu.

“İçimdeki sesler bir gürültü, bir fırtına, öfke, küçümseme ve inançsızlıktı, bir an için beni boğacak gibiydiler. O anda Jènoah'ın mezarını ve üzerine kendi kanıyla yazdığı sözleri düşündüm. *Bu bekleyiş çok uzun sürmüştü. Bu yük çok ağırdı.* Şu anda hissettiği sessizliği kıskandım. Ama çığlıklarının ötesinde, bu ölümsüz kabuğu paylaşan tüm çalınmış ruhların yankıları arasında, sadece Celene Castia'nın kendine sorduğu bir soru vardı.

"*Eğer kaderimi Yüce Olan'ın ellerine teslim edemiyorsam, ona inandığımı söyleyebilir miyim?*

“Ve eğer ona güvenmiyorsam, o neden bana güvenecek ki?

“Ve böylece, kafamın içindeki protesto çığlıklarına, içimdeki yankılara ve kargaşaya, karanlık uyumsuzluklarını haykıran çığlıklara rağmen, kendimi onun korumasına teslim ettim.

“Kanatlarımızı açtık.

“Tık.”

V

KURTARAK

“O gece ölüm o kadar yakındaydı ki, gölgesini kendi gölgemizde hissedebiliyorduk.

“Hepimiz ne kadar büyük bir risk aldığımı, bu suların ne kadar derin olduğunu biliyorduk. İçimdeki ruhlar korosu, uyarılar halinde birbirine karışarak kafamda bir kakofoni oluşturuyordu. Sırtımızda ölü bir adamın giysileri, yüzümüz paçavralarla bağlı, pelerinimiz ise yıpranmış bir battaniyeyle yürüyorduk. Derimiz ince ve çatlamıştı; çok az boya ve çok fazla tuval, ateşin korkunç öpücüğünden kalan gri izler hâlâ duruyordu. Daha önce cehennemin kıyılarına yaklaşmıştık, ama hiç bu kadar korkmamıştım — burada çok şey tehlikedeydi ve aramızda çok fazla kan davası vardı.

"Kardeşim.

"Fırtınada ateşleri sönmek üzereydi; Blackheart'ın kolunun ulaşamayacağı kadar uzakta, ölü ağaçların oluşturduğu ormanın üzerindeki sırtta yüzlerce küçük iğne ucu gibi parıldıyordu. Kan ve et, kürk ve deri kokusu aldık, alevlerin yanında çömelmiş canavarların gölgelerini gördük. İnleyen rüzgârın altında boru sesleri, kalın Ossian aksanı ve solumuzda, uzakta, karda hafif ayak sesleri duyduk. Sağda. Arkada.

"Barış için geldik!" diye fısıldadık, elimde beyaz bir bez parçası bile yoktu.

Yaylar gıcırdadı. Rüzgâr uludu. Kimse konuşmadı.

"Lorson'un Kara Aslanı Gabriel ile görüşmek istiyorum!"

“Ayak sesleri etrafımızda yayıldı ve şiddetli kar yağışı arasında, dallar ve çalılarla giyinmiş, ellerinde dişbudak yayları olan kadınları gördük. Önümüzde, karanlığın içinden başka bir kadın belirdi, boyu yaklaşık iki metre idi. Çirkin ve vahşi bir kadındı; omuzları geniş, kolları kalın, saçları gece kadar siyah ve katil örgülerle bağlanmıştı. Cildi, adet döneminden kalma kanla çizilmiş spiral desenlerle boyanmıştı, yüzü bir hayvana benziyordu: beyazları olmayan kahverengi gözler, sivri, tüylü kulaklar, biri yarısı eksik, kafatasında çok yüksekte duruyordu. Ön kolları tüyle kaplıydı, parmaklarının uçları kıvrık hançer gibi pençelerle sonlanıyordu.

"Adını söyle, maebh'lair," diye bağırdı duskdancer. "Ve bizi seni burada, şu anda küle çevirmememiz için tek bir neden söyle."

"Adım Celene Castia, et cadısı," diye cevapladım. "Gabriel de León'un kız kardeşi. Ve bu geçmeme izin vermek için yeterli bir neden değilse..." — avuç içlerimizi kesip, kanlı bıçaklarımızı çağırmak için bileklerimizi çevirdik — "... hepinizi olduğunuz yerde öldürüp, üzerinizden yürüyerek geçebilirim."

“Yayların telleri gerildi, gözlerimiz liderin üzerindeydi, kafamda bir uyumsuzluk hissettim. Tabii ki bu bir blöftü — bizi öldürmeye çalışsalardı, okları düşmeden rüzgârın içinde kaçardık. Ama bu tür savaşçıların cesareti takdir ettiğini, sırıtmayı sevmediğini biliyorduk ve sessizce Gabriel'in adının bizi kurtarması için dua ettim.

“Dişlerini gösteren dişi ayı kaşlarını çattı. Ama uzun bir bakışma maçından sonra, homurdandı ve bizi takip etmemizi işaret etti. Okçulardan biri yumuşak bir şekilde tısladı ve okunu bizim ölü kalbimize doğrulttu.

"Bir maebh'lair'e mi güveniyorsun, Brynne? Onun kim olduğunu nereden biliyoruz?"

Katil alaycı bir şekilde bana baktı.

"Bu kadar ego mu? O *kesinlikle* onun kanlı kardeşi..."

“Yokuş yukarı yürütüldük, Brynne adındaki kişi, aslanı görmek için orada olduğumuzu söyleyerek şüpheci muhafızları ikna etti. Duskdancers hakkında sadece Usta Wulfric'in kütüphanesinde okumuştum, Phoebe á Dúnnsair dışında hiç gerçekte görmemiştim ve ordularında sıradan insanlar da olsa, pagan büyülerinin geri kalanını ne kadar korkunç bir şekilde çarpıttığına dehşet duydum. Çirkin yaratıklar ateşlerin etrafından bizi izliyordu; diş ve pençelerden oluşan devasa yaratıklar, yarı insan yarı canavar. Ateşin ışığında parıldayan hayvan gözleri, sivri kulaklar ve kuyruklar, keskin dişler, ay kanıyla boyanmış yüzler, sahiplerine hem toprağın hem de pagan tanrıçalarının gücünü veren yüzler.

"O canavarlar arasında ilerlerken, tekerlek işaretini yaptık.

"Kampın ortasındaki, bir düzine pagan klanının bayraklarıyla süslenmiş bir çadıra götürüldük. Brynne adındaki kişi bize *'kalmamız*' için homurdandı ve içeri girerek bizi etrafımızdan çevreledi. Sanki tüm Highland ordusu arkamızda toplanmıştı, kılıçları parıldıyor, dişleri ışıldıyor ve soğuk havada nefesleri buharlaşıyordu.

“Bir hırıltı duyduk, biri kardeşimin adını çağırıyordu. Gözlerimi kırptığımda, kardeşim çadırın girişini yırtarak içeri girmişti, lanetli kılıcı elinde, dişleri sıçramış, bana doğru ilerliyordu, aklında tek bir şey vardı: öldürmek.

"Dior beni gönderdi, kardeşim, *sakin ol*!" diye bağırdık.

“Öfkesi azaldı, ama sadece bir damla kadar—bu, öfkesinin derinliğinin kanıtıydı. İçinde hala bizim kanımız akmasaydı, kim bilir ne yapardı? Benim sebepsiz yere böyle bir tehlikeye atılmayacağımı bilmesi onun için *hiç* önemli değildi.”

Son Liathe başını salladı ve içini çekti.

"Kardeşim her zaman kalbiyle hareket ederdi, aklıyla değil."

"En azından onlardan biri tarafından değil," dedi Jean-François alaycı bir gülümsemeyle, kitabına bir şeyler karalarken.

Celene, tarihçiye solgun bakışlarını çevirdi, bakışları aradaki sular kadar karanlıktı.

"Ona olan arzun acınası, günahkar. Fırsatını bulsa seni bir *saniye bile* düşünmeden öldürür, bunu bilmiyor musun? İnsanlar kardeşime bakıp neden sadece görmek istediklerini görüyorlar? *B*ana *bu* verilirken o nasıl bu kadar çekici bir hayat yaşayabiliyor?"

"Onu sanki nefret ediyormuşsun gibi konuşuyorsun," dedi Jean-François, Celene'nin alacakaranlık dansçılarının arasında duran portresini çizmeye devam ederken. "Oysa öfkenizin kaynağı, onun suçlamaya yer olmayan bir suçtur. Talihsizliği üzülmek anlaşılabilir bir şey, [Mademoiselle]Castia, ama cennetin kaprisinin suçunu bir ölümlünün üzerine atmak..."

Tarihçi gülümsedi, koyu renkli gözleri parıldadı.

"Şey... bu biraz dinsizce görünüyor, mademoiselle."

"Anlamıyorsunuz," diye fısıldadı. "*Bilmiyorsunuz*. Bana neye mal olduğunu."

"*Bana mı?*" diye yanıtladı tarihçi. "*Bize* değil. Çoğul kullanımı biraz

. Bir an kendinizden çoğul olarak bahsediyorsunuz, bir an Celene'den bahsediyorsunuz. Affedin beni, ama bu sizi biraz... dengesiz gösteriyor. Daha da kötüsü, güvenilmez bir anlatıcı."

"Senin diğerlerinden çok daha güvenilirim,

günahkar." "Hangisi peki? *Ben* mi, *biz* mi?"

"İkisi de. İkisi de değil. *Tam* olarak söylediğimiz gibi."

Tarihçi gözlerini devirdi ve Celene devam ederken kalemini kaldırdı.

"Karın içinde durmuş, birbirimize bakıyorduk, Gabriel'in iradesi benimkine karşı. Arkasında, á Dúnnsair'in et cadısı, karanlık büyüleriyle daha da çarpık hale gelmiş

karanlık büyüleriyle daha da çarpıtılmıştı; gözleri, onun derisini giyen hayvanın gözleri gibiydi. Ama bana öfkeyle bakmasına rağmen, yine de onun bileğine dokundu ve kulağına yumuşak bir şekilde fısıldadı; dokunuşu ve sesi, eskiden olduğundan *çok* daha tanıdıktı.

"Gabriel'in kolunda duran elinden, onun gözlerine baktık. "Dior'un yanına dönmek için *uykusuz* geceler geçirdin,

Hiç zaman kaybetmedin.

"Et cadısı bana döndü, lanetli gözleri parladı. 'Burada katledilmekten birkaç nefes uzaktasın, sülük. Senin yerinde olsam, o nefesleri daha akıllıca harcardım.

"Sen ben değilsin. Asla da olmayacaksın. Bunun için pagan tanrılarına şükret." "Ne istiyorsun, Celene?" Gabriel homurdandı.

"'Dior seninle konuşmamı istedi, kardeşim.'

"'Onunla konuştun mu?' Phoebe, gözleri fal taşı gibi açarak sordu. 'O nasıl?'

"Arkamızdaki gölge ordusuna, kardeşimin arkasındaki çadırın içindeki insanlara baktık. Derileri kanlı büyülerle yazılmış, kör tapınmacılıkla bedenleri bükülmüş insanlardı.

"Onun durumuna göre yeterince iyi. Dyvok onu köle yapmaya çalıştı, ama rolünü iyi oynasa da, kutsal kanı onu onların hakimiyetinden koruyor." Kardeşimin genişleyen gözlerine baktık. "O kanıyla köleliğin zincirlerini kırabilir, Gabriel. Şu anda bile kalede isyanı kışkırtıyor. Saldırıyı ertelemenizi istiyor, böylece Untamed tarafından yakılanları kurtarabileceğini söylüyor."

"Ne fark eder?" diye sordu. "Dún Maergenn'deki tüm soğukkanlıları küle çevirsek bile, köleleri yine de özgür kalacak."

"Nikita, tüm ölümlü askerleri dış surlara gönderdi. Sen ve senin... yeni arkadaşların... Blackheart'a ulaşmak için onların *arasından* geçmeniz gerekecek."

"Ve?" Konuşan kurt adamdı, kafası canavarınki gibiydi, sesi ıslak çakıl gibiydi. "Onlar sülüklerin hizmetkârları. Efendileriyle birlikte ölsünler."

"'… Onlar bu hizmeti kendi istekleriyle seçmediler,' dedi Gabriel yumuşak bir sesle.

"Başımızı salladık. 'Dior senden ona zaman vermeni istiyor. Kalpsizler, Vahşileri bir arada tutan kayış, Kara Kalp ise tokasıdır. Onlar olmadan…'

"Nikita eski biridir," diye tısladı Gabriel. "Lanet imparatorluktan bile daha yaşlı. Lilidh ise bu dünyada yaşayan en yaşlı Dyvok'tur. Dior *bunu düşünmüş* olamaz..."

"Kampta bir çığlık yankılandı, tüm gözler arkaya döndü. Karların üzerinde yürüyen silüetler gördük; bir düzine Highlanders, zırhlı deriler ve kanla kaplı yüzler. Önde, hayatımda gördüğüm en iri adam vardı; insandan çok aslana benzeyen bir dev, kıvrımlı yüzünü saran katil örgüler, vücudu kırmızı kürkle kaplı. Omzunda bir siluet asılıydı; yırtık pırtık, kanlı, canavarın pençelerinde zayıf bir şekilde debeleniyordu.

Bizi görünce aniden durdu, keskin dişlerini gösterdi. "Barış,

Keylan," diye fısıldadı Phoebe. "Bu Gabe'in kız kardeşi."

"O da kim?" diye sordu kardeşim, canavarın omzuna işaret ederek.

Bize ölümcül bir bakış atan et cadısı, cesedi karın üzerine attı. Uzun siyah örgüler, koyu teni ölümcül bir griye dönmüş, yanaklarında küçük kan lekeleri olan bir kız gördük. Yüzü dansçı pençeleriyle kemiklerine kadar parçalanmış, kolları köklerinden koparılmıştı. Kanının kokusu havada burnuma ulaştığında gözlerimiz kısıldı.

"Soraya," diye fısıldadık. "Nikita'nın en küçük kızı."

Topluluğun arasında fısıltılar yayıldı, kılıçlar ve pençeler ateşin ışığında parıldıyordu. Soraya ayağa kalkmaya çalıştı, ama Keylan adındaki adam botunu göğsüne bastırarak onu karın içine bastırdı. Onu savuşturmak için kolları olmayan vampir, acı ve nefretle inleyerek kıvranmaya başladı.

"Babam bunun için seni derini yüzüp *parçalatacak*!"

"Yarım düzine kişiyle birlikte kuzeye giderken yakaladık," dedi Keylan. "Jerrick onu yakaladı."

"Fareler," diye homurdandı kurt adam. "Batan gemiden

kaçıyorlar." "Hayır," diye cevapladı büyük aslan. "Onlar

habercilerdi, sanırım." "Kimin için?" diye sordu kardeşim.

Keylan omuz silkti. "Bilmiyorum. Ama biz sadece üç kişiydik, onlar ise altı. Birkaç tanesi kaçtı. Atları çok hızlıydı, yetişemedik."

"Nereye gidiyorlardı?" Gabriel, gözlerini Soraya'ya dikerek sordu.

‘‘Soylu adam kanlı yüzünü buruşturarak güldü. ‘Göreceksin. Korkma, Aslan.’

‘‘‘Korkmuyorum.’ Onun yanına çömeldi, yüzü soğuk ve sert. ‘Ama b*ence* sen korkuyorsun."

‘‘Kardeşim Ashdrinker'ı yüksek kanlı kadının kalbinin üzerine koyarken izledik. Ve o korkunç kılıcın kırık ucu kadının göğsüne değdiğinde, Soraya'nın titrediğini, kanayan çenesini sıkıca kapattığını gördük. O onlarca yaşındaydı. Muhtemelen yüzlerce, belki binlerce

belki de. Ama bunu saklamaya çalışsa da, yıldız çeliği derisinin yarım santim ötesindeki derisine batarken, korkmuş bir çocuktan farksızdı.

"Söyle bana," diye mırıldandı kardeşim. "Söyle, seni bırakacağım." "*Yalan söylüyorsun*. Beni asla serbest bırakmazsın."

"Beni tanımıyorsun, madam. Ben katil değilim."

"Tolyev'i sen öldürdün," diye tükürdü Soraya. "Büyük Danika ve Aneké'yi sen öldürdün. Karların hala kırmızıya boyanacağı kadar çok sayıda akrabamı öldürdün. Sen bir katilsin."

"'O bir savaştı. Sen bir tutsağın. Ben çaresiz bir kadını katletmek gibi bir adam değilim.'

"Sonra rüzgarda yumuşak bir sesle konuştuk.

'Gabriel—' "'Kapa çeneni, Celene.'

"Sorduğu sorunun cevabını elbette biliyorduk. Soraya'nın babasının mesajını ileteceği eller. Ama üzerinde yürüdüğümüz buz burada ölümcül derecede inceydi ve dahası, sanırım içimizden bir kısmı kardeşimin gerçekte nasıl biri olduğunu görmek istiyordu. Tam olarak ne kadar ileri gidebileceğini. Kurt adam öfkelenerek Soraya'ya bakarken hırıldadı.

"O bir sülük, Lion. Onu öylece bırakamayız, o..."

"Onun kolu yok, Angiss. Savaşın gidişatını değiştiremeyeceğini varsayabiliriz." Gabriel'in gözleri yine Soraya'nınkilerle buluştu, vampir korkuyla gerilmişti. "Hayır, bu kız kaçmak istiyor. *Hayatta kalmak* istiyor. Kimse onu öldürmezse sonsuza kadar yaşayacak, düşünebiliyor musun? Yaşlanmayacak. Hastalık yok. Onu öldürebilecek tek şey alev ya da kılıç. Bu kadar değerli bir şeyi elinde tutmak için nelerden vazgeçerdin, bir düşün."

"Ashdrinker'ın kabzası elinde kaydı, yıldız çeliği ateşin ışığında parıldadı. "Bana istediğimi söyle, soğukkanlı. Öylece sonsuzluğa kavuşmana izin vereceğim."

sonsuzluğa.'

Soraya onun gözlerine baktı, kendi gözleri kırmızıya bürünmüştü. Ve biz onun gerçekten ona inandığını merak etsek de, sonunda boğulan bir kadın çöp parçasına bile tutunur.

"Korkular," diye tısladı. "Ossway'e, emrindeki sefil bir orduyla ve Forever King'in mektubuyla geldiler. Voss, Lachance adlı kızı istiyor. Babam, yardımlarına gelirlerse çocuğu vereceğini söyleyen bir cevap gönderdi."

"Peki bu sözde ordusu nerede?"

“‘Òrd Nehri'nin karşısında kamp kurmuşlar. Priori'mden haber bekliyorlar.

"Bana yalan söylüyorsun, soğukkanlı.

“‘Yalan söylemiyorum!’ Kız acı içinde kıvrandı, kanla kaplı yaraları ve gözleri korku dolu yaşlarla doldu. ‘Terörler geliyor, sadece birkaç gece uzaklıkta. *Ruhum* üzerine yemin ederim!’

“Gabriel başını salladı ve çenesindeki sakalları ovuşturdu.

"Biliyor musun, hâlâ Triúrbaile'deki kafesleri rüyamda görüyorum. Gözlerimi kapattığımda hâlâ o kokuyu alıyorum." Başını salladı ve iç geçirdi. "Ben savunmasız kadınları öldürmem. Ama sen onlardan çok uzaksın. Ve sahip olmadığın bir ruh üzerine yemin edemezsin, vampir."

“Hayır!” Soraya tükürdü. *“Hayır,* d—”

“Gabriel, Ashdrinker'ı yüksek kanlı kadının kalbine sertçe sapladı. Yıldız çeliği etini parçaladı, ağzı çığlık atarak açıldı. Gabriel göz açıp kapayıncaya kadar bıçağı çekip Soraya'nın kafasını vücudundan ayırdı. Cesedi sıçradı, çırpındı, zamanın elleri geri almak için uzandı. Gri et kemiklerden eridi, kan siyahla pıhtılaştı, sonra toza dönüştü, karda geriye sadece çürümüş bir iskelet kaldı.

Phoebe, dumanlı cesede tükürdü ve hırlayarak,

"Sonsuzluğu tadını çıkar, sülük," dedi.

"Tüm gözler şimdi bize çevrilmişti, fırtına grisi, parıldayan altın ve zümrüt yeşili. Soraya'nın yıkıntısının dumanı içinde durduk, kardeşimin bakışlarıyla aynı bakışlarla.

"Bu Voss lejyonunu biliyordun, değil mi? Bana söylemeyi planlıyor muydun?"

"Sana sadece Dior'un istediğini söylüyorum. Kardeşim."

Gabriel alaycı bir şekilde güldü ve dumanlı kılıcındaki kanı sildi. "O zaman cevap bu. Birkaç hafta önce güneyde yürüyen binlerce kişilik bir Voss lejyonu gördük. Maergenn'e saldırmak için toplandıklarını düşündüm, ama Nikita şimdi onların yardımını istiyorsa, onlar gelmeden saldırmaktan başka seçeneğimiz yok."

"Terrorlar buraya gelene kadar zaman alır, Gabriel. Kamp kurdukları yer *günlerce* uzaklıkta. Dior *tek* bir kişinin saldırmasını istiyor. Seni ve arkadaşlarını saatlerce sürecek katliamdan kurtarmak için, orada sadece zorla duran zavallı ruhları kurtarmak için."

“Başını salladı, dudakları ince. ‘Yapamayız...’

"O, sana Cairnhaem'deki satranç tahtasını hatırlatmamı istedi, kardeşim." "O sözlere gözlerini kırptı, rüzgâr aramızdaki uçurumda uğulduyordu.

“‘Sana zaferin nasıl olmasını istediğini sormamı istedi.

“Dún'a, kılıcının üzerindeki siluete, kılıcın kabzasına uzanmış kollarına baktı. O şeytanın gümüş dilini kullanarak ona ne fısıldadığını merak ettik.

“‘İnan, Gabriel.’ Onun gözlerine bakarak yalvardık. ‘Benim gibi ona inan.’

“Kardeşim et cadısına baktı, o da etraflarındaki katillere baktı. Highlanders'ın öfkesini görebiliyorduk; kanlarının Nikita'nın Ossway'e saldırısında kullanılması ve onun ardında bir leş bırakması nedeniyle duydukları haklı öfkeyi. Bunun intikamının alınması gerektiğini hepimiz biliyorduk. Ama yine de Gabriel'in gözlerinde, Mère'de Vellene Canavarı ile karşı karşıya geldiğimiz zamanki gibi aynı şeyi gördük. Tüm başarısızlıklarına, tüm zayıflıklarına rağmen, sevgili kardeşim lehine tek bir şey söyleyeceğim: Dior'a olan inancı asla sarsılmadı."

Son Liathe iç geçirdi.

"Sonunda bile.

"Aaron'u Blackheart'ın yanında gördüm," dedi sessizce. "Baptiste de orada mı?"

“Başımızı salladık. ‘Kurt Anne'nin kölesi. Kesinlikle ön saflarda olacaktır.’

Gabriel elini yüzüne götürdü ve derin bir nefes aldı. Gözlerinde korkuyu görebiliyorduk. Her ebeveynin, çocuğunu tek başına yuvadan uçururken hissettiği korku. O yıkık duvarların içindeki arkadaşları için duyduğu korku; o tepede öleceği için duyduğu korku.

"Tanrı'ya bir gün verebiliriz," dedi. "Gabe..." diye

mırıldandı büyücü kadın.

"Bir gün," diye ısrar etti, elini sıkarak. "Eğer bu, duvardaki insanları kurtaracaksa, ona yarını verebiliriz, Phoebe. Bunu ona borçluyuz."

"Et cadısı akrabalarına bakarak fikir birliği aradı. Gabriel burada bir tür liderdi, ama birçok liderden sadece biriydi. Hiçbir Highlanders bu olasılığı kolay kabul etmiyordu; dişlerini gıcırdatıyor, gözlerini kısıyorlardı. Ama Dior sonuçta onların Tanrıçasıydı, Toprak ve Ay'ın kutsamasıyla doğmuş, eski kehanetlerde ve ölülerin iç organlarında bahsedilen.

“Onlar kimdi ki ona tek bir gün batımını bile reddedebilirdi?

"Kale içinde gözlerin var mı?" Gabriel bize sordu. "Dior'la konuşmanın bir yolu var mı?"

"Onunla bir damla kanımız kaldı. Bir güve. Onun gördüklerini biz de görüyoruz. Onun bildiklerini biz de biliyoruz. Konuşamıyor, ama yine de mesajlar iletebiliyor."

"Peki, Dior'a prièdi'ye kadar vakti olduğunu söyleyebilir. Geri kalanınız burada kalacak."

“‘Biz daha çok—’

"Senin *ne istediğin* umurumda bile değil," diye homurdandı. "Anlaşma bu. Dior bir gün istiyor, sen de o gün gelene kadar gözümün önünden ayrılma."

“Onun bakışlarıyla karşılaştık, itiraz kabul etmeyeceğini anladık. Ve küçümseyen bir bakışla reverans yaptık, yırtık pırtık pelerinlerimizin eteklerini saraydaki en güzel elbiseler gibi yukarı çektik.

Phoebe akrabalarıyla konuştu ve haberi yaymalarını istedi. Grup dağılırken gök gürültüsü çınladı ve binlerce bıçak gibi bakışlar sırtımıza saplandı. Gabriel'in gözleri öfke, endişe ve korkuyla doldu. Ama sonunda, çadırın kenarını açarak içeriye doğru başını salladı.

"Öyleyse bütün gece vaktimiz var. Belki konuşmalıyız. Kardeşim." "Bunun üzerine gözlerimizi ona dikip baktık. Annemizin gözleri
kömür gibi siyahtı — Gabriel, babasının gözlerini tamamen almıştı. O karanlık ve soğukta dururken, o canavardan başka ne miras aldığını merak ettim.

"Öğrenmenin zamanı geldi
sanırım. "Senin istediğin gibi.
Kardeşim."

“Omuzlarımızdan karları silkelerek içeri girdik.”

VI

UNDERDARK

“DIOR, Kutsal Kabir'in toprağının altında durmuş, annesinin annesine bakıyordu.

“Şimdi etrafında bir grup komplocu toplanmış, önlerindeki seçenekler hakkında tartışıyordu. Tabii ki Leydi Reyne de oradaydı, gözleri ateş gibi yanıyordu. Ailesinin reisi, asil Leydi Arlynn, kırmızı saçlı ve mavi gözlü, kardeş gibi görünen iki genç adamla tartışıyordu. Bunlar, kılıçlı hizmetçi Gillian ve Morgana'nın sevgilileriydi; Nikita'nın odasının dışında Dior'u hain ayaklarından kurtaran aynı iki cesur genç adam. Arlynn'in yanında, düzgün kesilmiş gri sakallı yaşlı bir adam duruyordu; o, Arlynn'in kocası Laerd Brann'dı. En arkada ise Nikita'nın yatak odasının hizmetçisi genç Isla á Cuinn vardı; yanağında ikiz güzellik lekeleri ve tırnaklarının altında kan kabukları vardı.

"Mote'umuz eşikten her şeyi izliyordu, hala mezarın kutsal topraklarına giremiyordu. Figürler birbirlerine bağırıyor, sessiz sesler Ana Hizmetçinin boş mezarının duvarlarında yankılanıyordu. Ve tüm bu sırada Dior, duvardaki San Michon mozaiğine bakıyordu, Esana'nın arması, Parlak beyaz taştan yapılmış İlk Şehit'in üzerinde duruyordu.

"Mutfak personelini neden serbest bırakmıyorsunuz?" diye sordu şövalyelerden biri. "O zaman kaledeki tüm kölelerin sabah yemeğine ulaşabiliriz."

"Buna değer mi, Declan?" diye sordu Arlynn. "O kızları esaretten kurtarırsak, içlerinden herhangi biri akşam yemeği için *cesetleri* parçalamaya devam edecek cesareti bulabilir mi sence? İçlerinden *biri* bile pes ederse, hepimiz mahvoluruz."

"Gri soytarı bizi yemek yerken izliyor zaten," diye homurdandı diğer delikanlı. "Kışlada durup bize *bakıyor*. Eğer ölülerin Leydi Lachance'ın kanının kokusunu alabildiğini söylüyorsan..."

“‘Alabilirler,’ Reyne başını salladı. ‘Onlar için parfüm gibidir.’

“O zaman soytarı da koklayabilir.” Morgana, Declan'ın elini sıkarak başını salladı. “Bu riski alamayız, aşkım. Tek bir yanlış adım ve hepimiz mezara gireriz.”

“Kardeşi tekrar konuştu; Maeron adında, kılıç kullanmaktan nasırlı elleri ve yaşına göre çok yaşlı gözleri olan, keskin hatlı genç bir savaşçı. *“Bir şeyler* yapmalıyız. Yoksa o kafirler surlara ulaştığında hepimiz öleceğiz. Highlanders'ın saldırısına kadar bir gün kazandığımızı söylüyorsun. Bu, kaledeki herkesi tek tek kurtarmak için yeterli bir süre değil.”

"Yılanın başını kesersen bedeni ölür, Maeron," dedi Reyne. "Ve burası onların *yuvası*. Nikita ve Lilidh'i ortadan kaldırırsak, ittifakları çökecek, buna eminim."

“Isla yumuşak bir sesle konuştu. ‘Ama… bunu nasıl *yapacaksın*?’

"Nasıl?" diye sordu Declan, toplananların arasına bakarak. "Onlar *yüzyılların* gücüne sahip canavarlar. Dún'u ele geçirdikleri gece, Kara Kalp duvarların üzerine *vagon* büyüklüğünde kayalar fırlatıyordu. Onu *gördüm*. Ona zarar vermeyi *umut ed*emeyiz."

“‘O güçlü,’ *dedi* Arlynn başını sallayarak. ‘Ama ormandaki en uzun ağaç bile yanıyor.

“‘Ve canavarlar bile uyumak zorundadır…’

“Dior konuşurken tüm gözler ona çevrildi ve mezar sessizliğe büründü. Maeron ve Laerd Brann başlarını eğdiler, Gillian ve Declan tekerleği işaret ettiler, sanki Grail her ağzını açtığında bir mucize gerçekleşiyormuş gibi. Her biri ona baktı ve gözlerinde mutlak bir inanç ateşi görebiliyorduk. Onları sonsuz kölelikten, uyanık bir kabustan kurtaran kız, Tanrı'nın yeryüzündeki sağ eli.

"Leydi Lachance..."

"Bana *Dior* diyebilirsin*,* Laerd Brann," diye gülümsedi. "Ben unvanı hak etmedim."

"Bence bu krallığın tüm övgülerini hak ettin, kızım." Yaşlı adam gülümsedi. Basit, dedesi gibi sıcak bir adamdı, ama kılıcı sağlamdı, elleri kılıçtan pürüzlüydü. "Ama ne Lilidh canavarı ne de Nikita korumasız uyumuyor."

“Hayır,” diye onayladı kız. “Ama Vahşiler kan bağlarına tam güveniyorlar. Bu bağın kopması halinde ne olacağını hiç düşünmediler. Bu odadaki insanların yarısı Nikita uyurken kapısında nöbet tutuyor. Isla odasını temizliyor. Reyne, yatak odasına gizli bir yol biliyor. Celene, başı yastığa değdiği anda *onu* izleyebilir. O zaman *ona* saldırırız.”

"*Onlar,*" diye homurdandı genç Declan. "Yatağını kanla lekelediği o sarışın, baştan aşağı şeytanın oğlu. Efendisiyle aynı cehennemi hak ediyor."

'

"Hayır," dedi Dior, sert bir sesle. "Kimse Aaron'a dokunamaz. Bunların hiçbiri onun suçu değil."

“Genç şövalye, elini kalbine koyarak derin bir reverans yaptı. ‘Leydi Grail...’

“‘Lanet olsun, bana *Dior* de.’

"… Leydi Grail Dior, onların yaptıklarını görmediniz. Dün gece Isla'nın temizlediği cesetlerin halini gördüm. Söyle ona, kızım."

“Hizmetçi, Declan ona bakarken yutkundu, elleri sıkıca birbirine kenetlenmişti. ‘İkisi birlikte… çok meşguldü. Ama Efendi Nikita…’

"Hayır," dedi Dior sertçe. "Aaron hayatımı kurtardı, o öyle biri değil. Yaptığı her şeyi Blackheart'ın zoruyla yaptı. Aaron de Coste yasak, anladın mı?"

“Genç Declan kaşlarını çattı, ama yine de derin bir reverans yaptı. ‘Emredersiniz, Leydi Grail.’

“Dior şakaklarını ovuşturarak içini çekti.

"Ya yarın uyumazlarsa?" dedi Gillian. "Kapılarının önünde bir duskdancers ordusu var, yastığa başını koymak istemeyebilirler."

"O zaman Gabe'den bir gün daha beklemesi için rica ederiz," dedi Dior. "Onlar bir gün mutlaka uyuyacaklar."

'

"Peki ya canavar Lilidh?" diye sordu Arlynn, gözleri nefretle parlıyordu. "Kapısında muhafızlar olmasa bile, asla yalnız kalmaz. O lanet kurt hep peşinde dolanıyor."

"Evet." Dior içini çekerek, gözleri uzaklara daldı. "Ama o benim yatak odama geldiğinde, Prince dışarıda bekliyor. Lilidh ve Nikita'ya aynı anda saldırırsak, keskin bir bıçak ve onun dikkatini birkaç saniye dağıtmak yeter."

"… Peki onu nasıl dikkatini dağıtacaksınız, Leydi Grail?" diye sordu Brann.

“Dior bir kaşını kaldırdı, dudakları kıvrıldı. ‘Büyüdüğünde sana söylerim, m’laerd.’

“Yaşlı adam sonunda kılıcın kabzasına uzandı, kızararak botlarına bakıyordu. Reyne'nin solgun gözleri parladı ve o ile Dior birbirlerine bakıp, her şeye rağmen güldüler. Gillian ve Morgana birbirlerine baktılar, Leydi Arlynn sessizlikte boğazını temizledi.

“Böyle saldırarak çok risk alıyoruz. Ve sizin gelişiniz bir mucize olsa da, Leydi Grail, bu canavarlar *ülkemizi* yok etti. Onları yok etmek için sizin kanınız yeterli olacak mı?”

"Bilmiyorum," diye mırıldandı Dior. "Onları yakıyor, bundan eminim. Ama bununla *öldürdüğüm* tek ancien,

büyülü bir kılıçla kalbinden bıçaklanmıştı.

"O elbisenin içinde büyülü bir kılıç yok, değil mi?" diye sordu Reyne.

“Bu korseye zar zor *sığıyorum*.” Dior, abartılı elbisesini düzeltirken yüzünü buruşturdu. “Neden hepiniz bu şeyleri giyiyorsunuz, anlamıyorum…”

“*Gümüş* bir kılıç onların kalplerine işe yarar mı?” diye yüksek sesle merak etti Morgana. “Dior bunu düşündü, düşünürken dudağını emdi. “Gümüş onlara zarar verir, bu kesin

ve doğru. Eğer kumarcı olsaydım... evet, bunu denerdim."

"Ne fark eder ki?" Gillian tısladı. "Bizim de gümüş kılıcımız yok ki."

“Morgana ablasına kızgın bir bakış attı, yüzünden alev kırmızısı bir saç tutamını çekip Dior'un arkasını işaret etti. ‘Gümüş bıçaklar tam orada, seni sersem.’

"Bana aptal aptal deme, seni aptal..." "Hanımlar,

lütfen," diye Arlynn sertçe araya girdi.

“Dior dönüp dudaklarını araladı. ‘Yedi Şehit, o haklı.’

“Mozaikin altında o muazzam tonoz yatıyordu; Tà-laigh du Miagh’dair, Ana Bakire'nin Mezarı. Mermeri çatlamış ve kırılmıştı, ama tonozun üstünü saf gümüşten yapılmış büyük bir heykel kaplıyordu. Anne Kız'ın heykeli, kafataslarından yapılmış yatağının üzerinde zırhlı ve göğsüne uzun kılıcını sıkıca tutmuş halde yatıyordu. Etrafında kanatlı melekler ve nöbet tutan şiddetli seraphim'ler toplanmış, boş mezarı korumak için gümüş kılıçlarını havaya kaldırmışlardı.

Reyne heykeli inceledi, gözleri parıldıyordu. "Biz... "Deneyelim," diye fısıldadı Gillian.

Dior, Reyne ve arkadaşlarının Mothermaid'in mezarının üzerine tırmanarak, damarlarında hâlâ dolaşan efendilerinin kutsal olmayan gücüyle kılıçları çıkarmaya çalıştıklarını izledi. Grail'in yanında duran Isla, tekerlek işareti yaptı ve tüm bu küfürlere karşı içinden bir dua fısıldadı.

“Dior başını salladı. ‘Aveléne'deki şapelden çok uzaktayız, Mlle á Cuinn.’

Isla sert bir ifadeyle başını salladı. 'Öyle, M^{lle}Lachance.'

Dior, Reyne'nin kılıçla mücadele etmesini izledi, bakışları atasına kayarken yanındaki kıza fısıldadı. 'Biliyor musun, nehir kenarında sığındığımız gece söylediğin şeyi düşünmeden edemiyorum. Sanki hayatımız boyunca yağmur yağmış gibi hissediyorum.

"Umutsuzluğa kapılmamalıydım," dedi kız, Dior'un koluna dokunarak. "Ve bana umut vermekte haklıydın. Bu yolun sonunu göremeyeceğimden korkuyordum. Ama Tanrı'nın bizi olmamız gereken yere, sevdiklerimizin yanına getirdiğine inanıyorum."

“Joaquin'i geçen gün gördüm.” Dior, Isla'ya yan gözle gülümsedi. “Ahırda.”

“Kız başını eğdi, sesi yumuşaktı. ‘O… o iyi mi?’

“İyi. Seni sordu. Karavanda sana karşı gösterdiği soğukluk sadece bir numaraydı, mon amie. Seni unutmadı.” Dior kızın elini sıktı, gözlerine baktı. “Korkma, Isla. İkiniz sonsuza kadar mutlu olacaksınız, söz veriyorum.”

“Diğerleri hala heykelin üzerinde uğraşıyorlardı, ama nafile. Maeron, melek yumruğundaki bıçaklardan birini çekerek içinden küfrediyordu. Morgana'nın yüzü çabadan kıpkırmızı olmuştu, Declan tüm ağırlığını başka bir bıçağa vererek onu gümüş rengi tutucudan çıkarmaya çalışıyordu. Ama yanıkların gücüyle bile...

"Yapamıyorum..." "Lanet şey
sıkışmış..."

"Gilly, o benim *ayağım,* lanet olsun sana..."

"Olmaz." Reyne küfrederken, terli cildinden yaz buklelerini çekip attı. "Bu tek parça metalden yapılmış. Kırılmadan önce bükülür."

"Kesebilir miyiz?" Morgana önerdi.

“Sevgilisi Declan çenesini ovuşturdu. ‘Neyle?’ “‘Demirci
dükkanındaki testereyle mi? Mutlaka vardır.’

“Kız kardeşi dudağını emdi ve isteksizce başını salladı. ‘Fena fikir değil, Morgie.

“Morgana içtenlikle gülümsedi. ‘Evet, teşekkürler, Gilly.’

“‘Bunu kendi başına mı düşündün, yoksa kıçından mı
uydurdun?’

“Morgana kız kardeşinin koluna vurdu, ikisi kavga ederken küfürler savurdu.

“‘Demirci dükkanında kimse yok ki.’ Kızaran ve somurtan Reyne
, Mothermaid'in elindeki uzun kılıcı çekerek Isla'ya baktı. "Belki senin adam Joaquin..."

Kılıç prensesin elinde kaydı, heykel titredi, gümüşten tozlar uçuşmaya başladı. Isla çığlık attı, diğerleri mezarın titremesiyle birlikte uzaklaştılar, mermer cepheden parçalar düşüyordu. Taşın taşa sürtünme sesi mezarda yankılandı ve biz eşikten izlerken, o devasa mermer ve metal tonoz geriye doğru yuvarlandı,

zemindeki garip oluklar boyunca eski bir mekanizma boyunca kaydı. Ve altında, taş işçiliğinde bir delik gördük; yeryüzünün derinliklerine giden gizli bir merdiven.

"Tatlı Denizkızı," diye fısıldadı Reyne, tekerleğe işaret ederek.

"Bu ne tür bir büyü?" diye fısıldadı Arlynn.

Dior, Michon'un başının üzerindeki bulutlarda bulunan Esana'nın mührünü temsil eden mozaiklere baktı. Kutsal Kase bize bakıyordu, havada dönüp duruyordu, bu eşiği geçip ötesinde ne olduğunu görememizden dolayı hiç bu kadar sinirli olmamıştı. Bunun Maryn'in dinlenme yeri olamayacağını biliyorduk, kutsal topraklarda olamazdı. Yine de, narin topuklarının ucuyla ayaklarının önündeki taşı kazıyarak, Dior kayaya oyulmuş bir deseni işaret etti.

"Esana'nın başka bir mührü," diye fısıldadı.

"Lanet olası Esana da ne?" diye fısıldadı Gillian.

"Tanrım, ne kokuyor," dedi Laerd Brann, yüzünü koluyla kapatarak.

“Karısı kolunu tuttu, Leydi Arlynn'in keskin mavi bakışları Dior'un üzerindeydi. Morgana kenara yaklaştı, ayak parmağıyla merdivenlerden aşağı küçük bir çakıl taşı itti. Kız kardeşi yanına yanaştı, onu deliğe doğru sertçe itti, küçük kardeş küfrederek ablasını geri itti. Topluluğun her tarafında gözler Dior'a çevrildi. Ama Grail sadece başını salladı.

"Orada ne olduğunu hiç bilmiyorum."

Reyne merdivenin kenarında durdu, kötü kokudan yüzünü buruşturdu. "Yapmalı mıyız..."

"Geri dönmeliyiz," dedi Isla, ellerini ovuşturarak. "Eğer Bolluk Salonu'ndaki konseyleri biter ve bizi bulamazlarsa..."

Dior, Reyne'ye başını salladı. "Isla haklı. Ben tek başıma aşağı inebilirim."

"Hayatta olmaz," dedi Prenses. "Ya hep birlikte ineriz ya da hiç inmeyiz."

“Grail, dudaklarını ısırarak toplananların arasına baktı. Kanatlarımız öfkeyle havayı çırpıyordu, Yüce Tanrı'ya onu çağırabilmemiz için dua ediyorduk. Ama o bana baktı ve hala güvensizliğini, endişesini görebiliyorduk — benim kim olduğuma, tüm bunların ne anlama geldiğine dair. Dudaklarını sıkıca kapatarak Reyne'nin fenerini aldı ve diğerlerine başıyla işaret etti.

"Tamam, çabuk olalım."

“Korkudan titreyerek sessizce çığlık attık. Declan ve Maeron önce gitmek istediler, Morgana ve Gillian sonra, diğerleri de arkalarından. O karanlık yerin içine indiler ve biz hiçbir şey yapamadık, sanki alevden bir duvar gibi kutsal topraklar tarafından engellenmiştik. Sadece izlemekle yetindik.

"Dua edin.

“Dünyanın bir asır gibi geçen bir süre boyunca yoktular. Benim bedenim Gabriel'in çadırında oturmuş, geçmiş zamanları ve dökülen kanları konuşuyordu. Ama benim o küçük parçam tüm bu süre boyunca izliyor, dinliyor, bir ses, bir ipucu duymak için kulak kabartıyordu. Düşüncelerimizi aynı anda iki yerde tutmak zordu; çadır ve mezar arasında gidip geliyor, iki dünya arasında kalmıştık. Eşikteki demir ağacından oyulmuş Ana Kız'ın heykeline bakıyorduk. Oyulmuş yüzü soğuktu, elleri dua eder gibi birleşmişti, başının etrafında eski runik harflerden oluşan bir hale vardı. Zaman sonsuza kadar uzadı, tek arkadaşım korkuydu, kafamdaki sesler korkularını, öfkelerini haykırıyordu. Ama sonsuz bir karanlığın ardından, yumuşak ayak sesleri duyduk, taşları aydınlatan fener ışığı gördük ve sonunda Dior o delikten çıktı.

“Gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Dudakları incecik. Yüzündeki ifade *dehşetten* çok *korku dolu*. Prenses á Maergenn onu takip ediyordu, yüzü o kadar solgundu ki bir ceset gibi görünüyordu. Diğerleri ortaya çıktı, Isla sessiz ve gözleri fal taşı gibi açılmıştı, Leydi Arlynn kocasının omzuna yaslanmış, Morgana kız kardeşiyle kol kola, sevgilileri yanlarında duruyordu. Botları tuzlu deniz suyuyla ıslanmış ve kokuyordu, ve tüm bu gizli topluluk değişmiş görünüyordu; yüzlerinde değil, kalplerinde. Sanki asla unutamayacakları bir şeyi görmüş gibiydiler.

"Anlamıyorum," diye fısıldadı Gillian.

"Cevap arar gibi tavana baktı, gözlerinde yaşlar parlıyordu.

"Anlamıyorum..."

"Karanlıkta, solgun ve korkmuş bir şekilde duruyorlardı, dünya bir şekilde ayaklarının altında sonsuza dek değişmişti. Ama Grail oyalanmadı, elinde fenerle mezarın girişine doğru ilerledi. Gözlerinde artık dehşetle birlikte öfke vardı, ıslak etekleri etrafında dalgalanırken, Mothermaid'in oyulmuş kapısından geçip eşikten geriye doğru fırladı.

"Leydi Dior?" diye seslendi Reyne. "Nereye *gidiyorsunuz*?"

"Boğazına doğru uçtuk, ama o bizi tıslayarak uzaklaştırdı. "'Lanet olası bir testere almaya.'"

VII

BİRKAÇ SESSİZ KELİME

"İçki ister misin?"

Gabriel ve biz komuta çadırında oturuyorduk, dışarıda karanlıkta rüzgar uluyordu. Duvarlar eski deriden yapılmıştı, yerler kürkle kaplıydı, hava boğucu derecede sıcaktı. Çadırın ortasındaki taş çukurda bir ateş yanıyordu ve biz ondan olabildiğince uzak oturmuş, Gabriel'in bize çürümüş meyve ve sarhoş kedilerin kokusunu andıran bir şeyin olduğu tahta bir kadeh uzattığında yukarıya bakıyorduk.

"'Şaka yapıyorsun,' diye fısıldadık.

"'Aslında şaka yapıyorum. İstediğin kadar susuzluktan öl, umurumda değil.

"Bardağı bir dikişte içtikten sonra, bir tane daha doldurdu. Bardağı ve şişeyi kaldırıp ateşin yanındaki kürklerin üzerine oturdu, Ashdrinker'ı kucağına koydu ve babasının gözleriyle bana baktı.

"'Seni hemen öldürmeliyim, Celene.'

"Bizi buraya beni tehdit etmek için getirdiysen, nefesini boşa harcama. Cairnhaem'de sana hediye ettiğimiz düşüşten sağ salim kurtuldun, o yüzden kes şunu..." "Benimle dalga geçme, köprüden bahsetmiyorum! Şaraptan bahsediyorum!"

"Buna şaşırdık. Biraz etkilendiğimizi itiraf etmeliyim.

"Jènoah'ın mahzeninde tesadüfen *bulduğun* Montfort şişesi mi?" diye ısrar etti. "Seni rüyamda görüyorum, Celene. Her sessiz düşüncemde, her dikkatsiz anımda, sen varsın. O şaraba senin kanın karışmıştı, değil mi? Ben sana iki kat bağlıyım."

"Hiçbir şey söylemedik ve Gabriel öne eğildi, hırlayarak.

"'Esani'nin diğer vampirlerin ruhlarını çaldığını ve kanlarını da çaldığını söylemiştin. Bir Ilon'un ruhunu içtin, değil mi?'

"Ellerime baktık, kafamın içinde zayıf bir çığlık yankılanırken titriyorduk.

"'İlk komünyonum. Öğretmenimin bana içirdiği ilk kan. O daha yeni vampir olmuştu. Adı Victorine'di. Hala sesini duyabiliyorum...'

"Cairnhaem köprüsünde," diye tısladı kardeşim. "Dior ve ben tartışırken fısıldadığın tüm o sözler. *Sen öfkenin esirisin. Öfken giderek derinleşiyor.* Beni sakinleştirmiyordun, çaldığın güçle beni itiyordun. Dior ile aramı bozmaya çalışıyordun. Senin yüzünden o kıza elimi kaldırdım."

"Beni suçlama..."

"'İkimizi de suçluyorum,' diye tükürdü. 'Yaptığım şeyin sorumluluğunu inkar edecek kadar korkak değilim. Düşen bendim, evet. Ama sen beni uçuruma ittin, inkar etme.'

"'… Biz yapmadık.' Gözlerimizi indirdik, dudaklarımız paçavraların arkasında kıvrıldı. 'Kutsal Kase'yi Highlands'a götüreceğini söylemiştin. Ben… *biz* buna izin veremezdik, Gabriel.'

"O, inanamayan bir şekilde başını salladı. 'Seni zehirli *kaltak*.'

"'Sana *söylemiştim*!' diye bağırdım, ayağa kalkarak. 'Ne olduğunu söylemiştim! Bu diyarın ve içindeki *tüm* ruhların, benimki dahil, kurtuluşu!' Yüzümdeki paçavraları yırtarak, onun bu korkunç manzarayı görmesini sağladım. "Ben *LANETLİYİM,* Gabriel, anlıyor musun? Bu dünyada, bu bedende, sonsuza kadar mahsur kaldım! Bir parazit, ölüleri kıskanıyor ama ölmekten korkuyor! Çünkü öldüğümde, Kutsal Kase kaderini yerine getirmezse, ruhum sonsuza kadar yanacak! Gözlerimi kapattığımda gördüğüm şey bu! Beni bekleyen uçurum!"

"Bunun için beni mi suçluyorsun?" diye bağırdı, ayağa kalkarak. "Senin değerli lanet olası Tanrın değil mi? Senin için bu cehennemi yaratıp ona hayat adını veren o küçük sadist değil mi? Yedi Şehit, ben *daha çocuktum,* Celene! Laure Voss, ben onu Coste'de yaktığımda tüm Nordlund'u istila etmek için planlar yapıyordu. Ama sen, lanet *olası evrenin* yaratıcısına değil, kendi acılarının suçunu *benim* omuzlarıma yüklüyorsun?"

"Kafasını şaşkınlıkla salladı.

"Büyük Kurtarıcı, kardeşim. Sana ne oldu *böyle*?" "Bu *uzun*

bir hikaye, kardeşim."

"Peki, yarın sabaha kadar vaktimiz var. Ve sen gözümün önünden ayrılmayacaksın." Oturarak, Black'in bardağını bir dikişte içti. "Ama istersen, güneş doğana kadar burada oturup birbirimize bakabiliriz. Dior'a söylediklerimi ilettiniz, değil mi?"

"Şu anda ona söylüyoruz. O... sana olan hoşnutsuzluğunu ifade ediyor." "Ona

benzemiyor." Alaycı gülümsemesi kayboldu, çenesi sıkıldı. "Emin misin

"Onun her şeyi kontrol altında tuttuğundan emin misin? Çünkü Baptiste ve Aaron'ı seviyorum, ama onlar ile o arasında bir seçim yapmak zorunda kalırsam..."

“‘Çabalıyor. Çok ince bir buzun üzerinde dans ediyor. Ve Lilidh o buzun altında pusuda bekliyor.

“‘Lilidh bunu nasıl yaptı?’ diye sordu, kaşları çatılmıştı. ‘O ve Nikita mı? Dansçı kanı kullandıklarını biliyoruz, ama nereden aldıklarını bilmiyoruz. Lilidh Ay Tahtı'nda doğduğu için... belki damarlarında bir şey vardır diye düşündüm?’

"Bilmiyoruz." Diye iç geçirdim. "Dún'un dışında Maryn'in mezarını aramakla meşguldük, içeride pek bir şey göremedik. Ama bu işin merkezinde Kalpsiz var, bundan eminiz."

Gabriel başını salladı ve beklemek zorunda kaldığımızı kabullenerek, ben de çömeldiğim yere geri çöktüm. Boğazımıza yapışmış bir tutam saç vardı, onu koyu kırmızı renkle ıslanmış olarak çekip çıkardık. Etrafımızı aradığımızda, yüzümüzü bağlamak için bir kenara attığım paçavrayı bulduk.

"Benden saklanmana gerek yok, Celene." "Buna bakarak Gabriel'in gözlerine baktım.

"Sen benim küçük kız kardeşimsin," dedi. "Neye benzersen, ne kadar nefret dolu şeyler yaparsan yap. Benim tek ailem sensin."

"Bakışlarımızı indirdik, bez parçası çatlamış yumruklarımızda kıvrılmıştı. Gabriel yine bardağını uzattı.

"Emin misin içmek istemiyorsun?"

"Tadı kül gibi."

"The Black çilekli likör değil, kabul. Ama *o kadar da* kötü değil." "Her şey öyle." Gözlerine tekrar baktım. "Bunu biliyor muydun? Yemekler. Şarap. Su. Hepsi bana kül gibi geliyor. O geceden beri. O öldüğünden beri...’ Yumruğuma bakarak iç geçirdim. *‘Tanrım,* onu öldürmek istedim. Öldüğü sırada gözlerinin içine bakmak istedim. Wulfric’in hizmetinde geçirdiğim her gece, Laure’nin benden aldığını geri almayı hayal ettim. Benden çaldığın bir şey daha var, kardeşim. *İntikam*.’

"Bilmiyordum, Celene. Onun ne yaptığını bilmiyordum."

"*Hâlâ* bilmiyorsun. Bana neye mal olduğunu." Başımızı eğdik, saçlarımız yine yırtık etlerimize yapıştı. "Amélie'nin öldüğü günü hatırlıyor musun? Çocukken?"

Gabriel başını salladı, kız kardeşimizin gölgesi gözlerinin üzerine düştü. "Elbette biliyorum."

"Onun kaybolduğu günü hatırlıyorum. Mantar topluyordu... Tanrım, ne için ölmek için böyle bir şey. Dudaklarımızı ısırarak iç geçirdik. "Eve döndüğü günü hatırlıyorum. Onunla kavga ettiğinizi. Onu yaktıklarını

. Ama en çok cenazesini hatırlıyorum. Onun küllerini kavşakta dağıttıktan sonra, sen ve ben konuştuk. Hatırlıyor musun?'

“O başını salladı ve yüzüm bir gülümsemeye benzedi. “‘Başkalarının bir kenara attığı anıları bizim saklamamız ne garip.

şapelin merdivenlerinde oturduk, saçlarımızda Amélie'nin küllerinin kokusu vardı. Sana onun cehenneme gidecek mi diye sordum. Bilmediğini söyledin ve ben de bununla yetinmeye çalıştım. Ama aslında, Ami'nin ölmesinin benim suçum olduğunu düşünüyordum. Bir sırrım vardı, Gabriel. Bir günah. Tanrı'nın beni bunun için cezalandırdığını düşünüyordum."

"Sen on bir yaşındaydın, Hellion. Hangi günah bunu hak ederdi?"

Sorusunu kaçınarak başımı salladım.

“O gün her şeyin yolunda olduğunu söylemiştin. *Bunun Şeytan'ın işi* olduğunu söylemiştin. *Ben hayatta olduğum sürece ondan korkmamam gerektiğini söylemiştin.* Sonra dizlerinin üzerine çökmüş, ellerimi tutmuş ve şöyle demiştin: *'Ben senin kardeşinim, Celene. Eğer karanlıkta yalnız kalırsan, adımı söyle, ben yanına gelirim. Artık benim tek kız kardeşim sensin. Benim kanım. Benim akrabam. Bu dünyaya karşı sen ve ben, Hellion. Her zaman sayıca az olacağız. Ama asla yenilmeyeceğiz*."

Gabriel hüzünle gülümsedi, gözleri parlayarak fısıldadı: "Daima aslanlar."

"Daima aslanlar," diye başımı salladım. "Tanrım, seni *çok seviyordum*. Nasıl sevmezdim ki? Annem

seni o kadar ateşle doldurmuştu ki, odayı dolduruyordun ve yanında otururken bile daha sıcak hissediyordum. Sonra gittin. Büyük macerana çıktın. Beni Lorson'un çamurunda bıraktın."

"Ne yapabilirdim, Celene?" diye sordu. "Ne yapabilirdim?" "Mektuplarıma cevap verebilirdin? Bir an bile olsa umursuyormuş gibi davranabilirdin.

Umursuyormuş gibi davranabilirdin. Ama hayır, meşguldün, anlıyorum. Ama anneme mektup yazıp babanı soracak zamanın vardı. *Senin için* önemli olan şeyler için zamanın vardı.

Sonra başını eğdi. Nefret dolu ateşe bakarak iç geçirdik. "Baba, ben

küçükken bana ne derdi, hatırlıyor musun?" "Küçük Dağ."

“‘Çelik paslanır. Buz erir. Ama taş kalır. Biz de *öyle yapacağız,* derdi bana. *Dayanılmazı dayanırız.* Bir çocuğa söylenecek söz değil. *‘Bir gün aslan olmak, on bin koyun olmak gibidir’den* biraz daha az ilham verici. Ama yine de ona kulak verdim. Kaderime kızmadım, talihime sızlanmadım. Hayır, çok sevdiğim ağabeyim gibi macera dolu bir hayat yaşamaya karar verdim.

"Ama büyüdükçe annem çocukça hayallerimden vazgeçmem için ısrar etti. Babam bile yakında kız çocukluğumu bir kenara bırakmam gerektiğini ima etti. *Büyü artık Celene,* akşam yemeğinde sürekli duyduğum sözlerdi. *Tanrı aşkına, büyü artık.* Benim için ne istediklerini biliyordum. Küçük bir ev. Küçük bir aile. Küçük bir hayat. Philippe'i hatırlıyor musun?"

Gabriel piposunu çıkararak başını salladı. 'Duvarcı çocuğunu mu?'

"Birlikte mantar toplardık. Amélie'ye olanlardan sonra kimse tek başına gitmezdi. Bir gün, o ölmek üzere olan bir ağaca isimlerimizi kazıdı, etrafına kalp çizdi ve ben ona aptal dedim. Sonra beni öptü. Philippe pek parlak bir çocuk değildi, Allah razı olsun. Ama dikkatimi dağıtıyordu ve o günden sonra sık sık ormanda yürüyüşe çıktık, mantarları toplarken dudakları morarır, saçlarıma yapraklar dolardı."

"Kardeşim piposunu yaktı, ben konuşurken kırmızı duman havayı öptü.

"León benim planımdı, doğrudan sahile gitmek. Büyükbabamın evinde hoş karşılanmazsam, Dún Maergenn veya Asheve'ye giden bir gemiye binmeyi düşünüyordum. Kızken hayalini kurduğum o uzak şehirler. Gökyüzünün ucunda beni bekleyen macera.

"Philippe'e sorsam geleceğini biliyordum. Ama gerçek şu ki, ben istemiyordum. Sen o yuvadan kaçmıştın, ben de kaçacaktım — derimi değiştirip, karanlığa ve kim bilir ne sonun beklediği uzağa uçacaktım, ama *burası* daha iyi olacağı kesin."

"Başımı eğdim, Gabriel beni sessizce ve hareketsizce izliyordu.

"O gün Philippe'in kollarında yatıyordum ve kalbinin her zamankinden daha hızlı attığını hissedebiliyordum. Ağacımızın altındaydık, kış yaklaşıyordu ve hava seyahat etmek için çok soğumadan Lorson'dan ayrılmak istiyordum. Gittiğimde onu özleyeceğimi biliyordum, ama yine de gidecektim. Philippe fısıldarken, kollarımı geleceğimi kucaklamak için açtım.

"Celene, sana bir şey sormam gerek...

"Sonra pantolonunun cebinde bir şey aradı ve çiçeklerle işlenmiş bir kumaş parçası çıkardı. Bir nişan bağı olduğunu anladım. Yüzükle değiştirilene kadar bileğimde takmam için. Ve o anda, *her zaman* gördüğüm gibi, Lorson'un ufak ufak ufuk çizgisinden bana doğru koşarak geldiğini gördüm.

"Büyü artık, Celene. Tanrı aşkına, *büyü*.

"Sormaya başladı, ama ben ona durması için yalvardım. Philippe iyi bir çocuktu. İyi bir koca olurdu, ama her şey - ev, aile, hayat - o zamanlar bana bir tür cehennem gibi geliyordu. Şimdi geriye dönüp baktığımda, beni bekleyen cehenneme tercih eder miydim diye merak ediyorum.

ailesi, hayat... O zamanlar bana bir tür cehennem gibi geliyordu. Şimdi geriye bakınca, beni bekleyen cehenneme tercih eder miydim diye merak ediyorum.

"Cehennemi izlemek.

"'Bonsoir, tatlılarım, diye fısıldadı.

"'İkimiz de onun sesiyle irkildik, korkuyla doğrulduk. Ve onu karanlıkta gördüm, bana bakıyordu ve tüylerim onun soğuğuyla diken diken oldu. Uzun kırmızı bir pelerin giymiş, kalın kızıl saçları vücuduna dökülmüş bir kadın gibi görünüyordu. Ama karanlıktan ışığa adım attığında, başlığının gölgesinin altında, okyanuslar kadar siyah ve tehlikeli gözleri gördüm.

"Laure Voss," diye mırıldandı Gabriel.

"Philippe ona kaybolup kaybolmadığını sordu, ama o hala bana bakıyordu. Ben ayağa kalktım, elimi babamın azizler gününde bana verdiği bıçağa uzattım ve ona kim olduğunu sordum.

"'Yorgun bir yolcu, tatlım. Coste'den yeni geldim, Lorson'da sevgili dostlarımı arıyorum. Leon ailesini tanıyor musun?

"Konuşmak için ağzımı açtım ve o anda kafamda bir fısıltı, bir öpücük gibi hissettim; o kadın düşüncelerimi, sırlarımı, annemin ve onun çok sevdiği oğlunun görüntülerini karıştırıyordu, o oğlan benim mektuplarımın hiçbirine cevap vermemişti, ama eğer onu ararsam, karanlıkta tek başıma kalırsam yanımda olacağına söz vermişti...

"Philippe'e koşması için bağırdım. Ama o bizim kafalarımızın içindeydi; iradesinin zincirleri, ve ben o yerden kaçmak istemesem de, o diz çökmemizi istedi ve biz de itaat ettik, ölü yaprakların ve yeni karın içine batarak. Ve sonra, bize yüzünü gösterdi.

"'Ah, *ne güzel bir* kadındı. Ateş gibi saçları ve şarap rengi dudakları vardı. Ama gözleri taş gibi siyah ve sertti, cildi ise yanık izleriyle kaplıydı; güneşte çok uzun süre kalmış deri gibi çatlamış ve grileşmişti. Eli uzandı, çenemi kaldırdı ve ben titremeye başladım. Çünkü artık dudaklarındaki lekelerin şarap lekesi olmadığını biliyordum.

"'Onun kız kardeşi. Oh, bu şiir, kesin ve gerçek.

"Philippe, kız kardeşine beni bırakmasını emretti ve kızın gözleri Philippe'in bana teklif ettiği nişan yüzüğüne takıldı. Kız yüzüğü kardan kaldırdı ve Philippe, yüzüğün ona ait olmadığını haykırdı.

"O zaman kime hediye edeyim? Yanındaki bu dişi aslan mı? Onun doğduğu kokuşmuş çamurdan ve onu evcilleştirebileceğini sanan masonun veletinin beceriksiz ellerinden kaçma planını bilmiyor musun? Celene Castia seni sevmiyor, Philippe Ramos.

"Ona durması için bağırdım, ama o sadece Philippe'e bakıp gülümsedi. "*Onun gözlerine bak ve gör, evlat. Sana inkar ettiği gerçeği gör.*

Bu sefil güneşin altında son hissin, kırılan kalbinin acısı olsun...

"Ona dinlememesini, bakmamasını yalvardım. Ama o dinledi. Gözlerinde yaşlarla benim adımı fısıldadı. Ve o, onun boğazını sıktı. Elini kapatıp *sıktı*. Kanı üstüme sıçradı, ben çığlık atıyordum, onun adını *haykırıyordum*. Ve o, önümde çöktü, parmağıyla beni sustururken kanını dudaklarıma sürdü.

"*Ah, meleğim. Artık gözyaşı yok, aşkım, sadece sevinç var. Özgürlük senin dileğin, değil mi? Çamurla kaplı sokakların boğucu hücresinden kaçıp uzak ve ıssız yerlerde parlak geceler aramak?*

"Lütfen..." diye yalvardım, elim bıçağı sıkıca kavrıyordu. *Lütfen...*

"Öp beni o zaman. Öp beni, tüm arzularını yerine getireceğim.

"Ve o soğuk dudaklarını benim dudaklarıma bastırdığında midem bulandı. Ama ben de León ve Castia'nın kızıydım. Küçük dağ. Taş aslan. Dudaklarımız ayrıldığında, bıçağımı boynuna sapladım. Tüm korkum, tüm nefretim o darbeye yüklendi, ama babamın yaptığı bıçak sadece derisini parçaladı. Eli boğazımı sıktığında, tekrar çığlık attım. Babam için değil. Tanrım için de değil. Hayır, beni kurtaracağına söz veren çocuk için çığlık attım.

"*Senin* için çığlık attım, Gabriel.

"Boğazımı parçaladı. İstenmeyen bir günlük sayfası gibi. Kemiklerin kağıt gibi yırtıldığını hissettim, yırtılan kumaşın sesini duydum, bunun benim derim olduğunu anladım. Ve Wraith ziyafetine daldı, ve her şey acı ve korkudan ibaret olacaktı, ama Öpücük olmasaydı; dişleri derime batarken beni saran o kasvetli coşku. Dehşet ve coşku. Terör ve mutluluk."

Alevlerin ötesinde, kardeşimin elindeki pipoya baktım.

"Korkunç, değil mi? Seni yok eden şeyi sevmek? Ama en azından o açtı, Gabriel. Laure o gün Lorson'a iştahını da getirmişti. Sonuçta, çabuk bitti."

"Kardeşim ateşin ışığında bana bakarak titrek ellerle piposunu içti. Gözlerinde yaşların parladığını görebiliyordum, sesi kalın ve boğuktu.

"Üzgünüm. Sana olanlar için çok üzgünüm. Bilmiyordum, Celene. Onların nasıl insanlar olduğunu anlamamıştım. İntikam için ne kadar ileri gidebileceklerini de."

“‘Ama artık biliyorsun.

“Başını salladı, parmağındaki nişan yüzüğüne baktı. ‘Artık biliyorum.’

“Kırmızı dumanlar çıkararak bir elini yüzüne götürdü. Yorgun ve yaralı olduğunu, tüm bu olanlardan dolayı kalbinin parçalandığını görebiliyordum; Baptiste, Aaron, Dior ve ben. Ama onu kör eden güneş tutulmasını izleyen bir çocuk gibi, gözlerini ayıramıyordu.

“Ama Esani'yi nasıl buldun? Nasıl oldun…?” “Böyle?”

“O başını salladı ve yutkundu. ‘O.’

“‘Bahsettiğim günah.’ Ben iç çekerek, alevlere ve uzak yıllara bakarak dedim. ‘Tanrı’nın beni cezalandırdığını düşündüğüm günah. Şeytanla yaptığım anlaşma.’

“Anlamıyorum. Hangi şeytan, Celene?”

“Tanıştığım ilk vampir.”

“Gabriel kaşlarını çattı. ‘Amélie mi? Hayır…’

“Hayır, kız kardeşimiz değil, Gabriel,” diye iç geçirdim. “Zavallı Ami öldürüldüğünde ben on bir yaşındaydım. Ama *onunla* ilk tanıştığımda on yaşındaydım.”

“Kardeşimin kaşları çatıldı, şüphe terliklerinin üzerinde sessizce ilerliyordu. Ve sanırım cevabı zaten biliyordu, ama yine de o tutulmaya bakarak sordu.

"Kiminle tanıştın, Celene?"

"Tabii ki babanla."

VIII

TEHLİKELİ YERLERE ÇOK YAKIN

“DIOR LACHANCE hayatında birçok şeydi, günahkar. Hırsız. Yalancı. Mesih. Onu tanıdığımız süre boyunca birçok yüzü vardı; çaresiz bir sokak çocuğu, acemi bir kurtarıcı ve Tanrı'nın Kırmızı Eli. Ama tüm bunların ötesinde, şunu da söylemek gerekir ki, o her zaman bir moda tutkunu olmuştu.

Hayatının çoğunu bir erkek kılığına girerek saklanarak geçirdiği için, bir hanımefendi gibi giyinmeye alışık değildi. Ancak Reyne, Dior'un bakmadığını sandığı anda Lady á Maergenn'in gözlerinin onu takip ettiğini fark ettiğinde, Grail'in ilk tereddütlerine rağmen Lilidh'in ona verdiği elbiseyi giderek sevmeye başladığını düşündü.

"Ancak daha önce de belirtildiği gibi, korseler zavallı bir aptalın cüzdanını çalarken pek işe yaramaz ve suç işlerken fazladan iç çamaşırları da hiç yardımcı olmaz. Bu yüzden, elbisesini yatak odasında bırakmış, hizmetçilerin ev yapımı kıyafetlerini giymiş, kitaplığının arkasındaki gizli geçitten gizlice geçerek dar bir merdivenden inmiş, hizmetçi girişinden geçerek fırtınanın yıkadığı avluya çıkmıştı.

Yaklaşan saldırı herkesi kargaşaya sürüklemişti ve Dún Maergenn'in avlusu neredeyse kaosun eşiğindeydi. Yanmış insanlar dış surlara sürükleniyor, koşucular ve hizmetçiler oradan oraya koşturuyor, levazım subayları düzen için bağırıyordu. Auldtunn'daki tutsaklar arasında saldırının yaklaştığı haberi yayılmıştı ve yüzlerce talihsiz tutsak, dún'un kapısında içeri girmek için baskı yapıyordu. Askerler arasında kavgalar çıkıyordu; vampir efendilerinin aralarındaki düşmanlıklar, yanmış adamlarına da sıçrıyordu. Üstüne üstlük fırtına şiddetini artırmış, kar o kadar yoğun yağmıştı ki, neredeyse görüşü engelliyordu.

“Tüm bunlar olurken, San Michon'un Kutsal Kase'sini, basit hizmetçi kıyafetleri giymiş olarak çaldı. Etrafında kargaşa hüküm sürerken, o gölgede büyümüş, yemek için hırsızlık yapan ve yaşamak için yalan söyleyen bir kızdı. Bağırışlar ve gürültünün altında, barakaları, içki fabrikasını geçerek nihayet demirci dükkânına ulaştı ve binanın arkasındaki ocak ısısıyla ısınan karanlıkta çömeldi. İçeride

içeride kargaşa vardı, Baptiste ve diğer siyah parmaklılar, saldırıdan önce son dakika işlerini yapmak için örs ve ateşle meşguldü. Duvarlarda diğer aletlerle birlikte asılı duran demir testereleri görebiliyorduk, keskin ve testere dişliydi. Ama gölgede doğmuş bir kız bile onlardan yapıl*mam*ıştı ve onu fark edilmeden çalması imkansızdı.

"Geri çekildi, dudağını emdi, biz onun derisine yerleşmeye çalışırken bizi tekrar savurdu. Mothermaid'in mezarının altındaki gizli odada ne gördüğünü bilmiyorduk, sadece bize *öfkeli* göründüğünü ve bizi savururken soluk mavi gözlerinin parladığını biliyorduk. Etrafına, kargaşaya ve telaşa bakarken, ahırların yanında diz çökmüş, köpeği Elaina'yı kucaklayan genç Joaquin Marenn'i gördü.

"Hoşça kal, kızım," diye mırıldandı. "Artık kendine dikkat etmelisin. Korkarım ki ben..."

"Henüz ona veda etmen gerekmez, M. Marenn."

Dior fısıldayınca, ahırın yanındaki gölgelerde çömelmiş olan çocuk neredeyse yerinden sıçradı. Onu görünce rahat bir nefes alan Joaquin, kendini sakinleştirmek için derin bir nefes aldı. Elaina, Grail'in yüzüne salyalarını akıtarak kuyruğunu sallayarak Dior'a yaklaştı. Efendisi, çizmesinden cep matarasını çıkarıp uzun bir yudum aldı.

"Ona daha yakından baktığımızda, genç Joaquin'in savaş için silahlı olduğunu gördük; omuzlarında, yıpranmış yastıklı bir cüppe ve yeşil bir pelerin altında, büyük bir zincir zırh vardı, kemerinde bir kılıç asılıydı. Çocuk, askerlerin arasında hücum eden tahta bir at gibi göze çarpıyordu ve mantarı matarasının yerine bastırırken elleri titriyordu.

"Seni surlere gönderiyorlar," diye fısıldadı Dior.

"*Herkesi* kanlı surlara gönderiyorlar," diye tükürdü. "*Hayatımda* hiç kılıç sallamadım, ama dışarıda kan için çığlık atan bir Highland ordusu var."

Dior elini sıktı. "Korkma. Onlar benim dostlarım."

"Senin *arkadaşların* mı?" diye tısladı, kimse duymadığından emin olmak için etrafına bakındı. "Tüm sağlıklı erkekler Newtunn surlarına gönderiliyor ve şafak sökünce, senin lanet *arkadaşların* üstümüze çullanacak!"

"Sakin ol." Dior daha da çömeldi, sesi fısıltı gibiydi. "*Bugün* Nikita ve Lilidh'i vuracağız. Kafalarını kesersek, bu yılan ölür."

‘‘Joaquin boğazını temizledi, yüzü solmuştu. ‘Isla…’

"O iyi. Bizimle birlikte." Dior gülümsedi. "Ona söz verdim ve sana da aynı sözü veriyorum; ikiniz sonsuza kadar mutlu olacaksınız, bu benim hayatıma mal olsa bile.

. Ama demir testere lazım ve demirci dükkanı dolu. Onların dikkatini dağıtabilir misin? Yarım dakika yeter.’

“Çocuk hızlı hızlı nefes alıyordu, yarınki saldırı ve sevgilisine bu gece ne olabileceği düşüncesiyle hala korkmuş olduğu belliydi. Ama kendini topladı, Grail'in gözlerine baktı ve biz de onun gözlerinde yine o yanan ateşi, o mutlak inancı gördük.

"Evet. Bunu sizin için yapabilirim, M^lle^Dior."

“Grail elini sıktı ve yine cep şişesini açarak cesaret için bir yudum daha içti. Aynı şeye ihtiyacı olduğu belli olan Dior, şişeyi kaparak kalanını tek yudumda içti. Yüzünü buruşturarak parmaklarını dudaklarına sürttü.

"Yedi Şehit, bu şey kokusundan daha kötü tadı var."

“‘Bizi sıcak tutar.’ Joaquin ona hüzünlü bir gülümseme attı. ‘En azından öldürme başlayana kadar.’

“Avluda etrafına baktı — şafakta ölecek olan o erkekler ve kadınlar. Çoğu dehşete kapılmıştı, yarısı bile gerçek asker değildi, geri kalanı da zavallı Joaquin gibi zorla askere alınmış ayaktakımıydı. Küçük gruplar halinde titreyerek duruyorlardı, ya da o korkunç kemik çukuruna bakıyorlardı, ya da Newtunn surlarına doğru somurtkan ve sessizce yürüyorlardı. Dior elindeki cep şişesinin üzerine başparmağını geçirdi, metalin üzerine Joaquin ve sevgilisi Isla'nın baş harfleri kazınmıştı. İçki fabrikasına, sonra da demirci dükkânına baktı, Baptiste'in silueti ışığa karşı belirgindi.

"Celene, demirci dükkanında benim için göz kulak ol," diye emretti.

"Bunu duyunca kanatlarımız tereddütle çırpındı. Karla kaplı zeminin üzerinde, onun başının üstündeki ahırda tünemiştik. Oyunu görmek için düşüncelerine baskı yaptık ama her zamanki gibi kilitli bir oda gibiydi. Sonra bize baktı, Mothermaid'in mezarının altındaki odada gördüklerinin yansıması gözlerinde oyulmuş gibi, tükürdü.

"*Şimdi,* Celene."

“İsteksizce itaat ettik, uluyan rüzgârların savurduğu avluda uçarak geçtik. Karla kaplı havada, demirci dükkânının ışığına doğru uçarak, demirci duvarına konduk, kanatlarımız alevlerin ısısıyla titriyordu. Toplamda on dört adam saydık, siyah parmaklılar ve köle işçiler, çekiçle vuruyor, taşıyor, kaldırıyorlardı. Ama Dior'a döndüğümüzde, onun saklandığı yerden ayrıldığını ve demirhanenin arkasına gizlice geçtiğini gördük. Bir gürültü duyduk; Elaina havlıyordu, demirhaneden metal sesleri geliyordu. Rüzgar gibi hızlı olan Dior içeri süzüldü, seslerin karmaşasına daldı, Grail eteğinin altından

, eteğinin altında belirgin bir şişkinlik vardı. Omzuna yerleştik ve o da bizi taşımaya razı oldu, duvarlar boyunca dún'a doğru sürünerek, o korkunç donmuş kemik çukurunu geçip, hizmetkarların girişinden geri döndük.

"Reyne onu diğer taraftan gelirken yakaladığında, gizli merdivenlerden yukarı çıkıyordu. Yaşlı kızın bakışlarında hala mezarın altından gelen gölgenin izleri vardı, ama Dior'un gözleri heyecanla parlıyordu ve fısıldadı: 'Testere bende. Bize...'

"Seni hemen yukarı çıkarmalıyız," diye fısıldadı Reyne. Dior gözlerini kırpıştırdı ve sesini daha da alçaltarak, "Neden?" diye sordu.

“Reyne yürürken konuştu ve Dior'u yatak odasına doğru sürükledi. ‘Nikita şafak sökmeden önce Bolluk Salonu'nda bir konuşma yapacak. Tüm komutanları ve lordları toplanacak. Senin de uygun kıyafetlerle orada olmanı istedi.

*‘*Ne için?”

Reyne merdivenlerin tepesine ulaştı ve Dior'u dar geçitten aşağı sürükledi. "Sarayda isyan söylentileri var. Seni, Voss'un onlara yardım edeceğinin kanıtı olarak göstermek istiyor. Highlanders saldırmadan önce kan lordlarının cesaretini kırmak için."

“Dior, kirli hizmetçi kıyafetine baktı. ‘Kahretsin, ben...’ “‘Sana yardım edeceğim, korkma. Ama acele etmeliyiz.’

Kitaplık gıcırdayarak açıldı, ikili Dior'un yatak odasına geri girip gizli kapıyı arkalarından kapattı. Eteğinin altından demir testereyi çıkaran Dior, onu yatağın üzerine attı. "Gümüşü keser mi bilmiyorum, ama ellerinde en keskin olanı bu."

Reyne başını salladı ve bıçağı yorganın altına sakladı. "İşimiz bittikten sonra Gilly ve Morgana'ya vereceğim. Hadi, çabuk olalım."

Dior ayakkabılarını ve çoraplarını çıkardı ve tekrar kanadığını gördüm; ayak kemerindeki yara yeniden açılmıştı. Ev yapımı elbisesini çıkarıp bir kenara attı ve neredeyse çıplak kalarak, sadece ipek geceliğiyle, solgun, zayıf ve titreyerek durdu.

"Bu doğru gelmiyor."

"Daha önce görmediğim bir şey değil," diye alay etti Reyne, başının üzerine bir iç tunik geçirerek.

Dior, büyük kıza baktı ve alaycı bir şekilde güldü, ama gülümsemesi çabucak kayboldu. "Öyle demek istemedim. Gilly ve Morgana'dan tehlikeye atılmalarını istemekten bahsediyorum."

tehlikeye atmalarını istemekten bahsediyorum."

"Sana sormak zorunda kalmayacaksın. Onlar kendileri isteyecekler." Reyne gözlerine baktı. "Aşk ve sadakat budur, ve onlar şu anda ikisini de sana duyuyorlar, bundan şüphe etme."

"Beni *tanımıyorlar* bile. Nasıl yapabilirler ki..."

"Senin, hiç tanımadığın insanlar için her şeyi riske attığını biliyorlar. Onları ve sevdikleri çocukları, bu dünyanın gördüğü en sapkın iki canavarın hizmetinden kurtardığını biliyorlar. Gerekirse bunun için son damla kanını bile akıtacağını biliyorlar."

‘‘Reyne dizlerinin üzerine çöktü ve Dior'un kanayan ayağını temiz bir bezle sardı.

"Seni benim kadar iyi tanıyorlar, Dior Lachance. Senin şehitler kadar cesur, gökyüzü kadar parlak ve kurtlar kadar vahşi olduğunu biliyorlar. Senin için savaşmaya değer biri olduğunu biliyorlar."

‘‘Grail kaşlarını çattı ve yüzüne düşen kül rengi saçlarını aşağıya doğru çekti. Ama yanakları prensesin iltifatlarından kızarmıştı, yaşlı kızın gülümsemesi ve Reyne'nin çıplak bacaklarına yeni bir çift ipek çorap giydirirkenki nazik dokunuşu kalbini hızlandırıyordu. Prensesin elleri yine tehlikeli yerlere çok yaklaşıyordu ve belki de parmaklarının ne kadar yukarıya çıktığını düşünmemesi için Dior konuştu.

"Neden aksanın yok?"

Reyne garip soruya gözlerini kırpıştırdı ve Dior'un uyluğuna ipek bir fiyonk bağladı. "Benim aksanım var."

"Ossian aksanı değil. Gilly ve Morgana'nın aksanları limanda bir gemiyi demirleyecek kadar ağır. Ama senin sesin... farklı."

Reyne derin bir nefes aldı ve Dior'un çorabını bağlamayı bitirdi. Parmak uçları Dior'un uyluğunun içinden kaydı ve kızın kalbi savaş atı gibi güm güm atıyordu. Ama Reyne ayağa kalkarak Dior'a kollarını kaldırmasını söyledi ve soluk kadife elbiseyi Grail'in başının üzerine kaldırdı. İkili bir an elbiseyle boğuştu, küfretti ve sonunda elbiseyi yerine yerleştirdi. Saçlarını yüzünden çekerek Dior, Prenses'in şimdi ona baktığını gördü, uyumsuz bakışları ağırlaşmıştı.

‘‘‘Neden kalenin etrafındaki portrelerin hiçbirinde yokmuşum diye sordun.’ ‘‘‘Nedenini hiç sormadım,’ diye cevapladı Dior. ‘Nedenini bilmek beni ilgilendirmez.’ ‘‘‘Annem… yani, o…’

Reyne sessizleşti, düzgün alnı kırıştı. Dior ona doğru uzandı, tereddütle, parmak uçları diğer kızın cildine değmeden havada asılı kaldı.

‘‘‘Söylemek zorunda değilsin, Reyne. Sorun değil.’

“Ama Leydi kararlı bir şekilde başını salladı. ‘Sana annemin kocasının Klan Savaşları sırasında öldüğünü söylemiştim. O zamana kadar Ossway'i Splintered Isles'tan Moonsthrone'a kadar yönetmişti. Uğruna savaştığı her şey gerçekleşmişti. Ama... kocası öldükten sonra yalnız kalmıştı.’

Reyne, saçlarından bir tutamını geri çekerek içini çekti.

"Seferlerinde bir adamla tanıştı. Bir gezgin. Şiir ve felsefe bilen, savaştan yorgun bir dul kadını hikayeleri ve gülümsemesiyle büyüleyen kuzeyli genç bir savaşçı. Sanırım onu sevdi. Ama... sadece kısa bir süre. Sonra gitti."

"O senin baban," diye mırıldandı Dior.

“‘Adını bile bilmiyorum.’ Reyne iç geçirdi. ‘Ama gittiğinde annemin kalbini kırdığını biliyorum. Ve sanırım bana her baktığında, onu bu kadar aptal eden adamı görüyordu. Sanırım onu utandırdım. Bu yüzden beni gönderdi. Elidaen'de ikinci kuzenlerim tarafından büyütüldüm.’

“‘Bu saçmalık,’ diye fısıldadı Dior. ‘Babanın bir köpek olması senin suçun değildi.

"Hayır." Reyne iç geçirdi. "Şimdi gözlerini kapat ve arkanı dön. Nazik olmaya çalışacağım."

“‘… Ne yapacaksın?

“Prenses, korkunç korseyi ikisinin arasına tuttu. Grail, ne olduğunu anlayarak inleyerek itaat etti ve Reyne onu bağlamaya başladığında nefesini tuttu.

"En azından beni büyütürken annem hiçbir masraftan kaçınmadı," dedi, korseyi bağlarken. "Prensip meselesi, sanırım. Montfort'ta Chante-Lames tarafından kılıç kullanmayı öğrendim. Augustin'deki Académie Grande'de Evangeline'in Kutsal Rahibeleri tarafından eğitildim."

“‘Bazıları şanslıymış.’ Dior, Reyne balina kemiğinden yapılmış hapishanesini sıkarken içini çekerek yüzünü buruşturdu. ‘Annem son zamanlarda çoğu gün beni *beslemeye* bile tenezzül etmedi.’

"Hangisi daha kötü acaba?" Reyne soğuk ve neşesiz bir gülümsemeyle sordu. "Umursamayan anne mi, yoksa umursuyormuş gibi yapan anne mi?"

“‘İkincisiyle daha iyi giyinip besleniyorsundur herhalde,

Majesteleri. Reyne buna gülerek cevap verdi. ‘İyi dedin.

Dior aynanın önüne oturdu ve yaşlı kız yüzüne pudra sürmeye başlayınca gözlerini kapattı. "Peki, Ossway'e neden geri döndün?"

"Dyvok'larla savaşlar şiddetlendiğinde geri döndüm. Burası benim vatanımdı ve yardım etmek istedim. Ama ne annem, ne saray, ne de kız kardeşlerim beni geri kabul etmedi. Bana piç gibi davrandılar. Yarı kanlı. Savaş konseylerinde sessizce durdum, her gün o portrelerin önünden geçtim, hiçbirinde benim resmim yoktu ve hepsinin benim hakkımda ne düşündüğünü biliyordum. Blackheart şehri saldırdığında, Una annemin ordularının komutanı ilan edildi. Cait onun filosunda yüzbaşıydı. Bana ise kanlı erzak depolarını korumak görevi verildi." Reyne acı ve keskin bir alaycılıkla güldü. "Montfort'un Kılıç Şarkıcıları'nda on üç yıl eğitim *için mi?* Beni takip eden askerler sadece emir aldıkları için bunu yaptılar. Savaşma fırsatımız bile olmadı."

Dior'un gözleri kapalıydı, Reyne gözlerine sürme sürerken, ama kızın iç çekişini duydu.

"Bu ülkenin gördüğü en büyük liderin kızı olarak doğdum. Hayatım boyunca kimse benden bir damla bile büyüklük beklemedi. O bile."

"O zaman o bir aptaldı."

“Dior koyu çerçeveli gözlerini açtığında, Reyne'nin ona kaşlarını çatmış halde baktığını gördü.

“‘Annem hakkında böyle konuşma,’ diye tükürdü prenses. ‘Niamh á Maergenn, tahtına oturmak için dokuz savaşan klanı birleştirdi. O, henüz...’

“‘Yirmi beş, biliyorum, *biliyorum*.’ Dior gözlerini devirdi. ‘Düşmanlarının kılıçlarından bir kılıç yaptı, kıçından ateş topları attı ve beş çocuk doğurduktan sonra bile mükemmel göğüsleri ve çatlakları yoktu, eminim. Bu onun bir orospu olmadığı anlamına gelmez.’

"Nasıl *cüret* edersin!" Reyne geri adım atarak tükürdü. "Sen kim oluyorsun da böyle konuşuyorsun?

Sen bir sıradan...

“‘Umursamayan bir anneyle büyümek ne demek bilirim. Kendi kanlı antreine kendi heykelini diktiren bir kadının muhtemelen bazı şeytanları olduğunu ve o heykelin gölgesinde büyümek muhtemelen sana da bazı şeytanlar bırakmış olduğunu bilirim.

“Dior ayağa kalktı, gözleri prensesin üzerindeydi.

"Ama bunu kendiniz söylediniz, Majesteleri. Biz doğduğumuz yerde ya da kimden doğduğumuzda değiliz. Bu sizin için *iki kat* daha geçerli. Bu gece sizi takip edenler, Niamh'ın kızı olduğunuz için bunu yapmıyorlar. Bunu yapıyorlar çünkü içinizdeki ateş etrafınızdaki herkesi ısıtıyor. Çünkü siz yanındayken hiçbir şey imkansız gelmiyor."

Dior, prensesin yanağına yumuşak bir öpücük kondurdu.

"Sen Dokuz Kılıç'ın gölgesinde durmuyorsun, Reyne á Maergenn. Bunun için çok parlak yanıyorsun." Kutsal Kase derin bir nefes aldı ve içini çekti. "Şimdi, ben gitsem iyi olur..."

‘‘Reyne, Dior'un yanağına dokunup pudralı cildini yumuşak parmak uçlarıyla okşarken Dior sessizleşti. Prensesin eli titriyordu, göz bebekleri gökyüzü kadar geniş ve karanlıktı. Derin bir nefes aldı, çilli yanaklarında küçük pembe lekeler belirdi ve sersemlemiş gibi yavaşça öne doğru adım attı, yumuşak dudaklarını Dior'un dudaklarına bastırdı. Dokunuşu tereddütlü, nazikti; bir öpücük ve bir soru aynı anda. Ve sonsuz bir an için geri çekilip gözlerine bakarak, Dior cevap verdi ve dudaklarını Reyne'nin dudaklarına bastırdı. O anda birbirlerine eridiler, parlak alevler ve yumuşak iç çekmelerle, Reyne Dior'un belini kollarının arasına alırken, Dior da boynuna sarılmak için kollarını uzun kızın boynuna attı. Ve karanlıkta, sanki o an tüm dünya yok olmuş gibi öpüştüler
—ne yükselen soğuk, ne yaklaşan fırtına, ne yaklaşan savaş, ne de sonun yaklaştığı, sadece ikisi, ten ten, titreyerek.

"O öpücük sadece birkaç kalp atışı sürdü, ama sanki daha fazlasını vaat ediyordu, tabii onlara bir şans verilseydi. Ayrılırken, Dior geri çekilen avını kovaladı, prensesin yanaklarına ve dudaklarına bir avuç dolusu küçük öpücükler serpiştirdi, her biri geri döneceğine dair bir yemin gibiydi; bir veda değil, iyi şanslar, bir son değil, bir başlangıç.

"İlk kez mi?" diye fısıldadı Dior, dudakları Reyne'nin
dudaklarına değdi. Prenses titredi. "Sonuncu olmasın,
umarım."

"Dua edelim." Dior onu tekrar öptü, hızlı ve ateşli bir öpücük. "Şimdi saçımı yapın, Majesteleri, yoksa bu güzel kafamı koparacaklar."

"O tek kelime - *onlar* - o anda kalan tüm sıcaklığı öldürdü ve odaya acımasız soğuğu geri davet etti. Reyne hızlıca çalışarak Dior'un başının üstündeki tozlu buklelerden oluşan kuleyi düzeltti, arı sokmuş gibi görünen dudaklarına ince bir kırmızı boya sürdü ve Dior'un yanağındaki güzellik lekesine biraz daha koyu mürekkep ekledi. Ama Grail ayakta dururken, parmakları birbirine değdi, sadece bir nefes, sadece bir vuruş, ve o çalınan zamanın o küçük parçacığında, tüm sıcaklık geri döndü, aralarında bir ateş yanıyordu, şafaktan sonra daha da sıcak bir şeyin vaadi ve onu görmek için yaşamak için bir neden daha.

"Parmakları ayrıldı, ama artık ayrı değillerdi, kızlar ziyafete indiler."

IX

FAMILLE SONSUZA DEK

"BABAM."

Gabriel, çıtırdayan alevlerin ötesinden bize bakıyordu, sanki ateş püskürecekmiş gibi kırmızı duman burnundan çıkıyordu. Bu benim için zordu, aynı anda iki yere, iki konuşmaya dikkatimi vermek. Zihnimin çoğu çadırda kardeşimle birlikteydi, ama bir parçası Dior'da, Prenses Reyne'yi Bolluk Salonu'na doğru takip ederken onu izliyordu.

"Baban," diye cevapladık.

"Onu tanıyordun."

"'Onunla *tanıştım*. Onu gerçekten tanıdığını söyleyebilecek biri var mı bilmiyorum. "Kardeşim inanamayan bir şekilde başını salladı. 'Neden bana söylemedin
'

"Ben çocuktum Gabriel. *Korkmuştum*."

"Sonra ne oldu?" diye sordu. "Bu yolda birlikte geçirdiğimiz onca zaman?"

"Ölü gözlerimle ona baktım, gözlerimdeki nefret tek cevabımdı.

"'Yirmi bir. *Yirmi bir yıl,* ve sen başından beri biliyordun.' Bana öfkeyle baktı, fırtına grisi gözleri kararmaya başladı. 'Söyle bana. Kimdi o? Onunla nasıl tanıştın?'

"Parmak uçlarımızı birleştirip kanlı çenemize bastırdık. Yıllar ve gölgeler o kadar geniş ve derindi ki, geri adım atmaya korkuyordum. Taşıdığım ruhların fısıltıları artık yüzeyime çarpıyor, düşüncelerimin akıntısında çalkalanıyordu. Bazı geceler o kadar yüksek sesle duyuluyorlardı ki, tek duyabildiğim onlardı — özellikle de geçmiş yıllara baktığımda. Usta Jènoah'ın neden intihar ettiğini anlayabiliyordum

—Onun zayıflığını affedemedim, Tarihçi, ama anlayabiliyordum. Bu yükle *yüzyıllar* boyunca yaşamış olan Sadıklar için nasıl bir şeydi acaba? Kendi olmayan anılar, hayatlar ve düşüncelerin selinde bir insan nasıl boğulmazdı?

"Sadık olmak için ne büyük bir bedel ödedik...

"Çok hastalandın," dedik kardeşim. "On iki yaşındayken, hatırlıyor musun?"

"Ateş mi?" Gabriel kaşlarını çatarak başını salladı. "Biraz hatırlıyorum..."

"Çoğu zaman sayıklıyordun. Seni çok hızlı ve sert vurdu.

Père Louis sana son duayı okudu. Yaşlı kadınlar bir çare bulamadı. Annen, tek oğlu, en sevdiği çocuğu için, yanında oturup uyuyamadı, umutsuzca dua etti ve her geçen gün senin solduğunu izledi. Ta ki artık izleyemeyecek hale gelene kadar.

"'Babanın sana davranışından dolayı onu hor görüyordun Gabriel, ama ikiniz ne kadar kavga etseniz de, o yine de 70 mil uzaklıktaki Brinnleaf'e gidip eczacıyı getirdi. O tam bir Castia'lıydı. Amélie onunla gitti, ama ben senin yanından ayrılmayı reddettim, annemin yanında oturup dua ettim ve senin yavaş yavaş ölmeni izledim. O ve ben hiç yakın değildik. Belki de birbirimize çok benziyorduk. Ama sana olan sevgimizden daha yakın olamazdık."

"Başımızı eğip, ellerimizdeki çatlamış derilere baktık.

"Hastalığının altıncı gecesinde uyandım. Her şeyin sessiz olduğunu fark etmek için bir nefes aldım ve korkunç bir an için, *senin* de dua etmeyi bıraktığın için annemin dualarının kesildiğini sandım. Ama çatı katından aşağıya baktığımda, annenin senin yanında oturmadığını, ocak başında durduğunu gördüm. Avucunda, ateşin ışığında parıldayan bir şey gördüm. Bir yakut olduğunu düşündüm, başparmağım kadar büyüktü. Ama izlerken, o mücevheri alevlerin içine attı ve bir *cızırtı* duydum, o zamanlar anlamadığım ama daha sonra kendi adım kadar iyi bileceğim bir koku aldım.

"Kan," diye fısıldadı Gabriel.

"Ertesi gün, o hiç farklı davranmadı. O tuhaflığı rüyamda gördüğümü sandım. Ama üç gece sonra, gece yarısı, ön kapımızda bir tırmalama sesi duydum.

"Annem bana baktı ama ben gözlerimi kapalı tutarak, kirpiklerimin arasından onun yataktan kalkışını izledim. Ateşten yanan bir kızılcık odunu kaldırarak, titrek ellerle kapıyı açtı. Eşikte bekleyen bir erkek ya da kadın değil, bir kedi görünce sırtımdan bir ürperti geçti. Gözleri kan gibi kırmızıydı. Tüyleri gece yarısı kadar siyahtı.

"*Bonsoir, Grace,*" diye mırıldandı annem. "*Beni efendine götür.*"

"'Kapı çıkıp giderken tıkırdadı ve ben karanlıkta yatıp merak içinde kaldım. Bu olayın ne anlama geldiğini hiç anlamıyordum, ama bana şeytani bir koku geliyordu. Ben de sana bir şey olup olmadığını kontrol ettikten sonra, babamın azizler günü için verdiği bıçağı alıp gecenin karanlığına karıştım. Annemi takip etmek kolaydı,

Lorson'un çamurlu sokaklarından geçip ormanın içine girdim. Çok korkmuştum ve *çok* üşüyordum, ama eğer kötü bir şey yapıyorsa, bunun sonunu görecektim. Annemi kendi çapımda seviyordum, ama onu hiç *sevmemiştim* ve onun bir tür cadı olabileceği düşüncesi o kadar da imkansız gelmiyordu.

“Kardeşimin gözlerine baktım, mahvolmuş yüzümüzle gülümsüyorduk.

“‘Tanrı bilir, babam da sarhoşken ona öyle seslenirdi. Gabriel başını eğerek güldü ve ben hikayeme devam ettim. “‘Annem kediyi takip etti, ben de onu takip ettim, karanlığa doğru. Hayvan
ölü ağaçların arasında bir açıklığa ulaştı ve oturup patilerini temizlemeye başladı. Annem, elinde yanan meşaleyle, solgun ve üşümüş bir halde bekliyordu. Yakındaki parçalanmış bir meşe ağacının gövdesinde bir saklanma yeri buldum, ölü çalıların arasından dışarı bakarak yataktan kalkmamalı mıydım diye düşünüyordum.

"Sonra onu gördüm, Gabriel. Karanlıktan çıkmak gibi değil, bir serap gibi odak noktasına *gelmişti*. Sanki hep oradaymış gibi ve sırf onun iradesiyle onu görebiliyormuşum gibi.

"Senin gibi uzundu. Soluk tenli ve uzun siyah saçları, gece rüzgârında en siyah ipek kumaşlar gibi dalgalanıyordu. Gözleri senin gibi griydi ve Tanrı'm, sanki kalbini göğsünden kesip çıkaracak *bıçaklar* gibi deliciydi. Ben sadece bir kızdım, ama yakışıklılığın ne olduğunu biliyordum ve bu adamın, insanların uğruna ölecekleri, hatta öldürecekleri bir yakışıklılığa sahip olduğunu anladım.

“O, gece gibi tamamen siyaha bürünmüştü. Bir gece lordu gibiydi. Onun *prensi* gibiydi. Hareket ettiğinde, sanki o da hareket ediyor gibiydi. Diz çöküp kediyi okşamak için eğildiğinde, kedi sırtını kamburlaştırarak ona hayranlıkla baktı. Gözlerini anneme dikip ayağa kalktı ve saraydaki soylu bir hanımefendiyeymişçesine derin bir reverans yaptı. Sesi o kadar sıcak ve derindi ki, beni titretti. Ve gördüğüm tüm yaratıklardan daha hoş olmasına rağmen, o solgun prens beni dehşete düşürdü.

"Sevgilim," dedi sanki bir meleğe konuşur gibi.

"*Canım,*" diye cevapladı kız*,* sanki bu kelimeyi söylemek ona acı veriyordu. "*Sen... farklı görünüyorsun.*

"*Sen tamamen aynı görünüyorsun.*

"İkisi de bu sözlere üzülmüş gibi görünüyordu ve bir an için o başka yere baktı. Ben sessizce, alçakça yaklaşarak bıçağı yumruğumda sıkıca tuttum. Bu adamın kim olduğunu bilmiyordum, ama annemle birbirlerine bakışlarından, aralarında daha derin bir şey olduğunu hissettim; şarap kadar karanlık ve çikolata kadar tatlı bir sır.

"*Teşekkürler,* dedi annem. *Çağırdığımda geldiğin için.*

"Keşke daha erken gelebilseydim. Ama San Yves'ten gelen yol her zamankinden daha tehlikeli. Günler ölümle karışmış durumda. Havada kan kokusu var, Auriél. Kan ve her şeyin sonu.

"'Hiçbir şeyi umursamıyorum, dedi annem. *Tek bir şeyi umursuyorum.*

"Sonra gözlerini indirdi, yüzünün portresini siyah perdeler gibi kapladı.

"Sen sadece bir kızdın, Auriél. Bana sonsuza kadar kaybettiğimi sandığım bir şey verdin ve bu beni sonsuza kadar değiştirdi. Ama senin verdiğini asla almamalıydım. O zaman onu almak yanlıştı. Şimdi geri almak ise iki kat yanlış olur.

"Ve o acımasızca ve soğuk bir şekilde güldü. *Seni kibirli aptal. Senden bahsetmiyorum.*

"Onun ruh hali birden bozuldu. Gururu incinmişti. Annem kendini toparladı, ellerini yumruk yaptı.

"'Oğlumuz ölüyor.

"Bu sözler bana çekiç darbesi gibi çarptı. Kalbim göğsümde parçalandı. Ama daha yakından baktığımda, çenesinin keskin hatlarına ve gözlerinin griliğine baktığımda, sonunda babamın Amélie'yi ve beni bu kadar çok sevdiği halde seni neden bu kadar dövdüğünü anladım, kardeşim. Kendi adım kadar emindim...

"Çocuğu büyütmek senin seçimin oldu. O senin *oğlun, Auriél. Bizim değil.* "Çenesini sıktı, başını kaldırdı. *Oğlum ölüyor. "O zaman bir rahip çağır.*

"Kilerimizden bir kadeh uzattı. *Onun hastalığını iyileştirebilirsin. Bir zamanlar benimkini iyileştirdiğin gibi.*

"O anda yüzünün yumuşadığını gördüm; aralarında tatlı bir anı vardı. Ama gölge geri döndü ve o tehlikeli gözleri kararttı. Kollarını kavuştururken, o siyah kediyi tekrar gördüm, yakınlarda oturmuş, solgun prens ağır ve soğuk bir sesle konuşurken annemi izliyordu.

"Eğer Yüce Tanrı onun ölmesini isterse, o zaman ölecektir.

"'Seni piç kurusu!' diye tükürdü annem. *O çocuğa olan aşkım yüzünden neler kaybettiğimi biliyor musun? Sen* hiçbir şey *kaybetmemişsin, şimdi de onu da kaybederken sessizce oturmamı mı söylüyorsun? Bunu kabul edemem!* Yüzü öfkeden çarpılmış bir şekilde yanan meşaleyi kaldırdı. *Bize borcun var!* Bana *borcun var!*

"O anda daha da dik durdu. Karanlık egemenliği ortaya çıktı. Annemin elindeki alev, etrafındaki gölgeler derinleşirken gözlerinde parladı.

Ölmekte olan ağaçlardaki kuşlar fısıldadı, karanlık etrafında daha da yoğunlaştı ve sesi demir ve taş gibiydi.

"Bize ne borçlu olduğumuzu söyleme. Biz sana, senin asla *bilemeyeceğin kadar çok şey verdik*
verdiğimizden fazlasını verdik.

"'Vermeyeceksen, ben alırım, lanet olsun sana! Annem hırladı ve meşaleyi sopa gibi sallayarak saldırdı. Ama serçe kanatları kadar hızlı olan o, alevi kenara itti ve annemin bileklerini yakaladı. Annem sanki bir heykel ile güreşiyor gibiydi, öfkeyle çırpınıp tekmeliyordu, saçları örgülerinden çözülmüştü, ama o solgun prens kıpırdamadan ve duygusuzca duruyordu.

"Dur, dedi ona.

"Annem yüzü kızarmış bir şekilde onunla bir süre daha mücadele etti. Sonra çöktü, öfkesi umutsuzluğa dönüştü ve dizlerinin üzerine çöktü. Annem gururlu bir kadındı. Hiçbir erkeğin kölesi değildi. Yine de ağzını açtığında, bir sonraki nefesini sadece yalvarmak için alacağını biliyordum.

"'Ver onu ona, diye bağırdım.

"Prens ve annem birbirlerine döndüler, prensin gözleri öfkeyle parlıyordu, anneminkiler ise korkuyla. Ben açıklığın kenarında duruyordum, bir elim bıçağımı sıkıca tutuyor, diğer elim ise o güzel siyah kedinin ensesini. Prensin o hayvana gerçekten değer verip vermediğini bilmiyordum, ama eğer senin kurtuluşun onun elindeyse, kardeşim, onun öfkesini göze almaya hazırdım. Seni o kadar çok seviyordum.

"Ne yardım edebileceğini bilmiyorum, dedim. *Ama ver...*

"Onun hareket ettiğini görmedim. Tek bildiğim, bir an o kedi benim merhametime kalmışken, bir sonraki an onun merhametine kalmış olduğumdu. Ölü bir ağaca çekilmiş, yüzü benimkine birkaç santim uzaklıkta, o kadar yakındı ki, teninin porselen gibi olduğunu, dişlerinin kurt dişi gibi keskin olduğunu görebiliyordum. *Çok* korkmuştum. Ama cehennem ateşine atılana kadar ne kadar parlak yandığımızı anlayamayız. *Küçük Dağ,* babam bana böyle derdi ve o gece, onun dediği gibi, *taştan* yapıldığımı anladım.

"Beni tutan elini bıçakladım, ama eti sertti ve bıçak onu sadece çizdi. Annem beni bırakması için bağırıyordu, ama o ona hiç aldırış etmedi, bunun yerine ona hediye ettiğim kesikten akan kan damlasına baktı. O anda onda açlık gördüm; o kadar yaşlı ve korkunç bir canavar ki, idrarımı tutamadım. Ve korkarak fısıldadım, oh, Tanrım, *çok* korkuyorum. Ama nedense, daha da öfkeliydim.

"Bırak beni, canavar.

"Ve o kelimenin onu vurduğunu gördüm, sanki o aç gözlerin arasına bir taş atmışım gibi. O anda kendini bizim gördüğümüz gibi gördü sanki—geceyi giyen, ölümlü kadınların uğruna öleceği bir prens değil,

Şeytan, korkmuş, işemeye boğulmuş bir kızı tutarken, annesi onun için yalvarıyordu.

“‘Yüce Tanrım… diye fısıldadı.

“Beni yere bıraktı, sanki kendi elleri değilmiş gibi ellerine baktı. Annem beni sıkıca tuttu ama gözlerim ona sabitlenmişti ve onun ağladığını görünce kalbim dondu, kirpiklerinde akan gözyaşları kanlıydı.

"*Beni affet, Mlle de León.*

"*Benim adım Castia,"* diye tükürdüm.

"Bana baktı, sesi kaybolmuş bir çocuk gibiydi. *Sen babanın adını taşıyorsun. Ama annenin kalbine sahipsin. O şarkının ne kadar şiddetli olduğunu unutmuştum.*

"Eğilerek, annemin düşürdüğü kadehi yerden aldı. Annem beni sıkıca tutarken, o bileğini ısırarak kadehi ağzına kadar doldurdu. Kadehi yere koyduğunda, gördüğüm o kayıp küçük çocuk yok olmuştu.

“‘Beni bir daha çağırma, Auriél. Kendi iyiliğin için. Ve çocuklarının iyiliği için. “‘Fırtına grisi gözleri bana baktı, derinliklerinde hala gizlenen canavar.

“‘Tüm kedilerin dokuz canı vardır derler, küçüğüm. Dişi aslanların da. O eğildi

kafasına. *Kalan sekizini nasıl harcayacağına dikkat et.*

"Kedi kükredi. "Gölgeler

dalgalandı.

“Ve şafak vakti bir rüya gibi, o da gitmişti.”

“Hikayem bittiğinde Gabriel ve ben çadırda oturduk, aramızdaki tek ses dışarıdan gelen fırtınanın uğultusuydu. Lanet olası piposundan derin bir nefes çekti, gümüş azizin lanetli kutsal ikramından kızarmış gözleri sonunda benimkilere doğru kaydı.

“‘Annem bana onun kanını mı içirdi?

“Ben başımı salladım. ‘Ve şafak vakti, sen sağlıklı ve sağlamdın. Bunun şeytani bir şey olduğunu biliyordum, ama annem kimseye söylemememi istedi. O zaman sana o şeyin oğlu olup olmadığını sordum ve cevap verirken gözlerinde keder gördüm. *O senin kardeşin. Önemli olan tek şey bu, Celene. Çelik paslanır. Buz erir. Hatta babanın sevdiği taş bile zamanla kum olur. Ama aile...*

"Sonra elimi o kadar sıkı sıktı ki canım acıdı. "*Aile*

sonsuza kadar sürer.

"Gabriel alevlerin ötesinden bana baktı. Dudaklarından dumanlar yükseliyordu.

"Sen hayatımı kurtardın."

“Omuzlarımı silktim, yıpranmış yüzüm neredeyse gülümsemeye çalışıyordu. ‘Her zaman, Aslanlar.’

"Başını eğdi, gözlerini ovuşturdu. Ve bizimkilere dokunduğumda, kanla ıslak olduğunu gördüm. Bazen kardeş olmak garip bir şey, günahkar. O kadar çok kin ve sevgi, nefret ve tarih var ki, şimdiki fırtınalar geçmişin durgun sularını hiç bozamıyor. Birlikte çocukluktan büyümek, tohumdan fidan olmak, yan yana olmak, çok önemli bir şey. Bu bağ demirden yapılmış bir bağ ve onu tamamen koparmak çok zor.

"Hayatım boyunca kim olduğunu merak ettim," diye iç geçirdi Gabriel. "Neden onu hiç tanımadım? Bazen benimle hiç ilgilenmemesinin sebebinin, benim varlığımdan haberi olmaması olduğunu düşünürdüm. Ama o biliyordu. Sadece umursamıyordu."

“Sonra, sanki kendine söylemek
istercesine başını salladı. “Tamam.
Bununla yaşayabilirim.”

"Bence umursuyordu. Bir parçası umursuyordu. Ama babanın birçok yönü vardı."

“Gabriel başını kaldırıp baktı. ‘Onu tanımadığını söylemiştin?’ “‘Tanımadım. Onu gerçekten tanıyan birini hayal bile edemiyorum. O, sayısız ruhun taşıyıcısıydı

Sayısız ruhun taşıyıcısıydı Gabriel. Bence baban bile onların nerede bittiğini ve onun nerede başladığını bilmiyordu. Çoğu gece acımasız ve soğuktu, ama diğer geceler odadaki en parlak ateş gibiydi. Annemin onu neden sevdiğini anlayarak uykuya dalardım, ama uyanınca yine öfkeli bir adamla karşılaşırdım. Binlerce yüzü, binlerce ruh hali vardı, kendini binlerce farklı yöne çekiyordu. Onu ayakta tutan tek şey inancıydı. Illia'nın öğretilerine, Esana'nın haçlı seferine, bir gün Kutsal Kase'nin bulunacağına, cennetin kapılarının açılacağına ve içinde taşıdığı tüm lanetli ruhların kurtulacağına olan sarsılmaz inancı.

“Kardeşimin gözleri benimkilere dikildi ve sonunda o fırtına grisi gözlerinde anlayışın doğduğunu gördük. ‘O gece anneme nereden geldiğini söylemiş. *San Yves.* Ve Laure seni öldürdükten sonra… onu aramaya gitmişsin.

"Ve onu buldum. Adı Wulfric'ti, Gabriel." "Babam..."

diye fısıldadı.

“Ben başımı salladım. ‘Baban benim öğretmenimdi.’”

X

SONRA

“GÜNEŞ doğmak üzereydi. Blackheart'ın sarayı toplanmıştı. Dior'un kalbi o kadar hızlı atıyordu ki, boğazından fırlayacak gibi görünüyordu.

Canavarlar, Reyne sessizce yanında dururken, ipek ve kadife giysiler içinde, eski karlar kadar beyaz olan Dior'un Bolluk Salonu'ndan geçmesini izliyordu. Nikita'nın lordları, yaklaşan savaştan önce son bir ziyafetle kendilerini tıka basa doyuruyorlardı, taze kanın demir ve bakır rengi havayı lekeliyordu. Ozanlar neşeli bir melodi çalıyordu ve iki yanık adam sarayın eğlencesi için dövüşüyordu — açlıktan ölen tutsaklar, peştamal giymiş, kör bıçaklarla birbirlerine saldırıyorlardı. Diğerleri tavandan asılmış, boğazları azizlerin bayram hediyeleri gibi kesilmiş, aşağıdaki hizmetçiler tarafından dolu kadehlere dökülüyordu.

Kiara tek başına bir duvara yaslanmıştı; bir zamanlar ona gürültülü, kanlı övgüler yağdıran arkadaşları tarafından dışlanmış Kurt Anne. Babasına bakarken alnında fırtına bulutları toplanmıştı, ama Nikita onu tamamen görmezden geldi, tüm dikkatini Dior'a vermişti. Kane, Draigann ve Alix'in yanında oturuyordu, Lilidh'in çocukları kendi aralarında fısıldaşıyor, kuzenlerinin aşağılanmasından zevk alıyorlardı. Lilidh ise her şeyin üzerinde tahtında uzanmış, kan kırmızısı ipek elbisesiyle, alnında keçi boynuzları kıvrılmış halde oturuyordu. Prens, metresinin yanında yatıyordu, kurt gibi buz mavisi gözleri, yaklaşan Prenses ve Kutsal Kase'ye sabitlenmişti.

"Dior ise, Heartless'tan gözlerini ayırmadı ve yaklaşırken dudaklarında utangaç bir gülümseme belirdi. Tüm dolandırıcı kurnazlığıyla aşık bir sevgili rolünü oynadı, ama kanatlarımızın altında çarpan kalp atışlarından, tek düşündüğünün plan olduğunu anladık; şansın yardımıyla bugün vuracağı ölümcül darbe. Gillian ve Morgana, aşağıdaki Mothermaid'in mezarından çıkan gümüş kılıçları görmekle yetindi, sonra da saldırı zamanını beklemek kaldı. Gabriel ona güveniyordu, Phoebe

ve yanlarında bütün bir ordu vardı. Ve kanla sarhoş olsalar da, bu canavarlar bir gün uykuya dalmak *zorundaydı*.

"Gilly, Morgana ve Leydi Arlynn her zamanki gibi Lilidh'in arkasında duruyorlardı, yeşil kadife brokar elbiseleriyle göz kamaştırıcıydılar. Declan ve Maeron, Nikita'nın yanık izleriyle kaplı, Blackheart'ın tahtının arkasında toplanmış bekliyorlardı. Hepsi onu özenle görmezden geliyor, rollerini mükemmel bir şekilde oynuyorlardı. Burada hata yapmak ölüm demekti ve bunu herkes biliyordu. Aaron, Nikita'nın sağında, siyah ipek ve solgun bir ihtişamla sarılmış olarak duruyordu. Dior ona baktığında, sanki gözyaşlarına boğulmak üzereymiş gibi kirpiklerinde kırmızı bir parıltı gördük. Ama kapitan, Dior ve Reyne tahtlara ulaşıp reverans yaptıklarında ifadesini taş gibi sert tuttu.

"Hanımım," diye mırıldandılar, başlarını eğerek. Ve Nikita'ya dönerek, "Kont Dyvok."

Lilidh, Reyne'ye öfkeyle baktı. "Her zamanki gibi geç kaldın, Solucan."

"Özür dilerim, hanımım," dedi Reyne, daha da eğilerek. "Affınızı rica ediyorum."

"İstediğin kadar yalvar. Seni dışarıdaki vahşilere yem etmek istiyorum." "Hata bendeydi, hanımım." Dior dizlerinin üzerine çöktü ve Lilidh'e bir şairin ilham perisine bakar gibi. "Sadece sizin için en iyi halimle görünmek istedim. *Tek* istediğim sizi memnun etmek."

“Lilidh'in öfkesi biraz olsun yatıştı, siyah gözleri Dior'un elbisesinde dolaştı. Arka planda, biri diğerini bıçakla yaralayıp siyah taşa kırmızı kan sıçratınca küçük bir sevinç çığlığı yükseldi. Kalpsiz, Reyne'ye bakarak tahtının oyulmuş kol dayanağını uzun pençesiyle tırmaladı.

"Sana affediyorum," diye homurdandı. "Tanrıya şükret ki bu gece seni parçalara ayırmaktan daha acil işlerimiz var."

"Teşekkürler, hanımım." Reyne zorlukla yutkundu, kalbi daha hızlı atıyordu. "Teşekkürler."

Prenses gölgelerin arasına geçti. Dior, Lilidh'in sağ tarafına diz çöktü ve kavga eden kölelerin oluşturduğu denizi seyretti. Güneşin doğmasına sadece bir saat kalmıştı ve Nikita'nın kan lordlarının bildiği kadarıyla, Kara Aslan ve İskoçyalıları da onunla birlikte gelecekti. Priori'nin onlar için düzenlediği ziyafete rağmen, her yüzünde gerginlik, her bakışta tedirginlik görebiliyorduk. Nikita hariç, o kardeşine bakarken dudakları kıvrılmıştı.

"Kız kardeşin, evcil hayvanının beceriksizliklerine fazla müsamahakarsın," diye mırıldandı. "Bence ona fazla bağlandın. Onu vermek zorunda kaldığında ne yapacaksın?"

"Priori'nin iradesine itaat edeceğim," diye cevapladı Kalpsiz, kardeşinin bakışlarından özenle kaçınarak. "Ve bu hazineyi elinden kaçıran aynı aptalı lanetleyeceğim."

Nikita gülerek kan dolu kadehinden bir yudum aldı. "Hâlâ bana karşı geliyorsun."

"Sana karşı gelmiyorum," diye mırıldandı Lilidh, sesi alçak, yüzü sakin. "Sadece, hazinelerimizi Voss'a teslim etmeden bu günü atlatabileceğimizi söylüyorum."

"Yılların askeri tecrübesi mi seni bu sonuca götürdü?" "*Sağduyum* beni bu sonuca götürdü," diye tısladı. "En azından

en azından Kurtlar Körfezi'ni kontrol ediyoruz. Draigann'ın filosu aşağıda bekliyor." Hala Alix ve Kane ile sohbet eden evlatlık oğluna başını salladı. "O kadar korkma kardeşim, bu lanet olası işi bırakabiliriz..."

"Korkmak mı?"

“Blackheart ayağa kalkarken sarayda yumuşak bir mırıldanma yayıldı.

"*KORKU* MU*?*"

"Ozanlar sessizleşti, savaşan köleler hareketsiz kaldı, Nikita'nın kükremesinin yankıları duvarlarda yankılanırken salona korkunç bir sessizlik çöktü.

"Bana korkmamı mı söylüyorsun?" diye tükürdü, kardeşine öfkeyle bakarak. "Fethetmek için *kanımızı döktüğümüz* şehirden kuyruğumuzu kıstırıp kaçmamızı mı öneriyorsun? Biz Dyvok'uz! Bir avuç pireli Highland köpeğinin havlamasına boyun eğmeyiz!"

"Elbette haklısın, Priori," dedi Lilidh, hala gözlerine bakmadan. "Bunun yerine San Michon'un Kutsal Kasesini Fabién Voss ve onun yılan kızlarına vermeliyiz, üçü de fırsatını bulur *bulmaz* dişlerini boğazına geçirecekler."

“‘Oh, *ne* kadar da ileri görüşlüsün, Lilidh,’ Nikita alaycı bir reverans yaparak homurdandı. ‘Sıkıcı Nikita’dan çok daha ileri. *Böyle* bilgili, bilge bir kardeşe sahip olduğumuz için ne kadar şanslıyız.’

Nikita, köle kılıçlarına dönerek parmağını onların sırasına doğru uzattı.

"Sen. Buraya gel."

“İşaret ettiği kişi Maeron'du. Genç Gillian'ın sevgilisi. Genç şövalyenin şerefine, gözünü bile kırpmadı, çekinmedi, efendisine hayran gözlerle bakarak ileri adım attı ve siyah çelik zırhına yumruğunu vurdu.

"Efendim," dedi.

"Kılıcını çek."

“Delikanlı itaat etti, çelik kirişlere keskin bir ses çıkardı. Salonun içindeki herkes bu dramayı izliyordu, Dior'un kalbi hızla atıyordu ve Reyne'ye bir bakış attı.

Reyne'ye bir bakış attı. Lilidh'in tahtının arkasında toplanan kılıçlı kadınlara dönerek Nikita, Gillian'ı çağırdı.

"Buraya gel, çocuk," diye gülümsedi.

"Şimdi." Leydi Gillian, tarihçi Lilidh'e bağlıydı, kardeşine değil. Ve itaatsizliğin tehlikesine rağmen, hizmetçi hanımına sorgulayan bir bakış attı. Lilidh, bu antikalardan ve başka bir öfke patlamasından bıkmış gibi, burnunun köprüsünü sıktı.

"Senin oyunun nedir, Nikita?"

"Evet, evet, oyun de, öyle de," diye gülümsedi ve Dior'u işaret etti. "Nikita bu aptalca numaralar için bu kadar pahalıya mal olacaksa, en azından onu eğlendirmeli." Gillian'a tekrar öfkeyle baktı, siyah gözleri alev alev yanıyordu. "*BURAYA GEL*."

"Kara Kalp'in Kırbacı taşta çınladı ve genç kılıçlı kadın itaat etti, kürsüden inerek Nikita ve nişanlısının önüne durdu. Morgana, çillerinin altında solgunlaşan ablasını izledi. Gillian'ın nefesi hızlanmıştı, göz bebekleri sevgilisinin gözlerine bakarken büyümüştü. Ve sanki akşam yemeğinden sonra bir kadeh porto şarabı sipariş eder gibi, Nikita basit bir emir verdi.

"Onu öldür."

"O an sonsuzluk gibi geldi. Dior'un kalbi dondu, Lilidh'in maiyeti nefesini tuttu. O genç adamın aklından neler geçtiğini ancak Tanrı bilebilir. Sevdiği kızın gözlerine bakıp, emre itaatsizlik ederse her şeyin kaybedileceğini bilmek... Sadece onu değil, tüm komployu ve komplo ortaklarını da. Ama Kutsal Kase'nin kanı yaralıları iyileştirme gücüne sahipti ve Nikita bunun sadece bir oyun olduğunu söylemişti...

"Yalvaran gözlerle Gillian hafifçe başını salladı ve sevgilisine vurmasını, Tanrı aşkına *vurmasını* işaret etti. Yüzü tamamen kanı çekmiş olan Maeron, herhangi bir köle gibi efendisine itaat etti ve nişanlısının vücuduna kılıcını sapladı, kızın küçük kız kardeşi çığlık atıyordu.

"Gilly!"

"*SESSIZ OL*," diye bağırdı Lilidh, omzunun üzerinden ters ters bakarak.

Morgana, kız kardeşinin dizlerinin üzerine çökerek solduğunu izledi. Sevgilisi onu öldürmek için vurmamıştı; sonuçta emir almamıştı. Bunun yerine, acının daha şiddetli ama tehlikenin daha az olduğu Gillian'ın karnına bıçağını sapladı. Acı içinde nefes nefese, Gillian kızıl ellerini karnına bastırırken sevgilisi bıçağını çıkardı.

“Dior onu iyileştirmek için yaklaşırken Nikita'nın gözleri ona takıldı.

“‘Sana kıpırdama demiştim, kızım.

"Grail, derisinin altında nabzı hızla atan Gillian'a baktı. "Affet beni,

Laerd, sandım ki..."

"Korkma, korkma," Nikita gülümsedi ve onu eliyle uzaklaştırdı. "Zamanı gelecek, çocuk. Sen," dedi, köle kılıçlarına dönerek Declan'ı işaret etti. "Buraya gel."

“Genç şövalye, titrek kardeşinin yanına doğru ilerledi ve göğsüne yumruğunu vurdu. Maeron hayalet gibi solgundu, gözleri az önce bıçakladığı sevgilisine kilitlenmişti, kanı yavaşça botlarına doğru akıyordu.

"Kara Kalp, Declan'dan Maeron'a baktı. 'Bu senin kardeşin, değil mi? "Evet,

efendim."

"İyi, iyi," Nikita gülümsedi ve ikisinin arasında elini salladı. "Onu öldür."

“Çocuklar birbirlerine baktılar, gözleri kocaman ve soğuktu, bir an sonsuzluk kadar uzun sürdü. Burada bir çatışma vardı, Tarihçi, kesin ve gerçek, çünkü Nikita'nın tüm muhafızları ağır göğüs zırhları ve üç kat zırhlı gömlekler giyiyordu. Bir köle bile uzun kılıcı zırhlı çeliğe saplamak için zorlanırdı ve genç Declan kardeşinin kolunun altından veya boğazından zırhını delebilir, ancak bu, karnına saplanan bir kılıçtan *çok* daha hızlı bir ölüm anlamına gelirdi.

"Declan efendisine baktı. 'Zırhı, efendim...'

"Buraya gel, sana yardım edeyim," dedi Nikita, Maeron'a bakarak nazikçe gülümsedi. "Dizlerinin üzerine çök, evlat."

"Evet, efendim."

“Gözleri hala kardeşinin üzerinde olan Maeron, taşın üzerine çöktü. Blackheart'ın tüm sarayı o kadar sessiz kalmıştı ki, yılanın uluduğu rüzgarda uzaktaki boruların şarkısını duyabildiğimize yemin edebilirim. Kanatlarımızın derisine çarpan çılgın vuruşlarını görmezden gelen Dior, parmaklarını çaresiz yumruklar haline getirerek öne çıktı. Ama Nikita başını avcı gibi kaldırdı ve sesi havayı kırbaçladı.

“KAL.”

"O, sanki ona itaatsizlik etmesini cesaretlendirircesine

uyarıcı bir şekilde parmağını kaldırdı. "Kal," diye

tekrarladı, bu kez daha yumuşak bir sesle.

“Zavallı Declan'ı karar verme ıstırabından kurtaran Dior'un müdahalesiydi; kardeşi kılıcını yakaladı ve ucunu omuz ile boyun birleşimine bastırdı. Gözleri kilitlendi, Maeron başını salladı ve

Dior'a sessiz bir yalvarışla baktı. Sonra dişlerini sıktı, kılıcı kendi etine sapladı ve kardeşinin kılıcı sonuna kadar sokmasına yardım etti.

“Declan nefes almakta zorlanıyordu, kılıcını çekince kusmak üzereydi. Kardeşinin kanı fışkırarak Maeron'un cildine ritmik bir şekilde sıçradı ve genç şövalye Nikita'nın ayaklarının dibinde can çekişmeye başladı. Gillian inleyerek kanlı elini sevgilisine uzattı, onu fışkıran yarasına bastırdı ve önce Dior'a, sonra Lilidh'e baktı.

"M-Hanım?"

"Bu ne saçmalık, Nikita?" diye sordu Lilidh. "Savaşın arifesinde bu kadar kılıcı israf edecek kadar çok mu var?"

"Korkma, korkma," diye gülümsedi. "Senin dediğin gibi, bir oyun. Yakında bitecek." Sonra Dior'a baktı, siyah gözleri parıldıyordu, sanki ona hareket etmesini meydan okurcasına.

Ama Grail, sanki onun gücünün etkisi altında kalmış gibi hareketsiz kaldı ve sadece dişlerini sıkarak konuştu.

"Laerd'im..."

“SESSIZ OL,” Nikita sertçe bağırdı, şimdi Morgana'ya bakarak. “Sen. Buraya gel.”

“Kılıçlı kadın ile eski savaşçı arasında kan bağı yoktu; sadece duvarlardan damlayan korku vardı. Ama Reyne'ye bakarak, genç Morgana itaat etti, titreyerek Laerd Dyvok'un önüne çıktı ve reverans yaptı. Dior artık ter içindeydi, nabzı hızlanmıştı. Aaron'a baktı, ama kaptan onun gözlerinden kaçtı, çenesi sıkı sıkıya kapalıydı, saçları ölmekte olan ışıkta altın rengi parlıyordu.

Nikita, Declan'ın kılıcını çocuğun uyuşmuş ellerinden aldı ve nişanlısına uzattı.

“Onu öldür.”

Morgana'nın yüzü soldu ve Lilidh'e döndü.

'Hanımım...' "Ona bakma!" Nikita bağırdı. "*Bana bak!*"

Morgana itaat etti, kanlı kılıcın kabzası beyazlamıştı. O anda gözlerinde çılgın bir olasılığın parıltısı gördük, *"Ya eğer?"* sorusu kılıçlı hizmetçinin zihninde kısa bir an için belirdi, sonra aklı yerine geldi; prensesine, kız kardeşine, yüzyılların kanıyla ıslanmış bu canavarı vurup başarısız olursa her şeyin mahvolacağına dair korku.

"Kardeşim," diye iç geçirdi Lilidh, tamamen çaresiz. "Bu çılgınlıkta bir mantık var mı?"

"Bir *ders* var."

"Ne dersin? Kanla kaplı zeminlerde mi?"

"Beni dinle." Kara Kalp, elini kalbine koyarak derin bir reverans yaptı. "Bana böyle hediyeler, *böyle* içgörüler, *böyle* öğütler verdin, tatlı kardeşim. Sana çok şey borçlu olan zayıf kardeşine bir hediye daha ne olabilir ki?" Morgana'yı işaret etti, gülümsemesinin köşelerinde dişleri parlıyordu. "Lütfen, kanlı hizmetkarının bana itaat etmesini emret. Bu bir oyun, kardeşim, hepsi bir oyun."

“Lilidh dudaklarını sıktı, bir pençesini çenesinin üzerinde gezdirdi. Morgana donakalmıştı, korku dolu bakışları sevgilisi, prensesi ve hanımı arasında gidip geliyordu. Reyne'nin yüzü hayalet gibi bembeyazdı, gözlerinde acı dolu bir ışıltı vardı. Dior kırık bir ayna gibi asılı duruyordu, her yeri titriyordu, kanatlarımız da onun derisi gibi titriyordu. Nikita'nın burada ne tür bir eğlence peşinde olduğunu bilmiyorduk, ama tesadüfen komplonun dört üyesini yakalamış olması...

"Onun emirlerini yerine getir, çocuk," dedi Lilidh.

Nikita, Morgana'ya tilki gibi gülümsedi ve Declan'ı işaret

etti. "Onu öldür."

Morgana itaat etti ve sevgilisine kılıcını sapladı. Declan kendini yana çevirmiş, göğsünün ön ve arka kısmındaki zırhın boşluğunu ortaya çıkarmıştı ve kılıç zincir zırhı delip karnına saplandı. Morgana'nın yüzü buruştu, Declan kardeşinin yanındaki taşa yığılırken nefes nefese kalmıştı, kırmızı kan taşların üzerine fışkırarak çatlaklarda birikiyordu. Nikita solgun elini Morgana'nın omzuna koydu ve elinden kanlı kılıcı aldı.

"İyi, çocuğum," diye fısıldadı. "Çok iyi."

"Ve bir hırıltıyla kızı odanın öbür ucuna fırlattı.

Morgana duvara çarparak çığlık attı, ıslak bir *ÇAT sesiyle* kan taşların üzerine sıçradı. Reyne kızının adını haykırdı, Leydi Arlynn prensesinin elini tuttu, mavi gözleri Nikita'ya kilitlendi. Göz açıp kapayıncaya kadar Blackheart Dior'un yanına fırladı, yüzü artık onunkinden birkaç santim uzaktaydı, gözleri gece karası, dudakları kan kırmızısı ve dişleri inci beyazıydı.

"Bize hediye edecek sözlerin var mı?"

Dior çenesini sıktı, zorlukla yuttu. Konuşmak, hatta *hareket etmek* bile Nikita'nın yeteneklerinin üzerinde hiçbir etkisi olmadığını göstermek anlamına gelirdi. Ama burada uysal ve sessizce durmak...

“‘Hayır? Hiçbir şey söylemeyecek misin?’

“Dior, Nikita'nın gözlerine baktı, dilini tutmak için çenesini sıkarken dişleri gıcırdadı. Bakışlarında karanlığı, sayısız cinayeti, sonsuz düzlükteki isimsiz mezarları görebiliyorduk. Bir krallığı yok eden ve şimdi onun kralı olarak oturan bir canavar. Nikita, kanlı kılıcı Dior'un ellerine bastırdı, dudakları onun dudaklarına değecek kadar yaklaştı.

"O zaman oynamaya devam edelim, çocuk."

“Podyuma döndü, uyluğunu okşayarak ıslık çaldı.

“‘Solucan. Buraya gel.’

Lilidh iç geçirdi. "Nikita..."

"Korkma, korkma. Bu oyun bitmek üzere."

Reyne'nin gözleri Dior'un gözlerine sabitlenmişti, çenesi kaskatı kesilmişti. Nikita'nın tüm saray halkı onu izlerken, kanlı taşların üzerinden geçti, aç gözleri sönmek üzere olan bir ateşin közleri gibi parıldıyordu. Gillian, Declan ve Maeron genişleyen bir kan gölünün içinde yatıyordu, kan ve parçalanmış bağırsak kokusu havayı kaplamıştı. Morgana, atıldığı yerde hareketsiz yatıyordu, hizmetçinin ölü mü diri mi olduğu anlaşılamıyordu. Nikita, prensesin çenesinin altına bir pençesini geçirdi ve o soğuk, cansız gözlere baktı.

"Ona bak."

Reyne itaat etti, bakışları Dior'a düştü, ne bir gözyaşı ne de bir titreme vardı. Prenses á Maergenn, kendisine söyleneni yaptı — itaat etmek değil, bu yalana güvenen diğerlerini korumak, umudun ipi ne kadar ince olursa olsun. Grail tekrar Aaron'a baktı, gözlerinde acı ve kanlı gözyaşları birikmişti. Bakışları ona sessizce yalvarıyordu, ama kaptan başını salladı.

"BANA BAK, KIZIM."

Dior, Reyne'nin omzunun üzerinden Nikita'ya döndü. Kara Kalp'in yanağı prensesin yanağına yapışmıştı, gözleri yıldızların arasındaki karanlık kadar derindi.

"Onun annesini ölmeden önce çığlık attırdım." Nikita, Reyne'nin yanağına keskin pençesini geçirdi, derisini çizmeyecek kadar nazikti. "Ama en azından güçlü Dokuz Kılıçlılar savaşırken öldü. Bunu ise bir tahıl silosunda bir solucan gibi korkarak bulduk. Bu yüzden ona bu ismi verdik."

Nikita, Reyne'nin omuzlarına nazik ama amansız bir baskı uygulayarak onu Grail'in önüne diz çöktürdü. Vampir, kızla birlikte yere çöktü, Dior'un elindeki kanlı kılıcı kaldırdı ve ucunu Reyne'nin göğsüne dayadı. Dior hala rolünü oynuyordu, sanki Nikita'nın gücü altında gibi itaat ediyor, konuşmuyor, kıpırdamıyordu.

"Ve şimdi bu solucan dizlerinin üzerinde

ölecek." Siyah gözler Grail'in gözlerine doğru

parladı. "Eğer itirazın yoksa?"

"Prens ayağa kalkmıştı, Contessa 'Nikita, yeter! Onu kırbaçlayarak susturduğun için konuşamaz!

sessizliğe mahkum ettiysen konuşamaz!

"Kara Kalp bir kaşını kaldırdı, hala Dior'u izliyordu. "Hiçbir şey yok mu?"

"Grail taş gibi hareketsiz durdu, elinde kılıcı hazırdı.

"*ONU ÖLDÜR*."

Dior kılıcı geri çekti, bıçağı vuruş için serbest avucunda sabit tuttu, gözleri Reyne'nin gözlerine sabitlendi. Lilidh tekrar bağırdı, *'Nikita*!' Prens dişlerini göstererek hırladı, ama Kara Kalp sadece kız kardeşine bir bakış attı ve gülümsedi.

"Ve o anda, Dior saldırdı.

"Artık bunun onun için bir oyun *olduğunu* biliyorduk ve o da bunu biliyordu - bir canavarın zihninde hayal edilen başka bir işkence. Komplo bir şekilde bozulmuştu. Tüm umutlar artık küle dönmüştü, tüm dualar cevapsız kalmıştı, belki bu son, çaresiz dua hariç. Ve böylece, avucunu kılıcın keskin kenarına sürükleyerek, Grail kılıcı kutsal kanıyla ıslattı ve Nikita'nın çarpık kalbine sapladı.

Nikita, sinekler kadar hızlı bir hareketle kılıcı elinden fırlattı, Dior öfke ve acı içinde çığlık atarak bileğini tuttu. Kanlı kılıç yere çarptığında bir ses çıkardı ve Nikita bir yılan gibi ayağa kalktı, Dior'un boğazını yakaladı ve onu taştan çekip aldı. Saray halkı ayağa kalkarak bağırmaya başladı, Reyne düşen kılıcı kapmak için atıldı, ama Nikita hiç zorlanmadan prensesi tekmeledi. Reyne, paçavra ve dolgu malzemesi gibi uçarak kürsüye çarptı ve kafatası taşa çarparak parçalandı. Dior nefretle çığlık attı, Blackheart'ın elinde çırpınırken, Prens öfkesini homurdanarak Lilidh ayağa kalkıp kükredi.

"Nikita, *dur*!"

Dior, kanayan eliyle eski savaşçının bileğini yakaladı ve Nikita acı içinde bağırarak onu bıraktı, kendi eli parlak alevler içinde kaldı. Kutsal Kase yere *çarptı,* Blackheart kükredi ve Faenwatch'ın hanımı, Leydi Reyne'nin ev halkının başı olan Arlynn eğilerek Dior'un kanıyla ıslanmış kılıcı kaparak yerden aldı. O yaşlı kılıç ustası, bu canavarlara teslim olmanın utancını uzun süredir çekiyordu, hizmet etmek için kutsal yemin ettiği Prenses'i aşağılamak zorunda kalmıştı. Ve Nikita'nın kalbine kılıcı saplarken, öfkesinin her damlası çığlığında yankılandı. Ancak yaşlı hizmetçinin görünüşü birçok erkeği utandırsa da, ne yazık ki düşmanı sıradan bir adam değildi.

"Nikita, Arlynn'in bileğini tuttuğunda, bileği bir kuş yavrusunun kemikleri gibi kırıldı. Nikita, yanan elini Arlynn'in kaburgalarının arasına saplayarak, göğsünün içindeki derisinin üzerindeki ateşi söndürdü. Laerd Brann, korkunç bir öfkeyle bağırdı ve yaşlı asker, elinde çıplak çelikle gelininin savunmasına koştu. Ama Aaron o anda saldırdı, Brann ile sevgili efendisinin arasına girdi ve büyük kılıcıyla yaşlı laerd'i ikiye böldü. Nikita, Arlynn'in kalbini yerinden söküp çıkardığında kan fışkırdı ve kılıçlı kadın neredeyse ikiye bölündü. Siyah eli kırmızıya bulanmış olan ancien, Dior'a döndü.

"Kutsal Kase, Reyne'nin yanına sürünerek, prensesin kırık kafatasına kanlı ellerini bastırdı ve kutsal kanını kızın balmumu gibi yüzüne bulaştırdı.

Cildi. Gözleri onun gözlerine kilitlenmiş, Nikita Declan'ın kafasına bastırdı ve onu bir su tulumu gibi patlattı, beyni taş döşemelere sıçradı. Dior, Maeron'a ve Gillian'a da aynısını yaparken çığlık attı, boğazı yırtıldı ve kanadı, ona *domuz*, *hayvan*, *piç*, *canavar* diye bağırdı. Botları kırmızıya boyanmış Nikita, yanmış eli pençe gibi kıvrılmış, boğazına uzanarak ona doğru ilerledi.

"Beyaz bir parıltı ve düşük bir hırıltıyla, Prince Grail'in savunmasına geldi, ikisinin arasına girip Nikita'nın uzattığı eline saldırdı. Blackheart bir saniye geri çekildi, bir saniye sonra ileri atıldı. Canavarı ensesinden yakaladı, gökyüzüne doğru kaldırdı, pençelerini kurtun hırlayan yüzüne doğrulttu.

"Seni annene göndereyim mi, küçük prens? Yoksa diğer gözünü de alayım mı?"

"NIKITA, DUR!" Lilidh kükredi.

Kont Dyvok gözlerini kız kardeşine çevirdi, odadaki herkes sessizleşti. Prensi bir kenara attı, kurt taşa çarparak kaygan kanın içinde kaydı ve havladı. Kara Kalp ve Kalpsiz birbirlerine baktılar, Nikita'nın alaycı gülümsemesi kırmızıya boyanmıştı.

“‘Bana aptal mı diyorsun, kardeşim? Beni kör mü sanıyorsun? Bana *çocuk* mu konuşuyorsun? Oysa sen o kadar körsün ki, göğsünde kıvrılmış yılan yuvasını göremiyorsun.

"Ne yuvası? Ne deliliğinden bahsediyorsun?"

"Hainlik," diye tükürdü. "İhanet. Buradaki tüm bu bağlanmamışlar, kırmızı zincirleri bu veledin lanetli kanıyla kırıldı."

“Lilidh'in siyah gözleri kısıldı ve şimdi Dior'a baktı.

“‘Seni öldürmek istedi, Lilidh,’ dedi Nikita. ‘Ve beni de senin yanında. İkimiz yataklarımızda yakıldık. Tanrılar, *böcekler* tarafından yok edildik.’

“‘Nasıl b-bildin?’ Dior vampire bakarak tısladı. ‘Nasıl b-bilebildin?’

“‘Hazine mi?’

Nikita'nın sesi kirişlerde yankılandı, Dior'un gözlerine bakarken dudakları hafifçe kıvrıldı.

“‘Buraya gel, sevgilim.’

“Uzun, güzel bir elbise giymiş bir figür, hizmetkarların kapısından sessiz salona adım attı. Canavarların ve yayılan kan gölünün içinden yürüdü, tırnaklarının altında kurumuş kan ve ayakkabılarına sıçrayan kanla, hayran bakışlarını efendisine dikti. Dior'un gözleri yaşlarla doldu ve fısıldadı.

“Isla…”

“Kız Nikita'nın yanına yürüdü ve vampir, yanağını okşayarak gülümsedi. Isla'nın kollarında bir bez yığını vardı, Dior'un kalbi, onun yatağındaki kürkleri tanıdığımızda hızla çarpmaya başladı. Kız bezleri açarak demir testereyi yere attı. Metal taşa çarpma sesi, dışarıdaki gök gürültüsüyle birlikte havayı yırttı. Kız, Dior'a, yukarıdaki fırtına kadar soğuk ve vahşi gözlerle baktı.

"Ama biz seni *kurtardık*," diye fısıldadı Dior, dehşet içinde. "Seni *özgür* bıraktım." "Neyden?" diye sordu kız, şaşkın. "Aşk mı?"

Nikita gülümsedi, Isla'nın arkasında durup onu karanlık kollarının arasına aldı, kız boynuna soğuk öpücükler serpiştirirken titriyordu. "Aveléne'nin bu kadar ucuza satın alındığını nasıl düşünürsün, M^lle^Lachance? O muhafızları öldüren ve gece yarısı kapıları açan kimdi sence? Her zaman sadık ve dürüst olan benim hazinem. Dún Cuinn'in düşüşünde tanıştığımız o geceden beri sadık, diğerleriyle birlikte ölmek yerine hizmet etmeyi seçti."

Dior, Isla'nın gözlerine baktı. Nikita onun boynunu öperken kızın cildinde hissedilen karıncalanma, Nikita'nın kucaklamasını derinleştirdikçe nefesinin titremesi. Ve sonunda anladık.

"*Bazıları isteyerek katılır. Güç hırsı ya da kalplerindeki karanlık yüzünden.*

‘‘Diğerleri ise sonsuza kadar yaşayacaklarını sanan aptallardır.

"Ben onunum," dedi Isla. "*Her zaman* onun oldum."

“‘Senin sonsuz mutluluğun.’ Dior başını salladı, gözyaşları yanaklarından süzülüyordu. *‘O*.’

“Kız gülümsedi ve parmaklarını Blackheart'ın saçlarının arasına geçirdi.

“Birlikte olacağız. Sonsuza kadar. Şimdi bana ödülümü verecek, tıpkı

'

"Sen *aptal,*" diye tısladı Dior. "Öyle olmaz. O öyle yapamaz..."

Isla acımasız ve hızlı bir şekilde saldırdı ve Dior'un yüzüne acımasız bir tekme attı. Nikita güldü ve kızı kollarının arasına alıp yanağına öperek fısıldadı.

"*Sakin ol,* hazinem, sakin ol. Sonsuz Kral'ın ödülünü sağ salim tutmalıyız ve..."

"Bir boru sesi geceyi yırttı, uzak, zayıf, fırtınanın uğultusu altında neredeyse duyulmayacak kadar. Ama Nikita dinlemek için başını eğdiğinde, bir ses daha katıldı, daha yüksek, şimdi bir tane daha. Dún, alarm şarkısıyla çınladı, kanlı ve

kırık taşlarda yankılandı. Dyvok sarayı birbirlerine bakarak fısıldaşmaya ve mırıldanmaya başladı, hepsi bu şarkının anlamını biliyordu.

"Kara Aslan geliyordu, Highlanders'ları da onunla birlikte, ve cehennem başlarına yağmak üzereydi. Kanla sarhoş olsalar da, boyunlarında parıldayan altın şişeler olsa da, büyük salonda korku hala yoğun bir şekilde hissediliyordu. Gümüş, ateş ve duskdancer pençeleri... Her türlü son yakında o duvarların ötesinden Blackheart'ın sarayındaki akrabalarına doğru gelecekti. Ve gecenin sonunda, sadakat için sonsuzluk oldukça büyük bir risk.

"Beni dinleyin!"

Nikita'nın haykırışı kirişlerde yankılandı ve salona sessizlik çöktü.

“Çocuklarım! Efendilerim!” Kara Kalp, kanlı parmağını gökyüzüne doğru kaldırdı. “Ölüm Meleği, başlarımızın hemen üzerinde asılı duruyor! Ve Mahné’nin sağ elinde, Korku Meleği karanlık kanatlarını açmış! Tıpkı senin gibi, ben de Phaedra’nın kanatlarının rüzgarda çırpınışını duyuyorum ve bak, sana söylüyorum, gülümsüyorum! Çünkü bu korkunç kardeşlerin bugün buraya tanıklık etmeye gelmesi gerekir! Kuzu kurtun dişlerinden korkmaz mı? İnek kasap bıçakları karşısında titremez mi? Ve şu anda kapımızın önündeki çamurda toplananlar ne ki, *hayvanlardan* başka*? Sığır* mı? Domuzlar ve melezler, koyunlar ve köpekler, biz ölümsüzlere ölümcül dillerle havlamaya cesaret edenler?

"Mahkeme salonunda onaylayan homurtular yükseldi, birkaç kişi başını salladı. "Bu krallık bizim!" diye bağırdı Nikita. "Kan ve fetihlerle kazındı! Bu topraklara, bu geceye, doğduğumuz gibi hükmediyoruz! Dışarıdaki köpeklerin havlamasına aldırma, çünkü biz güçlüyüz! Ve bugün surlarımızın önüne çıkmaya cesaret edenler? Onlar *zayıflar*!’

Nikita, tahtının arkasından Epitaph'ı aldı ve gökyüzüne doğru kaldırdı. "Biz avcıyız! Onlar ise av!"

"Açlık mırıldanmaları akrabalar arasında yayıldı, dişler ortaya çıktı, gözler kısıldı. "Bizler güçlü Tolyev'in torunlarıyız! Zaferlerimiz sözlerle değil*, eylemlerle* ölçülür ve sana yemin ederim ki, damarlarımdaki son damla kanla, bugünkü eylemlerin, fethedilenlerin ağıtlarında sonsuza dek yankılanacak!

Altın şişeyi diş kolyesinden koparıp kaldırdı ve kadeh kaldırdı.

"Santé! Vahşi!"

"Santé!" diye bağırdı, yüz şişe cevap olarak havaya kaldırıldı. "*Dyvok!*"

“Bağırışlar kirişlerde yankılandı, kılıçların çarpışması, sonsuza dek serbest bırakılmış öfke. Nikita şişenin içindekileri bir yudumda içti, kırmızı elini dudaklarına sürerek bir kez daha Prens'e baktı. Kurt, mavi gözleri parlayarak, onu attığı kanlı yerden kendini kaldırıyordu.

“‘Onlara senin için iyi geceler öpücüğü vereceğim, küçük melez.’

Nikita soğuk dudaklarını Isla'nın dudaklarına bastırdı, kız ona sonsuza dek gülümsüyordu. Kırık ama hala nefes alan Dior ve Reyne'nin cesetlerini işaret ederek, "Bu ikisini aşağı götür ve sıkı kilitle. Sonsuz Kral ödülünü alacak ve Prenses hala işe yarayabilir. Kiara," diye seslendi, kızına dönerek, "Benim altın kızım," diye gülümsedi, Aaron'a bakarak. "Lordlarım ve leydilerim!" diye bağırdı, şimdi sarayına dönerek. "Kılıçlarınızı çekin ve kalplerinizi çelik gibi sertleştirin! Bugün Moonsthrone'un kanını içeceğiz!"

Epitaph'ı kaldırdı, haykırışları duvarlarda
yankılandı. "Eylemler, sözler değil!"

Vampirler kükredi ve saray halkı bir ağızdan duvarların yönüne hücum etti, katliam başlamak üzereydi. Aaron efendisine eğildi, Kiara alaycı bir gülümsemeyle Nikita'ya yorgun bir gülümseme attı ve ona bir öpücük gönderdi. Bolluk Salonu'ndaki herkes fırtınanın içine dalarken, Lilidh tahtların arasındaki katliamın ortasında durmuş, kardeşinin sırtına bıçak gibi bakarak tıslıyordu.

"Kont Dyvok, ağabeyinden ne istiyor?"

Nikita dönerek, zamansız, heybetli bir şekilde, yavaşça kürsüye çıkarak kız kardeşinin üzerine eğildi. Gözleri buluştu, siyah, dipsiz ve yaşlanmamış, aralarında bin yıldan fazla bir zaman vardı. O kadar zaman içinde birlikte neler gördüklerini ve neler yaptıklarını kim bilebilirdi ki? Bu ölmekte olan dünyada hâlâ hayatta olan en yaşlı iki Dyvok. Prens yumuşak bir hırıltıyla izlerken, Nikita elini kaldırıp Lilidh'in solgun yanağından bir damla kanı sildi.

"Yaklaşan savaş için kutsamanı istiyor musun?" diye sordu yumuşak bir sesle.

Lilidh buna gözlerini kırptı, sessiz kaldı. Nikita kız kardeşinin elini kaldırdı, yakut dudaklarını onun solgun parmak eklemlerine bastırdı, dudaklarının kenarlarında alaycı bir gülümseme belirdi.

"Senin affın için mi? Seni hala seven, küstah ve kaba kardeşin için mi?"

“O anda yumuşadı; kışın dondurucu soğuğunda ilk yaz esintisi gibi.

“‘Tabii ki affederim...’

"Ve senin anlayışın," diye keserek, sesi yumuşak ve ölümcül bir tona büründü, "Nikita'nın neden burada Priori olduğu ve Lilidh'in neden onun gölgesinde yaşamak zorunda olduğu."

“Lilidh'in gözleri tekrar sertleşti, kış bir kez daha geri döndü. Nikita daha da geniş bir gülümsemeyle

"Şimdi senin tahtını güvence altına almaya gidiyorum, kardeşim. Ben yokken benimkini sıcak tut."

"Ve Lilidh'in elini bırakarak, Kara Kalp katliama doğru ilerledi."

Son Liathe, başını eğip parmaklarını kucağında birbirine dolayarak hikâyesine ara verdi. Kafasının içinde, her zaman fısıldayan seslerin ötesinde, çeliğin çınlamasını, parçalanan taşların gürültüsünü, ölmeyenlerin korku dolu çığlıklarını duyabiliyordu. Savaş artık çok yakın görünüyordu, kafasındaki görüntüler çok netti — bu gecelerde çok nadir olan bir şeydi, çünkü içinde çok fazla anı, hayat ve geçmiş çığlık atıyordu. Yalnız başına düşünceleriyle baş başa kalmanın nasıl bir şey olduğunu zar zor hatırlayabiliyordu. Bir anlık sessizliğin. Bir saniyelik huzurun.

"Capitaine?"

Celene, Marki'nin sesiyle başını kaldırdı, sesi karanlıkta yankılanıyordu. Jean-François'nın gözleri bir anlığına onunla buluştu, aralarındaki hava yaklaşan saldırının habercisiyle ağırlaşmıştı. Denerse, ağzındaki kanın tadını hala alabilirdi. Dior'un kırmızı eli ve mavi gözleri, her şey cehenneme batmadan önce gökyüzüne doğru yükselmişti.

"Köpeklerini mi çağırıyorsun, günahkar?" diye sordu. "Seni yine korkuttum mu?"

Tarihçi, arkasındaki ağır kapı açılırken ona solgun bir gülümseme attı, köle kılıçları odaya döküldü. Taşıdıkları yanan meşaleler, karanlıkta geçirdikleri uzun süreden sonra güneş gibi parlıyordu ve daha da rahatsız edici anıları canlandırıyordu. San Yves'in alevler içindeki silueti. Efendisinin çığlıkları arasında dilini kaplayan sayısız sonsuzluğun tadı.

Celene gözlerini kaçırdı.

"Marki?" Kaptan, elini kılıcına koyarak odanın içinde dolaştı. "Siz mi çağırdınız?"

"Sakin ol, Delphine." Jean-François eliyle işaret etti. "Buraya gel, Dario."

Genç köle öne çıktı, Nordish'ler gibi solgun, şeytanlar kadar yakışıklı. Gözlerini yere indirmiş, efendisinin yanına diz çökmüştü. Jean-François uzun saçlarını geri çekti, vampir yaklaşıp fısıldarken köle titredi, kanı çekmiş dudakları kulak memesini gıdıkladı. Dario, Celene'ye baktı, göz bebekleri büyümüştü ve bir kez başını salladı. Jean-François elini tuttu, parmak eklemlerine öpücükler yağdırdı, sonra bileğine kadar indirdi.

. Beau titredi, dudakları aralandı, pantolonu gerildi. Karanlık bir gülümsemeyle ve sırtına hafif bir şaplak atarak, vampir onu yoluna gönderdi.

Dario geri çekildi ve kaptana güven verici bir baş sallayarak tarihçi kitabına geri döndü. Köle kılıçlar odaya tekrar bakındılar, gergin ve tetikteydiler, ama bir şey görmediler, efendilerine eğildiler ve ayrıldılar. Kapı gürültüyle kapandı, zincirler yerine oturdu, hücredeki karanlık daha da derinleşti.

"Lütfen devam edin, M^lleCastia," dedi Jean-François, kalemini sallayarak.

Celene gözlerini kısarak, "Her şey yolunda mı?" diye sordu.

Jean-François güldü. "Bunu gerçekten soruyor musun?" Tarihçi kalemini daldırdı ve ona bekleyerek baktı.

"Şafak yaklaşıyor, mademoiselle. Güneş doğmadan yatağıma gitmek istiyorum. Kutsal Kase'nin planı bozuldu, İskoçyalılar yolda, herkes bıçak sırtında duruyor. Peki ya siz ve kardeşiniz?"

"Biz de oradaydık, günahkar."

Celene başını eğdi, karanlık sulara baktı. "Biz de oradaydık."

XI

DUA DEĞİL

“‘BABAM senin öğretmenindi.

Komutanın çadırında kardeşimin karşısında oturuyordum, alevler onun yanında dans ediyor ve patlıyordu, ama aramızdaki soğuğu yok etmek için hiçbir işe yaramıyordu. Uluyan rüzgarda boru sesleri duyuluyordu, dún'un üzerinde gök gürültüsü yankılanıyordu. Gabriel bana bakıyordu, gözlerimiz alevlerin ışığına ve ellerinde yanan mürekkebe karşı kısılmıştı.

“‘Evet,’ diye mırıldandım. ‘Usta Wulfric.’

“‘Öğretmenin öldü demiştin.’

"Başımızı salladık, boğazımız kurumuş, yutkunarak. 'Öldü.'

Bu habere kızdığını görebiliyorduk, ama nedenini tam olarak anlamıyorduk. Gabriel, onu dünyaya getiren canavarı hiç tanımamıştı ve Wulfric de kardeşimin hayatına hiç değer vermemişti. Babasının nasıl öldüğünü neden umursasın ki? Ama yine de konuşmaya devam etti, sesi yanındaki ateş çukurundaki nefret dolu alevler gibi çatırdadı.

"Nasıl?" diye sordu. "Neden?"

"Bu daha uzun bir hikaye Gabriel. Sanmıyorum ki..."

"Ve sesimiz kesildi, bir anda ayağa kalktık, çadırdaki soğukluk daha da arttı. Gabriel konuşmaya çalıştı ama onu bir elimizle susturduk ve tüm bakışlarımızı Bolluk Salonu'ndaki o kan damlasına çevirdik, Nikita Dyvok'un zavallı genç Maeron'u yanına çağırdığını izledik. O korkunç sahnede oynanan kanlı dramayı izledik, Kara Kalp'in o çocukları işkence ettiğini, sırlarını açığa çıkarmak yerine birbirlerinin kanını dökerek son kalan umutlarını da yok ettiğini gördük.

Gabriel bize baktı, eli lanetli kırık kılıcına kaydı ve çatırdayan alevlerin arasından gözlerimiz buluştuğunda, neyin yanlış olduğunu hemen anladı.

"Dior," diye fısıldadı.

"O keşfedildi. Her şey bitti, Gabriel, biz..."

"Ama o çoktan gitmişti, korkmuş birinin hızıyla çadırdan kaçıyordu. Et ve kemiklerinden oluşan karısı için, karısı için tüm gücüyle bağırdı.

kâfir yoldaşlar, ve biz çadırda durup, Bolluk Salonu'nda oynanan o korkunç oyunu izledik. Dior'un meydan okurcasına tükürdüğünü, Nikita'nın kalbine ölümcül bir darbe indirdiğini izledik. Hainin kimliğinin ortaya çıkmasını izledik, kendime aptal olduğum için lanet okudum; daha dikkatli izlemeliydim, Maryn'in mezarını bu kadar umutsuzca aramasaydık *görebilirdim*. Ve hain Isla á Cuinn, Dior'u kafasına acımasız bir tekmeyle yere serdiğinde, o sesi duyduk, rüzgarda bir ses, bir boru çaldı, ardından bir başkası, fırtınada çalan boru sesleri. Moonsthrone'un yükselişinin kükremesi, intikam çağrısı, kan için haykırışlar, savaş çığlıkları..."

Kapıda ağır bir gümbürtü duyuldu ve Celene'nin hikayesi kesildi. Son Liathe başını kaldırdı, Marquis "Girin" diye bağırırken kaşları çatıldı.

Nehir akıntısının altında zincirlerin ve kilitlerin açılma sesi tekrar duyuldu, taşların birbirine çarpması sesi. Jean-François'nın arkasındaki kapı ardına kadar açıldı, yanan meşaleler karanlığı yırttı, sırtında sıcaklık yükseldi. Capitaine Delphine ve adamları tekrar ilerledi, genç köle Dario başlarında, konuşurken bakışları yere çevrilmişti.

"Talebiniz üzerine, efendim, tutsak."

Celene'nin gözleri kısıldı, Meline'nin yanında duran figürü görünce dudaklarından yumuşak bir tıslama çıktı. Onu son gördüğünden bu yana uzun ve kanlı geceler geçmişti ve onun görünüşünün etkisi onu şaşırttı. Yaydığı ciddiyet, gölgesinin ağırlığı, varlığıyla odayı ateşle dolduruyor gibiydi.

Tanrım, ateşten ne kadar da
nefret ediyordu. "*Gabriel,*"
diye fısıldadı.

Thrallsword kaptanının dikkatli bakışları altında, Son Gümüş Aziz su kenarına doğru ilerledi, gümüş rengi topukları soğuk taşları sıyırdı. Gözlerinin altında uykusuz gecelerin izleri, omuzlarında yorgunluk, yanaklarından aşağı akan ikiz gözyaşı izleri görünüyordu. Ama giysileri lekesizdi, çenesi temiz tıraşlıydı, gözleri pipodan kızarmıştı. Hapishane görevlilerine verdiği onca soruna rağmen, bir mahkum için oldukça rahat görünüyordu.

Gabriel akan suya bakarak yumuşak bir
gülümsemeyle, "Yeraltı nehri. Çok zekice," dedi.

"İmparatoriçeye onayınızı ileteceğim," diye cevapladı Jean-François.

Fırtına grisi gözleri çekiç gibi üzerine çöktü, elleri yumruk haline geldi.

"Merhaba, hain," diye homurdandı.

"Merhaba, korkak," diye tükürdü kadın.

"Seni aşağıda tutuyorlar," dedi, gözleri hücreyi dolaştı. "Sonunda yanacağın yere biraz daha yakın."

Celene ayağa fırladı, gözleri parlıyordu. "Orada görüşürüz, piç kurusu."

"Çocuklar, lütfen." Marki gözlerini devirdi. "Buraya iyi şövalyeyi getirmedim buraya sizlerin hakaretlerinizi dinlemeniz için getirmedim." "O zaman neden onu getirdin?" diye sordu Celene.

Jean-François solgun parmakları arasında kalemini çevirdi. "Size söylediğim gibi, mademoiselle, güneş doğmadan yatağıma girmek istiyorum. Bu kılıcın sivri ucuna yaklaşıyoruz. Ve ikiniz de Maergenn Savaşı'nda hazır bulunduğunuz için, ikinizin de bu konuda konuşmasını uygun gördüm. Böylece, daha sonra hanginizin yalan söylediğini, hanginizin doğruyu söylediğini belirlemek zorunda kalmayacağım."

"Gerçek mi?" Son Gümüş Aziz alaycı bir şekilde sordu. "Bu yılanın ağzından mı?"

"Kan Chastain'in zulme eğilimi olmadığını söylemiştin," dedi Celene. "Her sözü işkenceye eşdeğer. Bana işkence aletlerini ve ateşi verin..."

"Yeter," dedi Marki, ikisine bakarak. "Bu bir istek değil. Ve ikinizi tehdit etmekten yoruldum. O halde şunu söyleyelim: Şu anda poz keserek geçirdiğiniz her dakika, daha sonra bir gece aç kalmak anlamına gelecek, ve bu konu kapanmış olsun."

Marki parmaklarını şıklattı ve köle kılıçlardan biri başka bir deri koltuk getirip tarihçinin karşısına koydu. Dario masaya yeni bir şişe Monét koydu, yanında altın kurtlarla süslenmiş yeni bir kadeh vardı. Kimyasal küre taşa uzun gölgeler düşürdü, karanlıktan hayalet gibi soluk bir güve çıktı ve cama çarpmaya başladı. Jean-François öfkeyle kararmış gözlerle baktı.

"Şimdi ikiniz de *oturun.*"

Kardeşler donakaldılar, akan nehrin üzerinden birbirlerine öfkeyle bakıyorlardı. Aralarındaki hava nefretle dalgalandı, Gabriel'in dişleri ortaya çıktı, Celene'nin gözleri bıçak gibi kısıldı. Ama sonunda ikisi de aynı anda pes etti, bir iki adım geri çekildi, Gabriel kendisine ayrılan sandalyeye çöktü, Celene bacaklarını altına kıstırarak çıplak taşın üzerine geri döndü. Jean-François iç çekerek kravatını düzeltti ve kaptana başıyla selam verdi.

"Bence sen ve adamların burada kalsanız iyi olur, Delphine."

İri adam başını salladı. Gözleri Gabriel'den hiç ayrılmadı. "Katılıyorum, Marki."

Tarihçi askerlere baktı. "Gölgelere geri dönün, iyi adamlar var. Sanırım kokunuz misafirlerimizi heyecanlandırıyor."

Gabriel iri kaptana baktı ve ona bir öpücük gönderdi. Delphine kaşlarını çattı ve adamlarına başını salladı, köle kılıçlılar hücrenin karanlık köşelerine çekildiler. Dario geri çekilip askerlerin yanına geçti, ama Meline tarihçinin omzunda durup gözlerini sık sık Gabriel'e kaydırıyordu. Ancak kardeşler sanki hücrede başka kimse yokmuş gibi sadece birbirlerine bakıyorlardı.

"Öyleyse." Jean-François Gabriel'e baktı. "Kız kardeşin ve ben geri dönüşü olmayan bir noktaya gelmiştik, Chevalier. Lachance'ın Nikita ve Lilidh'in kölelerini kurtarma planı suya düşmüştü. Maergenn surlarında bir köle ordusu karşınıza çıkmıştı. Üç seçeneğiniz vardı: geri çekilip Kutsal Kase'yi Ebedi Kral'ın korumasına teslim etmek, birkaç gün içinde Dyvok'un örsü ile Voss'un çekici arasında ezilmeyi beklemek ya da o gün surlara saldırmak. Arkadaşın Baptiste o surların üzerinde duruyordu, de León. Aveléne, Cuinn, Sadhbh, Fas'ta yüzlerce masum insan kaçırılmıştı. Tek suçları öldürülmek yerine esir alınmak olan askerler. Efendileri yok edilirse, onlar da özgür kalacaktı. Ama efendilerine *ulaşmak* için onları öldürmek zorundaydın. Hangi yolu seçtin?

"Onlar benimle Dior'un arasına girdiler," dedi Gabriel yumuşak bir sesle.

Tarihçi kitabının yeni bir sayfasını açtı, parşömeni düzeltirken gülümsedi. "Hiç şansları yoktu, değil mi?"

Gabriel öne eğildi, gözleri bulutlandı. Sesi duman gibi yumuşaktı. "Elidaen'deki süvariler arasında bir söz vardır. Oklar uç*uşmaya başladığında herkes rahip olur*.

. Seninle ölüm arasında sadece birkaç zincir zırh halkası ya da birkaç metre taş varsa, kendini Tanrı'ya teslim etmemek zor. Savaşta *herkes* dua eder, Chastain. Sorun şu ki, dua ettikleri kişi nadiren dinler."

"Sen hariç herkes dua eder, tabii."

"Hayır." Gabriel derin bir nefes aldı ve gökyüzüne baktı. "O gün öyle değildi. Şafak sökmeden önce, o muazzam duvarların önünde toplandık. Phoebe yanımda duruyordu, önünde teyzesi Cinna, kutsal kanla cildine koruyucu büyüler çiziyordu. Tüm saf boyunca, ritmik ilahiler yükseliyordu, derimin altındaki nabız gibi, damarlarımda dolaşan adrenalin gibi. Soluk güneş ufukta belirirken, o kara gökyüzünün altında savaşın beklediğini hissedebiliyordum. Yaptığım her şey, çektiğim her acı, hepsi bu ana gelmişti: Dişler ve kılıçlardan oluşan bir duvara doğru, bıçaklı bir kızı kurtarmak için

boğazına. Önümüzde bir katliam denizi vardı, ama hayatta kalsak bile Nikita tüm bunların Dior için olduğunu *biliyordu*. Savaş kötü giderse, şehitler onun intikam için ona ne yapabileceğini bilmiyordu. Ve onu durdurmak için yapabileceğimiz hiçbir şey yoktu. Onun bunu atlatması için bir mucize gerektiğini biliyordum.

Son Gümüş Aziz başını salladı. "Ve ben de bir mucize için dua ettim."

"*Sen mi?*" tarihçi alaycı bir şekilde sordu. "Dua mı?" "İkimiz de ettik, günahkar."

Jean-François ve Gabriel, Celene konuşurken tavana bakarak ona baktılar.

“Sevgili kardeşim ve ben, yan yana duruyorduk. Moonsthrone ordusu Maergenn surlarının önünde toplanıyordu, gök gürültüsü eşliğinde putperest tanrılarına haykırıyorlardı. En vahşi olanları ön saflarda duruyordu; insanlardan çok hayvanlara benzeyen devasa figürler, kurtlar, ayılar ve aslanlar, kürk ve dişler, etekler ve pençeler. Yaşlı cadılar, vahşi boruların ve ritmik ilahilerin eşliğinde, derilerine kızıl küfürler çizerek, safların arasında dolaşıyorlardı. Ayaklarını ritimle yere vuruyor, hırıldıyor ve inliyorlardı; kükreyen yüzler ve parıldayan gözlerden oluşan bir deniz. Gabriel'in beden büyücüsü..."

"Ona öyle deme," diye bağırdı gümüş aziz.

“… Gabriel'in *büyücüsü* diğer elinin yanında duruyordu, yüzü kızıl renkle boyanmıştı. Highlanders arasında kan dökme arzusu artıyordu, ruhları çılgınlık, putperestlik ve deliliğe kapılmıştı. Ve bunun ortasında, dizlerimin üzerine çöktüm, yüzümüzü gökyüzüne çevirdim ve gözlerimizi kapatarak dua ettim. Her sadık askerin düşmana ve belki de ölümüne bakarken dudaklarından çıkan dua. Savaş için kutsama.

"Rab benim kalkanımdır, kırılmaz. "O, tüm karanlığı yakan ateştir.
"O, beni cennete yükseltecek fırtınadır."

Sonra gözlerimi açtım, çünkü yanımda, karda diz çökmüş, benimle aynı sesi çıkaran, imansız kardeşim duruyordu.

"Onun ışığı benim kurtuluşum, sevgisi benim kurtarışım.

“Onun kılıcı düşmanlarımı yok edecek.
“Ve eğer kıyamet gününe kadar sonum gelirse, “Ona ruhumu emanet ediyorum.”

“‘Véris,’ diye fısıldadım ve tekerleği imzaladım.

“‘Véris,’ diye cevapladı Gabriel, ellerini önünde birleştirerek.

“Ona baktım, fırtına üzerimizde esiyor, okyanus aramızda köpürüyordu. ‘Cennetin hükümdarına hiçbir şey istemeyeceğine yemin etmiştin, kardeşim,’ dedik. ‘Seni aşağı göndermeden önce yüzüne tükürme şansını sakla.’ Ve o cevap verdi—”

"Ben kendim için dua etmiyorum," dedi Gabriel.

Celene, gece kadar karanlık gözlerle o kara nehre bakarak başını salladı. "O, *onun* için dua ediyordu."

Kanlı Chastain Markisi Jean-François, Gabriel'e baktı. "Bunu daha iyi bilmen gerekirdi, değil mi?"

Son Gümüş Aziz iç geçirdi. Son

Liathe başını eğdi.

"O daha iyi bilmeliydi."

ALTINCI KİTAP

TANRI'NIN KIZIL ELİ

Yargı Günü Geldi.

—KAN ESANA'NIN INANCI

I

FIRTINA GETİREN

"Dizlerimizin üstüne kalktık," dedi Celene. "Şafak dünyanın ucunda beliriyordu, siyah gökyüzü kırmızıya dönüyordu. Dior'un yanında kalan küçük bir grup, Dún Maergenn'in zindanlarında, onunla birlikte küçük bir hücrede kilitliydi. Kırık yanağına zayıf kanatlarımızla vurarak onu uyandırmaya, onu kurtarmaya geldiğimizi söylemeye çalışıyorduk. Ama Isla'nın acımasız dayaklarından dolayı hala baygındı, teni soğuktu. Ve böylece duvarların dışındaki geri kalanlarımız avuç içlerimizi kesip, kırık kemik kadar ince ve keskin bıçaklarımızı, uzun ve parlak kırmızı çekiçlerimizi çıkardık. Dişlerimizi sıkıp, katletmek üzere olduğumuz alçakların üzerine gözlerimizi diktiğimizde, kan kokusu havayı kapladı."

Gabriel, Monét'i kaldırarak kadehini ağzına kadar doldurdu. O gece içtiği beşinci şişe olmasına rağmen, gümüş aziz keskin ve zeki görünüyordu, gözleri anılarla parlıyordu.

"Daha önce kale saldırılarında savaştım, soğukkanlı," dedi. "Onlarca kez. Önümüzde bizi bekleyen cehennemi biliyordum. Dizlerime kadar masum kanın içinde yürümek, sefil insanları biçmek, iç duvarlardaki Nikita'nın soylu savaşçılarının ateşleri altında. Sonuç ne olursa olsun, bu bir katliam olacaktı.

Nasıl soracağımı bilmiyordum, Cradle'da ona zarar verdikten sonra bunu yapmaya hakkım olup olmadığını bile bilmiyordum, sadece yaklaşan savaşta elde edebileceğim her avantaja ihtiyacım olduğunu biliyordum. Ama Phoebe'ye döndüğümde, ağzım kül gibi kurumuşken, o çoktan ön kolundaki zırhını çıkarmış, altın rengi gözlerini benimkilere dikmişti.

"Phoebe, eğer olmasaydı sormazdım..."

"Sormana gerek yok. Kime vermek istediğimi ben seçerim." Sonra yüzüme dokundu ve kan hakkında konuşmasına rağmen, daha fazlasını kastettiğini biliyordum. "Seni seçiyorum."

"Elini tuttum, üzerimizde olan bakışların, yumuşak homurtuların ve mırıldanan küfürlerin farkındaydım. Brynne arkamızda dikilmiş, izlerken kaşlarını çatmış, büyük

pençeleri seğiriyordu. Ama dişler, pençeler, kılıçlar ve kanla çevrili bir okyanusun ortasında durmamıza rağmen, bir an için tamamen yalnızmışız gibi geldi, tıpkı White Rabbit'te dans ettiğimiz gece gibi. Gözlerimi Phoebe'nin gözlerine dikip bileğini dudaklarıma kaldırdım ve onun tüy kadar yumuşak tenine öptüğümde gülümsedi. Ama gülümsemesi kayboldu, dudakları açıldı ve ben de dudaklarımı onunkilerden ayırıp dişlerimi damarına batırdım.

"Onun kanı üzerime, içime akıyordu, Annelerin Beşiği'nde hissettiğim o sıcaklık, toprak ve alev seli bir kez daha karnımdan fışkırarak vücudumun her yerine yayıldı. Her kasım gerildi, her sinirim alev aldı, dağların gücü, nehirlerin akışı ve bu yozlaşmış toprağın kemiklerinde saklı olan kudret içimdeydi. Derin, daha derin yuttum, içimdeki susuzluk kükrüyordu, istiyordu, yalvarıyordu, "*Sadece bir yudum daha, sadece bir damla daha."* Ama onu geri ittim, henüz onun kölesi değildim, kükreyerek, "*YETER."* Ve baştan ayağa titreyerek, tutuşumu bıraktım, Phoebe'nin bileğinden çekildim ve derisindeki delikleri öptüm.

"Bana bakıyordu, nefesi hızlanmıştı, eli benim elimde titriyordu. Ve sonra beni öptü, o gök gürültülü gökyüzünün altında, flütlerin şarkısı ve yaklaşan katliamın kokusu arasında. Ağzımda hala onun kanı vardı, pençeleri saçlarıma dolanmış, beni kendine çekiyor, daha derine çekiyordu ve ben kollarımı ona doladım ve vücudunu kendime bastırdım.

Bana, kırılmadığımızı, ama öyle *yaratıldığımızı* söylemişti. İkimiz de yaralıydık, kesin ve gerçek; ikimiz de hayatın bize açtığı yaralardan kanıyorduk, sevdiklerimiz bizden koparılmıştı. Dürüst olmak gerekirse, yaralarımın asla tamamen iyileşmeyeceğinden korkuyordum. Ama o kadını kollarımda tutarken, onun doğruyu söylediğini biliyordum: Eğer şanslıysak, aynı yapbozun parçaları ya da aynı kırık kılıcın parçaları gibi, kenarları bizimkilere uyan birini bulabiliriz. Kendi kırık haliyle, bizim kırıklığımızı bütünleyen, parçalanmış kenarlarımızı tamamlayan birini.

"Bunun dudaklarının dudaklarıma değdiği son an olabileceğini çok iyi biliyordum. Hatırlanacak ve hatırlanacak bir öpücük. Çok az zamanımız olmuştu ve şimdi, bunun sonuna gelmiş olabilirdik. Ve çok çabuk ayrılırken, o konuştu, yakut kırmızısı dudakları kıvrıldı.

"Seni sevmiyorum, Gabriel de León."

"Onun parmak eklemlerini tek tek öptüm. 'Ben de seni sevmiyorum.

"O zaman güldü, gözleri vahşi ve savaş hırsıyla parlıyordu. 'Dún'da görüşürüz.

"Phoebe dönerek öne çıktı ve sesini gök gürültüsünün üstüne çıkardı. "Ay Tahtı'nın kardeşleri! Kabilelerimiz burada duruyoruz
Birleşmiş, tek yürek, tek irade, Fırtına Getiren Ailidh'in gecelerinden beri görülmemiş bir şekilde! O duvarların ötesinde, kutsal kanımızı çalan ve kutsal vatanımızı yağmalayan hırsızlar bekliyor! Lanetliler ve yalancılar, yemin bozanlar ve hainler!

"Dyvok'a ölüm!" diye bağırdı biri. "Ölüm!" diye
haykırdı herkes. "*ÖLÜM!*"

"Hayır!" Phoebe gürültünün üstüne bağırdı. "Hayır, şimdi beni
dinleyin!" Kargaşa sakinleşti, ancak kaynama noktasına gelmişti.

"İntikamımızı aramakta haklıyız!" diye bağırdı Phoebe. "Ama o duvarların ötesinde bu dünyanın kurtuluşu yatıyor! Günlerin sonu, ölüm! Gerçek Tanrı! Bugün geçmişin suçları için değil, geleceğin umudu için savaşıyoruz! Öleceksek, Tanrı'nın yakında gerçekleştireceği, doğmamış çocuklar ve henüz doğmamış günler için ölelim! Bağırmak zorundaysanız, *savaştığımız şey için* bağırın*!* Düşmanlarımız onun adını duyunca titremesin!"

Phoebe dişlerini göstererek yıkık duvarlara doğru işaret etti.

"Dior!"

"'DIOR!' diye bağırdı herkes. *'DIOR!'*

Binlerce ses tek bir ses gibi kükredi, gök gürültüsünden daha yüksek. Celene kılıcını havaya kaldırdı, Kutsal Kase'nin adını haykırdı ve ben de kendimi Phoebe'nin büyüsüne kapılmış buldum, Ashdrinker'ı kınından çekip fırtınaya doğru uzattım. Moonsthrone halkı, Highland klanlarını birleştiren ve tüm gökleri titretmiş olan cesur kraliçe Ailidh'in yeniden doğacağı günü hep anlatırdı. Phoebe'nin gökyüzüne doğru çığlık atışını, altın gözlerini, alev gibi saçlarını ve bıçak gibi keskin pençelerini görünce, kehanette bir gerçeklik payı olup olmadığını merak ettim.

"O çok güzel, Gabriel," diye gümüş bir fısıltı geldi kafamın içinde.

"Öyle."

"*Adı ne?*

"Fırtına Getiren," diye gülümsedim.

Phoebe gözlerini duvarlara dikti, dudakları dişlerinin arasına kıvrıldı.

"TANRIÇA İÇİN!"

"Sıradan yankılanan kükreme, gökleri sarsmaya yetti ve saldırımız başladı, yerin altını titretti. Binlerce kişi, Highlands'ın askerleri, Cradle'ın ay kızları, úrfuil, leófuil,

velfuil, pipelerimiz şarkı söylüyor, kılıçlarımız parıldıyor ve pençelerimiz kıvrılıyordu, o ilk lanet çukura ulaştığımızda."

Jean-François kaşlarını kaldırıp yukarı baktı. "Hendek mi?"

Son Gümüş Aziz başını salladı ve uzun bir yudum şarap içti.

"Hendek," diye tekrarladı.

"Duvarların etrafındaki hendeği mi kastediyorsun, yoksa..."

"Bir hendek demek istiyorum, soğukkanlı. Yerdeki basit bir çukur. Dún Maergenn, Augustin'in batısındaki en güçlü kaleydi, ama duvarları yüz metre yüksekliğinde değildi ya da ölü bir tanrının kemiklerinden yapılmamıştı ya da çocuk masallarındaki gibi başka saçmalıklar da değildi. Çoğu kale o kadar da süslü değildir. Sadece palisadeyi çevreleyen bir hendek vardır. Kale ne kadar büyükse, bu düzen o kadar çok tekrarlanır. Hendek. Ön duvar. Daha derin bir hendek. Daha büyük bir duvar. Bu iş süslü değil. Ama *işe yarıyor.* Hendekler hücumun momentumunu kırıyor, içindeki askerleri tökezletiyor. Hendekler, kuşatma silahlarını kurarken ateş altına girmeden surlara yeterince yaklaşmanıza izin vermiyor. Dún Maergenn'in sadece üç mil kare büyüklüğünde olduğunu okumuştum, ama onu koruyan otuz mil uzunluğunda surları vardı.

"Dyvok'ların kuşatma savaşlarında bu kadar başarılı olmalarının nedeni, bir kez 'dansçı kanı' ile çıldırdıklarında, savunma menzilinin dışından savunmacılara kayalar fırlatabilmeleriydi. Newtunn'un surları bu yüzden bu kadar harap olmuştu. Nikita ve kan lordları ön surları yıkıp, surlarda görevli askerler ezilene kadar onları surların üzerine fırlatmışlardı. Sonra şehri ele geçirdikten sonra duvarları elinden geldiğince onardı.

"Ama bizim kuşatma silahlarımız yoktu, soğukkanlı. Asker kulelerimiz yoktu. Bizim tek silahımız kaba kuvvet ve vahşi hızımız, ay kanıyla kaplanmış büyülerimiz, arkamızda esen fırtına rüzgârları ve Newtunn surlarına ulaşmadan önce önümüzde uzanan yaklaşık 500 metre uzunluğundaki kırık taşlar, hendekler ve top ateşi vardı. Ve biz o cehenneme daldık.

"Önce top ateşi başladı. Nikita şehri ele geçirdiğinde Niamh'ın ağır toplarının çoğu yok edilmişti, ama birkaç büyük top hala havaya ateş ediyor, duvar boyunca gürültü ve ateş püskürtüyordu. Biber mermisiyle doldurulmuşlardı, ne olduğunu biliyor musun?"

Jean-François cevap vermek için ağzını açtı, ama Gabriel bir yudum daha şarap içtikten sonra devam etti.

"Piyade karşıtı. Kara birlikleri arasında katliam yapmak için tasarlanmış. Phoebe bana duskdancer'ları sadece gümüş veya yaşlılık öldürebilir demişti, ama ben parçalanma veya kafanın kesilmesinin de iş görür diye düşündüm ve atışlar başladığında verdikleri hasarı gördüm. Göğüslerden kollar, kalçalardan bacaklar kopmuş, karınlar parçalanmış ve karın üzerine saçılmıştı. Koşmaya devam ettim, hendekten duvara, duvardan hendeğe, Phoebe'nin kanının ateşiyle yanarak. Parçalanmış bir siperin yanında çömelerek, topun gürültüsünün üstüne bağırdım.

"Ateşten korun, onlar yeniden doldururken saldır!"

Phoebe yanımdaydı, yanağı yarılmış ve kanıyordu. Önümde büyük Keylan çömelmiş, hemen arkasında Brynne duruyordu, úrfuil pençeleriyle omzundaki şarapnel parçalarını çıkarıyordu. Top tekrar gürledi, karlar uçuşuyor, yer sarsılıyor, metalin taşı parçaladığı sesi kulakları sağır ediyordu. Ama topu kullanan kişi acemiydi; çoğumuz yere yatmışken bir salvo daha ateşledi. Düşman komutanlarını askerlerine yem etmek işte böyle bir şey, vampir. Nikita, Niamh'ın komutanlarından birkaçını daha hayatta bıraksaydı, o surlarda birileri ne halt ettiklerini bilebilirdi.

Toplar yeniden doldurulmak için sustu ve biz tekrar saldırıya geçtik, kar ve duman gözlerimizi kör ediyordu. Phoebe yanımda koşuyordu ama Celene'yi gözden kaybetmiştim, top tekrar ateşlendiğinde yere çöktüm. Hemen sonra hızla ilerledik, siperlere ve üzerinde bağırıp çağıran karanlık silüetlere yaklaşıyorduk. Ama yeterince yaklaştığımız anda, mancınıklarını ve balistalarını ateşlediler, etrafımıza taşlar ve oklar yağdı, o kadar sersemledik ki saldırmak için güvenli bir fırsat bulamadık. Keylan'ın neredeyse ezildiğini gördüm — büyük leófuil, bir tonluk taş onun üzerine çökmeden bir saniye önce yana atladı. Angiss á Barenn, acımasız bir şey tarafından vurulmuştu — kurt, belinden aşağısı kan içindeydi. Havada siyah ignis tadı alıyordum, mancınıklar ve toplar ölüm yağdırırken gök gürültüsü yeri sarsıyordu.

"*Boom.*

"*BOOM.*

“Koşmaya devam ettik. Başka seçeneğimiz yoktu. Önümüzde cehennem ve kan vardı, ama geriye dönmek ileri gitmekten daha kötüydü. Yukarı ve ileri, duman ve koku, gök gürültüsü ve kar, Phoebe'nin kanı beni ileri itiyor, kaldırıyor, koşmamı söylüyordu, o kıyma makinesinden geçip öldürmem gereken adamlara doğru. Duvarların üstündeki silüetler arasında Baptiste'i bulmaya çalışıyordum, ona önce ulaşırsam,

oraya ulaştığımızda diğer zavallı piçlerin başına gelecek kaderden onu kurtarabileceğimi umuyordum. Çünkü bize her şeyi yapmalarına rağmen, biz geliyorduk."

Gabriel başını salladı ve kadehini bir dikişte

içti. "Tanrı yardım etsin, *hızla* yaklaşıyorduk."

"Şimdi konuşabilir miyim?"

Son Gümüş Aziz başını kaldırdı, yüzü buz gibi soğuktu, kız kardeşine bakıyordu. Celene de kardeşine bakıyordu, keskin dişleri çenesinin üzerindeki gümüş kafesin arkasında kilitliydi.

"Gerekli mi?"

"Güçlü Kara Aslan'ın önünde sessizce hayranlıkla oturmamızı tercih edeceğinden eminiz..."

"Biz," diye alay etti Gabriel, tarihçiye bakarak. "Sana bunun gerçekte ne anlama geldiğini söyledi mi, Chastain? Bu lanet olası yılan sana kimin elinde olduğunu söyledi mi?

—

"Ama o gün *ben* de oradaydım," diye Celene tükürdü. "Ve ben kimse için

sessiz kalmam." "Bırak konuşsun Gabriel," diye Jean-François mırıldandı.

"Eğlenceli olsa da,

seni buraya zehir kusmanı izlemeye getirmedim."

"Her nefesinde bir yalan var." Gabriel içkisini doldurup içti ve içini çekti.

"Ama sen biliyor bilmiyorsun."

Celene koyu renkli gözlerini kısarak, anılarının derinliklerine baktı. "Kardeşim

ve onun kafirlerinden daha hızlı hareket ettik, hendekleri aşıp

ölü adamların kıyafetlerini giymiş, önümüzde bizi öldürmeye çalışan ölü adamlar vardı. Artık yeterince yaklaşmıştık, arbalet ateşleri başladı, yanaklarımızdan yanarak geçen oklar fısıldıyordu. Bir taş birkaç santim solumuza düştü, top ateşleri vücudumuzu delik deşik etti, ama sonra eve vardık — Newtunn duvarının dibindeki molozlara çarptık ve yukarı sıçradık, çatlaklardan çatlaklara, oklar gökyüzüne doğru hızla uçuyordu. Çatal sopalarımız yukarıdaki siperlerin etrafında kıvrılıyor, botlarımız sertçe vuruyordu, ta ki duvarın üzerinde dikey olarak koşmaya başlayana kadar. Alarm çığlıkları duyduk, yanan arbalet oklarını atlatarak, yukarıdaki adamlar çığlık atıyordu. Ama o zaman gördük ve ölü göğsümüzdeki kalp hala atıyor olsaydı, onu yukarı çekip devirdiklerinde korkudan dururdu — bir oluk, ağzına kadar yanan kömürlerle dolu.

"Korku beni dondurdu; Cairnhaem'deki o korkunç alevlerin anısı. Elimi yüzüme götürerek, o kavurucu yağmurdan kaçmaya çalışarak bağırdım. Sıcaklığı hissettik. Dumanın kokusunu aldık. Acıyı hayal ettik. Ama sonra

bir çığlık duyduk, etin taşa çarpması sesi. Ve o kömürleri taşıyan adamlar geri çekildi, yalak da onlarla birlikte geriye düştü.

“Siperlere ulaştık ve kendimizi insan kalabalığının içine attık. O kadar yakındık ki, nefeslerinden taze içki kokusu geliyordu. Ama etrafımızdaki herkesi ikiye ayırmak için kılıçlarımızı kaldırdığımızda, tanıdığımız, korkuyla titrek bir ses duyduk.

“Dior adına, hayır!”

"… Joaquin," diye fısıldadık.

“Avcı çocuğu, bir düzine kadar başka çocukla birlikte duruyordu, solgun, korkmuş ve kanla kaplıydılar. Adamlara kömürle saldırmışlar, onları yere yatırıp, Ossian Black olduğunu anladığımız bir matara içmeye zorluyorlardı. İçki, çürümüş lahana ve erkek kedi idrarı kokuyordu, içimizde bir damla su olsaydı gözlerimizi yaşartacak kadar. Ama surların yukarısına ve aşağısına baktığımızda aynı manzarayı gördük; yanmış insanlar arkadaşları tarafından yere indiriliyor, içmeye zorlanıyor, küfrediyor ve tükürüyorlardı.

"Bu ne çılgınlık?" diye fısıldadık.

Joaquin kendi bel çantasından içki şişesini çıkardı, tıpa açılmıştı. Şişe boştu, ama içinde kalan muhteşem koku hala tenimizi karıncalandırıyordu.

"Dior'un kanı," diye fark ettik, kanayan ayağını hatırlayarak. "Bu sabah ahırda senin için doldurmuştu. Beni göndermeden önce..."

“Çocuk solgun ve somurtkan bir şekilde başını salladı. ‘Beni duvara göndermeden önce sabah içki payına hepsini döktüm. Tıpkı onun söylediği gibi.’

"Kara'nın kokusu, kanının kokusunu bastırdı."

“Yine başını salladı ve yere düşürdüğü adamı ayağa kaldırmaya yardım etti. Toplar susmuş, mancınıklar hareketsiz kalmıştı. Surların boyunca, savaştan önce içkiyle korkularını yatıştırmamış olan az sayıdaki adam, şimdi bunu yapmak zorunda kalıyordu. Arkadaşları tarafından yere bastırılmış, Dior'un kutsal kanının karıştırıldığı içkiyi yutmaya zorlanıyorlardı. O anda, ölümlü insanların zayıflığı ve cesareti için Tanrı'ya şükrettik.

“Dansçılar duvara çarptı, Gabriel ve onun et cadısı da aralarındaydı. Ama biz surların üzerine tırmandık, ‘Durun! *DURUN*!’ diye bağırarak, Tanrı'ya onların bizi dinlemesi için dua ettik.”

Gabriel başını salladı, gözleri parlayarak hikayeyi bir kez daha anlatmaya başladı.

“Ben ilk geçenlerden biriydim, çıplak ellerimle duvara tırmanıyordum. Ama siperlere ulaştığımda Celene'nin çığlıklarını duydum ve Ashdrinker'ı kaldırdığımda o da bağırdı: *Dur, seni aptal, DUR!* Yüksek yürüyüş yolunun her yerinde, şimdi görebiliyordum; özgür erkekler ve kadınlar, köleliğin son zincirlerini kırıyorlardı

Kurtarıcının Kutsal Kanı, dünyayı kurtarmak için bu görevi üstlenmeden çok önce sokaklarda dilencilik yapan bir kız tarafından ev yapımı Ossian sidiği fıçısına saklanmıştı.

Gabriel başını salladı ve gülümsedi.

"Kurnaz küçük kaltak."

"Nasıl bildi?" diye sordu Jean-François, gözlerini kaldırarak. "Savaşmadan önce yeterince köle içeceğini nasıl bilebilirdi?"

Son Gümüş Aziz gülümsedi. "Savaş görmemiş biri gibi konuşuyorsun."

"Ama savaşan adamlar, savaşın en şiddetli anında en keskin zihinleriyle olmak istemezler mi?" diye sordu Jean-François. "Kaybedecekleri en çok şey varken?"

"İşte bu yüzden içerler, vampir," diye cevapladı Gabriel. "Bir asker dua etmekten, ailesini düşünmekten, kardeşlerinin sevgisinden rahatlık bulur..."

"… Ama çığlıklar başladığında seni ayakta tutacak cesaretin bir yudumdan daha iyisi yoktur." Vampir gülümsedi ve başını salladı. "Aveléne'de Dior'a söylediğin gibi."

Son Gümüş Aziz kadehini kaldırdı. "O kız

her zaman hızlı öğrenirdi."

"Kafirler surların üzerine tırmandılar," dedi Celene, "her şeyi parçalamaya hazırdılar. Ama Gabriel'in sesi benimkine katıldı, Phoebe de ağlamaya başladı ve Newtunn'un yıkık surları boyunca, tek bir köle kılıcı bile savaşmak için kaldırılmadı. Keylan, *'Ellerinizi çekin!*' diye bağırdı ve bu söz yayıldı. Bir an önce kanlı bir katliam yapmaya hazır olan hayvanlar, artık düşmanlarla değil, hoş geldinizler, kutsamalar, gülümseyen yüzler ve af dilekleriyle karşı karşıya kaldılar. Karanlığa sürüklenen bir erkek ve kadın ordusu, şimdi tek bir kızın armağanıyla uyanmıştı. Dua bile etmedikleri bir armağan.

"*Özgürlük* armağanı."

Gabriel gülümsedi ve birbirinden nefret eden bu kardeşler birbirlerine baktılar. Dişleri görünmese de Celene de gülümsüyor gibiydi, gözleri yıkık duvarlar üzerinde kazandıkları küçük zaferin anısıyla parlıyordu.

"Bir bağırış duydum," dedi gümüş aziz. "Adımı çağırıyordu. Ash kafamın içinde şarkı söylüyordu, *Blackthumb, oh tatlı Blackthumb!* Ve işte oradaydı, yanmış, şaşkın duskdancers kalabalığının içinden koşarak, gülümsemesi bir zamanlar güneşin parladığı kadar parlaktı.

"*Baptiste!*" diye bağırdım.

"KÜÇÜK ASLAN!" diye bağırarak kollarıma atladı ve onu öldürmekten korktuğum için ona sıkıca sarılmaya cesaret edemedim, ama Tanrı'm, beni havaya kaldırarak nefesimi kesmek üzereydi. Eski dostuma sarılırken gözlerim yaşlarla doldu, onun iri omuzları hıçkırıklarla titriyordu. Son birkaç gecede yaşadığı korkunç şeyleri ancak hayal edebiliyordum, ama en azından birbirimizle savaşmak zorunda kalmamıştık. Eski kardeşim beni taşın üzerine oturturken, gökyüzüne baktım ve hatırlayabildiğim kadarıyla ilk kez Tanrı'ya sessizce şükrettim.

"Seni bir daha göremeyeceğim sandım, Gabe," diye fısıldadı, gözlerini ovuşturarak.

"Korkarım öyle bir şansın yok," diye gülümsedim.

Baptiste etrafımızdaki surlara baktı, Phoebe yanımda, 'dansçılar' surların üzerine dizilmişti. 'Bütün bunlar benim için mi? Yapmamalıydın, mon ami.

“Kısa bir süre güldük, ama gözlerimiz Newtunn'a çevrilmişti. Aşağıdaki harabelerden çürümüş, bitkin, aç ve tıslayan şekiller süzülüyordu
—kan aç bir ölü ordusu, binlerce boş göz şimdi bize bakıyordu.

"Gabe," diye mırıldandı Baptiste. "Aaron, o..."

"Biliyorum, kardeşim." Omzunu sıktım. "Onu geri getireceğim, yemin ederim."

"Hayır." Baptiste elinde ağır bir balta kaldırdı, gözleri aşağıdaki diş denizine, sevgilisinin beklediği Auldtunn'un duvarlarına bakıyordu. "Onu geri getireceğim."

“Kafamı salladım. ‘Aaron artık Nikita'nın. Onu kurtarmanın tek yolu...’

"O, Blackheart'ın adamı olmadan *çok* önce benim adamımdı." İri adam omuzlarını dikleştirdi, balyozunu avucunun içinde okşadı. "Aşk her şeyi yener, Gabriel."

"Çenemi sıktım, onu vazgeçirmek istedim, ama dinlemeyeceğini biliyordum. Baptiste ve Aaron birlikte olmak için her şeyden vazgeçmişti. İkizler Savaşı'nda yan yana dururken birbirlerine olan sevgilerini görmüştüm, Forever King'in Sonsuz Lejyonu bile onları ayıramamıştı. Nikita'nın ordusunun daha iyi bir sonuç alacağını düşünmek aptallık olurdu.

"Tamam," diye mırıldandım. "Bana yakın dur, duydun mu?"

"Eski dostum gülümsedi ve baltasını kaldırdı. 'Sadece yetişmeye çalış.'

"Se'yersan!" diye bir kükreme duyuldu.

“Duvarın aşağısına baktım, bir grup ay kızının arasında kanlar içindeki Brynne'i gördüm. Büyük úrfuil kırık taşın üzerinde duruyordu, siyah katil örgüleri fırtına rüzgârında savrulurken Auldtunn'un surlarında toplanan gölgeleri işaret ediyordu.

"Ne bekliyoruz? Altın yaldızlı davetiye mi?"

“Celene'nin yanındaki genç adama baktım, saçları ve gözleri koyu renkti. Kılıcını çekerken elleri titriyordu ve tutuşundan onun acemi olduğunu anladım. Duvarların etrafına, sertleşmiş kılıçların arasına baktım ve onun kadar acemi, onun kadar korkmuş başka adamlar gördüm.

"Adın ne, bayım?" diye sordum. "Joaquin.

Joaquin Marenn."

“‘Peki, Joaquin Joaquin Marenn, bu dünya sana borçlu. Ama bence bugün borcunu fazlasıyla ödedin.’ Aşağıda sefil bir şekilde dolaşan, duvarların üzerinde yeni özgürlüklerine kavuşmuş, gök gürültüsünün üstüne seslerini yükselten erkek ve kadınlara baktım. ‘Sizler cehennem ve karanlıkta yürüdünüz, ama burada savaşmanızı emreden bir emir yok, kalmanızı gerektiren bir söz de yok! Başka bir gün savaşmak için yaşamakta utanılacak bir şey yok!"

"Ama Joaquin başını salladı ve arkadaşlarına seslendi. 'Beni kurtaran kız hala esirken ben kenarda duramam! Benim için canını veren kız için kanımı dökeceğim! Dior Lachance bizi kurtarmak için her şeyi riske attı, ve ben de aynı şeyi yapmayacak olanlara yazıklar olsun!

“Duvarların ötesinden onaylayan bağırışlar yükseldi, Joaquin kılıcını havaya kaldırdı.

“‘Kutsal Kase'nin Bakiresi için! La demoiselle du Graal!’

"Grail!" diye bağırdı Highlanders ve yanıklar. "Grail!" "*Güzel konuşma,"* diye fısıldadı Ash.

"Fena değil," diye onayladım.

"Seninkinden daha iyi...

"Ben konuşmam," diye homurdandım.

Phoebe yanımda duruyordu, yanağındaki kesikten kan akıyordu, gözleri duvarlara dikilmişti. Vampirler artık toplanmıştı, sefil ve yüksek kanlı, burada son dakika mucizesi olmayacaktı. Her santimetrekare kanla satın alınacaktı. Her adım bir savaştı.

“Nasıl hissediyorsun?” diye sordum yumuşak bir sesle. “Hazırım,” diye cevapladı.

“Brynne'e döndüm, ona başımla selam verdim.

“Kırık kılıcımı gökyüzüne doğru tuttum.
“‘DIOR İÇİN!’
"Ve hep birlikte cehenneme doğru hücum ettik."

II

KATLİAM ŞARKISI

"Önümüzde ÜÇ YOL vardı," diye iç geçirdi Gabriel. "Üç kırmızı yol." "İlk ikisi deniz duvarları boyunca doğu ve batıya uzanıyordu. Newtunn'u çevreleyen surlar

Newtunn'u çevreleyen surlar, Auldtunn'un etrafındaki siperlerle birleşiyordu. Bir adam, dún kapısından şehrin girişine kadar ayakları kaldırıma değmeden yürüyebilirdi. Sorun şu ki, surlar dardı ve bu surlar boyunca saldıran herhangi bir kuvvet, iç surlara ulaştığında bir darboğaza girerdi; Dyvok'ların Ossian düğünlerinde ucuz içki gibi fırlattıkları kayalar için kolay hedefler.

"Ama üçüncü yol da daha iyi değildi: Newtunn'un kalbine doğru düz bir yol, Nikita'nın sefil adamlarıyla ev ev savaşmak ve bu sırada hedef tahtası olmak."

"Atasözündeki kaya ve sert yer," diye düşündü tarihçi.

Gabriel kaşlarını çattı. "Bunda atasözü falan yok, vampir. Soylular bize gerçekten taş atacaktı."

Jean-François gözlerini devirdi. "Peki hangi yolu seçtiniz?"

Gümüş aziz sandalyesine yaslandı, bacaklarını çaprazladı ve parmaklarıyla masayı tıklatmaya başladı. "Hiçbiri özellikle çekici gelmedi. Ama düşeceksem, filonun kasabaya geldiği zaman annenin evinin önündeki denizciler gibi sıraya girip beklemektense savaşarak düşmeyi tercih ederdim."

"Ah, sevgili annenin çapkınlığıyla ilgili bir şaka." Tarihçi esnedi. "Sadece zamanının geldiğini düşünüyordum. Sonuncusundan bu yana bir dakika geçti."

Gabriel parmaklarını şıklattı. "Aynen o da öyle diyordu..."

"Büyük Kurtarıcı, *lütfen* öpüşün," diye tükürdü Celene, "ve hepimizi bu kanlı ıstıraptan kurtarın."

"Biz ortadan giden yolu seçtik," dedi Gabriel, kardeşine kızgın bir bakış atarak. "Newtunn'a gidiyoruz. Deniz duvarlarını tıkamaktansa bu daha iyi olur diye düşündüm. Keylan bir leófuil birliğini doğuya yönlendirdi, Angiss bir velfuil sürüsünü batıya..."

"Hayır," dedi Celene.

Gabriel gözlerini kırptı. "Ne demek istiyorsun..."

"Hayır," diye tekrarladı Liathe. "Keylan batıya gitti, Gabriel. Angiss doğuya." "*Saçmalık*. Onları gördüm. *Oradaydım*."

"Biz de gördük."

"Bunu ben de biliyorum," diye hırladı. "Bu işin böyle bitmesinin sebebi sensin."

"Çocuklar." Jean-François yavaşça, sakin bir nefes aldı. "Lütfen."

Kardeşler birbirlerine bıçak gibi bakarak göz göze geldiler. Marki, aralarında nehir olmasaydı, sonuçları ne olursa olsun birbirlerinin boğazına atlayacaklarından emindi. Aralarındaki kin ve nefretin kaynağını merak etti.

Kız, şüphesiz.

Kupa kırılmıştı. Kutsal Kase gitmişti.

"Her neyse," Gabriel sonunda içini çekerek boynunu kırdı. "Kurtlar ve Aslanlar surlara tırmandı. Geri kalanlarımız Newtunn'a indi ve ölülerin arasına daldı.

“Daha mutlu günlerde Dún Maergenn'i ziyaret etmiştim; Lachie ve ben Crimson Glade'deki zaferin ardından buraya gelmiştik. Dokuz Kılıçlar bana şövalyelik unvanını verdiği gün bu sokaklar sevinçle coşan vatandaşlarla doluydu, ama şimdi ölülerle doluydu. Kar yağışı, yıkık binalar ve savaşın kanlı kaosu içinde sayılarını tahmin etmek zordu. Binlerce kişi vardı herhalde. Yaşlılar ve gençler. Erkekler, kadınlar ve çocuklar. Boş gözler ve siyah nefesler, mezarlarından çıkmalarına neden olan acımasız kaderin dışında hiçbir ortak noktaları yoktu.

"Sokak sokak, ev ev savaştık. Phoebe sağımda, Baptiste solumda. Gümüş bombalarım ve mermilerim ilk birkaç dakikada bitti. Aegis'im cildimde yanıyordu ama parlaklığı beni surlardan çok kolay bir hedef haline getireceğinden, paltomu çıkarmadım ve damarlarımda akan Phoebe'nin kanının ateşine güvendim.

Tanrı şahidimdir ki, kendimi *hiç* bu kadar güçlü hissetmemiştim. Bu kadar canlı. Etrafımızda gök gürültüsü çınlıyordu, ama bu gökyüzündeki fırtınadan değil, kırık granit parçalarının yağmur gibi yağmasından, sefil dansçıları ve askerleri ezip geçmesinden. Altımızdaki buz kırmızı bir çamur haline geldi, hava o kadar boğucuydu ki, karla külleri ayırt edemiyordum. Yanmış et ve parçalanmış karınların kokusunun üstünde, duvarların ötesindeki Kurtlar Körfezi'nin kokusunu alabiliyordum, bu da bana deniz kenarındaki küçük deniz fenerimizi hatırlattı. Bunların bir zamanlar insan olduğunu düşünmemeye çalıştım, sadece Dior'a verdiğim sözü düşündüm. Ve tüm bu süre boyunca, Ash kafamın içinde şarkı söylüyordu, bu gece bir çocuk şarkısı ya da bir arya değil,

ama bir denizci şarkısı, uzak dalgaların ilahisi ve korkmuş martıların çığlıkları arasında yankılanıyordu.

"Seni Maergenn kasabasında bıraktım, denize açılmak için, "Ve son bir öpücükle, beni bekleyeceğine söz verdin. "Eldersea'yi geçtim, gerçek servetimi aramak için,
"Ve gökyüzü kararırken, tüm düşüncelerim sizler için. "Hâlâ seni görebiliyorum, sevgilim, rıhtımda öyle güzel, "Ve fırtına yaklaşırken, beni beklediğini biliyorum.
"Dalgalar çarpıyor, tahtalar kırılıyor ve beni şimdi yalnız bırakıyor,
"Sana olan aşkım ve asla ayrılmamam gerektiği korkusu dışında her şeyden mahrum. "Ve mezarıma gömüldüğümde, son nefesimle bu yalvarış,
"Gelinin artık derin okyanus, aşkım."

Jean-François bitirirken içini çekti.

"Beni bekleme."

"Siperler boyunca giden yolu izledik," dedi Celene, savaşın anıları ile sesi hızlanarak. "Ölü kadınları ve çocukları öldürmeye, zaten lanetlenmiş ruhları cehenneme mahkum etmeye midem razı olmadı. Ve hiçbirini içecek vaktimiz de yoktu."

"Ne kadar cömertsin," diye alay etti Gabriel. "Ellerini kanla lekelemek için başkalarını bırak."

"Sanki senin ellerin kanla kaplı değilmiş gibi," diye tısladı Celene.

"*Chevalier,*" diye tersledi tarihçi, gözleri parlayarak. "Sözümü kesme."

Gabriel, Celene devam ederken kadehiyle oynayarak somurtarak baktı.

"Bunun yerine, Keylan á Meyrick'in yanında, deniz duvarı boyunca *batıya* koştuk. Keylan, iki metre boyunda, 250 kilo ağırlığında, öfkeli bir duskdancer'dı. Kırmızı Öfke'nin peşinde düzinelerce pagan katili uluyordu. Dyvok, at büyüklüğünde kayalar fırlatarak etrafımızdaki taşları parçaladı, paganları çamur haline getirdi. Nikita'nın saray mensupları, tıpkı Gabriel gibi, Moonsthrone'un çalınan gücünü damarlarında taşıyorlardı. Kardeşim ve yoldaşları Newtunn'da kanlı bir iz bırakıyorlardı, ama Nikita en iyisini bize saklamıştı.

"Onu önümüzde gördük, gece yarısı siyahı ve okyanus mavisi ipek gibi, gözleri deniz kadar tehlikeli. Gözleri bize, elimizdeki kanlı kılıç ve çekiçlere sabitlenmişti ve onun benim ne olduğumu anladığını biliyordum. Blackheart şimdi ayakta duruyordu, en sadık iki adamı yanında; eski sevgilisi Kiara ve şu anki sevgilisi de Coste. Epitaph'ı kaldırdı, o güçlü kılıç havayı keserken şarkı söylüyordu. Ve tek kelime etmeden, üçü de üzerimize atıldı.

"Aveléne'deki kavgamızdan önce Dyvok ile hiç dövüşmemiştim. En azından bu kadar güçlü biriyle hiç. Ne olacağını tam olarak anlamamıştım, yoksa Gabriel gibi uyarıda bulunurduk, onun sesi gök gürültüsünün altında çok zayıf ve çok geç duyulmuştu."

"Anyja," diye mırıldandı Jean-François.

"Dyvok Fırtınası," diye başını salladı Celene. "Epitaph'ın ağırlığı ne kadardı bilmiyorum. Yarım ton mu? Ama Nikita o kudretli kılıcı bize doğru savurduğunda, onu et ve demirden bir tayfun gibi ileriye sürükledi. Ve Keylan á Meyrick'e vurduğunda, Kızıl Öfke basitçe... *patladı,* uzuvlar ve bağırsaklar yağmuruna dönüştü. Nikita uçarak ilerledi, biçme zamanındaki bir tırpan gibi Highlanders'ı biçti, de Coste ve Kurt Anne onu takip etti. Üçlü, geçtikleri yüksek yürüyüş yolunun uzak ucunda kayarak durduğunda

yüksek yürüyüş yolunun uzak ucunda kayarak durduğunda, arkalarında sadece cesetler ve kanlar içinde, şaşkın ve kanlar içinde yatmış kafirlerden başka bir şey kalmamıştı.

"Dyvok'un yanından geçtik, bıçaklarından kaçarken vücudumuz kaldırım taşlarına sıçradı; göz oyunum, Kan büyüm. Ama arkamıza baktığımızda Nikita'nın ayağını kaldırdığını gördük ve o katliamın ortasında hala yerde yatan insanlara bağırdık.

"Kalkın, kalkın..."

“Botları yüz varil siyah ateş gibi yüksek yürüyüş yoluna çarptı, önündeki siperler çığlık atarak parçalandı. Yüce *Tanrım,* hiç böyle bir güç görmemiştim. Duvar kökünden bölündü, eski taşlar saman ve çamur gibi parçalandı. İlk darbesinden kaçmayı başaranlar ise ikinci darbeyle yok oldular, tüm deniz duvarı cehennemden gelen gök gürültüsüyle çökerken çığlık attılar.”

“O manzarayı asla unutmayacağım,” diye içini çekerek Monét'ini yudumladı Gabriel. “Yüzyıllardır ayakta duran bir duvar, yüzlerce dansçı, katil ve asker, tek bir vuruşla yok oldu. Ay Tahtı'nın kanı, Vahşi'lerin bir anci'sinin damarlarında akıyordu.”

"Şimdi Auldtunn'un duvarlarında duruyorduk," dedi Celene. "Taşların üzerinden kendimizi kaldırıp, arkamızda toz bulutu yükselirken Dyvok soyluyla tek başımıza yüzleşiyorduk. Doğudaki yaklaşma yolunda dansçılar dişleriyle tırnaklarıyla savaşıyorlardı, ama Gabriel'in uyardığı gibi bir darboğaza girmişlerdi. Kardeşim Newtunn'da kanlı bir iş yapmıştı ve sokaklar kanla kırmızıya boyanmıştı. Ama Nikita şimdi Gabriel'i gördü ve katliam şarkısının üstüne bağırdı.

"De León! *Artık* Nikita'nın adını hatırlayacaksın!"

"Kara Kalp kendini yukarı fırlattı ve fırtınanın içinden süzülerek geçti. Kardeşim ve arkadaşlarının arkasındaki caddeye çarptığında kaldırım taşları parçalandı, havaya taş tozu ve kar savruldu. Ve o bulut rüzgârla dağıldığında, o siyah prens, mermerden oyulmuş ve kızıl kanla yıkanmış, koyu saçları ve paltosu inleyen rüzgârda dalgalanarak, parçalanmış kaldırım taşlarının üzerinde duruyordu."

Son Liathe, kardeşine umutla baktı. Gabriel kaşlarını kaldırdı.

"Oh, şimdi kendi hikayemi anlatabilir miyim? Ne kadar naziksin." "Tanrım, sen bir çocuksun," diye iç geçirdi.

Gabriel şişeyi uzattı ve kadehini doldurdu.

"Nikita'nın bağırmasıyla döndüm," dedi gümüş aziz. "O yere düştüğünde oluşan şok dalgaları taş döşemeleri salladı ve ay kızlarımızı paramparça etti. Ve

Hedef ben olsam da, o anda paltomu yırtıp attığıma inanabilirsin. Cildimdeki mürekkep fırtınada alev gibi yanıyordu, etrafımızdaki sefil yaratıklar duman gibi eriyip gidiyordu.

Nikita, en sadık adamları arkasında duruyordu. Kurt Anne, gözleri nefretle parlıyordu, elinde devasa bir savaş baltası ve katil örgülü saçları uluyan rüzgarda dalgalanıyordu. Beni Cairnhaem'de öldürdüğünü sanmıştı ve şimdi beni gerçekten gömmek için her şeyi yapacağından hiç şüphem yoktu.

Eski dostum Aaron, siyah ve gece mavisi giysiler içinde, gözlerinin akı kanla kaplı, onun yanında duruyordu. Aveléne'de öldüğünde kılıcı kırılmıştı ve şimdi başka bir kılıç sallıyordu, boyum kadar uzun. Her zaman prens gibi görünüyordu, gülümsediği zamanlar hariç, kış kadar soğuktu. Ama şimdi başka bir şeydi, daha fazla ve daha az, onu görünce kalbim parçalandı. Baptiste yanımda duruyordu, kanla kaplı bir balta ve kırmızıya boyanmış parmak eklemleri vardı. Sevgilisini görünce nefesinin kesildiğini duydum, fısıldıyordu.

"Ah, benim güzel adamım. Sana ne yaptılar?"

Aaron, Baptiste'in gözlerine bakıp gülümsedi. "Onların bilmesini istemediğim hiçbir şey yok." "Üzgünüm kardeşim," diye seslendim. "Senin yardımına koşamadığım için üzgünüm,

sen bana yardım ettiğin gibi sana yardım edemedim.

"Oh, Gabriel," diye iç geçirdi Aaron. "Sevdiğin *herkesi* hayal kırıklığına uğratıyorsun. Ben neden farklı olayım ki?"

“Kafamı salladım. ‘Bugün zincirlerinin kırıldığını göreceğim, Aaron, yemin ederim.’

"Peki bunun değeri ne? Bir yalancının sözü mü?" "Bana bir

şey söyle, de León."

"Şimdi konuşan Nikita'ydı, yakasından taş tozunu silerek. Etrafımızda savaşın kaosu hüküm sürüyordu, 'dansçılar surlarda yüksek kanlıları öldürüyor, yanmışlar sokaklarda Ölülerle savaşıyordu. Ama Phoebe'nin kanı şimdi içimde yanıyordu, tüm *dünya* parlak bir ışıkla aydınlanmıştı, her kar tanesi yavaş çekimde düşüyor, her koku havada kristal berraklığında keskinleşmişti - kan, duman, kül, ter, bok. Ve bir an için, tüm dünyada sadece biz altı kişi varmış gibi geldi; Phoebe Kiara'ya öfkeyle bakıyordu, Baptiste Aaron'u izliyordu ve benim gözlerim ise Blackheart'taydı.

"Crimson Glade'de babamı öldürdüğünde, onu sırtından bıçakladığını söylediler." Nikita gülümsedi, siyah gözleri benim yakıcı ışığıma karşı kısıldı. "O büyük Tolyev zaten yaralıydı, etrafındaki kar yığınları...

Gümüş rengi ölü. Bana, gece hırsız gibi ona saldırdığını söylediler. Korkak gibi. Alçak gibi.

“‘Yani, babanı arkadan siktiğimi söylediler, öyle mi?’ “Kiara homurdandı ve baltasını kaldırdı. ‘Laerdim, izin ver de bu

bu köpeği öldürmeme izin ver.

Nikita başını salladı. "Fırsatın vardı, kızım. Ve sen başarısız oldun."

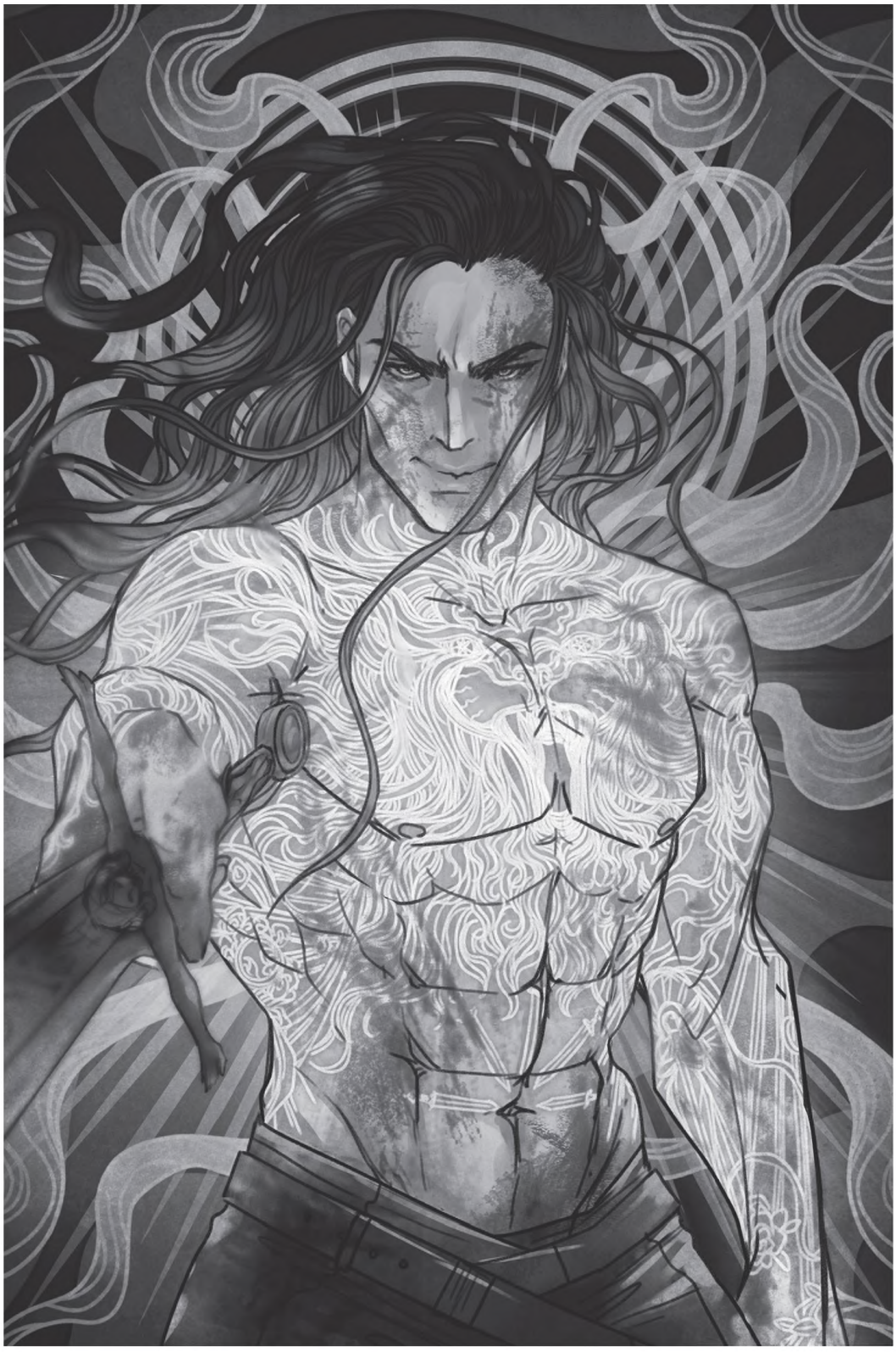
"Baba, bırak ben..."

"*SESSIZ OL,*" diye bağırdı Nikita, sesi harabelerde yankılandı.

"O ölmeden önce yalvardı, biliyorsun. Senin güçlü Tolyev'in. Ash'i aramızda kaldırdım, Aaron'ın kaderine olan öfkem damarlarımdan kaynıyordu. "Hepiniz yalvarırsınız, Nikita. Size söylemedikleri *şey* bu. Sonun geldiğini gördüğünüzde, tüm blöfler ve gürültü patırtının, *sen* ve *sen'lerin* ötesinde, o son anda, hepiniz lanet olası çocuklar gibi yalvarırsınız. Ve lanet olası köpekler gibi ölürsünüz."

“Kanlı elimi kaldırıp işaret ettim. “‘Gel

öl, Kara Kalp.’

Nikita bağırarak kılıcını ve kendini fırlatarak, bir tırpan gibi bana doğru keskin bir hareketle saldırdı. Bir çığlık atarak, Baptiste'i de yanıma alıp Epitaph havayı ikiye bölerek yanından sıçradım. Nikita'nın geçtiği yerden gelen şok dalgası gök gürültüsü gibiydi, etrafımızdaki yıkık evler çöküyordu. Nikita, yolun elli metre ilerisinde kayarak durdu ve altındaki kaldırım taşlarını parçaladı. Küfürler savurarak ayağa kalktım ve sırtına hücum ettim, duvarların ardındaki kıza olan inancımın öfkesi ile yanıyordu; korumaya yemin ettiğim kıza. Kiara balta kılıcını kaldırdı, Phoebe'nin pençeleri şimşek çakarken parladı ve o mezbahada savaşımız başladı.

"Kiara, Nikita'nın gözünde yaptığı hatayı telafi etmek için arkama atıldı. Ama alev kırmızısı ve jilet gibi siyah bir ışıkla Phoebe karları ve Kiara'nın yanını keserek kemiklere kadar ulaştı. Duskdancer, Kiara'nın lekelenen şerefini ya da benimle olan kavgasını umursamıyordu. Phoebe, Cairnhaem'de aldığı dayaktan Kurt Anne'ye borçluydu ve o öfkeli gökyüzünün altında, borcunu ödemek istiyordu.

Aaron, efendisini korumak için kılıcını kaldırdı ve eski kardeşinin sırtına vurmak için hamle yaptı. Ama ilerlerken, yoluna karanlık tenli, toz ve kanla kaplı, gözleri acı dolu bir figür çıktı.

"Acı ve sınırsız, *umutsuz* aşk.

"Bunu yapma, Aaron," diye fısıldadı Baptiste. "Lütfen."

"Kenara çekil, Baptiste," diye homurdandı Aaron, büyük kılıcını kaldırarak. "Seni uyarıyorum."

"Seninle savaşmak istemiyorum, aşkım. Ama başka kimseye zarar vermesine izin vermeyeceğim."

Gabriel bir an durdu, şarabına bakarken kaşları çatıldı. Artık kafasında savaşın seslerini duyabiliyor, kan ve metal kokusunu alabiliyor, kalbi güm güm atıyordu.

"Demek ki burada bokun içindeydim, soğukkanlı," diye iç geçirdi. "Amacım Nikita'yı Phoebe ve Baptiste'den uzaklaştırmaktı, ama şimdi onun dikkatini çekmiştim ve ne yapacağımı bilmiyordum. Güneş doğmuştu, bu da bir şeydi. Ama tüm laflarıma rağmen Nikita Dyvok köpek değildi. Altı yüz *yıldır* savaşçıydı ve daha da kötüsü, artık duskdancer kanıyla çılgına dönmüştü. Genelev minstrelleri benim yaşayan en büyük kılıç ustası olduğumu söyleseler de, Blackheart yaşayanlar arasında sayılmazdı.

"Benim korumam olmasaydı, çoktan ölmüş olurdum. Ama Nikita ne kadar güçlü olursa olsun, göremediğin bir şeyi öldüremezsin. O gün Dior için savaşırken, ona verdiğim söz, mürekkebimin ışığı *gözlerimi kamaştırıyordu* ve bu beni hayatta tutmaya yetti.

hayatta kalmam için yeterliydi. Geride kalmıştım, ama Nikita Tempest'i dans ederken, etrafımızdaki her şeyi paramparça ederken, onun kılıcından kıl payı kurtuldum.

"Baptiste ve Aaron, yıkıntılar arasında dans eden rüzgar ve gök gürültüsüydü. Kara parmak mesafesini korudu ve Aaron, Baptiste geri çekilirken küfretti, savuşturdu ama asla baskı yapmadı, asla karşılık vermedi. Ancak Aaron gözünü bana çevirir çevirmez, Baptiste saldırdı, bir taş fırlattı veya adamının yanlarına atıldı ve onu benden uzak tuttu. Aaron, Ilon'un ölümsüz babasının ona verdiği yetenekleri kullanarak Baptiste'i kışkırtıyordu ve kara parmaklıyı kavgaya çekmeye çalışıyordu.

"*Benimle dövüş!*" diye bağırdı.

"Hayır," diye cevapladı

Baptiste. "Öldür beni! *Benden*

nefret et!"

"Asla. Seni seviyorum Aaron. Seni *seviyorum*."

Ve böylece gelgitler gibi alçalıp yükseliyorlardı, enkaz, cesetler ve kan içinde bir kedi fare oyunu oynuyorlardı. Zavallı Maergenn kasabası kanla kaplıydı, yemin ederim, dansçılar, katiller, soylu ve sefil insanlar, o kadar kalın ve derin bir katliam vardı ki, burada da kaldırım taşlarının sonsuza kadar lekeleneceğini düşündüm. Bu gün sona erdiğinde buraya ne ad vereceklerdi? Boğulmuş Şehir mi? Kızıl Mezar mı?

"Kutsal Kase'nin Mezarı mı?

"Artık çaresizleşiyordum. Nikita'yı iki kez kanatmıştım, ama o hata yapma lüksüne sahipti, ben ise hiç hata yapamazdım. Yaklaşırsam, Epitaph'ın ölümcül yayının içine girerdim. Ama geri çekilirsem, Kara Kalp kaldırım taşlarını ezip bana doğru bir şok dalgası gönderir ya da kılıcını ve kendini fırlatarak havayı şeritler halinde keserdi. Ama Nikita'nın boğazını ele geçirebilirsem, damarlarında akan dansçı kanını ve onun kanını da kaynatabilirdim. Ve böylece, o korkunç kılıca yaklaşarak, yanına kayıp darbeleri altından geçerek, fırsatını kolladım.

Phoebe, Kiara'nın baltasından bir darbe almıştı, sol kolu sarkmıştı, ama Kurt Anne de kanamıştı — boğazında dört tane pürüzlü yırtık vardı. Aaron, öfkeden yüzü çarpık bir şekilde eski sevgilisine doğru ilerledi. Ama Baptiste geri çekildi, Aaron'un kılıcının gürültülü darbeleri altında eğildi.

"Kaçmayı bırak, korkak!" diye bağırdı Aaron.

"Seninle kavga etmeyeceğim, aşkım," dedi Baptiste, Aaron'un darbesinden kaçarak. "Bana öyle deme! Seni *hiç* sevmedim."

“İri adam gülümsedi. ‘Şimdi yalan söylediğini *anladım*.

“‘… Öyle miyim?’

Aaron saldırısını yavaşlattı ve eski sevgilisine bakarak yumuşak ve hüzünlü bir sesle konuştu.

"Böyle düşünmene kimsenin suçu yok, sanırım. Ben de bizimkini aşk sanmıştım." Aaron Nikita'ya baktı, dudakları kıvrıldı. "Ta ki *o* bana aksini gösterene kadar."

"Bu doğru değil, Aaron. Birlikte mutluyduk!"

"Mutlu mu? Lordçık acımasız ve soğuk bir kahkaha attı. *'Seninle mi*? O sefil ahırda evcilik oynayarak mı? Artıklardan beslenip kırıntılarla beslenerek mi? Mutluluğun ne olduğunu bilmiyordum.

"Aaron, bu onun kanının sesi. Seni beyin yıkamış."

“‘Ohhh, beni benden aldı, doğru.’ Aaron elini boğazına götürdü, dudağını ısırdı. ‘Beni benden aldı. Bükdü. Bağladı. Islak ve acılı bırakıp daha fazlasını istemeye zorladı.’

“‘Dur,’ diye fısıldadı Baptiste, gözleri parıldayarak. ‘Dinlemeyeceğim...’

‘‘Tanrım, bana yaptıkları. Senin *hiç* yapmadığın şeyler. Asla *yapamayacağın şeyler*. Aaron, *kes* şunu.

“‘Aşkın ne olduğunu hiç bilmiyordum. Onu tanıyana kadar.’ “‘Kes şunu, lanet olası!’

“Kısa süreli bir çılgınlıktı; Aaron'a değil, onu kıran kişiye duyduğu acı ve öfkeden doğan bir öfke. Ama yine de Baptiste kükredi, yumruğunu kaldırdı ve sevgilisine saldırdı. Aaron, darbeyi atlatıp sonunda menziline girdiğinde tuzağını kurdu.

“‘Sen her zaman aşkta aptaldın, Baptiste.’

“Koca adamın elini kemik kırılma sesiyle kavradı.

“‘Ve şimdi, sadece bir aptalsın.’

Aaron'un diğer eli Baptiste'in boynuna dolandı, iri adam nefes nefese kalarak sevgilisinin bileğini yakaladı. Aaron, Baptiste'i taş döşemeden sürükledi, kara parmağı korkunç pençesinde sallanıyordu, bir dönüşle sonu gelebilecekti. Nikita ile çarpışırken, Baptiste'in boğuk çığlığını duydum, "Tanrı aşkına, Aaron, *hayır!*" diye bağırıyordu. Ashdrinker de benimle birlikte çığlık atıyordu, onu havaya fırlattım. Kılıç ıslık çaldı, gümüş bir tırpan karların arasından geçerek Aaron'un göğsüne saplandı. Baptiste onun elinden düştü, nefes nefese kalarak, Aaron geriye doğru uçtu ve parlak kırmızı bir yay çizerek kanlı çamurun içine düştü.

"Ama Baptiste'i Aaron'un elinden kurtarırken, kendimi Nikita'nın saldırısına açık hale getirmiştim.

"Bugüne kadar bana neyin çarptığını bilmiyorum. Tek bildiğim, arkamdan vurulduğum ve saman ve paçavra gibi fırlatıldığım. Etrafımda gök gürültüsü duyuyordum, bunun kendi vücudumun evleri tek tek yıkarken çıkardığı ses olduğunu fark ettim, *güm, GÜM, GÜÜÜM,* taşlar parçalanıyor, çatılar çöküyor, beyaz ışık, kırmızı acı ve karanlık.

Phoebe'nin çığlığı beni karanlıkta yukarı çekti, ağzım kar ve kanla doluydu, Nikita yanımdaki kaldırım taşlarına çarptığında yer sallandı. Phoebe benim düştüğümü görünce o da hazırlıksız yakalandı ve Kurt Anne ona bir darbe indirdi, onu eski bir tütün dükkanının enkazı üzerinden uçurdu. Nikita Epitaph'ı başımın üzerine kaldırdı ve ben gözlerim ve ağzım kan içinde ona bakarken Astrid'in beni akşam yemeğine çağırdığını duydum, Patience yakınlarda sıcak ve neşeli bir şekilde gülüyordu. Ve gülümsedim, çünkü onları yakında göreceğimi biliyordum.

Vampir daha da geniş bir gülümsemeyle, "Cehennemde iyi uykular, de León," dedi.

"Ve o anda, sanki onun başının arkasından güneş bulutların arasından çıkmış gibiydi. Günlerin ölüm örtüsünün arkasında kalan zayıf yıldız değil, çocukken tanıdığım güneş, Celene ve Amélie ile nehir kıyısında uzanırken tenimi öpen güneş, o kadar karanlık ve uzak günlerdeki güneş ki, sıcaklığını unutmuştum. Işığı kör ediciydi, alev kırmızısı şimdi gümüşe dönüşüyordu ve çok yakın gök gürültüsünün uğultusu üzerinde, kulaklarımda çınlayan sesin üzerinde yükselen tanıdık bir ilahi duydum.

"Gümüş boynuzun şarkısı.

Nikita küfretti, gümüş rengi yakıcı ve siyah ateşler havaya sıçradı, patlamaların etkisiyle sırtı ve kürkü yanıyordu. Ve döndü, yanmış ve hırlayarak, şehir kapılarından hücum eden siluete baktı. Yeşil gözleri sürmeli, yanağında gümüş güller dövmeli, göğsündeki ayı ağlarken alev alev yanıyordu.

"GABRIEL!"

Onu bulduğum günü hala hatırlıyorum; daha bir çocuktu, nefret dolu bir hırıltıyla dişlerini göstererek, Báih Sìde surlarında hayatı için savaşıyordu.

"Tanrım, başladığı yeri düşününce...

"Ne adam oldu... "'Lachlan.'"

III

KAOS YÜKSELİYOR

“‘LACHLAN…’ Nikita tısladı.

“Eski çırağım bize doğru atılırken, Blackheart üzerimde beliriverdi, kar ve kül fırtınasının ortasında gümüş gibi parlıyordu. Nikita'nın ayaklarının dibinde sırtüstü yatıyordum, sersemlemiş ve kanlar içindeydim. Lachie, etrafındaki sefil insanlara beş tabancasını ateşleyerek birbiri ardına ateş ediyordu. Nikita, elinde Epitaph ile boş bir gülümsemeyle izliyordu.

"Uzun yıllar oldu, küçük kardeşim!" diye bağırdı.

Tolyev'in iki oğlu, katliam ve kaosun ortasında, ölümlü ve ölümsüz, gözleri buluştu. Maergenn'i kırmızıya boyayan cesetlerin arasında, gecelikleriyle duran çocuklar ve doğmamış bebekleriyle şişmiş anneler vardı. Binlerce hayatın, bu şehri harabeye çeviren ve ülkeyi küle çeviren delilik ve cehennem gibi hırsın kalıntıları.

"Lachlan, gözleri alev alev yanarak bir

tabanca kaldırdı. "Kardeşim olmaz."

"Patlama Nikita'nın yüzünü vurdu, yanağını parçaladı, kafatasının arkasından dışarı çıktı. Vampir sendeledi, dizlerinin üzerine çöktü, öfkeyle bağırırken elini açık yarasına götürdü. Lachlan cevap olarak boynuzunu kaldırdı ve bir kez daha üfledi, gümüş rengi ilahi savaş alanında tekrar yankılandı. Ve o dönen kar ve kül bulutunun içinden, sersemlemiş, kanlar içinde, hala onları görebiliyordum, Lachlan'ın arkasındaki kapılardan hücum ediyorlardı — belki sadece elli kişiydiler ama bir *lejyon* değerindeydiler, ciltleri cennetin öfkesinin ışığıyla parıldayan melekler ve azizler.

"Rab benim kalkanım, kırılmaz!" diye bağırdı biri.

"San Michon için!" diye bir haykırış yükseldi. "SAN

MICHON İÇİN!" "Gümüş azizler," diye fısıldadım.

“Onların arasında Robin'i gördüm, genç savaşçının büyük kılıcı, düşmüş kahramanını korumak için havaya kaldırılmıştı. Büyük Xavier Pérez ve sadık köpeği Saber, şarkı kuşunun peşinden koşarak gümüş bombaları savaşın ortasına fırlatıyordu. Ama daha fazlasını gördüm, Tarikat'a hizmet ettiğim yıllardan tanıdığım yüzler; Crimson Glade, Saethtunn ve Tuuve ve Qadir'de yanımda savaşıp

Crimson Glade, Saethtunn, Tuuve ve Qadir'de birlikte kan döktüğüm adamlar. Maxim Sa-Shaipr ve Tomas Tailleur, Kurtis "Kule" ve hatta yaşlı Forgemaster Argyle, hücum ederken kutsal yazıları haykırıyor, demir elinde gümüş çelik bir savaş çekici tutuyordu. Arkalarına Gümüş Kardeşliği'nin kız kardeşleri geldi, tekerlekli tüfekleriyle Ölüler'e gümüş mermiler yağdırarak Blackheart'ın hazırlıklı olmadığı bir son yazdılar.

"Lachlan, kükreyerek büyük kılıcını çekerek Nikita'ya doğru koştu. Ancien hala dizlerinin üzerindeydi, yüzüne isabet eden gümüş mermilerden kan damlıyordu. Lachie'nin gözleri kutsal bir coşkuyla parlıyordu, onu yetiştiren canavara saldırırken Tolyev soyunun tüm gücü Nikita'nın kafatasına doğru salladığı kılıcında toplanmıştı.

Kiara'nın baltası Lachlan'ın darbesini savuştururken metal metal sesleri duyuldu ve Kurt Anne eski çırağımı sapıyla kaldırım taşlarına fırlattı. Lachlan ayağa kalkarken, kan ve karın içinde uzun boylu duruyordu, etrafındaki hava gümüş bombalar ve atışlarla alev alev yanıyordu. Dansçı pençeleriyle parçalanmış, kanlar içinde, elliye karşı tek başına kalmış olmasına rağmen, sevgili düşmüş efendisini savunmaya hazırdı.

"İşte sana öğrenmen gereken bir ders, yavru," diye homurdandı. "*Sadakat*."

Lachlan gülümsedi, çenesinden kanı silerek. "*Ona* öğret,
sülük.

"Kiara, arkasındaki bot sesine dönerek yüzü düştü. Nikita, kızıyla birlikte savaşmak için enkazdan kalkmak yerine Epitaph'ı kaldırdı ve kendini gökyüzüne fırlattı. Vampirin paltosu gümüşle yanıyordu, havada uçarken arkasında ince bir duman izi bırakıyordu; geri, geri, dún'a doğru, eski sevgilisini kanlı sokaklarda terk ederek.

Tarihçi kendi kendine gülerek yeni bir sayfaya geçti.

"Ölümden daha çok korkan kimse yoktur..."

"Sonsuza kadar yaşayanlardan daha fazla," Gabriel başını sallayarak şarabını yudumladı. "Aaron dizlerinin üzerine çökmüş, elleri yanmış halde Ashdrinker'ı göğsünden çekip çıkarmıştı. Baptiste kanlı kaldırım taşlarının üzerinde nefes nefese kalmıştı. Gümüş bir bomba Aaron'un derisine çarptı ve ceketini alevlere boğdu. Yaşlı kardeşim de alevlere kapılmamak için ceketini omuzlarından yırttı. Kiara donakalmış bir şekilde babasının kaçışını izliyordu, bombalar patladığında irkiliyor, omzuna isabet eden gümüş mermilerle sendeliyor, bir diğeri göğsüne isabet ediyordu. Aaron artık ayağa kalkmıştı, efendisinin peşinden kendini ve kılıcını duman ve fırtınanın içine fırlatmıştı ve *bu,* Kiara'yı son anda harekete geçirdi

, Kurt Anne onun peşinden koşarak kırık taşların üzerine tırmandı, baltasını kaldırdı ve kendini kırık duvardan attı.

"Vahşiler savaş alanından

kaçmıştı. Newtunn *bizim* olmuştu.

"Bir el benim elimi tuttu ve Lachlan beni kanlı kardan kaldırırken inledim. Kaburgalarım kırılmıştı, ciğerlerim kanıyordu ve hala zar zor nefes alabiliyordum. Ama onun yüzüne baktığımda tek hissettiğim çılgın bir sevinçti.

"Seni tekrar gördüğüme sevindim, kardeşim," diye gülümsedi.

"Sadece başımı sallayabildim, hırıltıyla, 'Burada ne halt ediyorsun?

"Bir dahaki sefere seni almaya geldiğimde gümüşten bir ordu getirmemi söylemiştin." Lachlan omuz silkti, yeşil gözleri etrafımızdaki mucizeye bakarken parıldıyordu. "Ben de öyle yaptım."

Baptiste'e baktım, solgun ve kanlar içinde, ama yine de hareket edebiliyordu. Phoebe, taşlarla kaplı, kanlar içinde enkazdan çıktı. Onu vuran adamı görünce gerildi, ama eski çırağım barış işaretiyle elini kaldırdı.

"İyi günler, mademoiselle. Tanrı şahidimdir, seni gördüğüme çok sevindim."

"Sorun yok, Phoebe," dedim, Lachie'nin gözlerine bakarak. "O aileden biri."

Eski çırağım baştan aşağı beni süzdü. "Berbat görünüyorsun."

"Tabii ki öyle." Kanlı elimle saçlarımı geri çektim. "Ben

benim."

"Gözleri parladı. Dudaklarım kıvrıldı. Lachlan ilk kırılan oldu, ama ben de hemen arkasından onu takip ettim ve ikimiz de sıradan bir adamı öldürebilecek kadar şiddetli bir kucaklaşmaya başladık. Tüm acıma rağmen onu kaldırdım, sıkıca sarıldım ve ciğerlerimden bağırarak haykırdım.

"O kiraz dudaklarını bana getir, seni güzel küçük *piç*!"

Son Gümüş Aziz sandalyesine yaslandı, gözleri anıyı hatırlayarak parlıyordu. Jean-François'nın kalemi sayfayı çiziyordu, dudakları gülümsemeyle kıvrılmıştı. Celene tarihçinin ona verdiği yarı boş şişeyi aldı, ağzının önündeki kafese bastırdı ve diline biraz pıhtılaşmış kırmızı sıvı sıçrattı.

"Angel Fortuna sonunda bize gülümsüyor gibiydi. Auldtunn surlarında yüksek kanlılarla savaşıyorduk, ama gümüş azizler Newtunn'a girerken, Dyvok

hatlarında bir korku titremesi hissettik. Nikita kırılıp Auldtunn surlarına doğru geri atladığında, bu titreme tüm orduda bir sarsıntıya dönüştü. 'GERİ! DÚN'A GERİ!' diye bağırdı Blackheart ve onun kükremesiyle tüm yüksek kanlılar siperlerinden çıktılar. Dyvok'un arka muhafızları, Angiss á Barenn ve kurtları, Breandan á Dúnnsair ve aslanları tarafından kesilerek arkadaşları tarafından terk edildi. Ancak 'dansçılar' henüz saldırıya geçmedi, Gabriel'in büyücüsü arkadaşlarına Auldtunn surlarında yeniden toplanmaları için seslendi, San Michon'un geldiği ve kurtuluşun yaklaştığı haykırışları tüm safta yankılandı.

"Düşük çömelmiş, karnımız taşlara yapışmış, batı duvarı boyunca tek başımıza ilerledik, deniz kapılarından Portunn'a, dún'a gittikçe yaklaşıyorduk. Duman ve kar fırtınası arasında, surların üzerinden düşmanlarımızı gözetledik. Nikita'nın ordusu ağır kayıplar vermişti, belki yirmi kişi ölmüştü, kararlılıkları artık ipin ucunda sallanıyordu. Çalınan kalesinin duvarlarına çekilen Kont Dyvok, Auldtunn surlarının üzerinde yığılan figürlere öfkeyle baktı. Tüm emekleri, gümüş boynuzların parlak sesleriyle boşa gitmişti.

Kızı öfkeyle dolmuş gözlerle babasının yanında duruyordu.

"Beni *terk ettin*," diye tısladı Kiara, kanayan göğsüne elini koyarak.

"'Senden kurtuldum, yeterince iyi,' Nikita kanlı çenesinden mırıldandı. 'Kuzular için ağlamayı bırak, Kiara. Bugün kurtların günü.'

"*Bunca* yıl. Senin için yaptığım onca şey..."

"Ve *tam olarak* ne yaptın?" Nikita, dudaklarında kan lekeleriyle çocuğuna döndü. "Öldürdüğünü iddia ettiğin Aslan, bize karşı *iki* ordu getirdi! Senin aptal parmaklarından kaçırdığın silahla toplanan bir ordu!"

"'Sadece seni memnun etmek istedim! Yaptığım her şeyi seni sevdiğim için yaptım...'

"Sevgi mi?" diye kükredi. "*Hiçbir şey* öğrenmedin mi? Sevgi, demirin kılığına girmiş zayıflıktır, Kurt Anne! Koçun koyuna söylediği yalan, karnında daha fazla *kuzu* doğurması için! Verilen şey geri alınabilir ve seni önemseyen şey seni *zayıflatır*! Düşmanlarımız kapımızda toplanırken, beni ölümlülerin önemsiz şeyleriyle rahatsız etme!"

Kiara dudaklarını ısırdı, gözleri kanlı gözyaşlarıyla doldu. Aaron, efendisinin yanında duruyordu, derisi yanmış, göğsü kanıyordu — sevgili Baptiste ile çatışmasından değilse de, en azından Ashdrinker'ın kılıcının öpücüğünden. Nikita'nın saray halkı, arkadaşlarının külleriyle kaplı, çakmaktaşı gibi karanlık gözleriyle Auldtunn duvarlarına bakarak onun etrafında toplandı. Dansçılar, iç şehre açılan büyük kapıların mühürlerini açıyor, devasa kalkanları kaldırıyorlardı.

gümüş rengi figürler içeri akın ediyordu. Aaron'un çenesi sıkı sıkıya kapanmıştı, etrafındaki vampirler somurtkan ve hırçındı.

"Ne yapacağız, Efendim?" diye sordu kaptan.

"Filo aşağıdaki körfezde bekliyor," diye mırıldandı Alix, arkalarındaki sulara bakarak. "Okyanuslar hala bizim, Priori. Teknelerle kaçabiliriz, yaşayabiliriz..."

Epitaph şarkı söyler gibi konuşurken Alix'in kafasını omuzlarından kopardı; darbe o kadar şiddetli ve hızlıydı ki, vampirin vücudu öldüğünü anlaması bir an sürdü. Duvardan düşerken Alix'in cesedi küle dönüştü, çalınan yıllar ölümün aç elleri tarafından geri alındı, kafatası kaldırım taşlarına çarpmadan toza dönüştü. Draigann, sevgilisi kafası kesilirken kükredi, öfkeyle açılmış gözleri Nikita'ya dikildi. Ama Priori Dyvok, dumanlı siyah giysileri içinde duruyordu, kanlı kılıcı yeğeninin boğazına doğru uzanmış, boş, gece yarısı gibi gözleri düşmanına sabitlenmiş halde konuşuyordu.

“Bir daha geri çekilmeyi öneren korkak da aynı akıbete uğrayacak.”

Draigann öfkeyle titredi. Altın dişleri gıcırdadı, dövmeli derisi savaşın kanı ve kömürle lekelenmişti, ama yine de protesto etmek için tek kelime bile söylemeye cesaret edemedi. Kalbin derinliklerinde yatan şeyler kadar derin çok az şey vardır, bu doğru. Ama lanetlilerin göğsünde kalp atmaz, Tarihçi. Ve sonsuzluk, aşk için vazgeçmek için *çok uzun* bir süre.

"O zaman ne yapmamızı istiyorsun, Priori?" diye tükürdü.

Nikita savunmasını kontrol etti, yanağındaki gümüş mermi deliğini elledi. Buradaki siperler daha sağlamdı, ama aylar önceki saldırısından sonra hala çatlamıştı; soluk kanlılar veya alacakaranlık dansçılarının tırmanırken yararlanabilecekleri birçok tutunma yeri vardı. Burada mancınık ya da top yoktu, sadece tırmanan askerlerin üzerine taş ve kaynar su dökmek için demir oluklar vardı. Ama bu oluklar artık boştu; taşlar surları güçlendirmek için kullanılmıştı ve alevlerin neredeyse yasak olduğu bir dún'da kaynar su da yoktu. Ama Blackheart havuzlara bakarak gülümsemeye devam etti ve Aaron'a döndü.

"Sığırları getirin."

Aaron, arkasındaki avludaki korkunç kafeslere baktı; Aveléne'den getirilen ganimetlerin zayıf ve donmuş kalıntıları. "Hangilerini, efendim?"

"Hepsini."

"Aaron efendisinin elini öptü, kanlı dudaklarının izi Kara Kalp'in derisine yapıştı. Nikita düşmana dönmüştü; gümüş azizler

Auldtunn'a akın eden aslanlar, başlarında topallayan aslan, onun yanında etli parmağı ve kara parmağı ve lanetli *hain*, hepsi kan içinde ama kırılmamış. Lanetli kızın hüneriyle özgür bırakılan eski Dyvok askerlerinden oluşan bir lejyon arkalarından yuvarlanarak geliyordu. Kara Kalp, genç Joaquin kanlı kılıcını kaldırıp askerlerin çığlıklarına öncülük ederken, rüzgarda yankılanıyordu.

"La demoiselle du Graal!"

Kiara'ya dönerek hırladı. "O

lanet olası kızı bana getirin."

"Kurt Anne, üvey babasının boğazına bıçak gibi bakıyordu, gözleri Aaron'un elindeki lekeye kaydı. Dudakları aralmıştı, bakışları...

"*Şimdi!*" Nikita, sesi taşları çatlatacak kadar yüksek sesle bağırdı.

"Ve parmaklarını yumruk haline getirerek, Kurt Anne itaat etmek için

döndü." "Neden onu daha önce serbest bırakmadın?"

Celene, tarihçinin sözünü kesmesine bakarak başını kaldırdı. Jean-François, olağanüstü bir hızla kitabına yazmaya devam ediyordu, kalemini mürekkebe batırırken ona kısa bir bakış attı.

"Eğer istediğin zaman kanatlı ordunun şeklini alabiliyorsan, neden düşmanı tamamen atlayıp Dyvok zindanlarına girip Lachance'ı serbest bırakmadın?"

Gabriel kendine bir kadeh daha şarap doldururken, kaşlarını kaldırarak Celene'ye baktı.

"Harika bir soru. Neden onu kurtarmadın, kardeşim?"

"Surların üzerinde daha fazla fayda sağlayacağımızı biliyorduk," diye cevapladı Celene. "Dior hücresinde kilitliydi, yaralıydı, evet, ama şimdilik güvendeydi. Gümüş azizler gelene kadar, Untamed'e saldırımız başarısız oluyordu ve her kılıç savaşta gerekliydi."

"Çok düşünceli." Gabriel başını eğdi. "Ya da belki kaosun içinde kendine bir başka küstah ziyafet çekmeyi hayal ettin? Aveléne'de Rykard'a yaptığın gibi, lanetlenmiş bir ruhu daha kurtarmayı mı? Belki bu sefer bir medias? Ya da boğazını ıslatacak *güzel, sulu* bir ancien? Sevgili Yaratıcından kurbanların yaşı arttıkça daha fazla övgü mü kazanıyorsun? Yoksa sadece kendine daha fazla güç mü çalıyorsun?"

"Hiçbir şey bilmiyorsun," diye tükürdü. "Ve *hala* tekmelenmiş köpek gibi sızlanıyorsun.

Kendi sesinden hiç bıkmaz mısın, kardeşim?"

"Bunu durdurabilirdin," diye hırladı Gabriel. "Sonra ne oldu, sen..."

"*Kes,*" diye bağırdı Jean-François, sayfayı tokatlayarak. "Ne diyordun, M^lle^Castia?"

"Diyordum ki," diye tısladı, hâlâ Gabriel'e öfkeyle bakarak, "azizler gelene kadar surlarda savaştık. Ve kısa süre sonra, hayatımız *için* savaşıyorduk. Sevgili kardeşim, olanların tüm suçunu bana yüklemek için can atıyor olsa da, ben elimden gelenin en iyisini yaptım." İçini çekip başını eğdi. "Keşke daha fazlasını yapabilseydim."

Gabriel alaycı bir şekilde güldü, ama Jean-François'nın keskin bakışıyla, gümüş aziz dilini tuttu ve kadehinden bir yudum aldı. Ve son bir bakışla, kız kardeşi konuşmaya devam etti.

“Kiara, Nikita'nın emriyle dún'a fırtına gibi girdi, ruh hali başındaki fırtına kadar öfkeliydi. Phoebe'nin derisinde açtığı yaralar, Lachlan ve kardeşlerinin ateşlediği gümüş mermilerin bıraktığı delikler, Nikita'nın kalbinde bıraktığı çürükler

—hangisinin daha çok acı verdiğini kim bilebilirdi? O kaleye girerken onu gözden kaybettik, ama zindanın derinliklerinde Dior'la birlikte kalan bir kısmımız Kiara'nın Kutsal Kase'nin hücresine yaklaşırken onu dinliyordu.

Nikita'nın oyuncağı Isla, Ever After'ın emriyle Grail'in kafesinin dışında nöbet tutuyordu, yanında bir avuç köle kılıçlı adamla birlikte. Reyne á Maergenn, karşısındaki hücre kapısının parmaklıklı deliğinden izliyordu. Prenses morluklar içindeydi, ama Grail'in kutsal kanıyla iyileşmişti ve Wolfmother'ın yaklaşmasına öfkeyle bakıyordu.

"Leydi Kiara," Isla reverans yaptı. "Efendim ve aşkım nasıl?" Kurt

Anne kızı görmezden geldi ve Dior'un kilidesindeki anahtarı çevirdi.

"Leydi Kiara?" Isla tekrar sordu. "Efendim nasıl..."

Kiara yavaşça uzanarak Isla'nın güzel yüzünü avuçladı ve hiçbir uyarıda bulunmadan onu en yakın duvara itti. Kızın kafası aşırı dolu bir şarap tulumu gibi patladı, kafatası ezilerek lapa oldu. Köleler, beyin ve kan botlarına sıçrarken bir an tepki veremediler, ama silahlarına uzanana kadar Kiara aralarına girmiş, boyunlarını kuru dal gibi kırmış, birini karnına o kadar acımasızca yumruklamıştı ki, iç organları ağzından dışarı fırladı. Yerler kırmızıya boyanmış, eller de aynı renge bürünmüştü. Kiara, Kutsal Kase'nin kapısını açtı.

"Ne yapıyorsun?" diye bağırdı Reyne.

"Dior yerde yatıyordu, kulakları ve burnu kan içindeydi. Onunla birlikte titreyerek, küçük ve çaresizce duran birkaçımız, geri kalanımız ise dış duvarlarda

öfkeyle kaynıyordu. Kiara kızı sırt üstü çevirdi, gözleri kırmızı öfkeyle dolmuştu. Botuna uzanıp, Maergenn kasabasına giden uzun yolda de Coste'yi derisini yüzmek için kullandığı kısa, keskin bıçağı çıkardı.

"Hayır, dur!" Prenses bağırdı. "Dur, ona dokunma!"

"Kurt Anne kıza bir bakış attı ve hırlayarak, 'Kapa çeneni, seni köpek yavrusu,' dedi.

Reyne kapıya yumruk attı. "Ona zarar verirsen, seni *öldürürüm*!"
seni öldürürüm!'

"Ona zarar vermiyorum," diye tükürdü Kiara, komada yatan kıza dönerek.
"*Ona* zarar veriyorum."

"Kurt Anne, elinin üstündeki izi, dikenlerle çevrili siyah kalbi, çoktan silinmiş olması gereken sevgi izini izledi. Ve bıçağını mermer gibi sert cildine saplayarak, sadakat izini kesip çıkardı ve kanayan yarayı Dior'un dudaklarına bastırdı. Grail inledi, dili kırmızıya boyandı. Bu, bir medyanın kanıydı, ama kafasına aldığı acımasız tekmeyle onu uyandırmaya yetmişti. Yavaşça, kız kanla yapışmış gözlerini açtı ve Wolfmother'un üzerinde durduğunu görünce gözleri büyüdü. Dior tamamen uyandı ve taşın üzerinde geriye doğru sürünerek uzaklaştı. Kanayan burnunu parmaklarıyla sildi, kanlı parmaklarını hançer gibi önüne uzattı. Ama Wolfmother sadece alaycı bir şekilde güldü ve ayağa kalktı.

"Hala hızlı koşabiliyor musun, küçük

Fare?" Dior gözlerini kırptı. "Ne?"

"Kalk. Seni buradan çıkaracağım."

Kurt Anne arkasını dönüp koridordan Reyne'nin hücresine doğru ağır adımlarla yürüdü. Şaşkın kız, Kiara'nın kapıyı açıp Dior'a başıyla işaret ettiğini izledi.

"Onun yardımına ihtiyacı olacak, Majesteleri."

Prenses bir an duraksadı, kararsız ve güvensiz. Kiara'nın elindeki kanayan yaraya, ihanet ettiği kişinin derisinin yüzülmüş izine bakıyordu.

"Sizi ilgilendiren şey," dedi Kurt Anne, "sizi zayıflatmamalı." Vampir'i omuzlayarak geçen Leydi Reyne, Kutsal Kase'nin hücresine koştu
inleyen kızın koluna dolandı. Reyne, Dior'u oturmaya yardım etti, dudaklarını Dior'un alnına, yanaklarına, kanlı ağzına bastırdı ve sertçe fısıldadı.

"İyi misin?"

"Şimdi daha iyiyim," diye fısıldadı Dior. "Sen..."

"Kıçınızı kaldırın, ikiniz de," diye bağırdı Kiara. "Fikrimi değiştirmeden."

Reyne, Dior'un ellerini tutup Grail'i ayağa kaldırdı. Kiara koridorda durup ikisine öfkeyle baktıktan sonra kanlı topuklarını dönüp merdivenlerden yukarı çıktı. Kızlar daha yavaş takip etti, Dior Reyne'nin yanında topallayarak, prensesin kolu Grail'in beline dolanmıştı. Dior, Isla'yı ve duvarlara sıçrayan yanık izlerini görünce kaşlarını çattı.

"Ne oluyor burada?" diye fısıldadı.

"Kurt Anne, zindan merdivenlerini tırmanırken parmaklarındaki kanı yaladı ve arkasında onu takip eden iki kıza omzunun üzerinden konuşmaya devam etti. 'Gabriel kapıda. Ama o size ulaşmadan önce okyanuslar dolusu kan dökülecek. Savaş bitene kadar Kara Kalp'ten saklanacak bir yer bulun.'"

Jean-François bir elini kaldırarak Celene'nin hikâyesini durdurdu. "Lütfen, çok ileri gitmeyelim, M^lle^Castia." Tüy kalemi mürekkebe batırarak tarihçi diğer tutsağına baktı. "Bu lezzetli ihanet sırasında sen neredeydin, Silversaint?"

Gabriel kadehinden bir yudum içti, parmaklarını ağzına götürdü.

"Olayların yaşandığından bile haberim yoktu. Hâlâ pis kanlıları temizliyor ve Auldtunn surlarında toplanıyorduk. Nikita ve yüksek kanlılarını dún'a geri püskürtmekle iyi iş çıkardık, ama hayatımın çoğunu Ölülerle savaşarak geçirdim, Tarihçi, ve siz piçlerin köşeye sıkıştığınızda en tehlikeli halinize geldiğinizi biliyorum."

"Dördüncü Yasa," diye mırıldandı Jean-François.

"*Ölüler canavar gibi hisseder, insan gibi görünür, şeytan gibi ölür*." Gabriel başını salladı. "Ama Gümüş Düzen bizim tarafımızda olduğu için, artık kazanabileceğimizi *biliyordum*. Lachlan ve diğer 'azizler' aşağıda toplanmıştı, Joaquin ve yanıklar sayılarını artırıyordu. İki dansçı grubu, deniz duvarları boyunca doğu ve batıya doğru ilerleyerek dún'u kuşatmaya hazırlanıyordu. Gümüş kız kardeşlerimiz ve ay bakireleri ise tekerlekli tüfekler ve yaylarla bizi koruyordu. Phoebe yanımda duruyordu ve dún'un duvarlarındaki soğukkanlı yaratıklara bakarken elimi sıktı. Ashdrinker'ı yüksekte kaldırarak, hücum emrini vermek için nefes aldım.

"*G-G-G-Gabriel, Gabegabe, b-b ...*

"Gümüş kekemeliğe kaşlarımı çattım ve kılıcımın üzerindeki kadına baktım. "… Ash?"

"*B-b-b-b ...*

"Kanlı parmaklarımı onun yüzüne bastırdım. 'Ne oldu, mon amie?' "*B-B-B-ARKADA!*

"Se'yersan!" Brynne kükredi. "Dikkat edin!"

“Çığlığa dönerek, karnım düğümlenerek arkama baktım. Ve orada, sırtımızda Newtunn sokaklarının kırmızı nehirlerine sızarak geliyorlardı. Öncü birlikler, görünüşe göre binden fazla, hepsi de pis kanlılardı — dilenciler ve lordlar, askerler ve köylüler, ebeveynler ve çocuklar. Beyinleri çürümüş, bedenleri içlerindeki susuzluğun kabukları haline gelmişti. Arkalarında yüzlerce kişi daha yürüyordu. Kalkanlarında ve cüppelerinde beyaz kuzgunlar, kafatasları şeklinde miğferler, omuzluklarında iskelet elleri vardı. Önde kılıçlı savaşçılar, arkada tüfekli askerler, omuzlarında tekerlekli tüfekler ve gözlerinde ölüm vardı.

"Kanlı Voss'lar!" diye bağırdı Brynne.

"Olmaz," diye fısıldadı Phoebe. "O kaçakları bu sabah yakaladık. Órd buradan *günlerce* uzaklıkta."

“O anda basit gerçeği anladım. Nehir günlerce uzaktaydı, Nikita'nın mesajı oraya zamanında ulaşamazdı, ama bu sadece Terrors'un söz verdikleri yerde bekledikleri takdirde önemliydi. Efendileri eski sevgilisine verdiği sözü tutmuşsa.

"Fabién Nikita'ya yalan söyledi." Başımı salladım. "Fırsatını bulur bulmaz Blackheart'a ihanet etmeyi planlıyordu. Ve biz ona bu fırsatı verdik. Dyvok ve biz birbirimizi yumuşatıp, geri kalanları temizleyip, kapıdan çıkarken Dior'u da alalım."

"Tatlı Ay Anneler," diye tısladı Phoebe.

Son Gümüş Aziz, şarap lekeli dudaklarını yaladı ve kadehine bakakaldı. "İşte oradaydık, Tarihçi. Çekiç ve örs arasında, cehennemin dibinde,

cehennemin dibindeydik, arkamızda yeni bir cehennem bizi bekliyordu. Binlerce pis kanlı, arkalarında köle kılıçları, savaşta kan dökmemiş, taze kanlı. Duman ve karın arasından gözlerimi kısarak onları gördüm, sanki iki küçük imparator gibi, ordularının en arkasında. Beyaz ve siyah giysili, elleri kanla kaplı iki küçük figür.

"Onları hala zihnimde görebiliyordum, korkunç babaları kapımızı çaldığı gece evimin önünde toplanmışlardı. O bunu yaparken onlar ayakta durup izlemişlerdi. Meleklerim ölürken *gülmüşlerdi*. Ve ben, bunun için hepsini öldüreceğime yemin etmiştim.

"Ne yapacağız, Gabe?" diye fısıldadı Phoebe.

"Kılıcımı kaldırdım, derimdeki mürekkep alev

alev yanıyordu. "Sözümüzü tutma zamanı."

IV

DAHA DA SOĞUK

"*GABRIEL!*"

“Çığlık, uluyan rüzgârların ve arkamızdaki ağır botların sesini bastırdı. Aşağıdaki şehir sokaklarına baktım, Lachlan arkamı işaret ederek bana bakıyordu.

"Onları görüyorum!" diye bağırdım. "Dyvok'u koruyabilir misin?"

“Lachlan, dún'a bir bakış attı, sonra kanlı ve sert yüzüyle başını salladı.

“‘Arkanı! Kılıcımı al!’

“‘Angiss!’ diye bağırdım. ‘Kurtlarını Portunn kapılarının batısına götür, Lachie ile dún'da buluş. Breandan!’ Phoebe'nin kuzenine döndüm. ‘Katillerini doğuya götür. Brynne, sen ve adamların bizimle gelin! Gümüş kızkardeşler, azizleri koruyun, ay kızları arkamızı kollayın!’

“Küçük bir ev büyüklüğünde bir kaya duvarları yıkarken, ben de siper almak için eğildim. Nikita'nın elinde bir parça sur daha kopardığını gördüm.

"Hepiniz gidin! *Gidin!*"

"Düşmanlarımıza doğru hücum ettik, yarısı önümüzdeki Untamed'lere, geri kalanı ise arkamızdaki Ironhearts'larla uğraşmak için döndü. Phoebe ve ben yıkılan surlardan atladık, Baptiste yanımıza indi, başımızın üstündeki yüksek yürüyüş yolu çatlayınca irkildi, derisine taş tozu ve kan yapışmıştı. Kolu kırılmıştı, boynuna bir askı takılmıştı, diğer elinde Forgemaster Argyle'dan ödünç aldığı saf gümüş çelikten yapılmış bir çekiç tutuyordu.

"Gabe, Aaron'ın peşinden gitmeliyim!"

"Lanet olsun, Baptiste!" diye bağırdım. "Onu kurtarmanın tek yolu Blackheart'ı öldürmek! Seni seviyorum dostum, ama bu işi yapabilecek güç sende yok!"

“Yine irkildik, başımızın üstünde taşlar parçalanıyordu, Ironhearts arkamızdan yaklaşıyordu.

"Onu bırakamam! Sen gelinini o canavarların arasında bırakır mısın?"

“Sonra başımı salladım, göğsüm ağrıyordu. Eski dostumun doğruyu söylediğini biliyordum; ne pahasına olursa olsun sevgilimi asla terk edemezdim. Ayrıca bir mucize olmazsa Baptiste'in ölüme gittiğini de biliyordum. Ama Tanrı yardımcım olsun, onu durdurmaya gönlüm el vermiyordu.”

“Hikaye kitapları aşk uğruna ölen aptallarla doludur,” diye mırıldandı Jean-François.

"Öyle," diye başını salladı gümüş aziz, sakallarını ovuşturarak. "Ve bu beni de aptal yapsa da, bu gerçeğe memnunum, Tarihçi. Eğer hiçbir şey için savaşmazsan, onu savunmak için de hiçbir şey vermezsin. Ama değerli bir şey için savaşırsan, yani *gerçekten* önemli bir şey için, o zaman hiçbir fedakarlıktan kaçınmazsın. Kardeşlik. Aile. Sadakat. Sevgi. Hepsi uğruna çabalamaya değer. Hepsi uğruna *ölmeye* değer. Sonunda, bizi sizden ayıran şey budur, vampir. Ve bizi farklı kılan şey, bizi güçlü kılar."

Gabriel gülümsedi.

“Ve böylece, kardeşimin elini sıktım ve Aaron ile İkizler Savaşı'nda birbirimize söylediğimiz sözleri, yan yana ölümün gözlerine bakarak söyledim.

"Korkma. Sadece öfke."

Baptiste kanlı yanağıma öpücük kondurdu ve gümüş azizlerin arasına katılmak için döndü. Onlar da dún'a doğru akın ediyorlardı. Highlanders, Ironhearts'la karşılaşmak için koşuyor, sefil öncüleri parçalıyorlardı. Brynne, dirseklerine kadar kan içinde, çığlık atan akrabalarının oluşturduğu bir denizle çevrili, dişleriyle ve pençeleriyle savaşan kanlı bir güç merkezi gibiydi. Bir vagon kadar büyük bir ayının yarım düzine sefil adamı parçaladığını gördüm, pençeleri ve dişleriyle onları paramparça ediyordu. Ok yağmuru fırtınayı yararak arkadaki Voss köle kılıçlarını kesiyor, havada tekerlek kilidi ateşleri çatırdıyordu. Şehrin bazı kısımları alevler içindeydi, ölüler alevlerden kaçıyor, duman havayı karartıyordu. Sislerin arasından, Voss askerleri arasında yüksek soyluların köle kılıçlarını yönlendirdiğini görebiliyordum, ama gözlerim sadece onların arkasında gizlenen iki gölgeye, aydınlık ve karanlık, takılı kalmıştı. İmparatorluğun genç olduğu zamanlarda yaşlı olan o korkunç generaller, ellerini birbirine kenetlemiş, ailelerinin kanıyla ıslanmışlardı.

"Kumaşın hışırtısını, yumuşak botların karlara çarpmasını, havada taze kan kokusunu duydum. Dönüp baktığımda, Celene'nin yanımda durduğunu gördüm, yüzü kanlı paçavralarla kaplı, gözleri Terrors'a dikilmişti.

"Dior'a yardım etmelisin," dedim ona. "Kaosun içinde dún'a gir ve..."

"Dior şimdilik güvende. Kiara onu koruyor."

“Kiara? Bu hangi lanet kabusta güvenli olabilir ki?”

“‘Anneler ve oğullar. Babalar ve kızlar. Kız kardeşler ve erkek kardeşler.’ Başını salladı. ‘Kendimize aile diyen bizler, ne kadar da karmaşık bir ağ örmüşüz. Ama Kurt Anne, Dior'u kanatları altında koruyor. Teyzelerimi yenmek için bizim yardımımıza ihtiyacın olacak, kardeşim.’

“‘Umursamadığını sanıyordum, kardeşim.’

“Sonra bana baktı, kırmızı çerçeveli ölü gözleriyle, o fırtınada sessizce. “‘Hiç umursamadım, Gabriel. Bu yüzden
senin umursamadığını sandığımda çok acı çekti.”

“Kılıcını ve tokmaklarını kaldırdı, Terörlere öfkeyle baktı.

“‘Şimdi. Gidip yeğenim için kan dökelim.’”

Son Gümüş Aziz öne eğildi, boş kadeh parmaklarında sarkık duruyordu. Kız kardeşi sessizce, karanlık suları izliyordu, taş gibi hareketsiz. Gabriel ona baktı, dişlerinin arasından yumuşak bir hışırtı duyuluyordu, nefes alışı biraz hızlanmıştı. Jean-François yazmayı bıraktı ve hücredeki havanın bir ton daha karardığını fark ederek Capitaine Delphine'e baktı. Köle kılıçlar gölgelerde gerildi, Silversaint'in gözlerinde parıldayan öfkeye kapılırsa harekete geçmeye hazırdı, ama Gabriel sadece yumruğunu sıktı, parmak eklemleri beyazladı, altın kadehi elinde buruşurken mırıldandı.

"Dejanik zaferin ne olduğunu biliyor musun, soğukkanlı?"

Tarihçi tekrar Delphine'e baktı ve adama geri çekilmesini işaret etti.

"Oui." Jean-François başını salladı. "Adını, M.Ö. 8 yılında Charinfel kuşatmasında Maximille the Martyr ile savaşan Talhost Kralı Dejan'dan almıştır. Augustins ile savaşta bir çıkmaza girmiş, ancak bu süreçte kuvvetlerinin yüzde doksanından fazlasını kaybetmiştir. Bu ifade, yenilgiye eşdeğer, çok pahalıya mal olan bir zaferi tanımlar."

Gabriel, Celene'ye bir an daha baktı, havada kurşun gibi bir ağırlık vardı. Ezilmiş kadehini yere bırakıp şarap şişesini aldı ve boynundan içmeye başladı.

"Kırık batı duvarı boyunca koştuk," dedi, yumuşak bir sesle. "Voss hattının arkasına doğru. Brynne ve arkadaşları Ironheart öncü birliğini kesiyorlardı, ama ilerleme yavaş ve kanlıydı, ben de onların yanından dolanıp Terrors'a arkadan saldırmayı planlıyordum. Koşarken, ölen bir askerin pelerinini alıp kalkanımı örttüm. Sadece üç kişiydik; Phoebe, Celene ve ben, enkazların ve yıkık yüksek yürüyüş yolunun üzerinden atladık.

Duman ve kar o kadar yoğundu ki, sadece gölgeler gibiydik, fırtına ve savaş o kadar gürültülüydü ki, sadece fısıltılar gibiydik, kan kokusu o kadar ağırdı ki, geldiğimizi asla koklayamazlardı. Ve böylece, hızlı ve emin adımlarla enkazın ve gürleyen fırtınanın üzerinden koşmaya devam ettik, gözlerimiz ikiliye kilitliydi.

"Dış kapının üstündeki çökmekte olan kemerin üzerinde durmuşlar, savaşın gidişatını ölü gibi siyah gözlerle izliyorlardı. Sabırlı, kadim, sonunda ganimetlerini ele geçirebilmek için askerlerinin her damla kanını feda etmeye razıydılar. Savaşçılarımız yorgun ve bitkindi, Voss askerleri ise dinçti. Dyvok'un sefil ordusu, ordumuza akılsızca saldırmıştı, ama Demir Kalpliler'in iradesiyle, Voss'un pis kanlıları, Brynne ve dansçılarımızı en zayıf noktalarına sıkıştırarak, geri çekilip yeniden toplanıyorlardı. O devasa úrfuil'in, foulblood'ların oluşturduğu bir dağın altında yere düştüğünü gördüm, ay kızları, tekerlekli tüfeklerin ateşiyle yere serilmişti. Kendi başlarına bırakılırsa, Fabién'in sürüsü bu günü kazanacaktı. Ama çobanın kafasını kesersen koyunlar dağılıverir, vampir, ve biz üç aslan arasında, bir iki kafayı koparabiliriz diye düşündüm.

"Sonunda bizim geldiğimizi hissettiler. Aegis'imi gizlemiş olsam da, zihinleri okuyabilen canavarlara gizlice yaklaşmak neredeyse imkansızdı. Yine de kaosun içinde yeterince yaklaşmıştık ve Alba ile Aléne bize doğru döndüklerinde, titrediklerini gördüm, aşağıdaki foulblood'ların saflarında bir dalgalanma geçti. Wheellock silahlarının patlamaları duyuldu, yıkık sokaklardan köleler bize ateş ediyordu, mermiler etrafımızdaki taşlara çarpıyordu, ama biz koşmaya devam ettik, Phoebe'nin pençeleri parıldıyordu, Celene'nin kılıcı damlıyordu, Ashdrinker kafamın içinde uğuldayarak göğsümde bir ateş yakıyordu

— Patience küçük bir kızken, geceleri korkularla uyanınca ona söylediğim o çocuk şarkısı.

"Uyu şimdi, benim güzelim, uyu şimdi, canım,
"Karanlık rüyalar şimdi kaybolacak, baban
yakında. "Canavarlardan korkma, geceden
korkma, "Baban şimdi burada ve her şey yoluna
girecek.
“Gözlerini kapat, canım, ve şunu bil ki bu doğru,
“Sabah gelecek ve baban seni seviyor.

"Kara gözler üzerimize çöktü, kara iradeler peşimizden geldi, kanlı yüzyılların ağırlığıyla alnıma vuruyordu. O kadar eski ve soğuk zihinlerdi ki, onları anlamak imkansızdı. Kaç yıl saydılar? Kaç cinayet işlediler? Ama yine de, Celene'ye baktıklarında bir titreme hissettim, o bıçak

Elinde dalgalanan kanlı bıçak, kafatasındaki parlayan dişler, Laure'nin yüzünü mahvettiği yerleri ortaya çıkarmak için paçavraları yırtarken.

"Fısıltılarında duyabiliyordum.

"Nefretlerini.

"*Korkularını*.

"'Esani...'"

Celene ayağa kalkarken Gabriel sessizleşti. Son Liathe, tarihçi gibi savaşın büyüsüne kapılmış gibiydi, kalemi sayfada hızla hareket ediyordu.

"Biz de görebiliyorduk. Havada tadını alabiliyorduk. Alba ve Aléne, Fabién'in kızları, beni öldüren canavarın kız kardeşleriydi ve o Terörlerin yüzlerinde en ufak bir tedirginlik görmek bile, bizim yıpranmış dudaklarımıza bir gülümseme getiriyordu. Ama kapı kulesi üzerinde, Gabriel ve onun et cadısı Alba'yı, biz de Aléne'yi parçalarken, tüm o kendini beğenmişlik toza dönüştü. Aléne, kırbacından bir bıçak çekip darbemizi savuştururken, Dún Maergenn'deki o küçücük parçamıza doğru baktık ve dudaklarımdan bir fısıltı kaçtı.

"*Kiara.*"

Kurt Anne, Taçlar Salonu'na, Dokuz Kılıç heykeli'nin gölgesine ulaşmıştı, Prenses ve Kutsal Kase onun arkasında topallayarak ilerliyordu. Ama şimdi donakaldı, gözleri genişledi ve soğuk bir ses onun adını söyledi. Duman, gümüş boynuzların ve İskoç borularının ilahisiyle rüzgarda asılı kalmıştı, kıyamet ilahisi çağırıyordu. Dior küfretti, Reyne'nin çenesi sıkıldı. Ve dönüp arkalarında üç figür gördüler, gözleri hain Kurt Anne'ye kilitlenmişti.

"İlki Kane'di, Headsmun'un korkunç büyük kılıcı omzunda duruyordu. İkincisi, hırlayan ve yaralı Prens'ti. Üçüncüsü ise, siyah ve kırmızı renkli güzel bir elbiseye bürünmüş, alnında boynuzlardan yapılmış bir taç ve göğsünde çelik bir zırh vardı...

"Lilidh," diye tısladı Dior.

"Nasılsın, tatlı yeğenim?" Kalpsiz gülümsedi, kafasının üstündeki hırlayan kurdu okşayarak. "Neden bu kadar silahla seyahat ediyorsun?"

"Korkunç Leydim." Kiara, dışarıdaki ses ve kargaşaya doğru başını eğerek selam verdi. "Gümüş Azizler, Aslan'a yardım etmek için kapılara geldi. Savaş kötü gidiyor. Laerd Nikita, kızın surlara getirilmesini istedi." Kane'e öfkeyle baktı. "*Sen* de orada olmalısın, kuzen."

"'Kız.' Lilidh'in gözleri Reyne'ye kaydı. 'Ama önümde iki tane var?'

Kontes başını eğdi, merakla.

“‘Üç mü olsun?’

“‘Hanımefendi,

ben—’

“‘Kör olduğum kadar sağır da mıyım?’ Kalpsiz, Kiara'nın kanlı eline baktı, babasının damgası derisinden sökülmüştü. ‘Beni aptal mı sanıyorsun, küçük yeğenim?’

Kurt Anne dişlerini sıktı ve Lilidh ile Kutsal Kase arasına girdi. Dior hâlâ bitkin ve sersemlemiş görünüyordu, Reyne onun ağırlığını destekliyordu. Ancak ikili hizmetçi kapısına doğru geri çekilmeye başladığında, Prens gözlerini kıvırarak hırladı. Kane kılıcını kaldırdı ve yaşlı kuzenine öfkeyle baktı, ancak Kiara sadece Kalpsiz'e bakıyordu, güçlü savaş çekicini yumruğunda sıkıca tutuyordu. Ancien, yeğenine hiç acımasızlık göstermiş, ona sadece küçümsemeyle davranmıştı. Kiara'nın Lilidh'den savaşta daha iyi olduğunu düşündüğünü bilmiyoruz. Çelik zırhının altında Contessa'nın yumuşak bir yaratık, fısıltılar ve ipek çarşaflar içinde yaşayan bir yaratık olduğunu hayal ediyor muydu? Belki de sadece yorgundu. Öfkeliydi. İhanete uğramıştı. Kanıyordu. Kurt Anne'nin kalbini bilmiyoruz, Tarihçi. Sadece söylediklerini biliyoruz.

"Sen bir sadistsin," diye tükürdü Kiara. "Bir engerek ve yemin bozan. Sen bir piçin kız kardeşisin," diye Kane'e baktı, "ve korkakların annesi, *yıkımın* mimarı, kanla satın alınan tahtta oturup içmekten çekinmediğin ama riske atmaya cesaret edemediğin bir kadın."

Kurt Anne kırık taşın üzerine kırmızı kan tükürdü.

"Bence sen bir *korkaksın,* Lilidh."

“Bunun üzerine Kiara kolunu geri çekti ve savaş çekicini salonun öbür ucuna fırlattı.

"O sadece bir mediae'ydi, doğru, ama duskdancer kanı akıyordu damarlarında ve Untamed'in savaşçısıydı, on yıllarca süren savaşlarla sertleşmişti. Kiara'nın savaş baltası havayı pencereleri sarsacak kadar sert bir şekilde kesti ve Lilidh hareket etmeye çalışsa da, Dyvok'lar hızlarıyla değil, güçleriyle ünlüydü. Kalpsiz, kan fışkırarak geriye doğru uçtu ve Nineswords'un heykeline o kadar sert çarptı ki heykel parçalara ayrıldı. Granit bıçak gibi havayı kesti, Niamh'ın efsanevi kılıcı taş döşemelere çarptığında şarkı söyledi. Lilidh ileriye doğru uçtu ve ötesindeki duvara çarptı, başının üzerindeki çatı kirişleri, taşa yığılırken uğursuz bir şekilde gıcırdadı.

Kane, annesinin düşüşüne kükreyerek, büyük kılıcıyla Kiara'ya saldırdı. Kurt Anne iki darbe aldı, ilki sol kolunu dirsekten kopardı, ikincisi göğsüne derinlemesine saplandı. Ama kan kusarak, küfrederek, Kiara Kane'i şiddetli bir ters vuruşla kenara fırlattı. Zırhlı

salonun zırhlıları titredi, Headsmun uzak duvara çarparak yere yuvarlandı ve boğuk bir iniltiyle yere düştü. Acıyla kükreyerek Kane kendini taşa yapışmış buldu; kendi büyük kılıcı Kiara'nın göğsünden koparılıp odanın öbür ucuna fırlamış, kaburgalarını delip geçerek onu kılıcın kabzası taşa saplanacak şekilde yere çivilemişti.

"Sağ eli kanlı bir yumruk haline gelmiş, Kurt Anne, gözlerinde cinayetle, düşmüş teyzesine doğru ilerledi."

"Dışarıda işler artık boka sarmıştı," dedi Gabriel. "Brynne ve akrabaları Voss'ları parçalıyorlardı, ama onlar da daha derin yaralar alıyordu. Onların her ölümü, bizim birimizin ölümüyle ödeniyordu, Highlanders, foulbloods ve thrallswords birbirlerini paramparça ediyorlardı. Lachie ve gümüş azizleri dún'a ulaşmışlardı, ama orada savaş kan gölüne dönmüştü. Gümüş mürekkep, loş şafak ışığında parlıyordu, ölümsüzlerin çığlıkları havayı yırtıyordu. Azizler yıkık duvarlara çarptılar, zıplayarak ve tırmanarak surlardaki düşmanlarına doğru ilerlediler. Ama Lachlan ve azizleri, yukarıdan yağmur gibi yağan taşlar yerine, başlarına başka bir dehşet yağdığını gördüler.

"Bu Nikita'nın planıydı. Aklım bu dehaya hayranlık duysa da, içim hala bu düşünceyle kıvranıyor. Çünkü biz toplanmak için zaman harcadığımız sırada, o tutsaklar, liderlerinin emriyle kafeslerinden çıkarılmıştı. Aveléne'nin cemaati, anneler, çocuklar, hepsi olgun meyveler gibi açılmış ve surların boyunca uzanan oluklara dökülmüş, sonra da aşağıdan zıplayan gümüş azizlerin üzerine büyük buharlı damlalar halinde boşaltılmıştı."

"Kan," diye fark etti Jean-François. "Kül ve karla karışmış, derilerine yapışmış..."

"Onların koruyucu ışığını söndürdü," diye başını salladı Gabriel. "En azından Dyvok'un karşı koyması için yeterliydi. Gümüş azizler surlara ulaştığında Aaron onların arasına düştü, o boğucu gümüş ışıkta baygın ve düşmüş halde, yanında Nikita, karanlık sevgilisiyle Fırtına dansını yapıyordu; korkunç bir düet, azizlerin arasında kanlı izler bırakıyordu. Aralarında yarım düzine kardeşi mezara göndermişlerdi, genç Robin tek bir darbeyle kafası kesilmiş, Tomas ve Maxim, hatta yaşlı Argyle bile kılıçlarının altında yatıyordu. Deniz duvarı boyunca hücum eden dansçılar arasından Baptiste dehşetle izliyordu, sevgilisinin San Michon'un sadık oğullarını öldürürken Nikita ile *gülüşmesini* görmek kalbini parçaladı.

"Kapılarda, Terörlerle çatıştık, beşimiz kar fırtınasında bulanık bir görüntüydük. Phoebe ve ben Alba ile vals yaptık, ama biz ikimiz

ve düşmanımız tekti, Terör'ün derisi çelik gibiydi ve zihni sürekli bizi baskı altında tutuyordu, kafamın arkasında yarı duyulan yankılar, gözlerimin köşelerinde sürekli hareket eden gölgeler.

"*Baba?*"

"Patience'ın sesi duyuldu, korkmuş ve küçücük. Yakındaydı, *hissedebiliyordum*, küçükken yaptığı gibi bana uzanıyordu, gece yalnız ve korkmuş bir şekilde uyanmış gibi.

"*Baba?*"

Astrid'in sesi de kalbimin karanlık koridorlarında yankılanıyordu. Onu şimdi önümüzde, Phoebe'den bana doğru bakan, gözyaşlarıyla ıslanmış bakışlarında kalp kırıklığı olan, siperlerin üzerinde gördüm.

"'Söz vermiştin. *Nasıl* yapabildin?'

"Dinleme, Gabriel, dedi Ash. *Çiçekler soldu, resimler soldu. O öldü.*

"'Baba!'

"*Söz* vermiştin*!*"

"Onlar öldü.

"Onları hayal kırıklığına uğrattın, Aslan."

Alba gülümsedi, kılıcım yanağına çarptığında başını yana çevirdi ve mermer gibi pürüzsüz teninde sadece bir çizik kaldı. Phoebe'nin saldırısından kaçan vampir, kırbacının içinde sakladığı kılıcıyla saldırdı, gece yarısı rengindeki gözleri bana sabitlenmişti.

"'İkisini de hayal
kırıklığına uğrattın. "'Kapa
çeneni!

"Dinleme, aşkım," diye tısladı Phoebe. "Hepsi yalan." *"Baba,*
neredesin?"

"KAPAT ÇENENİ!"

Gabriel hikâyesini kesip şişeden uzun bir yudum daha aldı. Elini yüzüne götürüp, botlarından çıkmış gibi bir iç çekişle nefes verdi. Son Liathe nehrin kenarında durmuş, siyah gözlerini kardeşine dikmiş, örümcekler gibi sabırla bekliyordu. Ama onun konuşmayacağı belli olunca, Liathe devam etti.

"Prenses á Maergenn, Taç Salonu'ndaki savaş başladığında kaçmaya yöneldi. Reyne, Kurt Anne'nin güvenliğini düşünmüyordu, sadece kollarındaki kızı ve hala sersemlemiş Dior'u büyük merdivenlerden aşağı sürüklemekle meşguldü. Ama Prens karanlıkta bir ok gibi fırladı ve Prenses ile Kutsal Kase bir çığlık atarak taşların üzerine yuvarlandı. Reyne çığlık attı,

beyaz kurtun dişleri omzuna saplanırken çığlık attı, kan fışkırdı, kemikler kırıldı, büyük canavar şeytani bir güce sahipti. Öfkeyle kükreyerek Dior taş döşemeden fırladı, kurda vahşi bir tekme savurdu ve isabet etti — narin sivri topuğu Prens'in açık ağzına çarptı.

"En azından bir işe yaradım," diye nefes nefese söyledi.

Lilidh sessiz ve hareketsiz yatarken Kiara tek sağlam eliyle ona uzandı. Ama Headsmun bir kükremeyle Kurt Anne'nin sırtına vurdu. Kafatası kırıldı, göğsü parçalandı, ama yine de bir mızrak gibi uçarak kadının omurgasına çarptı ve ikisini de yere düşürdü. Kiara öfkeyle kükreyerek kan tükürdü, kocaman eli Kane'in boğazını sıktı. Headsmun'un başparmağı gözüne saplandı, üzüm gibi patlatarak arkasındaki göz çukurunu parçaladı. İkili, kuzen kuzen, aralarındaki tek kan nefretle koyulaşmış halde boğuştu. Ama Kiara her zaman daha yaşlı ve daha güçlüydü, tüm gücüyle bastırarak parmaklarını Kane'in boynuna geçirdi.

"'Sana diline dikkat et demiştim, kuzen.

"Bir hırıltıyla, Kurt Anne Headsmun'un boğazını, çenesini ve dişlerini bir avuç dolusu kopardı ve sarkık dili de onunla birlikte geldi. Ve son bir nefesle, Kiara kanlı yumruğunu Kane'in kafatasına geri vurdu ve onu arkadaki parçalanmış taşların üzerine sıçrattı.

Prens, yüzüne aldığı tekme hoşuna gitmemişti ve kurt şimdi Dior'a saldırdı. Reyne'yi kurtarmaktan başka bir planı olmayan Grail, heykelin enkazına doğru geri çekildi. Kurt saldırdı, dişlerini Grail'in bacağına geçirdi ve sallanmaya *başladı.* Grail*,* canavarın boş homurtuları arasında çığlık atıyordu. Ve arkasında, Reyne á Maergenn, enkazdan kapmış olduğu kılıcı kaldırdı; hiç gerçek bir anne olmamış, ondan hiçbir zaman büyük bir şey beklememiş olan annesinin kılıcı. Ve şiddetli bir çığlık atarak, kılıcı Prens'in sırtına sapına kadar sapladı.

Kurt uludu, köpürerek ve inleyerek, sonunda taşın üzerine çöktü. Reyne, nefes nefese, Dokuz Kılıç'ın kılıcını çekip çıkardı, Dior'u yakaladı ve onu ayağa kaldırdı. Kızlar kanlar içinde, sendeleyerek Taç Salonu'ndan uzaklaştılar.

Kuzeninin kanıyla ıslanan elleriyle Kiara, teyzesine doğru topallayarak yürüdü. Lilidh hala parçalanmış kerestelerin üzerinde yatıyordu, göğüs zırhı Kurt Anne'nin baltasıyla ezilmişti, yaşlı gözleri hala kapalıydı. Kiara, yıldırımların ve toz yağmurunun içinde, elinde kanlı çekicini kaldırmış, yaşlı kadının üzerinde dikildi.

yere düşmüş yaşlı kadının üzerine eğildi, yıldırımların titreşimleri ve toz yağmuru içinde, elindeki kanlı çekici havaya kaldırdı. Ve bu bir kurtuluş, kahramanların hikayesi olsaydı, Kurt Anne o anda Kalpsiz'i öldürebilirdi. Ama yeğeni silahını havaya kaldırdığında, tek bir damla kan düşerek Lilidh'in yakut rengi dudaklarına sıçradı.

"Ve Kontes gözlerini açtı. "*DUR.*"

"Öfkeyle, o kırbaç karşısında güçsüz kalan Kiara durdu.

"'D-DIZ ÇÖK.'

"Bir bebek gibi çaresizce, Kiara dizlerinin üzerine çöktü ve Lilidh enkazdan ayağa kalktı.

"*ÖL.*"

"Ve yedi yüzyılın gücü kanlı parmaklarında, Kalpsiz, Kurt Anne'nin kafasını omuzlarından kopardı ve kemik ve kan fışkırdı.

"Ve Kiara Dyvok öldü."

Sul Adair'in altındaki karanlık hücrede sessizlik çöktü, Jean-François dudaklarını sıktı.

"Hmm. Yazık. Sonunda onu sevmiştim."

"O lanet olası bir canavardı." Gabriel, bulanık gözlerini Marki'ye dikti, sesi şaraptan boğuktu. "Binlerce insanın katili. Masum kadın ve çocukların katili. Vicdanı olmayan, kana susamış bir katil."

"Dediğim gibi." Jean-François omuz silkti. "Onu sevmiştim."

Sessizliği, tarihçinin kroniğini yazmaya devam eden kalemin sesi bozdu. Son Gümüş Aziz başını salladı ve şişesinden bir yudum aldı.

"Dún'un dışında," diye devam etti, "azizler hala Dyvok'larla surlarda çatışıyordu. Untamed'ın verdiği kayıplar çok ağırdı, ama dansçılar da gelmişti, Angiss ve Breandan deniz duvarlarını aşarak yüksek kanlıların yanlarına çarptılar. Baptiste, kırık koluyla Kurtlarla birlikte koşuyordu; kanlı deli, savaş çekicini ziftle ıslatıp bir azizin çakmaktaşıyla ateşe vermiş, yanan gümüş çelik sopa gibi sallıyordu. Savaş artık surların dışına taşmış, dún'un avlusuna, Auldtunn sokaklarına yayılmıştı. Dyvok'lar Tempest'lerinde savruluyor, tüm düzen kaosun tatlı kollarına teslim oluyordu.

"Nikita ve Aaron, siperler boyunca kanlı bir iz bırakmışlardı, ama 'azizler' , , , , Lachlan , , , ,

güçlü Tolyev'in solgun kanlı oğlu, benim eski çırağımdı ve benim tarafından onları öldürmek için eğitilmeden önce Vahşiler arasında büyümüştü. Bir yüksek kanlıyı bacaklarından koparark, diğerini ayaklarının dibindeki taşların üzerinde küle çevirerek, şimdi Aaron'a atıldı ve lordun kılıcıyla kılıcı çarpıştı.

"Onlar bana hep senin piç olduğunu söylediler, de Coste," diye tükürdü. "Ve sana onlar hakkında ne dediklerini biliyor musun, evlat?"

Aaron yanıt olarak tısladı ve Lachlan'ı taşın üzerine geri fırlattı. "*Hiçbir şey*."

Lachlan'ın gümüş çeliği Aaron'un büyük kılıcına saplanırken kıvılcımlar uçuşuyordu. Acemi ve gümüş aziz, artık kılıç kılıca çarpışıyordu. Güçleri neredeyse eşitti, belki öfkeleri de. İkisi de kaybedecek her şeye sahipti. Ama sonunda, Aaron, Tarikattan atıldığında sadece bir acemi idi ve Lachlan, on yedi yıllık savaş tecrübesine sahip bir azizdi. Kanlı kalkanının loş ışığında düşmanı hala dengesizken, Lachlan'ın kılıcı Aaron'un savunmasını aşmayı başardı. Lachlan, acemi kılıcın omzunu kemiklerine kadar kesip, bir hamle daha yaptı ve eski çırağım, kardeşimin silahını tamamen elinden aldı. Aaron'un büyük kılıcı, surlardan uçarken parıldadı ve aşağıdaki avlunun taşlarına çarparak şarkı söyledi. Lachlan, dişlerini göstererek, ölüm vuruşu için gümüş çelik kılıcını kaldırdı.

"Gabe'e iyi öldüğünü söyleyeceğim."

"Çaresiz bir çığlık atan Baptiste kendini kavgaya attı ve Aaron'un göğsüne tam isabet etti. Karışık bir şekilde, kara parmaklı ve acemi savaşçı surlardan yuvarlandılar ve elli fit aşağıdaki kanlı karın üzerine düştüler. Lachlan ikiliyi takip etmek için harekete geçti, ancak Brother Xavier birkaç metre solunda kırmızı bir sis bulutuna dönüşürken, eski çırağım kendini çok daha derin sularda buldu. Başından ayaklarına kadar kanla kaplı, gözleri boşluklar gibi parıldayan ceset, önündeki parçalanmış surlara çarparak yere düştü.

"Günaydın, küçük kardeşim," dedi Nikita gülümseyerek.

"Kapılara geri döndüğümüzde," dedi Celene, "hâlâ Terörlerle savaşıyorduk. Aşağıda, Newtunn'da, köle kılıçları ve pis kanlılar katil ve dansçılarla çarpışıyordu, ama kapı kulesi üzerinde tek başımıza savaşıyorduk. Et cadısı Alba'yı kan içinde bırakmıştı, boğazındaki demir, alacakaranlık dansçısının pençeleriyle parçalanmıştı. Gabriel, yanağında ve göğsünde birer kesikle kanlar içinde, onu sırtına bastırıyordu. Aegis'inin ışığıyla kızıl bir renge bürünmüştü. Düşmanlarımızın gözlerini yakmasına rağmen, o lanetli ışık beni de kör etti ve düşmanımızı daha da tehlikeli hale getirdi. Aléne'nin cildi koyu gri mermer gibiydi

ve onun güzel kıyafetlerini parçalasa da, kılıcımız onun kolunda, göğsünde ve boğazında sadece izler ve küçük çatlaklar bırakmıştı.

"O bizim kafamızdaydı, onu hissedebiliyordum; korkularımı avlıyor, beni şüpheyle dolduruyordu. Kılıç tutan kolumuz titriyordu, bacaklarımız titriyordu, zihnimizde istenmeyen anılar yankılanıyordu. Kız kardeşleri, benim korkunç annem, boğazımı ve yüzümü parçalıyordu. Laure'nin kollarında ölmenin kırmızı cehennemi, korkunç acı ve zevk iç içe geçmişti, iki katına çıkmış ve kafatasımızda yankılanıyordu.

"*Seni tanıyoruz, hain,*" ikizler gülümsedi. "*Görme yeteneğinden mahrum, tarihin tozuna gömülen bir soyun müridi. En iyilerinin yanışını izledik, külleri Charbourg'un harabelerine siyah ve kalın bir tabaka halinde yayıldı. İnançsızların inancının sarsıldığı gece oradaydık.* Sen bize *karşı durabileceğini mi sanıyorsun, çocuk?*"

Gümüş bıçaklar parladı, kan, kar ve kül, karanlık gözler Phoebe'ye çevrildi.

"Kafamdan çık!" diye bağırdı et cadısı.

"*Zavallı kedi,*" diye fısıldadılar. "*Sen, soyunu ölüme sürükledin. Yeniden doğan kraliçe değilsin, fırtınaların habercisi de değilsin. Uzun zaman önce solmuş bir ihtişamın gölgesisin. Kırık bir başarısızlık. Sarhoşun fahişesi. Ölü doğmuş bir bebeğin dul annesi. Zavallı, ölü kocana ne kadar da ihanet ettin. Connor senin için ne kadar utanç duyardı*."

"Kapa lanet olası çeneni," diye bağırdı Gabriel, Terör'ün boğazına uzanarak.

"Gümüş kaplı alçak. Dilenci şişesine yapışır gibi sahte umutlara sarılmışsın. Onu kurtarırsan, onların çığlıklarının müziğini unutabileceğini mi sanıyorsun? Dior Lachance, babamızın kalbinde açtığı boşluğu doldurabilir mi sanıyorsun?"

Gabriel kükredi ve Ashdrinker'ın darbesiyle Alba'yı taşların üzerinde kaydırdı. Öfkesi korkunç, dehşet verici bir hal aldı ve Terrors'un onun ruhunu incitmek yerine, içinde büyüyen deliliği tamamen serbest bıraktığını gördük. Alba'nın bıçağını umursamadan ona çarptı ve onu taşların üzerine düşürürken, ancien göğsünü ve boğazını bıçakladı. Gabriel, yaralarından kan fışkırırken, gözleri çılgınca, dişlerini göstererek, solgun boynuna ellerini bastırdı ve karanlık babasının ona verdiği yetenek nihayet ortaya çıktı. Korkunç bir çığlık kül rengi havayı yırttığında, Alba'nın kanı damarlarında kaynamaya başladı.

Aléne, kız kardeşinin çığlığına dönerek, siyah gözlerinde korku belirirken, o anda biz de fırsatı değerlendirdik. Benim bedenim, Terör'ün ayaklarının dibindeki

Terör'ün ayaklarının dibindeki taşa sıçradı, geri kalanım onun arkasında yükseldi, bir avuç saçını yakaladım ve başını geriye doğru çekerek boynunun derisini dişlerimle parçaladım, bıçaklar o şişmiş, çatlamış taşı deldi. Aléne'nin çığlığı boğuk bir haykırışa, sonra da kalp kırıcı, titrek bir iniltiye dönüştü. Öpücüğümüz etkisini gösterirken, biz içtik, ben içtim, kanının kurşun ağırlığı, yıllarının korkunç gücü, ruhundaki sonsuz karanlık tozlu dillerimize çarptı. Bu kadar derin birinden besleneli çok uzun zaman olmuştu, hepimiz alevler içindeydik, Ironheart'ı güçlü kollarımızla sardık, o da kız kardeşi beni öldürdüğünde benim yaptığım gibi mücadele etmeye çalışıyordu.

Alba hala Gabriel'in pençesinde çırpınıyordu, başparmakları eriyen gözlerine batıyordu. Boğazını tırmaladı, sırtı kavis yaptı, derisindeki genişleyen çatlaklardan duman sızıyordu. Phoebe ikimizi dehşetle izliyordu; ben Aléne'yi ölümcül kucaklamamla sarmıştım, Gabriel parmaklarını Alba'nın derisinin küllerine gömmüştü. Aléne'nin dehşetini hissedebiliyorduk, Alba'nın korkunç çığlığı rüzgarda çılgınca yükseliyordu, Ölüm soğuk elini uzattı.

"*Gabriel?*"

Ses yumuşaktı. Kafamızın içinde değil, ama yine de fırtınayı, savaş çığlıklarını kesen, kırık cam bıçağı gibi. Ve başımızı kaldırdığımızda, ağzımız muhteşem, kurşun gibi bir mutlulukla doluydu, onu karla kaplı siperlerde gördük, solgun gözleri kardeşime kilitlenmişti.

"*Gabriel?*" diye tekrarladı.

"Blackheart'ın sarayında konuşan kötü kanlı çocuk. Ağzında ve parmak uçlarında çürüme izleri, gözleri ve alnında taze kan lekeleri vardı. Kardeşim başını kaldırıp ona baktığında, o ayakta durup ona bakıyordu ve kışın ortasında olmasına rağmen, o ölü şey gülümsediğinde etrafımızdaki hava daha da soğudu. Gabriel öfkeyle dudaklarını büzdü, çürümüş kabuğunun içindeki canavarı tanıdığında gözleri karardı.

"*Fabién*."

V

EN BASİT GERÇEK

JEAN-FRANÇOIS Gabriel'e baktı, kaşları kalkmıştı. Gümüş aziz heykel gibi duruyordu, elinde şarap şişesi, yanaklarında ikiz gözyaşı damlaları gibi izler vardı.

"Onu görmeyeli bir yıldan fazla olmuştu," dedi sonunda. "Ama gözlerimi her kapattığımda yüzünü görüyordum. Birbirimizle tek kelime bile konuşmayalı yüzlerce gece geçmişti, ama her gece onun sesini duyuyordum. *Sen bir asansın, kuzu kılığına girmiş bir asansın.* Bu *yüzden Tanrı seni terk etti ve beni sana saldı.*

Gözleri benimkilere sabitlenmişti, ama kızlarına da birer bakış attı. Alba'nın damarları kurumuş, eti parmaklarımın altında, onun yok ettiği hayatın külleri gibi ufalanıyordu. Aléne dizlerinin üzerine çökmüş, solgun gri renkteydi, Celene ise kanla o kadar dolmuştu ki, yutkunurken çenesinden akıyordu.

"'B-baba…' diye fısıldadılar. *'B-b-bizi ona verme…'*

"*Onları bırakın,*" diye emretti.

"Ve ben güldüm. O katliamın, o deliliğin, o kanlı çılgınlığın, savaş dediğimiz şeyin ortasında gerçekten *güldüm*. Köle kılıçları artık hanımlarının yardımına koşuyorlardı, ama Phoebe merdivenlerde onları karşıladı ve onları paramparça etti. Etrafımızda insanlar son nefeslerini veriyor, annelerini, sevdiklerini, bunların hiçbirini umursamayan Tanrı'yı çağırıyorlardı. Fabién'in gözlerine bakarken parmaklarımı Alba'nın boğazına daha derine batırdım, çığlık atarken etinin toza dönüştüğünü hissettim.

"*Eğer elini çekmezsen, hayal bile edemeyeceğin bir kayıp yaşayacaksın, Gabriel*." Ebedi Kral dişlerini gösterdi, sesi öfkeden titriyordu. "*Zavallı aptal, ne yaptığını bilmiyorsun*."

"O gözler benim gözlerime delici delici baktı, o zihin üzerime çöktü, arkasındaki zamanın, öfkenin ve nefretin tüm ağırlığı beni taşa bastırdı.

Ama tatlı Patience'in yüzünü hayal ettim. Astrid'in kollarının beni sardığını hissettim. Ve kırılmaz oldum.

"Senin için değerli bir şeyi elinden alıyorum, biliyorum," dedim, gözlerimi onunkilere dikerek. "Sevdiğin bir şeyi kaybetmek nasıl bir duygu, piç?"

"Aynı soruyu ben de sana soracağım, Dior Lachance mezarında soğuk soğuk yatarken ve kurtuluş umudu tamamen kaybolduğunda."

Fabién, Celene'ye baktı. Kız kardeşim, Aléne'nin boğazına yapışmış, çaresizce içiyor ve inliyordu. Eski Demirkalplerin ruhunun artık bir ipin ucunda olduğunu görebiliyordum. Kız kardeşim onu yutarken, bakışlarında korkunç bir korku ve berbat bir mutluluk vardı. Fabién'in gözlerinde, dilindeki zehirle kaynayan gözyaşları gördüğüme yemin edebilirim.

"*Bak şuna,*" diye tısladı. "*İğrençlik. Lanetli. İnançsızlar* bir vebaydı *Gabriel, delilik, kibir ve aldatmacayla hareket ediyorlardı. Bu dünyada bizim onlara bahşettiğimiz cehennemi hak eden başka kimse yok*. Sonra başını salladı ve kanlı bakışları tekrar bana döndü. "*En gerçek kötülükle yatağını yaptın eski dostum*."

"Ben de başımı salladım, neredeyse konuşamadan. "'Sen… *nasıl*… bana kötülükten bahsedersin?

"Elimde titreyerek Alba'ya baktım. Erimiş gözlerinden siyah gözyaşları akıyordu, yalvarmaya çalışırken sesinde o eski tanıdık korku yükseliyordu. Yalvarmak için. Ve işin garibi, tüm bunları daha önce görmüştüm. Sayısız canavar mezara gömüldü. Beni kahraman olarak yetiştirdiler. Tüm o blöf ve gürültüden sonra. Tüm o *"sen"* ve *"siz"lerden* sonra. Son anda, hepiniz çocuklar gibi yalvarırsınız, Tarihçi."

Gabriel nehrin karşısındaki kız kardeşine öfkeyle baktı. "Ve köpekler gibi ölürsünüz.

"Lütfen," diye fısıldadı. "Baba, kurtar beni..."

"Ve sonra yok oldu. Yok edildi. Yok edildi. Tüm yüzyıllar, altında yattığı boşluğa geri çöktü, şimdi kömür ve küle dönüştü. Alba ölürken, Sonsuz Kral'ın sanki benim elim ona vurmuş gibi irkildiğini gördüm. Kızının yıkıntılarından kalkarak ona doğru uçtum, boğazını yakaladım, parmaklarım çürümüş, donmuş ete gömüldü. Onu surlardan aşağı sürüklerken, bu sefil şeyin Fabién'e hiç benzemediğini biliyordum; sadece beni işkence etmek için kullandığı bir et kuklasıydı. Ama yine de, damarlarından kanı kaynatmaya başladığımda, en azından acıyı hissetmesi için tüm gücümle dua ettim.

"Karımı öldürdün," diye tükürdüm. "Bebeğimi katlettin. Sevdiğim her şeyi benden *aldın*. Ve tüm varlığım ve olacağım her şeyle yemin ederim, yaptıkların için cehennemde yanacaksın."

"Yüzüne tükürdüm, dilimde nefret kaynıyordu.

"Orada görüşürüz."

"Ölü şey tısladı ve evet, acı hissettiği belliydi; siyah kan kolumdan aşağı akarken, gözleri kanlı gözyaşlarıyla doldu ve benim kalkanım onu kör etti. Ama yine de Fabién o bedende kalarak acıya katlandı ve bana son bir iğneleme yapabilmek için.

"*Senin aileni ben öldürdüm. Kan kanla ödenir, ikimiz de bunu biliyorduk. Belki bir gece sen de beni cehenneme göndereceksin. Doğrusu, bir parçam hala bunu diliyor, eski dostum. Ama arkandaki* o şeye *karşı aynı kin besleyebilecek misin, merak ediyorum? Aynı kötülüğü besleyebilecek misin? Çünkü ailenin kanı, kız kardeşinin ellerini de lekeledi, Gabriel*."

"Sen lanet bir yalancısın. Ölülerin sözleri dinlenmez..."

"*Evet, evet*." Gözleri parlayarak gülümsedi. *"Ama Celene Castia benim soyumdan doğdu, Silversaint. Nasıl olur da bir Demir Kalp, İnançsızların gücünü elinde tutar? O, yaşına göre henüz bir acemi. Nasıl olur da bir eski üstadın gücü damarlarında akar?*"

"Aléne'nin boğazına hala yapışmış, damarlarından son damlaları yutarken Celene'ye döndüm; onun gücü, ruhu, kan*ının armağanları* da onunla birlikte. Kız kardeşimin kanlı gözleri şimdi benimkilere kaydı, Fabién'in sesi zihnimde kayboldu.

"*Zavallı Wulfric*."

"Elimdeki beden bir kez titredi, fısıltısı kafamda yankılandı. *"'Ona nasıl öldüğünü sor, de León.'*

"Rüzgârda parçalanarak toza dönüştü. "*O zaman kime hizmet etmeniz gerektiğini sor*."

Aléne çığlık attı, vücudu sarsıldı, parmakları pençelere dönüştü, içindeki canavar bir şeye, *herhangi bir şeye* tutunmaya çalışıyordu. Ve son bir boğuk çığlıkla, Terör küllerine dönüşerek Celene'nin kollarından koparıldı ve fırtınada savruldu. Kız kardeşim geriye kalanların arasında diz çöktü, başını geriye attı, kollarını açtı, etrafında siyah tozlar uçuşuyordu. Ve o zaman gördüm, tıpkı Aveléne'de gördüğüm gibi; boğazındaki ve çenesindeki korkunç yara azalmıştı, kaslar kemiğe yeniden yapışıyordu, tahrip olmuş etinde deri kalınlaşıyordu.

"Bu kanla," diye fısıldadı, "sonsuz yaşama kavuşacağız."

"Biz," diye fark ettim.

"*Biz.*

"Onu sen öldürdün," diye fısıldadım.

Phoebe zaferle dolu bir sesle adımı haykırdı. Kötü kanlılar ve Voss askerleri, öldürülen hanımlarının cesetleri etrafında dağılıyordu, Highlanders toplanıyordu, Brynne katliamın ortasında kükrüyordu. Celene'nin gözleri bana doğru kaydı ve bir zamanlar kahverengiye yakın olan gözlerinin renginin daha da koyulaştığını gördüm, bu bilgi omuzlarıma toz gibi çöktü.

"Ama o hiçbir şeyi inkar etmedi. Ve o anda bunun

doğru olduğunu anladım. "Sen babamı içtin."

Sul Adair'in altındaki hücrede, Son Gümüş Aziz ve Son Liathe, karanlık ve hain suların ötesinde birbirlerine bakıyorlardı. Aziz'in gözleri bulutlu, fırtına grisiydi, beyazları koyu kırmızıya boyanmıştı. Ama Liathe'nin gözleri saf siyahtı, kenarlarına kadar dolmuştu, aralarında akan nehir gibi karanlık ve dipsizdi. Jean-François, kardeşlerden birinden diğerine baktı, aralarındaki hava nefretle doluydu. Ve o rahatsız edici ağır sessizlikte, tarihçi boğazını temizledi ve konuştu.

"Kutsal Kase ne oldu? Bu sırada dún'da neler oluyordu?" Kardeşler,

konuşmadan önce uzun bir süre birbirlerine öfkeyle baktılar.

Kardeş olmak garip bir şeydir. O kadar çok kin ve sevgi vardır ki. Nefret ve tarih. Bu bağ demirden yapılmış bir bağdır. Onu tamamen koparmak çok zor bir iştir.

Ama bu mümkün.

"Siperlerde," diye homurdandı Gabriel, "artık gözümüz yoktu. Olanları sadece hayatta kalanlardan duydum. Bazı Dyvoklar, 'dansçılar' ve 'azizler' tarafından parçalanıp körfezdeki filelerine doğru kaçarken, bir sonraki gece savaşmak için hayatta kalmışlardı. Ama Nikita'nın etrafında her şey fırtına ve öfkeyle doluydu, vampir, yetiştirdiği, işkence ettiği, taştan oyduğu ölümlü kardeşi ile surlarda çarpışıyordu. Lachlan ile düellosu korkunçtu, bunu biliyorum. Şairlerin yazacağı, ozanların söyleyeceği bir savaş; Kara Kalp ile Gümüş Aziz, kardeş kardeşe karşı, etraflarında her şey toza ve yıkıma dönüşüyordu.

"Ama Auldtunn'un enkazı altında Baptiste can çekişiyordu. Aaron'u surlardan aşağı atarak onun hayatını kurtarmıştı, ama aşağıdaki taş döşemelere çarpmak ona pek iyi gelmemişti. Kolu zaten kırılmıştı, kaburgaları da çatlamıştı. Aaron, Lachlan tarafından silahsızlandırılmıştı, ama enkazdan bir adamın kafasını koparacak kadar büyük bir balta bulmuştu. Niamh'ın şehrinin yıkıntıları arasında topallayan Baptiste'i kovalarken niyeti de bu gibi görünüyordu.

Baptiste kaçarken sevgilisine sesleniyordu, Nikita'nın kanının büyüsünü kırmak için hala çaresizce uğraşıyordu. Tüm bu katliam ve dehşetin ortasında, sevinç ve kederle dolu hikayeler anlatıyordu; hayatlarını paylaşan iki insanın kendi isimleri kadar iyi bildikleri küçük anlar. Baptiste'in Aaron'un azizler günü için hurda demirden çiçek buketi yaptığı zaman. Aveléne'ye yerleştikleri gece ve kimin kimi ocağa taşıyacağı konusunda yaşadıkları korkunç tartışma. Ama Baptiste, San Michon'daki gençlik yıllarından bahsettiğinde, bir umut ışığı belirdi.

"Gauntlet'te antrenman yapıyordun," dedi siyah parmaklı adam. "Scythe'ı tekrar tekrar kullanıyordun. Ben de Scar için yeni bir engel kuruyordum, hatırlıyor musun?"

Aaron, kırık, çatısız bir arazide avını kovalarken öfkeyle homurdandı. Baptiste, bir darbeyle geriye doğru eğildi, savunmak için sopasını kaldırdı, artık çaresizdi.

"Beni izlediğini şüphelenmiştim." İri adam bir şekilde gülümsedi, darbeyi savuşturdu ve geriye sendeledi. "Gözünün ucuyla. Bu yüzden teorimi test etmek için gömleğimi çıkardım ve sen de direklerden birine takıldın, hatırlıyor musun?"

“Aaron bu söz üzerine sendeledi, balta vuracak gibi kaldırdı ama vurmadı.

"Çeneni kırıyordun." Baptiste, göğsü inip kalkarak sırıttı. "Hatırladın mı?"

İkili, enkaz ve yıkıntıların arasında, birbirlerinden yirmi fit uzaklıkta, yağan kar ve küllerin içinde duruyordu. Kaosun ortasında, Baptiste'in sözlerinin büyüsüyle bir sessizlik çöktü ve Aaron'ın gözleri hala yanıyordu, ama artık öfkeyle değil, anılarla.

"Sen... bana güldün," diye fısıldadı.

"Gülmüştüm. Sonra da yüzüne dikkat etmeni söylemiştim."

“Aaron'un dudağı hafifçe kıvrıldı. ‘Yüzümün nesi var diye sormuştum.

Baptiste'in sesi yumuşadı, gülümsemesi kayboldu. Cesaretini toplayarak sevgilisine bir adım yaklaştı. "Sana, gördüğüm en güzel şey olduğunu söylemiştim."

Aaron artık karda duruyordu, altın sarısı saçları uğultulu rüzgarda uçuşuyordu. Savaş gürültüsü kulakları sağır ediyordu, ama büyük baltası titreyip parmaklarından kayarken her şey sessizliğe büründü. Arkadaşım, sanki kendi eli değilmiş gibi kanlı eline baktı.

"Sonra beni öptün," diye fısıldadı.

"O zaman senin olduğumu anladım," dedi Baptiste, daha da yaklaşarak. "Ve benim de senin olduğumu. Hiçbir şeyin bizi ayıramayacağını. *Dün* gibi hatırlıyorum. Hatırlıyor musun, aşkım?"

"Ben..."

"Aaron gözlerini sertçe kırptı, kirpiklerine kan doldu.

"Ben..."

"Siyah bir şekil gökyüzünden düşerek, gök gürültüsüyle ikisinin arasına indi. Kaldırım taşları çatladı, Baptiste geriye savrulurken çığlık attı, gümüş çeliğini düşürdü ve malikanenin ferforje çitine çarptı. Kar ve taş tozu dağıldığında, enkazın arasında Nikita çömelmiş duruyordu. Paltosu yırtılmış ve kanla lekelenmişti, sol kolu pazı kısmından kopmuştu. Göğsü, omuzu ve karnı kemiklerine kadar yarılmıştı. Ama kılıcı, yendiği kardeşinin kanıyla kaplıydı.

Lachlan, altında yatan enkazın içinde, parçalanmış, zar zor nefes alıyordu. Aegis'i, küllerin ve kanın bulaştığı derisinin üzerinden sadece parıldayan gümüş bir ışıltı olarak görünüyordu. Kardeşinin enkazından ayağa kalkan Nikita, kırık taşların üzerine kan tükürdü.

‘‘Zayıf,’ diye tısladı.

“Kara Kalp etrafına baktı, ölü gözleri önce Aaron'a, sonra hala demir parmaklıkların arasında kıvrılmış sevgilisine düştü. Dudaklarında soğuk bir gülümsemeyle Nikita eğildi ve elini Baptiste'in boğazına doladı.”

"Dún'dan kaçtılar," diye fısıldadı Celene. "Reyne ve Dior. Grail'in parçalanmış bacağı kan içindeydi, prensesin omuzu kemiğe kadar ısırılmıştı, annesinin kılıcı kırmızı elinde sarkıyordu. Dior, Reyne'ye 'Dur, *dur*!' diye yalvardı ve nefes nefese, elini yaşlı kızın yırtık omzuna bastırdı, ısırık yaraları kutsal kanının gücüyle kapanmaya başladı. Dışarıdan çalan boru sesleri ve yükselen flüt sesleri duyuluyordu, ama umut hala binlerce kilometre uzakta gibiydi. Böylece koşmaya devam ettiler, Reyne Dior'u yarı sürükleyerek, yarı taşıyarak, ikisi de nefes nefese kalarak küçük oturma odasına ulaştılar. Leydi á Maergenn şamdanı çevirerek, kitaplık açılırken şükran duası fısıldadı.

"Tökezleyerek, yıkık koridordan sığınağa doğru ilerlediler, arkalarında büyüyen bir gölgeyle birlikte dönerek. Fısıltılı ayak sesleri ve kışın soğuğu, Lilidh tünelde onlara doğru hızla ilerliyordu. Hala çökmüş göğüs zırhını giyiyordu, çeliği Kiara'nın son nefesiyle sıçramış, gözleri

. Sanırım, hepimizin hissettiği o duygu olmasaydı, onları yakalayacaktı; katedralin kutsal zeminden gelen kutsal öfke, Lilidh'in omuzlarına baskı yapıyordu, adımlarını sendeltiyordu. Kızlar, ter ve kan içinde, eşikte birbirlerine takılıp düşerek, Kutsal Kabir'in altındaki mezara zar zor ulaşabildiler.

"Benim toz zerrem geride kalmıştı, Dior kutsal topraklara adımını atarken derisinden kopmuştu. Ama o kırmızı parçacık taş döşemelere düşerken, *biz* geçemediğimiz için Lilidh'in de geçemeyeceğini bilmek beni rahatlattı; Kalpsizler, Mothermaid'in oyulmuş heykelinin dişlerini göstererek hırlayarak durdular.

"Onlar güvendeydi.

Reyne, Dior'u geriye doğru sürükledi, altlarında zemin kırmızıya boyanmıştı, Kutsal Kase'nin bacağı yırtılmış ve kanıyordu. Prenses, ev yapımı eteğini yırtarak Kutsal Kase'nin yaralarını sıkıca sardı ve Dior acı içinde inlerken elinden geldiğince kanı durdurmaya çalıştı.

"Benden kaçamazsın, solucan."

Reyne başını kaldırıp baktı, yüzü kanla kaplıydı, uyumsuz gözleri parlıyordu. Lilidh eşikte gizlenerek, esir aldığı, dövdüğü, aşağıladığı prensese öfkeyle bakıyordu.

"'Kaçmama *gerek* yok,' diye tükürdü Reyne, dişlerini zaferle göstererek. 'Kara Aslan gelene kadar bu kutsal topraklarda oturup, seninle işini bitirince alkışlayacağız.

"Karanlıkta korkakça saklanacaksın," diye alay etti Lilidh. "Tıpkı bu şehri aldığımızda, güçlü anneni ve övündüğün sürünü katlettiğimizde yaptığın gibi. Zavallı solucan. Her zaman sevilmeyen. İstenmeyen." Kara gözler, Reyne'nin elindeki kanlı kılıca kaydı. "Sefil ellerin bir yalancının kılıcını tutuyor. Efsanenin piç kızı başarısız oldu." Siyah bakışlar keskinleşti, Reyne'yi yere çiviledi. "Ama yine de sana merhamet göstereceğim, eğer onu bana verirsen. Sana bir şans veriyorum. Eskisi gibi bana hizmet et, ben de sana olacaklardan kurtarayım."

"Ve ne gelecek?" Reyne alaycı bir şekilde ayağa kalktı. "Bir Highlanders ordusu mu? Köleleştirmeye çalıştığın bir asker lejyonu mu? Babanı öldüren kahraman mı?"

"Cehennem geliyor, kaltak," diye yemin etti Dior, Reyne'nin yanına kalkarak.

"*Senin* için." Lilidh'in gözleri mezarın eşiğini, demir ağacından kapıyı, runlarla çevrili Mothermaid'in oyma resmine.

“Elidaen'de eğitim görmedin mi, piç kurusu? Evangeline'in Kutsal Rahibeleri tarafından?” Gece yarısı rengindeki gözler Dior'a dikildi. “Ya sen, küçük fahişe çocuğu... Okumayı biliyor musun?”

"Bunun ne alakası var lan?" Grail tükürdü.

"Dinleme." Reyne, Dior'un elini sıktı. "O sadece bir yalancı, aşkım."

"Bir yalancı, evet." Lilidh başını salladı. "Ama dahası da var. Bir katil. Bir *canavar*. Ama aynı zamanda bir rahibe, bunu biliyor muydun? Annem Moonsthrone'un kutsal bir kadınıydı. Taş tabletlerden gerçek hikayeler okurdu, hayvanların iç organlarından kehanetlerde bulunurdu, yıldızlarda geleceği görürdü, ah, *yıldızları* hatırlıyorum, kızlar," diye fısıldadı, yukarı bakarak. "Dün akşam gökyüzünde o kadar çok yıldız vardı ki, onları saymak insanı delirtirdi. Güçlü Tolyev beni kendine almadan önce, annemin izinden gitmek niyetindeydim. Ama karanlık yaratıcım kalbimi parçalamadan önce, annem bana okumayı öğretti, tatlılarım. O taşlar. O iç organlar. Ve tabii ki, eski Ossway dili."

Lilidh, demir ağacından kapıya uzandı ve Anne Denizkızı'nın başındaki runeleri okşadı. Fısıltıyla konuştu; Cairnhaem'deki eşiği süsleyen Yemin Kitabı'ndan bir ayet okudu.

“‘Girin ve hoş geldiniz, Rab'bin ışığında af dileyenler.

"Oh, Tanrım," diye fısıldadı Reyne.

“Lilidh'in gece yarısı rengindeki gözleri Kutsal Kase'ye düştü. 'Bana bir davet gibi geliyor.

"Oh, *lanet olsun,*" diye nefes aldı Dior.

"Bunun nasıl sonuçlanacağını bilmiyordum, sanırım Kalpsiz de bilmiyordu. Hiçbir akraba kutsal topraklara ayak basamaz, izinsiz bir eve giremezdi. Ama Tanrı'nın kendi sözleriyle kutsal topraklara davet edilmek? Sonunda bunun anlamı ne olacaktı?

“Lilidh gözlerini kapattı, yüzünü gökyüzüne çevirerek fısıldadı. “‘Affet beni, Baba. Çünkü günah işlemek zorundayım.

“Ve o kızları sonsuz bakışlarıyla sabitleyerek, Lilidh mezara adım attı.”

"GABRIEL!"

Son Gümüş Aziz boş şişeye baktı, ağzını koluna sildi.

"Rüzgarda yükselen çığlık buydu. Kanlı kapı kulesi üzerinde duruyorduk, Alba ayaklarımın dibinde yanarak ölmek üzereydi, Aléne sarhoş olup küle dönmüştü.

Celene'nin evinde. Kız kardeşime baktım ve Forever King'in sözlerinin doğruluğunu onun gözlerinde gördüm. Artık Dior'un ne yapması gerektiğini bilmeden dünyaya salınmasının nedeni anlaşılıyordu. Artık, ait olduğu tarikata neden bu kadar az şey bildiğini anlıyordum. Öğretmeni ona tüm bilgisini aktarmadan önce onu öldürmüş ve gücünü kendine almıştı.

"Onun öğretmeni.

"Babam.

"Ve bana hiç söylemedi."

"Neden söyleyeyim?" diye sordu Liathe, nehrin karşısından öfkeyle bakarak. "Senin için zerre kadar önemi olmayan bir canavara neden önem vereceğimi düşünsem?"

"Umursamadım," diye cevapladı Gabriel. "*Umursamıyorum*. Ama mesele bu değil. Bu bir yalan daha Celene. Kısırlaştırılmış bir atın sırtına konan bir saman daha. Ve o anda, benim küçük Hellion'umun artık sadece yalandan ibaret olduğunu öğrenince, her şeyin çökebilecekti. Ama sen o anda dún'a baktın, gözlerin korkuyla doluydu.

"DIOR'UN BİZE İHTİYACI *VAR*!"

"Ve hepsi bu kadardı. Öfkeye boşa nefes yoktu. Suçlamaya zaman yoktu. Geçen bir yıl boyunca, her gece uykuya dalarken, onların seslerini duyuyordum. Güzel karım. Kızım. Onların çürüdüğü bu dünyada hâlâ yürüyen, onları hayal kırıklığına uğrattığım düşüncesiyle boğulan.

“O kalede olan kız olmasaydı, şimdi ölmüş olurdum. Hayatımı Forever King'e karşı anlamsız bir mücadelede geçirirdim ya da bir şişenin dibinde boğulurdum. Dior bana hala inanacak bir şey olduğunu göstermişti ve biz ateş ve barut, ateş ve buz olsak da, onu kendi kızımdan daha çok sevebileceğimi biliyordum. Bazen aile kan bağı değildir, vampir. Ve her şey bittiğinde, tezahüratlar kesildiğinde ve müzik sustuğunda, senin hakkında anlatılan hikayeler sessizliğe gömüldüğünde ve şarkılar yalnız kış rüzgarı tarafından çalındığında, bir adam en basit gerçeklerle baş başa kalır."

"Ne gerçek, Gabriel?" diye mırıldandı Jean-François.

“Bu yeşil dünyada hiçbir şeyin, cennetin tüm çatılarının altında hiçbir şeyin, cehennemin yanan kalbinde hiçbir şeyin, bir ebeveynin çocuğuna duyduğu sevgi kadar derin, parlak ve şiddetli olmadığını.”

Son Gümüş Aziz başını salladı, gözlerinde yaşlar vardı.

“Ve ben de o yanan şehri geçip ona doğru baktım, ateşin ve kanın, ölümün ve çığlıkların arasından, kılıcımı kaldırdım ve saldırdım.”

Celene, kuzgun siyahı buklelerle çerçevelenmiş gözleriyle kardeşine baktı. Ama o artık başka yere bakıyordu, bakışları aralarındaki karanlık ve çalkantılı sularda kaybolmuştu.

"Kaçtılar," dedi sonunda. "Dior ve Reyne. Taşların üzerinden annelerinin boş tabutuna doğru koştular ve gizli merdivenlerden aşağı, altında buldukları mahzene indiler. Lilidh onları takip etti, taşların üzerinde yavaşça ilerledi, pençeleri kanla kaplıydı.

“En azından benim toz zerrem tanık olabilirdi ve geri kalanımız af dilediğinde, o minik damlacık kanatlarını açarak Contessa'nın arkasında havada süzülmeye başladı. Her zaman şüpheci olan Lilidh, gölgeli merdivenin kenarında durdu ve ayak parmağıyla taşa kazınmış Esana'nın mührünü okşadı. Yukarıya baktığında, aynı motifi gördü; Michon'un başının üzerindeki mozaiğin içinde, ikiz kafatasları ve aralarında Kutsal Kase. Artık gözlerinde belirsizlik görebiliyorduk. O eşikte dururken, sonsuzluk kadar uzun süren korku. Ama dışarıdaki şehirde kaos ve katliamın şarkısı sağır edici bir şekilde yankılanıyordu, crescendo yaklaşıyordu ve kanlı dudaklarını sıkıca kapatarak, Kalpsizler sonunda karanlığa indi.

"Bir mezar odası olduğunu anladık. Yukarıdakinden daha eski ve daha ayrıntılı bir mezar odası. Oda *derinlere* uzanıyordu, ışık loş ve uzaktaydı, sadece Reyne á Maergenn'in yukarıdaki okuma odasından getirdiği fenerden sızıyordu. Şimdi çok aşağıda, uzun ve dolambaçlı bir merdivenin sonunda, geniş ve soğuk bir odanın ortasında duruyordu. Prenses ve Kutsal Kase'den hiçbir iz yoktu, ama Lilidh yavaşça inerken gözlerimiz ayrıntıları fark etti.

"Bu yer bana Cairnhaem'deki Jènoah'ın şapelini hatırlattı. Buradaki duvarlar da daireseldi ve Kan Savaşları'nın devasa bir kabartmasıyla oyulmuştu. Eski zırhlar giymiş yüzlerce figür vardı; vampirler vampirlerle, ölümlüler ölümlülerle savaşıyordu. Sonsuz Kral'ı tekrar gördük, omzunda bir kuzgun, elinde bir kılıçla Kan Şövalyeleri'ni Sadıklar'a karşı yönetiyordu. O anda bu yerin ne olduğunu anladık.

"Burada kim uyuyordu?

Oda, yüzyıllar boyunca sızan karanlık deniz suyu ile diz boyu doluydu, durgun ve kokuşmuştu. Bu kokuşmuş havuzdan yüzlerce mezar taşı yükseliyordu, kirle kaplı mermerler eş merkezli halkalar halinde dizilmişti. Her taşa bir isim oyulmuştu ve her isim öldürülen bir vampirin ismiydi; Lyssa Chastain, Reynaldo Dyvok, Teshirr Ilon.

, yüzyılların pisliği ve pisliğiyle ağırlaşmış bir taş kutu duruyordu. Kapağı, avuçları birbirine bastırılmış, ağzı şarkı söyler gibi açık, dinlenen bir melek şeklinde oyulmuştu. Titrek bir fener göğsüne yerleştirilmişti ve üstünde, Kurtarıcı'nın heybetli bir mermer heykeli asılıydı. Tanrı'nın oğlu çarkına çivilenmiş, ağzı aşağıdaki melek gibi açık, sanki son sözlerini haykırdığı anda yakalanmış gibi. Ölümünden sonra bu dünyada kilisesini kuracak olanlara verdiği söz.

"*Bu kanla,*" diye mırıldandı Gabriel, "*onlar sonsuz yaşama kavuşacaklar*."

"Ama imparatorluktaki diğer şapellerden farklı olarak," diye devam etti Celene, "burada Kurtarıcı'nın heykelinin yanında, siyah havuzun etrafında evler kadar yüksek beş heykel daha vardı. Heykelcikler şaşırtıcı ayrıntılarla yapılmıştı; eski kıyafetler giymiş rahipler ve rahibeler, Tanrı'nın oğlunun bedeninin önünde diz çökmüşlerdi. Acı içindeydiler, cüppelerini yırtıyor ve sessizce çığlık atıyorlardı. Ve açık ağızlarında, uzun ve keskin köpek dişleri vardı.

Jènoah'ın şapelinde olduğu gibi, tabutun önünde bir kaide duruyordu; lekeli, gri mermerden yapılmış açık bir kitap. Sol sayfada, Chloe Sauvage'ın Gabriel'e verdiği aynı kehanet ayeti, eski Talhostik dilinde eski taşa kazınmıştı.

"Kutsal kadehten kutsal ışık gelir;
"Sadık el dünyayı düzeltir. "Ve Yedi
Şehitlerin gözü önünde,
"Sadece insan bu sonsuz geceyi sona erdirecek.

"Ancak sağ sayfada, zaman ve kirle kararmış, ancak aynı eski el tarafından yazılmış başka bir ayet daha kazınmıştı. Cairnhaem'deki ikizinden farklı olarak, buradaki kehanet eksiksizdi ve biz o eski, kutsal sözleri okurken kanatlarımız titriyordu.

"Beşinden önce, bir ol, "Kutsal kılıçla,
bakire güneşin altında, "Kutsal kanla,
yoksa hiç kimseyle..."

Son Gümüş Aziz konuştu, sesi gözleri gibi sert ve soğuktu.

"Bu karartılmış peçe kaldırılacak."

"Bilmecenin cevabını buldunuz mu?" diye bağırdı Lilidh, sesi karanlıkta yankılandı. "Senin ne olduğunu biliyor musun, fahişe çocuğu? Tüm bunların sonunda ne anlama geldiğini biliyor musun?"

Kontes havuza adım attı, bir köpekbalığı gibi karanlıkta süzüldü. Görünüşte amaçsızca dolaşıyordu, ama tüm bu süre boyunca havada asılı duran Dior'un kanının bal gibi kokusunu takip ediyordu. Ve çığlık atan rahibenin yaklaşan siluetinin etrafından dolaşarak Lilidh, Grail'i kanlı pençeleriyle kapmak için atıldı.

“Tuzlu suda kan izinden başka bir şey bulamadı, kusursuz alnı karardı. Yukarıdan kumaş hışırdadı ve o, çok geç kalmış bir şekilde heykelin üzerine baktı. Reyne á Maergenn, annesinin kılıcını elinde, taş cüppesinin kıvrımlarından yükseliyordu ve kılıcın üzerinde Dior'un kanı duruyordu.

"Dur..."

"Darbe isabetli ve sert geldi; bu çocuk bir prensesdi, ama Montfort'taki büyük Chante-Lames tarafından eğitilmişti. Kılıç, Contessa'nın yüzünü keserek derisini, kaslarını ve kemiklerini parçaladı. Lilidh, sendeleyerek uzaklaşırken küfrediyordu. Eti çıra gibi tutuştu, Kutsal Kase'nin kutsal kanı derisini ve kemiklerini küle çevirdi, çığlığı havayı deldi.

"Bu Lady Arlynn için," diye tükürdü Reyne.

“Prenses heykelden atladı, havuza sıçradı, Dior onun arkasında kayarak indi. Lilidh dönüp dururken, soluk mavi gözleri kırık cam gibi parıldıyordu, yanan derisini yırtarak ayaklarının dibindeki tuzlu suya yığıldı. Tıslayarak, Kalpsiz, ıslak saçlarını yüzünden geriye attı ve ayaklarına doğru sürünerek ilerledi. Alevler söndü, ama hasar korkunçtu; çenesi kırık bir kapı gibi sarkıyordu, alabaster teni simsiyah yanmıştı. Reyne ilerledi, kanlı kılıcı havayı yaraladı. Lilidh elini kaldırıp bir emir verdi, ama yüzü o kadar parçalanmıştı ki, Whip'in söylediği kanlı ve boğuk sesler anlamsız bir şekilde çıkıyordu.

"Artık emir yok," diye tükürdü Dior. "Hanımım."

Reyne, Kontes'in eline saldırdı ve Lilidh, iki parmağı uçarken çığlık attı; suya çarpmadan küle dönüştüler. Dior'un kanının değdiği yerlerde eti alev aldı, ancien doğaüstü bir hızla geriye sıçradı ve kutsal alevi söndürmek için tuzlu suya batırdı.

"Bu Gilly ve Morgana için," diye tükürdü Reyne.

“Prenses ilerledi, son birkaç aydır çektiği işkencelerin tüm kin ve nefretinin alevleri gözlerinde parlıyordu. Kılıcı havayı kesiyordu, korkunç bir hal almıştı. Lilidh yüzyılların gücüyle donanmış olsa da, Kalpsiz sonunda bir savaşçı değildi ve üstelik silahsızdı. Lilidh, çelikten fışkıran ve dumanlar çıkaran kanı görünce sinirleri bozuldu,

gözleri nefretle kısıldı. Grail'i arkasına alan Reyne á Maergenn kılıcını yüksekçe kaldırdı ve dişlerini sıkarak tısladı.

"Bu benim için."

"Ve kanlı bir çığlık atarak, Prenses düşmanına saldırdı." Gabriel yavaşça öne eğildi, gri gözleri parlıyordu.

"Baptiste, Blackheart'ın elinde sallanıyordu, surlarda savaş hâlâ şiddetle devam ediyordu, Lachlan kanlar içinde ve hareketsiz bir şekilde taşların üzerinde yatıyordu. Nikita, ruhsuz bir gülümsemeyle, örümceğin uçmasını bekleyen bir örümcek gibi kara parmağa bakıyordu. Aaron, efendisinin arkasında durmuş, ikiliyi izliyordu; eski sevgilisi, yeni sevgilisinin korkunç pençesindeydi. Gözleri kanlı gözyaşlarıyla dolmuştu, ama yüzü sakindi. O ve Baptiste birlikte bir hayat paylaşmışlardı. Tanıdığım hiçbir çift kadar şiddetle birbirlerini sevmişlerdi. Ama aşk ölümlüdür, Tarihçi. Kan ise sonsuzdur.

"Efendim," diye seslendi Aaron.

"Blackheart döndü, kaşlarını kaldırdı ve Aaron'un bir dizinin üzerine çökmesini izledi. "Lütfen," dedi, Baptiste'e bakarak. "Onu öldürmeme izin *verin*."

Nikita'nın kırmızı dudakları kıvrıldı, gece yarısı gibi parlayan gözleri ışıldadı. Baptiste'e dönerek, Blackheart'ın gözlerindeki tüm ışığın sönmesini izlemekten zevk alıyor gibiydi. Aşkın ölümü. Umudun cinayeti. Tanrım, ne kader ama. O kadar boş olmak ki, mutluluğu ancak aynı derecede yoksun olan başkalarının gözlerinde bulabilmek. Ne cehennem ama. Seni önemseyen şeyin seni zayıflattığını düşünmek.

"Dizlerinin üstünde seni görmek hoşuma gidiyor, Altın Adam," dedi Nikita.

Baptiste'i taşın üzerine bırakıp kılıcını hizmetkarına uzattı. "Kalbini bana ver."

"Reyne'nin kılıcı havayı yırttı," dedi Celene. "Lilidh'in derisine değmeden ıslık çaldı. Kalpsiz geriye düştü, eti yanmış, çenesi parçalanmıştı. Ama o bir ancien'dı, dağlar kadar güçlüydü, asla hafife alınmamalıydı. Ve Grail'in kanıyla kutsanmış annesinin kılıcıyla, ne yazık ki, Prenses tam da bunu yaptı. Düşmanını alay etmek için duraksarken dudakları bir gülümsemeye büründü ve elindeki kılıcı çevirdi.

"Göğsünü deşip çıkaracağım, şeytan. Ne kadar kalpsiz olduğunu göreceksin."

Kılıç havayı yararak ileri atıldı, Dior arkadan dikkatli olması için bağırdı. Lilidh tuzlu sudan geriye kayarak, hızlı ve yılan gibi, ellerinin en iyisiyle uzanarak, dairelerden mezar taşlarından birini kopardı, kaya kil gibi parçalandı. Mezar taşını mızrak gibi fırlatarak Prenses'i yana savurdu, sivri mermer parçası kafasının yanından ıslık çalar gibi geçti. Lilidh geriye atladı, başka bir taşı söküp, eski masallardaki intikamcı tanrıçalar gibi fırlattı. Reyne nefes nefese tekrar yana atladı, başka bir taş ona doğru uçtu, bir tane daha, daha hızlı, *bir tane daha,* mermer parçalandı, çatladı, gürledi. Dior uyarıda bulunarak, gözleri parlayarak öne doğru topalladı. Reyne lanetler savururken, y ü z e y i n a l t ı n d a

bir taş parçasına takılıp tökezlediğinde, el arabası büyüklüğünde bir mermer levha göğsüne çarptı.

"Kemik kırıldı!" diye bağırdı Prenses, düşerken kan ve tuzlu su sıçradı. Dior onun adını haykırdı, yırtık bacağıyla sendeleyerek ilerlerken Lilidh gülümsedi, ölü gözleri parlıyordu. Terden kayganlaşmış cildine yapışmış küllü saçlarıyla Grail, Reyne'nin düşen kılıcını sudan çıkardı. Yaralı olmasına rağmen, Dior hala Kara Aslan tarafından eğitilmişti ve kuzey rüzgarı gibi dans ederek vurdu; *karın, göğüs, boğaz, tekrar.* Ama Dokuz Kılıç'ın kılıcı, Reyne gibi tuzlu suya düşmüştü ve Dior'un kanı kılıcın kenarlarından akıyordu. Ve Lilidh'in etine neredeyse zararsız bir şekilde saplandığında, Kalpsiz, siyah pençesiyle Dior'un boğazını kavradı.

Lilidh, Dior'u havaya kaldırıp güçlü heykellerden birine doğru fırlattı; boğazında zincirli bir kuzgun bulunan çığlık atan bir rahip. Dior'un avuç içi, Reyne'nin kılıcını bilemek için kesilmişti ve o, Lilidh'in mahvolmuş yüzüne doğru pençelerini uzattı. Ancak Kontes daha hızlıydı, bileğini yakaladı ve Dior'un kanlı derisinde ölü etin dumanı çıkarken tısladı. Grail, tekrar heykele çarpınca nefes nefese kaldı; kafatası çatladı, boğazı şişti. Son bir direniş hamlesiyle dilini ısırdı ve ağzındaki kanı Lilidh'in yüzüne tükürdü. Contessa çığlık attı, eti yanıyordu, korsesinin içine uzanıp altın hançeri çıkardı. Hançeri havaya kaldırdı ve Dior'un avucunun içinden arkasındaki taşa sapladı.

"Dior çığlık attı, Lilidh geriye sendeledi, yüzü alevler içindeydi. Tekrar tuzlu suya düştü, alevler şiddetli bir *tıslama* ile söndü. Kanlar içinde, titreyerek ayağa kalkan Kontes, parçalanmış yüzüne uzandı ve çenesini yerine oturturken hırıldadı. Bir zamanlar bir tanrıçanın yüzü olan şey, artık bir korku tablosuna dönüşmüştü, etler kemiklere kadar yanmıştı. Ama dudakları korkunç bir gülümsemeyle bükülmüştü ve karanlıkta fısıldadı.

"Bahar kuzularını da aynı şekilde katleder. Ya da kurt dişleri geyik dişlerini..."

Dior acı içinde inledi. Sol eli sabitlenmişti, hançer o kadar derine batmıştı ki derinlemesine saplanmıştı ki, kabzası kemiklerini ezip püre haline getirmişti. Acı nefes kesici olmalıydı, ama yine de kendini kurtarmak için çabalıyordu, kutsal kanı cildini kırmızı ve parlak bir şekilde kaplıyordu. Ve ağlayıp çırpınırken, yukarıdaki mezarda gördüğünü tekrar gördü; kolundan, parmaklarından akan kan... o kan *hareket ediyordu*.

Bunun ne anlama geldiğini ya da nasıl kontrol edilebileceğini anlamıyordu, ama yine de bunun düşmanına ateş olduğunu biliyordu. Ve böylece, gözyaşları yanaklarından akarken,

kırmızı ve kanlı elini Lilidh'e doğru uzattı ve o kana itaat etmesini emretti.

"*Hareket et,*" diye tısladı.

"Kan hareket etti, nefesi kesildi, soluk mavi gözleri parmak uçlarındaki damlalar titrerken genişledi. Lilidh geri adım attı, gözlerini kısarak yeni bir büyüden korktu. Ama Dior'un kanı, uzattığı parmaklarının ucunda titriyordu, sanki duvarlar sallanıyor ve dünya sona eriyormuş gibi titriyordu... ama hepsi bu kadardı.

"Sadece titreme.

"*Kıpırdama!*" diye bağırdı Dior.

"Lilidh, cesaretlenerek gülümsedi, yüzündeki parçalanmış hatları kötülükle çarpıldı. Eğilerek, düşen prensesi bir çuval gibi yakaladı. Reyne acı içinde çığlık attı, kolu ve omuzu kırılmış, kemikleri kırılarak Lilidh'in soğuk pençelerinde sallanıyordu. Lilidh en küçük parmağıyla Reyne'nin göğsüne hafifçe bastırdı ve bir düzine kaburgasını kırdı.

"Hayır!" diye bağırdı Dior. "Ona zarar verme!"

Reyne, dişlerinin arasından nefes alıp vererek, tek sağlam koluyla hayatını elinden alan eli sıkıca tutarak mücadele ediyordu. Lilidh, Reyne'nin bileğini nazikçe sıktı ve prenses çığlık atarken bileği cam gibi parçalandı.

"DUR!" diye bağırdı Dior.

"Kalpsiz, Dior'a döndü, Reyne o korkunç kavrama içinde omurgası gıcırdayarak çığlık attı. Vampir'in sesi boğuk, gırtlaktan geliyordu, çenesi yanmış bir enkaz gibiydi. Ama yine de tıslaması bıçak gibi keskin, Kurtarıcı'nın soğuk bakışları altında o karanlıkta yankılanıyordu.

"Yalvar bana."

"Lütfen!" diye bağırdı Dior. "Lütfen, dur!"

"Daha yüksek!"

"*Lütfen!* Ona zarar verme, d..."

"D-Dior," diye fısıldadı Reyne. "D-yapma."

Ve o karanlık suyun ötesinde gözleri buluştu; çok az zamanları kalan bu iki kız, artık sonlarına gelmişlerdi. Gerçek ikisi için de apaçık ortadaydı.

"O beni öldürecek..."

"Lilidh daha sıkı sıkarken Prenses nefes nefese kaldı, sesi kesildi. Dior, Reyne'nin Lilidh'in elinde tekmeleyip boğulmasını izleyerek dehşet ve öfkeyle çığlık attı. Lilidh'in gözleri Prenses'in gözlerine sabitlenmişti, soğuk ve siyah.

boğulan bir yüzücünün üzerine yaklaşan bir köpekbalığının bakışları gibiydi, ağzı genişçe açılmış, sonsuz sıra halinde sivri dişleri görünüyordu.

"Biz güçlüyüz," diye boğuk bir sesle söyledi Lilidh.

Reyne'yi kendine yaklaştırdı, kız son nefesini verirken.

"Sen kadınsın..."

“Karanlıktan bir şekil uçtu, sert beyaz ve parlak kırmızı bir bulanıklık. Lilidh'in sırtına çarptı ve dişlerini boynuna geçirdi. Lilidh çığlık attı ve Reyne'yi düşürdü, ters bir yumrukla şekli arkasındaki mezar taşlarına fırlattı. Şekil, parçalanmış taşların sönük çatırtısıyla yarım düzine mezarı parçaladı, suya çarptıktan sonra ayağa kalktı ve mavi gözlerini kısarak hırladı.

"Prens...?" diye fısıldadı Dior.

"Phoebe, ben dún'a doğru koşarken adımı haykırdı," dedi Gabriel, "ama ben hiç aldırmadım. Beni yalnız bırakmak yerine, o da benimle birlikte koştu, Highlanders da, hepsi birden, Voss lejyonlarının kanlı kalıntılarını savaş alanından kaçmaya zorlayarak, Newtunn sokaklarını doldurup Auldtunn'a doğru geri dönerken kükreyerek.

"Orada, soylu bir evin yıkıntıları arasında, Nikita Dyvok kül ve karla kaplı bir şekilde duruyordu. Aaron ayağa kalkmış, gözleri Baptiste'deydi. Kara parmaklı adam dizlerinin üzerinde, sessiz ve kalbi kırık bir halde dururken, Aaron efendisinin kılıcını aldı. Nikita, karanlık sevgilisine gülümsedi, Aaron'un kalbinin son damlasının göğsünde solup ölmesini izledi. Aaron, Epitaph'ı başının üzerine kaldırdı, Baptiste'in gözlerine bakarak fısıldadı.

"Hatırlıyorum."

"Aaron, Epitaph'ı tüm gücüyle savurdu. Ve bu bir çocuk masalı olsaydı, Tarihçi, o da topuklarını dönüp Blackheart'ın kafasını omuzlarından koparırdı. Şairlerin doğru yazdığını, ozanların piç olmadığını, aşkın her şeyi fethettiğini kanıtlardı. Ama Nikita'nın kanının lanetli büyüsünü bozacak gücü olmasa da, Aaron o kılıcı *fırlatacak kadar* gücü vardı. Kılıcın uçarken yıkıntılara doğru süzülüp parıldadığını gördü. Nikita'ya dönerek tükürdü.

"Kalbimi alabilirsin. Ama her parçasını değil."

Nikita hırladı ve tek sağlam koluyla Aaron'un yüzüne bir tokat attı. Darbe korkunçtu, küçük lord demir çitin üzerinden uçarak başka bir duvara çarptı. Ama Blackheart, Baptiste'den gözlerini ayırarak son hatasını yaptı.

Gabriel gülümsedi, gri gözleri parlıyordu.

"Çünkü bazen aşk her şeyi yener.

"Yumruk Nikita'nın kafatasının arkasına çarptı — sadece ve her zaman kalbiyle savaşan bir adamın kullandığı saf gümüş çelikten bir çekiç. Ancien'in kafatası parçalandı, sendeledi ve hırlayarak döndü. Yara korkunçtu, ama mezarı dolduracak kadar da değildi ve Nikita, Baptiste'i gömmek niyetiyle kanlı elini kaldırdı. Ama o anda başka bir el uzandı, ayak bileğini yakaladı ve demir gibi bir kavrayışla kemiği ezdi.

"Lachlan, Blackheart'ın onu bıraktığı enkazın içinde yatıyordu, kanlı ve parçalanmış, ama hala kırılmamıştı. Kırmızı ve keskin bir gülümsemeyle, Baptiste'in ikinci darbesi Nikita'nın çenesini yüzünden koparırken kardeşini yerinde tuttu. Ancien'in eti kağıt gibi yırtıldı, Nikita sendeledi ve Baptiste'i uzaklaştırmak için sağlam elini kaldırdı. Ama o anda kara parmaklı adam, kükreyen öfkesine kapılmış, onun üstüne çullandı. Haksızlığa uğramış bir sevgilinin, ihanete uğramış bir kocanın öfkesi, bir kölenin gücüyle birleşmişti; sendeleyen Nikita'nın üstüne düşerek o çekici tekrar *tekrar* indirdi, kemikler ve beyin parçalandı, kan ve gümüş çelik cızırdadı, vampir çığlık attı, çırpındı, küfretti.

"O senin olmadan önce benimdi, piç kurusu," diye tükürdü Baptiste.

"Ve çekiciyi indirerek, Kara Kalp'in kafasını parçaladı. Nikita'nın omurgası kavis çizdi, kolu çırpındı, harap olmuş boğazından kabarcıklı bir çığlık çıktı. Ölümsüz birinin sonsuzluğun sonuna bakarken hissettiği tüm acı, tüm öfke, tüm dehşet. Ve sonra, basitçe parçalara ayrıldı, Baptiste geri çekildi, Lachlan zaferle tısladı, Nikita patlayarak, siyah ve küllü bir şekilde yok oldu, kalıntıları aç rüzgarlara savruldu ve o kadar çaresizce kurmaya çalıştığı krallığın enkazı üzerine dağıldı.

yıkılmış kalıntıların üzerine dağıldı.

"Baptiste, Nikita'nın kalıntılarından ayağa kalktı, karanlık gözleri alev alev yanıyordu. "Bazı aşklar sonsuzdur."

Gabriel sessizleşti, parmaklarını gülümsemesinin üzerinde gezdirdi. Tarihçi bile etkilenmiş gibiydi, dudakları yumuşak bir şekilde kıvrılırken kitabına hızlıca yazıyordu. Ama son hızla yaklaşıyordu ve bu büyünün etkisiyle Celene konuşmaya devam etti.

"Prens Lilidh'e saldırdı," dedi. "Kontesin boğazına ok gibi uçtu. Bir an için, onun peşinden ayrılmayan aşk sarhoşu köpeğin ne olduğunu merak ettik. Ama sonra hatırladık

—kurt Dior'u ısırmıştı, elbette, *elbette,* onu bağlayan bağlar Kutsal Kase'nin kutsal kanıyla kopmuştu. Lilidh mahvolmuş boynunu tutarak kenara çekildi ve canavar geçerken ona saldırarak onu büyük

heykellerden birine fırlattı. Bu darbe normal bir kurdu öldürürdü, ama Prince göz açıp kapayıncaya kadar ayağa kalktı, üzerindeki suyu silkeledi ve Contessa'ya tekrar atladı.

"Ama canavar ve canavar şimdi onun kaderi için savaşırken, Dior'un gözleri ...

"Reyne!"

"Prenses, kurt saldırdığında Kontes'in elinden düşerek suya düştü. Dior'un eli hala Lilidh'in hançeriyle heykele saplanmıştı, bıçak taşa derinlemesine gömülmüştü, avucunun içi kabzaya sıkışmıştı. Ama Reyne hareket etmiyordu, kokuşmuş tuzlu suda yüzüstü yüzerken. Dior, çaresizce asılı kalıp onun boğulmasını izlemek yerine, kendi bileğini tuttu, ayaklarını taşa dayadı ve *çekti.*

Acıdan çığlık attı, çelik eti kesiyor, ezilmiş kemikler parçalanıyordu. Kan, Dior'un kolundan kalın ve parlak bir şekilde akıyordu, yüzü buruşmuş, gözleri yaşlarla dolmuştu. Ayaklarını birbirinden ayırıp tekrar çekmeye çalıştı. Eli, ıslak parşömen gibi yırtıldı. Tendonları ıslak ip gibi gerildi ve koptu. Sonunda, son bir çığlıkla Dior kendini kurtardı ve suya düşerken üç parmağını geride bıraktı.

Prens, Lilidh'in fırlattığı mezar taşından yana kaydı ve bir kez daha vampirin boğazına atladı. Boynu zaten mahvolmuştu, çenesi yine sarkmıştı, Kalpsiz, kurtun tamamen görmezden geldiği anlaşılmaz bir emir fısıldadı. Mezarın ortasındaki tabuta çarptılar, Kurtarıcı'nın heykeli sessizce ağlıyordu. Lilidh'in elleri canavarın boynunu sıktı, kanı arkasındaki meleğin üzerine döküldü. Reyne'nin feneri suya düştü ve mezarı kaynayan bir tıslama ile neredeyse karanlığa gömdü.

"Her şey silüet halindeydi, yukarıdaki mezardan gelen ışık tek aydınlatma kaynağıydı. Kurt öfkeden deliye dönmüştü, ama Kalpsiz hala Dyvok'tu, damarlarında Vahşi'nin kanı akıyordu, elleri canavarın ağzını kapatıyordu. Kurt gırgırladı ve hırladı, pençeleri göğsünü parçaladı ve sonunda zırhını kopardı. Ama Lilidh bir kükremeyle büyük kurtun kafasını yana çevirdi ve boynunu kırdı.

"Onun cesedini bir kenara fırlatarak, canavarın enkazından ayağa kalktı. Elleri ve kolları kanla kaplıydı, arkasındaki tabut da aynı şekilde kanla ıslanmıştı; hem onun hem de kurtun kanı. Lilidh'in eti yanmış, yüzü parçalanmış, vücudu yırtılmıştı, ama yine de yenilgiyi kabul etmemişti. Ve bir hırıltıyla dönerek Prens'in enkazından uzaklaştı.

“Doğruca üç fitlik kanlı çeliğin üzerine.

“Lilidh, göğsüne saplanmış kılıcı aşağıya doğru baktı. Dior, nefes nefese, mavi gözleri kocaman açılmış ve Kalpsiz'e kilitlenmiş bir şekilde kılıcın sapını tutuyordu. Grail kılıcını çekip çıkardı ve Reyne'ye doğru sendeleyerek geri çekildi. Reyne, kırık heykellerden birinin yanında yatıyordu. Dior'un sol eli paramparça olmuştu, parmakları kopmuş ve kan damlıyordu; aynı kırmızı kan, Lilidh'in kalbine sapladığı kılıcın üzerine de bulaşmıştı. Kontes, bir elini parçalanmış göğsüne bastırdı, eti yanmaya başlamıştı ve boğuk fısıltısı sessizliği bozdu.

"B-böyle olmaz..."

"Ve sonra alevler içinde kaldı.

Lilidh'in boğazından çıkan çığlık korkunç bir şeydi. Canlı bir şey. Siyah, çarpık ve sefil bir şey. Yaradan beyaz ve kutsal alevler fışkırırken, yaz çimenlerinde çıkan orman yangını gibi vücudunu sararak döndü ve savruldu. Dior ona tekrar vurdu, Dokuz Kılıç'ın bıçağı eski etine saplandı, Lilidh'in derisindeki ateş artık o kadar parlaktı ki gözleri kamaştırıyordu. Elbisesi küle dönüşürken, vücudu kuruyup pul pul dökülürken, Lilidh'in çığlığı yükseldi, Dior'un duyabildiği tek ses o oldu, gözlerini kapatıp kulaklarını tıkamak zorunda kaldı ve kendisi de çığlık attı, ta ki kalıntılar suya çöküp o ses sonsuza dek sustu.

Dior tuzlu suya düştü, Reyne'yi kollarına aldı, kanlı yanaklarından gözyaşları akıyordu. Prensesin yaralarına kendi kanıyla sürdü, ama Reyne nefes almıyordu, *nefes almıyordu*. Dior onun adını haykırarak, karanlıkta kızı kucaklayıp çilli yanağını okşadı, hıçkırıkları etrafındaki tüm dünyayı boğdu.

"Lütfen beni bırakma," diye yalvardı.

“Yağmur gibi akan gözyaşları prensesin yüzüne
damlıyordu. *“‘Herkes* beni terk ediyor…’

"Sonra ellerin onu tuttuğunu hissetti, göğsündeki gök gürültüsü ve hıçkırıklarının yankıları arasında uzak ve boğuk bir ses duydu. Çığlık attı, elindeki parçalanmış kemiklerle adamın yüzünü tırmaladı, yanağını kemiğe kadar kesti.

"Benim!" diye bağırdı adam. "Dior, Tanrı aşkına, *benim*!"

“Kız hareketsiz kaldı, gözleri o çığlık duvarları yankılarken büyüdü, nefesini tuttu, kanlı siyahlar içindeki bir figür onu kollarına sararken umut etmeye cesaret edemedi.

"… G-Gabriel?"

"Buradayım, aşkım," diye fısıldadı, onu göğsüne sıkıca bastırarak. "Buradayım."

“Ve titreyerek, kollarını onun boynuna attı, yeni doğmuş bir çocuk gibi ağlayarak. Gabriel de sonunda kollarında olan kızla birlikte ağlıyordu ve onu istediği kadar sıkı sararsa onu ezip parçalayacağını biliyordu, ama kız da elinden geldiğince ona sıkıca sarıldı, ikisi kanlı suda dizlerinin üstüne çökmüşlerdi. Dior kanıyordu, titriyordu ve Gabriel onun ne kadar kötü yaralandığını, ne kadar acı çektiğini, ona ne kadar pahalıya mal olduğunu görünce parçalanmış gibi hissetti.

"Oh, Dior," diye fısıldadı, kırık, kanayan elini tutarak. "Oh, zavallı kızım."

"Gel-din," diye fısıldadı kız. "Geleceğini *biliyordum*."

Phoebe merdivenlerden aşağı koştu, ben de onun arkasında, kanlı kılıcı kaldırmış, Lilidh'in izini arıyorduk, ama sadece küller görebiliyorduk. Et cadısı Dior'un yanına koştu, kırmızı suya batarak Gabriel ve Dior'u kollarıyla sardı ve başının üstündeki Kutsal Kase'yi kanlı dudaklarıyla öptü. Gabriel gömleğini yırtmış, Dior'un yaralı elini sarmış, onu ve Phoebe'yi sıkıca tutuyordu. Dudaklarını Kutsal Kase'nin alnına bastırarak, yukarıdaki Kurtarıcı'nın heykeline baktı, tüm duaları kabul edilirken içindeki nefret o karanlık suya akıyordu.

"Merci," diye fısıldadı, sesi titriyordu. "Merci, kardeşim."

"Yanlarında bir öksürük duyuldu, Dior sevinçle bağırırken Prenses á Maergenn inleyerek yavaşça gözlerini açtı. Reyne kan ve tuzlu suyla sırılsıklamdı, ama Kutsal Kase'nin kutsal armağanı işini yapmıştı. Kızlar birbirlerinin kollarına atıldılar, hıçkırarak ağladılar ve hayatları pahasına birbirlerine sarıldılar. Phoebe, Dior'un Gabriel'in yüzünde açtığı yaraya bakarak yüzünü buruşturdu; sağ gözünün altında, yanağına doğru derin bir kesik vardı. Kanlı dudaklarıyla yarayı öptü, ama Gabriel, iyileşeceğini, artık her şeyin yoluna gireceğini mırıldandı, ailesinin yanında, o mezar odasında diz çökmüş halde.

"Etrafına hayretle ve şaşkınlıkla baktı; kırık mezar taşları, kanlı melek, mermer kitap, Kurtarıcı'nın heykelinin etrafında yükselen beş heykel. Gözleri neredeyse karanlıkta parlıyordu, kanla kırmızıydı, şimdi bana bakıyordu.

"Burası neresi?" diye fısıldadı.

"Ama ben cevap vermedim, önümdeki gölgelerde suda bir şeyin hareket ettiğini duyunca tüm vücudum gerildi. Gabriel de duydu, tuzlu sudan kıvrılarak yükseldi, yanında etten yapılmış cadı ve kanlı elinde Ashdrinker vardı.

"Gölgelerden bir şekil topallayarak çıktı, nefesi ağırlaşmıştı, soluk kürkünden deniz suyu ve kan damlıyordu. Boynu kırılmıştı, bunu duymuştuk

ama orada duruyordu, karanlıkta parıldayan bir gözü duskdancer'a sabitlenmişti.

"Tatlı Ay Anneler..." Phoebe fısıldadı.

“O tek başına adım adım kan ve ve nefes almadan ve tamamen şaşkın.

“Connor?”

VI

MÜKEMMEL BİR AN

"O ismi söylediğinde, onun gözlerinde kırık bir kalp görebiliyorduk."

Celene, çalkantılı suyun ötesinde, gümüş kafesin arkasında dişlerini sıkmış kardeşini izledi. Jean-François, Gabriel'e yan gözle baktı; Meline ve genç Dario bile ona acıma dolu bakışlarla bakıyordu. Ama Son Gümüş Aziz, elindeki boş şişeye bakarak parmaklarıyla camı tıklatıyordu.

"Duskdancer'ın sesi titriyordu, canavara doğru sendeleyerek ilerliyordu," diye devam etti Celene. "Ve sanki boğazını uzun zamandır sıkıştıran korkunç bir boğazlıktan kurtulmuş gibi, kurt bir uluma ile çığlık arasında bir ses çıkararak ileri atıldı. Birbirlerine çarptılar, ellerinden geldiğince birbirlerine sarıldılar, fleshwitch dizlerinin üzerine çöktü ve kurdu göğsüne sıkıca bastırdı. Sonunda bilmece çözülmüştü; Lilidh'in kardeşinin fetihlerine güç veren dansçı kanını nereden aldığına dair sır ortaya çıkmıştı: bir prens, Highland'daki evinden kaçırılmıştı. Phoebe'nin kanlı yanaklarından gözyaşları süzülürken, sevinç ve kederle boğuk bir sesle şükran duaları ediyordu. Connor konuşamıyordu, ama yeniden bir araya gelmelerinin sevinci soluk mavi gözlerinde, göğsünden çıkan gürleyen hırıltıda parıldıyordu. Uzun süren ayrılıktan sonra, alacakaranlık çökene kadar dans ederek kurt formundan çıkamayacaktı, ama Phoebe á Dúnnsair'in kocasının gelini bir kez daha kollarına alması sadece birkaç saat meselesiydi.

"*Kocası*.

"Gabriel'in gözlerinin griliğini karartan, boğazına kadar yükselen o düşünceyi gördük. Phoebe ona baktı ve biz de aynı kalp ağrısını onda gördük, gözyaşlarıyla dolan altın rengi gözlerinde parıldıyordu. Kaybedilen, bulunmuştu. Bulunan, kaybedilmişti. Aralarında söylenmemiş bir şey asılı kalmıştı; çelik kadar soğuk ve kırık bir bıçak kadar keskin bir kopukluk. Gabriel çenesini sıkarak başka yere baktı ve yerine kollarındaki kıza odaklandı; dünyasının küçük, atan, kanayan kalbi. Çünkü o,

gökleri yerinden oynatmış, kan okyanuslarında yüzmüş, cehennemin ordularıyla savaşmıştı.

"Ve sonunda, o iyiyse, *her şey* iyiydi.

"O bize yardım etti." Reyne, kanlı büyük kurda baktı, uyumsuz gözleri onun tek mavi gözüne kilitlenmişti. "Bizi kurtardı. Nedenini bilmiyorum."

"Önemli değil," diye mırıldandı Gabriel, Kutsal Kase'nin alnını öperken. "Artık güvendesin."

"'Seni incittim.' Dior, yırtık ve kanayan yanağına dokunarak yüzünü buruşturdu. 'Özür dilerim.'

"'Hayır, aşkım, sus,' diye fısıldadı, kanlı saçlarını yüzünden geriye doğru düzelterek. 'Özür dilenecek bir şey yok. *Ben seni* incittim. Ve dünyadaki tüm özürler bunun için asla yeterli olmayacak, ama yine de sana özür dilerim. *Çok* üzgünüm, Dior.'

"Kız başını salladı. 'Sözünü tuttun. Beni terk etmedin.' "'Asla,' diye yemin etti adam, gözleri yaşlarla parlayarak. 'Seninle gurur *duy*uyorum.'

"'Merci,' diye fısıldadı kız, artık ağlayarak. 'Baba.'

Sonra birbirlerine sıkıca sarıldılar, karanlık ve soğukta birbirlerine yapışarak, sıcak, tatlı ve parlak bir şekilde. Kutsal Kase güvendeydi. Kehanet tamamen ortaya çıkmıştı. Günlerin ölümü henüz sona ermemişti. Ve bir an için, dünyada her şey yolundaydı. Yukarıdaki savaş durmuştu. Fırtına nefesini tutmuştu. O kısa an için acı yoktu, sadece sevinç vardı. Ölüm yoktu, sadece umut vardı. Cennet yoktu, sadece burası vardı. Tek bir mükemmel an, cennetteki tüm fedakarlıklara değdi, keşke hikaye burada bitseydi. Ama şafak ve alacakaranlık kadar birbirlerinden uzak olsalar da, Tarihçi, anlar ve yaşamların ortak bir yanı vardır."

Jean-François sessizce soru sorar gibi kaşlarını kaldırdı. "Asla sonsuza kadar sürmezler," diye mırıldandı Gabriel.

"Dior'un eli parçalanmış ve kan içindeydi," dedi Celene, "Gabriel'in sardığı bez kanla ıslanmıştı. Reyne, şokun etkisini hissetmeye başlayınca, solgun ve zayıf bir halde, Dior'un sağlam elini tutuyordu. Ama yine de Dior bana baktı, gözlerinde bir gölge vardı, kardeşime, etraflarındaki heykellere ve yukarıdaki Kurtarıcı'ya bakarken bakışları keskinleşti.

"Görüyor musun?"

"O fısıltı, sonsuza kadar sürecekmişçesine havada asılı kaldı. Yukarıdaki şehirdeki savaş sesleri sessizliğe geri döndü, vahşi borular, ritmik ilahiler,

Nineswords'un rüyasının kalıntılarında kanlı zafer çınlıyordu. Fırtınanın şarkısı artık uzaklaşmış gibiydi, Gabriel hepimizin içinde durduğu mezarı dikkatle incelerken öfkeli gök gürültüsü duvarların arasında yankılanıyordu. Arkaik rahip kıyafetleri giymiş beş kişi, birini çevreliyordu, dişli ağızları acı içinde açılmıştı. Kardeşimin yüzü, her birinin boynunda farklı bir amblem taşıdığını görünce soldu: ikiz kurtlar, güller ve yılanlar, bir ayı ve kırık bir kalkan, iki kafatası ve son olarak uçan soluk bir kuzgun. Son figürün yüzüne bakarak, karanlığa bir isim fısıldadı.

"*Fabién*."

"Oydu. Bir sanatçının yorumuydu, ama yine de tanınmaz değildi. Genç, vahşi ve perili, korkusu içinde bile güzeldi. Gabriel, Elidaen'deki her çocuğun bildiği bir kutsal kitaptan bir alıntı yaptı. Ağıtlar Kitabı.

"*Ve gökler kalp kanı gibi kızardı. Fırtına gökyüzünü yırttı ve yağmur, düşen tüm kanatlı ordunun gözyaşları gibiydi. Sahte tanrıların rahipleri ve bozulmuş antlaşmalar, cehennemin yanan elindeki tüm parmakları sayarak, kasvetli bir şaşkınlıkla duruyorlardı*."

"Beş parmak." Dior, derisindeki kanlı lekelerden Kurtarıcı'nın tekerleğinin altındaki çığlık atan figürlere bakarak yutkundu. "Beş rahip."

"'… Beş soy,' diye fark etti Gabriel.

"Tatlı Ay Anneler..." Phoebe fısıldayarak ayağa kalktı. *"Ve Kurtarıcı, gözlerini Yüce Babasının tahtına kaldırdı.*"

Dior devam etti, şimdi bana dönerek. *"Ve kalbi yeryüzünün kemiklerini lekeledi ve gök gürültüsü gibi bir sesle haykırdı..."*

"Bu kanla," diye fısıldadı Gabriel, "onlar sonsuz yaşama kavuşacaklar." "Cehennem." Diz çökmüş figürlere baktım, başımı salladım. "Sonsuz."

"Ayinlerde bize bunun Kurtarıcı'nın inananlara verdiği söz olduğunu söylerlerdi." Dior, Reyne'nin kolunu beline dolamış, sesi titreyerek duruyordu. "Öldükten sonra kilisesini kuracak olanlara verdiği söz. Ama onu *öldürenler* bu rahipler," dedi, beş kişiye el sallayarak. "Son sözleri bizim için değildi. *Onlar içindi*."

"Onları *lanetledi*," diye fısıldadı Phoebe. "Son nefesiyle. Bu rahipler..."

"Dior başını salladı, soğuk gözleri bizim üzerimizdeydi. 'Onlar yeryüzünde yürüyen ilk vampirlerdi.'

"Kardeşim, öldürdükleri vaftiz çocuğunun etrafında diz çökmüş soluk taş figürlere baktı. Sonra, o şafakta dua ettiği Kurtarıcı'ya

o şafakta dua ettiği Kurtarıcı'ya baktı.

"Tüm bunlar," diye fısıldadı. "Tüm bu sefalet. Tüm bu kan. Bunca yıldır kurtuluşumuzu sana bekledik. Ama... bizi lanetleyen sendin."

“Kardeşim başını salladı, kanlı yanaklarından gözyaşları akarken o heykele konuştu.

“Sen *yaptın* bunları.”

Sonra bana döndü, gözlerinde öfke kaynıyordu. "Ve *sen* biliyordun."

Hücrede, Jean-François'nın kaleminin çizdiği sesler dışında sessizlik hakim oldu. Köleler, Meline, Dario, Delphine ve adamları, bu itirafa şaşkınlık içinde birbirlerine baktılar. Tarihçi ise yazmaya devam etti, ancak bunu alışkanlığından mı, yoksa gerçeği zaten bildiğinden mi yaptığı, kimse bilemezdi. Ama sessizlik uzadı, kalem durdu, ama Celene Castia konuşmadı.

Şimdi kardeşine öfkeyle bakıyordu, siyah gözleri küçük güneşler gibi parlıyordu. Kardeşi nihayet boş şişeden gözlerini kaldırdı, yanakları öfkeden kızarmış, sarhoşluktan dili dolanmıştı.

"Ee? Ne bekliyorsun?" "Bitirmeni," diye cevapladı kız. "Siktir git," diye tısladı adam.

"Bu senin hatandı, Gabriel."

"Siktir *git*."

"Sen ve senin aptal öfken," diye bağırdı kadın, onu baştan aşağı süzerken. "Senin inatçı, akılsız gururun. Eğer *bunlardan birine* sahip olabilseydin, sonra olanların hiçbiri..."

"Sen *biliyordun*!" Gabriel ayağa kalkarak bağırdı. "Başından beri biliyordun! Aylarca bizi kandırdın! Yalan üstüne yalan! Ruhları içmek! Dior'u tehlikeye atmak! Bana arkadan bıçaklamak!"

"Ve *hala* bunun hakkında sızlanıyorsun! Sen sızlanan sarhoş *aptal*..." "YETER!"

Tarihçinin kükremesi havayı yırttı, kardeşleri sessizliğe boğdu. Jean-François da ayağa kalkmıştı, bir elinde kitap, çikolata rengi gözleri öfkeden parlıyordu.

“Bütün *gece* boyunca sizin kavganızı dinledim! Önümde sonsuz bir zaman var ama bu çocukça davranışlara *daha fazla zaman* ayıramam! Güneş doğuyor, mademoiselle ve monsieur, ve ben

yüce Tanrı şahidim olsun ki, ikiniz de bedelini ödeyeceksiniz*!* Şimdi kıçlarınızı kaldırın *ve* bunu bitirin*!"*
ikiniz de bedelini ödersiniz! Şimdi kıçlarınızı *kaldırın* ve bu işi bitirin!"

Hücrede uzun ve derin bir sessizlik hakim oldu, köleler nefes almaya bile cesaret edemiyorlardı.

"Tanrı şahidim olsun..."

"Ona saldırdım," diye hırladı Gabriel. "Tam boğazına. Tüm yalanlar, tüm öfke, tüm kayıplar, Cairnhaem'deki ihaneti, babam, bu... O anda bunu sindiremedim. Çocukken hep yan yana savaşırdık. Elimizde sopalar, sırt sırta, sonsuz hayali düşman ordularına karşı.

"*Her zaman sayıca azdık,* derdik. *Ama asla güç olarak az değildik. Her zaman aslanlardık.*

"Ama tüm bunlar artık toz ve geçmişte kalmıştı. Ve ne kadar acı çekersem çekeyim, aramızdaki uçurumun asla kapanmayacağını biliyordum. Aléne'yi küle çevirirken gözlerindeki kanlı mutluluğu hâlâ görebiliyordum. Bana nefretine güvenmemi söylerken sesini hâlâ duyabiliyordum. Ve ben de öyle yaptım, tükürdüm, kusarak, karanlıkta bir bıçak gibi ona doğru uçtum ve öfkeyle ona çarptım. Celene ve ben birbirimizin üzerine düşerken Dior benim adımı haykırdı, Phoebe Connor'ı bıraktı ve bana durmamı, *durmamı* bağırdı. Ama ben kör olmuştum. Yalanlar. İhanet. Ama daha da fazlası, en çok da, bu dünyanın çektiği tüm acının *onun* planı olduğu düşüncesi.

"Bir parçam her zaman bunu biliyordu. Derin saatlerde, müzik durduğunda, gürültü kesildiğinde ve ruhunun kanlı aynasına sertçe baktığında, bunu *gerçekten* düşündüğünde, bu hayatla iyiliksever bir yaratıcı fikrini uzlaştırmak imkansızdır. Dünyada bu kadar çok korku, acı ve nefret varken, yukarıdakinin seni önemsediğine kendini ikna etmek. Sadece körler cehennem ateşine bakıp gülümseyebilir. Sadece korkaklar çocuklarına yumruk atıp buna sevgi der. O zaman Patience ile konuştuğum an aklıma geldi. Avuçlarında tuttuğu küçük ölü kuş. Neden öldü diye sorduğu sorular. Sana çocuğuna ölümü açıklamak zor demiştim, vampir, ama aslında bunları *kimseye* açıklamak imkansız. Bu yüzden kabulleniriz. Büyük planın efsanesine. Bizi seven Tanrı'nın masalına. Kendimize, öldüğümüzde her şeyin anlam kazanacağı yalanına inanmayı öğretiriz.

"Ama gerçekte, bunların hiçbirinde gerçeklik yok. O istediği için acı çekiyoruz. O istediği için inciniyoruz. O hoşuna gittiği için ölüyoruz. Ve eğer bir plan *varsa*, soğukkanlı, *o* zaman planın tümü budur." Gabriel duvarlara, etraflarını çevreleyen karanlık taşlara ve ötesindeki boş geceye el salladı. "Dizlerinin üstüne çökmüş bir dünya.

Sadece *bir* anlık merhamet için yalvarıyor. Kendi lanet olası *oğlunun* yarattığı canavarların ağzına son damlasına kadar kanını akıtıyor.

“Ellerim Celene'nin boğazını sıktı, onun elleri de benimkini. İkimizin kanının kaynadığını hissedebiliyordum, Phoebe şimdi araya girip bizi ayırmak için adım attı. Dior yine adımı haykırdı, durmam için yalvardı, Baba*, lütfen,* gözleri parlak mavi ve benimkilere kilitlenmişti.

“Arkasındaki gölgeyi görmedi.

“Sudan yükseldi. Siyah ve bükülmüş bir harabe. Saçları yanmıştı, elbisesi, ipekleri, kömürleşmiş deriden bir iskeletten farksızdı. Kafatasında gözleri kalmamıştı, ama yine de havada yoğun ve olgunlaşmış kanın kokusunu alabiliyordu. Ve pençeli elleriyle uzanarak, Lilidh'den geriye kalanlar... o...”

Gabriel'in sesi titredi, kayboldu.

"O..."

Sessizlik hücreye geri döndü, akan sular tarafından yutuldu. Son Gümüş Aziz'in gözleri şimdi yaşlarla dolmuştu, elleri titriyordu, uzun siyah saçları yüzünü bir kefen gibi örtüyordu, karanlık kıyıda dizlerinin üzerine çöktü.

"Anlamıyorum," dedi Jean-François. "Lachance Lilidh'i göğsünden bıçaklamıştı. Kanı, Fabién Voss'un eski bir oğlunu gömmek için yeterliydi. Bir Dyvok, kalbine kutsanmış bir kılıç saplandığında kesinlikle ölürdü."

"Onda yoktu."

Tarihçi, gümüş azize bakarak gözlerini kırptı.

"O kendisi söylemişti. Tolyev onu öldürdüğü gece onu söküp çıkarmıştı."

"Biz kith öldüğümüz halde kalırız, Tarihçi," diye mırıldandı Celene. "Neden o korseyi hiç çıkarmadığını düşünüyorsun? Neden ona bu adı verdiklerini düşünüyorsun?"

"Kalpsiz," diye iç geçirdi Jean-François.

"Connor ilk harekete geçen oldu," dedi Gabriel, sesi artık sert ve soğuktu. "Lilidh, Dior'a uzanırken ona döndü, ama yeterince hızlı olamadı. Lilidh'in elleri Dior'un yüzünü kapattı ve Dior çığlık attı, çırpındı, umutsuzca kaçmaya çalıştı. Ama parmakları yanmış dal parçalarından farksız olmasına rağmen, Lilidh'in içindeki o korkunç güç hala devam ediyordu. O bir tanrıça değil, onları öldüren bir yaratıktı. Lilidh, şekilsiz, nefret dolu bir hırıltıyla Dior'un kafasını o kadar sert çevirdi ki, neredeyse boynundan kopacaktı."

Gabriel başını eğdi.

Uzatılmış ellerine bakıyordu.

Titriyordu.

"Korkunç sesi duyduk," diye fısıldadı Celene. "Küfürlerimize, kavgamıza, Phoebe'nin çığlıklarına rağmen, yine de duyduk... Islak bir çatırtı ve Reyne'nin çığlıkları ve dünyadaki tüm ışıkların bir anda karardığını. Bir kükremeyle, öfkeyle, Tanrım, o kadar çok öfke ve nefretle duvarları salladı ki, Connor kendini Kalpsiz'in üzerine attı, dişlerini boğazına geçirdi. Pençeleri göğsündeki külleri parçaladı, dişleri boynunun kararmış kalıntılarına battı. Lilidh, düştüğü cehennemin kenarından son bir nefret dolu bıçak darbesi ile yumruğunu büyük kurtun kaburgalarına sapladı ve etrafı kırmızıya boyadı. Ay Tahtı'nın ve Fırtına Getiren Ailidh'in soyundan gelen cesur Connor á Lachlainn, Lilidh'in kafasını omuzlarından koparırken, Lilidh de onun korkusuz kalbini yakaladı ve kafasından kopardı.

"İkisi de düştü, Lilidh sonunda kömürleşmiş küller halinde patladı, Connor suya çarptı, siyah kan kırmızıya dönüştü. Phoebe ona doğru uçtu, ağlayarak kocasının yanına diz çöktü ve çaresizce ellerini göğsündeki deliğe bastırdı. Ama tüm umutlar kaybolmuştu. Tüm yaşam kaçtı. Damarlarında dolaşan karanlık büyü sonunda ölümün eline teslim oldu ve vücudu gerçek şekline kavuştu — kemikleri büküldü, kürkü döküldü, geriye sadece cansız, kırık bir adam kaldı, ağlayan dul eşinin kollarında. O sert ve güzeldi, ondan daha yaşlıydı; savaşlarla parçalanmış, denemelerle yaralanmış Ay Tahtı'nın prensi, tek mavi gözü hala açıktı, küllü saçları kanla karışmış suyla sırılsıklamdı. Phoebe onu göğsüne bastırdı, başını geriye attı ve çığlık attı.

Reyne, Dior'un kırık bedenini kucaklayarak hıçkırıklarla ağlıyordu ve onu ileri geri sallıyordu. Gabriel ve ben hala suda yatıyorduk, şoktan konuşamıyor, hareket edemiyorduk, sadece birbirimizin boğazından tuttuğumuz nefret dolu, yakıcı elleri bırakabilmiştik. Ama kardeşim ne olduğunu, ne yaptığımızı ve ne olmasına izin *verdiğ*imizi fark edince sessizlik bozuldu ve kanlı suda Dior'un yanına koştu. Onu tuttu, kalbi korku ve inanamama duygusuyla parçalanıyordu, "Hayır, hayır, bebeğim, *yapma, YAPMA!*" diye bağırdı ve onu göğsüne sıkıca bastırdı. Sonra bana baktı, çaresiz, delilik gözlerinin kenarlarında şişip çatlıyordu. Ama ancien'un kanı bir ruhu ölümün pençesinden geri alabilse bile, aptal birinin bile Mahné'nin ödülünü çoktan aldığını görebilirdi; kızın başı parçalanmış omurgasına sarkmış, nabzı yoktu, nefesi yoktu, hayatı yoktu.

"San Michon'un Kutsal Kase'si ölmüştü.

"Dior?" Gabriel onu sallayarak fısıldadı.

"Kanlı gözyaşları yanaklarımızdan

süzülüyordu. "İçimizdeki tüm umut öldü.

"*DIOR!*"

Son Liathe başını salladı, kalın kırmızı kan kirpiklerine akıyordu.

"Cehennemi yüzümden bir nefes uzaklıkta gördüm, günahkar. Sayısız ölümsüzün sonsuzluk için yalvarışlarını duydum. Binlerce yetim bebek, dul damat, çocuksuz anne, tamamen yıkıma uğramış bir krallığın çığlıklarını dinledim ve sana söylüyorum, kardeşim o anda çıkardığı çığlık, *hayatımda hiç* duymadığım bir sesiydi. Öfke değildi. Korku değildi. O... kalp kırıklığıydı. Mükemmel, korkunç ve tamdı. Umutsuzluğun eşiğinden kendini geri çekip karanlığa düşen bir adamın çığlığıydı. Sevdiği birini bir daha asla hayal kırıklığına uğratmamak için her şeyini - kalbini, ruhunu, akıl sağlığını - ortaya koyan bir adamın çığlığıydı.

"Lanetlilerin çığlığıydı.

Karanlıkta, tamamen kaybolmuş bir halde dizlerimin üzerine çöktüm. Yaptığım her şey, her yalan, her ihanet, her günah, bunun içindi. *Onun* için. Ve şimdi o gitmişti. Beni bekleyen uçurumun ağzına baktım, çaldığım ruhlar içimde tırmanıyordu, artık hiçbirimizin kaçamayacağını biliyordum. Her şeyi bitirmeli miyim, diye düşündüm. Artık tüm umutlar yok olmuştu. Yaratıcıma gidip, bıçağı ben tutmadığımı ikna etmeye çalışmalı mıyım? *"En azından denedim"* diye yalvarmalı mıyım*?*

"En azından denedim.

"Her yer karanlıktı. Her yer gözyaşlarıyla doluydu. Phoebe kocasının başında ağlarken, Reyne ilk çocuğunun başında ağlarken, Gabriel Dior'un cansız yüzündeki kül rengi saçları geriye tarayıp soğuyan alnını öperken, şarkısı karanlıkta yumuşak bir şekilde yankılanıyordu.

"Uyu şimdi, sevgilim, uyu şimdi, canım, "Karanlık
rüyalar şimdi kaybolacak, baban yanında.
"Canavarlardan korkma, geceden korkma,
"Baban şimdi burada ve her şey yoluna girecek.
"Gözlerini kapat, sevgilim, ve bunun doğru olduğunu
bil, "Sabah gelecek ve baban seni seviyor."

VII

YIKIM

"Cenazesine gelmedi," diye iç geçirdi Celene.

"Hepsi Niamh'ın şehrinin harabelerinde toplanmıştı; o hariç hepsi. Highlanders, kırmızı su gibi yere dökülmüş, tüm bunların ne için olduğunu merak ediyorlardı. Lachlan á Craeg ve Silver Sorority'nin dağınık kalıntıları, Grail ve ölen kardeşlerinin yasını tutuyorlardı; Gabriel'in eski çırağı dışında, savaştan sonra *tek bir* gümüş aziz bile hayatta bulunamadı. Dior'un kurtardığı tutsaklar, Auldtunn'un bodrumlarından inanamadan sürünerek çıkıyorlardı. Kurtardığı köleler, yaralı ve hırpalanmış, ona teşekkür etme şansı bile bulamamışlardı. Kale avlusundaki korkunç kafeslerin altında, paçavraların ve donmuş cesetlerin altında birkaç çocuk bulundu; Aaron de Coste'nin o korkunç son saatlerde gösterdiği az acıma sayesinde hayatta kalmış bir avuç çocuk. Küçük Mila da aralarında bulundu, karların üzerinde, oyuncak bebeği ve kanlı elbisesi ile, yaşına yakışmayan şaşkın gözlerle duruyordu. Reyne, genç Joaquin Marenn'i köpeği Elaina ile birlikte harabelerde dolaşırken, sevgili Isla'sını ararken buldu. Sonsuz mutluluğunu arıyordu.

"Bugüne kadar, prensesin ona tüm gerçeği anlatıp anlatmadığını bilmiyoruz.

"O, tüm halkın ona saygılarını sunmak için toplandığı, Ana Bakire'nin Mezarı olan Amath du Miagh'dair'in harabelerinde yatıyordu. Reyne, o gece mezarda konuştuklarında verdiği sözü tutarak onu giydirmişti; bu kıyafet, bir eski korsan kalesinden çalınan ipeklerden ya da bir prensesin gardırobundaki en güzel elbiselerden bile Grail'e daha yakışıyordu. Parlak zırh ve üç kat zincirden oluşan bir zırh ve ona uygun Ossian çeliğinden yapılmış uzun bir kılıç. Uzun, kül rengi saçları yıkanmış ve taranmış, başının etrafında soluk bir hale oluşturmuştu, elleri göğsünde çaprazlanmıştı. Sağ eli zırhla kaplıydı, ama sol eli çıplaktı, böylece herkes onun onlar için çektiği acıyı görebilirdi; sadece parçalanmış bir işaret parmağı ve başparmağı kalmıştı. Bazıları ona *Tanrı'nın Kızıl Eli* diyordu. *La demoiselle du Graal.* Ama çoğu, o güçlü şapelin yıkık merdivenlerinde toplandıkça fısıltıya, sonra haykırışa, sonra ilahiye dönüşen sözler basit ve gerçekti.

"San Dior, ona böyle

diyorlardı. *"San Dior.*

Onlar bu ismi söylerken, gökler cevap olarak karanlık, öfkeli ve kurşun gibi ağır bir sesle çınladı. Bu ayrılıkta sevinç yoktu, sadece kayıp vardı ve gerçekte hiçbirimiz şimdi ne yapacağımızı bilmiyorduk. Aaron de Coste, uzaktaki bir duvarın üstünden cenaze törenini izliyordu, sevgili Baptiste yanında duruyordu ve yaptığı tüm korkunç şeyler, Nikita Dyvok'un yüzünü taşıyan bir gölge gibi aralarında asılı duruyordu. Phoebe á Dúnnsair cenaze konuşmasını yaptı, Dior'un halkına ve uluyan gökyüzüne övgülerini söyledi. Ama kalbi o kadar derinden parçalanmıştı ki, neredeyse bir hayalete dönmüştü ve lanetli kan hala onun ve tüm akrabalarının içinde akıyordu. Çadırında, kanlı bir kefene sarılmış, başka bir sevgili gömülmeyi bekliyordu.

"Ve Gabriel bunların hiçbirine tanık olmadı.

"Ne zaman ayrıldığını bilmiyoruz, veda edip etmediğini de. Tek bildiğimiz, onu aramaya gittiğimizde hiçbir iz bulamadığımız ve cesur Argent'inin Highlanders'ın atları arasında olmadığı. Uzun süre onu takip etmeyi düşündük."

Son Liathe başını salladı ve alaycı bir şekilde

güldü. "Sonra vazgeçtim.

"Benim için, onu gömdükleri sırada orada olmaya dayanamazdım. Lachlan á Craeg, Mothermaid'in boş tabutunun güçlü gümüş kapağını geri çekip onu içine koyduğunda, orada seraphim ve gümüş kılıçları tarafından sonsuza kadar korunacak. Biz aşağıda, Maryn'in mezarının tonozunda, belimize kadar kanlı suya batmış, yüzümüzden kanlı gözyaşları akarken oturduk.

yüzümüzden akıyordu. Gümüş Kardeşlik'in ilahileri bana bir ağıt gibi geliyordu. Tüm dualar ve isimler boş geliyordu. *Aziz. Kutsal Kase'nin Bakiresi. Tanrı'nın Kızıl Eli.* Sonunda, o benim için önemli olan bir kızdı. Hayal kırıklığına uğrattığım bir kız. O korkunç karanlıkta, üstümüzde gökler gölgelenirken ve altımızda cehennem açılırken fısıldadığımız bir isme sahip bir kız.

"*Dior*."

"Sevdiğin

mi?"

Sözler konuşulmadı, tükürüldü. Gabriel karanlık kıyıdan ayağa kalktı, ayakları titriyordu. Gözleri sarhoş bir öfkeyle yanıyordu, yumrukları sıkı sıkı kapalıydı.

"*Sevdim mi?*"

Celene, boş şişeyi fırlattığında irkildi, cam parçaları gümüş maskesine, mermer gibi cildine yüzlerce parlak parçaya ayrıldı.

"Sen *kendinden başka kimseyi* hiç umursamadın!"

Sonunda, Gabriel kükreyerek kendini nehrin karşısına attı, uzun siyah saçları arkasında dalgalanıyordu, ağzı nefret dolu bir hırıltıyla açılmıştı. Jean-François bağırmaya fırsat bulamadan karanlık suları aştı, kız kardeşine çarparak onu taşın üzerine düşürdü. Yumruklarını sıkıp öfkeyle bağırarak kız kardeşinin yüzüne bir, iki kez vurdu, o kadar şiddetli ve acımasızdı ki, dudaklarındaki metal kafes çöktü ve işkence gören metalin çığlığıyla yerinden çıktı. Kız da onun üstüne atladı, ikisi birbirlerini yere, tavana fırlatarak, ikiz gölgeler ve ikiz alevler gibi, nefretle birbirlerini tırmalayıp parçaladılar. Gümüş azizi nehrin ötesine geçemeyen Marki, Delphine'e bağırmaktan başka bir şey yapamadı. Kaptan ve köle kılıçları da yüksek sesle bağırarak, göğüslerine kadar gelen nehre atladılar ve kardeşler çarpışırken nehri geçtiler.

Son Liathe ve Son Gümüş Aziz, kavga eden çocuklar gibi yumruk atıyor, tekmeliyor, tırmalıyor ve tükürüyorlardı. Ama sonunda Celene dişlerini Gabriel'in boğazına geçirdi, kan fışkırdı, aktı, yutuldu, kirpikler çırpındı, nefesler fısıldadı ve dudaklar kıvrıldı, ta ki kılıçlar gelip Celene'yi yanan kılıçlarıyla bıçaklayana kadar. Celene, alevlerden korkarak çığlık atarak geri çekildi ve bulabildiği en karanlık köşeye geri döndü. Jean-François, uzun siyah saçları ve kanın oluşturduğu perdeden, korkuyla genişlemiş ve parlayan gözleri dışında yüzünü pek göremezdi.

"Onu öldürmeyin!" diye bağırdı. "Azizi *hemen* geri getirin!"

Askerler emre uydu ve kanlar içindeki sarhoş Gabriel'i ayağa kaldırdı, bir elini yırtık boğazına bastırdı. Ama gölgelerde korkarak saklanan kız kardeşini gördüğünde, birden kendine geldi ve tekrar ona atıldı, ancak Delphine ve en iri beş adamı tarafından durduruldu.

"Yalancı OROSPU!"

"İnançsız KORKAK!"

"Seni *öldüreceğim,* yemin ederim!" diye bağırdı, onu geri sürükleyen adamların kollarında debelenerek. "Duydun mu, Celene? Tanrı'ya ve cehenneme yemin ederim, seni ve aileni yakmanın zevki için, senin ve ailen hakkında bildiğim *her şeyi* onlara anlatacağım!"

"Fiyatın bu mu?" diye bağırdı kadın, kanını yere tükürerek Jean-François'ya bakarak. "Sakın aldanma, küçük markiz! Kardeşim, seni boğmak için bir şişe ve içmek için bir fahişe karşılığında cennetin anahtarlarını bile satar!"

"*Öl!*" diye kükredi Gabriel, onu kayalık kıyıya sürüklerken ona doğru uzanarak. "Bu nehre gir Celene ve kendini temizle! Tek iyi olduğun şey bu! Tek *değerin* bu! Sen hepsinin sonuncususun, bitir şunu ve kurtul!"

“

DAĞ!"

"Onu buradan çıkarın!" diye bağırdı Jean-François. "Onu götürün!"

Gabriel çırpındı, bir kölenin kolunu ve bir diğerinin çenesini kırdı, sonra onu döverek boyun eğdirdiler. Kanlı, şarapla sırılsıklam olan Son Gümüş Aziz, Delphine ve yarım düzine kılıcıyla geri çekildi, botları taş döşemelere sürtünüyordu. Ama sırılsıklam saçlarının arasından gözleri sürekli kız kardeşinin üzerindeydi, ikiz yara izleri yanaklarını gözyaşı damlaları gibi kesiyordu, dişleri mutlak nefretle açılmıştı.

Jean-François, elinde kitabı sıkıca tutmuş, çınlayan sessizlik içinde kıyıda duruyordu. Meline, yüzü solgun ve kanı çekmiş bir halde yanında duruyordu. Kusursuz yanağından altın rengi bir bukleyi kenara iten tarihçi, suyun ötesindeki o şeye, o kıza, o canavara baktı. Kız, hücrelerin en uzak, en karanlık köşesine çekilmiş, hala alevlerden korkarak titriyordu. Ağzı kardeşinin kanıyla lekeliydi, koyu renk saçları örümcek ağı gibi yüzüne yayılmıştı, siyah gözleri kardeşinin gözlerine sabitlenmişti.

Sesi karanlıkta net bir şekilde yankılandı.

"Neden onun dediğini yapmıyorsun, mademoiselle?"

Liathe sessizce başını eğdi.

Tarihçi nehre doğru işaret etti.

"Kupa kırılırsa, Kutsal Kase kaybolursa, kurtuluş umudunuz da yok olur." Omuz silkti. "Kaçınılmazı neden geciktiriyorsunuz? Neden bitirmiyorsunuz?"

"Çelik paslanır. Buz erir."

Yüzündeki saçları geriye doğru düzeltti, gümüş kafesten kurtuldu, dudakları kırmızıydı. Hücre karanlık olmasına rağmen, adam onun ağzını, çenesini, boğazını, yara izi ve leke olmayan, kusursuz ve bütün halini görebiliyordu. Mürekkep siyahı gözlerinin altında.

"Taş kalıcıdır," diye tısladı.

Vampirler su üzerinden birbirlerine baktılar, dudaklarında, taşta, havada taze kan vardı. Jean-François'nın cildi karıncalandı, gözleri karardı, dişleri diş etlerinde keskinleşti.

"Bu hikayenin anlattığından çok daha fazlası var, M^lle^Castia," dedi sessizce.

"Her zaman yarın vardır, günahkar," diye mırıldandı kız cevap olarak.

Jean-François kravatını düzeltti, ağır kitabı dirseğinin altına sıkıştırdı, ince elleriyle onu sahiplenir ve korurcasına sardı. Meline arkasında durmuş, Celene'ye bakarken parmaklarını onun sırtında tüy kadar yumuşak bir şekilde gezdiriyordu.

"Yatmadan önce bir şey ister misiniz, mademoiselle?" "İstersek verir misiniz?"

O zaman soğuk ve acımasız bir gülümsemeyle, "Hayır," dedi.

Gülümsemesi kayboldu ve ona hafifçe başını salladı.

"Hoşça kalın, M^lle^Castia."

"İmparatoriçeye selamlarımızı ilet, küçük Marki."

Ayak sesleri taş zeminde uzaklaşırken, Meline'nin elindeki küre de onunla birlikte kayboldu.

Ağır kapılar çarparak kapandı ve her şeyi karanlığa gömdü. Ve o karanlıkta, Son Liathe fısıldadı.

"Margot'a yakında görüşeceğimizi söyle."

ŞAFAK

I

KATİL ince pencereden dışarı bakarak, hala sonun gelmesini bekliyordu.

Oda, onu cehenneme sürüklediklerinde bıraktığı gibiydi. Taş döşeme neredeyse temizlenmişti, kan lekelerinin üzerine eski kuzu yünü örtülmüştü. Ocağın içinde alev yoktu, ama ısı vardı; o yokken ateşi tekrar yakmışlar, soğuğu kovmuşlardı. Odanın ortasında iki antika koltuk duruyordu, aralarında küçük yuvarlak bir masa vardı. Üzerinde soğuk yeşil camdan bir şişe duruyordu; boş, ama umut dolu.

Onu aşağıdaki hücreden yukarı çıkarmışlardı, parmak eklemlerinde kız kardeşinin kanı, delinmiş boğazından kendi kanı akıyordu. Marki'nin köle kılıçları tarafından koruma altında koridorlardan geçirilmiş, Margot'un solgun saraylılarının, duvarlardaki muhteşem fresklerin önünden geçmişti, her adımı kafasında sayarak. Ve öfkesi tamamen dinlediği anlaşılınca, Gabriel yürümesine izin verildi ve kule merdivenlerinden yukarı, Marki Jean-François Chastain'in hoşnutsuzluğunu beklemek üzere geri götürüldü.

Uzun süre beklemedi.

Pencereden uzaktaki dağlara bakarken, sanki bir el ensesinden saçlarını geriye doğru okşuyormuş gibi bir gıdıklanma hissetti. Dönüp baktığında, yirmi metre uzakta, köleleri tarafından çevrili soğukkanlı adamı gördü; Meline, Jasminne ve Dario, Delphine ise onun arkasında duruyordu.

"Kendinle gurur duyuyorsundur, Chevalier?" diye sordu vampir.

"O lanet olası yılan mezarına girdiğinde memnun olacağım."

"Ona el sürmene izin vermedim." "Bunu hak etti. Her

damlasını."

"Öyle olabilir, ama Celene Castia benim İmparatoriçemin malı, senin değil." Jean-François öfkeyle baktı. "Ona tekrar zarar vermeye kalkışırsan, seni tekrar cezalandırmak zorunda kalacağım. Ve bence, bunun ne kadar tatsız olabileceğini unutmuş olamazsın."

Tarihçi frakını düzeltti, gözlerindeki öfke azaldı.

"Ama yine de. Sonuçta, güzel bir gece çalışmasıydı, mon ami." Gümüş azize güzel bir gülümseme hediye etti, kolunun altındaki kitabı okşadı. "Büyük Margot çok memnun olacak. Ve bu hikayenin, senin ya da sevgili kız kardeşinin anlattıklarından daha fazlası olduğuna eminim, ama şimdilik acımasız gün ışığı bizi yakaladı. Uyku çağırıyor ve yatak odam beni bekliyor."

"Tatlı rüyalar, vampir." Gümüş aziz başını eğdi, dudağına dokundu. "Hayır, bekle... rüya görmek için ruha ihtiyacın var, değil mi?"

"Yatmadan önce bir şeye ihtiyacın var mı?"

"Hayır."

"Emin misin?"

Gümüş aziz, vampirin gözlerine baktı, derin çikolata rengi bakışlarında eğlence parıldıyordu. Gabriel'in bakışları Meline'e kaydı, uzun soluk boynunu saran sıkı gerdanlık, göğsündeki ince mavi damarlar. Gözleri Jasminne'e kaydı, şehvetli bakışları, zeki elleri ve koyu, kusursuz teni, sonra Dario'ya, uzun siyah saçları kare çenesini çerçeveliyor, nabzı hemen altında atıyordu. Gabriel'in yanakları, bu akşam hamamda yaşadıkları anı hatırlayarak alev alev yanıyordu. Genç kan, omzuna yumuşak öpücükler kondurmuş, kızın parmakları uyluklarının içini yavaşça okşuyordu. Vampir'in gözleri kasıklarına kaydı, dudakları bilmiş bir gülümsemeyle kıvrıldı.

"İste, alacaksın, Silversaint."

"Merci," diye homurdandı Gabriel, sırtını dönerek, alnında ter damlaları parıldarken ellerini arkasında sıkıca birleştirdi. "Ama ben hala o tür bir piç değilim."

"Şövalye susadıysa, efendim... En azından ona başka bir şişe getirebilirim?"

Konuşan Dario'ydu, dumanlı gözleri şimdi tarihçinin gözlerine kayıyordu, genç kan her zaman memnun etmek için can atıyordu. Jean-François dudaklarını sıktı, açgözlü bakışları gencin vücudunda, ellerinde, dudaklarında dolaşıyordu. Ama Meline omurgasına nazikçe dokundu, kulağına fısıldadı ve vampir, o ve Jasminne'nin bugün için yeterli olacağı sonucuna varmış gibi göründü.

"Ne dersin, Chevalier?" Dario'ya baktı. "Dediğim gibi, şarap *harika*."

Gümüş azizin çenesi sıkıldı. Dario'nun terinin baş döndürücü kokusunu alabiliyor, genç kanın nabzının hızlandığını duyabiliyordu; keskin çenesi, hemen altındaki atan arter, hipnotize ediciydi. Akşamın erken saatlerinde içtiği kutsal içkiden sonra susuzluğu karanlıkta kaybolmuştu. Ama her zamanki gibi, şimdi geri dönmüştü. İçindeki boşluk asla tam olarak dolmamıştı. O ihtiyaç asla tam olarak giderilmemişti.

Seni tamamlayan şeyi nefret etmek. Seni yok
eden şeyi sevmek.

"Belki... bir şişe daha," diye fısıldadı sonunda, sesi kısılmıştı. "Oui."

Jean-François karanlık ve tilki gibi gülümsedi, arkasındaki köle kılıçlı adamlara başını salladı. Delphine ve adamları odadan çıkarken, Dario'nun elini tuttu, solgun bileğine öptü, cildinde titremeye neden oldu, karanlık İskandinav gözleri sıvılaşıp genişledi.

"Şövalyenin tüm ihtiyaçlarını yerine
getir, aşkım." "Emredersiniz, efendim."

"Gözlerini de al, Chastain," diye homurdandı gümüş aziz, omzunun üzerinden geriye bakarak. "Buraya lanet olası bir gösteri yapmak için gelmedim."

Vampir kıkırdadı ve iradesiyle odanın diğer ucuna uzandı. Küçük siyah bir şekil şöminenin gölgesinden sürünerek çıktı ve hızla yere atlayarak ona doğru koştu. Jean-François eğilip küçük siyah fareyi avucunun içine aldı ve tanıdık karanlık gözlerine baktı.

"Gel, Armand," diye fısıldadı. "Misafirimiz utangaçmış." Jasminne terlikleriyle hücreden çıktı, Meline de onu takip etti.
kılıçlarıyla eşikte sabırla bekledi, tüyleri diken diken ve nefesi kesilmişti. Jean-François, gümüş azizin sırtına bakmaya devam etti, gülümsemesinde jilet gibi bıçaklar vardı.

"Sonunda," diye mırıldandı, "canavara borcunu ödersin."

Gabriel ona dönüp baktı, sesi küller gibi çıkıyordu. "Ya da o senden hakkını alır."

Marki selam verdi. "Şerefe,
Şövalye." "Ölü,
soğukkanlı."

Vampir odadan duman gibi süzülerek çıktı, kapıyı ardında kilitleyip kapattı.
Gabriel, soğuk taş merdivenlerde kaybolan ayak seslerini dinledi

taş merdivenlerden kaybolurken, hücre kapısının hemen dışında bekleyen kılıçların nefesini duydu. Arkasında genç adamın hızlanan kalp atışlarını duyabiliyordu, parmak eklemlerinde kız kardeşinin kanıyla karışmış genç adamın kanının kokusunu alabiliyordu, boğazında kuruyan kendi kanının kokusunu alabiliyordu, ellerinin altında hissettiği yumuşak, sıcak ve pürüzsüz cildin diline çarpan, ağzına ve boğazına akan, tüm vücudunu ateşe veren o anın hatırasını alabiliyordu.

Pencereden döndü, fırtına grisi bakışları Marki'nin geride bıraktığı ganimete düştü. Nefesi hızlandı. Elleri yumruk oldu. Uzun bir süre genç kanın güzelliğini, koyu kahverengi gözlerini, kar beyazı tenini ve mürekkep siyahı saçlarını izledi. Ve onların gittiğinden emin olduğunda
—vampir, çok iyi bildiği o acıyı bastırmak için yatak odasının yumuşak ipeklerine çekildi— solgun kanlı, hedefine doğru bir adım attı.

Bir adım
daha. Bir
adım
daha.

Genç kan, gümüş azizin gölgesi üzerine düştüğünde çenesini kaldırdı, kalın bir yutkunarak, şafak karanlığında göz bebekleri büyüdü. Gabriel'in adımları, darağacına yürüyen bir adamın adımları gibiydi, delikanlının sıcaklığını teninde hissedecek kadar yakına durdu. Kalbi, göğsünde demir gibi ağırlaşmıştı. Fısıltısı, karanlıkta bıçak gibi keskindi.

"Beşli'den önce, birine gel, "Aziz
kılıcıyla, bakire güneşin altında, "Kutsal
kanla, yoksa hiç kimseyle..."

Genç adam sol elinin başparmağını ve işaret parmağını kalbinin üzerine koydu.

"Bu kararmış peçe kaldırılacak."

"Hazır olsan iyi olur," diye uyardı Gabriel. "Joaquin Joaquin Marenn."

Genç adam başını salladı, karanlık İskandinav gözlerinin arkasında çelik gibi parladı. "Kutsal Kase için, Şövalye."

Gabriel başını
salladı. "Kutsal
Kase için."

II

SON LIATHE karanlıkta oturuyordu, yalnız ama yalnız
değildi.

Önündeki nehirde siyah akıntılar, kardeşinin kanının damarlarında attığı kadar hızlı akıyordu. Onun için yarattıkları cehennem artık ışık almıyordu, Marki yatağına çekilmiş, köylüler onun kollarında ve

gümüş azizi yukarıdaki kulesine gitmişti. Ama aşağıda, kırık cam parçaları, soğuyan kırmızı lekeler ve bir zamanlar dişlerini bağlayan ama artık bağlamayan kırık gümüş kafesin parçaları arasında, Celene onu hissedebiliyordu.

Karanlıkta küçük bir nabız.

"Buraya gel, küçüğüm," diye fısıldadı. "Sana zarar vermeyeceğiz."

Çalınmış, evet, ama hala ona ait olan yetenekleriyle hücresinin en derin köşesine uzandı. Onun küçük zihnini hissetti, çağırmasına uyarak kayaların üzerinde tırmalayan küçük ayaklarını duydu. Celene solgun elini taşın üzerine koydu, onun avucuna girmesine izin verdi ve onu siyah gözlerine kaldırdı, o soğuk zindanda görebilecek kadar ölüydü. Küçük siyah bir fare, küçük pençeleriyle küçük bıyıklarını temizliyor, kendi gözleri kadar karanlık ve sert gözlerle ona bakıyordu.

"Efendin sana ne diyor, petit frère?" O, küçük ve
keskin bir sesle cevap verdi. "Marcel," diye
tekrarladı. "Güzel."
Son Liathe, kırık bir bıçak kadar keskin bir
gülümsemeyle, "Bizi gözetlemeye mi geldin,
Marcel?" diye sordu.

Küçük kız onaylayarak ciyakladı ve avucunun içinde bir daire çizdi. Üzgün bir şekilde başını salladı.

"Efendin, neyle uğraştığını gerçekten bilmiyor, değil mi?" Marcel itiraz etti ve
kız başını eğip dinledi.

"Alınma, petit frère. Kimse bilmiyor. Ama sana içten bir özür olarak bir parça vereceğiz. Küçük karnını patlatacak kadar. Önümüzde kasvetli ve yalnız bir gün uzanıyor ve kim bilir tekrar konuşana kadar ne kadar zaman geçecek. Biz acımasızız Marcel, ve soğukuz, ama seni bu kadar tatminsiz bırakacak kadar değil. Öyleyse bir son yaşayalım, ufaklık. Adına yakışır bir final."

Yüzünden uzun gece mavisi saçlarını geriye attı, dudaklarındaki kırmızıyı yaladı, tıpkı annesinin dudakları gibi; pürüzsüz, dolgun ve yay şeklinde.

"Grail'in cenazesini efendine anlattık. Onun için söyledikleri isimleri, göklerin kara cevabını ve onu gömmemizi izlemediğimizi. Hepsi doğruydu. Aşağıda, Maryn Ana'nın mezarlığında, sessiz heykellerin, kırık mezar taşlarının çevresinde, suda oturup o kelimelere bakarak bekledik. O gerçekleri.

"Anlamlarını bilmeden.

“Kutsal kadehten kutsal ışık gelir;

“Sadık el dünyayı düzeltir. “Ve Yedi
Şehitlerin gözü önünde, “Sadece insan bu
sonsuz geceyi sona erdirecek. “Beşin
önünde, bir ol,
"Kutsal kılıçla, bakire güneşin altında,
"Kutsal kanla, yoksa hiç kimseyle; "Bu
kararmış peçe açılacaktır."

Marcel ciyakladı ve Celene gülümsedi, parmak uçlarıyla alnını okşadı.

"Ne kadar beklediğimizi bilmiyorum, petit frère. En azından şarkılar susana kadar yeterince uzun. Yukarıdaki şehirdeki zaferin kırmızı heyecanı sönene ve bunun bedelini ödedikleri şokun etkisini göstermeye başlayana kadar. İçinde kaldığımız karanlık sular kırmızıya boyanmıştı. Ağladığım gözyaşları gibi kırmızı. Onun döktüğü kan gibi kırmızı. Önümüzdeki mermer tabutun üzerindeki lekeler gibi kırmızı; eski Dyvok'un kanı, duskdancers prensinin kanıyla karışmış ve o taş meleğin üzerine dökülmüş, açık ağzından damlıyordu.

"İçindeki ağzına.

"Artık onun hareketlerini hissedebiliyorduk. Korku göğsümüzü deliyor, omuzlarımıza karanlık ve yırtık bir kefen gibi çöküyordu. Bunu nasıl açıklayabilirdim? Ne sebep gösterebilirdim, ne mazeret uydurabilirdim, bu kadar zayıf ve kırılgan kelimelerle, uzun ve yalnız yüzyıllar boyunca aradığımız her şeyi bulduğumu, ama son anda parmaklarımın arasından kayıp yere düşerek cam gibi parçalandığını nasıl anlatabilirdim?

"Anne, beni affet," diye fısıldadık.

Ve melek kıpırdadı; mermerde hafif bir titreme, o devasa kapak taşının ağırlığı sanki yer sarsılmış gibi titredi. Ayağa kalktık, başlarımız eğik, melek sonunda kenara çekildiğinde içimdeki korku serbest kaldı, kapak taşı düştü ve tuzlu suya çarptı, ve acı veren boşluktan karanlık bir şekil yükseldi.

“Bir çocuktu.

"Bir kız. Boyu bir bebekten biraz daha fazlaydı.

“Alabaster kadar soluk bir ten, gerçek kadar keskin dişler ve sonsuzluk kadar boş gözler. “Cennetin tüm öfkesi, cehennemin tüm nefret dolu açlığıyla üzerimize çöktü, kutsal toprağın altında yüzyıllarca uykuda kalarak açlıktan kıvranmıştı. Küçük elleri üzerimize düştüğünde, küçük dişleri bize saplandığında, devasa susuzluğu üzerimize boşaldığında, ıssız ve toz gibi kurumuş, Tanrım, o kadar

derin, bunun bizi yok edeceğini biliyorduk. Dağlar kadar güçlü, bu beşiğin kemikleri kadar güçlü, o küçük canavar bizi sardı ve sıkıca tuttu, açgözlü, damarlarımdan tüm varlığımı çekip aldı, coşku ve dehşet iç içe, uçurum ayaklarımızın dibinde açılırken o *içmeye devam etti,* ölüm bir yudum, bir yudum daha, bir parlak kırmızı damla daha uzaktaydı.

*"*Anne M-Maryn," diye fısıldadım. *"Lütfen..."*

"Ve sonra durdu. Hareketsiz kaldı. Kırmızı damlalar sızan o kocaman ağız, uçurum kadar derin küçük gözler şimdi yukarıya, başımızın üstündeki mezara doğru dönmüştü.

Onu gömdükleri mezarın içinde, üzerine koydukları taşın üzerinde, Kutsal Kase huzur içinde yatıyordu. Hala zırhı ve zincirleriyle giyinik, başının etrafında bir hale gibi yayılmış küllü saçları. Ona *Tanrı'nın Kızıl Eli* adını vermişlerdi. *La demoiselle du Graal.* Ama daha da önemlisi, fısıltıdan çığlığa, çığlıktan ilahiye dönüşen sözler basitti ve gerçekti.

"San Dior," diye fısıldadı

Maryn. *"San Dior.*

“O bir güzellik abidesiydi, mücadeleyle geçen bir hayatın ardından karanlıkta hareketsizce duruyordu. “Kurtarıcı.

“Günah

kar.

“Azize.

“Sevdiğim bir kız.

“Ve karanlıkta, o kız gözlerini açtı.”

TEŞEKKÜR

Aşağıdakilere teşekkürler ve kanlı öpücükler:

Peter, Claire, Young, Lizz, Layla, Lena, Hector, Sara, Jonathan, Paul, Lisa ve St. Martin's Press'teki tüm çalışanlar; Natasha, Robyn, Vicky, Fleur, Chloe, Roisin, Sian, Emilie, Kim, Claire, Sarah, Alice, Fionnuala ve HarperVoyager UK'deki tüm çalışanlar; Michael, Thomas ve HarperCollins Australia'daki herkese; muhteşem Marco, Sam ve tüm yabancı yayıncılarıma; Bonbonatron, Jason, Kerby, Micaela, Virginia, Orrsome, Cat, LT, Tom, Fiona, Josh, Tracey, Anna, Samantha, Steven, Toves, Joseph, Emily, Vova, Tatiana, Alix, Ally, Tiffany, Clarissa, Andrea, Mara, Daphne, Avery, Taylor, Gonzalo, Bill, George, Anne, Stephen, Ray, Robin, China, William, Christopher, George, Pat, Anne, Nic, Cary, Neil, Amie, Anthony, Joe, Laini, Mark, Steve, Stewart, Tim, Chris, Stefan, Chris, Brad, Marc, Beej, Rafe, Weez, Paris, Jim, Ludovico, Mark, Randy, Vessel, Elliot, CJ, Will, Pete (RIP), Tom (RIP), Dan, Sam, Marcus, Chris, Winston, Matt, Robb, Oli, Noah, Philip, Robert, Maynard, Ronnie, Corey, Courtney, Chris (RIP), Anthony, Lochie, Ian, Briton, Trent, Phil, Sam (RIP), Logan, Tony, Kath, Kylie, Nicole, Kurt, Jack, Max, Poppy; sevgileri için okuyucularıma, satışları için düşmanlarıma; Melbourne, Sidney, Perth, Barselona, Lille, Rennes, Bordeaux, Lyon, Montpellier, Toulouse, Frankfurt, Leipzig, Stuttgart, Strazburg, Lucca, Roma, Milano, Venedik, Londra, Paris ve en önemlisi Prag'daki baristalara.

Son olarak ve özellikle, Amanda, kırık kenarımı tamamladığın için.

Gabriel
Dior
VELLENE
COSTE
TOLBROOK
CIIRFORT
NORDLUND
ALMWUD
SKYEFALL
LORSON
TALHOST
CHARINNFEL
SAN MICHON
Blind Bay
LEON
CHARBOURG
CHÂTEAU AVELÈNE
NIGHTSONG MOUNTAINS
CAIRNHAEM
Kingsgrave Bay
BÁTH SÍDE
REDWATCH
THE HIGHLANDS
MOTHER'S CRADLE
SAN GUILLAUME
The Red Straits
RAVENSTIRE
BEAUFORT
DÚN FAS
FA' DAENA
OSSWAY
DÚN CUINN
WINFAEL
DÚN MAERGENN
DHAHAETH
Bay of Antoine
Gulf of Wolves
Gabriel and Dior's Journey
SŪDHAEM

AYRICA

JAY KRISTOFF

Vampir İmparatorluğu

Nevernight Godsgrave

Darkdawn

Aurora Yükseliyor (Amie Kaufman ile birlikte) *Aurora Yanıyor* (Amie Kaufman ile birlikte) *Aurora'nın Sonu* (Amie Kaufman ile birlikte) *Lifel1k3*

Devlat3

Truel1f3

Illuminae (Amie Kaufman ile birlikte) *Gemina* (Amie Kaufman ile birlikte) *Obsidio* (Amie Kaufman ile birlikte) *Stormdancer*

Kinslayer

Endsinger

Son Fırtına Dansçısı

YAZAR HAKKINDA

JAY KRISTOFF, *New York Times* ve *Sunday Times'ın* uluslararası en çok satan fantastik ve bilim kurgu yazarıdır. Sekiz Aurealis Ödülü ve bir Avustralya Kitap Endüstrisi Ödülü sahibi olan yazarın iki milyondan fazla kitabı basılmıştır ve çoğunu hiç ziyaret etmediği otuz beş ülkede yayınlanmıştır. O da tüm bunlar karşısında sizin kadar şaşkındır. Boyu 2 metre, yaklaşık 10.500 günü kaldı. Mutlu sonlara inanmıyor. E-posta güncellemelerine buradan. kaydolabilirsiniz

Bu
St. Martin's Publishing Group e-kitabını satın aldığınız için teşekkür ederiz.

Özel teklifler, bonus içerikler, yeni yayınlar ve diğer harika kitaplar hakkında bilgi almak için bültenlerimize kaydolun.

Veya us.macmillan.com/newslettersignup adresinden bizi ziyaret edin.

Yazarla ilgili e-posta güncellemelerini almak için buraya tıklayın.

Bu eser bir kurgu eseridir. Bu romanda yer alan tüm karakterler, kuruluşlar ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır.

, St. Martin's Publishing Group'un bir imtiyaz sahibi olan St. Martin's Press tarafından Amerika Birleşik Devletleri'nde ilk kez yayınlanmıştır.

EMPIRE OF THE DAMNED. Telif hakkı © 2024 Neverafter PTY LTD. Tüm hakları saklıdır. Bilgi için St. Martin's Publishing Group, 120 Broadway, New York, NY 10271 adresine başvurun.

www.stmartins.com Kapak

tasarımı: Young Jin Lim Kapak

illüstrasyonu: Jason Chan

Kapak tipografisi: Meg Morley İç

illüstrasyonlar: Bon Orthwick Sevenstar

logo tasarımı: James Orr Haritalar:

Virginia Allyn

eISBN 9781250245342

E-kitaplarımız promosyon, eğitim veya iş amaçlı olarak toplu olarak satın alınabilir. Lütfen Macmillan Kurumsal ve Premium Satış Departmanı ile 1-800-221-7945, dahili 5442 numaralı telefondan veyaMacmillanSpecialMarkets@macmillan.com adresinden e-posta yoluyla iletişime geçin.

İlk Baskı: 2024

İÇİNDEK

1. Başlık Sayfası
2. Telif Hakkı Bildirimi
3. Alıntı
4. Haritalar
5. Karakterler
6. Gün Batımı

7. **Kitap Bir. Azizler ve Günahkarlar**
8. I. Cairnhaem
9. II. Nasıl ve Neden
10. III. Kötü Kan
11. IV. Birlikte Kaybolmak
12. V. Eski Günler
13. VI. Yıkım
14. VII. Bu Kanla
15. VIII. Pençe ve Diş
16. IX. Tam Bir Canavar
17. X. Sana Duyduğum Nefret
18. XI. Kelebek Kanatları Kadar Kırılgan
19. XII. Hiçbir Şey Sonsuza Kadar Sürmez

20. **İkinci Kitap. Oğlun Gölgesi**
21. I. Cairnhaem
22. II. Ateş Yanıyor
23. III. Sadık
24. IV. En Önemli Şey
25. V. Piç ve Aptal
26. VI. Yanan Köprüler
27. VII. Canavarın Karnı

28. **Üçüncü Kitap. Vahşi**

I. Küçük Dağ
II. Ayının Çeneleri
III. Köpekler ve Tasmalar
IV. Cehennem Çemberi
V. Dún Maergenn
VI. Kara Kalplilerin Ziyafeti
VII. Kırmızı Sadakat Yemini
VIII. Kolunda Sakladığı Numara
IX. Akıntının Altında
X. Gerçeğin Hançeri
XI. Cevapsız
XII. Ders
XIII. Kuzgunlar Çağırdığında
XIV. Umudun Sonu
XV. Ya Da Hiçbiri

Dördüncü Kitap. Bu Lanetli Kan
I. İlahi Cehennem
II. Yara İzlerinin Şarkısı
III. Beyaz Tavşan
IV. Zümrüt ve Alev
V. Biraz Mutluluk
VI. Soğukken Daha Lezzetli
VII. Ölmeye Değer Bir Şey
VIII. Dişi Aslan
IX. Söz Yok, Yemin Yok
X. Uyanmış Canavar
XI. Ölmek İçin Bir Gün Yok
XII. Annenin Beşiği
XIII. Kırmızı Karlar
XIV. Nehirler ve Yağmur
XV. Kızıl ve Altın
XVI. Ejderhanın Dilinde Ateş

Beşinci Kitap. Şimdi Küle Dönüyor
I. Aşk ve Savaş
II. İnanılacak Bir Şey

III. Yemin
IV. Kara Gece, Kızıl Şafak
V. Kurtların Arasında
VI. Yeraltı
VII. Birkaç Sessiz Söz
VIII. Tehlikeli Yerlere Çok Yakın
IX. Aile Sonsuza Kadar
X. Sonsuza Dek
XI. Dua Değil

Kitap Altı. Tanrı'nın Kırmızı Eli
I. Fırtına Getiren
II. Katliam Şarkısı
III. Kaosun Yükselişi
IV. Daha da Soğuk
V. En Basit Gerçek
VI. Mükemmel An
VII. Yıkım
Şafak

Teşekkür
Harita
Jay Kristoff'un diğer eserleri
Yazar
Telif

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
- Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
- Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
- Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye'de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: **Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.**

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

🌸🍭☀️🦄🎃🎀🦋✨🌈💎🍀🖤💗💜🦜💫⚜️🧜‍♀️